

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாய பரப்ராஹ்மணே நமஃ
ஸ்ரீ வேதவியாச மஹாமுனிவர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
பதினெண் புராணங்களு ளொன்றாகிய

ஸ்ரீ ம க ர

பாகவத புராண வசனம்.

பிரதம ஸ்கந்தமுதல் ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம்வரையி லடங்கியது

இ ஃ த

திருவந்தபுரம் பாகவதோத்தமராகிய

ஸ்ரீ ம த்

வேணுகோடா லாசாரியா ரவர்களுல்,

யாவரும் எளிதிலுணரும்படி சுமஸ்கிருத வியாக்கியானங்களுக் கிணங்கத்
தமிழில் மொழிபெயர்த்து முன்ன ரச்சிட்டிருக்கும் பிரதிகளைக் கொண்டு

ஸ்ரீ ம ர ன்

சு. ப. நாதமுனிநாயுடு அவர்களுல்

அக்ஷரநடை சுலபமாயிசைய சொற்சுனைப்பிரித்து பிழையாச் சீர்திருத்தி
நூதன விசித்திர 45 சுந்தரத்திருவருப் படங்களமைத்து,

முதற் பதிப்பு.

முதற் புத்தகம்.

சென்னை - புரூசு,

புனப்பாக்கேட் பஞ்சாங்கம் பிரகாஷ்செய்யும்,

பு. மு. இராஜமுதலியா ரவர்களது

குடி. அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீகிருஷ்ண பரப்பிரம்மணைகம்:
ஸ்ரீமகாபாகவதபுராண சரித்திரக்குறிப்பின் அட்டவணை.

பிரதமஸ்கந்தம்.

அ.ம். அவதாரிகை. பக்கம்.

- ௪ ஸ்ரீமகாபாகவத கிரந்தத்தில் உபோஉத்காதமென்னப்பட்ட பீடிகாருப
மான பிரதமஸ்கந்தத்தினுடைய பிரதமவத்தியாயத்திலே, ஸைமிசாரணயவர
சிகளான சவுனகாதி முனிஸ்வரான் பிராதகாலத்திலே பண்ணத்தக்க அக்கி
னீவோத்திரமுதலான வைதீகசுருமத்தையுடையவர்களாய் சூதபுராணிகோத்
தமரை நன்றாகக்கொண்டாடி, அந்தந்தஇதிகாசபுராணங்களிலே உம்மாலே
புருஷர்களுக்குசிரேயஸ்சாதனமாகஎதுநிச்சயிக்கப்பட்டதோ? அதைச்சொல்
லவேண்டுமென்றும், மனுஷியானுக்குத்திரளாகக்கேழ்க்கத் தக்கதுகளுக்குள்
ளே சாரமாயிருக்கப்பட்டதை புத்தியினுலே நன்றாகக் கிரிகித்துச்சொல்ல
வேண்டுமென்றும், முழுடச்சுக்களானபேருக்குமோஷத்தைக்குறித்து அனுஷ்ட
டிக்கவேண்டியசாதனமேதென்றும், யாதொருபகவானுடையஅவதாரம்பிரா
ணிகளுடையபாலனத்தின்பொருட்டும் ஐசுவரியத்தின்பொருட்டுமொகக்கடவ
தோ? அப்படிக்கொத்த மகாபுருஷனுடைய அவதாரமகாசரித்திரங்களுடெ
ன்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவகியினிடத்திலே எதற்காக அவதரித்தா
ரென்றும், கிருஷ்ணன்லோகார்த்தத்தை அடைந்திருந்துள்ளவனவில்தருமம்
யாரைச்சரணமாகப்பற்றிற்றென்றும், இப்படி ஆறுபிரசனங்கன்பண்ணினது.
- ௨ சூதர்சவுனகாதி ரிஷிஸ்வரர்களால் பண்ணப்பட்ட ஆறுபிரசனங்களுக்கு
ள் காறுபிரசனங்களுக்கு உத்தரஞ் சொன்னாரென்று சொல்லியது.
- ௩ மகாபுருஷனுடைய அவதாரகதாப்பிரசனத்துக்கு அந்தந்த சரித்திரங்க
ளினால் பகவத் அவதாரங்களைச் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுகையால்
சூதராலே உத்தரஞ் சொல்லியது.
- ௪ பகவத் சாஸ்திரத்தினுடைய ஆரம்பத்துக்குக் காரணமாவது, தபசி
லேயும் இதிகாசபுராண யுக்திகளினாலேயும் வியாசருக்குச் சந்தோஷமில்லா
மையை வர்ணித்தது.
- ௫ சர்வ தருமங்களைப்பார்க்கிலும் ஹரிகேர்த்தனத்தினுடைய கௌரவம்
வியாசருடைய சித்தப்பிரசாதத்தின்பொருட்டு நாரதராலே உபதேசித்தது.
- ௬ வியாசருக்கு நம்பிக்கைரிமித்தியமாக நாரதர் ஜன்மார்த்தத்தில் கிருஷ்
ணசங்கேர்த்தனத்தினுலே உண்டான தம்முடையபாக்கியத்தைச்சொன்னது.
- ௭ பாகவதத்துக்குச் சுரோதாவான பரிசுபித்துவினுடைய ஜன்மத்தைச்
சொல்லுகைக்குத் துங்காரின்ற பிள்ளைகளினுடைய வதத்தினுலே அசுவத்
தாமாவினுடைய தண்டனை சொல்லியது.
- ௮ கோபியான அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தில் நின்றும் உத்தரை
யினுடைய கற்பத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுல் பண்ணப்பட்ட ரக்ஷணமும், ருத்திதே
வியினுடைய ஸ்தோத்திரமும், இராஜாவினுடையசோகமும் சிறப்பித்தது.
- ௯ தருமராஜாவின்பொருட்டு பீஷ்மரால்சொல்லப்பட்ட சர்வதருமங்களி
னுடைய நிரூபணமும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய ஸ்தோத்திரமும், பீஷ்ம
ருடைய முக்தியும் வர்ணித்தல்.
- ௧௦ ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் செய்யத்தக்க காரியங்களெல்லாம் செய்தவராய்
ஸ்திரீகளினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு, அஸ்திரபுரத்தில் நின்றும் துவாரகா பட்ட
ணத்திற்கு வந்ததைச் சொல்லியது.

௨.

௮.

௧௨.

௧௪.

௧௬.

௨௮.

௨௯.

௩௦.

௩௧.

௩௨.

௩௩.

- அ.ம். அவதாரிகை. பக்கம்.
- ௧௧ ஆனர்த்தாளால் ஸ்துதிக்கப்படும் யாதவேந்திரானு ஸ்ரீகிருஷ்ணபக
வான் பட்டணத்தில் பிரவேசித்துப் பந்துக்களோடேகூடிக்கொண்டு கீரீடித்
ததை நன்றாக வர்ணித்தல்.
- ௧௨ யாதொரு பரிசுபித்துவினுடைய ஜன்மப்பிரசங்கத்தின் பொருட்டில்
தரித்து அசுவத்தாமாவினுடைய தண்டனையை முன்னேசொல்லப்பட்டதோ?
அப்படிப்பட்ட பரிசுபித்துவினுடைய ஜன்மத்தைச் சொல்லியது.
- ௧௩ பரிசுபித்துவினுடைய பட்டாபிஷேகத்தினால் ராஜாவான யுதிஷ்டிராரு
டைய மகாபிரஸ்தானத்தைச் சொல்லுகைக்கு விதூருடைய வசனத்தினால்
திரிதராஷ்டிரனுடைய நிர்ச்சமம் சொல்லியது.
- ௧௪ இராஜாவான தருமபுத்திரானவர் துர்யிமத்தக்களைப்பார்த்துச் சங்கித்
தவராய், அர்ச்சனனிடத்தில் நின்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய லோகாந்
தர கமனத்தைக் கேட்டாரென்று சொல்லியது.
- ௧௫ கலியினுடைய பிரவேசத்தைப்பார்த்துப் பரிசுபித்துவினிடத்தில் ராச்
சியபாரத்தைவைத்துத் தருமபுத்திரர் சொர்க்கத்தை அடைந்தாரென்று
சொல்லியது.
- ௧௬ கலியினுலே பின்னங்களான பூமி தருமங்களுடைய பிராப்தியும், பாலக
னுகிய பரிசுபித்துவினுடைய சம்வாதமும் சொல்லியது.
- ௧௭ மஹாபரக்கிரமசாலியான பரிசுபித்துவினுல் செய்யப்பட்ட கலியி
னுடைய நிக்கிரகம் சொல்லியது.
- ௧௮ பரிசுபித்துவுக்குவந்த பிரம்மசாபமும், அந்தப்பிரம்மசாபமோஜாவுக்கு
வைராக்கியத்தைப் பண்ணுகின்ற அநுக்கிரகமானதும் சொல்லியது.
- ௧௯ யோகிஜனங்களினால் குழப்பட்ட பரிசுபித்து கங்காதீரத்தில் பிரா
யோபவேசஞ் செய்திருந்த சமயத்தில், மஹாபாகவதரான சுகருடைய நல்
வரவு சொல்லியது.

௪௪

௫௧

௫௨

௫௩

௫௪

௫௫

௫௬

௫௭

து வி திய ஸ் க ந் த ம்.

- ௧ சுகமஹாமுனியானவர் பரிசுபித்துவினால் கேழ்க்கப்பட்ட மனுஷியா
ருடைய கிருத்தியத்தைச் சொல்லியது.
- ௨ சாலனம்பன யோகத்தினால் சாதிக் கத் தக்கதான சர்வாத்திரி யாமி
யினுடைய தாரணை சொல்லியது.
- ௩ விஷ்ணுபத்தியினுடைய விசேஷத்தைக்கேளாநின்ற சுகமுனியினுடைய
பத்தி அதிசயத்தினால், அந்த விஷ்ணுவின் கருமங்களினுடையசிரவணத்தில்
ஆதரவு சொல்லியது.
- ௪ ஸ்ரீஹரியினுடைய கிருஷ்டி முதலான கதைகளை பரிசுபித்துவினால் பிரஸ்
னம் பண்ணப்பட்ட சுகரானவர் பிரம்மநாரத சம்வாதத்தை வெளியிட்டது.
- ௫ லீலா அவதாரமான வீராட்டானவர். காலதருமமுதலான சத்திகளி
னால் கிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைகிருஷ்டித்தாரென்று பிரம்மா நாரத
ருக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லியது.
- ௬ அத்தியாத்மாதி பேதத்தினால் வீராட்வியுதியும் சொல்லப்பட்ட, பூர்
வோகத்தான சமஸ்தாநாரத்துவமும் புருஷருத்தத்தினால் திரஸ்கரித்தது.
- ௭ பகவானுடைய லீலாவதாரங்களெல்லாம் அந்தந்த அவதாரக்கிரமங்
கள் அந்தந்த பிரையேசனங்கள் இதுகளுடனேகூட பிரம்மாவினால் நார
தருக்குச் சொல்லப்பட்டதென்று சொல்லியது.

௮௩

௮௪

௮௫

௮௬

௮௭

௮௮

௮௯

௯௦

அ-ம்.	அவதாரிகை.	பக்கம்.
அ	பரிசுதித் தானவன் ஜீவேஸ்வரானுக்கு தேசசம்பந்தம் எப்படி கூடு மென்று ஆசேயித்து, மற்றும் அறியவேண்டியதுகளாய் வெகுபிரகாரங் களான புராண அற்புதங்களைப் பிரம்மம் செய்தானென்று சொல்லியது.	ககடு
க	சகப்பிரம்மரிஷி ஸ்ரீஹரியினாலே பிரம்மதேவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பாகவதத்தை பரிசுதித்துவுக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லியது.	ககஅ
க0	பாதராயணியான சகப்பிரம்மரிஷி பாகவத வியாக்கியானத் துவாரத் தினாலே ராஜலினால் செய்யப்பட்ட பிரம்மத்துக்கு உத்தரஞ் சொல்லியது.	ககச

தி ரி தி ய ஸ் க த் த ம்.

க	ஸ்ரீமந்நாராயணன் பிரம்மநாத சம்வாதரூபமாகத் துவித்யஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பாகவதமே ஆதிசேஷருடைய முகத்தினாலே விஸ்தரிக்கப்பட்டதென்று மூன்றாவதுஸ்கந்த முதற்கொண்டு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதிலே ஆதியில் நாலு அத்தியாயம் விதராமத்தரேய சம்வாதமும், மேல் எட்டு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டியைக் களும், மேலே ஏழு அத்தியாயம் வராக அவதாரமும், மேலே ஒரு அத்தி யாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய உபசங்காரமும், அதற்குமேல் நாலு அத்தியாயம் கபிலர் அவதாரமும், அதற்குமேல் ஒன்பது அத்தியாயம் கபிலோ பாக்கி யானமும், இந்தப்பிரகாரம் முப்பத்துமூன்று அத்தியாயங்களினாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானதை வர்ணித்தல்.	ககக
உ	ஸ்ரீசிருஷ்ணபகவானின் வியோகத்தினாலே மிகவும்வியசனப்படுகின்ற உத்தவரானவர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு விதாருக்கு ஸ்ரீசிருஷ்ணபக வானுடைய பால் சரித்திரங்களை வர்ணித்தாரென்று சொல்லியது.	ககஉ
உ	ஸ்ரீசிருஷ்ணபகவானுள்வர் கோகுலத்திலிருந்து மதுரையிலேபோய் கம்சவதை முதலானதைப் பண்ணினதும் துவாரகையில் லீலைகளைப் பண் னினதும் வர்ணித்தல்.	ககக
உ	விதாரானவர் பத்துக்களுடைய நாசத்தைக்கேட்டு உத்தவருடைய உப தேசத்தினாலே ஆத்தாமக்கியானத்தின்பொருட்டு மையித்திரேய மகாரிஷி யைப் போயடைந்தாரென்று சொல்லியது.	கசக
இ	விதாராலே பகவானுடைய லீலைகளைக்குறித்துக் கேட்கப்பட்டவரான மைத்திரேய மகாரிஷியானவர், மகத்தவமுதலான தத்வங்களுடைய சிருஷ்டி யையும் அந்தத்தத்வங்களாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்தோத் ரிதத்தையுஞ் சொன்னாரென்று சொல்லியது.	கசச
சு	ஈஸ்வரானுலே யேவப்பட்ட அந்தத்தத்வங்களாலே விராட்டு சரீரத்தி னுடைய சிருஷ்டியையும், அந்த விராட்டு சரீரத்தில் பகவானுலே பண்ணப் பட்ட அதிதெய்வாதி பேதத்தையும் சொல்லியது.	கசக
ஸ	விதார் சமுசயத்தைப் போக்கடியாகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியி னுடைய வசனத்தைக் கொண்டாடி, திரும்பவும் நானாவிதப் பிரசினங்கள் அவ்விதாராலே பண்ணப்பட்டதாகென்று சொல்லியது.	ககௌ
அ	பிரளையோத்ததியிலே சயனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீமந்நாராயண ருடையநாபிகமலத்திலே உண்டாயிருக்கின்ற பிரம்மாவானவர் அந்த ஸ்ரீமந் நாராயணரை அறியாதவராயும் பயப்பட்டவராயு மிருந்து, பின்புகினாலே அந்த ஸ்ரீஹரியை சந்தோஷிப்பித்தாரென்று சொல்லியது.	ககௌ
க	பிரம்மாவானவர் ஏகாநவமான ஜலத்திலே லோகசிருஷ்டியைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலேயும் தபசினாலேயும்சந்துஷ்டரான,	ககௌ

அ-ம்.	அவதாரிகை.	பக்கம்.
ஸ்ரீமந்நாராயணரைப்பார்த்துஸ்தோத்திரம் பண்ணினாரென்று சொல்லியது.	கக0	
கிரமமாகச் சிருஷ்டியைச் சொல்லுக்கெழுப் பிரகிருதமுதலான விபாகத்தினாலே சிருஷ்டியானது பத்துவிதமாகச் சொல்லியது.	ககௌ	
பரமானுமுதலான அவயவங்களாலே காலமும் யுகமும், மன்வந்தராத் களாலே கல்பத்தினுடைய பிரமானுதிகளும் சொல்லியது.	ககௌ	
மானசிகமான குமாராதிகளுடைய சிருஷ்டியானது விர்த்தியடை யாமையாலே ஸ்திரீபுருஷசரீரத்தினாலே பண்ணப்படாநின்ற மனுஷசிருஷ்டி யானது வர்ணித்தல்.	கௌ0	
மனுப்பிரஜாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சிக்குகையில் ஆகஸ்திய ஜலத்திலே முழுதிப்போகாரின்ற பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுக்கெழு பிரியா நின்ற வராகரூபியான சுவாமியினாலே பண்ணப்பட்ட தைத்திய ரமானது சொல்லியது.	கௌௌ	
இத்தேவிக்குக் காமத்தினாலே சந்தியாகாலத்திலே காசிபரிடத்தில் நின் போற்பத்தியும், அதினுடைய காரணமுஞ்சொல்லியது.	கௌஉ	
யான ரூரியாளான தேவர்களாலே கேழ்க்கப்பட்டவரான பிரம்மா ஸ்ரீஹைருண்டத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய பாரிஷாதானுக் காரம்மணசாப் முதலானதையும், அதற்குக் காரணத்தையும் சொல்லு ன்று சொல்லியது.	கௌக	
ஹரியினாலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டு மிகவும் பச்சாந்தாபத்தை களாகிய அந்த ரிஷிச்சுவர்களாலே அந்தஜயவிரையர்களுக்கு அசுர லேயும் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லியது.	கௌஉ	
யவிரையானுடைய லோகபயங்கரமான உற்பத்தியும், இரணியாகு தவிலியத்திலே உண்டான அற்புதமான பிரபாவமும் சொல்லியது.	கௌக	
யான பகவானுக்கும் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற வராகரூபி யான பகவானுக்கும் உண்டான யுத்தமானது சொல்லியது.	௨00	
பிரம்மாமுதலான தேவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்படுகின்ற வராகரூபியான ஸ்ரீஹரியினாலே இரணியாகுன் சங்கரிக்கப் பட்டானென்று சொல்லியது.	௨0௨	
பூர்வம் உபக்கிரமித்துச் சொல்லப்பட்டிருந்த சிருஷ்டியானது திரும்ப வும் சொல்லுக்கெழு, விதாராலே மயித்திரேய மகாரிஷிக்கு ஞாபகம் பண் ணப்பட்டதைச் சொல்லியது.	௨0௪	
கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய தபசுக்கும் உபாசனைக்கும் சந்தோஷித்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர், அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதிக்கும் சுவாயம்பு மனு வின் பெண்ணுக்கும் விவாகக்கட்டையிட்டது சொல்லியது.	௨0௬	
அந்த மனுவானவன் பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப் பட்டபடிக்குத் தேவ வ்ருதி யென்னப்பட்ட தன்னுடைய பெண்ணைக் கர்த்தமப்பிரஜாபதிக்குக் கொடுத்தானென்று சொல்லியது.	௨௦௮	
அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியும் தேவவ்ருதியுமாகிய இந்த யிருவருடைய தபோயோக பலத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்டும், சர்வசம்பத்துக்களுடனே கூடித் கொண்டும், இச்சானுருணமாக சஞ்சரிக்கத்தக்க விமானத்திலேசெய்த லீலை கள் சொல்லியது.	௨௧	
பகவானுடைய கபிலாவதாரமும், அவருடைய பிதவான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் குணத்திரையங்களில் நின்றும் விடுபட்டிக் கிரகஸ்தாசிர மத்தில் நின்றும் நிவர்த்திமார்த்தத்தை யடைந்ததுஞ் சொல்லியது.	௨௧௨	
புத்திரரான கபிலமகாரிஷியானவர் மாதாவான தேவவ்ருதியினாலே சம்	௨௧௪	

அ-ம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்

சாரபத்த மோட்சத்தைக்குறித்துக் கேட்கப்பட்டவராய், ஆதியிலே பக்தி மார்க்கத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லியது.

உக பிராணிகளுடைய விவேகத்திற்குச் சாங்கியசாஸ்திரத்தினாலே சமஸ்த தத்துவங்களுடைய ஜன்மமும் ஸட்சணபேதங்களும் சொல்லியது.

உ௭ தத்துவக்கியான முதலான வெருசாதன யோகத்தினாலேயும், பிரகிருதி புருஷானுடைய விவேகத்தினாலேயும், மோக்ஷநீதியானது நிரூபித்தல்.

உ௮ தியானத்தினாலே விளங்குகின்ற அஷ்டாங்க யோகத்தினாலே, சர்வ லுபாதி குணியரான பரமாத்ம சவருபக்கியானமானது சொல்லியது.

உ௯ பக்தியோகமும், காலத்தினுடைய பலமும், விரகத்தின் பொருட்டுக் கோரமான சம்சாரமும், வெருப்பிரகாரமாகச் சொல்லியது.

உ௧௦ தேகம், ஸ்திரீ, இவை முதலானதாகளிலே ஆசக்தமான சித்தங்க ளுடையவானான காமிகளுடைய பாவத்தினாலே தாமசமான அதோ யானது சொல்லியது.

உ௧௧ மிசிரங்களாயிருக்கிற புண்ணியபாவங்களாலே மனுஷியஜன்மப்பி திருபமான ரஜோகுண கதியானது சொல்லியது.

உ௧௨ சாத்வீக தர்மங்களாலே ஊர்த்துவகதியும், தத்துவக்கியான மில்ல வனுக்கு அந்த லோகங்களில் நின்று திரும்ப ஜனனமும் சொல்லியது.

உ௧௩ அந்தக் கபிலமகாரிஷியினுடைய உபதேசத்தினால் உண்டாகிறமேல் தத்துவக்கியான தபோநிஷ்டானுபவ அம்சத்தினாலே அவருடைய வான தேவகுதியினுடைய சேவன் முத்தியானது சொல்லியது.

ச து ரீ த் த ஸ் க ந் த ம்.

௬ ஸ்ரீமத் பாகவதபுராணத்தில் சதுர்த்த ஸ்கந்தத்தில் இருபத்தெ லுத்தியாயங்களினாலே துரியமான விசற்கம் சொல்லப்படுகிறது. ஈஸ்வராநீளுளான பிரம்ம மனுவாதிகளாலே விசற்கமென்கிற விசேஷசிரு ஷ்டி பண்ணப்பட்டது. அதுகளுக்குள்ளே பிரதம அத்தியாயத்தில் மனுவி னுடைய கன்னியாவம்சம் பிறத்ததற்காகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த மனு கன்னியா வம்சத்திலே எக்திய மூர்த்திகளினாலே ஹரியினுடைய அவ தாரங்களும் சொல்லியது.

௭ தஷுப்பிரஜாபதியினுடைய விசவஜித்தியாகமும், அவனுக்கும் மகா தேவருக்கும் துவேஷமுண்டான காரணத்தையும் சொல்லியது.

௮ தக்ஷனுடைய யக்கி யோச்சுவத்தைப் பார்க்கவேனுமென்கிற இச்சையி னாலே போகப்போகிறவளாயிருக்கிற சதீதேவியானவன், மகேசனுலே ஞாய யேதுக்களாலே தகையப்பட்டாளென்று சொல்லியது.

௯ பர்த்தாவை விட்டுப்போன சதீதேவியானவன் பிதாவினாலே அவ மானம் பண்ணப்பட்டவளாகி, கோபத்தினாலே அந்தத்தக்ஷினை திரஸ்கரித்து அந்த யக்கியத்திலேயே சரீரத்தைவிட்டு விட்டாளென்று சொல்லியது.

௧௦ சங்கரானவர் சதீதேவியினுடைய தேகத்தியாகத்தைக் கேட்டு, கோபத்தினாலே வீரபத்திரையுண்டாக்கி அவராலே தக்ஷினைக் கொல்லு வித்தாரென்று சொல்லியது.

பிரம்மதேவரானவர் தேவகண்களுடனேகூடப்பூமியையடைந்து தட் சன் முதலான பேர்களைப் பிழைப்பிக்கச்செய்து சமாதானம் பண்ணினா ரென்று சொல்லியது.

உ௬௭

அவதாரிகை.

பக்கம்

தக்ஷன், ருத்திரன், இவர்முதலான பேர்களாலே அழைக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவானவர் அந்த தக்ஷினாலே யக்கியத்தை நிறைவேற்றிவைத் தாரென்று சொல்லியது.

உ௭௦

குருவினுடைய சன்னிதானத்திலே சபத்தினிமாதாவினுடைய ரோஷ னத்தினாலே பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டதுருவன், தன்னு ய தபசினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சந்தோஷிப்பித்ததைச்சொல்லியது.

உ௭௭

துருவனுனவன் ஹரியை ஸ்தோத்திரம்பண்ணி, அவரிடத்தில் நின்றும் சீடமான வரங்களைல்லாம் அடைந்து, பிரீதியினாலே பிதாவினால் க்கப்பட்ட ராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணினானென்று சொல்லியது.

உ௮௬

துருவனொருவனாகவே அனகாபரிபட்டணத்துக்குப்போய் பிராதாவான னக்கொன்றயக்ஷானைவதைத்தானென்று அவனுடைய பராக்ரீமஞ் டுது.

உ௮௬

துருவனாலே செய்யப்பட்ட யட்சாளுடைய நாசத்தைப்பார்த்த சுவா னானவர்-தாமேவந்து, துருவனைத் தத்துவ வுபதேசத்தினாலே அந்த ின்றும் நிவர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லியது.

உ௯௧

துருவனாலே சந்தோஷிக்கப்பட்டவனான துருவன் பட்டணத்தை யக்கியங்களினாலே ஸ்ரீஹரியை ஆராதித்து, உத்தமமாகிய ஸ்தா ரினானென்று சொல்லியது.

உ௯௪

துருவன் சக்கிரவர்த்தியினுடைய சரித்திரம் சொல்லியது.

உ௯௬

துருவனானவன் துஷ்டபுத்திரனுடைய பயத்தினாலேவெளிப்புறப் பின்பு, பிரம்மனுளாலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட னுட்புவும் அந்தப்பிராமணன் தானே சபித்ததும் சொல்லியது.

உ௯௯

துருவன் சக்கிரவர்த்தியானவன் லோகத்தினுடைய பசுதாசுக்களைப் பிழைத்தது, வித்துக்களைத் தனக்குள்ளே அடங்கியிருக்கின்ற பூமியை அடிக்குகைக்கு யத்தனம் பண்ணபிற்பாடு அந்தப் பூமியினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டானென்று சொல்லியது.

௧௦௦

௧௧ பிருதுசக்கிரவர்த்தியால் அந்தப் பூமியாகிய பசுவானது அவான். அவா னுக்கு யோக்கியமான பாலைக்கறக்கப் பட்டதென்று சொல்லியது.

௧௦௮

௧௨ அசுவமேதத்தில் அசுவத்தை அபகரியாகின்ற இந்திரனைக் கொல்ல வேனுமென்று எத்தனித்த பிருதுசக்கிரவர்த்தியை, பிரம்மாவந்து தகைத்தா ரென்று சொல்லியது.

௧௧௦

௧௩ பிருதுவினுடைய யக்கியத்திலே சாக்ஷத் விஷ்ணுவானவர் பிரீதியுடன் அந்தபிருதுவுக்கு தத்துவஉபதேசஞ்செய்துவரக்கொடுத்ததைச்சொல்லியது.

௧௧௬

௧௪ மகாசத்திர மென்னப்பட்டயக்கியத்தில், தேவதைகள்முதலான பேரு டைய மகாசத்சில் பிருதுவினுலே பண்ணப்பட்டபிரஜைகளினுடைய அலங் கார சிருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது.

௧௧௮

௧௫ பிருதுசக்கிரவர்த்திக்கு ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆக்கினையினால் சனற்குமார யோகியானவர் உத்தமமானகியானத்தை உபதேசித்தாரென்றுசொல்லியது.

௧௧௭

௧௬ வானப்பிரஸ்தாசிரமத்தில் பாரியையுடன் சமாதியிலிருத்தபிருதுசக்கிர வர்த்தியானவன்விமானொருடனுப்பையருண்டத்தையடைத்ததைச்சொல்லியது.

௧௨௦

௧௭ பிராசன பரிசுகயென்கிற ராசாவினிடத்தில் நின்றும் பிரசேதசுக்க னென்கிறராஜரிஷிகளுடைய உற்பத்தியும், அவர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட் ருத்திரனைத் ஸ்தோத்திரமும் சொல்லியது.

௧௨௨

அ-ம்.

அலதாரிகை.

உக

பிரசேதசுக்கள் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குப் பிதாவான பிராசீனபரிகசுயென்கிற ராசாவைக் கூறித்து, நாரதர்புரஞ்சன னுடைய கதாவிதாஸத்தினாலே ஆத்தமக்கியானத்தை ஐந்து அத்தியாயத்தினால் சொன்னாரென்று சொல்லியது.

உச

வேட்டையென்கிற வியாஜத்தினாலே சொப்பனசாக்கர ரூபமான சமுசாரம் சொல்லியது.

உகி

பாசியாபுத்திராதிசுளிடங்களிலே ஆசத்தியினாலே தன்னைமறவானின் சாலகன்னிகையினுடைய உபாக்கியானத்திலே சோரரோக முதலனவை சொல்லியது.

உசு

வைதர்பியென்கிற ஸ்திரீசிக்கையினால் ஸ்திரீபாவத்தை யடைந்த புசனனுக்கு, ஒருகாலத்திலே தெய்வானுகூலமாக முக்திசொல்லியது.

உஎ

ஸ்திரீசங்கத்தினாலே சம்சாரமென்றும் ஈசுவரசங்கத்தினாலே யென்றும், பிரகாசமான கதாரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்ம உபதேசுக்கு வியாக்கியானம் சொல்லியது.

உஅ

பிரசேதசுக்கள் ருத்திரகேதத்தினாலே ஈசுவரனைமெய்ப்பித்து, அவெருவரத்தையடைந்து, பிற்பாடு அநகிருந்துவந்து விராகியென்கிணைக் கலியாணம்பண்ணிக்கொண்டு ராச்சியபாரம் பண்ணினார்க சொல்லியது.

உக

பிள்ளையான தக்ஷனிடத்திலே ராச்சியபாரத்தை வைத்து வன்வாசம்பண்ணுகின்ற அந்தபிரசேதசுக்களுக்கு, நாரதர் முக்திசொல்லுமார்க்கத்தை உபதேசித்து, அதினாலே மோகத்தை யடைந்தார்க சொல்லியது.

பஞ்சமஸ்கந்தம்.

க

ஸ்ரீமதாபரகவத புராணத்தில் ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில் அநகரங்களுடனேகூடின பிரியவிரதன்வங்கிசமும் பிரபஞ்சமரியணிக்கப்படுகிறது. அதில் இருபது அத்தியாயங்களினாலே பிரியவிரதன்முதலான ராசாக்களாலே பூரியிலிராவின்ற தீவுகளினுடைய மரியாதாபாலனம் பண்ணப்பட்டதென்றும், மேல்மூன்று அத்தியாயங்களினாலே சூரிய சந்திராதிசுளுடைய சோதிசக்கிராதி மரியாதாபாலனம் பண்ணப்பட்டதென்றும், மேல்மூன்று அத்தியாயங்களினாலே அநலமுதலான கீழ்லோகங்களிலே தயித்தியாள் முதலானபேராலே மரியாதாபாலனம் பண்ணப்படுகிறதென்றும், ஆக இருபத்தாறு அத்தியாயம் பஞ்சமஸ்கந்தம். இதில் முதல் அத்தியாயத்திலே கியானநிஷ்டானு பிரியவிரதனுக்குசமுசாரத்தில் சவுக்கியமும், திரும்பவும் கியான நிஷ்டையுமென்று அற்புதமான அப்பிரியவிரதன் கதையைச் சொல்லியது.

உ

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் ஸ்திரீஜனசம்மதமான ஆக்கினியித்திரா னுடைய சரித்திரம் சொல்லப்பட்டது. யாதொரு ஸ்திரீபரவசனான ஆக்கினியித்திரன் பூர்வசித்தியென்கிற தன்னுடையபத்தினியான அப்சரஸ்திரீயினிடத்தில் நாபிமுதலான பிள்ளைகளைப்பெற்று இந்த வம்சத்திலே பிரசித்தனானோ? அப்படிப்பட்ட ஆக்கினியித்திரானுடைய சரித்திரத்தைச் சுகபகவான் புன்சிரிப்பை யுடையவராய் பரிசுதித்துவுக்குச் சொல்லியது.

மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஆக்கினியித்திரானுடைய முதற்பிள்ளையான நாபிக்கு அவனது கெக்கியத்தில் சந்துஷ்டராகி எந்த ஸ்ரீஹரியானவர் நிஷ்பமென்று பேரையுடைய புத்திரரானாரோ? அப்படிப்பட்ட நாபியினுடைய பரமமங்களமான சரித்திரஞ் சொல்லியது.

பக

நகச

நக0

நகந

அ-ம்.

அவதாரிகை.

பக்கம்.

- அந்த நிஷ்பருபியான பகவானுவர் சத்கர்மமும், நிவர்த்திமார்க்கமும், ராச்சியத்தில் சத்புருஷானுடைய வாசமும், தான் நூறுபின்னாகளை யடைந்ததும், ஆகியவிதிகளைச் சொல்லியது. நகக
- நிஷ்பதேவராலே புத்திரானுக்குச் சொல்லப்பட்ட மோட்சதர்ம உபதேசமும், அந்தநிஷ்பதேவர் சீதோஷ்ணாதி தொந்த துக்கத்தைச் சகித்ததினாலே நிஷ்பதேவருடைய பரம அங்கிசநிஷ்டையும் சொல்லியது. நஎ
- தகியாநின்ற காட்டுத்தீயைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் பாராதவரைப்போலிருந்த அப்படிப்பட்ட தேகாபிமான குனியரான நிஷ்பதேவருடைய தேகத்தியாகப் பிரகாரம்சொல்லியது. நஎச
- பரதன் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டுவெகுகாலம் எக்கியங்களினாலே ஹரியை ஆராதித்துக்கொண்டு, பிற்பாடு புலகருடைய ஆசீர்மத்திலே சந்தியாசத்தை அடைந்துஹரியைபஜனை பண்ணினொன்று சொல்லியது. நஎஎ
- பகவானே ஆராதித்துக்கொண்டிருந்த பரதனுடைய சத்கிருத்தியத்துக்கு விக்கினமாய்நேர்ந்த மாண இரட்சிக்கிறதினால் வந்த மிருகஜன்மமும், யோகியானவனுக்குப்பிராணிகளிடத்தில் தையயினாலேபண்ணப்பட்ட சகவாசமானது பரலோகத்துக்கு விகாதமாக ஆய்விடுமென்றும், இந்த அர்த்தங்களைக் காண்பிக்கிறதற்காகப்பரதனுடையமிருகரட்சணம் சொல்லியது. நஎக
- பிதாவினாலே ஆத்துமக்கியானியான பரதன் பிரார்த்துவ கருமவேகத்தினாலே மிருகமாய்ப்பிறந்து திரும்பவும் கருமகூயத்தினாலே உன்மத்தப் பிராம்மணனாய்ப் பிறந்து, ராகத்த வேஷாதிகளில்லாமையால்பத்திரகாளிக்குப் பலியாகும்போதும் நிர்விகாரனாயிருக்குகையானது சொல்லியது. நஅஉ
- அனாதரவுபண்ணுகின்ற ரகுருணனென்கிற ராசாவானவன் தன்பல்லக் கைச் சுமக்காரின்ற அந்தப் பரதரானவரைப் பல்லக்கை ஏன் செம்மையாய் எடுக்கவில்லையென்று கேட்டதற்கு பரதர் சொல்லுகிற உத்தரவினாலே அவரை மகாபிரம்மநிஷ்டரென்று அறிந்துகொண்டு சீக்கிரமாகக்ஷமைகொள்ளப்பட்டாரென்றும், இந்தப் பிரகாரமாக ஆபத்தினாலேயும் மனதிலே விகாரத்தையடையாம லிருக்கிறது அக்கியானிக்கும் சுருவக்கியானிக்கும் சரியாயிருக்குமென்று எண்ணி, அந்தப்பரதர் சுருவக்கியானரென்று தெரிகிறதற்காக அந்தரகுருணனுடைய உபாக்கியானம் சொல்லியது. நஅஇ
- இரகுருண இராஜாவினாலேகேழ்க்கப்பட்ட அந்தச்சடபரதமுனி, அந்த ராஜாவுக்குபரமமான ஆத்துமகியானத்தைஉபதேசித்தாரென்றுசொல்லியது. நக0
- திரும்பவும் ரகுருணராசாவானவன் கேழ்க்கப்பட்ட சந்தேகங்களைச் சடபரதமுனியானவர் நிவர்த்தி செய்தாரென்று சொல்லியது. நகந
- விரக்தி யில்லாதவனுக்குக் கியாஸ்பேதேசம் வியர்த்தமென்று வயிராக் கியம் உண்டாகிறதின் பொருட்டு சம்சாரமாகிற ஆரண்ணியம் வர்ணித்தல். நகஇ
- சம்சார வனத்தினுடைய ஆகாரமானதைத் திருடர், நரிகள், கொசுக்கள், ஸ்திரீகள், துற்சுளன் இவைமுதலான வைகளாலே சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்கு, பிரஸ்துதமான அந்தச் சம்சாரத்தை உசிதார்த்த கல்பனையினாலே நிரூபித்தல். நகஅ
- அந்தப்பரதனுடைய வம்சத்திலே பிறந்த இராஜாக்களுடையகீர்த்திகளை வர்ணித்தல். ச0க
- சகலதீவுகளுக்கு மத்தியிலே யிராகின்ற மகமேருவினுடைய நிலையும், பூமியாகிற தாமரைக்கமலத்தினுடைய பொருட்டும் வர்ணித்தல். ச0க
- மேருவுக்கு நாலுதிக்கிலேயும் கங்கையினுடைய வரவும், இளாவிருத வருஷத்திலே ருத்திரனால் செய்யப்பட்ட சங்கருஷண வியூகோபாசனமும் சொல்லியது. ச0எ
- நாலுபாரிசங்களிலேயும் அந்தந்தவருஷங்களிலே யிராகின்ற உபாசியங்களானபகவன்மூர்த்திகளும் உபாசகாள் இன்னரின்னொன்றும்சொல்லியது. ச0க

அ-ம். அவதாரிகை. பக்கம்.

கக கிம்புருட வருடத்திலே ஸ்ரீராமமூர்த்தியான பகவானுவர் அனுமாராலே உபாசிக்கப் படுகிறொன்றும், பாரதவருஷத்திலே ஸ்ரீமங்கராயணரானவர் காரதமகாரிஷியினாலே உபாசிக்கப்படுகிறொன்றும், பாரதவருஷத்துக்குரியேஷ்டமும் சொல்லியது. சகச

கஓ சமுத்திரங்களுடனேகூட பிலட்சத்திபமுதலான ஆறு தீபங்களுடைய நிலைபையும், சக்கிரவான கிரியினுடைய நிலையையும், அதற்குட்பட்ட பிரதேசங்களையும் வெளிப்பட்ட பிரதேசங்களையுஞ் சொல்லியது. சகச

கக காம்தோறும் காலசக்கிரத்தினாலே சமுலாநின்ற சூரியனுடையராசிசஞ் சாரங்களுடனே கூடின கதியினாலே லோகயாத்திரை சொல்லியது. சகச

கஉ சந்திரன் சக்கிரன் முதலான கிரகங்களுடைய உத்திரோத்திரமான ஸ்தானத்தையும், அவளவாளுடைய கதிரிருண்டயத்தினாலே மனுஷியாளுடைய இஷ்டானிஷ்டங்களையும் சொல்லியது. சஉஉ

கங சோதிச்சக்கிரத்துக்கு யிருப்பிடமான தருவஸ்தானமும், சிம்சுமாரூபியான ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்திதியும் சொல்லியது. சஉரு

கச அப்ஸமுதலான ஏழுலோகங்களினுடைய மரியாதைகளை வர்ணித்தல். சஉஎ

கரு பிரயயகாலத்தில் இந்த லோகத்தைச்சங்கரிக்கவேணுமென்று இச்சியாநின்ற எந்த ஆதிசேஷனிடத்தில் நின்றும் காலாக்கிரிந்திர னுண்டாகிறுளு! அப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தானம் சொல்லியது. சகச

கக பாரிகன் நாகங்களிலே யமதானாலே தகிக்கப்படுகிற பாதாள மூலத்துக்கும் மேலான, அப்படிப்பட்ட நாகங்களுடைய ஸ்திதி சொல்லியது. சகஉ

ச ஷ்ட ம ஸ் க ந்த ம்.

க இடில் விஷ்ணுதாதர்களாலே பாரிகளை விடுவிக்கிறமித்தியம் எமகிக் கரான் அந்தப்பாரிகளுடைய பாபத்தை வெளியிடுகின்றதின் பொருட்டு, தம முதலானதுகளுடைய ஸ்வரூபஞ் சொல்லியது. சகஉ

க விஷ்ணுகிங்கரா னானவர்கள் எமகிக் கரானுக்கு அற்புதமான அரிநாம சங்கீர்த்தனைப் பிரபாவங்களைத் தெரிவித்து, அந்த அசாமேளனென்கிற பிரம்மணைவிஷ்ணுலோகத்தையடையச்செய்தார்களென்றுசொல்லியது. சசச

க எமனுவன் தன்னுடைய தூதாளுக்கு விஷ்ணுபத்தாளுடைய பிரபாவங்களைத் தெரிவித்து, அவர்களைச்சமாதானம்பண்ணி, விஷ்ணுபத்தான் விஷயத்திலே நீங்கள் பிரவேசிக்க வேண்டாமென்றுசொன்னதாகச்சொல்லியது. சசஎ

ச விஸ்வரூபத்தினுடைய உற்பத்தியைச் சொல்லவேணுமென்கிற யிச்சையினாலே, பிரசேதசக்களுடைய பின்னையான தகூனுடைய வம்சம் விஸ்தரிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லியது. சகஓ

க காரதருடைய கபடவசனங்களினாலே எசித்துப்போன தனதுபிள்ளைகளுடையசோகத்தினால், தகூப்பிரஜாபதியானவன் அந்த காரதரைச் சபித்தானென்று நிரூபித்தல். சகச

க தகூனாலே சிருஷ்டிக்கப்படாநின்ற அறுபது பெண்களுடைய வம்சங்களும் பெய்வேறுகக்கீர்த்திக்கப்பட்ட தகூகன்னியாவமிசத்திலே, அதிதிபுத்திரான துவஷ்டாவினிடத்தில் நின்றும் விசுவரூபன்பிறந்த வம்சங்களும் கீர்த்தித்தல். சகஉ

எ குருவான பிரகஸ்பதியினால் விடப்பட்ட தேவதைகளினாலே, புரோகிதகர்மத்திலே வரிக்கப்பட்ட இந்த விசுவரூபன், தேவதைகளுக்குப் பெளரோகித்தியத்தைப் பண்ணினுனென்று சொல்லியது. சகச

அ இந்திரன் எந்த காராயண கவசத்தினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டவனாய் எப்படி தயித்தியானை ஜயித்தானே அப்படிப்பட்ட காராயணகவசத்தை இந்திரனுக்கு விஸ்வரூபன் உபதேசித்தானென்று சொல்லியது. சசச

அ-ம். அவதாரிகை. பக்கம்.

க இந்திரனதுகோபத்தினாலே விஸ்வரூபன் அடிக்கப்பட்டு பிழ்பாடு துவஷ்டாவினாலே அக்கிரிமுகத்திலே விருத்திராக்ரையுண்டாக்கி அந்தவிருத்திராகரனிடத்தில் நின்றும் பயந்த தேவதைகளினாலே ஸ்ரீ ஹரியினுடைய தோத்திரம் பண்ணப்பட்டது. சகச

கஓ பகவானாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட இந்திரனுவன் தத்திரியங்கருடைய அஸ்திகளையடைந்து, அதினாலே விஸ்வகர்மாவினால் நிற்பிக்கப்பட்ட வர்சிராயுத்ததைக்கொண்டு விருத்திராக்ரனை ஜயித்தானென்று சொல்லியது. சசஅ

கக இந்திரனுடனே யுத்தம்பண்ணுநின்ற விருத்திராக்ரனுடைய பத்தியானம் பலன் இதுகளின் அதியசங்களை நன்றாக வர்ணித்தல். சஎஉ

கஉ மகேந்திரன தமகாயுத்தத்திலேவிருத்திராக்ரனுடையவதம்சொல்லியது. சஎச

கங விருத்திரப் பிரம்மத்தியாகிற மகாதவனினாலே வெருகால மோசத்தை யடைந்திருந்த இந்திரனுவன் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டானென்று சொல்லியது. சஎச

கச சித்திரகேதுவுக்கு மகாப்பிரையாசத்தினாலே அடையப்பட்ட புத்திரன் மரித்துப்போகையில், அந்தப்புத்திரனிடத்தில் அதிவாற்சல்லியத்தினுண்டான மகத்தான சோகமானது சொல்லியது. சஎச

கரு ஆங்கிரச மகாரிஷியுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற காரதமகாரிஷியினுடைய தத்துவவுபதேசத்தினாலே, சித்திரகேதுவினுடைய சோகமானது போக்கடிக்கப் படுகின்ற தென்று சொல்லியது. சஅஉ

கச மிருதனு அந்தப் பாலனுடைய வசனத்தினாலே தானே சித்திரகேதுவைச் சோகமில்லாதவனுக்கப்பண்ணி, காரதர் ஆதிசேஷனைச் சந்தோஷிப்பியாநின்ற மகாவித்தையை உபதேசித்தானென்று சொல்லியது. சஅச

கஎ சித்திராக்ரனாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவனாய் விமானத்திலே சஞ்சரியாநின்ற சித்திரகேது ஒருக்கால் பார்வதியுடனேகூடின ருத்திரனைக் கண்டு ஏனனம்பண்ணி பார்வதியினுடைய சாபத்தினாலே விருத்திராக்ரனாய் வந்து பிறந்தானென்று சொல்லியது. சஅஅ

கஅ அதிதியினுடைய ஐந்தாம்பிள்ளைகள் முதற்கொண்டு மற்றெய்ட்டுப்பேருடைய வம்சமும் சொல்லுமிடத்தில் திதியினுடைய கற்பமும் தேவேந்திரனாலே பண்ணப்பட்ட மருத்துக்களுடைய பேதமஞ் சொல்லியது. சகச

கக காகியராலே திதிதேவிக்குயாதொரு விரதமுபதேசிக்கப்பட்டதோ? ஸ்ரீஹரிக்குச்சந்தோஷகரமான அந்தவிரதமே லோகத்துக்கு இதத்தின்பொருட்டுப் பிரகாசமாகச் சொல்லியது. சகச

ச ப்த ம ஸ் க ந்த ம்.

க இரணியாகூனுடைய வதம் சொல்லியது. சகஅ

உ விஷ்ணுவினிடத்தில் ரோஷத்தினாலே இரணியகசிபு அந்த விஷ்ணுவினுடைய விபூதியானலோகத்தைத் தானவான்கொண்டு உபத்திரவம் பண்ணுவித்து, அந்தவிஷ்ணுவினாலே அடிக்கப்பட்ட பிதரு புத்திராதிகளை எல்லாம் இதியாசங்களினாலே சமாதானம்பண்ணினுனென்றுசொல்லியது. கஓஉ

க இரணியகசிபுவினுடைய உக்கிரமான தபசினாலேதகிக்கப்பட்ட லோகத்தைப் பிரம்மாவானவர்பார்த்து ஆச்சரியத்தையடைந்து சந்துஷ்டராய் அவனுக்கு வேண்டியவரங்களைக் கொடுத்தானென்று சொல்லியது. கஓஅ

ச இரணியகசிபுவானவன் வரங்களைப்பெற்று, சமஸ்தலோகபாலானாய் ஜயித்து விஷ்ணுவினிடத்தில் துவேஷத்தினாலே அந்த லோகபாலானைப் பிடித்தானென்று சொல்லியது. கஉஉ

க குருவினாலே சொல்லப்பட்ட வித்தையைவிட்டு விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தோத்திரத்திலே ஆசத்தியை யுடையவனான பிரகலாதனை இரணியகசிபுவானவன் சர்ப்பம்முதலான துகளினாலேகொல்லுகைக்குச் சமர்த்தனாகாமற் போகுனென்று சொல்லியது. கசச

அ-ம.

அ வ தா ரி கை.

பக்கம்.

கருவானவர் கிரகத்தினுடைய காரியத்தில் வியாபித்திருக்கையில் பிரகலாதனன் தயித்தியகுமாரான அழைத்துத் தையபண்ணி நாரதராலே தனக்குச் சொல்லப்பட்ட பரதத்துவத்தை அவர்களுக் குபதேசித்தா னென்று சொல்லியது.

இஉஉ

பிரகலாதனனுடன் மாதுர்கற்பத்திலே தனக்கு நாரதமகாரிஷியிலே உபதேசிக்கப்பட்ட கியானத்தை சிஷ்யானான தயித்திய புத்திரானுக்கு விசுவாசமித்தமாகச் சொன்னானென்று சொல்லியது.

இஉச

இரணியகசிபுவானவன் மிகுந்த கோபத்தினாலே பிள்ளையான பிரகலாதனைக்கொல்ல யெத்தனித்தவனாய் நரசிங்கரூபமாக ஆவிற்பவியாசின்ற பகவானால் தானே கொல்லப்பட்டானென்றும் அந்தநரசிங்கமூர்த்தியானவர் பிரம்மாதி தேவதைகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டா ரென்றும் சொல்லியது.

இஉஓ

பிரம்மதேவன் பலத்தினாலே யேவப்பட்ட பிரகலாதனனுடன் கோபத்தை சுயிப்பிக்கிறவனாகி மிகவும் பயங்கரமான நரசிம்மமூர்த்தியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினானென்று சொல்லியது.

இஉச

ஸ்ரீஹரியானவர் பக்தனான பிரகலாதனை அனுக்கிரகித்து அந்தர்த்தானத்தை யடைகையில் சுதாப்பிரசங்கத்தினால் ஸ்ரீஹரியானவர் ருத்திரனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அனுக்கிரகம் சொல்லியது.

இஉஅ

பிரம்மனாதி வர்னங்களுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் சாதாரணமான தர்மங்களும் அதில் முக்கியமாயும் அமுக்கியமாயுமிருக்கிற தர்மங்களுஞ்சொல்லியது.

இசஉ

பிரம்மசாரி வானப்பிரஸ்தர்களுடைய தர்மமும், பிரம்மசரியமுதலான நான்கு ஆசிரமங்களுக்கும் பொதுவான சிலதர்மங்களுஞ் சொல்லியது.

இசஓ

மோக்ஷசாதகமான எதிதர்மமும், ஒரு அவதூத விருத்தார்த்தத்தினாலே தபசில்மேலான பிரம்மக்கியானமும் அணிமாதி சித்திகளையுமுடையவனுடைய அவஸ்தையும் வர்ணித்தல்.

இசச

தேசகால வேகத்தினாலே மிகவும் சிரேயசுக்குச் சாதனமான கிரகஸ்தனுடைய உத்தமமான தர்மத்தைச் சொல்லியது.

இசக

மோக்ஷத்துவாரமான சமஸ்த வர்னாசிரமங்களுடைய சிபந்தனம் சாரமாக சங்கிரகித்து வர்ணித்தல்.

இசக

அ ஷ்ட ம ஸ் க ந் த ம்.

மனுபுத்திரான், ரிஷிகள், தேவான், இந்திரன் இவர்கள் ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சாவதாரமாய், இவானோடுகூட மனுவந்தரமானது வர்ணித்தல்.

இஓஇ

கஜஸ்திரீகளுடனே ஜலத்திலே கிரீடித்துக்கொண் டிருக்கும்போது தெய்வவசத்தினாலே முதலையினால் பீடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரானாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரிஸ்தோத்திரஞ் சொல்லியது.

இஓஅ

கஜேந்திரானாலே ஸ்தோத்திரம்பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரியானவர் அந்தக் கஜேந்திரானே முதலையில் நின்று விடுவித்து, அந்த முதலையையும் கேவல சாபத்தினால் நின்று விடுவித்தாரென்று சொல்லியது.

இசக

பகவானுடன் தன்னால் சங்கரிக்கப்பட்ட முதலையை யெப்போதும் போல கந்தருவருபத்தையடையச் செய்து, தன்னால் ரட்சிக்கப்பட்ட கஜேந்திரானைப் பிழைய பாரிஷதாளுக்குள்ளே ஒருவனுக்குப் பண்ணித் தம்முடைய ஸ்தானத்தினை அடையச்செய்தா ரென்று சொல்லியது.

இசக

அ-ம.

அ வ தா ரி கை.

பக்கம்.

இஐந்தாமனுடைய ஆறாமனுடைய சொல்லி, பிரம்மணசாபத்தினாலே சம்பத்திழந்த தேவதைகளினாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரி ஸ்தோத்திரமும், ஸ்ரீஹரியானவர் தம்முடைய பக்தர்களிடத்தில் பக்பாதத்தினாலே யாதொரு காரியத்திலே ஸ்திரீரூபமானாரோ! அப்படிப்பட்ட சுநீராப்தியில் நின்று அமிர்தமதன உபாக்கியானமுஞ் சொல்லியது.

இசச

தேவதைகளுக்குப் பிரசன்னரான பகவானுடைய வாக்கியத்தினாலே தேவான் அசுரான் இருவரும் சந்திபண்ணிக்கொண்டு, கநீராப்தியைக் கடைவதற்கு எத்தனம் பண்ணினார்களென்று சொல்லியது.

இசஅ

கநீராப்தியைக் கடையும்போது அதிலுண்டான காலகோடி விஷத்தைக் கண்டு சகலஜனங்களும் பயந்து பரமாத்மாவை ஸ்தோத்திரம்பண்ண, ருத்திரானவர் அந்த விஷத்தைப் பானம் பண்ணினாரென்று சொல்லியது.

இசக

கநீராப்தியைக் கடையும்போது அதிலுண்டான ஸ்ரீமகாலட்சுமியினாலே ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவானவர் வரிக் கப்படுகையில், அசுரரானாலே தர்மத்திரியனிடத்தில் நின்று அமிர்தமானது அபகரிக்கப் படுகையில், விஷ்ணுவின்னுடைய மாயாமோகினிரூபமானது சொல்லியது.

இசச

ஜகன்மோகன ரூபத்தினாலே மோகத்தையடைந்த தயித்தியர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட அமிர்தகலசத்தை வாங்கிக்கொண்டு மோகினிரூபத்தை யுடைய பகவான் அவர்களை வஞ்சித்துத் தேவதைகளுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுத்தாரென்று சொல்லியது.

இசக

தயித்தியான் ஆச்சரியத்தினாலே தேவதைகளோடு யுத்தம் பண்ணுகையில் தேவான் தயித்தியானுடைய மாயையினாலே கின்னாளா யிருக்கையில் அப்போ ஸ்ரீஹரியானவர் ஆவிற்பவித்தாரென்றும், பகவத்பத்தி யில்லாத பேருக்கு அமிர்தப்பிராப்தியில்லையென்றும், பாகவதாளிடங்களில் துவேஷத்தினாலே பகவத்பத்தியில்லாத பேருக்குப் பிராணவியோகமும் சொல்லியது.

இசச

தேவான் அசுரானை நசம் பண்ணுகையில் நாரதரானவர் தேவர்களை யுத்தத்தில் நின்று விலக்கிவிட்டாரென்றும், சக்கிரன் மீந்தபேரை ரட்சித்தாரென்றும் சொல்லியது.

இசச

மோகினி ரூபத்தினுடைய விலாசத்தைப் பார்க்கவேனுமென்கிற இச்சையையுடைய ருத்திரனுக்கு ஸ்ரீஹரியானவர் அந்த ரூபத்தைக்காண்பித்து, அவரைமோகிப்பித்து, திரும்பவும் அவருடைய மோகத்தைப் போக்கடித்தாரென்று சொல்லியது.

இசஅ

ஏழாமனு முதற்கொண்டு மனுவந்தரங்களும், அந்தமனுவந்தரங்களிலே ஆறுவிதங்களான மனுவந்தரசிருஷ்டிகளும், தனித்தனியே வர்ணித்தல்.

இஓஓ

மனுபுத்திரான் சப்தரிஷிகள் இவர்முதலான பேர்களுடைய செய்கைகளைச் சொல்லியது.

இஓக

பலியானவன் ஆசாரியப் பிரசாதத்தினாலே விசுவசித்து யாகத்தைப் பண்ணி சவர்க்கந்தைச் சயித்ததும், அவனைக்கண்டு தேவதைகள் மறைந்ததுஞ் சொல்லியது.

இசச

ஸ்ரீ வாமனாவதாரஞ் சொல்லியது.

இசஅ

அதிதியினாலே அந்தப்பயோதாவிரதமானது ஆசரிக்கப்படுகையில், ஸ்ரீஹரியானவர் அந்த அதிதியினுடைய இஷ்டத்தைப் பூரிக்கிற நிமித்தியமாக ஆவிற்பவித்தாரென்று சொல்லியது.

ஐஓஓ

பகவான் வாமனரூபமாக அவதரித்து, சகலமானபேர்களாலேயும் பூஜிக்கப் பட்டவராய் பலியினுடைய யெக்கியத்தை அடைந்து, பிற்பாடு எஜமானனான பலியினாலேயும் பூஜிக்கப்பட்டாரென்று சொல்லியது.

ஐஓக

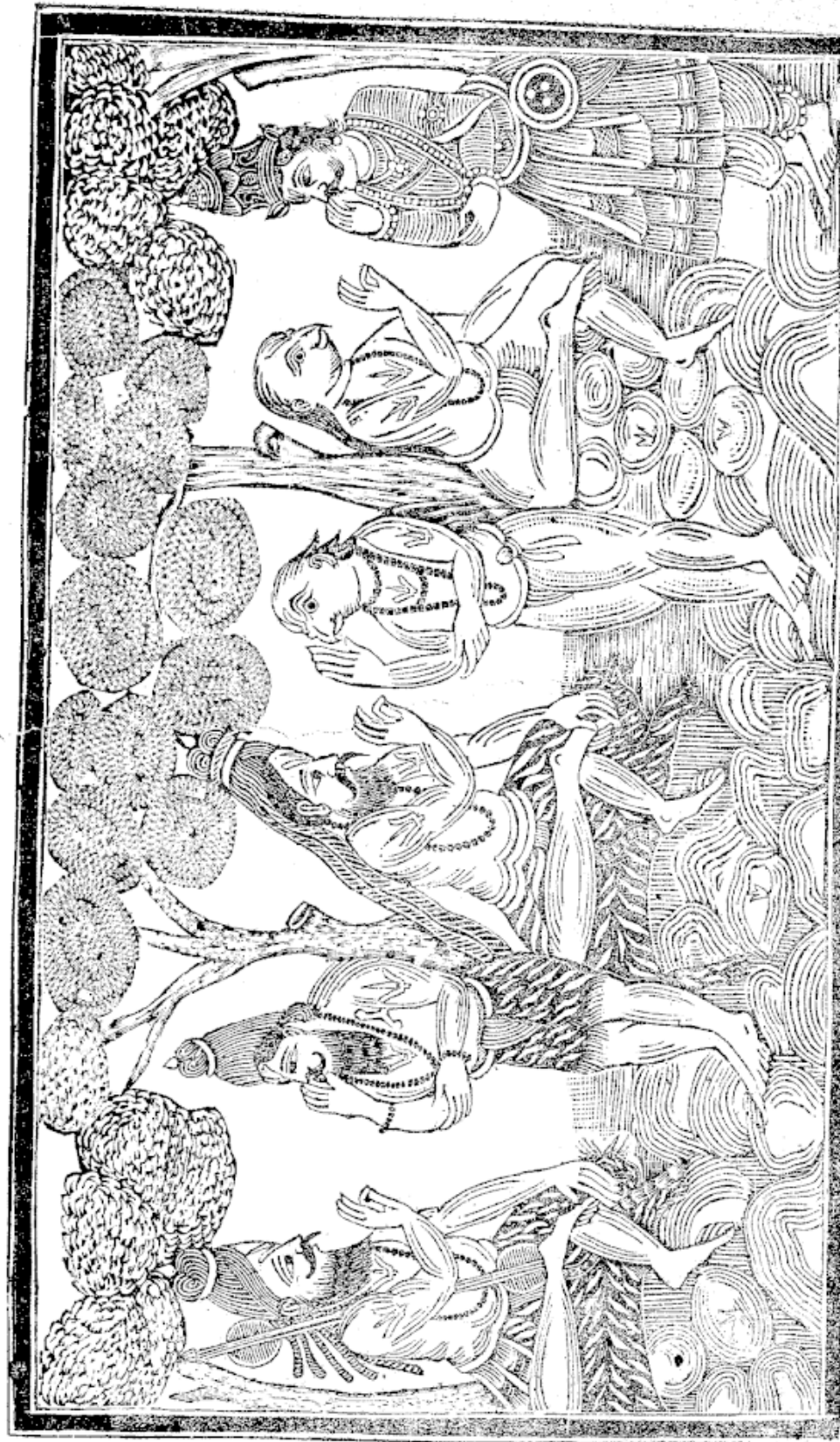
அ.ம்.	அவதாரிகை.	பக்கம்.
௧௧	வாமனமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியினுலே யாசிக்கப்படுகையில் பலியானவன் கீர்கேட்டதைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணும்போது, சக்கிராசாரியாரானவர் பகவானென்று அறிந்து தடுத்தாரென்று சொல்லியது.	௬௦௪
௨௦	அசத்திய வசனத்தில் நின்றும் பயப்படுகின்ற பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் ஸ்ரீஹரியினுடைய கபடத்தை அறிந்தவனானவன் அவருக்குப் பூமியைக் கொடுத்தானென்றும், பிற்பாடு விஷ்ணுவானவர் விருத்தியை யடைந்து பூமியை அளந்தாரென்று சொல்லியது.	௬௦௭
௨௧	பகவானானவர் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய பிரதிக்கினை பூரணமாகாமற்போனதைக்கண்டு, அந்தப்பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய யெசைசலோகத்திலே பிரகாசம் பண்ணிவைப்பதற்கு அவனுடைய பந்தமானது விஷ்ணுவினுலே பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லியது.	௬௧௦
௨௨	ஸ்ரீஹரியானவர் பிரசன்னராய் பலிச்சக்கிரவர்த்தியைச் சுதலலோகத்திலே ஸ்தாபித்து, அவனுக்கிடமானவர்களைக் கொடுத்து, தாமும் அவ்விடத்திலேபோய் அவனுடைய துவாரபாலகனானவரென்று சொல்லியது.	௬௧௪
௨௩	பாட்டனானபிரகலாதனனோடுகூட பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் சுதலலோகத்தை அடைந்தானென்றும், இந்திரனானவன் உபேந்திரனோடுகூட கூவர்க்கத்தையடைந்து முன்போல சத்துஷ்டன யிருந்தானென்றும் சொல்லியது.	௬௧௭
௨௪	கதாப்பிரசங்கத்தினுலே மச்சியமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியினுடைய லீலையும் பிற்பாடு மகாசமுத்திரத்திலே சத்தியவிரதருடைய ரட்சணமும்சொல்லியது.	௬௧௯

நவமஸ்கந்தம்.

௧	சத்திரவம்சப் பிரவர்த்தகனான சுத்துயிம்ன ராஜனுக்கு ஒருகாரணத்தினால் ஸ்திரீரூபம் வந்தவறலாற்றினேன் சொல்லியது.	௬௨௮
௨	வைவசுத மனுவினுடைய பத்து பிள்ளைகளுக்குள்ளே இரண்டிபேர் வயிராக்கியத்தினுலே அபுத்திரா னானார்களென்றும், தருஷ்கன் முதலான அஞ்சபேர்களுடைய வம்சங்கள் கிரமமாய் சங்க்ஸேபமாகச் சொல்லியது.	௬௨௯
௩	மனு புத்திரனான சையாதியினுடைய வம்சமும், அதிலே சுகன்னியை உபாக்கியானமும், அத்தியற்புதமான வைவதனுடைய உபாக்கியானமும் சொல்லியது.	௬௩௨
௪	மனுபுத்திரனான நரபாகனுடைய கதையும், அவருடைய பிள்ளையான அம்பரிஷனுடைய கதையும் அவனுலே துறவாசரிஷியினால் கீர்மிக்கப்பட்ட பிரசாமானது அடிக்கப்பட்டதையுஞ் சொல்லியது.	௬௩௮
௫	அம்பரிஷ மகாராஜனுலே யேவப்பட்ட விஷ்ணுவினுடைய சக்கிரத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்ஷமைகொண்ட துறவாசமகாரிஷியானவர் பிராணசுந்தத்தில் நின்றும் ரக்ஷிக்கப்பட்டதைச் சொல்லியது.	௬௪௦
௬	சாதன் முதலாக மாந்தாதா முடிவாகயிருக்கிற ராஜாக்களும், கதாப்பிரசங்கத்தினுலே மாந்தாதாவினுடைய பெண்களுக்கு பதியான சவுபரியினுடைய உபாக்கியானமும் சொல்லியது.	௬௪௨
௭	புருசுசங் அரிச்சந்திரன் இவர்களுடைய உபாக்கியானமும், மாந்தாதாவம்சமும் சொல்லியது.	௬௪௬
௮	சுபிலமுனிவினுடைய சிபந்தனையினுலே தகிக்கப்பட்ட அறுபதினுயிரம் பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனான சகரனுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான ரோகிதனுடைய வம்சம் சொல்லியது.	௬௪௯
௯	கங்கையைப் பூமியிலேகொண்டுவந்த பகீரதனுக்குப்பாட்டனான அங்கெமான்ராஜன் முதலாக, கட்டுவாங்க ராஜாபரியந்தம் வம்சபரம்பரையானது சொல்லியது.	௬௫௩

அ.ம்.	அவதாரிகை.	பக்கம்.
௧௦	கட்டுவாங்கனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த, ஸ்ரீராமருடைய வைபவமும், இலங்கேசனான இராவணனைச் சங்கரித்து அயோத்தியை வந்து சேர்ந்த சரித்திரமும் சொல்லியது.	௬௫௭
௧௧	ஸ்ரீராமமூர்த்தியானவர் தம்பிரமாரோடுகூட அயோத்தியிலே வாசம்பண்ணிக்கொண்டு, எக்கியமுதலான வர்ணசிம தர்மங்களை லோகக்கிஷார்த்தமாகச் செய்தாரென்று சொல்லியது.	௬௬௧
௧௨	ஸ்ரீராமபுத்திரனான குசனுடைய வம்சமானது சொல்லியது.	௬௬௮
௧௩	பிரம்மக்கியானிகளான ஜனகர் முதலானபேர்களாலுண்டான இட்குவாகுபுத்திரனான நிமியினுடைய வம்சமானது சொல்லியது.	௬௬௯
௧௪	அயிளன்னமுதலான புண்ணியகீர்த்திகளான ராஜர்களும், குருபத்தினியான தாரையினிடத்திலே சத்திரபிஜத்துக்குப் பிறந்த புதுனுக்கு இனையினிடத்திலே பிறக்கையால் அயிளனென்றும் பெயரையுடையவனான அப்புருருவசுவானவன் ஊர்வசியினிடத்திலே ஆயிசமுதலான ஆறுபிள்ளைகளைப் பெற்றனென்று சொல்லியது.	௬௭௮
௧௫	காதிராஜாவின்பேரனுடையபிள்ளையான பரசுராமானவர்கோபத்தினாலே கார்த்தவீரியாச்சனனைச் சங்கரித்ததும், அப்படிப்பட்ட காதிராஜனானவன்புருவசவினுடையபுத்திரவம்சத்தினுண்டானனென்று சொல்லியது.	௬௭௯
௧௬	கார்த்தவீரியாச்சன புத்திரானாலே ஜமதக்கினி ரிஷியானவர் சங்கரிக்கப் படுகையில் அடிக்கடி ராஜாக்களுடைய வதமானது பரசுராமனுலே பண்ணப்பட்ட தென்றும், விசுவாமித்திரர் வம்சமும் சொல்லியது.	௬௮௬
௧௭	புருருவசவினுடையஜேஷ்டபுத்திரனான ஆயுசவினுடைய ஐந்துபிள்ளைகளுக்குஷத்திரவிருத்தன்முதலான நான்குபேருடையவம்சம்சொல்லியது.	௬௯௧
௧௮	நகுஷ புத்திரனான எயாதியினுடையகதையும், அந்த எயாதியினுடைய ஐந்து புத்திராளுக்குள்ளே கடைசி பிள்ளையானவன் எயாதியினுடையவார்த்திசத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டதையுஞ் சொல்லியது.	௬௯௬
௧௯	எயாதி மகாராஜனானவன் தன்னுடைய நடத்தைவினுலே தேவயானையைப்பெண்ணுட்டேக்குச்சமானமாக அறிவித்து, வீரத்தையுமுத்தியையடைந்தானென்று சொல்லியது.	௬௯௮
௨௦	பிதாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினுலே ராஜசிம்மாதனத்தை யடைந்த புருருவினுடைய வம்சத்திலேயுண்டான துஷ்டியந்த புத்திரனான பரதனுடைய கீர்த்தியானது சொல்லியது.	௭௦௮
௨௧	மகாகீர்த்திமான்களான ரந்திதேவன் அசாமீனமுதலான ராஜாக்களுடைய கீர்த்தியானது விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகிறவித்தனுடைய புத்திரனான விதாதாவினுடைய வம்சமானது சொல்லியது.	௭௧௧
௨௨	திவோதாசனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லப்பிற்பாடு ரிக்ஷனுடைய வம்சத்திலே ஜராசந்தன் விர்த்தாதத்தோடுகூடதுரியோதனனாக கீர்த்திக்கப்படுகிறது.	௭௧௪
௨௩	அனுவினுடையவம்சமும் தருயுவினுடையவம்சமும் தருவசவினுடைய வம்சமும் கிரமமாகச்சொல்லி, பிற்பாடு எதுவினுடைய வம்சத்துடங்கி சியாமகனுடைய உற்பத்திவரைக்கும் சொல்லியது.	௭௧௮
௨௪	விதற்பனுடைய மூன்றுபிள்ளைகளின் உற்பத்திமுதல் நானாப்பிரகாரங்களான வம்சங்களானவை இராமகிருஷ்ணனுடைய உற்பத்திவரைக்கும் சொல்லப்படுகின்றது.	௭௨௨

நவமஸ்கந்தம் வரையில் அட்டவணை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயகம்:

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

பிரதமஸ்கந்தம்.

கடவுள்துதி - கலிவிருத்தம்.

நீத வேதக் களங்கிய ண்ணேறிச், குத வேதச் சிகாமணி சோற்றிய
போத வேதன் பிதாவிசைப் பூமிசை, யோத வேதக்க தேவரு ளோங்குமால்.

(என்பது) பரிசுத்தம்பொருந்திய நான்கு வேதங்களுக்கும் ஒருபொக்
கிஷம்போல் மோலான துறவற வொழுக்கத்தில் நின்றும் மிகுந்த கீர்த்தி
வகித்த சூதமாமுனிவரெனச் சிறந்தவேதோத்தமரால் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
தாமரைக்கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமணையளித்த தந்தையாகிய ஸ்ரீயப்பதி
யினது திருவிளையாடல்களி லொன்றாகிய (ஸ்ரீமஹா பாகவத பிரதமஸ்கந்தத்
தை) கடல்குழந்த வுலகவாசிகள் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எடுத்துச்சொல்ல சர்வேஸ்
வரனது கிருபையானது குறைவற மென்மேலு மோங்குமென்பதாம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

அவசரடியாசிரிய விருத்தம்.

பிறந்தபொழுதேதுறந்து பிழைக்குமுவிபோனடிப்பப் பின்போய்த்தொன்னு
லறைந்தபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான் மதனயென் றழைப்பச் செவ்வாய்
திறந்துநறை பெர்நியுமலர்ச் செழுந்தருவு மேனென்ன வுயிர்க ளியாவு
நிறைந்துறையும் சுகமுனிவனிறையித்தட்டா மரைமலர்ந்தாலினை தல்செய்வாய்.

சுலோகம்.

வியாசம் வசிஷ்டரப்தாரம், சக்தேபௌத்ர மகல்மஷம்
பராசராத் மஜ்வந்தே, சகதாதம் தபோரிதம்.

வியாஸாய விஷ்ணுரபாய, வியாஸரபாய விஷ்ணுவே
நமோவை பிரம்ஹரிதியே, வாஸிஷ்டராய நமோநம:

ஸ்ரீமகாபாகவத கிரந்தத்தில் உபோ உத்காத மென்னப்பட்ட பீடிகாரூப
மான பிரதமஸ்கந்தத்தினுடைய பிரதம அத்தியாயத்திலே நைமிசாரண்ணிய
வாசிகளான சவுனகாதி முனிஸ்வரர்கள், பிராதகாலத்திலே பண்ணத்தக்க
அக்கினிஹோத்திரமுதலான வைதீககருமத்தை யதுஷ்டித்தவர்களாய் சூத
புராணிகோத்தமரை நன்றாகக்கொண்டாடி அந்தந்த இதிகாச புராணங்களி
லே உம்மாலே புருஷர்களுக்கு சிரேயஸ்சாதனமாக எதுநிச்சயிக்கப் பட்ட
தோ அதைச்சொல்லவேண்டுமென்றும் மனுஷியாளுக்குத் திரளாகக் கேட்
கத்தக்கது களுக்குள்ளே சாரமாயிருக்கப்பட்டதை புத்தியினாலே நன்றாகக்
கிரகித்துச் சொல்லவேண்டுமென்றும், முழுட்சக்களானவர்கள் மோட்சத்
தைக் குறித்துச் செய்ய வேண்டியசாதன மேதென்றும், யாதொரு பகவா
னுடைய அவதாரம் பிராணிகளுடைய பாலனத்தின்பொருட்டும் ஐசுவரியத்
தின் பொருட்டுமொகக் கடவதோ அப்படிக்கொத்த மகாபுருஷனுடைய அவ
தார கதாசரித்திரங்களேதென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தேவகியினிடத்திலே
ஏதுக்காக அவதரித்தா ரென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் லோகாந்தரத்தை
அடைந்திருந் துள்ளளவில் தரும் யாரைச்சரணமாகப் பற்றிற்றென்றும்
இதுமுதலான ஆறு பிரசுனங்களைப் பண்ணினு ரென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீவேதவியாச முனிஸ்வரர் ஒன்றோடொன்று கலந்து உபயோகமில்
லாம லிருந்த வேதங்களை வெவ்வேறாகப் பிரித்து அவர் அதின் பொருளைச்
சுல சுவாத்மாக்களும் அரிந்து கடைத்தேற வேண்டி புராணங்களாகவும்
இதிகாசங்களாகவும் இரண்டுவகையாக வெளியிட்டித் தம்முடைய வர்ணசிர
மங்களுக்கு யோக்கியமான நித்திய நைமித்திய கருமங்களினாலே ஸ்ரீபகவானை
ஆராதனம்செய்து பரிபூரணராகவிரும்பு போதைக்கும் உலகத்துக்குத் தாம்
செய்யவேண்டிய உபகாரம் இன்னமுஞ் சிலதுகுறையுண்டாக இருக்கு
தென்றும், தாமேதெரிந்துக் கொண்டு அதின்விபரங்காணுமற் சிந்தித்துக்
கொண்டிருந்த சமயத்தில் பிரமலோகத்திலிருந்து நாரதமுனிஸ்வரர்வந்து
இவரைப்பார்த்து ஓ வியாசமுனியே! உம்முடையமனதிலே என்னமோ சிந்
தித்துக் கொண்டிருக்கின்றீர் அதைச்சொல்லுமென்று கேட்க வேதவியாசர்
நாரதமுனிஸ்வரரைப் பார்த்துச் சொன்னது ஓ நாரதமுனிஸ்வரரே! நான்
இதுவரைக்கும் நடந்துக்கொள்ள வேண்டிய வர்ணசிரம தருமங்களை நடத்
தினேன், வேதங்களைப்பிரித்து அவற்றின் பொருள்களையும் வெளியிட்டேன்,
பிராகிருததர்மம்மளைப் பிரகாசம் பண்ணின தோஷபரிகார நிமித்திய மாகப்
பாரதத்தினுடைய முடிவிலே ஹரிவம்சத்திலே ஸ்ரீமநாராயணருடைய தீவ்ய
குணசுயங்கங்களையும் வெளியிட்டி லோகோப கார்த்தையுங் கற்பித்தேன்,

நான் இப்படியெல்லாஞ் செய்திருந்தும் இன்னமும் லோகோபகாரஞ் செய்ய
வேண்டிய துண்டென்று தோற்றியும் அலிதினன தென்று தெரியாமலிருக்கை
யினாலே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், அதைதேவரீரறிந்து இன்னதென்று
சொல்லவேண்டுமென்று வினா வியதற்கு நாரதர் சொல்லுகிறார்.

ஓ-வியாசமுனியே! நீர்செய்த தெல்லாம் இயல் பாயினும் பிராகிருத தர்
மங்களையும் பிராகிருதநாரண ராஜாக்களையும் மிகவும் விஸ்தாரமாகச்சொன்னீர்,
மோட்சதருமமும் முத்திப்பிரதான பரமாத்மாவையும் மோட்சத்தையே
புருஷார்த்தமாகக் கோரியிருக்கிற ஸ்ரீபாகவதாளுடைய மகிமையைப் பிதமா
கச் சொன்னீர் அதுகளைப்பார்த்த ஜனங்களுக்கு விபரீதக்கியானம் வருகிறதே
யல்லாமல் தத்துவக்கியானம் பிறக்கமாட்டாது, ஆகையினாலே இதுவே உம்மு
டையமனக் குறைவுக்கு ஏதுவான தென்று சொல்லி இனிமேற் செய்
யவேண்டிய தத்துவத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று ஸ்ரீமநாராயணரிடத்தில்
தன்னுடைய பிதாவான பிரம்மாவுக்கு உபதேசமாகவந்த ஸ்ரீபாகவத கதை
யைத் தான்பிரம்மா வினிடத்திலிருந்து தெரிந்துக்கொண்டபடி வியாசருக்
குச் சங்கிரகமாகவுபதேசஞ்செய்தார் அந்தவியாசரும் நாரதர் சத்தியலோகத்
துக்குப்போன பிற்பாடு சரஸ்வதிரதி தீரத்தில் ஸ்னானமுதலான நித்தியகரு
மங்களை முடித்துக்கொண்டு நாரதர் உபதேசித்த பிரமதத்வத்தை யோகத்தி
யானத்தினாலே சாட்சாத்கரித்து விஸ்தாரமாக ஸ்ரீபாகவதபுராணத்தைச்
செய்யத் தொடங்கினார். தொடங்குங்காலத்தில் இந்தப் பாகவதபுராணத்திற்
சொல்லப்படுகிற பிரம்மசொருபத்தையும் பிரம்மத்தினுடைய குணங்களையும்
முத்தரான சுவாத்மாக்களையும் செகத்தினுடைய சிருஷ்டிமுதலானதுகளையும்
பிரம்மஞ் செய்யும் காலத்தில் அந்தப்பிரம்மப் பிரியில்லாத காரணமாகியும்
பிரிவுண்டான காரணமாகியு மிருக்கு மிருப்பையும் சங்கிரகமாகக் காண்
பித்து பிரம்மலட்சணமாகிய சென்மாதி காரணத்து வத்தைச் செகத்துக்
குச் சொல்லுகிற உபநிஷத்தைப் பிரகாசம் பண்ணுகிற பிரமகுத்திரத்தாற்
றொடங்கிக் காயத்திரி பதங்களுடனே கலந்த கிரந்த பதங்களால் சேர்மா
னஞ்செய்து பிரமத்தினுடைய சொருபத்தைத் தெனியவுரைக்கிற சத்திய
பதத்தால் முடிவைக் காண்பித்து திமவியென்றே சாயத்திரி பதத்தால்
முடித்தபடியினாலே பிரம்ம செகத்துக்குக் காரணமென்றும், சர்வக்கியமென்
றும், தனக்கு ஒத்தாரு மிக்காரு மில்லாம லிருக்கப்பட்ட தென்றும், தன்னை
முத்தகள்ளடை கிறகாலத்திலு மவுர்களிற் கலந்திருந்துந் தான்வேறுகவிருந்து
அவர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமென்றும் இப்படிக்கெல்லா முதற்
சுலோகத்திலே சொல்லி யிருக்கையால் இந்தப் பாகவதம் விரோதமான
பொருள்களைச் சொல்லாது இந்த முதற்சுலோகத்திலே சொல்லியிருக்கிற
பொருளென்ன வென்றால் சென்மாதியாகிய இந்த வுலகத்தினுடைய சிருஷ்
டியும் பாலனமும் சங்காரமும் எவ்வுடைய செயலோ இதுதனைச் சொல்லு
கின்ற காரணவாக்கி யங்கள் மற்றொருவரிடத்திலே பொருந்தாமல் எவ்விடத்
திலே யியல்பாகப் பொருந்தி விளங்குதோ இந்த வுலகங்களுடைய சிருஷ்டி
முதலான காரியங்களைத் தலைக்கூடம்படி சாதகமாகிய அபிவையுடைத்தானவ

னெவனோ எவனுக்கு உயர்ந்தவரும் சரியானவரும் மற்றொருவரில்லையோ எவன் ஆதிகவியான பிரம்மாவுக்கு இந்தவுலக சிருஷ்டிக்கு பழைய மார்க்கமான வேதத்தை அறியும்படிதன் மனதினாலே தானேநினைத்தானோ எவனை எக்கலாமுமிந்த மாய்கைக்குள் வெளிப்பட நித்தியசூரிகளு மிவ்வளவென்று முழுவதும்றிய மாட்டாமலிருக்கின்றார்களோ பஞ்சபூதங்களு மாதிகாலத்தில் ஒன்றோடொன்று கலக்கமாட்டாம் விருந்ததை எவன் அதுகளில் புருந்து சேர்ப்பித்தானோ பிரிவில்லாத காரணமாகிய எவனிடத்தில் சத்துவமுதலான மூன்றுகுணங்களையுடைய கருமங்கள் உலகத்திற் சத்தியமாக விளங்குகின்ற தோ இப்படி சூட்சும ஸ்தூலமாகிய சேதன சேதனங்களிலே யுட்புருந்து அவையும் அவற்றின் கருமங்களும் அவற்றின் கருத்தாலுமாகி யிருந்தாலும் அதுகளிலுண்டான தோஷங்களைத் தன்னிடத்திலே எப்போதும் சேரவொட்டாம லிருக்கிற மகிமை உடைத்தானவனெவனோ அந்தப்பரம சத்தியமூர்த்தியை தியானம் பண்ணுகிறே னென்று முதற்சுலோகத்தால் வணங்கினார்! இப்படி தம்மாலே செய்யப்படுகிற பாகவதபுராணத்தை மற்ற இராசத தாமச தருமங்களைச் சொல்லுகிற புராணங்களோடே சரியென்றும் அதுகளில் சொல்லப்படுகிற அருத்தங்கனிந்த புராணத்திற் சொல்லுகிற அருத்தங்களைப்போலே எதார்த்தமான தருமமென்றும் நினைக்கவேண்டிய தில்லை ஆகையால் மோக்ஷமாகிற பதத்தைக் கோரினவர்களுக்கு இந்தப் பாகவதமே முக்கியமென்று இரண்டாவது சுலோகத்தால் வெளியிட்டார்.

அதெப்படி யென்றால், இந்தப்புராணத்திற் சொல்லுகிற தருமங்கள் மற்றவிடத்திற் சொல்லுகிற தருமங்களைப்போல் சொர்க்காதி போகங்களைக் கொடுத்து சிலகாலம் அவ்விடத்தில் புருஷனுக்கு ஆசையை உண்டெண்ணி அவனை அவனு மதியாமல் தலைகீழாகத் தள்ளுகிற வஞ்சனைவிட்ட பரமதரும மாகையினாலேயும் இதில் வர்ணிக்கப்படுகிற தேவன் தன்னையறிந்து தன்னை அடுத்த பேருக்கு தாபத்திரயங்களையும் ஒறுத்து ஒருகாலத்திலும் ஏற்றக்குறைச்சலும் அழிவு மில்லாமலிருக்கிற ஆனந்த சமுத்திரமாகிய நிரதிசய இன்பத்தைத் தன் பத்தருக்குக்கொடுக்கும் புருஷோத்தமனென்றும் இந்தப்புராண விஷயங்களைச் சொல்லவும் படிக்கவும் போக்கியரானவ ரெவரென்றால் பரதேவதையினுடைய மகிமையைச் சிக்கமாட்டாமையாகிற அருவையுமாச்சரியமும் விட்ட உத்தமபுருஷரென்றும் இந்தப்புராணத்தை உபதேசித்தவர் ஆதிகர்த தாவான ஸ்ரீமந்நாராயண முனியென்றும் இன்னம் இந்தப்புராணத்தைக்கேட்கவேனுமென்று இச்சித்தமகாபுண்ணியசாலிகளுக்கு இந்தக்கதைகளை கேட்கையிற்றானே சர்வசுத்திரரானபரமாத்மமா இவர்களுடைய நெஞ்சிற் புருந்து அதிசுஞ்சலமாகிய இவர்களுடைய மனதைத் தன்னிடத்திற் சேர்த்து இடைவிடாமல் ஒருமைப்பண்ணுவதுபோல மற்றபுராணங்களி லுண்டாகாதென்றுசொல்லி மூன்றஞ்சுலோகத்தால் வேதமாகிற கர்ப்பகருட்சத்திற் பழுத்தபழமானது பலித்து பிரமாவும் நாரதரும் தாமுமாகிற துளிரும் பூவுமாய்த்தழைத்த கிளைகளில் தங்கி மெள்ளபூமியிலிழிந்து சுகமுனியாகிற கிளி முகத்தால் கோதப்பட்டு மோக்ஷமாகிற மதுரசத்தைப் பெருகவிடுகிற

தோலும் கொட்டையும் நானுமில்லாத பாகவதமாகியபழத்தை ஒ பிரம்மானுபவம்பண்ணவல்லவர்களே! நீங்கள் இந்தவுலகத்திலேதானே அந்தஆனந்தத்தை அடிக்கடி அனுபவம்பண்ணுங்கள் இந்த ஆனந்தானுபவம் உங்களுக்கு இவ்விடத்தில் மாத்திரமல்ல மோட்சதிசையிலும் இதுவேபலனாகப்பெருவீரென்றுசொல்லி இந்தப்புராணத்தைப்படித்து இதனுடைய அருத்தத்தை அனுபவிக்கும் ஜனங்களினுடைய சுகிந்தத்தைத் தாமே சந்தோஷித்து ஆச்சரியப்பட்டுக்கொண்டார். இப்படிமுன்று சுலோகத்தால் பாகவதத்திற் சொல்லுகிற வயிலட்சணியத்தைக் காண்பித்துத் தாம்செய்த புராணத்தைத் தம்முடைய வேதபாராயணமாகிற தபோகர்ப்பத்தில் பிறந்து தமக்குபுத்திரனாகிய சுகமுனிக்கு அருளிச்செய்தார், அவரும்பிரவிழுதல் பிரம்மநிஷ்டரானதும் தம்முடையமனதில் பிரத்தியட்சமாக அனுபவித்துவருகிற வாசுதேவனுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிற புராண ரத்னமாகையால் இந்தப் புராணத்தைப் படித்து மனதில்தரித்து இதைக்கேட்ட மற்ருரு யோக்கியரில்லாமையால் தம்முடைய ஆஸ்ரமத்துக் குறித்தாகிய மவுனத்தைத் தரித்து ஓரிடத்திலும் ஒருபசுமறக்கிற நேரமுமிராமல் சகலமும் வாசுதேவ சொரூபமென்று பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிந்துகொண்டு இந்த வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கிற காலத்தில் பிரம்மநிஷி சாபத்தால் தன்காலந்தெரிந்து வயிராக்கியம் பிறந்து கங்கையில் பிராயோபவேசம் பண்ணி பரகதிக்கு வழிகாண்பிக்கும் பரமபாகவதரைக் காணாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த பரிஷித்து மகாராசாவுக்கு சுகமுனிவர் உபதேசித்தார் அச்சமயத்தில் நாரதர் முதலான சகலமுனிவர்களும் அந்தக் காலமறிந்து தங்களிருதயத் திலிருக்கிற கதாதரணை சுவாமியால் சகலதீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தம் பண்ணவேண்டி தீர்த்தயாத்திரை நிரித்தியமாய் எழுந்தருளி இந்த உபதேசங்கேட்டு வந்தார்கள்! இந்தப்புராணத்தை ஸ்ரீவேத வியாச முனிஸ்வரரிடத்தில் படித்து வியாசரனுக் கிரகத்தினால் சகலமான இதிகாச புராணங்களையும் தருமங்களையும் சகலமான பிரானிகளுக்கும் தெனியவுரைத்து லோகரட்சணம் பண்ணிவருகிற சூதபுரானிகரிடத்தில் சவுனகர் முதலான ரிஷிகள் தெரிந்துக்கொண்ட பாகவதத்தைத் தமிழ்ச்சனமாகச் செய்கின்றோம்! இதில் வியாசமுனிஸ்வரருடைய கருத்தைத் தெரியாமலெழுதின கிரந்தங்களைப் பார்த்த பேருக்கு மனது நிலைக்கமாட்டாது ஆனாலும் சமஸ்கிருத பாகவதத்தையும் இதன் வியாக்கியானங்களையும் மிகவும் சோதித்துப் பிரமாணங்களிலும் பரதேவதை யிடத்திலும் அருசை யில்லாமலிருக்கின்ற மஹாபுருஷருக்கு மனது ஒப்புகிறதில் சமுசயமில்லை யென்பது மூன்றொரு காலத்தில் சகலமான தேவர்களும் முனிவர்களுக்கடி சதுர்முகனை அடுத்து ஒ பிதாமகனே! இந்தக் கருமபூமியில் கலிபுருஷன் எந்தமட்டும் கைக்கொண்டு கலிதருமங்களை விர்த்திபண்ணி வைதீக கருமங்களைக் கெடப்பொன்னென்றுகேட்டதற்கு அந்தக் கமலாசனன் அவர்களைப்பார்த்து தேசோமயமான ஒருசக்கரத்தைக் கற்பித்து ஓய்தேவர்களே! முனிவர்களே! இந்தச் சக்கரத்தினமுனை பெய்விடத்தில் முறிந்து விழுகிறதோ அதற்கப்பால் கலிதரும மிஞ்சியாகி வைதீகதருமங்களைக்கெடுக்குமென்று அந்தச் சக்கரத்தைப்

பிரயோகித்தபின்பு அதன்முனை எந்தவிடத்தில் முறிந்து விழுந்ததோ அந்த ஆரண்யத்துக்கு நையசாரணிய மென்று பெயர் விளங்கிற்று ! இதல்லாமல் முன்னொருகால் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அசுரரை அந்த ஆரண்யத்தில் நிமிஷமாகிய கண்ணிமைப்பா டென்கிற ஆயுதத்தினால் சங்காரம்பண்ணின படியினாலே நையசாரண்ய மென்று சொல்லப்பட்டது இந்த சேஷத்திரத்தில் ஸ்ரீமகா விஷ்ணு நரநாராயண அவதாரம் பண்ணி தபசுசெய்த படியினாலே ஸ்ரீமகா விஷ்ணு சேஷத்திரமா யிற்று இப்படி இரண்டிலகையாக விளங்கின பெயரையுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ சேஷத்திரத்தில் சவுனகர் முதலாகிய ரிஷிகள் சகலமானபுண்ணியலோகங்களிலும் புகழப்பட்டு தன்சாட்சாத்காரத்தினால் தன்னை அடுத்த பத்தருக்குமுத்தி கொடுக்கிற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வைக்குறித்து ஆயிரம்வருஷத்தால் முடிவிற சத்திரயாக தீக்ஷையைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த அந்தமுனிவர்கள் ஒருநாள் காலையில் தங்களுடைய நித்தியநைமித்தியங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு அக்கினிசந்தோஷமும் செய்துக்கொண்டிருக்கையில் அங்கிடத்தில் வந்தருதபுராணிகருக்கு உபசாரங்கள்பண்ணி உயர்ந்த ஆசனமும்கொடுத்தார்கள். அவரும் அந்த ஆசனத்திலிருந்தபின்பு அவரைக் குறித்து மிகவும் ஆதரவுடனே கேட்டார்கள் ! ஓ பரிசுத்த ஆத்மாவே ! நீர் வியாசரிடத்திலிருந்து சகலமான புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் தரும சாஸ்திரங்களையும் படித்தீர் இப்படிக்கொத்த உம்மை அடுத்த புண்ணியசாலிகளுக்குச் சகலதருமங்களையும் தெரியச்சொல்ல அறிவீரல்லவோ வேத வித்துக்களுக்குள் கிரேஷ்டரான வியாசமுனீஸ் வரரும் சேதன சேதனங்களிலும் நிறைந்த பரமபுருஷனை அறிந்த மற்ற முனீஸ்வரர்களும், நித்திய கலியாணமாகிய சூட்சுமதருமங்களை எவ்வளவு அறிவார்களோ அவ்வளவு தருமங்களையும் அவர்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் நிச்சயமாகத் தெரிந்துக் கொண்டிருக்கின்ற சூதரே ! நீர் தீர்க்காயுசு சம்பாதித்துக் கொண்டு பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியுடனே பணிவிடை செய்து கேட்டிருந்த தருமங்களை அந்தப் பெரியோர்கள் மிகவும் கோபிப்பதாக விருந்தாலும் உமக்குச்சொல்லி யிருப்பார்களல்லவோ ஆகையினால் அந்தசபமாகிய சூட்சுமதருமங்களை நீர் எங்களுக்கு சொல்லவேணும் ஓசாதுஜனங்களுக் கெல்லா முதன்மையானவரே ! இந்தக் கலியுகத்தில் ஜனித்திருக்கிற ஜனங்கள் கொஞ்சமான ஆயுசுண்டாகியும் புண்ணியங் குறைந்தும் பாவமிகுதியாகியு மிருக்கையில் புத்தியீனர்களாகியும் ரோகபிஷ்டர்களாகியு மிருக்கிற இவர்களுக்கு அறியவேண்டிய தருமங்களும் அவைகளுடைய வைவட்சனியங்களும் அளவில்லை அவைகளை அனேகந்தரம் கேட்டா லல்லாமல் தெரியக்கூடாது ஆகையினால் இவைகளில் சாரமான தருமங்களை உம்முடைய புத்தியினால் திரட்டி யெடுத்து ஒருக்கால் கேள்விசெய்த மாத்திரத்தால் பிராணிகளுடைய மனதிலேயிருக்கிற ரசோகுணதமோ குணங்களைக்கழித்து மிகுதியான சத்துவகுணத்தையுண்டு பண்ணுகிற தருமங்களை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் சூதரே ! உமக்கு நித்தியகலியாணமே யிருக்கின்றது அஃதேனென்றால் ஷ்டகுண பரிபூரணான வாசுதேவன் சாத்துதனென்கிற ராஜாவினுடைய குலத்தில் வசுதேவனுக்கு தேவகி

கருப்பத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாய் எந்தகாரியம் செய்யவேண்டி ஜகித்தானோ அதைநீரறிவிர் ஆகையால் அதைக்கேட்க வேணுமென்றிச் சித்திருக்கிற எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும் எந்த தேவனுடைய அவதாரங்கள் ஜனங்களுக்குத் தீவினையை விலக்கி சம்பத்தை நிலைநிறுத்தி அதிகமாகிய செல்வத்தைக் கொடுக்கும் ! அதிகபயங்கரமான சமுசாரத்தை அடைந்தவர்களுக்கும் அவர்களையு மறியாமல் அவர்கள் நாவிலேபிறந்த எவனுடைய நாமம் அந்தச் சமுசாரத்தை விலக்கும் ! எல்லாருக்கும் பயத்தை உண்டிபண்ணுகிற மிருத்தியுவானவ நெவனுக்குப்பயந்து நடந்துக் கொள்ளுகிறோ ! எவனுடைய பாதசம்பந்தத்தினால் பரமசாந்தி பிறந்த முனிவர்களும் புண்ணிய நதியாகிய கங்காசலங்களும் தங்களைப்பரிசித்த மாத்திரத்தில் அப்பொழுதே பாவனஞ் செய்யக்கூடுமோ அப்படிப்பட்ட மகிமையையுடைய இதுகளை இடை விடாமல் அனுசரித்தவர்கள் கடைத்தேறுகிறதைச் சொல்லவேண்டுமோ ! பாவநிவர்த்தியாகிய பரிசுத்தத்தைக் கோரினவர்களில் கலீதோஷத்தைப் பரிகரிக்கிற ஷ்டகுண பரிபூரணரான பரமாத்மாவுடைய லீலைகள் வெகுபுண்யபலனாகையால் அந்தத் தோத்திரத்தைக் கேட்கின்றதற்கு எவனுக்குத்தான் ருசிபிறவாது அவனுடைய இச்சையினால் அவதாரங்களைச் செய்கின்ற அவனுடைய நடத்தைகள் இவ்வளவென்றும் இன்னபடியென்றும் அறியக்கூடாதென்று பிரகிருதிசம்பந்தம் நீங்கின ஞானிகள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகையால் அதுகளைக் கேட்டவர்களுக்குப் பலனுண்டென்கிறதில் சந்தேகமில்லை யென்று நிச்சயித்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர் அந்தச் சரித்திரங் களைச்சொல்லவேண்டும் பிற்பாடு தானினைத்தபடி முடிக்கிற சுதந்தரனாகிய தனக்கு சவாதினமாகிய பிரகிருதியினால் தன்னினையாட்டை நடத்துகிற ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியானவர் ஸ்ரீஅரிதருமங்களை நிலைநிறுத்துவதாகச் செய்த அவதாரகதைகளைச் சொல்லவேண்டும் யாதொரு காரணத்தினால் உத்தமசலோகனை ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய பராக்கிரமங்களைக் கேள்விப்பட்டு அதனுடைய இரசத்தையறிந்தபேர்களுக்கு அடிக்கடி மதுரமாகி யிருக்கிறதோ அதுகாரணத்தினால் எங்களுக்கும் கேள்வியாகியும் திருப்தியடையவில்லை ஞானசத்தியாதிகளிலே பரிபூரணான கேசவன் மனுஷியருபமாகிற வஞ்சனையால் தன்னைமறந்து மனுஷராலே செய்யப்படாத காரியங்களைச் செய்து பலராமருடனே கூடினரல்லவோ கலிபுருஷன் வந்தானென்று மிகவும் தெரிந்து நாங்கள் இந்தவைஷ்ணவமாகிய சேஷத்திரத்தில் வந்து வெகுசாலம் சாத்தியமாகிய சத்திரயாகத்தைப் பண்ணும் படியான தீட்சைவகித்து ஸ்ரீஹரியினுடைய கதைகளைக் கேட்கிறதில் சாக்கிரதையா யிருக்குறும் புருஷருடைய சத்துவத்தை அறிக்கிற கலியாகிறகரை யில்லாத சமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டு மென்று நினைத்திருக்கிற எங்களுக்கு நீர்தெய்வவசத்தினால் மாலுமிபோலக் காண்பிக்கப்பட்டீர் ஆகையால் சர்வதருமங்களுக்கும் ஸ்வாமியாகியும் பிராமண்ய தேவனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன்னிசுரூபத்தை யடைந்த பின்பு தருமமானது எவனைச் சரணமடைந்தது என்றுவணங்கி வினவினார்கள்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

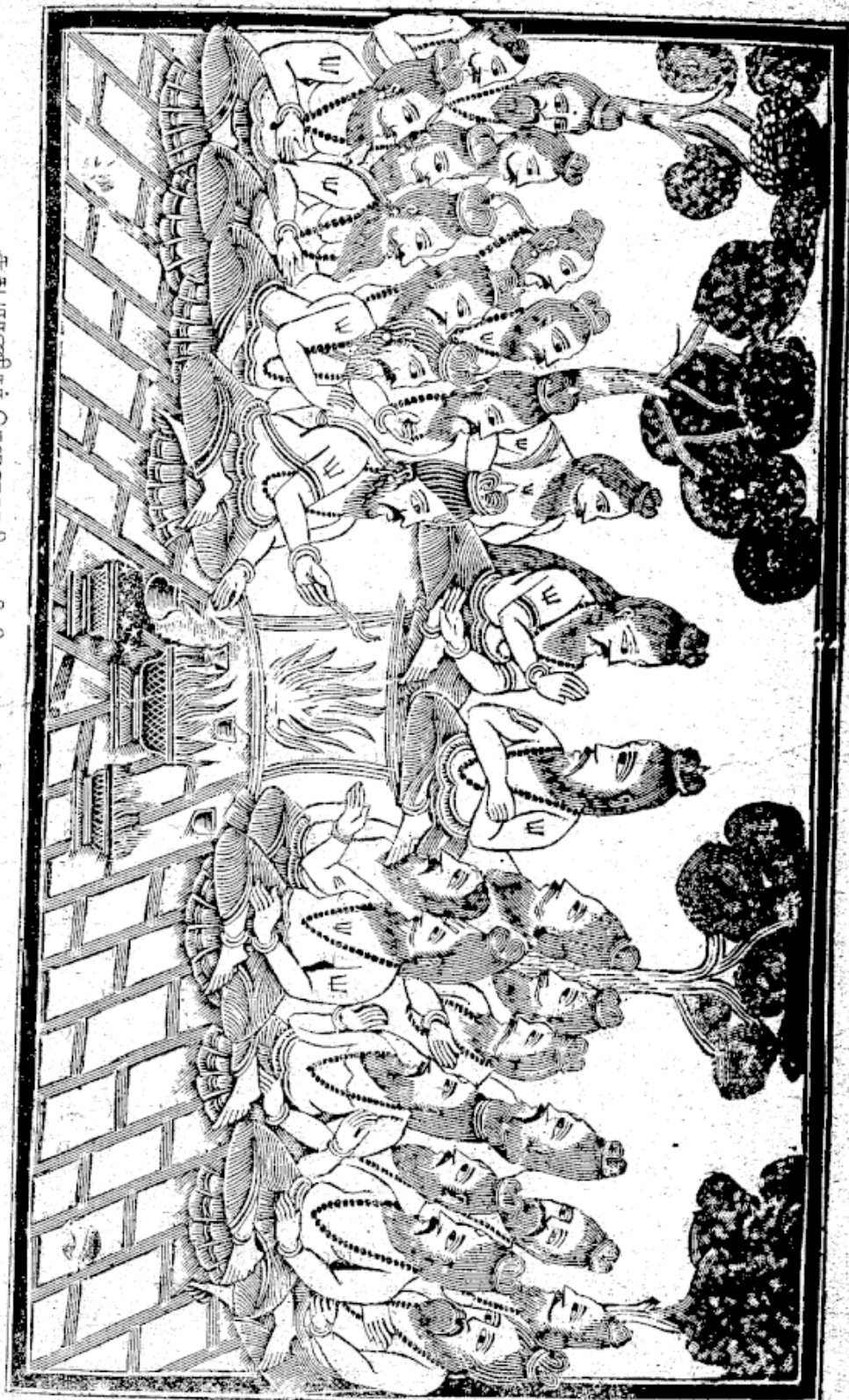
கலி-விருத்தம்

கவனவாசிக னென்றுப் காசிலாச், சவுனகாதி யருந்தவர் தங்களாற்
புவனமல்கு வினவுஷ்ட்கேள் விக்குத், தவனிசைத்தசுதர்ப்பிரசன்னங்களே.

சூதர் சவுனகாதி ரிஷீஸ்வரர்களால் பண்ணப்பட்ட ஆறுபிரசனங்களுக்குள் நாலு பிரசனங்களுக்கு உத்தரஞ் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி சவுனகர்முதலான முனிவர்களால் கேட்கப்பட்ட சூதபுராணிகர் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே அவர்கள் கேட்டவைகளுக்குப் பதிலுத்தரவு சொல்லுகிறார் இந்தப்பாகவதத்தைத் தொடங்குங்காலத்தில் இதனுடைய விளக்கமாகிய மகோபகாரத்தைச் செய்த சுகபிரமரிஷிக்கு இரண்டு சிலோகத்தால் வந்தனஞ் செய்கிறார் அது எப்படியென்றால் உபநயனமில்லாத காலத்தில் தனக்குச்செய்ய வேண்டியதான கருமமொன்று மில்லாமல் துறந்துசெல்லுகிற எவருடைய பிரிவைச் சகிக்கமாட்டாமல் வியாசமுனிஸ்வரர் புத்திராவென்று அழைத்த சமயத்தில் தாபரங்கனெல்லாம் ஏனென்று பதிலுத்தரங் கொடுத்ததோ சர்வபூதங்களுடைய இருதயங்களையும் அடைந்த அந்தமகாமுனியை நான் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்கிறே னென்றும் தனக்கு அந்தரியாமிபான பரமாத் மாவினுடைய மகிமையை விளக்கச்சொல்லுகிறதாயும் சகலமான வேதாந்தங்களுடைய சாரமாகியும் தனக்கு நிகர் மற்றொன்று மில்லாமலும் பரமாத் மாவினுடைய சொருபத்தைப் பிரகாசம் பின்னுக்கிறதாகவு மிருக்கிற கோப்பியமான இந்த ஸ்ரீபாகவதத்தைச் சமுசாரத்தில் முழுது அந்தந்த மசமுதலான நரகங்களைக் கடக்க நினைபாத சனங்க ளிடத்தில் தபவினால் எவ்வெளியிட்டாரோ அந்த வியாசகுமாரரான சகல முனிவர்களுக்கும் குருவைச்சரணமாக அடைகிறேனென்றும் வந்தனஞ் செய்து பின்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கும் நரோத்தமனான நரனுக்கும் சரஸ்வதி தேவிக்கும் வியாசருக்கும் வணக்கஞ்செய்து சமுசாரத்தை விலக்குகிற ஸ்ரீமகாபாகவதத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று பின்னையும் அவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் ஓய் முனிந்திரர்களே ! எந்த அவதாரத்தினுடைய கதையைக் கேட்டால் பரமாத்மா பிரசாதஞ்செய்கிறானே அந்தக் கிருஷ்ணபகவானுடைய லீலைகளைக் கேட்டீர்களாகையால் இப்போது நீங்கள் கேட்ட பிரஸ்னம் உலகங்களுக்கெல்லாம் சுபமாகையால் அந்தக்கேள்வி எல்லாருக்கும் சிலாக்கியமானது பரமமாகிய தருமத்தைச் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்டீர்களல்லவோ அந்ததருமமே தெனில் பரமாத்மா வினுடைய அருளுக்குக் காரணமாகியும் பரிபூரணமாகியும் பலாபேட்சை யில்லாமலு மிருக்கிற யோகசாட்சாத் காரத்தினால் அறிபத்தக்கவென்கிறபெயராகிய பக்தியொன்றுமே பரமதருமமென்று சொல்லப்படும் பரமாத்மா வினிடத்திற்செய்கிற பக்திக்கிரமான

சூதபுராணிகர் சௌனகாதி மகரிஷிகளுக்கு ஸ்ரீமத் பாகவத புராணத்தைச் சொல்லுதல்.

பு. மு. இராஜா முதலியார் அண்டு சன்ஸ்.

நெ. 14, சுந்திரப்பிள்ளை வீதி, வேப்பேரி போஸ்டு, மதராஸ்.

ரூபி, அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்ட நூதன புஸ்தகங்கள்.

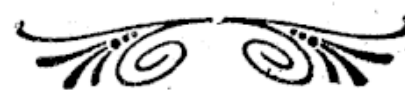
நாலாயிரப் பிரபந்தம் தென்கலை அல்லது வடகலை	2 0 0
முதலாயிரம் சுத்தப்பிரதி கிளேஸ் கடிதம்	0 12 0
திருவாய்மொழி கிளேஸ்	0 12 0
திருப்பாவை	0 1 0
பெரிய புராணவசனம் கிளேஸ் கடிதம் } 90-விசித்திரப் படங்களுடன் }	1 8 0
திருவிளையாடற் புராணவசனம் கிளேஸ் கடிதம் } 66-விசித்திரப் படங்களுடன் }	1 8 0
சைவபாகசாஸ்திரம் கிளேஸ் கடிதம்	0 12 0
மில்டேன் பாகசாஸ்திரம் சுத்தப்பிரதி கிளேஸ்	0 8 0
இல்லற சார சங்கிரகம்	0 8 0
ஜயம்பெற்ற சுந்தரவல்லிக்கதை இது ஓர் அற்புதக்கதை	0 8 0
ஸ்திரீ புருஷ சாமுத்திரிகம்	0 8 0
விவேகசிந்தாமணி மூலமும் உரையும் கிளேஸ் காகிதம்	0 2 0
மேற்படி இரண்டாம் பாகம்	0 4 0
அருணகிரியந்தாதி ரப்புகடிதம் மூலமும் உரையும்	0 1 0
மேற்படி அருணகிரியந்தாதி மூலம்	0 0 6
வைத்திய மலை அகராதி	0 2 0
தென்னுராமன் கதை	0 2 0
திவாகரம் கிளேஸ் கடிதம்	0 0 9

இன்னும் இதர புஸ்தகங்களும், மருந்துகளும், அத்தர்வாசன திரவியங்களும், உயர்ந்த ரப்பர் ஸ்டாம்புகளும் ரெயில்வே ரிகுலேட் என்னும் உயர்ந்த கெடியாரங்களும் தேவையானவர்கள் மேற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். முழு கேட்டலாக வேண்டியவர்கள் அரையணு ஸ்டாம்பு அனுப்பினால் அனுப்பப்படும்.

விஷயத்தில் வயிராக்கியத்தை யுண்டாக்கும் அந்த வயிராக்கியத்தால் பலா பேட்சைநீங்கும் இப்படி ஒருகாரணத்தையும் குறியாதபக்தியால் பரமாத்ம மப்பிரசாத முண்டாகும் இதைவிட மற்றதருமங்களெல்லாம் சாங்கமாகச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீஹரிகதையில் பிரீதியைப் பிறப்பியாமற்போனால் சரீரவருத்த மாத்திர மல்லாமல் பலன் பெறமாட்டார்கள்; அந்தப்பிரயாசம் செய்வதற்கு விபலமாகவேயிருக்கும் உபரிஷத்துக்களின் அருத்தங்களுடைய கேள்வியும் ஸ்ரீஹரிகதையாகிற அமிர்த்தத்துக்குச் சரியாகவந்து நிற்கமாட்டாமல் வெகுதூரத்தில் விலகி நிற்கும் அதேனென்றால் ஸ்ரீஹரிகதாசிரவணம் பண்ணுகிறபேருக்கு மனதுகரைந்து நேத்திரத்தில் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சனித்துச் சரீரமும் புனகிக்குமாப்போல் கடினமான வேதாந்தசிரவணம் செய்த பேருக்கில்லை யாகையால் சகல சீவாத்துமாக்களுங் கடைத்தேறவேண்டி தருமத்துக்கு மோட்சமும் அர்த்தத்துக்குத் தருமமும் காமமாகிற இச்சைக்குத் தத்துவங்கியானமும் பலனாக நிச்சயித்த அநாதியான பகவானுடைய சங்கற்பத்தை யறியாமல் அர்த்தத்தைக் குறித்துத் தருமங்களையும் இந்திரிய சகங்களைக் குறித்துக் காமத்தையும் சங்கற்பித்துக் கொண்டவர்கள் சுவர்க்க நரகமாகிற துக்கசாதனமாகிய பிறவிச்சமுசாரத்தை யொருகாலத்திலும் தவிரமாட்டார்களாகையால் சகலதருமங்களையுந் தத்துவங்கியானத்தைக் குறித்தே செய்யவேண்டும் தத்துவமாவது கியானசொருப மாகையாலும் கியானமே குணமாக வுடைத்தா யிருக்கையினாலும் சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைத்தா யிருக்கையினாலும் அந்தவசிட்ட ரூபத்தாலே பிரம மென்றும் பரமாத்மாவை வென்றும் பகவானென்றும் சொல்லப்படுகிற வஸ்து வென்றும் அதனிட உண்மையையறிந்தவர்கள் நிச்சயித்துச் சொல்லுகிறார்கள் அப்படியே தேர்ந்து ஆராய்ந்து விசுவாசித்து நிச்சயித்த முனிஸ்வரர்கள் கியானவயிராக்கியங்களுடனே தாங்கள்கேள்விப்பட்டபடிசெய்கிற பக்தியால் கியானஸ்வரூபான ஆத்துமா தன்னிடத்தில் கியானஸ்வரூபானுகியும் கியான குணானுகியும் பரிபூரணானுகியு யிருக்கிற பரமாத்மாவைத் தன்னுடையதிரேகத் துக்குத்தான் ஆத்துமாவானது போலேதனக்கு ஆத்துமாவாகி சாக்ஷாத்கரிக்கிறார்கள் ஆகையால் ஓய்பிராமணசிரேஷ்டர்களே! வர்ணாசிரமதருமவிபரங்களால் சாங்கோபாங்கமாக அனுஷ்டித்த தருமவிசேஷங்களை ஸ்ரீஹரிக்குப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டு மாகையால் மனதை மற்றவிடத்திற் போகவொட்டாமல் ஷட் குண பரிபூரணான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திலிருத்தி அவன் ஸ்வரூபஸ்வ பாவங்களையுந் கேட்டுக்கிர்த்தனஞ் செய்து தியானயுக்தனாகி ஒரு நிமஷமாகிலும் இடைவிடாமல் சிந்திக்கவேண்டும் யாதொரு கிருஷ்ணபகவானுடைய தியானமாகிற கத்தியை கைக்கொண்ட கியானிகள் கருமமாகிற பந்தத்தைச் சேதிக்கிறார்களோ அந்தப் பகவானுடைய கதையில் பிரீதியை எவன்தான் செய்யான் ஸ்ரீவாசதேவனிடத்தில் அன்புபிறக்க வேணுமென்றால் அதற்குச் சாதனஞ் சொல்லுகிறோம் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் வெகுதூரம் ஸ்நானதிகள் செய்த புண்ணியத்தால் பரமபாகவ தாளுடைய சங்கங்கிடைத்து அவர்கள் அனுக்கிரகத்தினால் இந்தகதையைக்கேட்க இச்சையுண்டாகும் பின்புகதாசிர வணஞ்செய்து அந்தக்கதையில் கிர்த்தைபிறந்து பகவானிடத்தில் அதிகபிரீதி

யுண்டாகும் இப்படி யன்புடனே தன்னுடைய கதையைக் கேட்கிறவர்கள் இருதயத்திலிருக்கிற புண்ணியசிரவணகீர்த்தனனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சாதுசன பந்துவாகையால் அந்த இருதயத்திலுண்டான பாவங்களை பரிகாரமானபின்பு இடைவிடாமல் பாகவதானுடைய சேர்வைபண்ணுகையால் உத்தமசுலோகனான பரமத்துமாவிடத்தில் சலியாதபக்திபிறக்கும் அப்போது ரசோகுண தமோகுணங்களிடத்தில் பிறந்த காமக்குரோதாதி முதலான அறுவகைக் குற்றங்களும் அரிஷ்டவர்க்கங்களும் இந்தமனதைப் பற்றமாட்டாதாகையால் இந்தமனது தன்னுடைய சஞ்சலத்தை விட்டுத் தத்துவசம் பன்னமாகிய கியானத்தால் சமுசய விபரீதங்களைத் தவிர்த்திருக்கும் பகவானிடத்திலிப்படி தீவரமானபக்தி செய்கையால் பிரசன்னமான மனதையுடைத்தான புண்ணியசாஸிக்கு விஷயசங்கந் தவிர்த்து பகவானுடைய தத்துவமாகிற சாட்சாத்காரம் பிறக்கும் இப்படி சகல சேதன சேதனங்களுக்கும் ஸ்வாமியானபரமாத்மாவைத் தன்னிடத்திற்கண்டமாத்திரத்தால் கருமமாகிற முடிச்சுஅறிந்து சமுசய விபரீதங்களுந் தவிர்த்து பூர்வ சஞ்சிதமானகருமங்களெல்லாம் அதன் வாசனைகளுடனேதிரும் ஆகையால் கியானிகள் ஷட் குண பரிபூரணனான வாசுதேவனிடத்தில் பரமசந்தோஷத்தினால் மனதினுடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமானபக்தி இடைவிடாமல் செய்வார்கள் இந்தப் பக்தியை ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் செய்தால் மோக்ஷமாகிற பலன் பெறுவார்களென்றும் மற்றொருவரிடத்தில் செய்தால் மோக்ஷம் பெறமாட்டாரென்று மேற்சொல்லுகிற அபெதப்படியென்றால் பிரகிருதியென்றும்புருஷனென்றும் மூன்றுவகையான தத்துவங்களில் பரமபுருஷன் பிரகிருதியுடைய மூன்றுவகை ஞானகுணங்களிற் கலந்து மூன்றுவகையான பேரினால் விளங்கின மூன்று சரீரத்தைத் தரித்தான் அவைகளில் சத்துவத்திற் கலந்து விளங்கினபரமபுருஷன் அரியென்றும் ரசோகுணத்தில்கலந்து விளங்கினபரமபுருஷன் விரிஞ்சனென்றும் தமோகுணத்திற் கலந்துவிளங்கின பரமபுருஷன் அரனென்றும் இப்படி மூன்றுவகையாய் உருவையெடுத்து விரிஞ்சனாகிற வருவாலே இந்த வுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும் அரியென்னும் ரூபத்தாலே இரட்சித்தும் அரனென்னும் தேகத்தாலே சங்கரித்தும் தன்னுடைய லீலைகளை நடப்பிக்கிற பரமபுருஷனுடைய ரூபங்களிலே சத்துவ மூர்த்தியான ஸ்ரீ அரியினிடத்திலிருந்து சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களும் நாலுவகைதருமங்களும் சனங்களுக்கு லபிக்கும் அபெதப்படியென்றால் வேதமயனான அக்கினியானவன் அரணியான கட்டடையில் நிறைந்து மறைந்திருக்கிறான் அந்த அரணியை மதனஞ்செய்யுங் காலத்தில் புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இப்படி மூன்றுவகையான உருவையெடுத்த அக்கினிக்கு அந்த அக்கினியைக் காட்டிலும் புகைக்கிற கட்டட பெரியது என்றும் அதிலும்ஜொலிக்கிற தணற்பெரிதென்றும் உலகத்திலிவரும் ஒப்பும்படியா யிருக்குதோ அப்படி தாமதசரீரகனான அரணைக்காட்டிலும் ராசதசரீரகனான விரிஞ்சியும் அவனைக்காட்டிலும் சத்வசரீரகனான ஹரியும் மென்மேலும் அதிகமாகையால் சத்துவமயமான கியானமே பிரம்மமென்றும் சொல்லப்படும் இப்படி சத்தமாகிய சத்துவத்தில் பிரவேசித்த ஸ்ரீ ஹரியை இந்திரியங்களால் அறியக்கூடாமலிருந்தாலும் ஷட் குண பரிபூர

ணானுகவே நிச்சயித்து முனிவர்கள் முன்னுபாசித்தார்கள் இப்பாலந்த ரிஷிகளைப்போல மற்றரிஷிகளும் இந்த ஹரியினிடத்திலேதானே பக்திபண்ணுகிறார்கள் மோட்சத்தை இச்சித்தவர்களெல்லாம் அருசையில்லாதவர்களானாலும் அதிகோரமான தேகத்தையுடைத்தாகிய பிரமாதிகளான பூதபதிகளைக் கழித்து நாராயணனுடைய அமிசங்களான அவதாரங்களையேயுபாசிப்பார்கள் ராஜதமும் தாமதமும் கலந்த ரசோதமோ சரீரத்தையெடுத்த பிராணிகள் தங்களுக்குச் சமானமான சிலத்தையுடைத்தாகிய பிதூர்ப்பதியான ஆதித்தியாதிகளையும் பூதபதியான ருத்திராதிகளையும் பிரசாபதியான பிரமாதிகளையும் சம்பத்தைக்குறித்தும் ஆதிபத்தியத்தைக் குறித்தும் சந்தானங்களைக் குறித்தும் உபாசிப்பார்களாகையால் சகலவேதங்களும் வாசுதேவனாகிற தேவனிடத்திலே தானேவிளங்கும் வர்ணசிரம தருமங்களெல்லாம் வாசுதேவனைத் தானேகுறித்துச் செய்யத்தக்கதுகள் கியானமெல்லாம் வாசுதேவனிடத்திலேதானே சம்பாதிக்கத்தக்கது சகலமான தபசுகளுக்கும் பலமாகிறவன் வாசுதேவன் சகலதருமங்களும் வாசுதேவப் பிரீதியாகவே செய்யவேண்டும் இவற்றின்பலனைக் கொடுக்கிறவனும் வாசுதேவனே ஆதிகாலத்திலே ஷட் குண பரிபூரணனான வாசுதேவன் ஒருவனே தனக்கு சுவாதீனமான பிரகிருதியினால் இந்தவுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தான் திரிகுணமயமான இந்தப்பிரகிருதியை சரீரமாக அபிமானித்திருக்குங் காலத்திலும் இந்தப்பிரகிருதி ரூட்சுமமாயிருக்குங் காலத்தில் தான்காரணமாகவும் இது ஸ்தூலமாயிருக்குங் காலத்தில் தானே காரியமாகவும் இருந்தாலும் இந்தப்பிரகிருதி குணங்கள் தன்னிடத்தில் பொருந்தாமல் விளங்குகிறான் அந்தப் பிரகிருதியினாலே செய்யப்பட்ட இந்தகுணங்களில் தான்புகுந்திருக்கையால் அந்தப் பிரகிருதியினுடைய குணங்களை உடைத்தானவன்போல் விளங்குவான் அக்கினி ஒருவனாகியிருந்தாலும் தனக்கு ஆசிரயமான மரங்களில் வெவ்வேறாகத் தோன்று கிறாப்போல சகலசேதன சேதனங்களிலும் நிறைந்திருக்கிற பரமபுருஷன் வெவ்வேறாகத் தோன்றுவான் ஆகையால் இந்தப் பகவான் திரிகுணமயங்களான சன் மாத்நிரைகளும் பூதங்களும் இந்திரியங்களுமாகிய இவற்றால் கற்பிக்கப்பட்ட காரியங்களிலும் தன்சங்கற்பத்தினாலே நிறைந்து அதனுடைய குணங்களை அனுபவிக்கிறான். உலகசிருஷ்டி களுக்கெல்லாம் கர்த்தாவான இவன் சத்வகுணத்தை சரீரமாக நினைத்து லீலாவதாரங்களில் திருவுளம்பற்றி தேவமனுஷியாதி ரூபங்களைத்தரித்து இந்த உலகங்களை ரட்சிக்கிறான்.

நாராயணநாம:

மூ ன் ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி-விருத்தம்.

பெருக்கவின்புற வெம்பெருமானவி,
விருக்குணர்த்து மிறையவதாரத்தைச்
சருக்கமெய்திடச் சொற்றன்னன்நென,
உருக்கமாகவுயர் முனியோதுவாம்.

மகா புருஷனுடைய அவதார கதாப் பிரசனத்துக்கு அந்தந்த சரித்திரங்களினால் பகவத் அவதாரங்களைச் சருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லுகையால் சூதராலே உத்தரஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஷட்ருண பரிபூரணான பரமாத்மா ஆதிகாலத்தில் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று இச்சையினால் அகங்காரம் ஒன்றும் சூட்சும பூதங்களைந்தும் இந்திரியங்களைந்தும் ஆகப்பதினாறு கலையுடனே கூடிய மகத்வமாகிய சரீரத்தை சங்கற்பித்து புருஷாகாரமாகிய உருவையெடுத்தான் அந்தரூபம் எப்படிப்பட்ட தென்றால் பரிபூரணமான சலத்துக்குள்ளே யோகநித்திரை செய்கிற காரணத்தாலே யோகத்தைச் செய்கிற அந்த மூர்த்தி விசிஷ்டமான ஸ்வாமியினுடைய நாபியாகிற மடுவிலுண்டான கமலத்திற் பிறந்த சதுர்முகனானவன் மற்றப் பிரஜாபதிகளுக் கெல்லாம் கிரேஷ்டனாக விளங்கி பரமாத்மா வினுடைய சரீர அவயவங்களாகிற ஸ்தான விசேஷத்தால் பதினாறுலோகங்களை யுடைய விஸ்தாரத்தைக் கற்பித்தானே அந்தரூபம் சத்வமதிகமாகி அதிக பெலமானது இந்தரூபத்தைப் பிரம்மாவானவன் அநேகக் கண்களுடனையும் பாதங்களுடனையும் துடைசளுடனையும் புஜங்களுடனையும் சிரசுகளுடனையும் காதுகளுடனையும் மூக்குகளுடனையும் கிரீடங்களுடனையும் குண்டலங்களுடனையும் பீதாம்பரங்களுடனையும் கூடிவிளங்கி ஆச்சரியகரமாகி யிருக்கிற இந்தரூபத்தைக் கண்டான் ஸ்வாமியினுடைய அவதாரங்களில் இதுவே முதலான அவதாரம் இந்த அவதாரத்திலிருந்து மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் உண்டாயிற்று இந்த அவதாரத்தினுடைய லேசலேசத்தாலே தேவதைகளும் மானிடமிருகபட்சி செந்துக்களை யெல்லாம் கற்பிக்கப்பட்டது இந்தவிராட்புருஷன் ஆதிகாலமான கவுமார சருக்கத்தில் தானேபிரம சரியத்தைத்தரித்து துஷ்சரமான தபசைச்செய்தான் இப்பால் இரண்டாம் அவதாரத்தில் அந்தப்பகவான் இந்தவுலகக்களுடைய கேழமத்தைக் குறித்து பாதாளத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை உத்தரிக்கவேண்டி எக்கியஸ்வரூபமான வராகரூபத்தைத் தரித்தார் அப்பால் மூன்றாம் அவதாரத்தில் ரிஷிசருக்கத்தில் நாரதரூபமான அவதாரத்தை யெடுத்து பலத்தை இச்சியாத கருமானுஷ்டானமே முக்கியமென்று கருமஞ் செய்தவனை அந்தக்கருமபலன் துடராதென்ப தையும் வெளியிடவேண்டி

சாத்வத சங்கீதையான பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்தை அருளிச்செய்தார் நாலாவது தருமகலாசருக்கத்தில் நரநாராயணர்க ளென்கிற ரிஷிபுரபங்களைத் தரித்து சகல இந்திரிய நிக்கிரங்களைச் செய்து மற்றொருத்தராலே செய்ய அசக்கியமான தபசைச்செய்தார் ஐந்தாவது கபிலாவதாரத்தைத் தரித்து யோகசித்தி கிரேஷ்டனாக வெகுகாலமாயிருக்கிற சாங்கிய சாஸ்திரத்தைத் தனக்கு மாதாவான தேவகிக்கு உபதேசித்துத் தத்துவமுகங்களை நிச்சயஞ் செய்தார் ஆறாவது அனுசூயாதேவியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அத்திரி மகா ரிஷிக்குப் புத்திரனாகச் சனித்துத் தத்தாத்திறைய நென்று பெயரை யுடைத்தாகி அன்றகனுக்கும் பிரகலாதர் முதலானவர்களுக்கும் தத்துவ உபதேசஞ் செய்தார் ஏழாவதுசருக்கத்தில் ருசிப்பிர ஜாபதிக்கு ஆகுனாதி தேவியிடத்தில் அவதாரஞ்செய்து ஸ்ரீஎக்கிய மூர்த்தியென்றும் திருநாமம் தரித்து சயாமாதிகளான தேவகணங்களோடு கூடிசுவாயம்பு மன்வந்தரத்தை இரட்சித்தார் எட்டாவது சருக்கத்தில் நரப்பிரசாபதிக்கு மேருதேவியிடத்தில் அவதரித்து உருக்கிரயனென்கிற திவ்வியநாமத்தாலே பிரகாசித்துச்சகலமான ஆசிரமங்களும் வந்தனஞ்செய்யும் படியான கியானிகளுடைய மார்க்கத்தைப் பிரகாசஞ்செய்தார்.

வாரீர் சவுனகாதி ரிஷிகளே! ஒன்பதாம் சருக்கத்தில் முனிவர்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு பிருதுசக்கிர வர்த்தியென்கிற பெயராலே விளங்கி ஒன்பதாம் அவதாரத்தை யெடுத்துப் பசுவேஷத்தை யெடுத்திருந்த இந்தப்பூமியைக்கறந்து அதிமாத்மிரமான கீர்த்தியைப் பிரகாசஞ்செய்தார் பத்தாவது சாஷ்சு மன்வந்தரத்திலே ஏகாண்வமான காலத்தில் மச்சியரூபத்தைத் தரித்து ஓடத்தைக்கற்பித்து வைவஸ்வதமனுவைப் பாலனஞ்செய்து பூமியை உத்தரித்தார் பதினொன்றாவது சருக்கத்தில் தேவதைகளும் அசுரர்களும் மந்திரிகிரியை மத்தாகநாட்டி பாற்கடலில் அமுதங்கடைகிற சமயத்தில் பாதாளத்திலிழந்து அமுர்தின மந்தரத்தைக் கூர்மரூபந்தரித்து முதுகிலே தரித்தார் பனிரண்டாம் அவதாரம் தன்வந்திரியாய் அவுஷதங்களாலேரட்சித்தார் பதின்மூன்றாம் அவதாரம் மோகினிரூபந்தரித்து அசுரர்களை மோகிப்பித்து தேவர்களுக்கு அமுதபானஞ் செய்வீத்தார் பதினாவது நரசிங்க அவதாரத்தில் அதிகபலாட்டியுணை இரணியகசிபை வச்சிரசமானமான நகங்களினாலே கோரையைப் பிளந்தாப்போல் அவன் மார்பைபிளந்தார் பதினேந்தாவது அவதாரம் வாமனாவதாரத்தைச் செய்து மாபலியினுடைய எக்கியபூமியில்வந்து மூன்றடிநிலத்தை யாசித்து பதினாறுலோகங்களையும் நரடியா யளந்து மற்றொடியால் அவனையுக்கைக்கொண்டு தேவர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்தார் பதினொன்றாவது பரசுராம அவதாரத்தில் பிராமண துரோகிகளான ராஜாக்களைப்பார்த்துக் கோபஞ்செய்து இருபத்தொருதரம் கூத்திரியர்களைச் சங்கரித்து பூமியில் கூத்திரியர்களைக் கருவருத்தார் பதினேழாஞ் சருக்கத்தில் சத்தியவதி யிடத்தில் பராசர முனிஸ்வரருக்குச் செனித்து தம்முடைய நடத்தையால் வியாசரென்று திருநாமந்தரித்து வேதமாகிற மகாவிரசுத்தினுடைய சாசனங்களைக்கண்டு அதுகளுடைய சிக்கைப் பற்றற்பிரிகரித்தார்.

பதினெட்டாவது தசரதமகாராஜாவுக்கு ஸ்ரீராமநாமத்தாலே புத்திரனாகச் சனித்து தேவதைகளுடைய காரியத்தி நிமித்தியமாக சமுத்திர நிக்கிரகஞ் செய்து சேதுபந்தனம் பண்ணி வெகுபராக்கிரமங்களைக் காண்பித்தார் பத்தொன்பதாவது அவதாரத்திலே விருஷ்ணிவமிசத்திலே சனித்து ராமகிருஷ்ணனென்கிற திருநாமங்களைத்தரித்து பூமிபாரத்தைத் தீர்த்தார் இருபதாவது அவதாரத்தில் கலிவந்தபின்பு தேவத்துரோகிகளான அசுரப் பிரகிருதிகளுக்கு மோகஞ்செய்விக்கவேண்டி கிகடதேசத்தில் சீனனுக்குப் புத்தனென்னும் புத்திரனாகச்சனித்து வேதவிருத்த மார்க்கங்களை வெளியிட்டார் இப்பால் சகலலோக ஸ்வாமியான இவர் யுகசந்தியிலே ராசவர்க்கங்கள் சுவதருமங்களை விட்டுத் திருடரைப்போல் சனங்களை அடித்துப்பறிக்குங் காலத்தில் விஷ்ணு யெச்சென்கிற பிராமணனுக்குக் கற்கியென்னுந் திருநாமந்தரித்து புத்திரனாகச் சனிக்கப்போகிறார்.

ஓய் பிராமண சிரேஷ்டர்களே! பெரிதானநதி எரியிலேயிருந்து உபகாரார்த்தமாகப் பிறந்த கால்வாய்களைப்போல் உலகவுபகாரமாகச் சத்வ சம்பூரணான ஸ்ரீஹரியினுடைய அவதாரங்களை எண்ணிமுடியாது அந்த அவதாரங்கள் எதுகளென்றால் ரிஷிகளும் மனுக்களும் தேவதைகளும் மற்றுமுள்ள மிகவுந்தேஜை யுடைத்தானமனுசுமாரர்களும் பிரசாபதிகளும் இவர்களெல்லாம் பகவத் அமிசங்களல்லாமல் வேறல்ல எந்தெந்த காலங்களில் இந்திரசத்துருக்களான அசுரர்களும் ராட்சதர்களும் மற்றுமுள்ள துஷ்டர்களும் லோகங்களைப் பிடிக்குங்காலத்தில் இந்தவுலகங்களுக்குச் சுகங்களை உண்டு பண்ணவேண்டி இவர்களிடத்தில் பகவதமிசம் அனுப்பிரவேசமாயிருக்கும். ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியோ வென்றால் பரிபூரணான பரமாத்மஸ்ரூபம் இந்த ஷட்ருணபரிபூரணான பரமபுருஷனுடைய அவதாராகியதை யாதொரு மனுஷன் உபயசந்தி யாகாலங்களிலேயும் பரிசுத்தனாகி பக்தியுடனேஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறானோ அவன் மகத்தான துக்கசமுத்திரத்தையும் நீங்குவான் கருமாதீனமான சரீரங்களில்லாமல் கியானஸ்வரூபான பரமாத்மாவுக்கு முன்சொன்ன ஸ்வரூபங்கள் பிரகிருதிருணங்களால் கற்பிதமான மகதத்வாதிகளினாலே தன்னிடத்தில் தன்இச்சையினால் உண்டாக்கிக் கொண்டரூபங்கள் ஆகாசத்திலே மேகங்கள் ஒட்டாமலிருந்தாப்போலவும் வாயுவிலே பூபாரக மொட்டாமலிக்கிறதூபோலவும் கியானசிரியான பரமாத்மாவிலே ஒட்டாமல் சம்பந்தித்திருக்கிற இந்தரூபங்களை புத்தியினர்கள் சேதனங்களுக்கு கருமத்தினாலேவந்த சரீரம்போல் கருமாதீனமான சரீரமென்று நினைப்பார்கள். இந்த விராட்புருஷரூபத்தைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமாகியும் வேறுகியுமிருக்கிற ரூபம் ஒன்றுண்டு அதன்ஸ்வரூபம் என்னவென்றால் ஏற்றக்குறைவில்லாததானசத்வாதி குணங்களாலே விருத்தியடையாமலிருக்கையால் ஒருவராலேயுங் காணப்படாமலும் கேட்கப்படாமலுமிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாயிருக்கையால் அவ்வியத்தமென்று சொல்லப்படும். அந்தரூபத்தைத்தரித்த பரமாத்மாவினிடத்தில் பரமப்பிரளய காலத்திலே சகலஜீவ சமூகங்களும் சூட்சுமமென்று சொல்லப்படுகிற வந்தசரீரங்களுடனேகூடி மறைந்திருந்து பின்பு

மற்றொருபிரமரிஷி காலத்திலே வேறுகவருகையால் சகலஜீவன்களும் பிறப்பார்களென்று சொல்லுவார்கள் இந்தவஸ்து வினிடத்தில் பிரகிருதிகற்பிதமான இந்திரன்ம ரூபங்களும் கர்மாதீனமாகவந்ததல்ல அவனிச்சையால் ஒப்பவந்த தென்று தன்னுடைய புத்தியினாலே நிச்சயமாகத் தெரிந்துக் கொள்ளுகிற கியானமே பிரமக்கியானமென்று சொல்லப்படும் இந்தக்கியானம் மோகசனகமான இந்தமாய்கை தவிர்தாலே யல்லாமல் சமுசயகிபரீதங்களைத் தவிரமாட்டாது அப்படிதெளிந்த கியானமுடையவனே சம்பூரணனென்று சொல்லுவார்கள் அந்தபுருஷன் ஜீவனுக்கு முக்திதிகையில்காணும் படியான குணஷ்டங்களை உடைத்தான தன்னிடத்திலே நிறைந்த ஆத்மாவான ஷட்ருணபரிபூரணனை அனுபவித்து சிலாக்கயனுவான் கருமாதீனமான கர்த்தத்துவமும் கருமாதீனமான ஜன்மமுந்தவிரந்த சர்வபூதார்திரி யாமியாகிற பரமாத்மா வினுடைய அவதாரங்களும் லீலைகளும் அவனிச்சையினாலே யுண்டானதேயல்லாமல் கருமத்தினாலே வந்ததல்ல வென்று வேதந்தளிலே கோப்பியங்களாக விருந்ததைத் தத்துவக்கியானிகள் சொல்லுகிறார்கள் இப்படியானஸ்வரூபனும் கியானகுணகனுமாகி தன்னிச்சையினாலே சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகத்தனக்கு சங்கற்பித்து அவ்வியத்தசரீரகனும் மகத்துவசரீரகனுமாகிய பரமபுருஷன்தான் நினைத்தபடிமுடிக்கும் வல்லமையை உடைத்தான வனாகையால் இந்தவுலகங்களைச் சிருஷ்டித்தும் பாலனஞ்செய்தும் சிலந்தியூச்சிபோலே தானே விழுங்குகிறான் இந்தவுலகங்களை இரட்சிக்குங்காலத்திலும் சகல பூதங்களினும் தான் உட்கலந்து அதன்குணங்கள் தன்னையண்டாமல் தானேசுதந்தரகைவிருந்து ஜீவராசிக எரிஷ்டவர்க்கங்களை அனுபவிக்குங் காலத்திலும் அதன் கெந்தத்தைத்தான் ஆக்கிராணஞ் செய்தே யல்லாமல் பொசிக்கவில்லை இப்படி ஷட்ருணபரிபூரணான பரமாத்மாவினுடைய மகிமைகளைச் சனித்திருக்கிற சீவாத்மாமாக்களெல்லாம் கருமத்தினால் குறைந்தும் விபரீதமாகியு மிருக்கிற கியானத்தை உடைத்தானவர்களாகையால் தெளிவாக அறியமாட்டார்கள் வேஷதாரி யானவன் பல்வேஷத்தரித்தாப்போலவே தானும்தன் சங்கற்பத்தால் வெகுவிதரூபங்களையும் நாமங்களை யுந் தரித்திருக்கிற இவனைநிசமாக அறிந்தேனென்றும் ஸ்துதிசெய்தேனென்றும் நினைத்தவன் அறிந்தவனல்ல யாதொருபுருஷன் கபடமில்லாமலும் இடைவிடாமலிருக்கிற நினைவினாலே அளவிடப்படாதமகிமையை உடைத்தாகியும் இந்தவுலகங்களுடைய சிருஷ்டிமுத லானதுகையுஞ்செய்கிற சக்கிரபானியினுடைய பாதபத்ம கெந்தத்தை அனுபவிக்கிறானோ அவனுடைய மகிமையை யறிவான்.

ஓய் தன்னியரான சவுனகாதிரிஷிகளே! மகாநுபாவர்களான நீங்கள் சகலலோகநாதனான இந்தவாசுதேவனை சர்வசரீரகனுய் நினைத்து எப்படி ஆத்மபாவத்தை நினைக்கிரீர்களோ! எதனால் இந்தவுக்கிரமான சமுசாரசக்கிரம் எந்த வஸ்துவிடத்திலில்லையோ அந்தவஸ்துவைச் சேருவீர்கள் சமிசயமில்லை வியாசபகவான் வேதசமான இந்த ஸ்ரீபாகவத புராணத்தை உத்தமமாகிய கிர்த்தியையுடைத்தான ஸ்ரீஹரியினுடைய லீலாவண்ணமாகியே செய்தார்.

சகலலோகங்களுடைய சிரேயசைக்குறித்துச் செய்யப்படும் கேஷமங்களுக்கு இருப்பிடமாயு மிருக்கிற மகத்தான இந்த புண்ணியசரித்திரத்தைச் சாந்தி நிதியான தன்புத்திரனுக்கு உபதேசித்தார் அவருள் சகலவேதங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் எடுக்கப்பட்ட சாரமாகிய இந்தப் புராணத்தை உத்தமனாகிய பரிஷித்து மகாராசாவுக்குச் சொன்னார் கங்கையில் பிராயோபவேசஞ் செய்திருந்த பரிட்சித்துமகாராஜாவுக்கு சகமுனி இந்தபாகவத வுபதேசஞ் செய்யுங்காலத்தில் பிரம்மரிஷிகள் அனைவரும் கேள்விப்பட்டிருந்தார்கள்.

பூமிகுஷ்ணபகவான் தருமங்களுடனையும் கியானங்களுடனையும் கூட வே பரமபதஞ்சேர்ந்தபின்பு இந்தக்கலியுகத்தில் தருமக்கியானங்களாகிறகண்களிறந்த பிராணிகளுக்கு உண்மையான பொருளை விளங்கவேண்டி இந்தப் புராணமானது ஆதித்யவுதயம்போலே உண்டாச்சது வாரீர்பிராமணர்களே அந்தக் கங்கையிலே பரிட்சித்துமகாராசாவுக்கு உபதேசம்பண்ணுகிறபிரம்ம தேஜோநிதியான சகமுனிவர் என்னை யனுக்கிரகித்து கிட்டவைத்துக்கொண்டு உபதேசித்தார் அவரிடத்தில் நானும் அதிகரித்தேன் அப்படி அதிகரித்த நான்தெரிந்து கொண்டபடி என்புத்தி அனுசாரமாக உங்களுக்கு அறியப் பண்ணுகிறேன் அன்புடன் கேளுங்கள்.

மாதவாயநம்:

நாலாவது அத்தியாயம்.

சலி-விருத்தம்.

பொன்பலிக்குணச் சூதபுராணிகர்
முன்பயிற்றறத் தாலும்புராணத்தான்
மின்பணிச்சடை வேதவியாதனுக்
கின்பிலாமை யெடுத்தினிதேத்துவாம்.

பகவத் சாஸ்திரத்தினுடைய ஆரம்பத்துக் காரணமாவது நபசினுலேபும் இதிகாசபுராண யுத்திகளினுலேபும் வியாசருக்குச் சந்தோஷமில்லாமையை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

தபோநிதியான சூதபுராணிகரைப் பார்த்து திர்க்கசத்திர யாகத்திலே தீட்சதாளான முனிஸ்வரர்களில் பெரியவராகியுமிருக்கிற இருக்குவேத பாரங்கதரான சவுனகரென்கிற குலபதி மிகவும்துதிசெய்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார் மகானுபாவராகிய சூதரே! தத்வங்களை யுரைக்கிற வர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டரே புண்ணியமான இந்தபாகவதக்கதையை மகானுபாவரான சக முனிஸ்வரர் எப்படிச்சொன்னாரோ அப்படியே நீரும் எங்களுக்குச் சொல்லு

வேண்டும் எந்தயுகத்திலே யிருந்து பூமிகாபாகவதம் பூலோகத்திலே வந்தது எந்தஸ்தானத்திலே எந்தகாரணத்தினாலே எவராலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டி வியாசமுனிஸ்வரர் இந்தச் சங்கதையைச் செய்தார் அவருக்குக் குமாரனான சகமுனிஸ்வரர் யோகிஸ்பராளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராகிய சகலவஸ்துகளிலும் நிறைந்த பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையே சொரூபமாக நினைத்துத் தன்னிடத்தில் பிரகாசிக்கிற பரமாத்மாவினிடத்தில் வைத்தமனதைச் சலிக்கவொட்டாமல் நிறுத்தி பிறருக்குத் தெரியாமல் மூடவேஷத்தால் நின்ற விடத்திலே நில்லாமல் சஞ்சரிக்கிறவர் நகரவாசிகளான ஜனங்களாலே எப்படிச் காணப்பட்டார் குருசாங்கல தேசங்களிலே என்வந்தார் உன்மத்தனைப்போலவும் ஊமையைப் போலவும் சஞ்சரிக்கிறவர் அஸ்திபுரத்திலேன் வந்தார் ஒருகால விசேஷத்தில் சகமுனிவரைப் பின்தொடர்ந்து ரிஷியோக்கியமான வஸ்திரந்தரித்து வருகிற வியாசரைக்கண்டு வஸ்திரங்களில்லாமல் ஜலக்கீடை செய்து கொண்டிருந்த தேவகன்னிகைகள் சீக்கிரமாக லச்சையாலே வஸ்திரந்தரித்த ஆச்சரியத்தைக்கண்டு அந்தத்தேவஸ்திரீகளை வியாச முனிஸ்வரர் பார்த்து ஓய் கன்னிகைகளே! என்மகன் எவ்வர்னமுள்ள புருஷன் வஸ்திரமில்லாமல் வருகையில் நீங்களும் வஸ்திரமில்லாமல் கேளிலிவாசமாக யிருந்தீர்களே விருத்தனாகிய என்னைக்கண்டு என்வஸ்திரந்தரித்தீர்களே என்றுகேட்க அந்தக் கன்னிகைகள் வியாசரே! யுமக்கு ஸ்திரீயென்றும் யுருஷரென்றும் இரண்டு விபாகமுண்டு உம்முடைய மகனுக்கு பரிபூரணமான பிரமஸ்வரூப விவேகமொன்றேயல்லாமல் வேறில்லை என்றுசொன்னார் களல்லவோ அப்படிப்பட்ட பரம் முனிந்திரருடனே பாண்டிசுவலத்தில் ஜனித்த பரிஷித்தென்று பெயரையுடைத்தானராஜரிஷி அந்தமுனிந்திரரைக் கேட்கவும் அவனுக்கு அந்தமுனிந்திரன் தெனிய உரைக்கவுமான சம்வாதம் எப்படி உண்டாச்சது அந்த சம்வாதத்திலல்லவோ இந்த சாத்வதனான பூமிகுஷ்ணபகவானுடைய கதைகள் நடந்தது அந்தசகமுனிந்திரன் கிரகஸ்தாசீர்மத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் அந்த ஆசீர்மத்தைப் பரிசுத்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தால் அவர்களிடத்தில் தயவினாலே ஒரு பசு பால் கறக்குங்காலம் அவ்விடத்திலிருந்து அவர்களாலே வந்தனஞ் செய்யப்படுவார் அப்படிப்பட்ட சகமுனி வெகுகாலம் அவ்விடத்திலெப்படி யிருந்தார் சூதரே! அபிமன்னன் குமாரனான பரிஷித்து மகாராஜாவை பாகவதோத்தமனென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள் அவனுடைய ஜனனமும் கருமங்களும் ஆச்சரியமானதுகள் அதுகளையும் எங்களுக்கு நீர் சொல்லவேண்டும் அந்தப்பரிஷித்து சக்கிரவர்த்தி பாண்டிகுமாரர்களுடைய பெருமையைவிருத்திபண்ணி இந்தபூமண்டலமெல்லாம் நிறைத்தவன்? அவன் எந்தக்காரணத்தினால் மகாராஜ சம்பத்தை எண்ணாமல் கங்கையிலே பிராயோபவேசஞ்செய்தான் சகல சத்துரு வர்க்கங்களும் தங்களுடைய கேஷமத்தைக் கோறி தங்கள் சம்பத்துகளைச் சமிர்ப்பித்து எவன் பாதபீடத்தை வணங்கினார்களோ அந்தத்திரன்தான் எவ்வர்னமாயும் தனக்கு அதிகசிலாக்கியமான சம்பத்தையடைந்தும் பிராணனை விடவேண்டுமென்று எப்படிநினைத்தான்? இது ஆச்சரியமாய் யிருக்கின்றது உத்தமசலோகனான பரமாத்மாவினிடத்திலே பற்றின்சித்த விருத்தியுண்டான சாதுஜனங்கள் சகலவேன்களும் அசுபங்களை

நீக்கி சுபங்களைக் கற்பித்து பின்பும் அவர்கள் உத்தமகதி யடையும்படி இத்ததைச்செய்யவேண்டி தாங்கள் சேவிக்கிறதே யல்லாமல் தங்கள் பிரயோசனத்தை கோருகிறதில்லை ஆகையால் காமக்குரோதாதிகளுக்கு வசமாகாமலிருக்கிற தன் சரீரத்தை வெறுத்து பரிசுதித்து மகாராஜா ஏன் சரீரத்தை விட நினைந்தான் ? வேதார்த்தத்தை வெளியிட்ட ஸ்வரூபமில்லாத புராணங்களும் தரும் சாஸ்திரங்களும் இதிகாசங்களுமாகிற வாக்குகளுக்கு விஷயமான தருமதத்வங்களிலே தேவரீர் சிரேஷ்ட ராகையால் நாங்கள்கேட்ட இந்தகுட் சமமான அர்த்தங்களை எங்களுக்குச் சம்பூரணமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று சொன்ன சவுனகாதி ரிஷிகளைப்பார்த்து குதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.

கேளுங்கள் சவுனகாதி ரிஷிகளே ! மூன்றும் யுகமாகிய துவாபுரயுகத்திலே ஸ்ரீபராச முனிந்திரனுக்கு வாசவிதேவி விடத்திலே ஸ்ரீஹரியினுடைய அங்கிசமாக அவதரித்த ஸ்ரீவியாசமுனிந்திரர் ஒருகாலத்திலே சரஸ்வதி நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சரியைமுதலானதுகள் முடித்துக்கொண்டு பரிசுத்தராகி ஜனமில்லாதயிடத்தில் தாம் ஒருவராயிருந்துக்கொண்டு சூரியவுதயமானபின்பு தருமா தருமங்கள் அநிந்தவராகையால் அறியக்கூடாம லிருக்கிற சூரியவேகத்தை யுடைத்தான காலத்தினுலே உண்டாகி யுகதருமங்களுடைய சங்கற்பத்தை அந்தந்த யுகத்தில்கண்டு அந்தந்த யுகதருமங்களுடைய யுகப்பிரமாணத்திலே பூமியில்பிறந்த சேதன சேதனங்களுடைய சாமார்த்தியக்குறைவு பாட்டையும் அந்தச்சனங்களுக்குச் சிரத்தையில்லாமையும் ஈனபலமாயிருக்கையும் துற்புத்திகளையும் அற்பாயுக்களையும் இவர்களுக்குண்டான ரோகபீடைகளையும் திவ்வியக் கியானத்தினுலே கண்டு சகலவாநங்களுக்கும் சமஸ் தாசிரமங்களுக்கும் இதமானதெதுவென்று தியானம்பண்ணி வேதத்தினுலே விதிக்கப்பட்ட எக்கியகருமம் நாலுஹோதாயினுலே செய்யப்பட்டிருந்தாலும் பிரஜைகளுக்குப் பரிசுத்தமாகவே யிருக்குமென்று நினைத்து அப்படியே சங்கற்பித்து எக்கியம் விருத்தியடைய வேண்டி ஒன்றாகக்கலந்திருந்த வேதத்தை நாலாக இருக்கு வேதமென்றும் எசர்வேதமென்றும் சாமவேதமென்றும் அதர்வண வேதமென்றும் பிரித்து இதுகளுடனே இதிகாசபுராணங்களை அஞ்சாம்வேதமாகக் கற்பித்து பயிலவென்கிற ரிஷிக்கு இருக்குவேதத்தை உபதேசித்தார் கியானியான ஜயமுனிக்கு சாமவேதத்தைச் சொல்லி வைசம்பாயனரென்கின்ற முனிசிரேஷ்டருக்கு எசர்வேதத்தைத் தெளியவுரைத்து குருரானசமந்து வென்கிறமுனிக்கு அதர்வணவேதத்தை அப்பியாசம் பண்ணிவைத்து இதிகாசபுராணங்களை என்னுடைய பிதாவான ரோம அருஷணற்கு அனுக்கிரகித்தார்.

இப்படி சிஷியர்களான பயிலாதிமுனிவர்கள் தங்களுக்கு உபதேசித்த வேதங்களை அநேகவிதங்களாகப் பிரித்து தங்கள் சேஷர்களுக்கும் அவர்கள் தங்களுடைய சிஷியருக்கும் இப்படி பரம்பரையாக உபதேசஞ் செய்வித்ததினுலே அந்தவேதங்கள் சாகைகளாகப் பிரிந்தது ஆகையாலே அந்தவேதங்கள் சிற்றறிவான மனுஷ்யர்கள் தெரிந்து கடத்தேற யோக்கிய மில்லாமையை

யுணர்ந்து வியாசபகவான் தினவாச்சல்லிய ராகையாலே இப்பால் ஸ்திரீகளுக்கும் சூத்திராளுக்கும் பிரமபந்துக்களுக்கும் காதினுலையுங்கேட்கக் கூடாத வேதவிதி கருமிகளுக்கும் தன்னுடைய சிரேயசை அறியமாட்டாமலிருக்கிற பிராணிகளுக்கும் சிரேயசக்களை உண்பண்ண வேனுமென்று நினைத்துக் கிருபையினுலே அந்தவியாசர் இதிகாசமான பாரதத்தைச்செய்தார் இப்படி சர்வபிரகாரத்தினுலையும் அந்தப்பிராணிகளுடைய இதத்தை சிந்தித்திருக்கிற வியாசருக்கு சர்வாத்துமகனுை பரமத்துமாவை தன் இருதயத்தில் சர்வதா நினைத்திருந்தும் மனதிலே சந்தோஷமில்லாமற் போயிற்று. இப்படி மிகுந்த சந்தோஷமில்லாத இருதயத்தை யுடைத்தான வியாசயோகி பரிசுத்தமான சரஸ்வதி நதிதீரத்தில் ஏகாந்தமாக இருந்துக்கொண்டு ஆலோசனை பண்ணி தருமங்களை அநிந்தவராகையாலே தனக்குள்ளே தானேசிந்திகின்றார் உபநயனமுதல் விருத்தயுத்தனாகி வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தேன், குருக்களுக்கும் அக்கினிகளுக்கும் சந்தோஷம் பண்ணி வைத்தேன், சாஸ்திரவிகித தருமங்களை வழுவதலில்லாமல் கபடமில்லாமல் நடத்தினேன், பாரதமென்னும் நிமித்தத்தாலே வேதார்த்தங்களை வெளியிட்டேன், ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குத் தெரியும்படி தருமங்களை வெளியிட்டு இப்படி யெல்லாஞ் செய்திருந்தும் இந்ததேகத்தில் வசிக்கிற ஆத்மாவுக்கு என்னுடைய ஆத்மா விலே நிறைந்திருக்கிற அந்தராத்மாவினுலே வருகிற ஆனந்தானுபவம் மனதினுலேவருகிற சந்தோஷமும் அதிதுஷ்டனும் குண்டான பிரமதேஜகபோலே பரிபூரணமாகாமைக்கு நிமித்தம் தெரியவில்லை இல்லாவிட்டால் பகவானுக்குப் பிரீதிகரங்களான பாகவததருமங்களை மிகுதியாகச் சொல்லாமலிருந்தேன் அந்ததருமங்களல்லவோ பரம அம்சாளுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் அதிப்பிரிதியுமான தென்றும் சகல பிராணிகளுடைய சுகத்தைக்குறித்து வியசனத்தை அடைந்து சிந்தித்திருக்கிற வியாசமுனியினுடைய ஆசீர்மத்திலே நாரதமுனி ஸ்வரர் எழுந்தருளினார், தேவபூசுதரான அவரை எதிர்கொண்டு சேக்கிரமாக அர்க்கிய பாத்தியாசமனியங்களாலே பூசித்து குசலப்பிரசினம் பண்ணினார்.

கோவிந்தாயநம:

அஞ்சாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

சேரதர்மங்க டன்னிலுஞ்சேரன்
சாரக்கீர்த்தனமே தக்கதாமென
வீரவேதமுனிக்கு மிளிர்ந்தியாழ்
நாரதமுனின் குபதேசிப்பான்.

சர்வதருமங்களைப்பார்க்கிலும் ஹரிகீர்த்தனத்தினுடைய கௌரவம்வியாசருடையசித்தப்பிரசாதத்தின்பொருட்டு நாரதராலே உபதேசிக்கப்படுகிறது;

அதிகரித்திசாலியான நாரதமுனிஸ்வரரும் தமக்கு உபசாரங்கள் பண்ணின வியாசமுனிஸ்வரர் சுகாசனமாகத் தம்முடைய கையிலிருக்கிற வினை யினாலே காணஞ்செய்துக்கொண்டு [புன்சிரிப்புடனே] மந்தஆசத்துடனே கூடினவம்போலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார் வாரீர் பராசரகுமாரரே! மஹானுபாவரே! உம்முடைய சரீரத்தில் பிரகாசிக்கிற சிவாத்மாவினிடத்தில் இருக்கிற அந்தரியாமிபான பரமாத்மா வினுடைய அனுபவத்தினாலே அவனுக்குச் சரீரமாகிய சிவாத்மாவுக்கு ஆனந்த முண்டாயிருக்குதா? மனதினாலே கற்பித்தமான சகலவீர்திரிய விசிஷ்டமாகிய தேகத்துக்குச் சகலதரும்விரத அனுஷ்டானங்களாலே சந்தோஷமிருக்குதா? ஆச்சரியகரமாகியும் மகத்தாயுமிருக்கிற வஸ்துவை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே யதையறிந்தீரா? தருமார்த்த காமமோக்ஷங்களுக்கும் சாதகமாகிய தருமங்களினாலே மிகுதியாகிய பாரதமென்னும் இதிகாசத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தீரே அதைச்செய்தீரா? ஆதிமத்தியார்தாகிதமான பரப்பிரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்திருந்தபடி நிச்சயமாகத்தெரிந்துக்கொண்டீரா? அப்படி யிருந்தாலும் ஒரு பிரயோசனத்தைக் குறித்து வெகுபிரயாசைப்பட்டவன் அந்தப்பலனை யிழந்தால் எப்படி சஞ்சலப்படுவானோ அப்படி வியா குலப்படுவதாகக் காணுகிறதே என்று சொன்ன நாரதமுனிந்திரிணப்பார்த்து வியாசமுனிவர் சொல்லுகிறார் ஒய்தேவமுனிஸ்வரனே! என்னிடத்தில் நீர் சொன்னபடி நடத்தையுள்ளதான சத்தியமாகவே சொன்னீர் இப்படியெல்லாம் உபகாரஞ் செய்திருந்தேனாலும் என்னுடைய ஆத்தமா சந்தோஷம் அடையவில்லை அதன் காரணத்தையும் அறியவில்லை ஆகையால் பிரம தேவனுடைய சரீரத்தில் சனித்து அளவிடப்படாத கியானநிதியான தேவரீரைக்கேட்கிறேன் சனித்தவர்களில் ஆதிபுருஷனாகியும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சி அபகிருஷங்களான சகலவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்வாமியாகியும் பிரகிருதியை சரீரமாகபரிக்கிரகித்தும் மனதிலேதானே இந்தவுலகங்களைக் கற்பித்தும் ரட்சித்தும் சங்கரித்தும் அந்தப்பிர கிருதியினுடைய சங்கந்தவீர்த் திருக்கிற சதுர்முகனுடைய சமீபத்தில் வசித்து அவருடைய தயவினாலே பரமகுட்சமமான சகல தருமங்களையுந் தெரிந்த தேவரீர் ஆதித்தியனைப்போலே மூன்று லோகமும் சஞ்சரித்து சிவாத்மசாட்சியான பிரானவாயுவைப்போல யோகப்பிரவாகத்தினாலே சகலசிவாத்மாக்களுடைய மனதிலுஞ் சஞ்சரிக்கிற சக்தியையுடைத்தானவராகையால் கேட்கிறேன் பலத்தை இச்சியாமலுரியதருமங்களாலே அணுவுக்கும் அணுவாய் மகத்துக்கு மகத்தாகிய பரமாத்மாவினிடத்திலும் நியம அத்தியனாதிகளான விரதங்களாலே வேதங்களிலும் நிஷ்டைபொருந்தின எனக்கு உண்டானகுறைவைச் சொல்லவேண்டுமென்று வினையத்துடனே விக்ஷியாபனம் பண்ணின வியாசரைப்பார்த்து வேதமுனிபான நாரதமுனிசொல்லுகிறார் ஷட்ருண பரிபூரணான பரமபுருஷனுடைய அகலங்கமான கீர்த்தியை நீர் பரிபூரணமாகச் சொல்லவில்லை,

அந்த காரணத்தினாலே உம்மிட ஆத்மாவுக்குச்சந்தோஷம் பிறக்கவில்லை பென்றுநினைக்கிறேன், மிகுதியாகபரமாத்மாவினுடைய குணங்களை நீர் ஸ்துதி

பண்ணுமற் போனதினாலே முன்சொன்ன உம்முடைய பரிபூரணக்கியானங்களும் குறைந்தது, வாரீர் முனிசிரேஷ்டரே தருமமுதலான புருஷார்த்தங்களும் அதன் சாதனங்களும் விஸ்தாரமாக எப்படி வர்ணிக்கப்பட்டதோ அப்படி சர்வத்திர பரிபூரணான வாசதேவனுடைய மகிமையை விஸ்தாரமாகவரணிக்கப்படவில்லை யாதொருசொற்கள் மிகுதியான ஆச்சரியங்களுக்கு இடமாயிருந்தாலும் உலகங்களுக்கெல்லாம் பாவனமான ஸ்ரீ அரியினுடையபுகழை ஸ்துதிசெய்ய வில்லையோ அந்தச்சொல்லை மனதிலே பரமாத்மானுபவம் பண்ணுகிற ஜனங்கள் காக்கனிரங்குந்துறையென்று சொல்லுவார்கள் அதேனென்றால் அதிமனோகரமான கிராமத்தினிடத்தில் விவரிக்கிற பரம அம்சமுனிவர்களாகிற ராஜஹம்சங்கள் அவ்விடத்தில் விவரிக்கமாட்டாது ஆகையால் யாதொரு பிரபந்தத்தில் சலோகப் பிரதிசலோகங்களும் இலக்கணப்பழுதான சொற்களாயுமிருந்தாலும் அனந்தனுடைய கீர்த்திகளுக்குக் குறியாகிய நாமங்களை ஒருவாச்சொல்லுகிறகாலத்தில் தாங்கள்கேட்டும் கேட்கிற ஜனங்களிருந்தகாலத்தில் தாங்கள் தியானஞ்செய்தும் மற்றொருவருமில்லாதகாலத்தில் தாங்களேபடித்தும் சாதுஜனங்கள் சுகத்தையடைகிறார்களோ சகலஜனங்களையும் பாவனஞ்செய்கிற அந்தப் பிரபந்தமே சிலாக்கியமானது பலாபேசைஷயில்லாமற்செய்த கருமங்களும் அச்சதரிடத்தில்பக்தியில்லாமற்போனால் பிரகாசிக்கமாட்டாது பிரகிருதி சம்பந்தரகிதமான சிவஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரமும் சிவசரீரகனுபிரமோபாசனத்துக்கு அங்கமாகாமற்போனால் அதுமிகவும் பலமில்லாததேயாம் இப்படிதன்னையனுஷ்டிக்குங்காலத்திலும் தான்பலன்களைக்கொடுக்குங் காலத்திலும் வெகுசிரமத்தைகொடுக்கிற கருமங்கள் அச்சதரிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படாதபடியினாலே ரசோருண தமோருணங்களைவிலக்கிச் சத்தவயிருத்தியை சனிப்பிக்க மாட்டாமற் போனபின்பு ஏன்பிரகாசிக்கும் ஆகையால் வாரீர்மகானுபாவரே! அமோகமான கியானத்தை உடைத்தாகியும் பரிசுத்தமான கீர்த்தியையுடைத்தாகியும் எதார்த்தத்திலே விரும்பமுண்டாகியும் சத்தியத்தில் மெய்ஞ்ஞானத்திலிருசியுண்டாகியும் உசிதவிரதங்களை அனுஷ்டித்து மிருக்கிற தேவரீர் சகலமான சமுசாரங்களுடைய பந்தங்களை விலக்கப்பட்ட திருவிக்கிரமனுடைய திவ்யலீலைகளைத் தியானஞ்செய்து சாக்ஷாத்காரஞ்செய்யவேண்டும் இந்தப்பகவானுடைய லீலைகளைப்பார்க்கிலும் வேறுதருமங்களை நினைத்தும் விரும்பியும் சொல்லுகையால் அந்தந்த தருமங்களை நிச்சயித்த ஜனங்களுக்கு அந்தயினதருமங்களுடைய போகங்களிலேயும் ஸ்வரூபக்கியானங்களினாலேயும் தேறித்தெரிந்தவர்களுக்கு ஓரிடத்திலும் நிலைகொள்ளாமலிருக்கிற புத்தியானது பெருங்காற்றில் அடிபட்ட கப்பல்போல தன்னிலையில் ஒருகாலத்திலும் நிற்கமாட்டாது சுபாவமாகி ஆசையுள்ள ஜனங்களுக்கு தருமத்தைப் போதிக்கவேண்டி இழிவானவிதிகளைச்சொல்லுகிறது மிகவும்கரைகடந்தசொல்லுகள் அந்தச்சொற்களாலே சொல்லப்படுகிறதே தருமமென்று நிச்சயித்த ஜனங்கள் அது கனதருமமென்று அதைத்தவிர்த்து சிலாக்கிய தருமமான ஹரிசரித்திரங்களை விரும்பமாட்டார்கள். சகலலோகநாதனுடைய ஆதியந்தமில்லாத மகிமையை நினைத்து அவன்கைக்கிரியரூபமாக அனுஷ்டிக்கிற நிசவிருத்திதருமங்களாலே வருகிறசுகத்தை அறிந்துவயிலக்ஷணியந்தெரிந்

தவன் ஏவன்தான் விரும்பமாட்டுவான் பிரகிருதிருணங்களாலே பரவசமாகி அபிமானத்துடனேகூடிய ஜனங்களுக்கு உபயிபூதி நாயகமாகிய ஸ்ரீ ஹரியுடைய திவ்வியசரித்திரங்களைத் தெரியச்சொல்லவேண்டும் ஸ்வாமியென்று சொல்லி மறுபடியும் சொல்லுகிறார்.

அபக்ருவமான மனதை யுடைத்தானவன் வர்ணசிரமத்துக்கு யோக்கியமான தருமங்களை ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரணகமலங்களை பஜனஞ்செய்தவன், அந்தசன்மத்தைவிட்டு நீக்குஷ்டமான சன்மத்தை எடுக்கையிலும் ஏதாகிலும் ஒருஜன்மத்தின் அந்த அசுபத்தைத் தவிர்த்து உத்தமகதியை யடைந்தானாகில் தனக்கு உசிதமான வர்ணசிரமதருமங்களை பலாபேகையுடைய அனுஷ்டித்து ஸ்ரீ ஹரிபஜனஞ் செய்கிறபேர்கள் அற்புதமான பரமபதத்தை அடைகிறதற்குச் சொல்லவேண்டிய தென்ன, அவரவர்க்குச் செய்த புண்ணிய பாவங்களினால் சொர்க்கரகங்ளென்கிறது உயர்ந்ததும் தாழ்ந்ததுமான விடங்களிற் சமுன்று திரிகிறபிரானிகளுக்கு துற்பலமாகியதருமம் உலகத்தில் யாதொன்றுண்டோ அதனுடைய சம்பாதனத்தினைத்தனஞ் செய்யவேண்டும் சகலலோகங்களிலும் அளவிட்டு அறியக்கூடாத வேதத்தையுடைத்தான காலசக்கரத்தினுலே வருகிற பாவதுக்கங்களுண்டாகிறப் போலே புண்ணியங்களாலே சுகங்களும்தான் வேண்டாமலிருந்தாலும் வருமாகையால் அந்தச் சுகித்தக்கியானியானவன் வேண்டான் வாரீசிரேஷ்டரே! ஸ்ரீ முருகநுடைய பஜனஞ்செய்கிறவன் இதரஜனங்களைப்போல் சமுசாரத்தை எத்தனைப்பிரயாசத்திலும் ஒருகாலத்திலும் சேராமதிக்கமாட்டான் அந்த ஸ்ரீ முருகந் சரணம்புஜரசு மறிந்தவன் அவன் திருவடிகளுடைய சம்சிலேஷத்தை நினைத்து நினைத்து கோரமான சமுசாரத்தை தன்னவேண்டு மென்றே நினைப்பான் எந்தப்பகவானிடத்திலே இந்தவுலகங்கள் சனித்ததோ எவனிடத்தில் லயத்தையடைபுகளே அந்தப்பிரிவில்லாத காரணனான அந்த வாசுதேவனிடத்தில் நிலைபொருத்தியிருக்கிற சேதனுசேதன சமுகமாகிய இந்தவுலகம் அந்த வாசுதேவஸ்வரூபமே யல்லாமல் வேறல்ல சூக்ஷ்மமாகிய சேதனுசேதன சரீரகனான வாசுதேவஸ்வரூபமாகி காரியமான உலகமென்று அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு இந்தவுலகங்கள் வேறுபோலேகாணப்படும் இதை தேவாரும் அறிவீர் ஆனாலும் வெகுதூரத்திலிருக்கிற நகரதுக்கு இதுவேவழியென்று குறித்துக் கைகாட்டுகிறப் போலே சொல்லுகிறேன் ஓய் மஹாநுபாவரே! கருமவசமாகிய ஜனனமில்லாமலும் இச்சையினுலே அநேக அவதாரங்களைத்தரிக்கிற பரமபுருஷனாகிய பரமாத்மாவினுடைய அம்சத்தைப்பரிபூரணக் கியானியான தேவாரீர் உமக்கு ஆத்மாவாக நீரே அறிந்துகொண்டு இந்தப்பிரானிகளுடைய சேஷமத்தைக்குறித்து இதற்குச்சாதனமாக தருமத்தைநினைத்து எத்தனஞ் செய்யவேண்டும் இப்படிக்கொத்த சுகிர்தம் ஏதென்றால் உலகத்தில் புருஷன்செய்கிற வேதாந்த சிரவணத்தினுலேயும் பூரணதஷ்டனை யுடனே அனுஷ்டித்தயக்கியங்களாலும் தவசக்களாலும் சூத்தபாராயணங்களாலும் தடாகங்களுடைய நிர்மானமாகிற அந்தங்களும்தான் தானங்களானமுண்டாகிய புண்ணியபலத்தினுலே வரத்தக்கது அந்தப்பலங்களுக்கு உயர்ந்தபல

னாகி விசாரித்து நிச்சயித்து புண்ணியசுலோகனாகிய பசவானுடைய கிர்த்தனமன்றிவேறில்லை நான் முன்சன்மத்தில் வேதாந்த வித்துக்களான பிராமணனுடைய விட்டுவேலைக்காரியாகிய கிரகதாசியினுடைய புத்திரனாக ஜனித்திருந்தேன் வாரீர் வியாசரே! இந்த ரகசியத்தை சாக்கிரதையாகக்கேளும் அப்போது வருஷகாலத்தில் தீர்த்தயாத்திரையில் ருசிபெற்ற யதிதிகள் அந்தப் பிராமணனுடைய கிரகத்தில்வந்து சாதூர்வருஷரிது சரத்தரிதுவென்கிற இரண்டு மாசங்களிலும் வழிநடக்கிறது அறிதாகையினுலே அந்தப்பிராம்மண கிருகத்திலே வாசஞ்செய்தார்கள் அவர்கள் பரமயோகிகளாகையால் பரமாத்மாவினுடைய திவ்வியருணங்களை மிகவுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள் அப்போது நான் நன்றாகப்பேசத்தெரியாமல் மெத்தவும் பாலனாகியிருக்கையிலும் அவர்களுடைய முகாரவிர்த்தத்தில் சனித்த ஹரிசுருமிருத கதையைக்கேட்கவேண்டுமென்று பகவத்சங்கற்பத்தினால் அன்பு பெற்றிருந்தபடியினுலே அவர்களும் இவன் அதிபாலகன் தன்னினையாட்டிற்கு உசிதமான மரப்பாவை முதலானது தரித்திருக்கையிலும் இந்திரியசாபல்லியங்களை விட்டிருக்கிறுனென்றும் இதுவுமல்லாமல் நாம்சொல்லுகிற பரமபுருஷனுடைய கதைகளைக் கேட்க நினைத்து நாமிருந்த விடத்திலிருந்து நாம் திரிந்தவிடத்தில் திரிந்துக் கொண்டிருக்கிறுனென்று நினைத்து மிகுதியுந் தயவுபண்ணி யனுக்கிரகஞ் செய்தவர்களுக்கு முன்பாக மழலைச்சொல்லுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள் சொல்லுகிற கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன் ஒருநாள் அவர்கள் போசனம்பண்ணின இலைகளைத் தொட்டு அந்த எச்சிலை என் உடம்பெல்லாம் பூசிக்கொண்டதைக் கண்டு வேண்டாமென்று அவர்கள் விலக்கும்போது குட்சுமமாகக் கையிலகப்பட்ட பிரசாதத்தை ஒருதரம் நான்பொசித்தமாத் திரத்தில் சகலமானபாதசங்களையுந் தவிர்த்தேன் இப்படிப்பட்ட என் நடத்தை யாலே ரசோகுணதமோகுணங்களை விலக்கிச்வகுணமிகுதியாகி மனதுக்கு சம்சயங்களைவிலக்கி நிச்சயத்தைப்பிறப்பிக்கையாலே அந்தயோகிகளுக்குப் பிரியமாகிய தருமங்களிலே எனக்கும் அன்புபிறந்தது அவ்விடத்தில் சமஸ்த காலங்களிலும் அதிமனோகரங்களான ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கதைகளைத் தியானம்பண்ணுகிற யோகிகளுடைய அனுக்கிரகத்தினுலே அந்தக் கதாசிரவணத்திலே கிறத்தைபிறந்து திரிகாலங்களிலும் சிரவணம் பண்ணிக்கொண்டு அதில் அதிப்பிரீதியாகவே யிருந்தேன். வாரீர் அதிபுத்திசாலியே! ஸ்ரீ ஹரிகதையில் மிகவும் பிரீதி பிறந்ததால் கதாசிரவணங் கிடைக்கிற விடத்தில் நினைவுண்டாயிருக்கிற எனக்கு விஷயங்களில் சமுன்றுதிரிகிற என்மனது ஸ்ரீ ஹரிகதையில் மறிப்பட்டு நின்றது. அந்த ஸ்ரீ ஹரிகதையில் பிரீதியினால் தனக்கு வசவர்த்தியான மாயையினுலே கற்பிதமான குட்சும ஸ்தூலமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சகல சேதனுசேதன சரீரகமான பிரமத்தில் ஒன்றுகிக்கலந்த என்னிடத்தில் நான்பார்க்கிறேன் இப்படி வருஷரிதுவிலேயும் சரத்தரிதுவிலேயும் அந்தயதில் வரர்களிடத்திலிருந்து அடிக்கடி நிர்மலமான ஹரிவிலைகளைக் கேள்விப்பட்ட எனக்கு அந்த மகாத்துமாக்களுடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் பக்திபிறந்து அதனுலே என்னுடைய மனதிலேயிருக்கிற ரசோகுண தமோகுணங்கள் நீங்கி பக்தியானது விருத்தியடைந்து கிரத்தையு முண்டாயிற்று.

இதுகளாலே பாவங்கழிந்து இப்பால் இந்திரிய சாபல்யங்களைவிட்டு விசுவாசத்துடனே கடடியிருக்கிறபாலாகிய என்னை அவர்கள் உத்தமபாத்திரமென்று அனுகிரகித்து சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனால் அனுகிரகிக்கப்பட்ட அதிகோப்பியமான பிரமக்கியானத்தை யருளிச்செய்தார்கள் அவர்கள் பிரயாணம் புறப்படுகிறகாலத்திலும் மிகுதியான கிருபையினாலே உபதேசித்த தியானத்தினுடைய பிரபாவத்தினாலே சகல பிராணிகளையும் சிருஷ்டித்த வாசுதேவனுடைய சங்கற்ப பிரபாவத்தையும் யாதொரு பிரமக்கியானிகள் பிரம்மபதத்தை யடைகிறார்களோ அந்தப் பிரபாவத்தையும் அப்பொழுதே யறிந்தேன் ஓய் பிராமணோத்தமனே! தாபத்திரையங்களாகிய ரோகத்துக்கு அஷ்டதம் ஏதென்றால் ஷட்ருண பரிபூரணான பரமாத்மாவின்விடத்திலே விசுதகருமங்களை பலத்தை யிச்சியாமற்செய்து பிரம்மார்ப்பணமென்று சமர்ப்பிக்கிறதேயல்லாமல்வேறில்லை. சகல சாஸ்திரங்களாலேயும் இப்படியே நிச்சயிக்கப்பட்டது எந்தவஸ்துக்களாலே ரோகங்கள் பிறக்குமோ அந்த வஸ்துக்களாலே அந்த ரோகங்கள் எப்படியானால் திரமாட்டாதோ அப்படி மனுஷியருக்குச் சமுசாரங்களைக் கொடுக்கிற பல இச்சையால் செய்தகருமங்கள் அந்த சமுசாரங்களைப் பரிகரிக்கமாட்டாது. அந்தக் கருமங்கள்தானே பலனைக்கோராமல் சுதந்தரத்தைவிட்டு செய்யப்பட்டு ஹரியிடத்தில் தியானம் பண்ணப்படுமாயிற்று அந்தச் சமுசாரங்களை வேறற்பரிகரிக்கும். இந்தச் சமுசாரத்தி லிருக்குங்காலத்தில் உசிதமாகிய கருமங்களெல்லாம் பகவானுடைய பிரீதியை உண்டாக்கும்படிசெய்தால் ஸ்ரீஹரியினுடைய தத்வக்கியானமும் பக்தியுமுண்டாகும் ஆகையால், தங்களுக்கு உசிதமான தருமங்களைச் செய்கிற கியானிகள் பகவானிடத்தில் சித்தத்ததைவைத்து கருமங்களையும் அனுஷ்டித்தபின்பு அந்த கருமங்கள் பகவத்பிரசாதமாகிய பலனைப் பரிபூரணமாகக் கொடுக்கவேண்டி ஸ்ரீபகவானுடைய குணமகிமையால் பிறந்துவிளங்குகிற நாமக்களையடிக்கடி நினைக்கிறார்கள். ஷட்ருண பரிபூரணான உனக்கு வந்தனம் சர்வபூதங்களிலும் உன்னும் வெளியும் நிறைந்திருக்கிற உன்னைமனதிலே தியானம் பண்ணுகிறேமென்று வாசுதேவனுக்கு விக்கியாபனம்பண்ணி பிரத்தியுமனனென்றும் அறிந்தனென்றும் சங்கருஷ்ணனென்றும் நித்தியமாகிய திவ்வியமங்களின்கிரகத்தைத் தரித்திருக்கிற உனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேமென்று சொல்லி தன்சங்கற்பத்தினாலே தரிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளையுடைத்தான மந்திரமே மூர்த்தியாகிய யக்கியபுருஷனைச்சேருமென்று சகலமுந்தெரிந்தவன் யோசிப்பான் ஆகையால் நானும் சகலதருமங்களையும் பிரம்மார்ப்பணமாகச் செய்து வருகிறேன் ஆகையாலிதையறிந்த சர்வக்கியான பரமாத்மா எனக்குத்தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வ பாவகோசரமாகிய கியான ஐசுவரியத்தையும் தன்னிடத்தில் பக்தியையுங்கொடுத்தார். பிராம் மணோத்தமனே! யாதொரு வஸ்துவை சகலதுக்கங்களுடைய நிவர்த்திக்குச் சாதகமென்றும் சமுசார நிவர்த்திக்கு மற்ருென்றில்லையென்றும் கியானிகள் சொல்லுகிறார்களோ தத்துவத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைந்திருக்கிற பெரியோர்கள் எந்தப்பொருளை எத்தையறிந்தபின்பு இனிக்கேட்க வேண்டியதில்லையென்று ஒளிந்திருக்கிறார்களோ சகலவேதங்களும் எந்தவஸ்துவை நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகின்ற

னவோ அந்த பரமான் ஸ்வரூபத்தை இந்தத் துக்கத்திலடிப்பட்டு இருக்கிற ஜனங்களுக்கு ரசாயனமாகச் சொல்லும்.

லிஷ்ணுவேநம:

ஆறுவது அத்தியாயம்.

சலி-விநீதம்.

நம்புமாறு நயந்து வியாதலுக்
கெம்பிரானருட் கீர்த்தனமென்னது
மும்பிறப்பி லிசைத்திடு மேன்மையான்
இம்பிற்பெருஞ் செல்வமுற்றேனென்றான்.

வியாசருக்கு நம்பிக்கை நிமித்தியமாக நாரதர் சன்மார்தரத்தில் ஸ்ரீகுஷ்ண பகவானுடைய நாமசங்கீர்த்தனத்தினாலே யுண்டான தம்முடைய பாக்யத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி வியாசருக்கு நாரதமுனிஸ்வரர் உபதேசித்த பாகவத ரகசியத்தை குதமுனிவர்-நைமிசாரண்ய வாசிகளான சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் நாரதர் ஸ்ரீ வேதவியாசர் கேட்ட வர்த்தமானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார் சத்தியவதியுடைய புத்திரனான ஸ்ரீவியாசபகவான் தேவமுனியான நாரதருடைய சன்மத்தையும் கருமத்தையும் கேட்டபின்பு ஓய் பிராம்மணோத்தமனான சவுனகரே! யென்று மறுபடியும் பிரஸ்னம் பண்ணுகிறார். வாரீர் பிரம்மகுமாரரே! தேவரீருடைய விக்கியாபனத்துக்கு உபதேசஞ்செய்தருளினயோகிஸ்வரர்களாகிய அந்த சர்வியாசிகள் போனபின்பு பாலையிருந்த தேவரீர் என்னசெய்தீர் அந்த சென்மத்தில் பாலபருவத்துக்கு மேலானபருவங்களில் எப்படி காலங்கழித்தீர் அந்த சரீரத்தை விடுகிற பரிபக்குவத்தில் தாசு குமாரனான அந்த தேகத்தை யெப்படிவிட்டீர் ஓய் முனிசிரேஷ்டரே! காலமானது அறிந்த வஸ்துக்களுடைய கிளைவையறித்து மதியைத்தானே கெடுக்குமல்லவோ அப்படியிருக்க இப்போ உமக்குப் போன சன்மத்தில் நீர் அனுபவித்த நடத்தைகளை எப்படி நினைத்துக்கொண்டிருக்கீர் என்ற வியாசரைப்பார்த்து நாரதர் சொல்லுகிறார் ஓய் வியாசரே! அந்த யஜீஸ்வரர் என்னக்கு கியானோபதேசஞ்செய்து போனபின்பு அந்த பாலரூபமாயிருந்த நான் என் தாயாருக்கு ஓரேபிள்ளையாகையாலும் அவளும் ஸ்திரீஜாதி அறிவுமில்லாதவள் பிராமணன் விட்டுவேலைக் காரியானவள் எனக்கு வேறுதிக்கல்லையென்று என்னிடத்திலே யதிகமாகிய பாசமுடைத்தானவளாகி என்னுடைய யோககேசுமத்தை நினைத்து நினைத்து தன்னாலேயொன்று மாகாதபடியினாலே ஒருதேறுதலுங் காணாமலிருந்தாள், சஸ்வரானுடைய இர்தவுலகத்தி லாதனை

மான ஸ்திரீ ஜன்மமானது மரப்பாவைபோலல்லாமல் வேறல்லவென்று நினைத்து நான் அந்த மாதாவிடத்தில் அந்தப் பிராமணனுடைய வீட்டிலேதானே சுகித்திருந்தேன் கிழக்கு மேற்கு முதலான திக்குகளையும் வருஷ மாச முதலான காலங்களையும் அறியும்படியான வயது ஐந்தான்பின்பு என்னுடைய மாதாவானவள் ஒருநாள் பிராமணனுடைய பசுமந்தையில் பால்கறந்துகொண்டு வெருகிற வழியில் சர்ப்பம் அவள்காலில் கடித்தது அவளுங் காலதருமத்தை யடைந்தாள் ஸ்ரீபகவானுள்வர் தன்பத்தானுடைய சார்தியைக் கோருவானு கையால் இது என்னிடத்தில் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அனுக்கிரகமென்று தெரிந்து கொண்டு பின்பு வடதிசையை நோக்கிப் போகையில் சம்பூரணமான தேசங் களையும் பட்டணம் கிராமங்கள் சூத்திரவாடங்கள் வனங்கள் உத்தியானவனங் களையும் நானாவிதமான வர்னங்களான காவிக் கல்லுகளாலும் மரங்களாலும் நிறைந்த மலைகளையும் மலர்ந்த கமலங்களால் விளங்கியும் தேவதாஜனங்கள் கிரீடிக்கப்பட்டுமிருக்கிற தாமரைத் தடாகங்களையும் விசித்திரமான நாதங்க ளுடனேகூடிய பட்சிகளாலும் மதுரமான தேஞ்செய்கிற வண்டுகளாலும் நிறைந்தும் பெருமூங்கில்களாலும் நானல்களாலும் குசங்களாலும் சிறுமூங் கில்களாலும் நிறைந்த மகத்தான அடவியையும் கண்ணுலே கண்டேன் அப் பால் அதிகோரமாகிய பாம்புகள் கோட்டான்கள் நரிகளாலும் நிறைந்த பயங் கரமான வனத்தைக் கண்டேன் பின்பு தேகத்தில் இளம்பையடைந்து இந்தி ரியங்கள் வசவிருத்தியாகாமல் பசியுந்தாகமும் மிகுதியாக யிருந்ததினாலே அங்கேயிருந்த நதியில் ஸ்நானம்பண்ணி ஜலபானஞ்செய்து சிரமத்தைப் பரி கரித்துக்கொண்டு அந்த நிர்மானுஷமான ஆரணியத்தில் ஒரு அரசமரத்தின டியின் கீழிருந்துகொண்டு அந்தயோகிகள் உபதேசஞ்செய்தபடி என்னிடத் தில் அந்தரியாயியா யிருக்கிற பரமாத்மாவை அறிவினாலே நினைத்து சிந்தித்து பக்தியினாலே மனதெறிந்துதி கமலங்கள் போலிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிசரணங்களை தியானம்பண்ணி அந்த ஹரிசரணங்களைப் பிரத்தியட்சமாகக் காணவேண்டு மென்கிற ஆசை அதிகமாகையாலே கண்களிலே ஆனந்தபாஷ்பங்கள் பெரு கின ஸ்ரீ ஹரியும் என்னுடைய இருதயத்தில் மெள்ள மெள்ள ஆகிற் பவித் தார். அதனாலே மிகுதியான பக்தியுண்டாய் ஆனந்த பரவசமாகிய என்னு டைய தேகத்தில் புனகாங்கித முண்டாயிற்று. வாரீர் வியாசமுனிஸ்வரே! அப்போது ஆனந்தமாகிற சமுத்திரத்தில் மூழ்கிய நான். மற்றொன்றையும் காணுமற்போனேன் பின்பு என்மனதை மற்றொருவிடத்தில் போகவொட்டா மல் நிறுத்தி தன்வசம் செய்துகொண்ட ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திவ்வியமங்கள விஸ்வரூபத்தைக் காணாமல் அதனாற்பிறந்த அந்த சுகத்தையிழந்து என்னு டைய இருதயமும் குனியமாயிருக்கையால் திடுக்கிட்டவனைப்போலே எழுந் திருந்து பின்னையும் அந்த ஸ்ரீ ஹரியுபத்தைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்து மனதை இருதயத்தில் நிறுத்தியும் புத்தியினாலே முன்போல காணமாட்டா மற் போனேன் ரோகியானவன் இச்சையானபடி வயிறுநிறைகிறமட்டும் போ ஜனம் பண்ணக்கூடாமல் எப்படி தவிப்பானோ அப்படி அந்த ரூபத்தைக் கண்டு திருப்தியடைய வேண்டுமென்று நினைத்து ஜனங்களில்லாத அந்தவனத் தில் தப்பித்திரிகிற என்னை வேதார்த்தங்களாலும் அளவிடப்படாத மகிமை

யை உடைத்தாகிய ஸ்ரீபகவான் என்னுடைய சுகத்தை மிகுதியும் பரிகரிக்கிற வன்போல் கம்பிரமாகியும் வழுவில்லாத எழுத்துக்களாயும் இருக்கிற வார்த் தையைச் சொன்னார் பின்ளாய்! நீ இந்த ஜன்மத்திலே என்னைப் பார்க்கிற தற்கு யோக்கியனல்ல! ரசோகுண தமோகுணங்கள் தவிர்ந்து சுத்தசத்வமா கிய மனதையுடைத்தான யோகிகளாலேயும் ஐரக்கிறதற்கரிதான நான் அந்த குணங்கள் தவிராத உன்னைப்போலொத்த யோகிகளுக்கு பிரத்தியட்சமாக மாட்டேன். நீபண்ணுகின்ற சாகசம் எனக்கு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றன இப் போது ஒருதரம் என்னை நீ காணும்படியாக நான் சங்கத்பித்த தேனென்றால் இந்த ரூபத்தைக்கண்ட உனக்கு மிகுதியான ஆசைபிறக்க வேண்டுமென்று காண்பித்ததே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால் உன்னுடைய இருதயத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தில் இப்போது கண்ட என் திவ்யமங்களை விக்கிரகத்தை மிகவும் இச்சித்துக்கொண்டிரு என் விஸ்வரூபத்தை நினைத்தும் இச்சித்துமிருக்கிறவ னுடைய பாவங்கள் பரிகாரமாகும் சாதவிகர்களான யோகிகளிடத்தில் சிலகா லஞ் சேவைபண்ணி அவர்கள் அனுக்கிரகம்பெற்ற உன்புத்தியானது என்னி டத்தில் நிலையாய் நின்றபடியினாலே இடைவிடாமலிருக்கிற அரிஷ்டவர்க்கங்க ளுடனே கூடிய இந்த சரீரத்தைவிட்டுப் பரமபாகவதனு சரீரத்தை எடுக் கப்போகிறாய் அப்போது என்னை எப்பொழுதும் காண்பாய் உன்புத்தியானது இப்போது என்னிடத்தில் நிலையாய்நின்ற படியினாலே இனிமேல் ஒருகாலத்தி லும் உனக்குத் திங்கில்லை இந்த ஷலகங்களுக்குப் பிரளயங்கள் வந்தபின்பு நீ மற்றொரு ஜனனம் எடுத்திருக்கையிலும் என் அனுக்கிரகத்தினாலே என்னு டைய ஸ்மரணம் உனக்கு மறக்கமாட்டாது என்றுசொல்லிப் பின்பு ஆகாச ரூபமான அந்தப் பரமேஸ்வரன் அந்தரத்தானமாய் எழுந்தருளினார். நானும் மகத்துக்கெல்லாம் மகாலாபாவாகிய அந்தப் பரமபுருஷனைக் குறித்து திக்கு நோக்கி சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ்செய்தேன் அன்றுமுதல் அபிமானத்தை விட்டு அந்த அனந்தனுடைய நாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு அந்த பக வான் உலோகோபகார நிமித்தியமாகச்செய்த அதிகோப்பியமான வீலைகளை நினைத்துக்கொண்டு மற்றொருவஸ்துவிலும் ஆசையில்லாமல் என்மனதிலே தானே சந்தோஷப் பட்டுக்கொண்டு நின்றவிடத்தில் நில்லாமல் பூமியெல்லாம் திரிந்துக்கொண்டு மதத்தையும் மாச்சரியத்தையும் விட்டு சுவாயி நியமித்தகா லத்தைக் குறித்துக் காத்திருந்தேனென்று நாரதபகவான் வியாசமுனிஸ்வர ருக்குச் சொன்ன தம்முடைய ஜன்மதருமங்களைச் சூதபுராணிகர் சவுனகா திகளுக்குச்சொல்லிப் பின்னையும் ஓய் பிராம்மணோத்தமர்களை! மற்றவிரதங் களையும் சொல்லுகிறேன் கேளும் அந்த வியாசரைப்பார்த்து நாரதர் மறுபடி யும் சொல்லுகிறார். இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பற்றினமனது என க்கு மற்றொருவரிடத்தில் இச்சையில்லாம விருக்கையாலே பிரசன்னமான மனதையுடைத்தான எனக்குப் பரிபக்குவகாலம்வந்தது மழையில்லாமல் தா பத்தினாலே தபிக்கப்பட்ட ஜனங்களுடைய மனதுக்குச் சந்தோஷ முண்டாக வேண்டி வெகுமழைக்கு ஏதுவான மிகுதியும் பிரகர்சமாகிய மின்னல்போல் நெருங்கிவந்த பரிபக்குவகாலத்தை நினைத்து பரமபாகவதரூபமான சரீரத்தை யடையவேண்டுமென்று மிகுதியும் நினைத்தேன் எனக்குப் பிராப்தகருமத்

தாலேவந்திருந்த பஞ்சபூதியமாகியதேகமானது விழுந்துபோனபின்பு பிரளய காலத்தில் இவ்வுலகங்களை தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு சமுத்திரஜலத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கிற பரமாத்மாவிடத்திலேசேர்ந்து நித்திரைசெய்வதாக நினைத்து நித்திரைபண்ணுகிற பிரம்மாவினுடைய மூச்சுக்காற்றாடல் அவருடனே பிரவேசித்திருந்தேன் சதாயுக சகஸ்திரமான பின்பு எழுந்திருந்து இவ்வுலகத்தை முன்போல சிருஷ்டிக்க நினைத்த சதாயுகனுடைய பிராணவாயுவின் விடத்திலிருந்தும் மரீசி முதலான ரிஷிகள் ஜனித்தபோது அவர்களுடனே நானும் ஜனித்தேன் அன்றுமுதல் மூன்றுவகையாகப் பிறக்கப்பட்ட இந்தப் பதினாறு லோகங்களிலும் உன்னும் புறமும் சஞ்சரித்தாலும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு வினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய விரதங்களுக்குக் குறைவில்லை பிரமதேவனுலேகொடுக்கப்பட்ட இந்தவினையைமீட்டி நாதப்பிரம்மத்தானே அலங்கரித்து ஸ்ரீஹரிகதைகளைக் கானஞ் செய்துகொண்டு சஞ்சரிக்கிறேன் தன்னுடைய திருவடியிலே சர்வலோகபாவன தீர்த்தமான கங்கையை ஜனிப்பித்து தன்னுடைய லீலாசிரவணத்தால் பிரசன்னனாகிற ஸ்ரீகோவிந்தன் தன் மகிமைகளைக் கானஞ்செய்கிற என்னிட இருதயத்தில் அழைக்கப் பட்டவனைப்போல சிக்கிரமாகப் பிரகாசித்துத் தரிசனத்தைக் கொடுக்கிறான்.

விஷயசம்பந்தத்தினாலே அடிக்கடிகலங்கி அச்சதனிடத்தில் மதியை நிறுத்தமாட்டாத பிராணிகளுடைய சமுசாரமாகிற சமுத்திரத்தைத்தாண்டு வித்து அவர்களைக் கரைசேர்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் ஸ்ரீஹரிதியானஞ்செய்கிற பாகவதனுலே செய்யப்படுகிற ஹரிலீலாவர்னமாகிற தெப்பமேயல்லாமல் வேறில்லை காமலோபாதிகளாலே கலங்கின மதியையுடைய ஆத்மாவானவன் ஸ்ரீமுகுந்த நாமத்தினாலே எப்படியானால் சிக்கிரமாக சாந்திபெறுகிறானே அப்படியே இயம நியமாதிகளான யோகங்களினாலே சாந்திபெறமாட்டான். வாரீர் பரிசுத்தமூர்த்தியே! யாதொரு அர்த்தங்களை பிரஸ்னஞ்செய்கிறீரோ அதுகளைச் சம்பூரணமாகச் சொன்னேன் என்னுடைய ஜனனத்தையும் ரகசியத்தையும் நடத்தையையும் உம்முடைய ஜன்மத்தையும் உம்முடைய சேவத்தையும் நீரினிமேல் செய்யவேண்டிய காரியத்தையும் பரமாத்மாவினுடைய முகவுல்லாச ஜனகமாகவே சொன்னேன் என்றுசொன்ன நாரத ரிஷியினுடைய வார்த்தையை சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையும் சவுனகாதிகளைப்பார்த்து சூதர்சொல்லுகிறார் ஓய் சவுனகாதிகளே! ஸ்ரீநாரத பகவான் வாசவி புத்திரனான வியாசரைப்பார்த்து இப்படிசொல்லி வியாசராலே அனுப்பிவித்துக்கொண்டு தாம்கோரிவந்த காரியம் தலைகூடினதினாலே மிகுதியும் சந்தோஷமடைந்து வினையைமீட்டி கானஞ்செய்துகொண்டு தம்முடைய சித்தம்வந்தவிடத்தில் நடந்தார் தன்னியரான இந்த தேவரிஷி சாரங்கமென்ற வில்லைத்தரித்து விளங்கின ஸ்ரீஹரியினுடைய கீர்த்தியைகானஞ் செய்து மதித்து தன்கையிலிருக்கிற வினையினால் சமுசாரமாகிற பிராணிகளை அந்தத்துன்பத்தை விலக்கி சுகத்தைக்கொடுக்கிறான் இது என்ன ஆச்சரியம் இது என்ன சிருஷ்டி! என்றுசொன்ன சூதரைப்பார்த்து சவுனகர் கேட்கிறார்.

மதுசூதநாயநம்:

எழாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

பண்டபிமன் பயந்தபரிட்சித்து
கொண்டசன்மம் குறிக்கத்துயில்புரிந்
தண்டுமக்கள் வயிற்றுலஸவத்தமன்
தெண்டனை யின்னதென்று தெரிந்திடும்.

பாகவதத்துக்குச் சரோதாவான புரிட்சித்துவினுடைய ஜன்மத்தைச் சொல்லுகைக்குத் தூங்காநின்ற பின்னாகையினுடைய பயத்தினாலே அசுவத் தாமாவினுடைய தெண்டனை சொல்லப்படுகிறது.

வாரீர் சூதரே! நாரதர் புறப்பட்டுப்போன பின்பு அவர் அபிப்பிராயத்தை அறிந்துக்கொண்ட வியாசபகவான் அப்பால் என்னசெய்தாரென்று கேட்கிற சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்லுகிறார் பிராமணராலே நிறைந்த சரஸ்வதி நதியினுடைய மேலண்டைக் கரையில் சம்மியாப் பிராசகமென்ற பெயரால் விளங்கின சேஷத்திரத்தில் ரிஷிகள் சத்திரயாகஞ்செய்த புண்ணிய பூமியாகையால் கற்பிக்கப்பட்டும் அவ்விடத்தில் நிரந்தரமாகிய இலந்தைக் காட்டினால் சூழப்பட்டிருக்கிற தம்முடைய ஆசீர்மத்தில் அஸ்தபாதப் பிரசுரானஞ்செய்து ஆசமனமுஞ்செய்து யோகத்துக்கு யோக்கியமான ஆசனங்கெட்டிசெய்துக்கொண்டு சித்தத்தை மற்றொருவிடத்திற் போகாமல்மறித்துத்தியானஞ்செய்தார். பக்தியோகத்தினால் நிர்மலமானமனத்தை பரமாத்மாவின் விடத்தில் சலியாமல் நிறுத்தினவுடனே சுபகருணபரிபூரணான பரமபுருஷனையும் அவன் அவலம்பலத்தால் உலகங்களை மயக்கிறமாயையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்டார். அறிவிலால் தன்னைக்காட்டிலும் உத்தமனாகிய ஜீவாத்மாவைத் தான் சூழ்ந்து அவனைமோகிப்பித்து அவனையும் தன்னைப்போல திரிசூனத் மகனென்று போதஞ்செய்வித்துத் தன்னால் கற்பிக்கப்பட்ட ஜன மரண கவர்க்க நரகங்களாகிற அனர்த்தங்களை அவன் தன்னுடையதென்று நிச்சயிக்கும்படியான மகிமையுடைய மாயையும் அந்தமாயா நிவர்த்தகனான பரமாத்மாவையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்டபின்பு அனர்த்தமான சமுசாரத்துக்கு நிவர்த்தகமானது கியான கருமேந்திரியங்களால் அறியக்கூடாத ஸ்ரீஹரியிடத்தில் பக்தியோகமேயல்லாமல் வேறில்லையென்று நிச்சய அறிவிலாத இந்த வுலகங்களுடைய உச்சிவனர்த்தமாய் சகாத்வகுலத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய சரித்திரத்தைக் கீதமாகப்பாடினார் இந்தக்கதையைக் காதினாலே கேட்கையிலே தானே பரமபுருஷனான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பக்திபிறந்து சமுசாரிகளுடைய அக்கியானங்களையும் பயசுகங்களையும் பரிசரிக்கும் இப்படி பகவானுடைய மகிமையைச் சொல்லுகிறதாகவும் நாரதரால்

உபதேசிக்கப்பட்டுமிருக்கிற சாத்வசங்கீதையை ஆதிமுதல்தொடங்கி பரிபூரணமாகச்செய்து நிவர்த்தி கருமமே முக்கியமாக நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீசகயோகிக்கு உபதேசஞ் செய்தாரென்று சொல்லுகிற சூதரைப்பார்த்து சவுனகர் கேட்கிறார் ஓய் சூதரே! அந்த சகயோகி நிவர்த்தி கருமங்களில் ருசியுண்டாக சகல வஸ்துக்களிலும் ருசியில்லாமல் உபேக்ஷித்தவர் எந்த காரணத்தினால் அதிக விஸ்தாரமாகிய இந்தபாகவத சங்கீதையைப் பரமாத்மாவிடத்திலிருக்கிற மனதைத்திருப்பி எப்படி படித்தாரென்றுகேட்ட சவுனகருக்குச் சொல்லுகிறார்.

ஓய் சவுனகரே! பரமாத்மாவிடத்தில் தங்கள் மதியினால் நிறுத்தின மனதையுடைத்தாகி அந்த சுகத்தை அனுபவித்தும் மற்றொருவிடத்தில் ஆசையில்லாமலு மிருக்கிற யோகிகளும் சர்வாந்திரியாமியான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஒருபலனைக்கோராமல் பக்திபண்ணுவார்கள் அது கதினென்றால் அந்த ஸ்ரீஹரி அப்படிப்பட்ட திவ்யகுணங்களால் வசிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தானபடியினாலே அந்த சுகபகவானும் இப்படி அதிமகத்தாகிய இந்த பாகவதமென்கிற சங்கீதையைப் படித்துத் தம்முடைய இருதயத்தில் தரித்து ஸ்ரீஹரிபக்தருக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமென்று நிரந்தரமாய் நினைத்திருந்தார். ஓய் சவுனகரே! சுகமுனி ஸ்ரீபாகவதத்தை ஏன்படித்தாரென்று நீர்கேட்டதற்கு நானும் உத்தரம் சொன்னேன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று நீங்கள் கேள்விசெய்ததற்கு அந்தக் கதைக்குச் சங்கதியாகிய பரிக்ஷித்து மகாராஜாவினுடைய ஜன்மமும் அவன் நடத்தையும் முடிவில் அவன் கதியடைந்ததும் பாண்டுகுமாரான தருமராஜர் முதலான பேர் சொர்க்காரோகணம் பண்ணுங்காலத்தில் நடந்த விருத்தார்த்தங்களையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கீர்த்திகளுக்குக் காரணமாகையால் சொல்லுகிறேன் சாலதானமாய்க் கேளுங்கள் எப்போ யுத்தத்தில் கௌரவானிலேயும் ஸ்ரஞ்சயாளிலேயும் அதிவீரர்களான ராஜாக்கள் யுத்தங்கள்செய்து வீரலோகத்தை அடைந்தார்களோ அப்போ பிமசேனனுடைய கதையில் அடிப்பட்டு முறிந்த துடையை யுடைத்தான துரியோதனன் இந்தப் பூமியில் ஈன்சத்வனாகி விழுந்திருந்த சமயத்தில் அவனுக்கு இதஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த அசுவத்தாமா துரோபதை குமாரான உபபாண்டவர்கள் ஐவரையும் நித்திரை பண்ணுகிற சமயத்தில் பாண்டவர்களென்று பிரயித்து சிரசுகளை அறுத்தானே அந்த ஈனகிருத்தியத்தைத் துரியோதனன் தனக்குப்பிரியமாக நினைக்கவில்லை சகல ஜனங்களும் துரோணகுமாரன் நிவேஷதமான வேலையைச் செய்தானென்று நினைத்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் உபபாண்டவர்களுக்கு மாதாவான துரோபதாதேவி தன்னுடைய சிசுக்களுடைய பயங்கரமான மரணத்தைக்கண்டு பரிதாபப்பட்டு கண்களில் தர்ரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகவிட்டுக்கொண்டு அழுகிறசமயத்தில் கிரீடமாலியான அர்ச்சுனன் அவளைச் சமாதானஞ் செய்தான் வராய் துரோபதை காண்டபமென்கிற வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட தீட்சண்யமான பாணங்களால் பிராமண அதமனான அசுவத்தாமனுடைய சிரசை அறுத்து உன்மனதிலிருக்கிற சோகத்தி

லுண்டான கண்ணீரை மாற்றுகிறேன் அந்தச் சிரசின்மேல் உன்பரத்தை வைத்து உன்புத்திராளுக்குச் சமுஸ்காரம் பண்ணினபின்பு ஸ்நானம் பண்ணப்போகிறாயென்று தனக்குப் பிராணநாயகியான துரோபதையைப்பார்த்து விசித்திரமாகியும் சமரசமாகியுமிருக்கிற வார்த்தைகளால் சமாதானஞ்செய்து தனக்குமித்திரரான அர்ச்சுனைச் சாரதியாக முன்னிட்டக்கொண்டு கவசத்தைத்தொடுத்துக்கொண்டு பயங்கரமான காண்டபமென்கிற தனுசைக்கையில் தரித்து ஆஞ்சநேயனாகிய துவசத்தினு லலங்கரிக்கப்பட்ட ரதத்திலேறிக் கொண்டு தனக்குத் துரோகியான குருபுத்திரனைத் துரத்திப்போயினான். இப்படி துரத்திக்கொண்டுவருகிற குமாரருபியான அர்ச்சுனை அந்த அசுவத்தாமா வெகுதூரத்தில் கண்டபயந்து தன்பிராணனை ரட்சித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று ருத்திரனைக்கண்டபயந்து ஓடின ஆதித்தியன்போல இந்தப் பூமியில் தன்னோட்டத்துக்கு எவ்வளவு விசாலங்கொடுத்ததோ அவ்வளவுதூரம் ரதத்துடனே ஓடினான் துரோண குமாரனான அசுவத்தாமா தன்ரதத்தில் கட்டின குதிரைகள் நடக்கமாட்டாமல் இளப்படைந்தபின்பு தன்னிரட்சிக்க மற்றொருவரில்லாமையா யிருக்கையால் அதற்கு பிரம்மாஸ்திரமே கதியல்லாமல் வேறில்லையென்று நினைத்துக் கையினால் ஜலத்தைஸ்பரிசித்து மனதினாற் றியானஞ் செய்துக்கொண்டு அந்த அஸ்திரத்தினுடைய வுபசங்காரத்தைத் தானறியாமலிருந்தாலும் தன்னுடைய பிராணனுக்குச் சங்கடமான சமயமாகையால் அதைப்பிரயோகஞ் செய்தான். அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து அதி பயங்கரமான ஒரு தேஜசுபிறந்து சகலதிக்குகளையும் மூடிக்கொண்டு சவாலாமயமாயெரிகின்றதைக்கண்டு அர்ச்சுனன் தன்பிராணனுக்கு ஆபத்துவந்ததென்று நினைத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னாரென்று ஆச்சரியத்துடனே சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்லுகிறார் வாரீர் சவுனகாதி ரிஷிகளே! அர்ச்சுனன் சொன்னவார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன் ஓய் கிருஷ்ணமஹாபாகுவே! பக்தானுடைய பயத்தைப் பரிகாரஞ் செய்கிறவரே! சமுசாரத்தில் தாபத்திரையங்களால் தபிக்கப்படுகிற பிராணிகளுக்கு அந்த தாபந்திரியங்களை நிவர்த்திசெய்து மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறவர் நீ ஒருவரேயல்லாமல் வேறில்லை பிரகிருதிக்கு நியந்தாவாகியும் தனக்குத்தானே சுவாமியாகியும் ஜெகத்காரணமாகியும் இருக்கிற புருஷனும் தேவரீரேயல்லாமல் வேறில்லை தேவரீர் கியானசக்தியினால் மாயாப்பிரகிருதியை உம்மிடத்தில் சம்மதிக்கவொட்டாமல் தூரத்தில்விளக்கி கியானனந்தமாகிய நிசருபத்தில் விளங்கிக்கொண்டு அந்த மாயையினால் சூழப்பட்டு மோகத்தை யடைந்திருக்கிற ஜீவசமூகங்களுக்கு உன்மகிமையால் தருமார்த்த காமமோட்சங்களாகிற சிரேயசுக்களைக் கொடுக்கிறீர் உம்முடைய இந்த அவதாரம் பூபாரத்தைப்பரிகரிக்கவேண்டுமென்று இச்சையினால் சங்கல்பிக்கப் பட்டிருந்தாலும் கியானந்தஸ்வரூபமாகையினால் மற்றொன்றையும் நினையாமலிருக்கிற உன்னடியார்கள் அடிக்கடி நினைத்துத் தியானஞ்செய்து கடைத்தேறவேண்டுமென்று சங்கற்பித்ததேயல்லாமல் வேறில்லை இப்போது அதிபயங்கரமாகிய ஒரு தேஜசு நாலுபக்கமும் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது ஓய் தேவதேவனே! இது இப்படிப்பட்டது இந்தவிடத்திலிருந்து வருகிறதென்று நானறியேனென்று விக்கியா

பணம்பண்ணின அர்ச்சனனுக்கு ஸ்ரீபகவான் அருளிச்செய்கிறார் வாராய் அர்ச்சனா! துரோணபுத்திரன் பிரயோகித்த பிரம்மாஸ்திரத்தினுடைய தேஜசு என்று தெரிந்துக்கொள்ளும் அவன் இந்த அஸ்திரத்துக்கு உபசங்காரத்தை யபியாமலிருந்தாலும் தனக்கு மரணகாலம் வந்ததென்று தெரிந்து பிரயோகித்தான் மற்றொரு அஸ்திரங்கள் இந்த அஸ்திரத்தைத் தடுக்கமாட்டாது அந்த அஸ்திரத்தினுடைய மகிமையை நீயறிந்தவனாகையால் உலகமெல்லாம் பரவிவருகிற இந்த அஸ்திரதேஜசை பதில் இந்த அஸ்திரத்தினால் நீ தடுக்க வேண்டுமென்று சொன்ன ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய வார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதி ரிஷிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார் இப்படி பகவான்சொன்ன வார்த்தையைக் கேள்விசெய்து அர்ச்சனன் எதிரியான வீரரைச்செயிக்கும் வல்லமையுள்ளவனாகையால் தன்னுடைய அஸ்திரத்துக்குப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி ஆசமனஞ்செய்து தானும் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான் அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களும் சவாலேகளை யுண்டிபண்ணி எங்கும்வியாபித்து ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டு பூயியையும் ஆகாசத்தையும் சுவர்க்கத்தையும் சூரியாக்கினிகளைப்போல நிறைத்ததுகள் அந்த இரண்டு அஸ்திரங்களுடைய சவாலேகளால் தடுக்கப்படுகிற பிரானிகள் பிரளயகாலம் வந்ததென்று நினைத்தார்கள் இப்படி பிரஜைகளுக்கு உபத்திரவஞ் செய்கிற அஸ்திரசவாலேகளால் உண்டாகிற சங்கடத்தையும் ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் தெரிந்துக்கொண்ட அர்ச்சனன் உபசங்கார மஸ்திரத்தால் இரண்டு அஸ்திரங்களையும் உபசங்காரஞ் செய்தான் அப்போது குருமாரிய கருமத்தைச்செய்த கௌதமி குமாரனான அசுவத்தாமாவை அர்ச்சனன் கோபத்துடனே சிவந்தகண்களால் பார்த்து பிடித்துப் பசுவைக் கட்டுமாப்போல் பாசத்தால்கட்டினான் இப்படி சத்துருவைக் கயிற்றால்கட்டி தன்னுடைய இருப்பிடத்துக்குக் கொண்டிபோக வேண்டுமென்று நினைத்த அர்ச்சனைப்பார்த்து ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் கோபத்துடனே ஒரு வார்த்தைசொல்லுகிறார் வாராய் குந்திகுமாரனே! இந்தப் பிரம்மனோத்தமனை பிரானோடே விகிறதாக நினையாமல் சங்காரம்பண்ணு அதேனென்றால் தனக்கு ஒரு அபகாரஞ் செய்யாமலிருந்த பாலரை ராத்திரியில் தூங்குகிற சமயத்தில் சங்கரித்தவனாகையால் வேறொருநினைவினால் நினைத்துத் தான்செய்யவேண்டிய கருமத்தில் நினைவுவிட்டிருந்தவனையும் மூர்ச்சித்த வனையும் பித்தனையும் நித்திரை பண்ணுகிறவனையும் பாலனையும் ஸ்திரீகளையும் காரியா காரியங்களைத் தெரியாத அறிவில்லாதவனையும் சரணமடைந்தவனையும் இரதமிழந்தவனையும் பயந்தவனையும் இவர்கள் எத்தனை சத்துருவானாலும் க்ஷத்திரியதருமம் தெரிந்தவர் கொல்லலாகாது யாதொரு துஷ்டன் தன் பிரானை ரட்சிக்கவேண்டி மற்றொருவர் பிரானைவாங்குகிற பாபிஷ்டன் அந்த தோஷத்தால் அதோகதையையடைவான் ஆகையினால் தயவில்லாதவனை சங்கரித்தால் அதுபாபிக்கு சிரேயசேயாம் இதுவல்லாமல் நீதுரோபதையைப் பார்த்து வாராய் மானவதியே யாதொருவன் உன்புத்திரனைச்சங்கரித்தானே அவன் தலையைக் கொண்டு வருகிறேனென்றதை நானுக்கேட்டிருக்கையில் பிரதிக்கனை பண்ணினவன் நீயாகையால் நல்லகுலத்திற்பிறந்து அந்த குலா

சாரத்தைத் தவிர்த்தும் தன்னுடைய சவாமிக்கு விருத்தமான கருமத்தைச் செய்தும் உன்னுடைய புத்திரனைச் சங்காரம்பண்ணியும் இப்போது உன்னைக்கொல்லவேண்டுமென்று பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துமிருக்கிற இந்தப்பாபியை வீரரில் சிரேஷ்டனான நீ கொல்லுகிறதே ஞாயமென்று அர்ச்சனைப்பார்த்து ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னவார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதி களுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

இப்படி குந்திகுமாரனைப்பார்த்து மனோதருமநிச்சயம் எப்படிப்பட்டதென்று சோதிக்கவேண்டி சொன்ன ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வசனத்தை அர்ச்சனன்கேட்டு அவன் மக்களைக் கொன்றவனானாலும் தன்னுடைய குரு குமாரனாகையால் அசுவத்தாமாவைக் கொல்லுவதற்கு மனதில்லாமல் தான் இறங்கியிருக்கிறவிடத்தில் ஸ்நேகிதனாகவும் சாரதியாகவுமிருக்கிற ஸ்ரீகோவிந்தனுடனேவந்து மக்களுடைய மரணத்தால் சோகித்திருக்கிற பிரானாகியான துரோபதைமுன்னே அசுவத்தாமாவை நிறுத்தினான் பசுவைபிடித்துக் கயிற்றினாகட்டிஒப்போல் கட்டியிருக்கிற அசுவத்தாமன் தான்செய்த அநீதத்தினால் தலையை இறங்கிக்கொண்டிருக்கிற குரு குமாரனை துரோபதாதேவியானவன் மிகவும் தயவுடனே நமஸ்காரம்செய்து அர்ச்சனைப்பார்த்து குருகுமாரனான இவரைக்கட்டிக்கொண்டு வருகிறது ஞாயமாவென்றுசொல்லிக் கட்டைவிடுகிற இவர் பிரம்மனோத்தமர் இதுவுமல்லாமல் உனக்குக் குருவானவரென்றுசொல்லி அந்த அசுவத்தாமாவிடத்தில் குருபக்தி செய்யவேண்டியது ஏனென்றால் ரகசியமாகத் தலுவேதத்தைப் பிரயோகத்துடனையும் உபசங்காரத்துடனையும் சகல அஸ்திரங்களையும் யாதொரு துரோணச்சாரியருடைய அனுக்கிரகத்தினால் அப்பியாசஞ்செய்திரோ அந்தத்துரோணச்சாரியர் தம்முடைய புத்திரனான அசுவத்தாமாவுடைய ரூபமாகவிருக்கிறார் இதுவுமல்லாமல் துரோணசாரியருடைய தங்கையான கௌதமி வீரனைப்பெற்றவளாகையால் தன்மகனுக்கு இந்த சிரமத்தைக்கண்டு தன்சரீரத்தை நிறுத்த மாட்டாள் அவளுக்கு இந்தத் துன்பம் வரும்படிக்கு நாம்நடக்கலாகாது ஆகையால் சகல தருமங்களையும்தெரிந்த மகானுபாவனே உங்களால் மகத்தாகிய கவுரவத்தை அடைந்து விளங்கின இந்தக் கவுரவகுலத்துக்கு இப்போது இப்படிப்பட்டபாவம்வருகிறகாரியம்செய்யத்துணிவதுஉத்தமமல்லஉலகத்தில் கவுரவானுடையகுலத்தைக்கேட்டவர்களெல்லாம்கைகப்பி வந்தனஞ்செய்யும் படியாகிப்பிரகாசித்துவந்த இந்தக்குலத்துக்கு அபகீர்த்திவராமல் ரட்சிக்கவேண்டும் இதுவுமல்லாமல் இந்த அசுவத்தாமாவினுடைய மாதாவாகிய கௌதமி மகாபதிவிரதை யாகையால் அவள் புத்திரசோகத்தினால் என்னைப்போல் கண்ணுங் கண்ணீருமாய் அழுகிறது உசிதமல்ல யாதொரு ராஜாக்கள் கோபத்தை உண்டிபண்ணாமல் அந்த ராஜவம்சம் பிரம்மண கோபத்தினால் தன்வர்க்கத்துடனே சோகத்தை அடையும் என்று துரோபதாதேவி அர்ச்சனைப்பார்த்துப் பரிதாபத்துடனே சொன்ன விருத்தார்த்தத்தை சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார் இப்படி தருமத்துடனையும் ஞாயத்துடனையும் தயையுடனையும் சத்தியமாகவும் வைஷ்ணவ மில்லாமலும் துரோபதாதேவி சொன்ன மகத்தான வார்த்தையை தருமராஜாவானவர்கேட்டு

மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே துரோபதையை சிலாகித்தார் பிராம்மணர்களே !
கேளுங்களென்று சொல்லி ரூதர் சொல்லுகிறார்.

அப்படியே நகுலனும் சகாதேவனும் யுயுதானனும் அர்ச்சனனும் தேவ
கிருமாரண ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானும் மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும் அந்த
வார்த்தைக்கு சந்தோஷித்தார்கள் அந்தச் சமயத்தில் விமசேனன் சொல்லு
கிறான் தனக்குப் பிரபுவான ராஜாவுக்கும் தனக்கும் ஒரு பிரயோஜனமில்லா
மல் நித்திரைபண்ணுகிற சிசுக்களைக்கொன்ற இந்தப்பாபிஷ்டனைச் சங்கராஞ்
செய்தால் அது அவனுக்கு கேடமமாகவே யிருக்கும் என்று பொறுமையுட
னேசொன்ன வார்த்தையைக் கேள்விசெய்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தமக்குமித்
திராகிய அர்ச்சனைப்பார்த்து மந்தகாசஞ் செய்தவர்போல் ஒரு வார்த்தை
சொல்லுகிறார் வாராய் அர்ச்சனனே ! வதம்செய்கிறதற்கு யோக்கியனான பிரா
மண அதமகைவிருந்தானாகிலும் அவனைக் கொல்லலாகாதென்றும் ஆததாயி
யானவனைச் சிக்கிரமாகக் கொல்லவேண்டுமென்றும் இந்த இரண்டொன்றைச் சந்திரன்
களையும் நானே சொன்னேன் ஆகையால் இரண்டையும் நீ பரிபாலனஞ்செய்
யவேண்டும் உன்னுடைய நாயகியாகிய பாஞ்சாலியை சமாதானஞ் செய்கிற
போது உன்மகனைக்கொன்றவன் தலையை அறுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்
என்று நீசெய்த பிரதிக்களையும் விமசேனனுடைய வசனத்தையும் சத்திய
மாக நிறுத்தி எனக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் இஷ்டமான காரியத்தைப் பண்ண
வேண்டுமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் நேமித்ததை ரூதர் சவுனகாதிசுருக்குச்
சொல்லிப் பின்னையும் சொல்லுகிறார்.

இப்படி பகவானால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அர்ச்சனன் ஸ்ரீஹரியினுடைய
கருத்தை அறிந்துகொண்டு அசுவத்தாமாவுடைய சிரசில் தானேபிறந்து
விளங்குகின்ற ரூடாமணியைத் தலைமயிர்களுடனே சேர்த்துப் பிடித்துத் தன்
கத்தியினால் அறுத்து எடுத்துக்கொண்டு கட்டையும் அவிழ்த்துவிட்டு சிசு
அத்தியினால் தேஜசையும் மணியையும் இழந்திருக்கிற அசுவத்தாமாவை அர்ச்
சனன் தன்னுடைய சேனைக்குவெளியில் துரத்தினான் பிராம்மண அதமன்
அபராதஞ் செய்தானாகில் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய தெண்டனையானது
விகாரமாகத் தலையை கூவரஞ் செய்கிக்கிறதும் அவனுக்குள்ள தனங்களை
சேஷமில்லாமல் அபகரித்துக் கொள்ளுகிறதும் அந்த ஸ்தானத்தைவிட்டு
ஒட்டிவிடுகிறதும்ே யல்லாமல் அவன் பிராணனைவாங்குகிற விதத்தைச் சாஸ்
திரஞ்சொல்லவில்லை ஆகையால் அசுவத்தாமாவுக்கு இப்படி சிதைக்கப்பட்ட
பின்பு பாண்டவர்களெல்லாரும் துரோபதையுடனே புத்திரர்களை நினைத்து
துக்கித்துக்கொண்டு காலகதியடைந்த பந்துக்களுக்கெல்லாம் சமஸ்காரஞ்
செய்தார்கள் அப்பால்முன்னால் தன்பாதத்தில்விழுந்து அழுதுகொண்டிருந்த
துரோபதைக்குத் தான்சொன்ன பிரதிக்களையை விமசேனனுடைய கதையி
னால் துடையொடிந்தும் மாப்புபிளந்துமிருக்கிற தங்கள் தங்கள் நாயகர்களைத்
தழுவிக்கொண்டும் தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டும் அழுகிறசத்தரு பத்தி
னிகளையும் ராஜமகிஷியைப் பாரென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் காண்பித்தார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி-விநீதம்.

பத்தவற்சலன் பண்டுத்துரைக் கருப்
பத்தரகூளை செய்ததும்பாவைஞர்
தித்துதித்ததுஞ் செம்மறன் சோகமுஞ்
சித்தமொத்துச் சிறப்பிக்கும் பார்மினே.

கோபியான அசுவத்தாமாவினுடைய அஸ்திரத்தில் நின்றும் உத்தரையி
னுடைய கர்ப்பத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானால் பண்ணப்பட்ட ரக்ஷணமும் சூர்தி
தேவியினுடைய ஸ்தோத்திரமும் ராஜாவினுடைய சோகமும் கீர்த்திக்கப்படு
கின்றது.

இப்படி சவுனகாதிசுருக்கு குறித்துச்சொன்ன ரூதர் மறுபடியுஞ் சொல்
லுகிறார் யுத்தத்தில் மரணமடைந்த பந்துக்களுக்கு உதகதானஞ் செய்ய
வேண்டி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடனேகூடப் பாண்டவர்கள் இறந்துபோனவர்
களுடைய ஸ்திரீகளை முன்னிட்டிக்கொண்டு கங்கையிலே ஸ்நானஞ்செய்து
உதகங்களைக்கொடுத்துப் பிரலாபித்துப் புனஸ்நானஞ்செய்து அவ்விடத்தி
லிருக்கிற குருவம்ச கிரேஷ்டனாகிய திருதராஷ்டிரனையும் விதுரனையும் புத்தி
ரசோகத்தை யுடைத்தாகிய கார்தாரியையும் சூர்திதேவியையும் துரோபதை
யையும் துக்கிக்கவேண்டாமென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் முனிகளுடனேகூட
சமாதானஞ்செய்து பிராணிகளிடத்தில் வருகிற காலகதியானது ஒருவராலே
யும் பரிகரிக்கக்கூடாதென்று அவர்களுக்குத் தெளியவுரைத்து அநாத சத்து
ருவான தர்மராஜரவுடைய ராச்சியத்தை குதினால் கட்டிக்கொண்ட துதர்க
ளைப் பதிவிரதையான துரோபதையுடைய தலைமயிரைப் பரிசித்ததால் உண்
டான பாதகத்தினால் சங்கராஞ்செய்வித்து உத்தமகருமங்களான மூன்று
அஸ்வமேதயாகங்களைத் தருமராஜாகையில் செய்வித்து இந்திரனுடைய கீர்த்
தியைப்போல தருமராஜாவினுடைய புகழைச்சகல திக்குகளிலும் நிறைப்பித்
துப் பாண்டு குமாரர்களாகையில் விடைபெற்றுக்கொண்டு சாத்தகியுடனே
துவாரகைக்குப்போக வேண்டுமென்று ரதத்தின் மேலேறியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்
ணபகவான் மிகவும் பயத்தினால் நடுங்கிக்கொண்டு ஓடிவருகிற உத்தரையைச்
சமீபத்தில் கண்டார்.

அந்த உத்தரை ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் ஓய்
மகாயோகியே ! தேவதேவனே ! ஜகத்பதியே ! ரட்சியும் ! ரட்சியும் ! ஒன்றக்
கொன்று சத்துருவாயிருக்கிற இந்த வலகத்துக்கு உம்மைவிட அபயம் கொ
டுக்கிறவர் மற்றொருவரில்லை ஓய் சவாமியே ! காய்ச்சின மழுப்போல் குருமரு.

கிய பாணமானது என்னைத் துரத்துகிறது ஓய்பிரபுவே! அந்தபாணம் என்னை மிகவுந் தகித்தாலும் தகிக்கட்டும் என் கர்ப்பமாத்நிரம் விச்சின்னமாகாமல் காக்கவேண்டும் பிரபுவே! என்றும் உத்தரை ஸ்ரீபகவானைக்குறித்து பிரார்த்தித்துத் துதிசெய்ததை சவுனகாதிகளுக்குச்சொல்லி ருதர்பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார் இப்படி உத்தரைசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட ஸ்ரீபகவான் பக்த வச்சலராகையால் துரோணகுமாரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட அபாண்டவாஸ்திர மிதுவென்றறிந்து கொண்டிருக்கிற அந்தச் சமயத்தில் ஐந்துபாணங்கள் சுவாலைகளுடனே பாண்டவர்களுக்கெதிராக வருகிறதைக்கண்டு தங்கள் அஸ்திரத்தைக் கையிலெடுத்தார்கள் ஓய் சவுனகாதிகளே! என்று பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார் அப்போது ஜகத்பிரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தன்னையிடமற்றொருவரை நினையாமல் தன்னிடத்தில் பக்திசெய்கிற பாண்டவர்களுக்கு வந்திருக்கிற இந்த மகாவிசனத்தைப் பார்த்து தன்னையே தேவதையாக வுடைத்தாயிருக்கிற சுதரிசினஸ்திரத்தினால் தனக்கு மித்திரர்களாயிருக்கிற பாண்டவர்களை ரட்சித்தார் சர்வபிரானிகளுக்கும் அந்தரியாமியாகியும் ஆத்மாவாகியும் உள்ளும் புறம்பும் வியாபித்திருக்கிற சக்தியை யுடைத்தான ஸ்ரீஹரியானவர் கவுரவசந்தானத்தை ரட்சிக்கவேண்டி தன்சங்கற்பத்தினால் விராடபுத்திரியினுடைய கர்ப்பத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டார் ஓய் பிரகு வம் சோத்பவரான சவுனகரே! பிரம்மசிரமென்கிற அஸ்திரமானது வியர்த்தமாக மாட்டாது மற்றொரு அஸ்திரத்தினால் தடுக்கவுங்கடாது ஆனாலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுதேஜசினால் வயத்தையடைந்தது யாதொரு ஸ்ரீவிஷ்ணுதேவன் தன்னியோயாட்டுக்குச் சாதனமாகிய பிரகிருதியால் இந்த வலகத்தை கற்பித்து அதி னுட்புகுந்து அதை ரட்சித்துப் பின்பு சங்காரஞ்செய்தும் தான்பிறவாமது மிருக்கிறானே அந்த சர்வாந்தரிய நிதியாகிய அச்சுதரிடத்தில் இதுவொரு ஆச்சரியமென்று நினைக்கவேண்டாம் இப்படி பிரம்மாஸ்திரமாகிற நெருப்பில் நின்றும் விடுபட்ட பாண்டவர்களுடனையும் துரோபதையுடனையும் கூடியிருக்கிற ருத்திதேவியானவள் துவாரகைக்கு எழுந்தருளவேண்டுமென்று பயனமாயிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனைக் குறித்து பிரார்த்திக்கிறார்.

இந்தவலகங்களுக்கு ஆதிகாரணமாகியும் ஸ்வாமியாகியும், பிரகிருதிக்கு நியாமகளுகியும், சமஸ்தஜீவவர்க்கங்களாலேயும் அறியப்படாமலும், இதுகளுடைய உள்ளும், புறம்பும் வியாபித்திருக்கிற வனாகவும், மாயையாகிறதிறையினால்மறைந்து தியானங்குறைந்து பிரானிகளுடைய இந்திரியங்களால் அறியப்படாதவனும், அவ்விபகியுமிருக்கிற உன்னை வந்தனஞ்செய்கிறேன். உன்னிச்சையில் உண்டாக்கிக்கொண்ட உன்னுடைய அவதாரத்தைத் தியானஞ்செய்கிற பரமஅம்சாளாகிய முனிவர்களும் அறியமாட்டாம லிருக்கின்ற உன்னைஸ்திரீஸ்வபாவமானநான் எப்படி அறியப்போகிறேன் வாசுதேவகுமாரனாகி தேவகிகர்ப்பத்தில் அவதரித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானென்று திவ்வியநாமத்தைத் தரித்தும் நந்தகோபாலனுக்குக் குமாரனாகி கோவந்தனென்றும் நாமத்தைத் தரித்த தேவரீருக்குருமஸ்காரஞ் செய்கிறேன் ஓய் ரிஷிகேசனே! அதிதுஷ்ட னானகம்சனால் சிறையிலகப்பட்ட தேவகிதேவி வெருகாலம் அனுபவித்த

சோகத்தைப் பரிகரித்தாப்போல் மிகுதியும் துக்கத்தையடைந்த என்னை யும் அடிக்கடி வந்தவிபத்துகளைப் பரிகரித்து அந்தசோகங்களைத் தேவ ரீரே நீக்கினீர் துரியோதனன் வீமசேனனுக்கு விஷங்கலந்த சாதத்தை யிட்டபோதும், அரக்குமானிகையில் நெருப்பை வைத்தபோதும், இடும் பாசுரனைக் கண்டபோதும், அதிதுஷ்டனான துச்சாதனைகளுடனே கூடின துரியோதனனுடைய சபையில் அவமானம் வந்தபோதும், வனவாசத் தில் சங்கடங்கள் வந்தபோதும், யுத்தங்கள்தோறும் மகாராதிகளனுடைய அநேகவிதமான அஸ்திரபயங்களிலும், துரோணகுமாரனாகிய அசுவத்தாமா வினுடைய அபாண்ட வஸ்திரத்திலும் ரீரேசார்தம் பண்ணினீர் ஸ்ரீஹரியே! துரியேதனனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட துறுவாசர் எங்களுக்குச்சாபங் கொடுக்கவேண்டு மென்றுநினைத்து அக்காலத்தில் அதிதிபூசை பண்ணிவைக்கச் சொல்லிவந்தபோது அந்தவனத்தில் எழுந்தருளி என்முத்திராளால் மூன்று லோகத்துடனே யந்தரிஷிக்குத் திருப்திசெய்வித்தீர் உந்தரிசனஞ் செய்தவர் களுக்கு மறுபடியும்பிறப்பில்லை ஆகையால் அப்படிப்பட்ட உந்தரிசனத்தைக் கோரி ஆபத்துகள் எங்களுக்கு அடிக்கடிவரட்டும் ஜகத்குருவே குலத்தினுலே யும் ஐஸ்வரியத்தினுலேயும் சாஸ்திரங்களினுலேயும் அழகினுலேயும் மிகுந்த மதத்தையுடைத்தானவன் சகலத்தையுந் துறந்தனானிகளுக்கு யோக்கியனை உன்னுடைய நாமத்தை நினைக்கமாட்டான், எப்பொழுதும் சகலத்தையுந் துறந்தவனை நினைக்கிறவனாகவும் ருணங்களுடைய விருத்தி யில்லாதவனாகியும் தன்னிடத்தில் தானேவிவகரிக்கிறவனாகவும் உங்களில் ஆசையொழிந்தவனாக வும் கைவல்லிய பதியாகியுமிருக்கிற உனக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன் உன்னை ஆதியந்தங்களில்லாமலும் சுதந்தரனாகியும் சர்வபிரானிகளிலேயும் சமமாகச் சம்பந்தித்தும் காலசீரனாகியு மிருக்கிற ஈசானென்று நினைக்கிறேன் அல்லாமற்போனால் இந்தப்பூதங்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்று கலகங்கள் வரக்காரண மென்ன இந்தபூலோகத்தில் ஜனங்களுடைய நடத்தையத்தானும் நடத்திக் காண்பிக்கிற நீ செய்யவேண்டு மென்று நினைத்தகருமத்தை மற்றொருவ ரறிய மாட்டார்கள் உனக்கு வேண்டிய பேரொருவருமில்லை உன்னுடைய வேஷத் துக்கு யோக்கியமானவ ரொவருமில்லை அவரவர்கருமத்தை யனுபவிக்குங் காலத்தில் அவரவர்மதிமாத்நிர முன்னிடத்தில் விஷயமாயிருக்கும் ஓய்விஸ் வாத்தமகனே! கருமாதீனமாகிய ஜனனமும் கர்த்தவ்முயில்லாத உனக்குத்திரி யக்கு சாதிகளிலும் ரிஷிகளிலும் ஜலஜந்துக்களிலும் ஜனனமும் கருமமும் அந்தந்தசாதிகளுடைய நடத்தைகளைச் செய்துகாண்பிக்க வேண்டி செய்த தேயல்லாமல் வேறல்ல ஆனாலும் நீதுடுக்குசெய்தாயென்று அசோதைவுன்னைக் கட்டவேண்டுமென்று கயிரெடுத்தசமயத்தில் மைகளுடனே கலந்து நிறைந்த கண்ணீருடனே திருமுகமண்டலத்தைக் காண்பித்துப் பயந்தவனைப்போல் நடனஞ்செய்துக் கொண்டு அசோதைமுன்னே நின்றிருந்த உன்வேஷம் என்னை இப்பவும்மோகிக்கப் பண்ணுகிறது சனனயில்லாத பரமாத்மாவான வன் புண்ணியசுலோகனாகியும் தனக்குப்பிரீதிமாத்நிர மிகவுமிருக்கிற ஏதுவி னுடைய கீர்த்திகளை விஸ்தாரஞ் செய்யவோண்டி அவனுடைய வமிசத்தில் மலையபர்வதத்தில் சந்தனவிருகூழ்ப்போலே ஜனித்தானென்று சிலர்சொல்லு,

கிறார்கள் வாசதேவனுடைய கேஷத்திரமாகிய தேவகியிடத்தில் தேவதைகளால் யாசிக்கப்பட்ட தேவரீர் இந்தவுலகங்களை அடக்கவேண்டிய நிமித்தியமாக தேவதுரோகிகளைச் சங்காரஞ்செய்யவேண்டி அவதரித்திரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் பூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்று யாசித்த சதுர்முகனுடைய கோரிக்கையையேற்ற விக்கிரககருமத்தைத் தரித்திரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள் இந்தசமுசாரத்தில் அக்கியானத்தினாலே துக்கத்திலிருக்கிற பிரானிகள் உன்னுடைய லீலைகளைக் கேள்வி செய்தும் ஸ்மரணஞ்செய்தும் கடைத்தேறும்படி ஆவிற்பலித்திரென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓய் சுவாமியே ! தேவரீர் உம்முடைய இஷ்டப் பிரயோசனத்தை இச்சித்து இஷ்டாளாகியும் தேவரீரையே அடுத்தும் சீவித்துக் கொண்டிருக்கிற எங்களைப் பிரிந்திராகில் சுஜன்வதபாதகமென்று நினைத்து சகிக்கமாட்டாத தருமராஜர் சரீரத்தையே தரிக்கமாட்டாரென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு உன்னுடைய சரணமலங்களை யல்லாமல் மற்றொரு கதியில்லை இந்திரியங்களுக்கு சுவாமியான சிவனுடைய தரிசனம்போல் தேவரீருடைய சரீரம்கிடைத்தபோது நாங்களும் யாதவர்களென்றும் பாண்டவர்களென்றும் சரீரமும் நிலைபெற்று விக்கிரகங்களைத்தரித்து பிரசித்தியுடனே கூடியபேர்களை யு முடைத்தா யிருக்கிறோமல்லாமல் உன் தரிசன மில்லாமற்போனால் எங்களுடைய ரூபங்களும் நாமங்களும் இந்தவுலகத்தில் பிரகாசிக்க மாட்டாது ஓய் கதாதரனே ! இப்போது இந்தப்பூமியானது சங்குசக்கிராதிக்களான திவ்வியரேகைகளுடனே கூடிய உம்முடையபாதங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டும் கடைச்சத்தால் பரிபக்குவமான பயிர்கள் கொடிகள் விருட்சங்கள் பர்வதங்கள் சமுத்திரங்கள் முதலியதுகளால் பிரகாசித்து விருத்தியடைந்திருக்கிறதோ அப்படிதேவரீர் துவாரகைக்கு எழுந்தருளினால் வர்த்திக்கமாட்டாது ஓய் சர்வலோகநாயகனே ! சர்வார்த்தியாமியே ! சர்வமூர்த்தியே ! தேவரீரை ஒரு யாசனை பிரார்த்திக்கின்றேன் இந்தவிருஷ்டிக ளிடத்திலேயும் பாண்டவர்க ளிடத்திலேயும் எனக்கு இருக்கிற சினேகமாகிற பாசத்தை நீயே நீக்கவேண்டும் இதுவுமல்லாமல் என்னுடைய மனது மற்றொருவரிடத்தில் பொருந்தாமல் உன்னிடத்தில் சிக்கிரமாகப் ப்ரீதியையடையவேண்டி உன்னைச் சரணமடைகிறேனென்று குந்திதேவி சரணமடைந்து யாசித்தகதையைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச்சொல்லி அந்தக்குந்தியிடத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் செய்தபிரசாதத்தையுஞ் சொல்லுகிறார்.

சகல சுபரிதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி குந்தியுடைய ஸ்தோத்திரங்களைத் திருவுளம்பற்றி மந்தகாசஞ் செய்து துவாரகைக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று சங்கற்பித்தவர் குந்திதேவி பிரார்த்தித்த படியினாலேயும் தருமராஜா பிரீதியுடனே நிறுத்தியபடியினாலேயும் சம்மதித்துப் பாண்டவர்களுடனே குந்திதேவியும் மற்று முள்ள ஸ்திரீகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அஸ்தினபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார் பின்பு தருமராஜாவுக்குப் பகவத்சங்கல்பத்தை யுபரித்த வியாசாதிகளாலேயும் அற்புதமான சரீரத்தையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ண

பகவானுலேயும் தெனியும்படிபோதிக்கப்பட்டும் புராதனமான இதிகாசங்களை இவர்கள் தெனியவுரைத்தும் அவருக்குத் தெனிவுபிறவாமல் துக்கத்தையடைந்து சொல்லுகிறார் கருமாதீனமான இந்ததேகத்தினுடைய நிமித்தியமாக பாலர்களையும் பிராமணர்களையும் துணைவரையும் மித்திரானையும் பிதூர் சனங்களையும் பிராதுருவர்க்கங்களையும் குருஜனங்களையுமாக வெகு அசேஷ ஹிணிசேனைகளைச் சங்காரம் செயலித்த எனக்கு நரகங்களில் அநேகங்காலம் அனுபவம் பண்ணினாலும் அந்தபாவங்கள் தொலையமாட்டாது தருமமான யுத்தியத்தில் பிரஜைகளைச் சங்காரம் பண்ணின ராஜவுக்குப் பாவமில்லையென்று சொல்லுகிற தர்மசாஸ்திரத்தை எத்தனை யறிந்திருந்தாலும் மோகத்தினால் எனக்குத் தெனிவுபிறக்கவில்லை அயர்க்களத்தில் மடிந்துபோனவர்களுடைய பந்துக்களான ஸ்திரீதுரோகத்தைக் கிரகஸ்தா சீர்மத்தில் செய்யத்தக்கதான நித்தியநைமித்தியக் கருமங்களால் பரிகரிக்கிற சாமர்த்தியமும் எனக்கில்லையென்றார்.

கோவிந்தாய நம.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

அறையறமகற் காயணிபீஷ்மரா
னிறையசொற்றரு மத்தினெநிகளும்
இறையவென்றுதிப்பு மொழில்விட்டிமென்
குறைவில்முத்தியுங் கோதரக்கூறுவாம்.

தருமராஜாவின் பொருட்டு பீஷ்மரால் சொல்லப்பட்ட சர்வதருமங்களுடைய நிரூபணமும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய ஸ்தோத்திரமும் பீஷ்மருடைய முத்தியும் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

இப்படித்தருமராஜா பிரஜைகளுக்கு தாம்செய்த துன்பத்தினால் பாதகமுண்டென்றும் அதைப்பரிகரிக்கிறதற்கு யோக்கியமான தருமத்தை நாம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து பீஷ்மரானவர் உத்தராயண காலத்தையபேஷித்து சரதஸ்பத்தில் படுத்திருக்கிற குருசேஷத்திரத்துக்குப் பயணம் புறப்பட்டார் அப்போது அவருடைய பிராதாவாகிய பீமாதிகளும் நல்ல ஸகலங்களுடனே கூடிய அசுவங்களிலேறிக்கொண்டு பின்செல்ல வியாசர்தௌமியர் முதலான பிராம்மணோத்தமர்கள் திவ்யமான ரதங்களிலேறிக்கொண்டு கூடவேநடந்தார்கள் ஓய் பிரம்மரிஷியே ! ஷட்குண பரிபூரணான

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் அர்ச்சுனனுடனேகூட ரதத்திலேறிப் பின்னையெழிற் தருளினார் இப்படி குருசேஷத்திரத்தில் சேர்ந்த தருமராஜா அவ்விடத்தில் சொர்க்கலோகத்தில் போகத்தையனுபவித்து சேஷத்துடனே பூமியில்விழுந்த தேவனைப்போல் விழுந்திருக்கிற பீஷ்மரைக்கண்டு வந்தனஞ் செய்தார் அவருடனே யவர் தம்பிகளும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் வந்த மற்றுமுள்ளவர்களும் நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள் அந்தச்சமயத்தில் அந்த குருசேஷத்திரத்தில் சகலமான பிரம்மரிஷிகளும் உத்தமாளான தேவரிஷிகளும் சிலாக்கியாளான ராஜரிஷிகளும் பாரதசிரேஷ்டரான பீஷ்மரைக்காணவேண்டுமென்று தங்கள் தங்கள் சிஷியர்களுடனே கூடிக்கொண்டு வந்தார்கள் அப்படியே காசிபரும் பிரகஸ்பதியும் இவர்களுடனே இன்னம் சில தேவரிஷிகள் சிஷியவர்க்கங்களுடனே வந்தார்கள் இப்படிவந்த பிரம்மரிஷ்டாளாகிய முனிகளங்களை வசக்களில் உத்தமமான பீஷ்மர்கண்டு உபசாரஞ்சொல்லி அவர்களுக்கு யோக்கியமான பூசைசெய்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானையும் உபசரித்து சிலாக்கியமான ஆசனத்திலிருந்தபின்பு அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவத்தை அறிந்த பீஷ்மர் திவ்யமங்களை விக்கிரகத்தை தன் இச்சையினால் தன்முன் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை தன் இருதயத்தில் தியானம்பண்ணி விசுவாசத்துடனையும் பிரீதியுடனையும் மானதமஹாபூசைசெய்தார் பின்பு தம்முடைய சமீபத்திலிருக்கிற பாண்டு குமாரனைத் தம்மிட ஆனந்தபாஷ்பத்தினால் நிறைந்தகண்களால் பிரீதியுடனே பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஓய் தர்மநந்தனே! நீங்கள் மகத்தான கஷ்டங்களை அனுபவித்தீர்கள் அந்தச் சிரமங்கள் உம்முடைய பிரதிக்கையால் வந்ததாகையால் அதுஞாயமென்று சகித்தீர்கள் அதுமகத்தான ஆச்சரியம் ஆனால் ராச்சியமிழந்து பிராமணைப்போல் பிசைசு முதலானதினாலும் ஜீவனம்பண்ணினீர்கள் அதுவும் ஆச்சரியந்தான் இப்படிப்பட்ட கிலேசங்கள் உங்களுக்குவருகிறது யுத்தமல்ல இதுவுமல்லாமல் உங்களுடைய பிதாவான பாண்டு மஹாராஜா சுவர்க்கத்தை யடந்தபோது உம்முடைய மாதாவான சூர்தேவியி சிசுக்களான உங்களை சமரட்சிக்கவேண்டி யுங்களுடனே வெகுசிலைசங்களை யடிக்கடி அனுபவித்தாள் காலமும் இந்தலோகமும் உங்களுடைய ஆதினமாக யிருக்கையில் உங்களுக்கு எந்தெந்த சிரமங்கள் வந்ததோ அதுகளெல்லாம் காலத்தினுடைய மகிமையென்று நினைக்கிறேன்.

ஓய் பிரபுவே! தத்வங்களைத்தெளிந்த கியானிகளும் யாதொருகாலத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டுமென்று நினைத்துத் தியானஞ்செய்தும் அறியமாட்டாமல் மோகத்திருக்கிறார்களோ அந்தக் காலத்தினுடைய அதிந்மாயிருக்கும் பிரானிகளுடைய சகதுக்கங்களென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தக் காலத்தை அனுசரித்து இப்போது அனாதாளாயிருக்கிற பிரஜைகளுக்கு நீர் நாதனாகி பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும் பரதகுலத்திற் பிறந்தபேர்களில் சிரேஷ்டரான பிரபுவே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் உலகங்களுக் கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகியும் ஷட்ருண பரிபூரண மாயிருக்கிற புருஷ சிரேஷ்டனான

ஸ்ரீமந்நாராயணனே யல்லாமல் வேறல்ல இந்தவுலகங்களை மோகிப்பிக்கவேண்டி இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வேஷத்தைத்தரித்து கிருஷ்ணி வமிசத்தில் அவதரித்து ஒருவர்க்குந்தெரியாமல் சஞ்சரிக்கிறார் இவருடைய மகிமையை மகானுபாவரான சிவன் அறிவார் அதிகோப்பியமான இவர் மகத்துவத்தைத் தேவரிஷியான நாரதர் அறிவார் இவருடைய அவதாரமாகிய கபிலர் அறிவார் நரேந்திரனே! யாதொரு கிருஷ்ணபகவான் அம்மான் குமாரனென்றும் மித்திரனென்றும் உத்தமமான துணைவனென்றும் நினைத்து கசீர்தபாவத்தினால் மந்திரியாகவும் தூதனாகவும் சாரதியாகவும் கற்பித்தாய் இந்த கிருஷ்ணபகவான் சமஸ்தங்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும் சரீரசிஷ்டனான தன்னைக்காட்டிலும் மற்றொன்றில்லாதவனும் தனக்கொரு குறையில்லாத வனுமாகையினால் நீங்கள் செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்ட சாரத்தியம் முதலான கருமங்களால் அவர் மனதில் ஒருவைஷம்மியமு மில்லையானாலும் ஓய் ராஜாவே! அந்தரங்கபக்தர்க ளிடத்தில் இந்த ஸ்வாமியுடைய தயவுமிகுதியாக இருக்குமென்று அறியும்.

அதெப்படியென்றால் பிராணனை விடவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற எனக்கு இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பிரத்தியக்ஷமாக எழுந்தருளினார் யோகியானவன் யாதொரு கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பக்தியினால் மனதை நிறுத்தி வாக்கினால் இவன் நாமத்தைத் தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு சரீரத்தை விடுகிறானே அவன் கருமபந்தங்களைத் தவிரவானாகையால் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனான இந்தபகவான் சதார்புஜனாகியும் பிரசன்னமாகிய புன்சிரிப்பினாலேயும் செந்தாமரையைப் போலொத்த நேத்திரங்களாலேயும் சந்திர-சமானமாகவிளங்குகின்ற முகத்தையுடைத்தாகியு மிருந்துக்கொண்டு என்னுடைய தியானத்துக்கு மார்க்கமாகினான் நான் சரீரத்தை விடுகிறமட்டுக்கும் என்னிடத்தில் கிருபைசெய்து என் முன்னே காத்திருக்க வேண்டுமென்று பீஷ்மர் பிரார்த்தனை செய்ததைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப் பின்பு தருமராஜா அந்தபீஷ்மரைக்கேட்ட வயணத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஓய்! சவுனகாதிகளே யுதிஷ்டிரர் தல்பத்தில் படுத்திருக்கிற பீஷ்மர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பிரார்த்தித்ததையுங்கேட்டு தானும் சகலதருமங்களையும் பீஷ்மிடத்திலிருந்து தெரியவேண்டுமென்று நினைத்துக்கேட்டார் அது யாதென்றால் பூமியில் பிரம சஷத்திரிய வைசிய சூத்திரனென்றும் உயர்ச்சி தாழ்ச்சியான வர்ணங்களுடைய கிருஷ்டிக்கு மூலமான கருமங்களெது? அந்தந்த வர்ணங்களுக்குத் தருமங்களெது? பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கிற நாலு ஆசிரமத்தாருக்குஞ் செய்யவேண்டிய தருமங்களெது? வயிராக்கிய முள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும் ஆசையுள்ளவன் செய்யவேண்டிய தருமங்களும் எப்படிப்பட்ட தென்று வேதஞ்சொல்லுகின்றது தானத்தினால் வருகிற தருமங்களையும் ராஜாக்கள் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும் மோக்ஷங்களுக்குச் சாதகமாகிய தருமங்களையும் பிரித்து என்மனதில் பொருந்தவும் ஸ்திரீ தருமங்களையும் பகவத் தருமங்களையும் விஸ்தார

மாகவும் சுருக்கமாகவும் தருமார்த்த காமமோகங்களையும் அதுகளுடைய காரணங்களாகிய உபாங்கங்களையும் எனக்குத் தெரியும் படியாய் உபதேசிக்க வேண்டுமென்று கேட்க பீஷ்மர் இந்த தருமங்களை யெல்லாம் அநேகவிதமான கதைகளையுடைத்தான இதிகாசங்களில் காண்பித்து தெளிய உரைத்தார் இப்படி பீஷ்மருக்குத் தனக்கு மனதுவந்தபோது சரீரத்தியாகம் பண்ணும் படியான சக்தியுண்டாக்கி அதற்குரிய உத்தராயணமான காலத்தைக்குறித்துக்கொண்டிருக்கிற காலம் யாதொன்றுண்டோ அதுவந்தது யுத்தத்தில் தம் முடனே கூட வந்திருக்கிற ரதிகர்களில் ஆயிரம் ரதிகர்களை சம்ரசுஷணபண்ணுகிற வல்லமையுண்டாகிய பீஷ்மரானவர் அந்த உத்தராயணம் வந்தவுடனே மவுனத்தைத்தரித்துத் தன் மனதை இந்த உலகவியாபாரத்தில் செலுத்தாமல் ஆதிபுருஷனாகியும் சதர்ப்புஷனாகியும் தன் முன்னே யிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை தன்னிருதயத்தில் தாரணஞ்செய்து கண்களை மூடிக்கொண்டு மற்றொன்றையும் நினையாமற் செய்கிறகாரணத்தினால் சகலமான அசுபங்களை யுற் தவிர்த்து அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கடாசுத்தினால் ஆயுதவேதனைகளையும் பரிகரிக்கப்பட்டு சகலமாகிய இந்திரிய விருத்திகளையும் விட்டு சரீரத்தையும் விடத்தக்கவராகி ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனை ஸ்துதிசெய்தார்.

குறைவில்லாத இன்பத்தை யுடைத்தாகிய தான் விளையாடவேண்டி பிரகிருதியை அடைந்து தேவமனுஷாதிகளான நானாபுங்களைத்தரித்து அளவிறந்த மகிமையையுடைய பரமாத்ம ஸ்வரூபமான சாத்வத புங்கவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பீஷ்மர் வேறொரு பலனைக்கோராமல் தன்மதியை நிறுத்தி பதினாறு லோகங்களுங் கோரும்படியாகிய திவ்வியமங்கள விக் கிரகருபத்தைத் தரித்த அர்ச்சுனசகாயனிடத்தில் என்னுடைய மதியானது சலியாமலிருக்க வேண்டும் யுத்தத்தில் நாலுபக்கத்திலும் அவிழ்ந்துபுரளுகிற கேசங்களோடேகலந்த வோவையுமுண்டான திருமுகமண்டலத்தையும் என்னுடைய தீக்ஷண்யமாகிய பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்ட சரீரத்தையும் அந்த பாணங்களினால் துளைக்கப்பட்ட கவசத்துடனையும் விளங்கின ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் என்மனதானது சலியாமலிருக்கவேண்டும் அர்ச்சுனனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு தன்சேனைகளுக்கும் சத்துருசேனைகளுக்கும் நடுவே ரதத்தைநிறுத்தி அதின்மேலே யிருந்துக்கொண்டு சேனைகளுடைய ஆயுதத்தன்கண்களால் கிரகித்துக்கொண்டு மிருந்த அர்ச்சுன மித்திரனுன ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் என்னுடைய பிரீதியானது இடைவிடா மலிருக்கவேண்டும் அதிவிஸ்தாரமாகிய சேனைகளுக்கு முன்னேயிருக்கிற சேனாதிபதிகளைப்பார்த்து சஜனங்களை வதஞ்செய்கிறது தோஷமென்று யுத்தஞ் செய்கிறதில்லையென்று பின்னிடைந்த அர்ச்சுனனுடைய துர்புத்தியைத் தத்வ உபதேசத்தினால் எவன் பரிகரித்தானோ அந்த பரம்புருஷனுடைய திருவடிகளில் எனக்குப் பிரீதி நிரந்தரமாகயிருக்கவேண்டும் யாதொருவன் தன்னுடைய நிச்சயத்தைத்தவிர்த்து என்னுடைய பிரதிக்கிணையை நிறைவேற்ற சக்கிராயுதத்தையும் தரித்து ரதத்திலிருந்து பூமியிற்குறித்து சிங்கம்போல் துரையாய் வந்தவனெவனோ அந்தஷ்டகுண பரிபுரணான மூகுந்தன் எனக்

குத்தியாகக்கடவர் ஒருகையில் சாட்டியைப்பிடித்தும் மற்றொருகையில் குதிரைகளுடைய கயிற்றைப்பிடித்தும் விஜயனுக்குச் சாரத்தியஞ் செய்த ஷ்டகுணபரிபுரணான ஸ்ரீஹரியினிடத்தில் மரணத்தை இச்சித்திருக்கிற என்னுடைய மதியானது நிலைத்திருக்கவேண்டும் அதிமனோகையமான நடைகளுடைய வினோதங்களாலேயும் சிலாக்கியமான புன்சிரிப்புகளாலேயும் பிரீதி பூர்வமான கடாசுங்களாலேயும் உண்டாகிய வெகுமானங்களை யுடைத்தான மதத்தினால் தங்களுடம்பு மற்றது தங்களைக் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை நினைத்து கோபஸ்திரீகள் எந்தகிருஷ்ணனுடைய லீலைகளைத்தாங்களும் நிசப் பிரகிருதிகளை அடைந்தார்களோ இதுவுமல்லாமல் யுதிஷ்டிரருடைய ராஜசூய யாகத்தில் முனிவர்களாலேயும் அரசர்களாலேயும் நிறைந்த சபைநடுவே சகல ஜனங்களுக்கும் ரமணியமான தரிசனங்கொடுத்து அவர்களிடத்திலிருந்து வெகுமானம் படைத்த இந்தகிருஷ்ணரூபியான பரமாத்மா என்னுடைய புத்தியில் பிரத்தியக்ஷமாகக் கோசரிக்கவேண்டும் யாதொருவன் மூங்கிற்கா டானது காற்றினால் ஒன்றுக்கொன்று இழைந்ததினால் பிறந்த காட்டுத்தீயைப் போல் கவுரவர்களில் குதைப்பிறப்பித்தானோ தன்னை அடுத்தவர்களுடைய கிரமத்தைப் பரிகரிக்கிற பாதபத்மங்களை யுடைத்தான அந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியை என்னுடைய இருதயத்தில் நினைந்து அவனுடனே கலந்து இந்தமனுஷ சரீரமாகி கண்ணைப் பரித்தியாகஞ்செய்கிறேன் ஒருவனாகிய தான் தன்னை கற்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தை விலட்சணமாக உடைத்தான சோத்துமாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய் சரீரங்களைத்தரித்து சேவர்களுடைய இருதயங்கள் தோறும் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தாலும் கருமாதீனமாகிய ஜனனியில்லாத பரம்புருஷனை நானடைந்து அவனையன்றி வேறொன்று நினைக்கிற மோகத்தைத்தவிர்த்தேன் இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் பரமாத்ம புத்தியினால் மனதினுடைய கருமமான நினைவுடனையும் கண்களுடைய காரியமான பிரத்தியக்ஷத்துடனையும் வாக்கினுடைய விபாபரமாகிய ஸ்தோத்திரங்களுடனையும் தன்னுடைய ஆத்மாவை தன்மனதினால் சரீரமாகக்கலந்து சுவாசத்தையுண்டாக்கி இந்தச்சரீரத்தைவிட்டார் அங்கேயிருந்த நிஷிகளும் ராஜாக்களும் மற்றமுள்ளபோகளும் பிரகிருதி சம்பந்தமில்லாத பரப்பிரமத்தினிடத்தில் கலந்தவராகப்பிஷ்மரைதெரிந்துகொண்டு மவுனமாயிருந்தார்கள் அப்போது தேவதைகளாலேயும் மனிதர்களாலேயும் அடிக்கப்பட்ட துந்துயிலாத தியங்கள் இரண்டிலோகங்களிலுமுமுங்கின துகள்சத்புருஷர்கள் பீஷ்மருடைய சமயாத்திரையை மிகவுஞ் சிலாகித்தார்கள் ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பவருஷங்கள் பொழிந்தது பின்பு யுதிஷ்டிரர் பரமபதஞ்சேர்ந்த பீஷ்மசரீரத்துக்கு சமஸ்காரமுதலாகிய அபகிருத்தியங்கள் செய்வித்து துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் அங்கேயிருந்த முனிவர்களெல்லாம் சந்துஷ்டராகி ஸ்ரீகிருஷ்ணனை அதிகோப்பியங்களான அவன் நாமங்களால் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைத் தங்களிருதயத்தில் தியானஞ் செய்துக்கொண்டு அவரவராகிரமங்களுக்குப் போனார்கள் அதன்பின்பு யுதிஷ்டிரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடனே அஸ்தினாபுரஞ்சேர்ந்து தனக்குப்பிதாவான திருதராஷ்டிரனையும் வெகுதபசையுடைத்தான கார்தாரியையும் சமாதானஞ்செய்து பிதாவான

திருதராஷ்டிரனாலேயும் ஸ்ரீவாகுதேவனாலேயும் சிலாக்கியம் பண்ணப்பட்டு ராச்சியத்தை தருமத்துடனே பரிபாலனஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீ த ராய ந ம்:

ப த் த ர வ து அ த் தியாயம்.

கலி வீருந்தம்.

அந்தமாதியி லான்றமதாடல்கள்
விந்தையாகப் புரிந்துமின்தொழ
தொந்தவஸ்தின் புரிநின்றுதுவாரகை
வந்தவாறு மெடுத்துவழுத்துவாம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் செய்யத்தக்க காரியங்க ளெல்லாம் செய்தவராய் ஸ்திரீகளினால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு அஸ்திபுரத்தில் நின்றுத் துவாரகாபட்ட ணத்திற்கு வந்ததைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி தருமராஜாவுடைய ராச்சியபரிபாலனத்தைக் கேள்விப்பட்ட சவுனகர் குதரைக்கேட்கிறார் ஓய்! குதரே! தருமசாலிகளுக்குள் கிரேஷ்ட ரான யுதிஷ்டிரர் தம்முடைய அர்த்தங்களையும் அபகரித்துத் தங்களையும் அக்கினி வியாதிகளால் கொல்லவேண்டு மென்று நினைத்த துரியோதனதிக னைச் சங்கராஞ்செய்த பின்பு தம்பிமார்களுடனேகூட ஆகாரத்தைவிட்டுத் தாம்செய்வித்த சனவதையால் தமக்குப்பாதகமுண்டென்று நினைத்தவர் எப் படி ராச்சியபரிபாலனஞ்செய்யவேண்டுமென்று திருவுளம்பற்றினர் ஸ்ரீகிருஷ் ணபகவான் தான் சுதந்தரனாகையால் கவுரவர்களுடைய வம்சத்தில் மூங்கிற் காட்டில் தனக்குள்ளேதானே பிறந்து பற்றிக்கொண்ட காட்டுத்தியைப்போல் அந்த வம்சத்திற் பிறந்த கலகமாகிற அக்கினியினால் அவர்களைக்கொல்லு வித்து மிகுதியான பாண்டவர்களில் தருமராஜாவை அந்தராச்சியத்தில் பட் டாபிஷேகஞ்செய்வித்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்த பின்பு அந்தயுதிஷ்டிரர் கையால் உத்தம கற்பமாகிய மூன்று அஸ்வமேதங்களைச் செய்வித்து அவரு டைய அதிபாவனமான கீர்த்திகளைச் சகலதிக்குகளிலும் இந்திரனுடைய கீர்த்தியைப்போல் விருத்திபண்ணிவைத்தார் சரதல்ப்பத்தில் படுத்திருந்த பிஷ்மருடைய உபதேசமாகிய தருமசிரவணகாலத்தில் ராஜதருமங்களை பிஷ்மருபதேசித்து அவரை ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்ய ஆக்கியா பித்ததின லேயும் ஸ்ரீ அச்சதனுடைய உபதேசத்தினாலேயும் சகலபிரமைகளையுந்தவிர்து அந்த தருமராஜா அபார்ஜிதனை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய உதவியினால் சமுத்திரஞ் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தை தனக்குவசவிர்த்தியான தம்பிகளுட னேகூட ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்யுங்காலத்தில் பர்ஜன்னியபகவான் மிகவும்

வருஷித்தான் பூமி சகலமான பலன்களையும் கொடுத்தது பசுக்கள் கநீர சமூர்த்தியான மடிகளுண்டாகி இடையர் பாளையங்களில் பால் நனைந்துகள் நதிகளும் சமுத்திரங்களும் மலைகளும் வனஸ்திரீகளுடனே கூடிய கொடிக ளும் தானியங்கள் விளைகிற பயிர்களும் அந்தந்த ருதுக்களில் தத்தமக்கு யோக்கிய பலன்களை மிகவுங்கொடுத்ததுகள் அஜாதசத்துருவானவர் பிராணி ளுக்கு ராஜாவாயிருந்தபோது ஜனங்களிலொருவருக்குத் தேகவியாதிகளும் மனோவியாதிகளுமில்லை தெய்வத்தினாலேயும் பிராணிகளாலேயும் பூதத்தின லேயும் ஆத்மாவினாலேயும் உண்டாகிற கிலேசங்களும் தாபத்திரையங்களும் இல்லை.

ஸ்ரீஹரியும் தமக்குச்சகிர்த்துக்களான பாண்டவாதிகளுடைய சோபத் தை விலக்கவேண்டியும் தங்கையான சுபத்திரையுடைய பிரீதியைக்கோரியும் அந்த அஸ்திபுரத்தில் சிறிதுநாளிருந்தார் பாண்டவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவா னைப்பார்த்து ஓய்கிருஷ்ணபகவானே! எங்களிடத்தில் அனுக்கிரகத்தினால் இங் கே வெருகாலமாக எழுந்தருளியிருந்து துவாரகாவாசிகளான பிரியவர்க்கங் களை விட்டிருக்கிறீர் இப்போதும் அவர்களைக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்று திருவுளத்தில் நினைத்து எழுந்தருளி அவர்களைக்கடாட்சித்துப் பாலனமுஞ் செய்து துரிதமாக அடியோங்களுக்குப் புனர் தரிசனங்கிருபைசெய்ய வேண் டுமென்று அந்தப்பாண்டவர்கள் செலவுகொடுக்கப்பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தருமராஜாவை ஆலிங்கனமுஞ்செய்து நமஸ்காரமும்பண்ணி ரதத்திலேறு கிற சமயத்தில் சிறிதுபோர்களால் அபிவாதனமுஞ் செய்யப்பட்டு ரதத்திலே றின பின்பு சுபத்திராதேவியும் துரோபதையும் சூர்த்திதேவியும் விராடகன்னி கையான உத்தரையும் கார்தாரியும் திருதராட்டிரனும் திருதராட்டிரனுக்குத் தாசியிடத்தில் பிறந்த யுயுச்சுவும் கிருபாசாரியரும் நகுலசகாதேவர்களும் பீமனும் தவயியனென்கிற ரிஷியும் அபலையான ஸ்திரீசனங்களும் சாரங்க பாணியான கிருஷ்ணபகவானுடைய பிரிவைச்சகிக்க மாட்டாமல் மோகித்தார் கள் கியானஞ்ஞய சாதுசங்கத்தினால் எவனுடைய புகழை ஒருதரம் கேள்விப் பட்ட மாத்திரத்தில் தன்னுடைய துர்ச்செய்கைகளை விட்டுப்பத்தியை யுடை யவனாவனோ அப்படிப்பட்ட மகிமைவாய்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பிரி வைக் சூர்திமார்கள் எப்படிச்சகிப்பார்கள் பாண்டவர் விஷயங்களில் பொருந் தாத மனதுடைய வர்களாகிச் சினேகித சம்பந்தத்தால் பார்த்துக்கொண்டும் கூடசஞ்சரித்தார்களல்லவோ பந்துக்களாகிய ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லா மந்த தே வகி சுதனிடத்தில் அதிக ஆசையினால் அவன் பயணம்புறப்பட்டு நடக்கிறசம யத்தில் தம்முடைய கண்களில் சலங்களுண்டாகிறது சுபமல்லவென்று நினைத்து அதுகளைத்தடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அந்தச்சமயத்தில் மிரு தங்கங்களும் சங்கங்களும் பேரிகைகளும் வினைகளும் பாணவாத்தியங்களும் கோமுக வாத்தியங்களும் துந்துமிவர்த்தியங்களும் ஆனக வாத்தியங்களும் கெண்டாரவ முதலானதுகளும் மிகவும் முழங்கினதுகள் இந்தஸ்வாமியைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்த கவுரவஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளுடைய சித்ரங்க ளிலேறிப் பிரீதிகளுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் புட்பமாரி பொழிந் தார்கள்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்குச் சினேகிதனான அர்ச்சுனன் தங்கத்தினுல்செய்யப்பட்ட கம்பையுடைய வெள்ளைக் குடைகவிக்க உத்தவரும் சாத்தியும் இரண்டுபக்கங்ளிலேயும் அதிமனோகரங்களான வெண்சாமரைகளிரட்டினங் கொர் பிராமணர்கள் செய்த ஆசீர்வாத ஓசைகள் பரவியது ஸ்திரீகளில் ஒருத்தியுடனே யொருத்தி சொல்லுகிறவார்த்தையாவது ஓய் சகிகளே! யாதொரு புராணபுருஷன் சத்வாதிசுணங்கள் ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதற்கு முன்னேகாலத்தில் பதவமனுஷியாதி தருமங்களும் மகதகங்காராதி விகாரங்களுமில்லாத சூட்சுமப் பிரகிருதியையும் ஜீவவர்க்கங்களையும் தனக்குச்சீரமாகப்பிரிக்கிறித்துப் பிரளயகாலத்திலும் கியானாதிசக்திகளையிழந்த சேதனான சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகி ஈஸ்வரனான தன்னிடத்தில் லயமடைந்திருக்கும்போதும் தானொருவனையாகியிருந்தானோ அவனே இந்த கிருஷ்ணபகவானென்றறியுங்கள் அந்தப்புராணபுருஷன் நாமரூபங்களில்லாத தன்னிடத்தில் நாமரூபங்களைக் கற்பிக்கவேண்டுமென்று நினைத்துத் தன்சங்கற்பத்தால் ஆக்கியா பிக்கப்பட்டும் கிருஷ்டித்தும் ஜீவராசிகளை மயக்கிக் கொண்டு மிருக்கிற தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியை அனுசரித்து வெகுரூப நாமங்களைத் தரித்தும் ஸ்திதிகாலத்தில் தனக்குச் சீரமாகியபிரானிகள் செய்யுங்கருமங்களுடைய அவஸ்தைகளைக் கற்பிக்க வேண்டி வேதஸ்வரூபங்களாகியசாஸ்திரங்களை வெளியிட்டானோ! அவனாவனையென்று நினையுங்கள் ஓய் சகிகளே! இந்தச் சம்சாரத்தில் மஹானுபாவர்களான கியானிகள் இந்திரியங்களைச் சயித்துப் பிராணவாயுக்களை வசிகரித்துத் தங்கள் பக்தியினாலே மிகுந்தும் சம்பாதிக்களைக் கடந்துமிருக்கிற கியானங்களால் பரிபூரணர்களாகி எவனுடைய பாத பத்மங்களைச் சாக்ஷாந்காரஞ் செய்கிறார்களோ அந்தப் பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் நம்முடைய சத்வகுணத்தை ரசோகுண தமோகுணங்களுடனே சேராமல் செய்கிறவனல்லவோ? யாதொரு மஹானுபாவன் வேதங்களிலேயும் ரகசிய கோப்பியமான வஸ்துவை அறிந்தவர்களால் அடிக்கடி காணஞ்செய்யப்பட்ட பாவனமாகிய கீர்த்தியை யுடைத்தாகியும் தானொருவனே இந்த வுலகத்துக்கு ஸ்வாமியாகியும் தன்விளையாட்டினால் சேதனசேதன ஸ்வரூபமாகிய இந்தவுலகத்தைச் சிருஷ்டித்தும் ரட்சித்தும் சங்கரித்தும் அதுகளில் தான் வேண்டாமலும் பிரகாசிக்கிறானோ அவனே இந்த மாதவன்.

எந்தக்காலத்தில் தங்களுடைய அதர்மங்களால் மிகுதியான தமோகுணத்தால் மறைக்கப்பட்டும் விபரீதமாகக் கிரகித்துக்கொண்டு மிருக்கிற அறிவையுடைத்தான ராஜவர்க்கங்கள் இந்தப் பூமியை யுபத்திரவஞ் செய்கிறார்களோ அந்தந்த யுகங்களில் இவனல்லவோ சத்வமயமான அவதாரங்களைத் தரித்துப் பிரானிகளுடைய சுகத்தைக்குறித்துச் சத்தியமாகிய கியானாதிசக்தியும் தயவையும் கீர்த்தியையும் தரிப்பிக்கிறான் யாதொரு காரணத்தால் புருஷ கிரேஷ்டனாகிய இந்த லட்சுமி பதியானவன் யதுகுலத்தில் அவதரித்தும் மதுவனத்தில் தன் திருவடிகளால் சஞ்சரித்தானோ அதுகாரணத்தால் யதுகுலமானது அதிசிலாக்கிய மாச்சுது மதுவனத்துக்குச் சிலாக்கியமானது மற்றொன்றில்லாமற் பெருமையுடையவாயிற்று இது என்ன பாக்கியம் இதென்ன ஆச்

சரியம் தன்னனுக்கிரகத்தினால் யாதொரு துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்தும் மந்தகாசத்துடனே காடாசும் செய்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற தங்களுடைய ஸ்வாமியான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே துவாரகாபுரத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிரஜைகள் நித்தியம் சாக்ஷாந்காரமாகக் காண்கிறார்களோ அதனால் அந்தத் துவாரகாபுரியானது சொர்க்கலோகத்தினுடைய கீர்த்தியைத் திரஸ்காரஞ்செய்துக்கொண்டு பூமிக்குப் புண்ணியமாகிய கீர்த்தியைக் கற்பிக்கின்றது.

ஓகோ! என்ன ஆச்சரியம் வராய்சகியே! யாதொரு ஸ்திரீகள் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அதராமிருதத்தை அடிக்கடி பாணஞ்செய்யப்பட்டும் இவனால் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிற அந்த மகானுபாவர்களாலே ஈஸ்வரனாகிய இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் விரதங்களாலேயும் தீர்த்த ஸ்நானங்களாலேயும் ஓமங்களாலேயும் மற்றுமுள்ள சாத்விகதருமங்களாலேயும் அனேக சன்மங்களில் நன்றாகப் பூசிக்கப்பட்டான் என்று ஸ்திரீகள் சொல்லுகிறதைக் கேட்டுச்சிலாகித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் புன்னகையோடு நடந்தார். தருமராஜாவும் மதுவையினுடைய ரக்ஷணத்தைக்கோரிச் சினேகாதிசயத்தினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைச் சத்துருக்கள் மோசஞ்செய்யப்போகிறார்களென்று நினைத்துச் சதுரங்கசேனையைனுப்பினார் அப்பால் சவுரியான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வெகுதூரம் தொடர்ந்துவந்த சினேகித யுக்தாளான விதூரனுடனே வந்திருக்கிற கவுரவர்களை நிறுத்தித் தம்முடைய இஷ்டஜனங்களுடனே துவாரகையைக் குறித்துப்போகிற மார்க்கத்தில் குருதேச முதலாகிய தேசங்களைக் கடந்து அந்தந்தத் தேசத்துச் சனங்கள் கொண்டுவந்த காணிக்கைகளை யங்குகரித்துப் போகிறபோது அசுவங்கள் கொஞ்சம் இளைப்படைந்ததைக்கண்டு சதந்தரனான ஸ்ரீஹரி மத்தியான சமயத்தில் மேற்குதிக் கில் ரதத்தைவிட்டுப் பூமியிலிழந்து ஜலநிறைந்த தடாகக்கரையில் எழுந்தருளினார்.

இருஷிகேசாயநம:

பதினோராவது அத்தியாயம்.

கலீ-விருத்தம்.

ஏதமேதி லெதுகுல மேத்திமம்
யாதவேந்திர னாகுங் கிருட்டினன்
போதவேது வரைப்பதிபோந்தெழின்
மாதரோடு மணத்தல் வழுத்துவாம்.

ஆர்த்தவாசினால் ஸ்துதிக்கப்படும் யாதவேந்திரனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பட்டணத்தில் பிரவேசித்துப் பந்துக்களோடே கூடிக்கொண்டு கிரீடத்ததை நன்றாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீ ஹரிகதையைச் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிச் சூதர் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஆனந்த தேசத்தை யடைந்து ஜனங்களுக்குத் தம்மைப்பிரிந்த துக்கத்தை விலக்கச் செய்பவர் போல் பாஞ்சசன்யத்தை பூரித்தார் வெளுத்த வயிற்றையுடைய வருக்கிறமத் தினால் ஊதப்பட்ட பாஞ்ச சன்னியமானது ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அதரங்களிலி ருக்கிற சிவப்பினால் சிவந்து அவருடைய கமலங்கள் போன்ற கைகளிற் பிடித் திருக்கிறபோது அதிகமயமாகிய நாதத்தை யுடைத்தான அன்னமானது பத் மங்களுடைய கூட்டத்திலிருந்தாற்போல் விளங்கியது அவ்விடத்திலிருக்கிற பிரஜைகள் அதிபயத்தைக்கொடுக்கிற அந்தச் சங்கத்தொனியை சமீபத்தில் கேட்டு தங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் காணவேண்டுமெ ன்று இச்சித்து எதிர்கொண்டுவந்தார்கள் அவ்விடத்து ஜனங்களாதரவுடனே காணிக்கைகளைக்கொண்டுவந்து எப்பொழுதுகுறைவில்லாத ஆனந்த ஸ்வரூப மாகிய பரமாத்மாவை யுபசரித்துமலர்ந்த முகங்களையுடைத்தாகி ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப்பார்த்து ஆனந்தபாஷ்பங்களுடனே பிதாவிடத்தில் குழந்தைகள் பேசுவதுபோல் தங்கள் மழலைச்சொற்களாகிய வார்த்தைகளால் சொல்லுகின் றார்கள் ஓய் சுவாமியே! அதிசுபமாகிய அந்த பரமமான நிலையை இச்சித்தவர் களுக்கு இந்த சமுசாரத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிற பிரம்மானினாலேயும் அவன் குமாரர்களான சவுனகாதிகளாலேயும் வந்தனஞ் செய்யப்பட்டும் கமலங்களுக்குச்சரியாகியு மிருக்கிற உம்முடைய திருவடியை வணங்கினோம், ஓய் சமஸ்தங்களையுங் கற்பித்த மஹானுபாவனே! எங்களுக்கு ஆத்மாவும் சுகிர்தமும் பிதாவும் ஸ்வாமியும் சற்குருவும் சர்வோத்கிருஷ்டமான தேவதை யும் தேவரீரேயல்லாமல் வேறில்லை, ஓய் ஸ்வாமி! சொர்க்கவாசிகளான தேவர் களுக்குங் கிடையாத பிரீதியால் உண்டாகிய புன்சிரிப்பினால் ரமணியமான கடாசுங்களை உடைத்தாகியும் சர்வ அவயவங்களுஞ் சவுந்தரிய சம்பன்ன மாகியுமிருக்கிற தேவரீருடைய திவ்யமங்கள் விக்கிரகத்தை அடியேங்கள் பிர த்தியக்ஷமாகக் காண்கிறதினாலே கதிபெற்றோம், ஓய் பங்கஜாசுனே! தேவரீர் பக்தர்களைக் காணவேண்டுமென்று நினைத்துக் குருதேசங்களிலும் மதுராதே சங்களிலும் எழுந்தருளியிருந்தபோது எங்களுக்கு ஒருக்ஷணக்காலமானது ஒருகோடி வருஷமாகவே யிருந்ததென்று துதித்ததைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செயதவனாகிப் போகவதிபட்டணம்போல் யது வம்சத்தாராலே ரக்ஷிக்கப்பட்டும் சகல ருதுக்களிலுண்டான பழங்களையும் புஷ்பங்களையும் தளிர்களையுந்தரித்து புண்ணியமான மரங்களாலேயும் கொடி களாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வுரைச்சேர்ந்த தோப்புகளாலேயும் கொல் லைப் புறங்களிலிருக்கிற தோட்டங்களாலேயும் ராஜாக்கள் மந்திரிகள் விளை யாட யோக்கியமான சிங்காரவனங்களாலேயும் விளங்கிய தாமரைத் தடாகங் களாலே நிறைந்தும் கோபுரத்துவார மார்க்கங்களிலே வினோதமான நிலைக்கூ டையுடைத்தாகியும் விசித்திரமாகிய துஜஸ்தம்பங்களிற் கட்டியிருக்கிற கொடிகளி னாலே நிறைந்த நிழல்களையுடைத்தாகியும் பரிமள ஜலங்களினால் தெனிக்கப் பட்டுமிருக்கிற ராஜமார்க்கங்கள் ஆவனங்கள் கடைவீதிகள் நாற்சந்திகள் இவைகளால் சிலாக்கியமாயும் கிரகங்களுடைய வாசல்கள்தோறும் தயிர்களி

னாலேயும் அக்ஷதைகளினாலேயும் பழங்களினாலேயும் கரும்புகளினாலேயும் பூரணரும்பங்களினாலேயும் பலிகளினாலேயும் தூபதீபங்களினாலேயும் பிரகாசித்துக்கொண்டுமிருக்கிற துவாரகாபுரியில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பிரவேசித்தார் அப்போது அதிப்பிரியரான ஸ்ரீகோவிந்தனெழுந்தருளுகிறானென்று கேள்வி செய்து மகத்தாகிய சந்தோஷத்துடனே வசதேவரும் அக்குருரரும் உக்கிரசேன மஹாராஜாவும் அற்புதபராக்கிரமசாலியான பலராமனும் பிரத்தியும்னனும் சாறுதேட்சணனும் சாறுவும் சாம்பனும் மறுமகேதன் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்கள் செய்கையைவிட்டுப் பட்டத்தானையை முன்னிட்டுக் கொண்டு சோபனங்களான சூத்தங்களை ஜபித்துக்கொண்டுவருகிற பிராமணர்களுடைய வேதகோஷ்டங்களுடனேயும் பலவாத்தியங்களுடனேயும் ரதங்களிலேறிக்கொண்டு பயபக்தியுடனே எதிர்கொண்டார்கள் அழகிய குண்டலங்களணிந்த முககாந்திகளை யுடைத்தான ஸ்திரீகள் ரதங்களிலேறிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய தரிசனத்தைக் கோரினவர்களாகி கும்புகும்பாயெதிர்கொண்டு நடனஞ்செய்கிற பேர்களும் ஸ்ரீஹரியுடைய அற்புதங்களாகிய சத்சரித்திரங்களைத் காணஞ்செய்தார்கள், ஸ்ரீபகவானுவர் வந்தடைந்து ஜனங்களெல்லோருக்கும் முறைமைப்படி அவரவர்களுக்கு வந்தனங்களாலேயும் ஆசிலேஷங்களாலேயும் ஸ்பரிசனங்களாலேயும் மந்தஹாசங்களாலேயும் கடைக்கண்பார்வைகளாலும் சன்மானஞ்செய்து தாமும் பிரதிவிஷயர்களான அவர்களால் வெகுமானஞ்செய்யப்பட்டு இப்படி ஸ்வதந்திரான ஷ்வாமி துவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார் ஓம் பிராமணசிரேஷ்டர்களே! ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துவாரகையில் ராஜமார்க்கத்தில் எழுந்தருளின அளவில் அந்தத்துவாரகையிலுள்ள குலஸ்திரீகளெல்லாம் பிரதிதினமும் கிருஷ்ணபகவானை சேவித்தும் தங்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திருப்தியாகவில்லை அதேனெனில் ஸ்ரீமகாலட்சுமிதேவியும் மோகித்துப் புத்தியானது மற்றொரு அவயவங்களிற் செல்லாமல் அந்தமார்பையே வீடாக இடைவிடாமல் வாசஞ்செய்தால் மற்றபேர்திருப்திக்கு அளவில்லையென்று சொல்லுகிறது அதிசயமல்ல அப்படி அந்த அச்சதன் அவர்கள் நேத்திரங்களுக்குத் திருப்தியில்லாமலிருக்கிறது விசிதமென்றே நினைக்கவேண்டும் இப்படி ராஜவீதியில் எழுந்தருளுகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு மேலே கவிக்கப்பட்ட வெள்ளைக்குடையானது சூரியமண்டலம்போலவும் இரண்டு பக்கங்களிலேயும் இடைவிடாமல் விசப்படுகிற வெண்சாமரைகள் சந்திரமண்டலம் போலவும் உப்பரிகைகளின் மேலிருந்து புரஸ்திரீகள் பொழிந்த புஷ்பவருஷங்கள் நட்சத்திரங்கள்போலவும் திருமேனியில் தரித்திருக்கிற பிதாம்பரம் மின்னலைப்போலவும் திருமேனியிலணிந்த வனமாலை இந்திரதனுசுபோலவும் இந்திரநீல மாணிக்கவர்ணமான ஸ்வாமியுடைய திருமேனி இருண்டமேகம்போலவும் பிரகாசிக்கிற படியால் மிகவும் அற்புதமாகவிருந்தது இப்படி திவ்வியாலங்காரத்துடனே தம்முடைய கிரகத்திலே எழுந்தருளி தமக்குப் பிதாவாகிய வசதேவராலேயும் மாதவர்க்கங்களாலேயும் ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டுத் தாம் வசதேவருக்கும் தேவகிமுதலாகிய தாய்மார்கள் ஏழுபேருக்கும் சாஷ்டாங்கமாக வந்தனஞ் செய்தார் அந்தத் தாய்மார்களும் புத்திரனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை மடியில்வைத்துக்கொண்டு

பிரீதியினால் பால்குரந்த ஸ்தனங்களை உடைத்தாகியும் புத்திர வாய்சல்யத்தினால் ஆனந்த பரவசமாகிய புத்தியையுடைத்தாகியும் கண்களிற் செரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களால் அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்பால் தம்முடைய பரியாளான ஸ்திரீகள் பதினாயிரவரும் அலங்கரிக்கப்பட்டும் சர்வசம்பத்துக்களை உடைத்தாகி நிகரில்லாமலிருக்கிற தம்மிட திருமாளிகையி லெழுந்தருளினர். அந்தக் கிரகங்களிலிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பத்தினிகள் வெகுநாளாய்ப்போயிருந்து திரும்பவும் எழுந்தருளிக் கிரகத்தில் தரிசனத்தைக்கொடுக்கிற வல்லபனைக்கண்டு மகிழ்ந்து இதைவிட மகத்தாகியவேறு உச்சவயில்லை யென்று நினைத்துத் தூரத்திலிருந்துபோதே தங்கள் தங்கள் ஆசனங்களை விட்டெழுந்திருந்து நாணத்துடனையும் முகவிலாசத்துடனையும் எதிர்சென்றும் அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் கண்களாலேயும் அறிவிலேயும் தங்களுடைய ஆத்துமஸ்வரூபங்களாலேயும் அளவிடப்படாத அன்புடைத்தானவர்களாகி மிகவும் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டார்கள் இப்படிப்பட்ட மகிமை யையுடைய ஸ்ரீபகவான் இந்தவுலகத்தில் தன்னுடைய சங்கற்பத்தினால் அவதரித்து ஸ்திரீ ரத்தினங்களுடைய ராசிகளாலே கலந்து பிராகிருதனான மனுஷனைப்போல் கீரிடத்துக்கொண்டிருக்கிறபோது உலகங்களையெல்லாம் மோகிப்பிக்கிற மன்மதன் இவர்களையும் மோகிப்பிக்கவந்து அதிகமாகிய சாமர்த்தியத்தை யுடைத்தாகியும் மனோக்கியமாகிய சாதாரியத்துடனே கூடியுமிருக்கிற புன்சிரிப்பிலேயும் நாணத்துடனையும் கூடியகடாட்சத்திலேயும் அடிபட்டுமோகிப்பித்து அபஜயத்தை அடைந்து தானும்மோகித்து தன்கைவிலையுமெறிந்துவிட்டான் அந்த உத்தமமாகிய ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய நயங்களாகிய லீலைகளால் இந்த ஹரியுடைய மனதைச் சலிப்பிக்கமாட்டாமற் போனார்கள் அந்தப் பரமபுருஷனை ஒன்றிலும் பற்றில்லாதவனென்று நினையாமல் தங்களைப்போல் பிரகிருதியிலுமுன்றவனாக நினைத்திருக்கிற இந்த உலகமெல்லாம் மிகவும் அறிவில்லாதவர்களென்றறியும் பிரகிருதிசம்பந்தனான பிராகிருதனைப்போல் நடக்கிற ஸ்ரீஹரியைச் சுத்தசத்வமாகிய திவ்வியமங்கள் விக்கிரகத்தை யுடைத்தாகியும் ஞானசத்தியாதிகளுடனையும் நிறைந்துமிருக்கிற பரமபுருஷனிடத்தில் பற்றின பரிசுத்தமான அறிவைப்போல் பிரகிருதி அவனைத்தொடரமாட்டாது இப்படிப்பட்ட மகிமைவாய்ந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பிரமாணத்தை இந்த ஸ்திரீகள் அறியமாட்டாமல் தங்களுடைய பேதமையினால் தங்களிடத்தில் மோகிதனாய் தாங்களிருக்கிற விடத்தில் ஏகாந்தமாகத் தொடர்ந்துவருகிறவனென்று நிச்சயித்திருந்தார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

இப்புகிக்குள் நிறைதவமெய்திய
தப்பிலாவஸ்வத் தாமன்றன் றண்டனை
செப்பமாவெதற் காச்சொலப்பட்டதே
அப்பரிச்சித்து சன்மமறைகுறாம்.

யாதொரு பரிசுதித்துவினுடைய ஜன்மப் பிரசங்கத்தின் பொருட்டு விஸ்தரித்து அசுவத்தாமாவினுடைய தண்டனை முன்னே சொல்லப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட பரிசுதித்துவினுடைய ஜனனத்தைச் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்பால் சவுனகர் சூதரைக்கேட்கிறார். ஓய் சூதரே! அசுவத்தாமாவால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரமசிரம மென்கிற அஸ்திரத்தினுடைய அக்கினிச்சுவாலையினால் உத்தரையினுடைய கர்பமானது ஜகத்பதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானால் ஜீவித்தல்லவோ அந்தச் சிகவானது பூமியில் பிறந்ததாம் ராஜஜியபாரம் செய்யுங்காலத்தில் அவன்செய்த கருமங்களையும் சரீரத்தியாகஞ் செய்ததையும் பின்புகுசுப்பிரம்மரிஷியிடத்தில் கியானவுபதேசம்பெற்று எந்தவஸ்துவை அடைந்தானோ அந்த மகானுபாவனுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்ற சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார் ஓய் சவுனகரே! தருமராஜாவானவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய திருவடிகளை அடிக்கடி சேவித்துக் கொண்டு மற்றொரு வஸ்துக்களிலேயும் ஆசையில்லாமல் பிரஜைகளைச்சந்தோஷமாக ஆக்கினைபண்ணிக்கொண்டு பிதாவைப்போல் பாலனஞ் செய்தார் ஐஸ்வரியங்களும் யக்கியங்களும் ஜனங்களும் பட்டமகிஷியும் பிராதாக்களும் பூமியும் சம்பூத் வீபாதிபாத்தியமும் சொர்க்கத்தையளவினீர்த்தியும்பொருந்தி இவையெல்லாம் தேவர்கள் கோரும்படியாக விருந்தாலும் முகுந்தனிடத்தில் நிலைபெற்ற மனதுண்டாகிய தருமராஜா அதுகளில் இச்சையில்லாமலிருந்தார் பிராம்மணோத்தமர்களே! இப்படி ராச்சிய பரிபாலனத்தை யுதிஷ்டிரர்செய்து வருங்காலத்தில் மாதாவினுடைய கர்ப்பத்திலிருந்த வீரனாகிய பரிசுதித்துவான சிசு சொன்னகிரீடமும் அதிசுந்தரமும் கறுத்ததேகமும் மின்னலைப்போல் விளங்குகிற பிதாம்பரமும் நீண்டசதுர்ப்புஜங்களும் குண்டலங்களும் சிவந்த கண்களும் வாய்ந்த கதாபாணியான அச்சுதனால் அஸ்திர சுவாலையைப் பரிசுதித்துக்கொண்டு தன்னுடைய சமீபத்திலேயிருக்கிற ஸ்ரீஹரியைக் கர்ப்பத்திலிருக்கிற பரிசுதித்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிற்றானே பத்துமாதஞ் சென்றபிற்பாடு பகவான் அந்தர்த்தானமாளார்.

அப்பால் சகல நன்மைகளுக்கும் ஏதுவாகியும் அனுக்லமாகிய கிரகவுதயங்களுடனே கூடியுமிருக்கிற சபல்க்கினத்தில் பாண்மேகாராஜாவுடையவமிச.

பாலனாகிய புத்திரன் பாண்டு மறுபடியும் பிறந்தானென்று தோன்றும்படியாக ஜனித்தான் தருமராஜா தவுமியர் கிருபாமுதலாகிய பிராம்மணர்களாலே அந்தப் புத்திரனுக்குச் சாதக கருமத்தைச் செய்வித்து மங்களமாகிய ஆசீர்வாதத்தைச் செய்வித்தார் அந்தத் தருமராஜா இந்தப் பிரசோற்பத்தியாகிற புண்ணிய காலத்தில் பிராம்மணர்களுக்குச் சுவர்ணங்களையும் பசுக்களையும் கிராமங்களையும் அசுவங்களையும் ரதங்களையும் அபரிமிதமாக வழங்கிப் பின்பு பிராம்மணர்களை விசுவாசத்துடனே யஞ்சலி வந்தனஞ்செய்கிற யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து அவர்கள் மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே ஓய் கௌரவசிரேஷ்டனே! இந்தப்பிள்ளை விஷ்ணுராதனென்று உலகத்தில் நாமதேயத்தைத்தரித்து மிகுதியான கீர்த்திசாலியாயும் பாகவதானுக்குள்ளே யுயர்ந்த மகானுபாவனாகவுமிருப்பான் சந்தேகமில்லையென்று சொல்லத் தருமரந்தனன் ஓய் பிராம்மணசிரேஷ்டர்களே! இந்தந் குமாரன் ராஜரிஷிகளாகியும் புண்ணியமான நல்ல கீர்த்திகளையுமுடைய மஹாத்மாக்களை யனுசரித்து சத்புருஷனென்கிற சொல்லுண்டாக அனுசரித்து நடப்பானெவென்றுகேட்க, பிராம்மணர்கள் இவன் இடசுவாகைப்போல் பிரஜைகளைப்பிரபாலனஞ்செய்யவும், தசரதபுத்திரனான பூராமபிராணைப்போலச் சத்திய சந்தனனாகவும், உசீரர புத்திரனான சிபிச்சக் கிரவர்த்திக்குச் சமானமான தாத்துருத்துவத்தையும், துஷ்டியந்தன் புத்திரனாகிய பரதனுக்கு நிகராகவும், யச்கியசீலரான யோகியர்களுக்குள் கீர்த்திகரனாகவும், அர்ச்சனனைப்போலவும் கார்த்தவீரி யர்ச்சனனைப்போலவும் வில்லாளிகளில் சிரேஷ்டனாகவும், சிங்கத்தையப்போல் பராக்கிரமத்தையும், பூமியைப்போல் பொருமையும், ஞானத்தில் சதுர்முகனைப்போலவும், சமஸ்தமாகிய சற்குணங்களுடைய மகத்துவத்தில் பூகிருஷ்ணபகவானை யனுசரித்தும், நந்திதேவனைப்போல் ஓளதாரியு முண்டாகியும், தைரியத்தில் மகாபலியைப்போலவும், பூரிஹரிபக்தியில் பிரகலாதனைப்போலவும், அநேகமாகிய அசுவமேதங்களை அனுஷ்டித்தும் கியானத்தில் முதிர்ந்தவர்கள் வயோகிருத்தர்கள் சீலவிருத்தர்கள் இவர்களுடைய சகவாசஞ்செய்தும் ஜனகனைப்போல் ராஜரிஷியாகியும், சாஸ்திரமரியாதையை அதிகரித்து நடக்கிற ஜனங்களுக்குச் சிஷ்களுகவும், பூமிநிமித்தியமாக அத்ருமநிக்கிரகஞ் செய்தும் பிரகாசித் திருப்பான் பின்பு பிராம்மண குமாரனுடைய சாபத்தினால் தக்ஷகனாலே தான்மரணத்தை யடையப்போகிறவனாகி அந்தச் சாபத்தைக்கேட்டுச் சர்வசங்கபரித்தியாகஞ் செய்து பூரிஹரியினுடைய பாதத்தையே நினைத்து ஆத்மதத்வக் கியானத்தை கோரிவியாசகுமாரனானசகப்பிரம்ம ரிஷியிடத்திலிருந்து பிரம்மக்கியானத்தை யடைந்து கங்கையில் பிராயோபவேசஞ்செய்து இந்தச் சரீரத்தைவிட்டு நிர்மலமாகிய ஹரிசரணத்தை யடையப்போகிறுனென்று ஜாதகபாகத்தில் சமர்த்த ராகிப் பிராம்மணர்களுக்கியமாகச்சொல்லி அந்ததருமராஜாவிடத்திலிருந்து சகல வெகுமானங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவரவர் வீட்டுக்குப்போனார்கள் இந்தப் புருஷன் தான் கொப்பத்திலிருக்கும்போது பரமபுருஷனைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டவன் ராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யும்போது பூமியில்காணுகிற ஜனங்களைவிடத்திற் பரிஷித்த படியினாலே பரிஷித்தென்று நாமதேயம் விளங்கியது இப்படிச் சுக்கில பட்சத்தில் பிதூர்த்தேவதைகள் தங்களுடைய

கலைகளாலே நாள்தோறும் விர்த்திபண்ணப்பட்ட சந்திரனைப்போலப் பரிஷித்தும் தனக்குப் பிதூர்வர்க்கங்களான யுதிஷ்டிரர் முதலானவர்களுல் விர்த்தி செய்யப்பட்டான். இப்பால் தர்மராஜாவும் தம்முடைய தாயாதிகளுக்குத் தாம்செய்த துரோகத்தைப் பரிகரிக்கவும் நிக்கிரகத்தையும் கப்பம்வாங்குகிறதையும்விட்டு மற்றசாத்விதமான வகையால் தனத்தையும் யாசிக்கவேண்டியும் நினைத்ததை அவர் தம்பிமார்களறிந்து அச்சுதனித்தத்தில் அந்த நிச்சயத்தைச் சொல்லி அந்த பூரிஹரியுடைய சாசனத்தினால் உத்தரதிக்கில் பூர்வத்திலிருந்த ராஜாக்கள் மிகவும் யாகம்செய்து மீர்துபோய் புதைத்திருந்த சேஷமான தனத்தை அபரி மிதமாகக்கொண்டுவந்து அந்த தனத்தினால் சகலசாமக்கிரியைகளும் கற்பித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடனே யக்கியேசனாகிய பூரிஹரியை மூன்று அசுவமேதங்களால் ஆராதனஞ்செய்தார், தருமராஜாவினால் அழைப்பிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் அசுவமேத விதானத்தை யறிந்த பிராம்மணமுகத்தால் யுதிஷ்டிரரை யாசித்துச் சுருத்துக்களான பாண்டவாதிகளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிக்க வேண்டுமென்று சிறிதுமாசங்கள் பரியந்தம் அவ்விடத்திலிருந்து அப்பால் தருமராஜாவினாலேயும் துரோபதையினாலேயும் மற்றுமுண்டான பந்துக்களாலேயும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அர்ச்சனனுடனேயும் யாதவர்களுடனேயும் துவாராவதிபுரத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

நாமோதராய நம:

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

பரிஷித்துக்கிசை பட்டாபிஷேகத்திற் குறிசிறன்மன்பிர ஸ்தானங்கள் கூறிடச் சரிகைவில்விது ரன்சொல்வசனத்தார் நிதிதராட்டிரன் நிர்ச்சமஞ்சொல்லுவாம்.

பரிஷித்துவினுடைய பட்டாபிஷேகத்தினால் ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய மகாபிரஸ்தானத்தைச் சொல்லுகைக்கு விதூரனுடைய வசனத்தினால் திருதராஷ்டிரனுடைய நிர்ச்சமம் சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி ரூத்ர சவுனகாதிகளைப் பார்த்துப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார், ஓய் சவுனகாதிகளே! விதூரர் யாத்திரைபோனவிடத்தில் மைத்திரேயரைக் கண்டு அவரால் பரமாத்மாவான பூகிருஷ்ணபகவானுடைய நடக்கையை அறிந்து பின்னையுந் தான்கேட்கவேண்டிய தத்வங்களு மவரிடத்திலிருந்து தெளிந்துகொண்டு அஸ்திபுரத்துக்கு வருவதை தருமராஜர்கண்டு தம்பிச

ஞுடனே எதிர்கொண்டார், அப்படியே திருதராஷ்டிரனும் யுயிச்சுவம், கிருபாசாரியரும், குந்திதேவியரும், கார்த்தாரியும், துரோபதையும், சுபத்திராதேவியும், உத்தரையும் கிருபியும் மற்றுமுள்ள ராஜஸ்திரீகளும், கியாதிகளும், கியாதிபத்தினிகளுந் தங்கள் தங்கள் புத்திரர்களுடனே எதிர்கொண்டு சந்தோஷத்தையடைந்து ஆனந்தபாஷ்பங்களைப் பொழிந்தார்கள். தருமராஜா விதுரருக்கு ஆசனத்தைக்கொடுத்துப் பூசித்துப் போசனஞ்செய்துவித்து சிரமந்தீர்த்தபின்பு சுகமாகவிருந்த விதுரைப்பர்த்து விசுவாசத்துடனையும், வினயத்துடனையும் தருமராஜா தம்முடைய பந்துசனங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்க ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார், விதுரரே! தேவரீருடைய நிழலில் வளர்ந்த பலத்தினால் நாங்கள் அக்கினிகள் முதலான ஆபத்துக்களைத் தவிர்த்து மாதாவுடனே நிறுபத்திரவமாகி அந்தந்தக்காலங்களில் சஞ்சரித்தோம் தாங்கள் இந்தப்பூமண்டலத்திலிருக்கிற தீர்த்தங்களில் ஸ்நானதிகளைச்செய்து முக்கியசேஷத்திரங்களைத் தரிசனம் பண்ணிக்கொண்டிவந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்ட தருமராஜனுக்கு யாதவாளுடைய குலசூத்யம் நீங்கலாய் சுகலசங்கதிகளையும் பிரீதியாய்ச் சொல்லி அவரால் பூசிக்கப்பட்டு எமதருமராஜாவான சூரியகுமாரன் தனது தொழிலைப் பிதாவானவர் நடத்தும்படியாயும் தான் ரிஷிசாபத்தினால் குத்திரசன்மத்தை யெடுத்திருக்கும் விதுரனானவர் பாண்டவர்களுக்குக் கிடைத்ததற்கறிதான காலகதியை யறிந்து திருதராஷ்டிரனைப்பர்த்துச் சொல்லுகிறார் ஓய் ராஜாவே! இந்தவிட்டை விட்டுச் சீக்கிரமாகப்புறப்படவேண்டும் மகத்தான பயமானது வந்தது வாரும் ஓய் பிரபுவே! இந்தலோகத்தில் சனித்தவர்கள் எந்தகாரணத்தினாலே விபத்தையடைந்து மிகவும் பிரியமாகிய பிராணங்களை விடுவார்களோ அந்தமகிமை சாலியான காலசரீரகபரமாத்மா நமக்கெல்லாம் ஒருமிக்கவந்தார் இந்தச் சமயத்தின்தேகாநுபந்தியான சனங்களையும் தனதிகளையும்நாம்விடவேண்டுமென்கிறதில்லத்தனந்தேவையிலலை பிதூர்சனங்களும், பிராதுவர்க்கங்களும்சீரேகிதர்களும்துத்திரர்களும்கூடக்கிரகப்பட்டார்கள் உமக்குவயதுஞ்சென்றுபோச்சுது உம்முடைய சரீரமும் நரை திரையால் மூடப்பட்டது சத்தரு கிரகத்திலும் வாசஞ்செய்கிறீர் பூமியில் சனித்த பிராணிகளுக்கு எவ்வளவுகாலஞ்சென்று லும் எந்த விபத்து வந்தாலும் பிழைக்கவேண்டுமென்றே இச்சையாகையால் தேவரீர் பீமன்கையினால் எறிந்த பிண்டத்தைப் பட்சித்துக்கொண்டிருக்கிறீர் எவர்களுக்கு அக்கினியையும் விஷத்தையுங்கற்பித்தீரோ எவர்களுடைய பாரியை யகாலத்தில் சபையில் அவமானஞ் செய்வித்தீரோ சேஷத்திரத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டு ராச்சியப்பிரஷ்டராக அலையவுஞ் செய்வித்தீரோ அவர்களால்கொடுக்கப்பட்ட அன்னங்களையும் புசித்துக்கொண்டு பிராணனை எவ்வளவுகாலம் பரிப்பீர் இந்தத்தேகம் சீர்ணவஸ்திரங்களைப்போல் நரையில் சீர்ணித்து இதைவிடக்கூடாதென்று நினைத்திருந்தாலும் நாசமடைகிறதில் சந்தேகமில்லை ஆகையால் வைராக்கியம் பிறந்தவன் இந்தத்தேகத்தில் தனக்குப்பிரயோசனமில்லாத தசையைப்பார்த்து சமுசாரபந்தத்தை இச்சியாமல் தான்போனவழிதெரியாமல் சரீரத்தை விட்டானாகில் அவனேதீரனென்று சொல்லப்பட்டவன், யாதொருவன் மனோசயஞ் செய்துக்கொண்டு தன் புத்

திரிலாலேயாவது பிறராலேயாவது இந்தச்சமுசாரத்தில் அருபையிறந்த பின்பு தன்மனதினால் ஸ்ரீஹரியை நினைத்துத் தன் விட்டைவிட்டு வெளியில் புறப்பட்டு நடக்கிறானே அவனே நரோத்தமன் இப்பால் தேவரீர்! சசனங்க ளிலொருவருக்குத் தெரியாமல் வடக்குதிக்கிலே நடக்கவேண்டும் இனிமேல் காலமானது ஜனங்களுடைய சத்வாதிருணங்களையும் நைரிய சந்தோஷாதிக ளையும் அபகரிக்கிறதில் சம்சயமில்லையென்று சொல்லத் திருதராஷ்டிரன் தன் தம்பியான விதுரரால் போதிக்கப்பட்டுத் தான் கியானமாகிய நேத்திரத்தை யுடைத்தானவனாகிச் சனங்களிடத்திலிருக்கிற உறுதியான சிரேகபாசங்களை யறுத்து விதுரர்காண்பித்த மார்க்கத்தில் நடந்தான் அவனுடனே சிலாக்கிய சிலத்தையுடைத்தாகியும் பதிவிரதையாகியு மிருக்கிற கார்த்தாரியும் கூடவே நடந்தான் இப்படி இந்த மூன்று பேர்களும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிற இமவத் பர்வதத்தை யடைந்தார்கள் பின்பு தருமராஜா பிராதக்காலத்திற் சந்தியாவந்தனம் முதலான நிக்தியகருமம் ஆதித்தியோபாஸானஞ் செய்து பிராமணர்களுக்குத் தானமுங்கொடுத்துத் திரிதராஷ்டிரனையும் விதுரரையும் கார்த்தாரியையும் வந்தனஞ் செய்யவேண்டுமென்று கிரகத்திலவந்து அவர்க ளைக்காணுமல் மனோதுக்கத்துடனானே அவ்விடத்திலிருந்த சஞ்சயனைக் கேட்கின்றான்.

வாராய் ஜமதக்கினி புத்திரனா! சஞ்சயனே விருத்தராகியும்நேத்திரங்க ளில்லாமலுமிருக்கிற நம்முடைய பிதாவான திரிதராஷ்டிரனும் துக்கத்தையு டைத்தாகிய நமக்கு மாதாவான கார்த்தாரியும் சிறியதகப்பனும் உபகாரியுமா கிய விதுரரும் எவ்விடத்துக்குப் போனார்கள் பந்துக்களையிழந்த திரிதராஷ்டிர னன் பத்தினியுடனேகூட என்னிடத்தில் தோஷத்தைச்சங்கித்து மிகவும் துக்கித்துக்கொண்டு கங்கையில் விழுந்தாரோ எங்களுக்கு ஜனகபிதாவான பாண்டமகாராஜா சொர்க்கத்தையடைந்தபின்பு எங்களுக்கு உபகாரியர்க ளாகி அந்த விசனம்தெரியாமல் ரக்ஷித்த பிதூர்சகோதராளான விதுரர் திரு தராஷ்டிரர் இவ்விடத்தைவிட்டு எவ்விடத்துக்குப் போனார்களென்று கேட்க தயவிலேயும் சிரேகத்தாலுண்டாகிய இரக்கத்தினாலேயும் திருதராஷ்டிர னைவிட்டுப் பிரிந்ததினாலேயும் வாடின சரீரத்தையுடைத்தான சஞ்சயனும் தனக்கு சுவாமியாகிய திரிதராஷ்டிரனைக் காணாதபடியினால் துக்கபீடித்தாகிப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லமாட்டாமலிருந்தான் பின்பு ஆலோசனை செய்துக் கொண்டு தன்மதியால் மனதை வறுதிசெய்துக் கொண்டு தனக்குப்பிரபுவான திரிதராஷ்டிரனுடைய பாதங்களை நினைத்து அஜாதசத்ருவைப்பார்த்துஓய்குல நந்தனனே! உங்கள் பிதாக்களுடைய நினைவையும் நானறியேன் பதிவிரதை யான கார்த்தாரியினுடைய இருதயத்தையும் அறியேன் அவர்கள் என்னை வஞ் சித்து எனக்குத்தெரியாமல் நடந்துவிட்டார்கள் அறிவுடையவரே யென்று சஞ்சயன்சொன்னவார்த்தையைச்சவுனகாதிகளுக்குச்சொல்லி சூதர்பிண்ணை யுஞ்சொல்லுகிறார் ஓய் சவுனகாதிகளே! ராஜாவுடனே சஞ்சயன் சொல்லும் போது வினை நாதஞ்செய்வித்துக் கொண்டு பகவானான நாரதர் தும்புருவுட னேகூடக் காணப்பட்டார் அவருக்குப் புருவம்சத்திற்பிறந்த தருமராஜா

எதிர்கொண்டு அர்க்கியம் சமர்ப்பித்து அபிவாதனஞ்செய்து ஆசனத்திலிருந்த பின்பு ஓய் பசுவானே! எம்முடையபிதாக்கள் போன இடமும் பிள்ளைகளையெல்லாம் நாங்கள் கொன்றபடியினால் ஆர்த்தியை யடைந்த கார்தாரியும் போனவிடம் தெரியவில்லை இந்தச் சோக சமுத்திரத்தி லமிழந்துபோகிற எங்களுக்கு மீகாமனைப்போல் தேவரீர் எழுந்தருளினீர் அதையருளவேண்டுமென்றுகேட்க நாரதர்சொல்லுகிறார், ஓய் ராஜாவே! சகலபிரபஞ்சமும் ஈஸ்வராதினமென்று நினைத்திராகில் ஒருவரையுங் குறித்து நீர் சோகப்படவேண்டியதில்லை குழைந்தைகளுடைய இச்சையினால் வினையாட்டுக்குத் தகுதியான மரப்பாவைகளுடைய கூட்டமும் நீக்கமும் போல் ஈஸ்வரனுடைய இச்சையினால் மனிதருக்கு சஜனங்களுடனே சேருதலும் பிரிதலும் உண்டாயின ஓய் தருமபுத்திரனே! இந்த லோகத்தை என்றைக்கும் அழிவில்லாத தென்று நினைத்தாலும் இதற்கு அழியுந்தன்மை இயல்பென்று நிச்சயித்தாலும் இரண்டு மில்லாதனவென்றுத் தெளிந்து கொண்டாலும் அவர்களைக்குறித்து அக்கியானத்தால் சுகப்படுகிறதே யல்லாமல் ஒருகாலத்திலும் அவர்கள் விஷயத்தில் விசனப்பட்டதேவையில்லை ஆகையால் ஓய் சிரேஷ்டரே! திக்கில்லாத தீனர்களான திரிதராஷ்டிராதியர்கள் என்னைவிட்டு எப்படி யிருக்கப் போகிறார்களென்று அக்கியானத்திலுண்டாகிய அவ்வனதைப்பரித்தியாகம் பண்ணுங்காலத்திலேயும் பிராப்தகருமத்திலேயும் பிரகிருதி குணங்களினாலேயும் பரிணமித்த பஞ்சபூதவிகாரமானது இந்த தேகம் சர்ப்பத்திலே சூழப் பட்டபுருஷன் மற்றொருவனை ரட்சிக்குமாப்போல் இந்தபிராணிகளை எப்படி பாலனஞ்செய்யும் கைகளில்லாத ஜந்துக்கள் கைகளுண்டான பிராணிகளுக்கும் கால்களில்லாத சிவன்கள் நாலுகால்களுடனே கூடின உயிர்களுக்கும் கொஞ்சபலமுள்ள சிவன்கள் பலசாலிகளான பிராணிகளுக்கும் ஆகாரமாக வே யிருக்கின்றதுகள் அப்படிப்பட்ட இந்தவுலகங்களைச் சரீரமாகப்படைத்த ஷ்ட்குணபரிபூரணான பரமாத்மா சயம்பிரகாசனாகியும் சிவவர்க்கங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகியும் இந்தச் சேதனசேதனங்களுடனே கலந்து ஒன்றுகியும் தன் சங்கற்பத்தினால் வெகுவாகியும் உள்ளும் புறம்பும் பிரகாசித்திருக்கிறு னென்றறியும் ஓய் மகாராஜாவே! சகலபூதங்களையும் கற்பித்த அந்தபகவான் இந்தபூமியில் தேவத்துரோகிகளான அசுரர்களைக் கருவறுக்க வேண்டிக் காலசரீராகி இப்போது அவதரித்து அவன் தேவதைகளுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்ததுபோக மிகுந்தகருமத்தைச் செய்கிறதற்குப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் நீங்களும் இந்தபூமியில் சுகதீஸ்வரன் எவ்வளவு காலம் இருக்கிறானோ அவ்வளவுக்குள் உங்கள் கருமத்தை யோசித்துக் கொள்ளுங்கள் திரிதராஷ்டிரானும் விதுரனும் கார்தாரியும் இமோத்திரிக்குத் தென்பாகத்தில் ரிஷிகளுடைய ஆசீர்மத்தைச் சேர்த்தார்கள் யாதொரு ஆகாச கங்கை யானது சப்தரிஷிகளுடைய பிரீதியைச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஏழுபிரிவாகப்பிரிந்து சப்தசுரோதாவென்று பெயரையுடைத்தாகி யிருக்கிற தோ அந்தக்கங்கையில் திரிதராஷ்டிரன் மூன்று காலத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்து ஓமாதிகள்செய்து ஜலத்தை ஆகாரமாகச் செய்துக்கொண்டு சாந்தியுத்தனாகி யீஷணத்திரையத்தையும் விட்டு ஆசனஞ்செய்துக்கொண்டு சுவா

சத்தையும் ஜயித்து ஷ்ட்டிரிதிரியங்களையும் விஷயங்களிற் செல்லாமல் நிவர்த்திசெய்துகொண்டு பூரிஹரியுடைய கியானத்தினால் ஆனவம் மாயை காமியமுமாகிய மூன்று மலங்களையும் தவிர்த்து மனதைப் புத்தியுடனே கூட்டி அந்தக்கியானத்தைச் சிவாத்மாவுடனே சேர்த்து அந்தச் சிவனைச் சர்வாதாரமான பிரம்மத்தினிடத்தில் கடாகாசம் மகா காசத்தில் கலக்குமாப் போற் கலந்து பிரகிருதி குணங்களுடைய பரிணாமாகிய விகாரங்களை விட்டு இந்திரியங்களையும் சித்தத்தையும் பரமாத்மா விடத்தில் நிறுத்தி சகலமான ஆகாரங்களையும் விட்டு கிளைகளைக் கழித்த மரத்தைப்போல் சலியாமலிருக்கிறார்.

சகலமான காரியங்களையும் விட்டிருக்கிற அவருக்கு நீர் விக்கினஞ்செய்ய வேண்டாம் அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் இன்று முதல் ஐந்துநாளாயில் தன்னுடைய சரீரத்தை விடப்போகிறான் ராஜனே! பர்னசாலையிலிருந்து தியானஞ் செய்கிற திரிதராஷ்டிரனுடைய தேகத்திலுண்டாகிற யோகாக்கினியுடனே கலந்த திரேதாக்கினியினாலே பர்னசாலையுடனே திரிதராஷ்டிரன் தேகமும் பஸ்பமாகப்போகிறது அதை அந்த பர்னசாலைக்கு வெளியில் யிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற பதிவிரதையான கார்தாரியும் அந்த அக்கினியில் பிரவேசிக்கப்போகிறான் விதுரரும் அந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ணால் பார்த்த பின்பு இவர்களுக்கு இந்த கதி கிடைத்ததல்லவோவென்று சந்தோஷத்துடனையும் பிராதாவையும் பிராதர்ப்பத்தினியையும் இழந்தோமேயென்று சோகத்துடனையும் திர்த்தயாத்திரை செய்யப்போகிறாரென்று சூதர் சவுனகாதி களுக்குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார் இந்தப்பிரகாரம் யுதிஷ்டிரருக்குத் தெளியச்சொல்லி நாரதர் சொர்க்கலோகத்துக்குப்போனார் யுதிஷ்டிரரும் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு சோகத்தை விட்டார்.

வாசுதேவாய நம:

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

பொங்குதர்ம சுபுத்திரன் துர்நிமித் தங்கண்டர்ச்சனன் நன்னிடஞ்சார்ந்துநின் தங்கண்மெய்யன் லோகாந்தரக மனத்தைச் சங்கையின்றிக்கேட்டானென்று சாற்றுவாம்.

இராஜாவான தருமபுத்திரர் துர்நிமித்தங்களைப் பார்த்துச் சங்கீதன ராய் அர்ச்சனனிடத்தில் நின்றும் பூகிருஷ்ணபகவானுடைய லோகாந்தர கமனத்தைக்கேட்டாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஓய் சவுனகாதிகளே ! ஜயசிலனான அர்ச்சுனன் பந்து ஜனங்களைக் காண வேண்டுமென்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய சரித்திரங்களை அறியவேண்டுமென்றும் துவாரகாபுரத்துக்குப்போய் அவ்விடத்திலிருக்கிறபோது சிலநாள்கள் அங்கிருமித்து அர்ச்சுனன் வரவில்லை அந்தக் சமயத்தில் இவ்விடத்தில் கவுரவ வம்சோத்தாரகளுை தருமராஜா அதிகோரங்களான துர்ச்சகுணங்களைக் கண்டார் அப்படியே மாறுபாடாக நடக்கிற குருரமாகிய காலகதியையும் வெகு பாவரூபமாகிய ஜனங்கள் வார்த்தைகளையும் குரோத லோபங்களையும் அசத்தியங்களையும் உலகத்தில் நடக்கிறதெல்லாம் குழலமான வார்த்தைகளும் புத்திரர்களுக்கு மாதாபிதாக்களிடத்தில் கலகத்தையும் மாதாபிதாக்களுக்குப் புத்திரரிடத்தில் துவேஷத்தையும் பிரதாக்களுக்கும் தம்பதிகளுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாக இருக்கிறதையும் மிகவும் அனிஷ்டமான நிமித்தியங்களையும் ஜனங்களுடைய அதருமத்தில் பிரீதியையுங்கண்டு தமக்குத்தம்பியான பிமசேனனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார் வாராய் பிமசேன ! பந்துக்களைக் காணவேண்டுமென்ற இச்சையினாலேயும் புண்ணியசலோகனான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய நடத்தைகளைத் தெரியவேண்டுமென்றும் அர்ச்சுனனை துவாரகைக்கு அனுப்பியிருந்தோமே பிமசேன ! இப்போது எழுமாதமாச்சுது உன் தம்பியானால் வரக்காணேன் இதற்குக் காரணமென்னமோ தெரியவில்லை தேவரிஷியால் சொல்லப்பட்ட குருரமாகிய காலந்தான்வந்ததோ யாதொரு சம்பத்துகளும் ராச்சியமும் பாரியையும் பிராமணர்களும் குலமும் பிரசைகளும் சத்துருவிஷயமும் இந்த ஜனங்களும் எவனுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே லபித்ததுகளோ அந்தப் பகவான் தனக்கு லீலார்த்தமாகத் தரித்த அங்கத்தை இப்போது விடவேண்டுமென்று நினைத்தானோ நரசிரேஷ்டனே ஆகாசத்திலும், பூமியிலும் தேசத்திலும் உற்பாதங்களாகிறதிகள் பாரும் துடையும்கண்ணும், பாகுவும் அடிக்கடி துடிக்கிறதிகள் இவை நம்முடைய புத்திக்கு மோகசனகமாகிய பயத்தை யுண்டாக்க வந்ததென்று சொல்லுகிறதிகள் என்மனதிலுண்டாகிய நடுக்கமானது துன்பமாகிய சாலம் சமீபமாக நெருங்கிவந்ததாகச் சொல்லுகிறது இந்தப்பெண் நரியானது உதிக்கிற ஆதித்தியனைப் பார்த்துக் கொண்டு தன்வாயினால் நெருப்புக்களைக் கக்கிக்கொண்டு ஊனையிடுகிறது வாராய் சிரேஷ்டனே ! இந்த நாயானது என்னைப்பார்த்து பயமில்லாமல் எதிரேகுலைக்கிறது பசுமுதலான சுபமிருகங்கள் இடஞ்செய்கிறதிகள் கழுதை முதலான அசுபமிருகங்கள் வலஞ்செய்கிறதிகள் வாராய் புருஷசிரேஷ்டனே ! என்னுடைய குதிரைகளை அழுகிற முகத்தோடே கூடினதுகளாகக் காணுகிறேன் மிருத்தியுடைய தூதனாக இந்தக் கபோதமும் கோட்டானும் நித்திரையில்லாமல் ஒன்றுக்கொன்று எதிராக இடைவிட்டு கூகுவென்று கூப்பிடுகிற ஓசைகள் இவ்விடங்கள் குன்யமாக வேண்டுமென்று இச்சிக்கிறதாக இருக்கிறது கள் திக்குகளுடைய முடிவுகளெல்லாம் புகைசூழ்ந்ததிகள் தங்களுடனே கூடின பூமியானது நடுங்குகிறது மகத்தான இடிகள் விழுகிறதிகள் மேகங்களுடனே கூடி சிக்கக்கூடாத பெருங்காற்று ஊளிகொண்டிருக்கிறது இருளைக் கற்பிக்கிறது எங்கேபார்த்தாலும் அசங்கியமாய் மேகங்கள் ரத்தங்களை வருஷிக்கிறதிகள் சூரியன் காந்தியில்லாமல் மழுங்கியிருக்கிறான் சிவங்கள்

ஒன்றுக்கொன்று உயுத்தியங்கள் செய்கிறப்போல் காணுகிறது அங்குதக் கொண்டிருக்கிற பூதங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் கொளுத்தப்பட்டதற்குப்போல விளங்குகிறது கிழக்கே பெருகுகிற நதிகளும் மேற்கே பெருகுகிற நதிகளும் ஓடைகளும் ஜனங்களுடைய மனதாளும் கலங்குகிறதிகள் அக்கினியானது ஆச்சியாகுதிபண்ணினாலும் ஜவலிக்கவில்லை இப்படிப்பட்டகாலம் என்னசெய்யுமோ தெரியவில்லை குழந்தைகள் ஸ்தன்னிபபானஞ் செய்யவில்லை மாதாக்களுக்கு ஸ்தன்னியத்தில் பால்சுரக்கவில்லை பசுக்கள் கண்ணீர்களுடனே ரோதனஞ்செய்கிறதிகள் ரிஷபங்கள் சந்தோஷமாக யிருக்கவில்லை தேவதாசிக்கிரகங்கள் அழுகிறதிகள்போல் வேர்வைகள் பெருகவிட்டுக்கொண்டு இருந்த விடத்தைவிட்டுப் பேரந்திருக்கிறதிகள் இத்தேசங்களும் கிராமங்களும் பட்டணங்களும் உத்தியானவனங்களும் தபசிகளுடைய ஆசீர்மங்களும் ரத்தினம் பிறக்கும் பூமிகளும் காந்தியில்லாமல் வளத்தையிழந்து சோபியாமலுமிருக்கிறதிகள் இவை நமக்கு என்ன துன்பத்தைக் காண்பிக்கிறதிகளோ இந்த மிருதியான உற்பாதங்களைக்காண்கிற நான் சொர்க்கலோகத்தாரும் புகழப்பட்ட மகிமையையுடைத்தான இந்தபூமி சங்குசக்கர முதலான ஒப்பில்லாத ரேகைகளுடனே பிரகாசிக்கிற பாதபத்மங்களை யுடைத்தான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய திருவடி சம்பந்தத்தை யிழந்ததென்று எண்ணுகிறேனென்று தரும் ராஜா தான்கண்ட அரிஷ்டங்களை நினைத்துத் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கும் போது துவாரகையிலிருந்து அனுமத்துவஜனான அர்ச்சுனன்வந்து தருமராஜாவினுடைய பாதங்களில்விழுந்து சந்தோஷமில்லாமல் சோகத்துடனே கண்களில் பெருகுகிற கண்ணீருடனையும் தேகத்திழ்முன்னிருந்த வண்ணத்தை யிழந்து மாறுவன்னமுமாக நிற்கின்ற அர்ச்சுனனைக்கண்ட தருமராஜா நடுங்கினமனதுடனே தம்முடைய துணைவர்க்கிடத்தில் நாரதருடைய வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு கேட்கிறார் வராய் அர்ச்சுன ! ஆனந்த தேசத்திற்கு அலங்காரமாகிய பட்டணத்தில் நம்முடைய சுஜனங்களெல்லாரும் ககமாகயிருக்கிறார்களா? யதுக்களும் போஜாளும் தாசாருகளும் சாத்வதாளும் அந்தகாளும் நிருஷ்ணிகளும் சூரகுமாரராயும் பெரியவராயுமிருக்கிற நம்முடைய மாதாமகனும் சுகமாகயிருக்கிறார்களா? நம்முடைய அம்மானுன் வசுதேவரும் தம்பிகளுடனே சுகமாகயிருக்கிறாரா? அவருடனே பிறந்த ஸ்திரீஜாதிகளும் அவருடைய பாரியைகளும் அவரவர்களுடைய புத்திரர்களும் குசலமாக இருக்கிறார்களா? தேவகி முதலான ஸ்திரீகள் அவரவர்கள் மருமக்கமாருடனே குசலமாக இருக்கிறார்களா? துஷ்டனானபுத்திரனைப்படைத்த உக்கிரசேனமகாராஜா அவன் தம்பியுடனே சேஷம்மாக இருக்கிறானோ? இருதி சதுரூப சத்தனை அக்குருநனம், ஜயந்தனம், சுதனம், சாரணனம் குசலமாக யிருக்கிறார்களா? இன்னும் சத்துருசன்முதலான வர்களும் சாத்வதாளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும் ஷ்ட்குண்பரிபூரணனாகிய மிருக்கிற பலராமனும் விருஷ்ணிகளுக்குள்ளே மகாரதனுன் பிரத்தியுன்னும் கம்பிரமான் கரவேகத்தையுடையவனாகிய அனிருத்திரபகவானும் சுசேஷனனும் சாருதேஷனனும் ஜாம்பவதிசுமாரனான ஜாம்பவதும் ரிஷபன்முதலாகியமற்றுமுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணசுமாரசிரேஷ்டர்களும் அவரவர் புத்திரர்களுடனே சுகமாகயிருக்கிறார்களா?

பூதிகுஷணபகவானையனுசரித்து நடக்கிற சுருததேவனும் உத்தமன்முதலான பேர்களும்கூடும், நந்தனும், சிறுஷ்டணியனும், மற்றுமுள்ள சிரேஷ்டர்களும் சுகமாயிருக்கிறார்களா? பூதிராமகிருஷ்ணர்களுடைய புஜங்களை ஆதரித்தவர்கள் நம்முடைய இடத்திலுண்டாயிருக்கிற சிரேஷ்டருமத்தவையிடமல் ருசலத்தை நினைக்கிறார்களா? பிரம்மண்ணியதேவனாகியும் பத்தவச்சலனாகியும்ஷ்டகுணபரிபூரணாகியுமிருக்கிற கோவிந்தன் தன்னுடைய சகோதரர்களுடனே துவாரகாபுரத்தில் சுதர்மமென்கிற சபையில் சுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிறாரா? ஆதிகாரணாகியும் அந்தமில்லாமலும் ஸ்வரூபனுமாகிய பரமபுருஷன் லோகங்களுடைய சேஷமங்களைக் குறித்தும் விர்த்திபண்ணவேண்டியல்லவோ, யதுகுலமாகிற சமுத்திரத்தில் அவதரித்தான் யாதொரு பூதிகுஷணபகவானுடைய பாகுதண்டங்களால் ரட்சிக்கப்பட்ட துவாரகாபுரியில் யாதவர்கள் சுகலபிராணிகளாலேயும் பூசிக்கப்பட்டு மஹாபுருஷனைப்போல் பரமானந்தமாகக் கீழ்க்கிறார்களா? யாதொரு பூதிகுஷணனுடைய சரணாகமலங்களைச் சுகவிடையாகிற சிலாக்கிய சிரமத்தினால் சத்தியபாபாமுதலான பதினாயிரம் ஸ்திரீகளும் உயுத்தியத்தில் தேவதைகளைச் செயித்து வச்சிராயுதம்பிடித்த இந்திரனுடைய பட்டமகிஷியான இந்திராணியேவிக்கு யோக்கியமாகிய போகங்களைப்பறித்துவந்தார்களா? யாதொருபூதிகுஷணபகவானுடையபாகுதண்டமாகிற சிரேயசையனுசரித்த யாதவவீரர்கள் பயலேசமுமில்லாமல் பராக்கிரமத்தினால் தேவசிரேஷ்டர்களுக்கு உசிதமாகிய சுதருமமென்கிற சபையை யடிக்கடித் தங்கள் கால்களால் மிதிக்க ஆசிரயித்தார்களா? அந்தக்கிருஷ்ணன் சுகமாயெழுந்தருளியிருக்கிறாரா? அப்பனே யுனக்கு ஆரோக்கியமுண்டா? தேஜசையிழந்தவன்போற் காணுகின்றது உனக்குச்சன்மானம் நடக்கவில்லை யோ வெருகாலமிருந்ததினால் அசட்டை பண்ணினார்களோ பாவிக்களால் தூஷிக்கப்பட்டு மனவருத்த மடைந்தையோ அரசர்களுக்குக் கொடுக்கிறோமென்று ஆசையைக்கற்பித்துப் பிரதிக்கினைசெய்த பொருளைக் கொடாமலிருந்தையோ நீ பிராமணனாவது பாலனாவது பசுவாவது விருத்தனாவது துரோகிகளாவது ஸ்திரீகளாவது ரட்சிக்கவேண்டுமென்று உன்னையடைந்த பிராணிகளை ரட்சியாமல் தன்னிவிட்டையோ யோக்கியமாகாத ஸ்திரீ சங்கமத்தைச் செய்தையோ சங்கமஞ்செய்ய யோக்கியமாகிய ஸ்திரீகளைப் பரித்தியாகஞ் செய்தையோ மார்க்கத்தில் வருகிறபோது உத்தமனாகிய நீ அதருமிகளால் அபசயப்பட்டையோ வழிகடந்து வருகிறபோது போஜனஞ் செய்கைக்கு யோக்கியரான பாலவிருத்தர்களைப் போஜனஞ்செய்யியாம விருந்தையோ அயோக்கியமாகியும் கிஷித்தமாகியுமிருக்கிற கருமத்தை அனுஷ்டித்தையோ இல்லா விட்டால் அத்தியந்தம் இஷ்டனாகியும் ஆத்தமபந்து வாயுமிருக்கிற பூதிகுஷணபகவானை விட்டுப்பிரிந்தேனென்று நினைத்திருக்கிறையோ இல்லா விட்டால் இந்தச்சோகம் உனக்குவரமாட்டா தென்று யுதிஷ்டிரர்செய்த பிரஸனத்தைச் சூதர் சவுனகரதிகளுக்குச் சொல்லிப்பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

அநிருத்தாயநம:

பதிவிரந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

கலிபிறந்ததைக் கண்டயுதிஷ்டிரன்
வலுமைசேர்பரிச் சித்தெனுமன்னவர்
கலிவிஸாத வரசையளித்துத்தான்
நலிவிஸாதவர் சவர்க்கத்தைநாடினான்.

கலியினுடைய பிரவேசத்தைப்பார்த்துப் பரிசுதித்துவினிடத்தில் ராச்சிய பாரத்தைவைத்துத் தருமபுத்திரர் சொர்க்கத்தை யடைந்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றன.

இப்படி அர்ச்சனன் நானாவிதமாகிய சம்சயத்துக்கு இடமான தன் ஸ்வரூபத்தைக்கண்ட பிராதாவாகியதருமராஜாவால் மிகவும் கிகழ்பிக்கப்பட்டு பூதிகுஷணபகவானை நினைத்துக்கொண்டு தனக்குத்தமயனாகிய ராஜாவைப் பார்த்துப் பாஷ்பத்துடனே விம்மிக்கொண்டு சொல்லுகின்றான் ஓய் மகாராஜாவே! கோவிந்தனுடைய தரிசனமிருந்த காலத்தில் நம்மை மிகவும் விரும்பும் படியாகயிருந்த இந்த உலகமேயவன் தரிசனத்தையிழந்ததினால் வர்ச்சிக்கும்படியாயிற்று எந்த பூதிகுஷணபகவானுடைய அவலம்பத்தினால் துருபத மகாராஜாவினுடைய கிரகத்தில் சுயம்வரோச்சவத்தில் மன்மதனுடைய வேகத்தினால் அறிவழிந்த ராஜாக்களுடைய தேஜசுகளையும் அபகரித்து நாணெரிட்ட தனுசினு லட்சியமான மச்சியத்தையும் அடித்துத் துரோபதையும் படைத்தோமோ? யாதொருஹரியுடைய சார்பினிலே சுகலதேவதைகளுடனேகூடிய இந்திரனைச்சயித்துக் காண்டவவனத்தை அக்கினி பகவானுக்குச் சமர்ப்பித்தேனோ மாயமயமாகியும், மயனால் கற்பிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சபையை அடைந்தோமோ ராஜகுமாரகத்தில் பூமண்டலத்திலிருக்கிற ராஜவர்க்கங்களெல்லாம் பகுதிக்கொடுத்தார்களோ? எவன்பிறப்பினால் ராசவர்க்கங்களுடைய சிரோமானிக்கங்களால் பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதத்தையுடைத்தாகியும் பதினாயிரம் யானைபலத்தோடே கூடியுமிருந்தசராசந்தனை பிமசேனன் சங்கரித்துப் பிரமதகணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியாகிய ஈஸ்வரனைக்குறித்துச் செய்கிறயக்கியத்துக்குப் பசுவாகிச் சம்பாதிக்கப்பட்ட ராஜாக்களைவிடுதலை செய்ய அவர்களும் தேவரிச்செய்த யக்கியத்தில்திறைகொண்டு வந்தார்களோ ஓய் அண்ணாவே! உம்முடைய பட்டமகிஷியான துரோபதையுடைய பட்டாபிஷேகத்தால் சிலாக்கியமாகியு மனோதுக்கமாகியுமிருக்கிற தலையிறை துராத்மரான துர்ச்சாதனதிகள் சபையில்பிடித்த நிமித்தியமாக அவர்களைச் சங்கரித்து அவர்களுடைய ஸ்திரீகளை என்னைக்கும் விரிந்தகூந்தலை யுடைத்தான் வர்களாகச் செய்வித்தானோ நம்முடைய சத்துருவான துரியோதனனால் எவப்.

பட்ட தூருவாசர் வனத்தில் வந்தபோது ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுவன் எழுந்தருளிப் பாத்நிரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த அன்னத்தைச் சாப்பிட்டதினலேயே அகமரிஷ்ணன்நானத்திற்குச் சென்றறிவிசமுகமானது திர்ப்தியடைந்து தங்களுக்குப்போசனம் தேவையில்லையென்று சொல்லாமல் நடக்கும்படி செய்தானோ யாதொருபகவானுடைய தேஜசினுல்பார்வதி சமேதனாகியும் ஷ்ட்குணங்கள் பொருந்தியுமிருக்கிற சூலபாணியான சங்கரன் பாசபதாஸ்திரத்தை எனக்குத் தயவுசெய்தாரோ பின்னையும் மற்று முன்னதேவர்களும் தங்கள்தங்கள் அஸ்திரங்களைக் கொடுத்தார்களோ எவன்மகிமையால் இந்தச் சரீரத்துடனே இந்திரலோகத்தில் மகேந்திரனுடைய அர்த்தாசனத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடைய காண்டபத்துடனே அலங்கருதமான இரண்டு புஜங்களையும் ஆசிரயித்து இந்திராதி களானதேவதைகள் நிவாதகவசானே பயமில்லாமல் சயித்தார்களோ ஓய்சந்திர குலோத்பவனே? வெல்லுதற்கரிதான பலத்துடனேகூடிய கவுரவசேனையாகிற சமுத்திரத்தை நான் ஒருவனாகியே ரதத்திலேறிக்கொண்டு அந்தச்சயினியத் திலிருக்கிற வீரர்களை ஜயித்தேனோ, எண்ணிக்கையில்லாத ராஜசிரேஷ்டர்க ளுடைய ரதசமுகங்களால் சூழப்பட்டும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற பீஷ் மர் கர்னன், திரோணர், சல்லியன் இவர்களுடைய சேனைகளில் எனக்கு முன் னேநடந்து அந்தச்சேனாதிபதிகளுடைய ஆயுசையும், மனசுகளையும் பராக்கிர மங்களையும் தன்னுடைய பார்வையினால் அபகரித்தானோ யாதொருவன் புசங்களில் சமர்ப்பிதனான என்னைதுரோணர் பீஷ்மர், கர்னன், அசுவத்தாமர் சயிர்திரன், சல்லியன், சந்தனு சகோதரனான பாகலிகன் இவர்கள் பிரயோ கித்த அமோகங்களாகிய அஸ்திரங்களானது பரிசிக்கவிலையோ வெகுபுண் ணியசாலிகள் எவனுடைய பாதபத்மங்களை மோஷத்தைக்குறித்துப் பசனஞ் செய்கிறார்களோ அந்த சகதீஸ்வரனான ஸ்வாமிபுத்தியினனாகிய நான் சூதனாக வேண்டுமென்று கோரினதற்கும் சம்மதித்துச் சாரத்தியஞ் செய்தபோது என்றதத்தினுடைய குதிரைகள் இளைத்துச் சலமித்தியமாகச் சிரமமுற்றி ருந்ததற்காக நான் ரதத்தைவிட்டு நிலத்திலேறிங்கிப் பிரயோகித்த பாணத்தி னால் பூமியைப்பிளந்து பாதாளத்திலிருந்துவந்த சலத்தைக் குதிரைகள் சூடித்துக்கொண்டிருக்கையில் எவன் மகிமையால் சத்துருக்கள் மதிமயங்கி என்னையடிக்கமாட்டாமல் நின்றார்களோ வாரீர் ராஜாவே! தாற்பரியத்தை யறியக்கடாமலும் மனோக்கியமாகவும் புன்சிரிப்புடனே கூடியும் சிலாக்கிய மாகியும் பார்த்தனே! அர்ச்சுனனே! சகாவே! குருநந்தனனே! என்று ஸ்ரீம காலட்சுமிபதியான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய விசுவாசமாய்ச் சொல்லப் பட்ட வார்த்தைகள் இப்போதும் என்மனதைக் கலங்கச்செய்கிறதே படுக்கை களிலேயும் நடக்கைகளிலேயும் கூடசகல போஜனாதிகளிலேயும் பேதயில்லாம லிருக்கையால் சகாவே! நீ சத்திய சந்தனன் உனக்குத் தெய்வசகாயம் உண் டென்று பரிவாசமாகச் சொல்லப்பட்டவனுனும் அவன் மகத்தான மகிமை யுடைய தானவனாகையால் புத்திரனுக்குப் பிதாவானவன்போல் மதியினனான என்னுடைய பாவங்களையெல்லாம் சகித்தான்.

ஓய் ராஜேந்திரனே! அப்படி நிரந்தரமாகச் சகவாசமும் பரிபாலனமுஞ் செய்யப்பட்ட புருஷோத்தமனைப் பிரிந்து என்னுடைய அறிவையுமிழந்து வழியில் வருகையில் திரிவிக்கிரமனுடைய ஸ்திரீகளை ரகஸிக்கையில் துஷ்டா ளான கோபாலரால் என்னை ஸ்திரீஜாதியைப் பலாத்கரித்தாற்போல் நிக்கிர கித்தார்கள்.

ஐயா சிரேஷ்டரே! சகலமான ராஜாக்களும் சிலாகித்த தனுசும், பாணங் களும், ரதமும், குதிரைகளும், ரதிகளாகிய நானும் இப்போது அந்த ஸ்ரீஹரி யைப்பிரிந்த படியினாலே சகலமும் ஒருசுண்ணத்திலேதானே பஸ்மத்திற்கெய்த ஆகுதிபோலவும் ஊஷரத்தில் விரைத்த விரைபோலவும் விபலமேயாயிற்று ஓய் ராஜாவே! நீர் கேட்கப்பட்ட சகித்துக்கள் துவாரகையில் பிராமணசாபத் தினால் அறிவழிந்து வாருணியான மத்தியத்தைப் பீரனஞ்செய்து மதத்தின லே மனதுகலங்கி வாள்போன்ற கோரைகளாலேயும் முஷ்டிகளாலேயும் அறி வில்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு நாசமடைந்தார்கள் அதி லே நாலைந்துபேர் மீந்தார்கள் யாதொரு காரணத்தினால் பிரானிகளொன்றாக் கொன்று அடித்துக்கொண்டு நாசமடைந்தும் உபகாரத்தால் பாலனமும் செய்கின்றனவுமாகிய ஷ்ட்குண பரிபூரணான ஜகதீஸ்வரனுடைய லீலையே யல்லாமல்வேறல்ல ஜலத்தில்வளருகிற மச்சியங்களிற் சிறுமீன்களை பெரிய மச் சியங்கள் பக்ஷிக்கிறப்போல் பூமியிலேயும் துர்ப்பலமான ஜந்துக்களைப் பலசா லிகளான ஜந்துக்கள் தாங்களே ஒன்றுக்கொன்று அடித்துக்கொண்டு மிருக்கி றதுபோல் பலசாலிகளாகியும் மகானுபாவாளாகியும் மிருக்கிற யாதவர்களாலே அன்னியவீரர்களைச் சங்காரஞ் செய்வித்த விபுவானவன் பிற்பாடு யாதவர்க ளையும் அவர்களாலே அவர்களை மடியச்செய்து பூமிபாரத்தைப் பரிகரித்தான். நான் சந்தாபமடைந்தபோது காலதேசங்களையும் பிரயோசனங்களையுங் காண் பித்து என்மனதுக்குச் சமாதானஞ்செய்த ஸ்ரீகோவிந்தன் வசனங்களை நினைத் தால் அதுகள் என் மனதைத் தரிக்கின்றதுகளென்று அர்ச்சுனன் தருமரா ஜவைப்பார்த்து சொன்னவார்த்தையைச் சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல் லிப் பின்னையும் அவன்மகிமையைச் சொல்லுகின்றார்.

வாரீர் சவுனகாதிகளே! இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பாதயத்மங் களை நினைத்து ஆகுலத்தையுற்ற அர்ச்சுனனுக்கு மிகுதியான பத்தியினால் மதி யானது மோகங்களைவிட்டுப் பரிசுத்தமாயிற்று. பின்பு ஸ்ரீவாசதேவனுடைய திருவடித் தியானத்தினால் சகலபாவங்களும் தவிர்த்தவனாகிப் பாரதயுத்தத்திற் றனக்கு இதமாக ஸ்ரீஹரியுபதேசித்த பரமபுருஷ விக்கியானமானது காவலி ளம்பமானதினலேயும் கருமாதீனமாகிய தமோகுணத்தால் மறைந்திருக்கிற படியினால் மறுபடியும் அதிகரித்துப்பெற்ற பிரம்மக்கியானத்தில் சோகத்தை விட்டுத் தான் சதந்தரனென்கின்ற சம்சயத்தைத் தவிர்த்துப் பிரகிருதி குணங் களில் ஒன்றாமல் பத்தத்தைவிட்டு நீங்கினான். யுதிஷ்டிரரும் ஸ்ரீபகவானுடைய கதியைக் கேள்விப்பட்டு யதுகுலநாசத்தையுமறிந்து மனோஜயஞ்செய்து கொண்டு சொர்க்கமார்க்கத்தைக் குறித்து யுத்தேசித்தார் குந்தியும் தனஞ்.

செயனால் சொல்லப்பட்ட யாதவபலத்தையும் ஸ்ரீ ஹரியுடைய கமனத்தையும் அறிந்துகொண்டு இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடாத அகோசரணை ஸ்ரீ பக் வானிடத்தில் மனதைநிறுத்தி ஏகாந்த பக்தியினால் சமுசாரத்தை நிவர்த்தி செய்தார்.

ஓய் சவுனகாதிகளே! எந்தச் சரீரத்தை யெடுத்து முள்ளினால் முள்ளை வாங்கினாற்போல் பூபாரத்தைத் தீர்த்தாரோ அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார் அந்தப் பகவானுக்குத் தன்னிருமேனியும் மற்ற சரீரங்களும் சமானமேயல்லாமல் வேறில்லை வேஷதாரியானவன் வேஷத்தைத் தரிக்கும்காலத்தில் தன் நிசரூபத்தைவிடாமல் அந்த மாறுவேஷத்தைத் தரித்து அதற்குள்ள நடனத்தை யுஞ்செய்து பிற்பாடு அந்த வேஷத்தைவிட்டுத் தன் நிசரூபத்துடனே வெளிப்பட்டிருக்கிறவனைப்போல மச்சியாதி ரூபங்களைத்தரித்த முகுந்தன் பூபாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டித் தன்னிச்சையா லெடுத்த களேபரத்தை விட்டுத் தன் நிஜரூபத்துடனே தன்பதத்திலிருந்தான் எப்போது ஜனங்கள் அனுசரித்துக் கடைத்தேறும் படியாகச் சிலாக்கியமாகிய வீலைகளைச்செய்த ஷ்ட்ருணபரிபூரணனாகிய ஸ்ரீ முகுந்தனுடைய திருவடிகள் விட்டு நீங்கினவோ அப்பொழுதே ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் அறியில்லாத ஜனங்கள் தருமங்களுக்கெல்லாம் ஏதுவான கலிபுருஷன் வந்தடுத்தானென்று சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப்பின்பு யுதிஷ்டிரருடைய நடத்தைகளையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓய் சவுனகாதியர்களே! யுதிஷ்டிரர் நம்முடைய நகரத்திலேயும் ராச்சியத்திலேயும் கிரகத்திலேயும் ஜீவவர்க்கங்களிலேயும், அந்தக் கலியுடைய சஞ்சாரத்தினால் லோபமும் அசத்தியமும் குடிலமும் இம்சையும் இதுமுதலான அதருமங்களுடைய சமூகங்களைக்கண்டு ஆலோசனைசெய்துகொண்டு பயணத்தைக்குறித்து யத்தனஞ்செய்தார் சக்கிரவர்த்தியான அந்தத் தருமராஜா குணங்களால் தமக்குச்சமானமாகியும் வினையசாலியாகவுமிருக்கிற பவுத்திரனாகிய பரீகசித்தை நாலு சமுத்திரத்தையும் பவித்திரமாகத்தரித்த பூமண்டலத்துக்கு நாதனாக அஸ்திபுரத்தி லாரோபனஞ்செய்து தான் தரித்துக் கொண்டிருந்த வெண்பட்டுகளையும் கடகமகுட முதலான ஆபரணங்களையும் அவ்விடத்தில் தானே நிவர்த்தித்து நம்மதென்றும் நானென்றும் உண்ணப்படுகிற அகங்காரம் மகாரங்களைவிட்டு சகலபந்தங்களையும் அறுத்து வாக்கு முதலான பத்து இந்திரியங்களையும் மனதிலடக்கி அந்த மனதைப் பிரானவாயுவினாலெடுக்கி அந்தப் பிரானனை அபானவாயுவிற்கேர்த்து அந்த அபானவாயுவை அதின்கருமமான உச்சரத்துடனே அபான தேவதையாகிய மிருத்தியுவைப் பஞ்சபூத விகாரமாகிய சரீரத்திற்கூட்டி சரீரத்தைப் பிராகிருத குணங்களில் சமர்ப்பித்து குணங்களைப் பிரகிருதியிற்பொருத்தி அந்தப் பிரகிருதியைச் சீவாத்துமாவிற் செலுத்தி அந்தச்சீவனை அழிவில்லாத பிரம்மத்திலொன்றாகப் பொருத்தி வைத்துக்கொண்டு மரவுரியைத்தரித்து ஆகாரத்தை விட்டு மவுனத்துடனே தலையை விரித்துக்கொண்டு அறியில்லாதவனைப்போலவும் பித்தனைப்போலவும் பேயனைப்போலவும் தன்னை எல்லாரும்பார்க்க ஒரு

பொருளையுங் கண்ணாற்பாராமலும் செவிடனைப்போல் ஒன்றையுங் கேளாமலும் வெளிப்பட்டு மஹானுபாவர்கள் முன்னடைந்த வழியான வடக்குதிக்கைக்குறித்து, மனதில் பிரம்மத்தைத்தியானஞ்செய்துகொண்டு எந்தவழியிற் போனவர்கள் திரும்பிவந்ததில்லையோ அந்த மார்க்கத்தை அடைந்தார்.

அவருடனே அவர் தம்பிரமர்களும் கலிபுருஷனால் பரிகரிக்கப்பட்ட பிரஸகனினால் நிறைந்த வலகத்தைப் பார்த்துத் தங்களுடைய வர்ணசிரமங்களுக்கு யோக்கியமாகிய தருமார்த்தங்களைப் பரமபுருஷனுடைய பிரசாத நிமித்தியமாக அனுஷ்டித்திருக்கையால் ஸ்ரீவைகுந்தனுடைய சரணகமலங்களைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு அந்தத் தியானத்தால் மிகுதியான பக்தியைச் செய்து அதினால் ரசோருண தமோருணங்களைப் பரிகரித்துச் சத்தமாகிய புத்தியால் புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளில் கட்டப்பட்ட மதியை யுடைத்தனவர்களாகி சகலகல்மஷங்களையும்போக்கி சத்புருஷர்களால் அடையப்படுங்கதியை அடைந்தார்கள்.

மனோஜயத்தை யுடைத்தான விதுரரும் பிரபாசகேஷத்திரத்தில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்தில் சித்தத்தை இடைவிடாமல் நிறுத்திக் கொண்டு தம்மை அழைக்கவந்த பிதுர்தேவதைகளுடனே தம்முடையலோகத்தை அடைந்தார் துரோபதையும் தன்பதிகளுக்குத் தன்னிடத்தில் அபேசையிலலாம லிருக்கிறதை நன்றாக அறிந்து குணபரிபூரணனான ஸ்ரீவாச தேவனிடத்திற் பொருந்திய மதியையுடைத்தாகி அவனையே நிலையாக அடைந்தான்.

யாதொருவன் சிரத்தையுடனே பகவானுடைய பயணத்தையும் பாண்டவர்களுடைய மஹாபிரஸ்தானத்தையும் கேட்கிறானே அவனுக்குப் பாவனமாகியும் மிகவும் மங்களகரமாகியுமிருக்கிற இந்தக் கேள்வியானது ஸ்ரீ ஹரியிடத்தில் பக்தியைக்கொடுத்து அவருடைய சித்தியையுங் கொடுக்கும்.

சர்வேஸ்வராய நம:

பதினாருவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

கோலமான கலியாற்சின்னானெனூந்
தாலமாம்புவித் தன்மப்பிராப்தியும்
பாலனோர்பரிச் சித்துசம்வாதமும்
காலவிதிற் சரமெனச்சாற்றுவாம்.

கலியினாலே சின்னான பூமிதருமங்களுடைய பிராப்தியும் பாலனாகிய பரிகசித்துவினுடைய சம்வாதமும் சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் பாண்டவர்களுடைய மகாபிரஸ்தானத்தை வர்னஞ் செய்த சூதர் பின்னையுஞ் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லுகிறார் பரமபாகவத னான பரிக்ஷித்து மஹாராஜா தன்ஜனனகாலத்தில் ஜாதகத்தினுடைய விதா னத்தை அறிந்தவர்கள் சொன்னபடி சிலாக்கியமாகிய குணங்களை யுடைத்தா கியும் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களுடைய சிஷ்யரால் தருமமாக ராச்சியபரிபால னஞ் செய்துகொண்டு அந்தப் பரிக்ஷித்து மஹாராஜா உத்தரனுடைய புத்திரி யான இராவதியைக் கலியாணஞ்செய்து அவளிடத்தில் ஜனமேஜயன் முத லான நாலுபுத்திரர்களை ஜனிப்பித்து மிகுதியான தசக்ஷணகளுடனேகடின ழுன்று அசுவமேதங்களைச் செய்தான் ஓய் சவுனகாதிகளே ! அப்படி கிருபா சாரியரை ஆசாரியராக நேமித்துக்கொண்டு அவன் திகைச்செய்த அசுவமே தங்களில் இந்திராதி தேவதைகள் பிரத்தியக்ஷமாகவந்து பாகம்வாங்கிக்கொ ண்டார்கள் அந்த வீரன் திக்குவிஜயஞ் செய்யும்போது ராஜ லக்ஷணத்தைத் தரித்தும் ஸ்திரீ புமானுள்ள இரண்டு கோக்களைத் தன்னுடைய காலினால் உதைத்துக்கொண்டுமிருந்த சூத்திரனை நிக்கிரகித்து தன்பராக்கிரமத்தினால் கலிபுருஷனை நிக்கிரகித்தானென்று சூதர்சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட சவுனகர் சூதரைப்பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓய் சூதரே ! அந்தப் பரிக்ஷித்து மஹாராஜா திக்குவிஜயஞ்செய்தபோது எந்த நிமித்தியமாகக் கலிபுருஷனை நிக்கிரகஞ்செய்தார் யாதொரு சூத்திரன் ராஜாவேஷத்தைத் தரித்துக் கோக்களைக் காலினால் உதைத்தானே அவன் யார்? அந்த நடத்தை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்னுடைய கதைகளுக்கு இடமாகவிருந் தால் சொல்லத்தக்கது பிரயோசனமில்லாக் கதைகேட்கிறகாலங்கள் ஆயுக்ஷப மேயல்லாமல் சபலமாகாது, ஓய் சூதரே ! மிதமாகிய ஆயுசும், இடைவிடாத மரணமுமான தன்மையைக்குறித்து அமிர்தமாகிற மோக்ஷத்தை யிச்சிக்குக் கொண்டிருக்கிற மனுஷானுடைய இதத்தைச்சிந்தித்து இந்தச் சத்தியயாகத் தில் பசவாலம்பமாகிற கருமத்தைச்செய்ய மிருத்தியு பகவானே இங்கேய ழைப்பித்திருக்கிறோம். இவ்விடத்தில் எவ்வளவுகாலம் வாசஞ்செய்கிறானே அவ்வளவுமட்டுக்கும் ஒருவனு மிறக்கமாட்டான் லோகத்தில் ஸ்ரீஹரி லீலை யாகிற அமிர்தத்தைப் பொழிகிறகதைகளை ஜனங்கள் கேள்விசெய்யக் கடவார் கள். சோம்பலாகியும் மந்தமதியாகியும் ஆயுளில்லாமலு மிருக்கிற இந்த ஜனங் கள் மனுஷசரீரமெடுத்திருந்தும் இராக்காலமெல்லாம் நித்திரையாலேயும் பகற்கால மெல்லாம் பிரயோசனமில்லாத கருமங்களாலேயும், ஆயுள்கழிந்து போகுதல்லவோ வென்று நினையாமலிருக்கிற தென்ன ஆச்சரியமென்று சொன்ன சவுனகரைக்குறித்துச் சூதர்சொல்லுகிறார். பரிக்ஷித்துமகாராஜா, குருசாங்கலதேசங்களில் வாசஞ்செய்துகொண்டு தன்னுடைய ஆக்கிளையி னால் சித்திதமானதேசத்தில் கலிபுருஷன் பிரவேசித்தானென்கிற வார்த்தை யைக் கேள்விப்பட்டவுடன் அவளிடத்தில் மிருந்த கோபத்துடனே வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு லீலவன்னகுதிரைகளுடனேயும் சிங்கக்கொடியால் விளங்கிக்கொண்டுமிருக்கிற ரதத்திலேறிப் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு ரதகஜ துரகபதாதிகளென்றே சதுரங்கசேனைகளுடனே திக்குவிஜயத்தைக்

குறித்துப் புறப்பட்டான் மேருவுக்குக் கீழ்ப்புறமான பத்திராசுவருஷத்தை யும் மேற்புறமான சேதுமால வருஷத்தையும் தென்புறமான பாரதவருஷத் தையும் உத்தரமான குருவருஷத்தையும் மேருவிற்பேர்ந்த இளாவிரதம் ரம் மியகம் இரண்பமயம் ஹரிவருஷம் கிம்புருஷமென்னும் பெயரால் விளக்கின வருஷங்களைச் சயித்து அங்கேயிருக்கிற ராஜாக்களிடத்திலிருந்து பகுதிவாந் திக்கொண்டு அந்தந்த விடங்களில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய மகத்துவத்துக் குக் கியாபகமாகிய பாண்டவர்களுடைய கதைகளைக் கேள்விசெய்தும் அசுவத்தாமாவுடைய அஸ்திரவொளியினால் தனக்குவந்த சங்கடத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் பரிகரித்துப் பாண்டவர்களிடத்தில் செய்த சிரேகத்தையும் பாண்ட வர் ஸ்ரீகேசவனிடத்தில் அனுஷ்டித்தபக்தியையும் கேள்விசெய்து பரமசந் தோஷத்துடனே துதிசெய்த அந்த ஜனங்களிடத்தி லுண்டாயிருக்கிற பிரீதி யினால் கடைச்சஞ்செய்து மகாவுதாரணையாலேயும் விஸ்தாரமான மனமு டையவனாகையாலேயும் அவரவர்களுக்கு மிகுந்த தனங்களையும் வஸ்திரங்களை யும் ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்கள் நிமித்தியமாகச்செய்த சாரத்தியத்தையும் சபாநாயகனாக விருந்ததையும் அவர்கள்சொற்படி நடந்து கொண்டதையும் சகாவாகவிருந்ததையும் தூதரநட் ததையும் ராத்திரிகாலங்களில் அவர்களை ரட்சிக்கவேண்டி யுருவினகத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததையும், வனத்தில் சஞ்சரிக்கிறபோது அடிக்கடி அவர்களையடுத்து ரட்சணஞ் செய்ததையும் அவர்களை தோத்திரஞ்செய்ததையும் சிரேகிதனானவர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்ததையும் அப்படியே யுலகமெல்லாம் அந்தவிஷ்ணுவை நமஸ்கரித்ததையும் கேள்விசெய்து பரிக்ஷித்து மகாராஜா ஸ்ரீஹரியுடைய சரணாரவிர்தங்களில் பக்திசெய்தான்.

ஓய் சவுனகாதிகளே ! தன்னுடைய பெரியோர்கள் நடந்தநடத்தையை எப்போதும் அனுசரித்து நடந்து கொள்ளுகிற அந்தப்பரிக்ஷித்து மகாராஜா வருகிறவழியில் ஒரு ஆச்சரியம் நடந்தது அதைச்சொல்லுகிறேன்சேனங்கள் தருமமானது ஒரு எடுத்துருபத்தை யெடுத்து ஒருகாலால் நடந்துகொண்டு கண்றையிழந்த தாயைப்போல் கதறிடக் கண்ணீர்சொரிந்துகொண்டும் மாறு வர்னத்துடனேயு மிருக்கிற பூமிதேவியாகிய பசுவை அடுத்துக்கேட்கின்றது,

வராய் மங்களரூபத்தையுடைத்தானவனே, உனக்கு ஆரோக்கியமுண் டாயிருக்கிறதா எந்தக் காரணத்தினால் வாடினமுகத்துடனே உம்முடையநிச வர்னத்தை யிழந்து இருக்கிறையோ அந்தக் காரணத்தினால் உன்மனதில் ஒரு கிலேசத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறாயென்றும் உனக்குப் பந்துவான ஜனம் வெகுதூரமாகப் போயிருக்கிறபடியால் அந்த ஜனத்தை நினைத்துச் சோகப்படுகிறு யென்றும் நான் நிச்சயிக்கிறேன்.

ஓய் அம்மா! நான் மூன்றுகால்களையிழந்து ஒருகாலால்நடக்கிறேனென்று துக்கப்படுகிறையோ, இல்லாவிட்டால் உன்னைச் சூத்திரர்களனுபவிப்பார்க ளென்று சேதப்படுகிறையோ தேவதைகள் யக்கியபாகத்தை யிழந்தார்க

என்று விசனப்படுகிறபோ இர்திரன்காலங்களில் வருஷங்களை நடத்தவில்லை என்று கேதப்படுகிறபோ, ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் ரகியாமல் கைவிடுவார்களென்று சங்கடப்படுகிறபோ, ஓய் பூமிதேவியே! பாலனை மாதாபிதாக்கள் ரகியார்களென்றோ, அந்தச்சிசுக்களை ராசுசர்கள் பிடிப்பார்களென்றோ பிராம்மணர்கள் வேதவிருத்தமாகிய கருமங்களைச் செய்வார்களென்று வேதங்களைக் குறித்துச் சிரமப்படுகிறபோ, ராசவர்க்கங்கள் பிராம்மணபத்தியில்லாமலிருக்கிறபடியால் பிராம்மணனுக்கு எப்படியென்று துக்கிக்கிறபோ, கலிபுருஷன் சுஷத்திரியபந்துக்களைப் பிறப்பிப்பானென்றும், அவர்கள் ராச்சியத்தை ஞாயமாகப்பாலனஞ் செய்யமாட்டார்களென்றும் சோகானுபவம் பண்ணுகிறபோ, இந்தக்கலியில் சீவவர்க்கங்கள் போஜனங்களிலும் பானங்களிலும் இருப்பிடங்களிலேயும் சம்பிரமங்களிலேயும் விரும்பியிருக்கிறார்களென்று கிலேசப் படுகிறபோ உன்னுடைய மிருந்தபாரத்தைப் பரிகரிக்கவேண்டியவதாரஞ்செய்த ஸ்ரீ ஹரியுடைய அந்தர்த்தானத்தை நினைத்துச் சந்தாப்படுகிறபோ சகலகருமங்களும் மோசுத்துக்கு விலக்கமாச்சதென்று கஷ்டப்படுகிறபோ ஓய் வசந்தரையே! உன்னுடைய இளைப்பிற்கு ஏதுவான உன்மனோவியாதியை எனக்குச்சொல்லவேண்டும் பலவானை கலியாலே யுன்னுடைய தேவசிலாக்கியமாகிய பாக்கியம் அபகரிக்கப்பட்டதென்று சங்கடப்படுகிறபோ வென்று ரிஷபருபமாகிய தருமம் கேள்விசெய்ததற்குப் பசுருபத்தைத்தரித்திருக்கிற பூமிதேவி உத்தரஞ் சொல்லுகிறாள்.

ஓ தருமதேவதையே! யாதொருகாரணத்தைக் கேட்கிறீரோ அதை பெல்லாம் நீ ரறிவீர் எவனால் உலகங்களுக் கொல்லாம் சுகத்தைக்கொடுக்கிற நாலுகால்களால் நீர் சஞ்சரிக்கிறீரோ எவனிடத்தில் சத்தியமும் சவுசமும் தயையும் சார்தியும் தியாகமும் சந்தோஷமும் குடிலமைந்திருக்கிறதையும் மனோசயமும் இந்திரியநிக்கிரகமும் தபசும் சர்வசமாக இருக்கிறதையும் பொறுமையும் வைராக்கியமும் சாஸ்திரசிரவணமும் கியானமும் ஒழிவும் ஐசுவரியமும் சவுரியமும் பராக்கிரமமும் தைரியமும் லாவண்ணியமும் சுவாதந்திரமும் சாமர்த்தியமும் கார்தியும் பாக்கியமும் மிருதுபாஷணமும் விசுவாசமும் சீலமும் பலமும் அகங்காரமுமில்லா மலிருக்கிறதையும் இதுமுதலான குணங்களெல்லாம் இடைவிடாம லிருக்கிறதுகளோ மகாபுருஷர்களால் பிரார்த்திக்கும்படியான இந்த மகாகுணங்கள் எவனிடத்தில் ஒருகாலத்திலும் குறைவில்லாமல் விளங்குமோ குணபாத்திரமாகியும் லட்சுமிநிவாசனாகியும் மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய விக்கிரகத்தைக் குறித்துத்துக்கிக்கிறேனே யல்லாமல் பாபயேதுவான கலியால் வியாபிக்கப்பட்ட ஜனங்களையும் என்னையும் அமரேசுவரனாகிய உம்மையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிதூர்வர்க்கங்களையும் சாதி ஜனங்களையும் பிராம்மணதிவர்க்கங்களையும் பிரம்மசரியாதி ஆசிரமங்களையும் நனைத்துநான் சோகப்படவில்லை.

ஓய் தருமதேவதையே! மிருதியான கியானதிகளுக்கு ஆசிரயமாகிய பிரம்மாதிகளான தேவதைகளும் பகவானுடைய திருவடிகளை அடுத்து நம்

பிக்கொண்டிருக்கையிலும் அநேககாலம் எவளுடையகடாசுதம் வேண்டுமென்று இச்சித்துத் தவசுகளைச் செய்தார்களோ அந்தஸ்சமீதேவியும் தனக்கு வீடாகிய கமலங்களுடைய பரிமளத்தை ஆக்கிராணஞ்செய்து அதுகளில் ஆசைபிறந்து மற்றவிடங்களை நினையாமல் அதுகளிற்றானே நினைவாகி நின்றாளோ அந்த முகுந்தனுடைய பத்மரூபமாகியும் வச்சிரமாகியும் அங்கு சமாகவும் துவசரூபமாகவும் விளங்குகிற ரேகைகளால் பிரகாசித்தும் சிவந்து மிருக்கிற திருவடிகளால் அலங்கரிப்பட்ட சரீரத்தை யுடைத்தாகி அவருடைய சம்பந்தத்தையும் அடைந்து பதினென்குலோகங்களுக்குள்ளே நான்சிரேஷ்ட னென்று நினைத்திருந்த என்னுடைய கர்வத்தால் முடிவில் என்னை நிவர்த்தித்தானோ யாதொருமுரவயிரியானவன் ராஜாவேஷத்தை எடுத்த அசுரர்களுடைய எண்ணிக்கையில்லாத அக்ஷேணியாகிற என்சுமையைத் தன் சுதந்தரத்தினால் பரிகரித்தானோ யாதொரு ஸ்ரீவாசுதேவன் யதுவம்சத்தில் அவதாரத்தைச் சங்கற்பித்து இந்தலோகத்தில் பாதங்களைவைத்து நடக்கிறதற்குச் சங்கடமடைந்து கொண்டிருக்கிற உன்னைத்தன் சகாயத்திரத்தால் என்னிடத்தில் பரிபூரணமான பாதங்களால் சஞ்சரிக்கும்படி செய்தானோ யாதொரு காமஜனகன் சத்தியபாமை முதலான ஸ்திரீகளுடைய தைரியத்தைக் கர்வத்துடனே தன்னுடைய பிரீதியுடனே கூடிய கடாசுதங்களாலேயும் மனோக்கியமாகிய புன்சிரிப்புகளாலேயும் சமத்தாரமான வார்த்தைகளினாலேயும் பரிகரித்தானோ அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அந்தச்சுகத்தால் பரவசமாகி புளகாங்கிதையாக விருந்தவன் அவனுடைய விக்கிரகத்தை எவன் தான் சுகிப்பாளென்று பூமிதேவியும் தருமதேவதையும் ஒருவர்க் கொருவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற சமயத்தில் பரிகரித்தென்கிற ராஜரிஷியானவன் கிழக்குமுகமாகிப் பிரவாகத்தை யடைந்திருக்கிற சரஸ்வதிநதியை யடைந்தான்.

பிரத்தியும்நாயநம :

ப தி னே ழா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி-விருத்தம்.

மாபராக்கிரம சாலியபிம்பிர
தாபபுத்திரன் பரிசித்துவாற்றழைந்
தேயொருந்து பெருங்களநிக்கிரக
மாபெருங்கதை வாருடனோதுவாம்.

மகாபராக்கிரமசாலியான பரிக்ஷித்துவினால் செய்யப்பட்ட கலியினுடைய நிக்கிரகம்சொல்லப் படுகின்றது.

இந்தப்பிரகாரம் அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமூலான்களாயிருக்கிற அந்தப்பசுக்க னையடிக்கிற ராஜலக்ஷணமுடைய சூத்திரனையும், தாமரைவளையம்போல் வெ ஞுத்தும் மூத்திரத்தை விட்டுக்கொண்டும், நடுக்கத்துடனே ஒருகாலால் பயப் படுகிறப்போலேயு மிருக்கிற ரிஷபத்தை சூத்திரன் காலாலே யுதைக் கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தும், கன்றில்லாமலும், கண்ணிலிருந்தும் தண்ணீர் களைப்பெருகவிட்டு அழுதுக்கொண்டும் இளைத்தும் பசியாமல் திரணத்தை யிச்சித்துக்கொண்டும், தருமமூலமாகியும் பசுரூபத்தையெடுத்த பூமியையும் கண்டு பரிசுபித்து மகாராஜாகையிலில்லைவணக்கி நானேறிட்டு அதில் பாணத் தைத்தொடுத்துக் கொண்டு மேகம்போல் கம்பிரமாயிவாக்கினால் கேட்கிறான் ஆரடா, நீ என்னுலே ரட்சிக்கப்பட்டவுலகத்தில் ஸ்திரீரூபமாகிய பசுவைக் கொல்லுகிறாய் உன்வேஷத்தைப் பார்க்கையில் ராஜாவாகவிருக்கிறாய். உன்க ருத்தைப் பார்க்கையில் சூத்திரவேஷ தாரிபோலிருக்கிறாய். காண்டபத்தைத் தரித்த அர்ச்சுனனுடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவன் போனதினால் எவர்களுக்குச் சோகம்வரும்படி செய்யலாகாதோ, அவர்களுக்கு சோகத்தைகொடுக்கிறீயே சோகத்துக்குயோக்கிய னாகையால் உனக்குவதத்தைக் கொடுக்கலாம் நீதான் தாமரைவளையம்போல் வெஞுத்தும் மூன்றுகால்களை இழந்தும் ஒருகாலால் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற ரிஷபவேஷத்தைத் தரித்திருக்கிறாய். எங்களைக் கேதப்படுத்தவேண்டுமென்று ரிஷபரூபத்தைத் தரித்த தேவதையோ, ஆர் சொல்லு கவுரவவமிசத்திற் பிறந்த ராஜேந்திராளுடைய பாருதண்டங்க ளாலே ரட்சிதமாகிய இந்த பூமண்டலத்தில் ஒரு காலத்திலும் உன்னைவிட மற் றொரு பிராணிகளுக்கு கண்ணீர் துளி நிலத்தில்விழுந்ததில்லை வாராய்காமதேனு சந்ததியிற்பிறந்த ரிஷபமே இந்த சூத்திரனிடத்திலிருந்து உனக்குப்பயந் தேவையில்லை இதுநிமித்தியம் நீர் சோகப்படவேண்டாம்.

வாராய் மாதாவே? உனக்குசேஷமம் துஷ்டர்களை நிக்கிறகுஞ்செய்கிற நான் சாக்கிறதையாயிருக்கையில் நீ அழவேண்டியதில்லை எந்தராஜாவுடைய ராச்சியத்தில் பிரஜைகள் துஷ்டர்களால் பிடிக்கப்படுகிறார்களோ மதித்திருக் கிற அந்தராஜாவுடைய கீர்த்தியும் ஆயுசும் பாக்கியமும் அவனுடைய பரலோ கதையும் நாசமடையும் ராஜாவுக்குத் தன்ராச்சியத்தில் ஆர்த்தியடைந்த சனங்களுடைய ஆயாசத்தைப் பரிகரிக்கிறதே பரமதருமம் ஆகையால் பிரா ணிகளுக்குத் துரோகத்தைச்செய்கிற இந்த மிகுந்த துஷ்டனை நான்வதைக் கிறேன்.

ஓய் சுரபிவம்சோத்பவனே ! நாலுகாலால் நடக்கிற உன்னுடைய மூன்று கால்களை வெட்டினவன் எவனவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய திருவடிகளை நம்பினராஜாக்களுடைய ராச்சியத்தில் உன்னைப்போலொத்த பேருக்கு இப் படி கால்களுடைய இழப்புபுரலாகாது.

ஓய் ரிஷபமே! உனக்குசேஷமம் நிரபராதிசுளான சாதாஜனங்களுக்குத் துரோகத்தைச் செய்தவன் குந்திகுமாரர்களுடைய குலத்திற் பிறந்த பேர்களு

டைய கீர்த்தியைக் கெடுத்தவன் உனக்கு அபராதிபான அந்தத்திரோகி யைச் சொல்லும் அபராதமில்லாத ஜனத்தினிடத்தில் அபராதத்தைச் செய் கிறவனுக்கு என்னுடைய பயம் அவனுக்கு எங்கேபோனாலுந் தீராதது. அபரா தமில்லாத பிராணிகளிடத்தில் துரோகத்தை எவன் பயமில்லாமற் செய்கிற னோ அவன் தேவனுயிருந்தாலும் அவனுடைய தோள்வளைகளுடனே பாரு வைப் பிரத்தியக்ஷமாக அறுத்துக்கொண்டு வருவேன். ராஜாக்களுக்கு சுவத ருமத்தினுடைய பரிபாலனமே உத்தமமான தருமமென்பது பிரசித்தமாகை யால் ராஜாவானவன் தனக்குச் சங்கடமில்லாதகாலத்தில் மரியாதையை அதி க்கிரமித்து அதருமங்களைச் செய்கிற ஜனங்களுக்கு சாஸ்திரவிகிதமாகிய சிதைக்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிற பரிசுபித்து மகாராஜாவு டைய வார்த்தையைக் கேள்விசெய்த ரிஷபரூபமாகிய தருமதேவதை சொல் லுகின்றது.

ஓய் ராஜாவே ! எவர்களுடைய குண சமூகங்களால் ஷட் குணபரிபூரண னுகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் துது முதலாகிய கருமங்களைச் செய்தானோ அப் படிப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய குலத்திற் சனித்த உங்களுக்கு இப்போது சொன்ன அபவாக்கியம் யுத்தந்தான்.

ஓய் ரிஷபசிரேஷ்டனே ! வாக்கிய பேதங்களால் மோகத்தையடைந்த நாங்கள் இந்தக் கிலேசங்களுக்குக் காரணங்களையும் இந்தத்துக்கத்தைக் கற் பித்த புருஷனையும் அறியாமட்டோம். ஒருவர்கொன்னபடி மற்றொருவர் சொல்லாமல் பலவகையாகச் சொல்லுகிறதையும் வேதபுருஷன் கருத்துக்கு விரோதமாகிய மதத்தில் நிலைத்த மனதையுடைத்தா யிருக்கிறதையும் சில பேர்கள் தனக்குத்தானே பிரபுவென்று சொல்லுகிறார்கள் சிலர் நவக்கிரகங் களே தெய்வமென்று சொல்லுகிறார்கள் யாகங்களையல்லாமல் மற்றொருநாத னில்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தவுலகங்களிப்படிபிறந்தும், நடத் தைக்கு ஒருமையாயிருந்தும் பின்பு இறந்துபோகிறதெல்லாம் இதின் சுபாவ மே யல்லாமல் மற்றொருவர் தருமமல்லவென்று சொல்லுகிறார்கள். சிலர் பிர யாச மில்லாமல் ஒருவருக்கும் பயமில்லை, பிரயாசமும் தன் தருமமாகையால் இந்தவுடலமே மூலதெய்வமென்று நாஸ்திகர் சொல்லுகிறார்கள். தான்செய் யும்யோகாப் பிரயாசமே பிரதானமென்று அதில்தன் ஏழமைப் புத்தியாலும் தனக்குத்தானே மித்துருவுஞ் சத்துருவுமென்றும் கிரீஸ்வரசாங்கியர் செகல் லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மகிமையை யுடைத்தானவனென்றும் இவன் ஸ்வரூப மிதுவென்றும் மனதினால் அளவிடக்கூடாமலும் வாக்கினால் சொல்லி முடியாமலு மிருக்கிற பரமபுருஷனையல்லாமல் மற்றொருவரல்லவென்று சில பேர் நிச்சயித்தார்கள்.

ஓய் ராஜரிஷியே ! இவர்களில் எவர்கள் எங்கள் துக்கத்துக்குக் காரண மாகி யிருப்பார்களோ அவர்களை உசிதமாகிய உம்முடைய மனதில் நிச்சயித் திக்கொள்ளுமென்று தருமதேவதை சொல்லிய வார்த்தையைக் கேள்வி.

செய்த பரிசுதித்துச் சக்கிரவர்த்தியானவன் மனதை நிறுத்திக் கொண்டு தியானித்துத் தெளிந்துகொண்டு மனதிலிருந்த சோகத்தைவிட்டு ஒருவாரத் தை சொல்லுகிறார்.

ஓய் தருமக்கியானே ! அதருமத்தைச் செய்தவர் அடையத்தக்க நர கங்களை அதைவாக்கினால் சொன்னவர்களுமடைவர் ஆகையால் அந்நிதிருக் கையிலும் நிச்சயமாகச் சொல்லாமல் மதபேதங்களைக்குறித்தீர். இந்தத்தரு மத்தைஎனக்குச்சொல்ல வேண்டியும் பரியாசத்தினால் சொன்னீர் ஆகையால் நீ தருமதேவதையே ரிஷபரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தருமத்தைச் சொல் லுகிறீர் இல்லாவிட்டால் பகவானுடைய சங்கல்பத்தால் நடக்கிற பிராணிகளு டைய கொல்லப்படுகிறதன்மையும் கொல்லுகிறதன்மையுமாகிற கதியை ஒரு வருமறியமாட்டார், ஆகையால் மனதுக்குத் தெரியாததருமத்தை வாக்கினால் சொல்லுகிறது அநிது கிருதயுகத்தில் தவசம், சுகித்துவமும், தயவும் சத்தி யமும் இந்நான்கும் உனக்கு நாலுபாதங்களாக இருந்ததுகள் உனக்கு விரோதியாகிய அதருமத்தினுடைய அம்சங்களான கர்மமும் ஈனசங்கமும் மதமும் அசத்தியமும் உன்னுடைய பாதங்களுக்குச் சத்துருவாகையால் அசத்தியமும் நீங்கலாக மற்றமூன்றுகளால் யுகக்கிரமத்தினால் உன்னுடைய மூன்றுபாதங்களும் இந்தக்கலியுகத்தில் கழிந்ததுகள். இப்போது உன்னு டைய நாலத்தொரு அம்சமாகிய சத்தியமொன்றே ஒழிந்திருக்கிறது இந்தப் பாதத்தால் தான் நீ நினைத்தாங்கி யிருக்கவேண்டும் அதருமமாகிய அந்தக் கலிபுருஷனை அசத்தியத்தால் மிகவும் வளர்ந்து அந்தப்பாதத்தையும் வாங்கி வைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தப்பசுவேஷத் தைத் தரித்தவன் பூமிதேவி இவளினுவரைக்கும் சிலாக்கியமாகிய தவசமுத லான உன்னுடைய பாதங்களால் வினோதமாகிய சம்பந்தையடைந்து ஸ்ரீஹ ரியுடைய பாதலாஞ்சனங்களாகிற அலங்காரத்தைத் தரித்து சகலபாரங்களை யும் ஸ்ரீஹரியால் தவிர்த்து சுகித்திருந்தான் இப்போது இந்தச் சுகத்தை யு மிழந்து ஸ்ரீஹரியையும் கைவிட்டு அதரும அம்சங்களாகிய சர்வசங்களால் மிகுந்தபாரத்தை பெடுக்க மாட்டாமல் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்களைச் சொ ரியவிட்டுக்கொண்டு நாயகனைப்பிரிந்த பதிவிரதையைப்போல் பிராம்மணபக்தி யில்லாமல் ராஜவேஷத்தைத்தரித்த சூத்திரர்கள் தன்னை அனுபவிப்பார்களல்ல வோவென்று இப்படிதருமதேவதையும் பூமிதேவதையும் நல்லவார்த்தையால் சமாதானங்கள்செய்த பரிசுதித்துமகாராஜா அதருமமூலமாகிய கலிபுருஷனை சிதைச்செய்யவேண்டித் தீசுண்ணியமாகிய கத்தியையெடுத்து உருவினான். அப்போது தன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்து கட்கத்தைக் கையில் பிடித்திருக்கிற பரிசுதித்து வினுடைய மனதையறிந்த கலிபுருஷன் பயத்தி னால் நடுங்கிக்கொண்டதான் தரித்திருந்த ராஜவேஷத்தை விட்டு அவன்பாத மூலத்தில் தன்சிரசினால் வணங்கினான் அப்போது அதிவீரனாகிய சரணுகத ரகூணை விரதத்தைத்தரித்தவர்களில் பிரசித்தனாகிய ஏழைகளிடத்தில் இரக் கமுள்ளவனுமாகி யிருக்கிற அந்தத்தேவராஜன் தயாசாலி யாகையால் அவ ிகாக்கொல்லாமல் கொஞ்சம் நகைத்தவன்போல் ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

வாராய் கலிபுருஷனே ! குடாகேசனுடைய கீர்த்தியைப் பரிபாலனஞ் செய்கிற பேருக்குக் கைகப்பி அஞ்சலியஸ்தம் செய்த வுனக்கு ஒருவிடத்தி லும் பயமில்லை ஆனாலும் அதருமபந்து வாகையால் எந்தேசங்களில் நீவாசஞ் செய்யாமல் நமக்கு உசிதமில்லாத மற்றதேசங்களில் போய்விடு ராசக்கிரகங் களில் நீவாசஞ்செய்கிறவயணர் தெரிந்துகொண்டு லோபமும், பொய்யும் திருட்டும், இளப்பாகிய வர்ணசிரம தருமத்தியாகமும் மூத்தவளும் வஞ்சனை யும் கலகமும் டம்பமுங் கலந்த அதருமக் கூட்டமும் அடுத்துவந்தது.

அடா அதரும பந்துவே ! பிரத்தியக்ஷமாகிற தருமத்துடனே வாசஞ் செய்யவேண்டிய இந்தப் பிரம்மவரதசேஷத்திரத்தில் யக்கியசரீரகளு ஸ்ரீ ஹரியை ஸ்தாவரங்களிலும் சங்கமங்களிலும் வாயுவானவன்போல் உட்பு குத்து வெளியிலும் நிறைந்து ஆத்மாவாகி இப்படியக்கியம்செய்கிற சனங்களு டைய இச்சாவஸ்துக்களை அமோகங்களாகக் கொடுக்கின்றானென்று கலிபுரு ஷனைப் பார்த்துப் பரிசுதித்து மகாராஜாசொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட அந்தக்கலி யானவன் நடுக்கத் துடனேகூட அந்தராஜாவை காலதண்டத் தைத் தரித்திருக்கிற யமனைப் போல் நிச்சயித்துக் கொண்டு சார்வபூபனே ! உம்முடைய ஆக்கினையினால் எங்கேயாகிலும் ஒரு விடத்தில் போவேனாகில் அவ் விடங்களெல்லாம் பாணமேறிட்ட வில்லை யுடைத்தான உம்மை காணுகிறேன்.

ஓய் ! தருமத்தைச்செய்கிற பேர்களுக்குள் சிரேஷ்டரே ! எந்த விடத்தில் சஞ்சலமில்லாமல் உம்முடைய ஆக்கினையைச் சிரசினால் தரித்துக்கொண்டு நான்வாசஞ்செய்வனோ அந்த ஸ்தலத்தை நீர் ஆக்கியாபிக்க வேண்டுமென்று கலிபுருஷன் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்ட பரிசுதித்து அந்தக்கலிக்கு வா சஞ்செய்கிறதற்கு இடங்களைக் கற்பித்தான், எந்த விடத்தில் சூதும், சுரூபா னமும், ஸ்திரீ ஜனங்களும், பிராணி வதைகளுமாகிய இந்த நாலு அதருமங்க ளையும் கொடுத்தபின்பு அதில் திருப்தியில்லாமல் மறுபடியுங் கலி கேட்டுக் கொண்டபடியினால் சுதந்தரனான தேவபாகன் அவனுக்கு ஸ்தானமாக் சுவர் னத்தைக் கொடுத்தான், அதினால் பொய்யும், மதமும், காமமும், ரசோருண் மும் ஐந்தாவதான வைரவமும் அடையப்பட்டபடியினால் அதருமயேதுவான கலிபுருஷன் இந்த ஸ்தானங்களையடைந்து உத்தரை குமாரன்கொடுத்த இந்த ஸ்தானங்களில் அவனாக்கினையைச் சிரசினால் பாலனஞ்செய்துகொண்டு வாச ஞ்செய்தான்.

இப்பால் நல்லகதி வேண்டுமென்று நினைத்தவன் இந்த ஸ்தானங்களை ஒருகாலத்திலேயும் இச்சிக்கலாகாதென்று சூதர் நைமிசாரண்ணிய வாசிகளுக் குச் சொல்லிப் பின்னையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓய் பிராம்மணர்களே ! சகல தருமங்களையும் நடப்பிக்கிற அந்த ராசேந் திரன் அந்த எருதுகளுடைய நஷ்டங்களாயிருக்கிற தபசும், சத்தியமும், தய வுமாகிற மூன்றுபாதங்களையும் திரும்பவுங்கூட்டினான். பின்பு அந்தப் பூமிதே வியையும் சமாதானஞ்செய்து விருத்திசெய்து வைத்தான்.

அந்த பரிசுதித்து மகாராஜன் இப்போது ராஜ்யோக்கியமாகியும், தனக்குப் பிதாமகனாகிய தருமராஜன் ஆரண்னியப் பிரவேசம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தகாலத்தில் கொடுக்கப்பட்டு மிருக்கிற சிம்மாசனத்தை ஆரோகணஞ்செய்து வாசஞ்செய்கிறான்.

ராஜ ரிஷியாயும், மகானுபாவனாயும், சக்கிரவர்த்தியாயும், அமோககீர்த்தி சம்பன்னனாயு மிருக்கிற அந்த கவுரவேந்திரன் கார்தியுடனையும், சம்பத்துடனையும், இப்போது வாசஞ்செய்கிறான்.

ஓய் விப்பிர சிரேஷ்டர்களே! யாதொருவன் பரிபாலனம்செய்த பூமியில் நீங்கள் சத்திரயாகஞ்செய்ய நிர்மித்திருக்கிறீர்களோ, அந்த அபிமன்யுகுமாரனை ராஜாவானவன் இப்படிப்பட்ட மகிமையுடைத்தான வனென்று சூதர்பிண்ணையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ சிருஷ்ணாய நம:.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கல்-விருத்தம்.

பிரமசாபம்பரிச்சித்தனைதலும்
விரைமலர்த்தார் மினிர் தணிவாகுயர்
அரசனுக்குவை ராக்கியமகற்றிப்பின்
பெரிதனுக்கிரக மானதும்பேசுவாம்.

பரிசுதித்துவுக்குவந்த பிரம்மசாபமும் அந்தப்பிரம்ம சாபமே ராஜாவுக்கு வைராக்கியத்தைப் பண்ணுகின்றும் அனுக்கிரகமாச்சுதென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே! யாவொருவன் துரோணகுமாரனுடைய அஸ்திரத்தினால் தகிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஷட்குணபரிபூரணனாகியும் அற்புத சரித்திரனாகிய மிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மாதாவினுடைய கர்ப்பத்தில் மரிக்காமல் பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மனையுடைத்தா யிருக்கிறபடியால் பிராம்மணகோபத்தினால் வந்திருக்கிற தகைகளிடத்தி லிருந்துண்டான பிராம்மணசாப விஷயத்திலிருந்து மோகமடையவில்லையோ சுகப்பிரம்ம ரிஷியினுடைய சிஷியனாகிய அந்த அபிமன்யுகுமாரன் சமஸ்த தத்துவங்களையும்றிந்து சர்வசங்கப் பரித்தியாகஞ் செய்து அசுதினான ஸ்ரீபரமாத்மாவிடத்தில் நிஷ்டையைப் பொருந்திக் கங்கா கதியில் தன் சரீரத்தை நிவர்த்தித்தான். ஆகையால் உத்தம சலோகனாகிய ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய வார்த்தைகளைச்சொல்லி அவனுடைய கதைகளாகிற

அமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்து அவன் பாதபத்மங்களை ஸ்மரித்திருக்கிற ஜனங்களுக்கு மரணகாலத்திலும் மோசம்வரமாட்டாது அபிமன்யு குமாரனாகிய இந்த மகாராஜன் ஏகச்சக்கிராதிபதியாகி இந்தப் பூமிக்கு எவ்வளவுகாலம் நாயகனாகவிருக்கிறானோ அவ்வளவுகாலமும் இந்தக் கலியாணவன் பூமண்டல மெல்லாம் பிரவேசித்திருந்தாலும் விருத்தியடையவில்லை எந்தச் சமயத்தில் இந்த பூமியை இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சோதித்தாரோ அந்தச் சமயத்தில் தானே யனுசரித்துவந்தான் அதரும ஏதுவான இந்தக் கலிபுருஷனை இந்த மகாராஜன் இப்பூமியில்வராமல் ஏன் துவேஷிக்கவில்லை யென்றால் சாரத்தை கிரகிக்கிற வண்டைப்போல் சாரமறிந்தவனாகையால் அவன்வாசத்தை உபேகசித்தான் ஓய் சவுனகாதிகளே! அதிபுண்ணியமான பரிசுதித்துவினுடைய உபாக்கியானம் ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய கதைகளுடனே நீங்கள் பிரஸ்னஞ்செய்தபடி என்னுற் சொல்லப்பட்டது அனேக சரித்திர சம்பன்னனாகிய ஸ்ரீபகவானுடைய குணங்களாலேயும், லீலைகளாலேயும், பரிபூரணங்களான கதைகள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும் சமுசார நிவர்த்தியை இச்சித்தவர்தான் கேட்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற சூதரைப்பார்த்து நைமிசாரண்னிய வாகி என்ன ரிஷிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓய் சூதரே! அநேகமாயிரவருடம் ஜீவித்திருக்க வேண்டுமென்றும், நீர் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய நிர்மலமான கீர்த்தியைச் சொல்லுகிறீர் அதுமரண யோக்கியாளான மனுஷருக்கு அமிர்தமல்லவோ, அதிமாத்மிரமாகிய உபத்திரவங்களால் விசுவாசஞ்செய்கிறதற்கு அயோக்கியமாகிய இந்தச் சத்திரயாகத்தில் புகைகளால் மலினமாகிய சரீரத்தையுடைத்தான எங்களுக்கு ஸ்ரீகோவிந்தனுடைய பாதபத்மங்களில் பிறந்தும் மதுரமாகியுமிருக்கிற மதுவைப்பானஞ் செய்கிக்கிறீர்.

ஓய் சூதரே! பாகவதானுடைய சகவாசலேசத்துக்குச் சுவர்க்கமும், புகை வல்லியமும், சமமென்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை ஆகையால் மரணசீலராகிய ஜனங்களுடைய ஆசைக்கு விஷயமாகிய பசுபுத்திரர்களைச் சமமல்லவென்று நினைக்கிறதில் சம்சயமில்லை சாரத்தை யறிந்தவன் எவன்தான் மகானுபாவனுடைய இருதய நிவாசியான ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையில் திருப்தியடையான், யோகிஸ்வரர்களான யாதொரு ஜீவப்பிரம்மாதிகளும் ஹேயகுணரகிதனாகிய இவனுடைய கலியாணகுணங்களுடையமுடிவையறிந்தவர்களில்லை, ஆகையால் கியானசத்தியாதி சம்பன்னராகிய தேவரீர் மஹானுபாவனுடைய ஏகாந்தவசனத்துக்கு யோக்கியனாகிய ஸ்ரீஹரியினுடைய விசித்திரமான சரித்திரத்தைக் கேள்விசெய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற எங்களுக்குக் கேள்விசெய்க்கவேண்டும் வித்தியா நிதியே! குறைவில்லாத புத்திசாலியான அந்தப் பரிசுதித்து என்கிறவன் பரம்பாகவதன் வியாச குமாரராகிய சுகப்பிரம்ம ரிஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட எந்தக் கியானத்தினால் கருடத்துவச பாதபத்மத்தை யடைந்தானோ மிகவும் அற்புதமாகிய யோகநிஷ்டரை வணித்தும் மிகுந்த புண்ணியமாகியும் பாகவதானுடைய மனசுக்கு அபிராமமாகியும் அனந்த

னுடைய சரித்திர வர்னமாகியுமிருக்கிற அந்தப் பரிக்ஷித்து உபாக்கியானத்தை எங்களுக்குச் சொல்லுமையாவென்று பிரஸ்னஞ்செய்த சவுனகாதிக்கோப் பார்த்துப் பரமசந்தோஷத்துடனே சொல்லுகிறார். நாங்கள் கியானவயதில் கியானவிருத்தரான ஸ்ரீசுகருடைய சேர்வையாலும் அனுவிர்த்தியாலும் சிலாக்கியமான ஜன்மத்தை யுடைத்தானவர்களானோம், அதிசிலாக்கியான தேவரீருடைய ஆக்கியாபனமாவது சேக்கிரமாகத் துஷ்குலத்திற்பிறந்த மனோராகத்தை யுதறிப்போடுகிறது ஏகாந்த பாராயணாகிய பரமாத்மாவின்னுடைய நாமங்களைப் பாராயணஞ் செய்கிறவர்களுக்கு அந்தநாமம் துஷ்குல சன்மத்தைப் பரிகரிக்கு மென்கிறதில் சொல்லவேண்டிய தென்ன அந்தபகவான் அளவிடப்படாத மகத்தான குணத்தையுடைத்தாகி யிருக்கிறபடியினால் ஸ்ரீலட்சுமிதேவியானவள் தன்னை பிரார்த்திக்கிற மற்ற தேவதைகளைச் சோதித்துச் சமாமமாகியும், அதிசயமாகிய மில்லாமலும் தன்னை அடையவேண்டுமென்று இச்சையாலுமிருக்கிற யாதொரு அனந்தனுடைய சரணகமலரேணுவை யடைந்தாளோ பிரம்மதேவனால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பூஜாசலிலமானது யாதொருவனுடைய பாதங்களில் நின்றும் ஜனித்து லோகங்களைப் பாலனஞ்செய்ததோ அந்த முகுந்தனைக்காட்டிலும் பகவானென்ற பதத்துக்கு முக்கியார்த்தமாகிய சர்வேஸ்வரன் லோகத்தில் எவன்தானிருக்கிறான். யாதொரு முகுந்தனிடத்தில் அனுராகயுக்தரான கியானிகள் தேகாதிகளில் உறுதியாயிருக்கிற சங்கத்தைவிட்டு அஹிம்சையும் உபசார்தியுமாகிற சிலாக்கிய தருமங்களுக்கு ஆதாரமாகிய பரமஹம்சா சிரமத்தை யடைகிறார்களோ அந்த மகானுபாவருடைய மகிமையை சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ் செய்தீர்க ளல்லவோ.

ஓய் வேதஸ்மர்த்திகளே! எனக்கு அறிவு எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவும் சொல்லுகிறேன், பட்சிகளானதுகள் எங்கும்பரந்த ஆகாசத்தின் முடிவிலும் சஞ்சரிக்கமாட்டாமல் தன்சக்தியுள்ள மட்டும் பறக்கிறப்போல் கியானிகளும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு லீலைகளைமுற்றும் அறியமாட்டாமையினால் உள்ளமட்டும் சொல்லமாட்டார்கள்.

அந்தப்பரிக்ஷித்து ஒருகாலத்தில் தனுசை யெடுத்துக்கொண்டு வனத்தில் வேட்டைசெய்ய வேண்டுமென்று மிருகங்களையடித்துச் சஞ்சரித்து இளைப்பையடைந்து மிகவும் பசிகாக்கங்களுடனே சலாதாரமான ஏரிமுதலானதுகளைக் காணாமல் ஒருரிஷி யாசீர்மத்தை அடைந்தான்.

அந்த ஆசிரமத்தில் ஒரு ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு சார்தராகி கண்களை மூடிக்கொண்டு இந்திரியங்களைப் புறம்போகாமற் நிறுத்திக்கொண்டு சாக்கிர சொப்பன சமுத்தியென்கிற மூன்று அவஸ்தைகளையும் தவிர்த்து துரியாசிரமத்தையடைந்து பிரமத்தைச் சாஷாத்தகரித்து விகாரகிதனாகியும் அவிழ்ந்து தொங்குகிற சடைகளாலேயும், மான்றோலினாலேயும், மறைக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடைத்தாகியும் இருக்கிற ஒரு ரிஷியைக்கண்டு உலர்ந்துபோகிற கபோலங்களையுடைத்தானவனுகிப் பிரம்மரிஷ்டரான முனியை உதகம் வேண்டுமென்று யாசித்தான் அப்போது அந்தரிஷியினால் உபசாரங்கள் லபியாமற்

போனபடியினாலே தன்னை அந்த முனிஸ்வரன் அசுட்டை செய்தானென்று நினைத்துக்கொண்டு கோபத்தை யடைந்து அந்தப் பிரம்மரிஷியினுடைய தோளில் பிராணனில்லாத சர்ப்பத்தை, வில் துனியாலெடுத்து அவர்தோளிலீட்டுப் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தான்.

அவனப்படி செய்யவேண்டிய தரும் மேனென்றால் இந்த ரிஷியானவர் சகலமாகிய இந்திரியங்களையும் சயித்துக் கண்களை மூடியிருக்கிறாரா, இல்லை யென்று பொய்யாகிய சமாதியையடைந்து க்ஷத்திரிய பசங்களால் ஆகவேண்டிய தென்னவென்று நினைத்திருக்கிறாராவென்று அறியவேண்டி இப்படிச் செய்தான்.

பின்பு அதிதேஜசை யுடைத்தான அந்தரிஷிகுமாரனான சிர்க்கியானவன் சிறுபிள்ளைகளுடனே விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் தன்பிதாவிடத்தில் ராஜாசெய்த பாவத்தைக்கேட்டு மரியாதையை அதிகரித்து நடக்கிற சனங்களுக்குச்சிஷ்களாகியும் குணபரி பூரணனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஸ்ரீவைகுந்த நகரத்திற்கு எழுந்தருளினபின்பு மரியாதையைக் கெடுத்த இந் ததுஷ்டனை இப்போது நான்நிக்கிரகஞ் செய்கிறேன், எந்தபோபலத்தைப் பாருங்களென்று சொல்லிப் போட்டு ரோஷத்தினால் சிவந்தகண்களையு டைத்தான அந்தரிஷிகுமாரன் சிநேகிதாள் பார்த்திருக்கையில் கவுசிகை நதியினுடைய வுதகத்தைப் பரிசித்து வாக்காகிற வச்சிரத்தைக் கற்பித்தான்.

தன் குலக்கொள்ளியாகியும் என்பிதூர்துரோகி யாகியுமிருக்கிற இவனை இன்றுமுதல் ஏழாநாள் என்னால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட தஷ்கன் கடிக்கப் போகிறான், என்றிப்படி சாபங்கொடுத்தபின்பு ஆசீர்மத்தில்வந்து தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்பத்துடனே கூடிய தன்பிதாவைக்கண்டு துக்கத்தினால் குரல்விட்டமுதானல்லவோ, ஆங்கேரசனுடைய கோத்திரத்திற்பிறந்த சமிக ரிஷீஸ்வரர் தம்முடைய குமாரன் அழுகிற குறிலைக்கேட்டுக் கண்களைத்திரந்து தம்முடைய தோளில் விழுந்திருக்கிற சர்ப்பசவத்தைத் தள்ளிப்போட்டு வாராய்புத்திரனே! எந்தகாரணத்தினால் அழுகிறாயென்று கேட்க அந்தரிஷிகுமாரன் நடந்த நடத்தையெல்லாம் தன்னுடைய பிதாவான சமிகருக்குச் சொன்னான், அப்போது அந்தப்பிரம்மரிஷ்டரானவர் சபிக்கத்தகாத நரேந்திரனுக்குச் சாபங்கொடுத்தோ மென்று சொன்ன புத்திரனைப்பார்த்து வராய் மூடனே! கொஞ்சமான துரோகநிமித்தியமாக மகத்தாகிய நிக்கிரகத்தைச் செய்தாய். பரமபுருஷனென்று பெயரையுடைத்தான நரதேவனை மற்றநருக்குச் சமாமமாக எண்ணக்கூடாது. வாராய் புத்திரனே! நரதேவனென்று பெயரையுடைத்தாகிய ஸ்ரீசக்கிரவர்த்தியானவன் ஜனங்களுடைய கண்ணினால் காணப்படாமலிருந்தானாகில் இந்தலோகமானது ரட்சிக்கப்படாத செம்புலியாட்டு மந்தையைப்போல் சோராளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு க்ஷண மாத்திரத்தில் நசித்துப்போகும் இந்தபரிக்ஷித்து மகாராஜாவானவன் தருமத்தைப் பாலனம்செய்கிறதில் திருஷ்டியடைந்தவன், சகலமான பூமிக்கும் பிரபுவாகியும், மிகுந்த கீர்த்திசாலியும் ராஜவாயும் ரிஷிநடத்தையுடைத்தானவனுடியும், அசுவமேதங்களைச்செய்து அதினால் பிரகாசித்தும் பிரத்தியட்சமாகப்

பரமாத்மாவைச் சாஷாங்கரித்து மிருக்கிற மகாபாகவதன் இவன்பகிரகங்க ளால் இளைப்பை அடைந்துதினனாவி நம்முடைய ஆசீர்மத்தில் வந்தனன், இவனுக்கு நாம் சாபங்கொடுப்பது உசிதமல்ல, பாபரகிதனை நம்முடைய தாசரிடங்களில் புத்திபரிபக்குவ மில்லாதபாலனால் செய்யப்பட்ட பாவத்துக் குப்பிராயச்சித்தம் தூர்பலமாகையால்சர்வார்திரியாமியான ஸ்ரீபகவான்ஷமித் தருள வேண்டுமென்று தன்புத்திரன் செய்தபாவத்தினால் அந்தரிஷி அனுதா பத்தையடைந்து தனக்கு ராஜா அபகாரஞ் செய்திருந்தாலும் அந்த அபகா ரத்தை மனதினால் நினைக்கவில்லை அது யேனென்றால், சத்புருஷர் உலகத்தில் பித்தராலே சீத உஷ்ணசுகதுக்கங்களை அடைவிக்கப் பட்டிருந்தாலும் சீவாத் துமாவானவன் சுகதுக்காதிருணங்களுக்கு ஆஸ்ரயனல்லவென்று எப்படி சகித்திருப்பார்களோ! அதுபோல் விசனத்தையும் சந்தோஷத்தையும் மடை யவில்லை யென்று, சூதர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப்பின்னையுஞ் சொல்லு கிறார்.

சீ த ர ா ய ந ம :

ப த் தொ ன் ப தா வ து அ த் தியாயம்.

கலி-விநீதம்.

துங்கயோகிசர் சூழும்பரிட்சித்து
கங்கையைமூழ்கிப் பிராமஹாபவேசஞ்செய்
தங்கிருந்து மகிழ்கொளமையத்திற்
பொங்கும்வேத சுகமுனிபுல்லினர்.

யோகிசனங்களினால் சூழப்பட்ட பரிஷித்து கங்காதீரத்தத்தில் பிராயோ பவேசஞ் செய்திருந்த சமயத்தில் மகாபாகவதரான சுகருடைய நல்வரவு சொல்லப்படுகின்றது.

ஓய் சவுனகாதிகளே! அப்பால் அந்த ராஜாவானவன் ஒருவருமறியாமல் ரகசியமாகத்தான்செய்த அந்தயினமாகியகருமத்தை நினைத்துக்கொண்டு விச னாக்கிராந்தையிருக்கிற சமயத்தில் முனிசூமாரனால் சொல்லப்பட்டும் தஷ்கனி டத்தில்நின்றும் உண்டாகிறமரணத்தை அந்தரிஷியினுடையசிஷியசமூகத்தால் கேள்விப்பட்டு ராச்சியஞ்செய்யுஞ் காலத்திலே தானே இந்த லோகத்தையும் சொர்க்காதி லோகங்களையும் நிகிருஷ்டமாக நிச்சயித்த வணகையால் சமுசா ரத்தில் வைராக்கியம்பிறந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய திருவடி சேவையைச் சகலபுருஷார்த்தங்களிலும் கிரேஷ்டமென்று நிச்சயித்துஸ்ரீதுளசியினால்விளங் குகிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானின் சரணங்களுடைய தூளிகளுடனே பிரகாசிக் கின்ற ஜலங்களுடைய பிரவாகத்தை யுடைத்தான தேவததியில் பிராயோப வேசஞ்செய்தான்.

யாதொருகங்கையானது சகலலோகங்களையும், உள்ளும் புறம்பும் பாவ னஞ் செய்கிறதோ, அந்தக்கதையை எவன்தான் பஜனஞ்செய்யான் இப்படி அந்தப்பாண்டு குலோத்பவன் ஸ்ரீ விஷ்ணு பாதத்தில் பிறந்தகங்கையில் பிராயோபவேசத்தைச் சங்கல்பித்து சகல சங்கங்களையும். விட்டு முனிவே ஷத்தைத் தரித்து மனதைமற்ற விடங்களிற் செல்லாமல் நிறுத்திக் கொண்டு ஸ்ரீ முகுந்தனுடைய திருவடிகளில் தியானஞ் செய்தான் அவ்விடத்தில் சகல லோகங்களையும் பாவனஞ் செய்கிறவர்களாகவும் மகத்தாகிய மகிமையை யுடைத்தாகியுமிருக்கிற ரிஷிகள், தங்கள் சிஷியர்களுடனே கூடதீர்த்தயாத்தி ரையென்கிற வியாஜத்தினால் வந்தார்கள். அவர்களாரென்றால் அத்திரி, வதிஷ்ட் டர், சவுனகர், சாரத்துவான், அரிஷ்டநேமி, பிரகு, ஆங்கேசர், விஸ்வமித் திரர், பரசராமர், உசத்தியர், இந்திரப்பிரதமர், இத்துமவாகர், மேதை, அதிதி, தேவவர், ஆரசுஷனர், பரத்துவாசர், கவுதமர், பிரபிலாதர், மைத்திரே யர், அவுசவர், கமஷ்டர், அகஸ்தியர், வியாசர், நாரதபகவான், மற்று முள்ள உயர்ந்த தேவரிஷிகளும் பிரம்மரிஷிகளும், அருணாதிகளான காண்டவரிஷிக ளும், நானாவிதமான ரிஷிவர்க்கங்களிற் பிறந்து ரிஷிசரிபையுடனே விளங்கு கிற இந்தரிஷிகளுக்கு அர்க்கியபாத்தியாச மனியங்களை யுத்தமாகக்கொடுத்து அந்தராஜா இவர்களை கிரகினால்வணங்கினான் அப்பால் அந்தரிஷிகள் சுகமாக ஆசனங்களிலிருந்த பின்பு திரும்பவும் அவர்களுக்கு வந்தனஞ் செய்துக் கொண்டு மற்றொருவிடத்தில் மனதைச் சலிக்க வொட்டாமல் நிறுத்திக் கொண்டு தனக்குச் செய்யவேண்டிய காரியத்தை விக்கியாபனஞ் செய்தான்.

மஹானுபாவர்களால் அனுக்கிரகிக்கப்படும் நாங்கள் ராஜவர்க்கங் களுக்குள்ளே மிகவும் தன்னியாளாகிறோம் ஈனமாகிய கருமத்தை யுடைத்தான ராஜகுலமானது பிராம்மணனுடைய பாதச்சவுசஜலத்துக்கு விலக்கமல்லவோ அப்படிபாபியாகிலும் சர்வகாலங்களிலும் கிரகங்களில் ஆசக்தியுண்டான சித் தத்தை யுடைத்தாகியு மிருக்கின்ற என்னுடைய பாபபரிகார நிமித்தமாகி ஸ்ரீஹரியானவர் என் வயிராக்கியத்துக்கு மூலமாகி பிராம்மண சாபஸ்வரூப மாக ஆவிர்ப்பவித்தான், இல்லாவிட்டால் இந்தச்சமுசாரத்தில் ஒழிவில்லாத நான்சிக்கிரமாகப் பலத்தை யடைவேனல்லவோ ஓய் பிராம்மணோத்தமர்களே! என்னை நீங்கள் சரணாகதனாக நிச்சயஞ் செய்யவேண்டும், இந்தக்கங்காதேவி யும் ஸ்வாமியிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப் பட்டமனதை யுடைத்தானவளாக நிச்ச யிக்கட்டும், பிராம்மணனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட குழலனான தஷ்கன்கடித்தா லும் கடியாமலிருந்தாலும், ஸ்ரீ விஷ்ணுவினுடைய கதைகளைக் கானஞ்செய் யுங்கள் இனிமேல் நான் எந்த ஜன்மங்களை யெடுப்பேனோ அந்தந்த ஜன்மங் களிலேயும் பெரியவர்களிடத்திலே மித்திரத்துவமே யிருக்கவேண்டு மென்று தன்னுடைய குமாரனான ஜனமேஜயனிடத்தில் ராச்சியபாரத்தை வைத்து கங்கையினுடைய தென்கரையில் கிழக்கு நாணலான குசப்புல்லுகளில் வடக் குமுகமா யிருந்தபின்பு ஆகாசத்தில் தேவர்கள் சிலாகித்துச் சந்தோஷத்து டனே அவனிருந்த பக்கத்தில் அடிக்கடி புஷ்பங்களைவருவித்துத் தூதுயி வாத்தியங்கள் முழக்கினார்கள் அவனைக்கிட்டிலந்த மஹாரிஷிகளெல்லாரும்

சாதுவென்று கொண்டாடி சிலாக்கியஞ் செய்துக்கொண்டு பிரஜைகளிடத்தில் அனுக்கிரகஞ்செய்கிற சீலத்தை யுடைத்தானவர்களாகி உத்தம சலோகனு ன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கலியாணகுணங்களால் மனோக்கியமாக விருக்கும் படி ஒரு வார்த்தை சொன்னார்கள்.

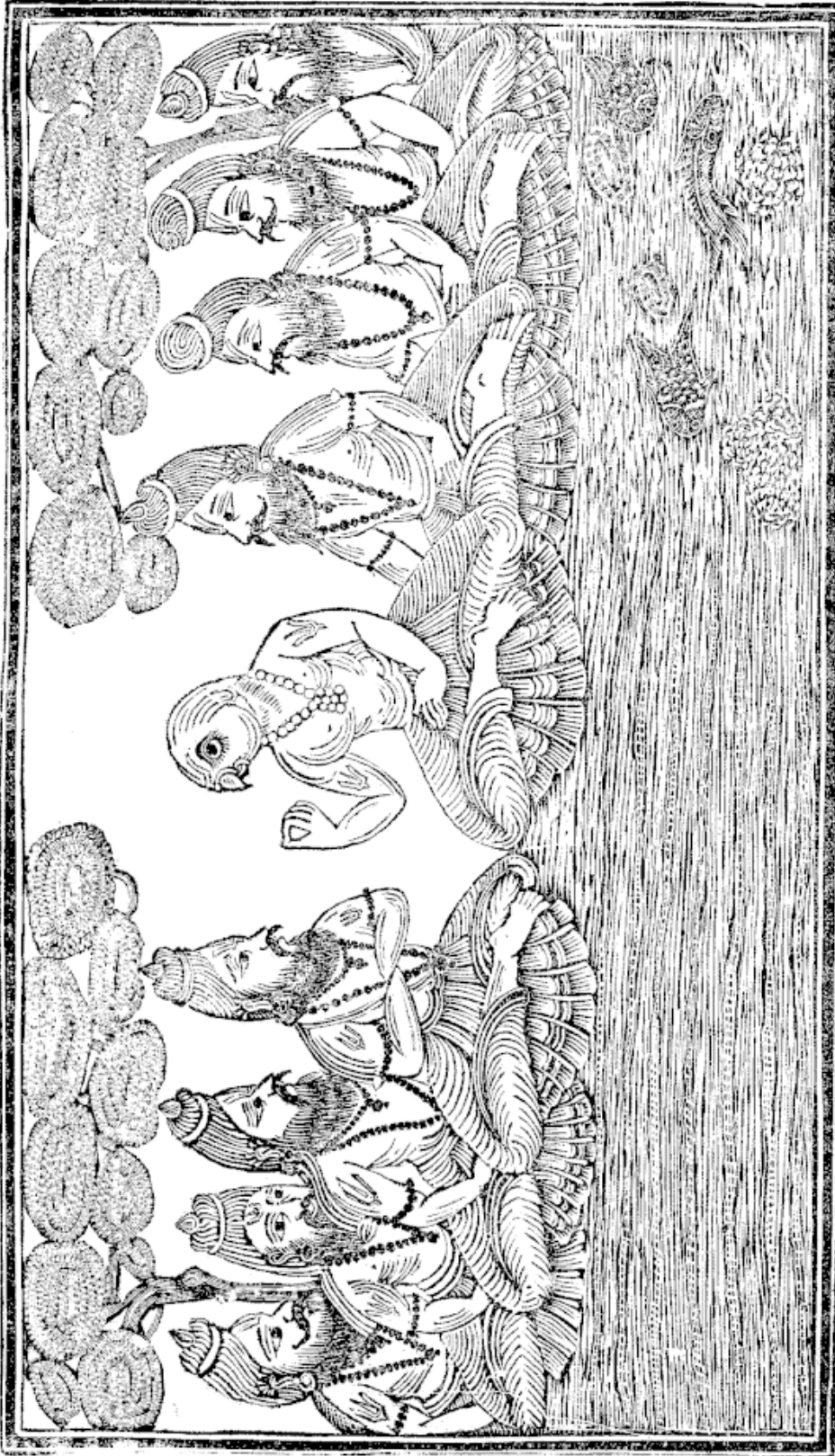
ஓய் ராஜசிரேஷ்டனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே அனுசரித்து நடக்கிற உங்க ளிடத்தில் யாதொரு காரணத்தினால் உங்களுடைய பெரியோர்களான தரும புத்திராதியர் இராஜாக்களுடைய கீட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிம்மா தனத்தை அந்தக்ஷணத்தில்தானே விட்டாற்போல் இந்தப்பரிஷித்து மஹா ராஜாவும் சர்வசங்க பரித்தியாகஞ்செய்து இப்போது ரசோகுணங்களில்லா மையினால் சோகமில்லாமலும் ஆனந்தமயமுமாகிய பரமலோகத்தை அடை கிறகாலம் நாம் இவ்விடத்திலிருக்கக் கடவோமென்று சொல்லப்படும் பக்ஷ பாத மில்லாமலும் தேனைப்போல் மதுரமாகவும், வெகுதாத்தரிய கெர்ப்பமாக வும், யதார்த்தமாகவு மிருக்கிற வார்த்தையைக்கேள்விப்பட்ட பரிஷித்தான வன் அந்த வார்த்தையால் சந்தோஷமடைந்து ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின்னுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கத்தக்கவனாகி ஒருவார்த்தைசொன்னான். மூன்று உல கங்களும் மேலானமூர்த்தியைத் தரித்திருக்கிற தேவர்களைப்போல் தேவரீர் களும் எழுந்தருளினீர்கள். இவ்விடத்திலும் லோகாந்தரங்களிலும் தேவரீர்க ளுக்கு யோக்கியமான பிரயோசனமில்லை, பரானுக்கிரகமில்லாமல் மற்றொரு பலத்தைக் கோராமலிருக்கிறது உங்களுக்கு குலமாகையால் வேண்டியகாரி யங்களை நான் செய்யத்தக்கவனாகி உங்களிடத்தில் விசுவாசித்துக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஓய் கியானாதிகர்களே! மரணத்தைபடைகிற ஜனங்களுக்குத் திரிகரணங் களாகியும், செய்யப்படுவதாகியும் சுத்தமாகியுமிருக்கிற கிருத்தியத்தை நிச்ச யித்துச் சொல்லுங்க ளென்றுகேட்ட ராஜாவுக்கு நிச்சயமாகச் சொல்லவே ண்டி யாகமென்றும், யோகமென்றும், தானமென்றும், ஒருவர்க்கொருவர் விவாதஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கிற அந்த ரிஷிகளிருக்கிற விடத்தில் வியாச குமாரனான சுகப்பிரம்மரிஷி தந்தையாய் பூமியில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மற் றொருவனுடையவையும் பாராமல் வஞ்சிரமங்களுடைய அடையாளங்க ளில்லா மலும் அவதூறுவேஷமாகியும் பாலாளால் சூழப்பட்டெழுந்தருளினார். பதி னாவதுள்ள சிறுவனாகியும் மிகவும் மிருதுவாகிய கரங்கனும், பாதங்களும், துடைகளும், புஜங்களும், கழுத்தினுடைய பக்கங்களும், கபோலஸ்தலங்க ளும், பிரகாசிக்கும்படியான விசாலமாகியும், அழகாயுமிருக்கிற நேத்திரங்க ளும் உயர்ந்து நீண்டமுகமும், சமமாகிய கண்களும் அழகாகிய புருவங்களால் விளங்குகின்ற முகமும், சங்கம்போல் திரண்டகழுத்தும், மாம்சங்களால் மறைக்கப்பட்ட கழுத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட எலும்புகளும், பெருத்தும் உயர்ந் துமிருக்கிறமார்பும், நதிப்பிரவாகத்தி லிருக்கிற சுழிபோல் விளங்குகிற உந்தி யும் மூன்றுரேகைகளால் மனோக்கியமாகிய உதரமும் திக்குகளாகிற அம்பரத் தைத்தரித்தும், ஒன்றோடொன்று கலந்தும் சிதறியுமிருக்கிற கேசங்களும்,

முழங்கால்வரைக்கும் தொங்குகின்ற பாகுகளும், சிலாக்கியமர்கிய அமரோத் தமனாகிய உபேந்திரனுக்குச் சமானமாகிய காந்தியும், சிபாமளவன்னமும் அழ கான யவ்வனம்பொருந்தின அவயவகாந்தியாலும், சிலாக்கியமாகிய மந்தஹா சத்தாலும், எப்பொழுதும் ஸ்திரீகளுடைய மனசுகளை அபகரித்தும் வருகிற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைகண்ட ரிஷிகளெல்லாரும் தங்களாசனங்களைவிட்டு எழுந் திருந்து எதிர்கொண்டு அவர்மறைக்கப்பட்ட மகிமையை யுடைத்தாயிருந்தா லும் அவருடைய லக்ஷணங்களை அறிந்தவர்களாகையால் மரியாதைசெய்தார் கள். அந்தப் பரிஷித்துவும் அதிதியாகி வந்திருக்கிற அந்த சுகமுனியைக் குறித்துத் தன்சிரசினால் பூசித்தான். அப்பால் அவருடைய மகிமையை அரி யாத ஸ்திரீகளும் பாலாளும் ஒழிந்தார்கள் அந்த ராஜா அவரை மிகவும் பூசித்து ஒரு ஆசனத்திலெழுந்தருள் செய்தான் மஹானுபாவரான சுகமு னியானவர் சிலாக்கியர்களான பிரம்மரிஷி, தேவரிஷி, ராஜரிஷிகளுடைய சமூ கத்தால் சூழப்பட்டிருக்கும்போது நலக்கிரகங்களாலேயும், அசுவனியாதி நக்ஷத்திரங்களாலேயும், சூழப்பட்ட சந்திரபகவான்போல் விளங்கினார். அள விடப்படாத புத்தியை யுடைத்தாகியும் சந்திரி நிலமாகியும் எழுந்தருளியிருக் கிற அந்த சுகமுனியை பரமபாகவதனை அந்த ராஜாவானவன் அடுத்துச் சிரசினால்வணங்கி வந்தனஞ்செய்து அஞ்சலீபந்தஞ் செய்துக்கொண்டு நல்ல வார்த்தையால் வினையத்துடனே பிரஸன்னஞ்செய்தான்.

ஓய் பிரம்மமனோத்தமனே! நான்கள் ஷத்திரியர்களா யிருந்தாலும் இப் போது சத்புருஷானுடைய ஆசிரயத்துக்குப் பாத்திரமானோம் யாதொருகார ணத்தினால் அதிதிருபமாகிய தேவரீர்களுடைய கிருபையினால் தரிசனமும், ஸ்பரிசமும், ஸ்ரீபாததீர்த்தமும், அடியேனுக்குக் கிடைத்தபின்பு யோக்கியா ளானோம், பாண்டுகுமாரர்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவராகியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ் ணபகவான் தமது அத்தைப்பிள்ளைகளுடைய பிரீதிநிமித்தமாக அந்தக்கோத் திரத்திற்பிறந்த எனக்கு இந்தரூபமாகத் தரிசனங்கொடுத்துப் பிரபாவத்தி னால் ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத கதியை யுடைத்தான தேவரீருடைய தரிசனம் மனுவஷப்பிராணிகளான எங்களுக்குக்கிடைத்தது. ஆகையால் சகல யோகிகளுக்கும் பரமகுருவான தேவரீரை இந்தலோகத்தில் எப்பொழுதும் மரணத்தை அடையத்தக்க தான ஜனங்களுக்கு இதமான காரியத்தைக்கேட் கிறேன்.

ஓய் ஸ்வாமியே! எதைக் கேள்விசெய்யவேண்டும் எதை ஸ்மரிக்கவேண் டும், அடையவேண்டியதெது, அதை வித்தியாசமின்றிச் சொல்லும் ஓய் பிரம்மமனோத்தமனே! சுருணபூரணனாகிய தேவரீர் கிரகஸ்தானுடைய கிரகங் களில் ஒரு நிமிஷகாலமாகிலும் ஒரு யிடத்தில் வாசஞ்செய்ததை கண்டவர்க ளில்லையென்று சொன்ன பரிஷித்து மகாராஜாவைப் பார்த்துச் சகல சாரங் களை அறிந்தும் சிலாக்கியதருமங்களை நிச்சயித்துமிருக்கிற வியாசகுமாரனான சுகபகவான் சிலாக்கியமான வார்த்தையினால் பிரதியுத்தரம் சொல்லுகிறா ரென்று ருத்ரர் சவுனகாதிகளுக்குச் சொன்னார்

கங்கைக்கரையில் பரிகழ்த்துவிடி ஸ்ரீசுகரை மோகடிநெறிவிலுவுதல்,

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம :

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

துவிதியஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

கல-விரத்தம்.

பூர்வஸ்கந்தத்தில் சாஸ்திர உபோத்காதமும்,
சோர்ணிலா ப்ரசங்கஞ் சுகர்வாரதம்
பேரிரண்டாம்ஸ்கந்த ப்ரதமத்தியாயத்தில்
நேர்பரிகழித்துத் தன்னால் நிகழ்த்தினர்.

பூர்வஸ்கந்தத்தில் சாஸ்திர உபோத்காதமும், பிரசங்கமான சுகருடைய
வரவு சொல்லப்பட்டது.

இனிமேல் இரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் பிரதம அத்தியாயத்தில் சுகமகா
முனியானவர் பரிகழித்துவினால் கேட்கப்பட்ட மலுஷியாளுடைய கிருத்தி
யத்தைச் சொல்லுகின்றார்.

சுகர்வாக்கியம்.

ஓய் இராஜாவே! லோகஹிதமாகிய உன்னுடைய பிரஸ்னமானது மிகவும்
சிலாக்கிய மாகையால் ஆத்மதத்துவ மறிந்தவர்களுக்குச் சம்மதமானது மனி
தர்கள் கேட்கவேண்டிய அர்த்தங்களில் எது கிரேஷ்டமோ அதைபே கேட்கி
ராய். ஆத்மதத்வமறியாமல் கிரகங்கள் மோகித்துக் கொண்டிருக்கிற கிரகஸ்தா
ளான ஜனங்களுக்குக் கேள்விசெய்ய வேண்டியது அளவிடக்கூடாத ஆனசு.

புடைத்தாகிற ஜனங்களுக்கு இரத்திரி காலமெல்லாம் நித்திரையால் கழிந்து போகிறது யெளன காலமெல்லாம் காமத்தினாலும், பகற்காலமெல்லாம் பணத் தாசையாலும், ஜனங்களுக்கு வஸ்துக்களுடைய சம்பாதனத்தினாலும், நாள் கழிந்துபோகிறதுகள். தான்பார்த்திருக்கையில் அரித்தியமாகிய தன்சீரத்தி லும், களத்திர புத்திராதிகளிலும், ஆசக்தையத் தன்னுடைய மரணத்தைத் தானறியாமல் சகலசேதன சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும் நியந்தாவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை வேதாந்தங்களாலறிந்து கிர்த்தனஞ் செய்யவேண்டும் இந்தச் சம்சாரபயந் தவிரவேண்டுமென்று இச்சித்தவர்களுக்கு அவனையப்படி யே சிந்திக்கவேண்டும், தன்னைத்தானே யறிகிறதாகிய ஞானயோகத்தினலே யும், அஷ்டாங்கயோகமாகிற பக்தியோகத்தினலேயும், வர்ணசிரம தருமங்களை பலனையிச்சியாமற் செய்கிறதாகிற வீஷ்ணுமந்த்ஷ்டையாலேயும், பிரானிகளுக் குச் சிலாக்கியமான பலன் என்னவென்றால், அந்தியத்தில் நாராயணத்தியான மே சிலாக்கியமாகிய பலமாகும் இதற்குமேற்பட்ட பலன் ஒன்றுமில்லை, ஒய்ரா ஜாவே! வேதசமானமாகியும் பகவானுடைய குணவன்னமாகியும், அனாதியாயு மிருக்கிறஸ்ரீமகாபாகவத புராணத்தைத் துவாபரயுகத்தில் என்பிதாவானனியா சரிடத்திலிருந்து நான் அத்தியயனஞ்செய்தேன், நீர் மகாபுருஷனான ஸ்ரீஹரி யை ஆசிரயித்தவராகையால் இந்தக் கதையை யுமக்குச் சொல்லுகிறேன், ஸ்ரத்தையுள்ளவர்களுக்கு ஸ்ரீமுகந்தனிடத்தில் சலையாத மதியுண்டாகும்.

ஓய் ராஜாவே ! சம்சாரங்களில் விசனத்தினால் ஒழிவுபிறந்தும் எந்தக்காலத்திலும் யாதொருகாரணத்தாலும் பயமில்லாத நிலையாகிறமோட்சத்தை இச்சித்துக்கொண்டு மிருக்கிற யோகிஜனங்கள் ஸ்ரீஹரிநாமங்களுடைய கீர்த்தனத்தை யடிக்கடி செய்கிறதேயல்லாமல் வேறில்லை சம்சாரத்தை யிச்சித்துத் தன்னுடைய ஆயுசை அறியாமலிருக்கிறவர்களுக்கு வெகுகாலம் இந்தப்பூமியில் ஆயுசிருந்தும் பிரயோசனமில்லை தனக்கு மோட்சமாகிற சம்பத்தைக் கொடுக்கிறதற்குச் சாதனமான காலஞ் சொற்பமாக விருந்தாலும் அதுதன்னால் நிச்சயிக்கப்பட்டு ஒருமுகூர்த்தமாகிலும் சிலாக்கியமாகும். அதெப்படியென்றால் பூர்வகாலத்தில் கட்டுவாங்கதனென்கிற ராஜரிஷி தேவதைகளுக்கு அசுரயுத்தத்தில் சகாயஞ்செய்து சந்தோஷித்திருக்கிற தேவர்களிடத்தில் மற்றொருவரத்தைக் கோராமல் அவர்களால் தன்னுடைய ஆயுசு நிலையயறிந்துகொண்டு சர்வசங்க பரித்தியாகஞ்செய்து ஒரு முகூர்த்தத்தில் பயமில்லாத நிலையான மோக்ஷபதவியடைந்தான் .

ஓய் குருவம்சோத்பவனே! உனக்கு இப்படிப்பட்டசாபம் வந்திருந்தாலும் ஜீவித்திருக்கிறதகாலம் ஏழுநாளிருக்கிறது இவ்வளவுகாலத்தில் பரலோக சாதனமான தருமங்களைபெல்லாம் செய்துகொள்ளலாம் புருஷனுளவன் தனக்கு அந்தியகாலம் வந்ததாகில் பயத்தைவிட்டு வைராக்கியமாகிற கத்திரி நூல் தேகத்திலும் தேகானுபந்தியான வஸ்துக்களிலும் பற்றின ஆசையை யறுக்கவேண்டும். இவன் கியானியாகிக் கிரகத்தை விட்டுப் புண்ணிய தீர்த்தங் களுடைய சலங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து சுகியாகி மற்றொருவரு மில்லாமலும்

மிருக்கிற ஊடத்தில் விகிதப்பிரகாரமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்துக் கொண்டு பரிசுத்தமாகியும் மூன்று அசுரமாகியு மிருக்கிற சிலாக்கியமான பிரணவத்தை மனதினால் சபித்துக்கொண்டு சுவாசத்தை ஜயித்து மனதை நிக்கிரகித்துப்பிரணவத்தை மறவாமல் புத்தியாகிற சாரதியால் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து திருப்பி நிக்கிரகித்துக்கொண்டு கருமங்களால் இழுக்கப் படுகிற மனதை தன்மதியினால் சுபமானவஸ்துவில் நிறுத்தி அதில் மனதுக்கு முன் பழக்க மில்லாமையால் ஒவ்வொரு அவயவமாகத் தியானஞ் செய்ய வேண்டும் ரூபரசாதிகளான விஷயங்களை யொழித்த மனதைச் சுபாசிரயத்தில் பொருத்திவைத்தபின்பு மற்றொன்றையும் நினைக்கலாகாது யாதொரு சுபாசிரயத்தில் ஆசிரயித்தபின்பு முன்னால் ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மூடமாகி யினமாகிய கருமங்களில் ஓடித்திரிந்த தன்மனது அந்த ரஜோகுண தமோகுண காரியங்களை யொழித்துத் தெளிவாகி நிற்கைபில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு வினுடைய அந்த சுபாசிரயமே சுபாலம்பனமாகும் அந்த ஆசிரயத்தில் புத்தியால் நிறுத்தப்பட்டு மனோயோகமாகிற தாரணையை அந்தமனதினால் முற்காலத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பாவத்தையும் பரிகரிக்கவேண்டும் யாதொரு தாரணையைச் செய்யுங்காலத்தில் அந்த யோகிக்கு மங்களமான ஆசிரயத்தைப் பார்க்கையால் யோகமானது சேக்கிரத்திலே சித்திக்கு மென்று உபதேசிக்கிற சுகப்பிரம்மவிஷ்ணுடைய வார்த்தையைக் கேள்விசேய்த பரிசுதித்து மகாராஜா பிரஸ்னஞ் செய்கிறார்.

ஓய் பிரம்மரிஷியே ! தாரணையை எப்படி செப்பவேண்டும், யோகி சம்மதமான தாரணையானது எந்த ஆசிரயத்திற் சேய்யப்பட்டது, அது எப்படிப்பட்டதாகிய புருஷனுடைய மனோபலத்தைச் சீக்கிரத்தில் பரிகாரஞ்செய்யுமென்று பிரஸ்னஞ்செய்த பரிஷின்மகிபதிக்கு ஸ்ரீசுகப்பிரம்மரிஷியுபதேசஞ்செய்கிறார், ஓய் ராஜாவே ! ஆசனத்தையும் சுவாசத்தையும் ஜயித்து விஷயங்களிற் சங்கத்தைவிட்டுக் கியான கருமேந்திரியங்களையும் ஜயம்செய்து புத்தியால் மகத்தான பகவத்ரூபத்தில் மனதை நிறுத்தவேண்டும் இதுவே தாரணமென்று சொல்லப்படும் யாதொரு விடத்தில் அதீதமும் வர்த்தமானமும் வரப்போகிறது மாகிற் பிரபஞ்ச மெல்லாங் காணப்படுகிறதோ பெரிதுக்கெல்லாம் பெரிதான அந்த வஸ்துவானது பரமாத்துமாவுக்கு அதிகசமாகிய தேகமாகும். அது ஏனென்றால் இந்தப் பிரம்மாண்டத்துக்குள் அடங்கினவிடம், இதற்கு ஏழுவிதமாகிய ஆவரணங்களுண்டு இதைச் சரீரமாகப் படைத்தும், தாரணைக்கு ஆதாரமாகிய மிருக்கிற இந்தப் புருஷனுக்குப் பாதாளமானது அடிக்கால்களென்றும், ரசாதலமானது அடிகளுடைய மேற்புறமும் அதின் பக்கங்க ளென்றும், சகலவஸ்துக்களையுஞ் சிருஷ்டிசெய்கிற இந்தப் பக்வானுக்கு கரதலமானது கணுக்காலுக்கு மேற்பட்டும் முழங்காலுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விடங்களென்றும் விசுவமூர்த்தியான இவனுக்குச் சதலமானது இசண்டு முழங்கால்களென்றும், கிதலமும், அதலமும், இரண்டு துடைகளென்றும், மகிதலமானது முன்பின் இடுப்பென்றும். சொர்க்க பரிபந்தமான ஆசாதலமானது நாடியாகிற சிரசென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓம் பூபதியே! இவனுக்கு சோதிமண்டலமானது மார்பென்றும், அதலலோகமானது கழுத்தென்றும், ஜனலோகமானது இவனுக்கு முகமென்றும், தபோலோகமானது ஆதிபுருஷனாகிய இவனுடைய நெற்றியென்றும், சகஸ்திரசிரசையுடையதாக்கிய புருஷோத்தமனுக்குச் சத்தியலோகமே சிவசுருளென்றும், தேவதைகளெல்லாம் புஜங்களென்றும், சப்தமானது இவனுக்குச் சுரோத்திரேந்திரியமென்றும், அசுவனிதேவதைகள் இந்தப்பரமபுருஷனுக்கு நாசிகளென்றும், கந்த மானது கிராணேந்திரியமென்றும் வாயானது ஜ்வலிக்கிற அக்கினியென்றும் சூரியன் இரண்டு நேத்திரங்களென்றும் இந்த விஷ்ணுவுக்கு ராத்திரி பகற்காலங்கள் இரண்டும் இமைகளென்றும், இவன் புருவநெரிப்புப் பிரம்மதேவன் பதமென்றும் உதரங்களை இவனுக்குத் தாளுக்களென்றும், ரசமே ரசனேந்திரியமென்றும், வேதங்களெல்லாம் அனந்தனுடைய பிரம்ம ரத்திரங்களென்றும், யமன்கோற்பல்லும் மற்றப்பல்லுகளென்றும், ஜனங்களை மயக்குகிற மாயையானது அவனுடைய முதுவலென்றும் அளவில்லாமலிருக்கிற சிருஷ்டியானது அவர்கடைக்கண் பார்வையென்றும் ஸ்சசையானதுமேலுதடென்றும், ஆசையானது கீழுதடென்றும், தருமமேஸ்தனமென்றும், அதரும மார்க்கமே முதுகென்றும், பிரம்மதேவன் லிங்கமென்றும், மித்திராவருணன் விருஷண மென்றும், சமுத்திரங்களெல்லாம் குட்சியென்றும், மலைகளெல்லாம் எலும்புகளுடைய சமுகங்களென்றும், நதிகளெல்லாம் இவனுடைய நாடிகளென்றும், உலகத்தைச் சரீரமாக வுடைத்தான இவனுக்குப் பூமியில் ஜநிக்கிற மரம் செடி கொடிகளெல்லாம் சரீர ரோமங்களென்றும், அளவிடப்படாத பராக்கிரமத்தை வுடைத்தான வாயுவானவன் சுவாசமென்றும், காலங்களெல்லாம் நடைகளென்றும், குணவைஷ்ணவியமானது கருமமென்றும், ஜகத்பதியான அந்த ஸ்வாமிக்கு மேகங்கள் கேசங்களென்றும் அளவிடப்படாத அவனுக்குச் சகலபிராணிகளும் வாசஸ்தானமென்றும், குட்சுமபிரகிருதியானது இருதயமென்றும், சந்திரனே சகல விவகாரங்களுக்கும் ஆகாயமாகியமனதென்றும் மகத்துவமேவிக்கியான சத்தியென்றும், சர்வாத்மாவான ஸ்ரீஹரிக்கு கிரீசனே அந்தக்கரணமென்றும், அசுவங்களும் உண்டிறங்களும் சஜங்களும் ஜங்கங்களும் நகங்களென்றும் மற்ற மிருகங்களும் பசுக்களும் ஆசனங்களென்றும், பட்சிகளெல்லாம் சிற்பசாமர்த்தியமென்றும் சுவாயம்பு மனுவானவன் புத்தியென்றும், மனுபுத்திரரான மனுஷியாள் வீற்றிருக்கு மிடமென்றும் கந்தருவர்களும் வித்தியாதரர்களும் சாரணரும் அப்சரசுக்களும் ஆறுவிதமான சுரங்களென்றும் அசுரசிலாக்கியனான பிரகலாதன் நினைப்பென்றும் தெரிந்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஓம் ராஜரிஷியே! அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு பிரம்மமூன் முகமாகவும், க்ஷத்திரியாள் புஜமாகவும், வைசியாள் உரமாகவும், சூத்திராள் திருவடிகளாகவும், அநேகரூபமாகிய வசுருத்திராதி தேவகணங்களுடனையும் சோமாதிகளான திரவியங்களுடனையும் கூடினயோக்கிய பரம்பரையானது அவன் கருமமாகவும் பிரம்மாண்டத்தில் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற லோகாதிகளெல்லாம் அவயவங்களாகவும் என்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.

யாதொரு விக்ரகத்தைக் காட்டிலும் வேறுவஸ்துவிலையோ எந்த ஆதிமயமான சரீரத்தில் புத்தியானது தரிக்கப் படுகிறதோ சமஸ்தமான கியானங்களிலும் விஷயமா யிருக்கிறதோ அந்தப் பரமாத்மாவானவன் சொற்பனத்தில் தனக்கனேக சரீரங்களாககாணுகிற ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தச் சரீரங்கள் எப்படி பந்தங்களல்லவோ அப்படி பந்தமாகாத இந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகி யிருப்பான். ஒருகாலத்திலும் இல்லையென்கிறசொல்லுக்கு விஷயமாகாமலும் ஆனந்தகடலாயுமிருக்கிற அவனையே தியானஞ்செய்யவேண்டுமே யல்லாமல் மற்றப் பிரகிருதியிலும் பிராகிருதரான புருஷரிடங்களிலும் ஆசையைச் செய்யலாகாது அல்லவென்றுசெய்தால் அந்த ஜீவாத்மாவானவன் சமுசாரியாகுவனென்று சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் பரிசுஷித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்துப் பின்னையும் இந்தத்தாரணை யினுடைய அவாந்தரபலத்தையும் காண்பித்து இந்தத்தாரணஞ் செய்யாமல் சமுசாரத்திலிருக்கிற ஜனங்களுடையபாவத்தை நிந்திக்கிறார்.

ப ர மாத் து ம நாய ந ம:

இ ர ண்டா வ து அ த் தியாயம்.

கலிவிருத்தம்.

சாலநம்பன சாலயோகத்தினால்
மேலுஞ்சாதிக்கத் தக்கமிருதியாம்
எலுஞ்சர்வாந்திரி யாமியினுடைய
சாலதாரணை சாற்றப்படுதலாம்.

சாலநம்பன யோகத்தினால் சாதிக்கத் தக்கதான சர்வாந்திரியாமியினுடைய தாரணை சொல்லப் படுகின்றது.

சுகர்வாக்கியம்.

ஓம் ராஜாவே! பிரம்மாவானவன் பிரம்மாண்ட சரீரகனான பரமாத்மாவுடைய தாரணையால் சந்தோஷமடைந்த ஸ்ரீஹரியிடத்திலிருந்து பிரளயத்தில் நஷ்டமாயிருந்த புத்தியை அடைந்து சகலமான விஷயத்தைத் தரித்து முன்கலப்பத்திலிருந்தபடி வஸ்துக்களைநிச்சயித்து இந்தத்தாரணைக்கு அவாந்தர யலமாகிய சிருஷ்டியை முன்போல் செய்தான் சப்த பிரம்மமாகிய வேதபுருஷன் சொல்லுகிற மார்க்கமோவென்றால் ஈனபலமாகிய சொர்க்காதிகளை ஸ்துதிசெய்கிற நாமதேயங்களால் அந்த வஸ்துக்களைத் தியானஞ்செய்துக்கொண்டு அதற்குச் சாதனமாகிய கருமங்களில் கடிதாகிய பிரயாசங்களை யடைந்து அனுபவ காலத்தில் சிலாக்கியமில்லாத அந்தப் பலன்களையடைந்து கபடமாகிய அந்தவழியில் சுகமென்கிற வாசனையால் அறிவில்லாமல் நித்திரை

பண்ணுகிறவன் முன்வாசனையால் சொற்பனங்களைக்கண்டு அந்தவஸ்துக்களை யடையமாட்டாம லிருக்கிறப்போல் அலைந்துகொண்டு திரிவான். ஆகையால் கியானியானவன் போக்கிய வஸ்துக்களால் தனக்கு எவ்வளவு இல்லாவிட் டால் திராதோ அவ்வளவும் பரிகரித்து அதில் ஆசத்திசெய்யாமல் அதுவும் அசகமென்று நிச்சயித்து அந்த போகங்களும் கருமாஜினமாகையால் அதைக் கோருகிறது மிகவும் அலைச்சலென்றுபார்த்து அந்த யத்தனத்தைத் தவிர வேண்டும் ஆனால் சரீரசம்ரக்ஷணம் எப்படி நடக்குமென்று கேழ்க்கிறீரா, சொல்லுகின்றோம் இந்தப்பூமியானது விசாலமாயிருக்கையில் தான் நித்திரை செய்ய மெத்தை முதலான வஸ்துக்கள் சம்பாதிக்கிற பிரயாசமென்னத் துக்கு, தனக்குச் சுவாஜினமாகிய புஜங்களிருக்கையில் தலைபணிகள் தேட வேண்டியதென்ன, தன்னுடைய கரமிடமாகிற அஞ்சலியிருக்கப் பெரிதான பானபோஜன பாத்திரங்களேதுக்கு திக்குகளாகிற மரவுரிகளிருந்த பின்பு வெண்பட்டுக்களால் பிரயோஜனமென்ன வழிகளில் ஜீர்ணவஸ்திரங்களிரா தோவென்ன, பிசைத் வேண்டுமென்றால் மரங்கள்தான் கொடாதோ வென்ன, வாசஞ்செய்ய மலைகளில் குகைகள் அடைபட்டுதோ வென்ன, நதிகளில் ஜலங் கள் பானஞ்செய்ய வற்றிற்றோவென்ன. இதுகளுங் கிடையாத காலங்களில் ஸ்ரீஹரியானவன் தன்னடிக்கைச் சரணமடைந்தவரைக் காக்காமல் கைவிடு வாரோவென்ன, எந்தக்காரணத்தால், கியானிகளும் தன்மதத்தால் அறிவில் லாத ஜனங்களை அனுசரிக்கிறார்கள். இப்படி தன்னிருதயத்தில் தன்னுலறியப் பட்டும் தனக்கு மிகவும் பிரீதிவிஷயமாகவும், குணபரீபூரணமாகவும் அனந்த னாகவுமிருக்கிற பரமாத்மா யிருந்தபின்பு அவனிடத்தில் சுகித்து மற்றொன் றை நினையாமல் அவனையே யுபாசித்தால் சமுசார ஏதுவான பிரகிருதி லயத் தையடையும். வைதரணீ நதிக்குச் சமானமாகிய சமுசார பரம்பரையில் விழுந்து தான்செய்தகருமங்களுடைய பரிபாகமாகிற தாபங்களை அடைந்தி ருக்கிற ஜனத்தைக் கண்ணுலே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவன் எவன்தான் அந்தப்பரமாத்மா வினிடத்தில் தியானத்தை ஆதரவுசெய்யாமல் அறிவில் லாத பிராணியைப்போல் அசத்தாகிய விஷயாதி சிந்தையை அலலம்பிப்பான் சிறிது மஹாபுருஷன் தன்னுடைய தேகத்துக்குள் இருக்கிறபரமாகாசத்தில் அங்குஷ்டமாத்மிரமாகி வாசஞ்செய்துக்கொண்டும், நாலுபுஜங்களுடனையும் அந்த புஜங்களில் சங்குசக்கரங்களையும் கதாகட்கங்களையும்தரித்துக்கொண்டு விளங்குகிற பகவானிடத்தில் மனதைநிறுத்திச் சிந்திக்கிறார்கள் அந்த பகவா னுடைய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

கேளும் ! பிரசன்னமான வதனமும், கமல தளங்கன்போல் விசாலமான நெத்திரங்களும், கதம்பபூஷ்பத்திலுடைய தாதுக்கன்போல் பொன்வார்னமா கிய அம்பரமும், அதன் கார்தியால் விளங்குகிற ஆரமும், ஜாம்பூனதமாகிய தோள்வளைகளும், இரண்டு கபோலங்களையும் பிரகாசஞ்செய்கிற மஹாரத்தி னகசிதமாகிய திருமகரக்குழையும், ஜோதிமயமான கிரீடமும், மிகவும் மலர்ந்த இருதயகலமத்திலுடைய நடுவில் யோகேஸ்வராளால் ஸ்தாபிக்கப்பட் டும் துளிகள்போல் விளங்குகிற திருவடிகளும், ஸ்ரீதேவியால் அலங்கரிக்கப்

பட்ட மார்பில் அவளமுக்குக் கண்ணாடியாகிய கௌஸ்தவாபரணத்தால் பிர காசிக்கிற கந்தரமும் ஒருகாலத்திலும் வாடாமலிருக்கிற வனமலை யுடனே கூடிக்கொண்டும் விழிபிடக்கடாமலிருக்கிற அரைநூலினாலும், மோதிரங்க ளாலும், நூபுரங்களாலும், கங்கணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மாசில் லாமலும், மிருதுவாகியும் கறுத்தும், கொஞ்சம் சுருளுடனையும், கூடி விளங்குகிற மந்தஹாஸத்தால் மனோக்கியமாகிய திருமுகமண்டலமும்; கம்பீ ரமாகியும், வினோதமாகியுமிருக்கிற புன்சிரிப்பினாலேயும், கடைக்கண்பார்வை யினாலேயும், மிகவும் விளங்குகிற புருவங்களுடைய வணக்கத்தால் அழகிக் கப்பட்ட மிருதியான அனுக்கிரகத்தை யுடைத்தாகியும் வினோதமாகியுமிருக் கிற மனதானது எவ்வளவுகாலம் தாரணியில் நிற்கிறதோ அவ்வளவு காலமும் தியான கல்பிதமான இந்த திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தில் பரிபூரணனாகிய பர மேஸ்வரனை பிரத்யக்ஷமாக சாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டும்.

இப்படி திவ்ய அவயவ சம்பூரணனான பரமாத்மாவை ஸாக்ஷாத்காரஞ் செய்கிற உபாயத்தைச்சொல்லுகிறேன் கேளும் தன்மதியால் பாதமுதலாகிய அவயவங்களைச் சிந்திக்கவேண்டும் கதாதரனுடைய மந்தஹாசவரைக்கும் சிந்திக்குங்காலத்தில் எந்தெந்த அவயவத்தில் மனதுபொருந்தி தெளிவை யடைகிறதோ அந்தந்த அவயவத்தைவிட்டுமற்ற அவயவத்தைத் தியானஞ் செய்தால் புத்திதெளிவையடையும். எவ்வளவுகாலம் மகத்துக்கெல்லாம் மகத் தாய் அணுவுக்கெல்லாம் அணுவாய் இவை இரண்டிற்கு நியந்தாவாகியுமிருக் கிற இந்த ஜகத்பதியிடத்தில் யோகமானது பரிணத் மாகவிலையோ அதுவ ரைக்கும்பரம்புருஷனுடைய பிரம்மாண்டமாகிற விக்கிரகத்தைத் தங்கள் வர்து சிரமதருமத்தைச்செய்து முடிவில் சிந்திக்கவேண்டும்.

ஓம் ராஜவே ! இப்படி தியானஞ்செய்கிற முனியானவன் எப்போது இந் தச்சரீரத்தை விடவேண்டுமென்று நினைக்கிறானோ அப்போதிது புண்ணிய சேஷத்திரமென்றும் இது உத்தராயணமென்றும் காலதேசங்களைக் குறித்து விளம்பரஞ்செய்யாமல் சகமாகிய ஆசனத்தையடைந்து சுவாசங்களைஜயித்து கும்பகப்பிராணயாமத்தைச் செய்யவேண்டும் அதினால் நிர்மலமாகிய புத்தி யைக்கொண்டு மனதை நிக்கிரகித்து சீவாத்மாவிடத்தில் சேர்த்து அந்தசிவனை தனக்கு ஆத்மாவான பரமாத்மாவிடத்தில் நிறுத்தித்திரியத்துடனே உபசார் தியடைந்து சகலகருமங்களையும் விட்டுவிடுவான். பரமான எந்த இடத்தில் சகலமாகிய தேவதைகளுந் தன்வசஞ்செய்யப்பட்ட சிரேஷ்டமாகிய காலத் துக்கு ஆக்கியாபிக்கிற சக்தியிலையோ, அந்தவிடத்தில் ஜகங்களுக்காஸ்வர ராகியதேவர்கள் சுகந்திரர்களல்ல வென்கிறதில் சொல்லவேண்டிய தென்ன அந்தவிடத்தில் ரசோகுண தமோகுண சத்வகுணங்களுடைய காரியமாகிற விக்ரமும், மகதத்துவமும் மூலப்பிரகிருத்தியும் ஒருகாலத்திலும் சம்பந்திக்க மட்டாது, பிரம்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாகிய பிரபஞ்சமில்லையென்று நிச் சயித்து அந்தப் பிரம்மத்தையே சம்பந்தமில்லாமல் அனுபவஞ்செய்ய வேண்டி. தங்கள் தேகத்தைவிட வேண்டுமென்று நினைத்தயோகிகள் இந்த விடத்தைவிஷ்ணு பதமென்று சொல்லி இந்தத்தேகத்தில் ஆத்மாவென்கிற

பிரமையைவிட்டு மற்றவிடத்தில் பிரீதியில்லாமல் சிலாக்கியமாகிய இந்தப்பதத்தை இடைவிடாமல் ஆலிங்கனஞ் செய்கிறார்கள். ஆகையால் விக்கியானமாகிற கண்ணையுடைத்தான முனியானவன் தன்யோகபலத்தால் விஷயவாசனாக னைத்தவிர்ந்து வியவஸ்தையிலிருந்துகொண்டு இப்படி இந்தச்சரீரத்தை யொழிக்கவேண்டும். இவன் இந்தச்சரீரத்தை நிவர்த்திக்கும் வகை எப்படியென்றால் தன் அடிக்காலால் குதஸ்தானத்தை அழுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து பிராணவாயுவை யதற்குமேலாகிய ஆறுசக்கரஸ்தானங்களிலேயும் சிரமத்தை யெண்ணாமல் எழுப்பவேண்டும். அதெப்படியென்றால் கும்பகத்தினால் இருதயஸ்தானத்திலிருக்கிற பிராணவாயுவை மூலாதாரத்திலிருக்கிற அபானவாயுவுடனேகூட்டி நிறுத்திக்கொண்டு மூலாதாரத்திலிருந்து கவாதிஷ்டானவழியால் மணிபூரகத்திலெழுப்பி அங்கேயிருந்து அனுகதசக்கரத்திலெழுப்பிப் பின்பு விசத்தசக்கரத்தில் சம்பந்திப்பித்து அந்தவிடத்திலிருந்து ஏழுவிதமான பிராணமார்க்கங்களையும் பந்தனஞ் செய்துக்கொண்டு அதன் பின்பு ஆக்கியாசக்கரத்தினை நினைந்து மற்றொன்றையும் நினையாமல் அரைமுகூர்த்தம் அவ்விடத்தில் நின்று தன்புத்தியைச் சலிக்கவொட்டாமல் பிரம்மமந்திரத்தைப் பேதித்து சிலாக்கியமாகிய பதத்தையடையவேண்டும். இப்படி யோகசித்தியானவன் சதுர்முகனுடைய பதத்தையடையவேண்டுமென்று இச்சித்தாலும் அணிமாதி யஷ்ட ஐசுவரியங்களை யு முடைத்தாகிய தேவதைகளுடைய வாசஸ்தானங்களை யிச்சித்தாலும் திரிகுணமிளிதமாகிய அவ்விரண்டிலுஞ் சஞ்சரிப்பான் சஞ்சரிக்குங்காலத்தில் மனேந்திரியங்களுடனே கூடவே நடப்பான்.

உபாசனமாகிற வித்தையையும் பகவத் தருமங்களாகிற தவசையும் அஷ்டாங்கயோகங்களையும் விக்கியானங்களையும் அடைந்தும் வாயுவைப்போல சூட்சுமமாகிய புண்யசரீரத்தை யுடைத்தாகியுமிருக்கிற யோகிஸ்வரர்களுக்கு இந்தப்பிரம்மாண்டத்தி லுள்ளடங்கிய லோகங்களிலும் இந்த அண்டத்துக்கு ப்புறம்பாகிய இடங்களிலும் உண்டாயிருக்கிற கதியை மற்றவர்கள் கருமங்களால் அடையமாட்டார்கள். தேஜோமயமாகியும் வியாபக மார்க்கமாகியும், பரமாகாச ரூபமாகியுமிருக்கிற சுழிமுனை நாடிமார்க்கத்தால் நடந்தவர்கள் சகல பாவங்களையும் உதறி அக்கினியை அடைந்து உயர்ந்த ஸ்தானமாகியும் சமுசுமார சக்கரமென்னும் பெயரை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரிபதத்தை அதிகரித்து சூட்சுமமாகியும் ரசோகுண தமோகுணங்களுமில்லாம லிருக்கிற சுத்தசத்துவமாகிய சரீரத்துடனே தானொருவனாகி சகல தேவர்களாலேயும் வந்தனஞ்செய்யப்பட்டும் கற்பபரியந்தம் ஜீவித்திருக்கிற பிரகுரிஷி முதலானவர்கள் விவகரிக்கிற ஸ்தானமாகியு மிருக்கிற மகாலோகத்தை யடைந்து கற்பார்த்தத்தில் ஸ்ரீ அனந்தனுடைய முகாக்கினியினால் தகிக்கப்படுகிற சொர்க்கபரியந்தமான லோகங்களையும் அந்தச் சுவாலையால் வெப்பமடைந்திருக்கிற மகாலோகத்தையும் பார்த்து நித்தர்களில் கிரேஷ்டர்களா யிருக்கப்பட்ட விமானங்களால் விளங்கப்பட்டு மிருக்கிற சதுர் முகன் பதமான சத்திய லோகத்தை யடைவான்.

எந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற சுகிர்துக்களுக்கு இந்தப்பிரம்ம தத்துவத்தை அறியாதவர்களுடைய அளவிடப்படாம லுண்டாகிய துக்கங்கள் தரிசனத்தினாலேயும் தயையினாலேயும், அடிக்கடி மனோவேதனையல்லாமல் மற்றசோகமும், மூப்பும் மரணமும், ஆர்த்தியும், பயமும், உண்டாகாதோ அந்தச் சத்தியலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற ஜனங்களுடைய கதியானது முன்றுவிதமா யிருக்கும். மிகுந்தபுண்ணியத்தால் இந்தலோகத்தை ஜனங்கள் கற்பார்த்தத்தில் தங்களுடைய புண்ணிய தாரதம்மியத்தினால் திரும்பவும் அதிகாரிகளாய் ஜனீப்பார்கள். கமலாசன சரீரகனைய பரமாத்மாவுடைய வுபாசனத்தைச் செய்தவர்கள் அந்தப் பலத்தால் அந்த இரண்ணிய கற்பனுடனே முத்தியை யடைவார்கள்.

ஸ்ரீஹரியைத்தானே உபாசித்தவர்கள் தாங்கள் நினைத்தபொழுதே பிரம்மாண்டத்தை பேதித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுபதமான வைகுந்தத்தை யடைவார்கள்.

இவர்களில் ஸ்ரீஹரியை சாக்ஷாத்காரமாக வுபாசித்து முத்தியடைகிறவர்கள் பிரம்மாண்டத்தைப் பேதித்து நடக்கிற வகையைச் சொல்லுகிறேன்.

கேளும் ராஜாவே! அந்தச் சத்திய லோகத்திலிருந்து அண்டவானமாகிய பிரீதியையடைந்து பயமில்லாமல் அந்த பிரகுதினிசரீரையிருந்து ஜலமாகிற ஆவரணத்தையடைந்து அந்தஜலசரீரத்துடனே வாயுமண்டலத்தைச்சேர்ந்து வாயுவுமயனாகி ஆகாசமண்டலத்தைச் சேர்ந்து ஆகாசமயனாகி கிராணேந்திரியத்துடனே கலந்த தன்மாத்திரையை யடைந்து அதன்பிற்பாடு சட்சுரிந்திரியத்துடனே ரூபதன் மாத்திரையை யடைந்து அதன்பின்பு தொக்கென்னுமிந்திரியத்துடனே பரிசுத் தன்மாத்திரையை யடைந்து அதன்மேல் சுரோத்திரியேந்திரியத்துடனே சப்த தன்மாத்திரையை யடைந்து பிராணனுடனே அந்தக் கருமங்களையடைந்த அந்த யோகியானவன் பூதகுட்சு மேந்திரியங்களுடைய சங்கோசத்தால் மனோமயமாகியும் தேவமயமாகியு மிருக்கிற அகலகாரத்தையடைந்து அந்தச் சரீரத்துடனே விக்கியானமயமாகி மகத்தத்துவத்தையடைந்து அந்தச் சரீரத்தை யுடைத்தாகிக் குணத்திரயத்தினுடைய லயஸ்தானமாகிய பிரகுதிபையடைந்து அந்தப் பிரகுதியாகிற சரீரத்துடனேயிருந்து பின்பு சார்தமாகியும் ஆனந்தமயனாகியு மிருக்கிற பரமாத்மாவை முடிவில்தானும் ஆனந்த ஸ்வரூபனாகிப் பொருந்துவான். எந்தப் பகவத் கதியை யடைந்தாலோ அவன் திரும்பவும் இந்தச் சமுசாரத்தை யடையமாட்டான்.

ஓய் ராஜாவே! உன்னால் கேட்கப்பட்ட இந்த இரண்டுகளையும் அநாதியாகிய வேதங்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதிகள் முன்காலத்தில் இரண்ணிய கற்பனனால் பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவாகுதேவர் அந்த சதுரானனுக்கு இந்த இரண்டு கதியையும் உபதேசித்திருந்தார். இந்தவுலகத்தில் சமுசாரத்திலுமுன்றுதிரிகிற ஜனங்களுக்குக் குணபரிபூரணான வாசுதேவனிடத்தில் பக்தியோகமானது.

எந்த காரணத்தால் உண்டாகுமோ, அதைவிட்டுச் சபமானவழி மற்றொன் றில்லை, சுமலாசனனும் நிர்விகார சித்தனாக வேதங்களையெல்லாம் அநேகமாக விரித்து; தன்புத்தியால் ஆலோசித்து பரமாத்மாவிடத்திலுண்டாகிற பக்தி யோக காரணத்தை நிச்சயித்தார். கியானாதிருண பரிபூரணான அந்தவி தாதா எப்படி நிச்சயித்தாரென்றால், காணப்படுகிற வஸ்துக்களுடைய தரிசன மானது காணுகிறவனையெல்லாம் கூடாதென்றும், அவனுக்கும் காணுகிற சக்தி சதந்தராகிய பரமாத்மானுடைய ஆதினமென்றும் புத்திமுதலானது கள் ஒரு கர்த்தாவினால் கற்பிக்கப்பட்டதுகள், அது ஏனென்றால், வாச்சிமுத லான ஆயுதம்போல் கரணமாகையாலென்றும் நிரூபிக்கப்படுகிற அனுமானங் களாலும், அதன்பின்பு தான்செய்த நிரந்தர சிந்தனமாகிற தியானத்தினாலும் சர்வபூதங்களிலும் ஸ்ரீஹரியானவர் சாக்ஷாத்கரிக்கப் பட்டாராகையால் ஓய் தேவராதனே! இப்படி நிச்சயிக்கப் பட்டிருக்கையில் சர்வத்திர பரிபூரண னான ஸ்ரீஹரியைச் சர்வகாலத்திலும் சர்வபிரளய காலத்திலும் சிரவணஞ் செய்தும், கீர்த்தனஞ்செய்தும், ஜனங்கள் கடைத்தேறவேண்டும்.

யாதொரு ஜனங்கள் சர்வாத்மாவாகிய ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையாகிற அமிர்தத்தைக் காதுகளாகிற சம்புடத்தில் சச்சனமுகத்தால் நிறைத்து பான ன்செய்யுமார்களோ அவர்கள் விஷய சம்பந்தத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட மனதை பாவனஞ்செய்துக்கொண்டு அந்த ஸ்ரீஹரியுடைய சரணம்புஜ சமீபத்தை யடைவார்கள்.

அ ச் ச தா ய ந ம :

மூ ன் ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

க லி லி ரு த் த ம்.

விஷ்ணுபக்தி விசேடங்களாகின்ற
நஷ்டமிச்சுகர் பக்திநடத்தையால்
விஷ்ணுவின் கரு மத்தின்சிரவணத்திற்
கஷ்டவாத ரவுகள் கழறுவாம்.

விஷ்ணுபக்தியினுடைய விசேஷத்தைக் கேளாகின்ற சுகமுனியினுடைய பக்தி அதிசயத்தினால் அந்தவிஷ்ணுவின் கருமங்களின் சிரவணத்தி லாதரவு சொல்லப்படுகிறது.

இந்தப் பிரகாரம் மோட்சத்துக்குச் சாதகமாகியும் பக்தியோகத்திற்கும் காரணமாகிய ஹரிகதாசிரவணத்தையும், இதன் கீர்த்தனத்தையும், சிந்திக்கிற தையும் உபதேசித்த சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் மறுபடியும் இந்த ஹரிபக்தியி

னுடைய மகிமைபைத் தெரியச்சொல்லவேண்டிக் காமியபலன்களைப்போல் சர்வபலன்களைக் கேரரினவர்களுக்கும், ஒருபலனையும் கோராமல் மோகூத்பலத் தைக் குறித்தவர்களுக்கும் இந்த ஹரிபக்தியே யல்லாமல் மற்றொருகாரண மில்லையென்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஓய் மஹாராஜாவே! யாதொரு முக்திசாதனத்தைச் சொல்லவேண்டு மென்று நீ ரென்னைக் கேட்டீரோ, அந்தக் காரணமானது முன்னால் பெரிய வர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, அது ஏதென்றால், சன்மாந்தர சுகீர்தங் களால் மனுஷசீரத்தை யெடுத்து அதிலும்புத்தியுண்டாகி யிருந்தவர்களுக்கு மரணகாலம் சமீபித்தபோது ஸ்ரீஹரியுடைய கதாமிருத சிரவணத்தினே தார கமாகும், அதெப்படி யென்றால், பிரம்மதேஜசை விரும்பினவன் தேகத்துக் குச் சுவாமியாகிய பிரம்மாவைக் குறித்து யக்கியஞ்செய்யவேண்டும், இந்திரி யங்களைக் கோரினவன் இந்திரனைக் குறித்து யாகஞ்செய்யவேண்டும். பிரஜை களைவேண்டினவன் தகூன் முதலான பிரசாபதிகளை யாஜிக்கவேண்டும் ஐஸ் வரியத்தைக் கோரினவன் தூர்க்காதேவியைக் குறித்துக் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும், தேஜசைக்கோரினவன் சூரியனை யாஜிக்கவேண்டும், திரவி யத்தைக் கோரினவன் அஷ்டவசுக்களைப் பூசைபண்ணவேண்டும், வீரத்தைக் கோரினவன் ஏகாதச ருத்திரர்களை யாஜிக்கவேண்டும், அன்ன முதலான போ ஜனத்தை இச்சித்தவன் அதிதிதேவதையையும் மகவர்க்கத்தைக்கோரினவன் அதிதிருமாரர்களான தேவர்களையும் ராச்சியத்தைக்கோரினவன் சகலமான தேவர்களையும் பூஜிக்கவேண்டும், திக்குவிஜயத்தை இச்சித்தவன் சாத்தியானையும் ஆசையைக் கோரினவன் அசுவனிதேவர்களையும் புஷ்டியைக்கோரினவன் பூமிதேவியையும் பூஜிக்கவேண்டும், தன்னுடைய ஸ்தானத்தைவிட்டுச் சலியா மலிருக்க வேண்டுமென்று கோரினபுருஷன் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் உபா சிக்கவேண்டும் அழகைக்கோரினவன் கந்தர்வர்களையும், ஸ்திரீகளிடத்தில் ஆசையுண்டானவன் ஊர்வசியென்ற அப்சரசை உபாசிக்கவேண்டும், சர்வாதி பத்தியம் வேண்டுமென்று கோரினவன் சகல தேவர்களுக்கும் சிரேஷ்டனாகிய சதாநாமிகளைப் பூஜிக்கவேண்டும், கீர்த்தியைக் கோரினவன் யக்கியசீரகனாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுவை யாஜிக்கவேண்டும், பொக்கிஷங்களுடைய சமுகத்தைக் கோரி னவன் பிரதேஜசை யாஜிக்கவேண்டும் பொக்கிஷங்களுடைய விருத்தியைக் கோரினவன் சிவனையும், தம்பதிகளுடைய அனுகூலத்தைக்கோரினவன் உமா பதியையும் தருமத்தைக் குறித்தவன் உத்தம சுலோகனான ஸ்ரீஹரியையும் சந்தானத்தை இச்சித்தவன் பிதூர்தேவதையையும் யாஜிக்கவேண்டும், ரக்ஷ ணத்தைக் கோரினவன் வாயுகிரணங்களையும், ராச்சியத்தை இச்சித்தவன் பதி னாலு மனுக்களையும் தேவர்களையும் சத்துருவதத்தை அபிலாஷைசெய்தவன் நிருதிதேவனைப் பூஜிக்கவேண்டும், போகத்தை இச்சித்தவன் சோமனைப்பூஜிக் கவேண்டும், வயிராக்கியத்தைக் கோரினவன் பரம்புருஷனை ஆராதிக்கவேண் டும், இப்படியே ஏகாந்தபக்தியைக் கோரினவனும், சகலபலன்களைக் கோரின வனும் மோகூதத்தை இச்சித்த உதாரபுத்திசாலியும் தீவிரமான பக்தியோகத் தால் பரம்புருஷனையே ஆராதிக்கவேண்டுமே யல்லாமல் வேறில்லை. பாகவதர்

களால் நிச்சயிக்கப்படும் குணபரிபூரணான பரமாத்மாவின் இடத்திலுண்டாகிய மிருக்கிற பக்தியோகம் யாதொன்றுண்டோ அதுவே இந்தப் பூமண்டலத்தில் செய்கிற தபசுகளுக்குப் பலோதயமாயிருக்கும் யாதொரு அரிகதையால் கியானமும் காமக்குரோதாதியைக் கொடுக்கிற பரமாத்மப் பிரகாதமும் இகபரத்திலுண்டாகிய குணங்களில் வைராக்கியமும் கைவல்லியத்திற்கு மார்க்கமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பக்தியோகமும் உண்டாகுதோ ஸ்ரீஹரிகதையிற் சுகித்தவன் எவன்தான் அதில் பிரீதிசெய்யானென்று சொன்ன சுகமுனியுடைய வார்த்தைகளைச் சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிற சூதரைப் பார்த்துச் சவுனகர்க்கேட்கிறார்.

ஓய் சூதரே! இப்படி சுகமுனியால் நன்றாகவுரைக்கப்பட்ட ரகசியத்தைக் கேள்விசெய்த பரதசிரேஷ்டரான பரிக்ஷித்து வியாசகுமாரராகியும், ஞானநிதியாகிய மிருக்கிற சுகமுனியை மறுபடியும் இப்போதுசொன்ன தல்லாமல் எதைக்கேட்டார்.

எங்களுடைய மனதிற்கு அனுகூலமாகிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற நீர் பாகவதசிரேஷ்டரான வியாசகுமாரர் ஆதம்வித்தையில் சமர்த்தராகையால் நல்லவார்த்தையால் கேள்விசெய்த பரிக்ஷித்து மகாராஜனுக்கு உபதேசித்த கோப்பியமான அர்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டும்.

அ கீ டி ரா ய ந ம :

நா ன் கா வ து அ த் தி யா ய ம் .

கலி-விருத்தம்.

ஸ்ரீஹரியின் சிருஷ்டிமுதலான
மாயகதையை மன்னும்பரிச்சித்தினால்
தூயபிரசனஞ் செயுஞ்சுகரானவர்
ஆயனாரத சம்வாதமாற்றினார்.

ஸ்ரீஹரியினுடைய சிருஷ்டிமுதலான கதைகளைப் பரிட்சித்துவினால் பிரஸனம் பண்ணப்பட்ட சுகரானவர் பிரம நாரத சம்வாதத்தை வெளியிடுகிறார்.

இப்படி பிரஸனஞ்செய்த சவுனகரைப்பார்த்துச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஓய் சவுனகரே! அந்த உத்தரைகுமாரன் வியாசகுமாரரிடத்திலிருந்து ஆத்மதத்துவம் நிச்சயித்ததற்குக் காரணமாகிய மூன்சொன்னவார்த்தையைக்

கேள்விசெய்து சிலாக்கியமானமதியை ஸ்ரீசிருஷ்ணபகவானிடத்தில் சிறுத்திதன்சரீரத்திலும் பாரியையிடத்திலும் தன்புத்திரர்கரிடங்களிலும் கிரகங்களிலும் பசுக்களிலும் திரவியங்களிலும் பந்துக்களிலும் குறையில்லாதராச்சியத்திலும் உருதியாயிருந்த மமதையைவிட்டான்.

ஓய்சிரேஷ்டர்களே! இந்தமகா கீர்த்திசாவியானவன் ஸ்ரீசிருஷ்ணமகாத்மசிரவணத்தில் சிரத்தையுண்டானவனாகி நீங்களுன்னைக் கேட்கிறப்போல் இந்த ஸ்ரீஹரி லீலையாகிற அர்த்தத்தையே ஸ்ரீசுக சந்தியில்கேள்விசெய்தான். பின்பு தன் மரணகாலத்தையறிந்து தருமார்த்த காமங்களுக்குச் சாதகமாகிய திரிவாக்கருமத்தை தியாகஞ்செய்து ஷட் குணபரிபூரணனாகிய ஸ்ரீவாசுதேவனை தனக்கு ஆத்மாவென்று சிலாக்கியமாகிய நிச்சயத்தை யடைந்த பரிக்ஷித்தானவன் அந்தச் சுகமுனியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

ஓய் பிராம்மணோத்தமனே! சர்வக்கியனாகிய உம்முடைய வசனமே சிலாக்கியமானது, ஓய் அனகரே! தேவரீர்சாதிக்கிற ஸ்ரீஹரிகதையால் பாபங்களெல்லாம் சிதறினது ஆனாலும் ஸ்ரீபகவான்தன்னுடைய சங்கற்பாதினையான பிரகிருதியால் சமஸ்தமான புலனத்தையும் சிருஷ்டிசெய்கிறதை லோகாதிஸ்வரர்களாகிய பிரமருத்திராதியர்கள் மனதினாலேயும் நினைக்க மாட்டார்கள். இப்படி சிருஷ்டிசெய்த பிரபஞ்சத்தை எப்படிசம்ரட்சிக்கிறானோ, சுதந்தரனாகிய அந்தப்பிரபுவானவன் திரும்பவும் எப்படி சங்காரஞ்செய்கிறானோ, அமுதசத்தியுண்டாகிய இந்தப்பரமபுருஷன் பிரமருத்திராதிகளான எந்தெந்தசக்தியை அவலம்பித்து இவர்களைக்கொண்டு லீலையைச் செய்கிறவனாகி விதங்களான க்ருமங்களைச்செய்து தானும் வினையாடிக்கொண்டிருக்கிறானோ, அதைவிசேஷமாக அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கின்றேன்.

ஓய் பிராம்மணோத்தமனே! ஆச்சரியமான க்ருமங்களைச்செய்கிற பகவானுடைய லீலையானது கியானிகளாலேயும் சிந்திக்கக்கூடாதென்று தோற்றுகிறது ஒருவனாகிய பரமபுருஷன் அமுதமாகிய ஜனங்களால் பிரகிருதியினுடைய குணங்களைத்தரித்து அந்தஜன்மத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட க்ருமங்களால் லீலையைச்செய்கிறானோ, இல்லையென்று கிரமக்கிரமமாக இந்தக்குணங்களை அவலம்பித்து இப்படி லீலையுத்தனாக யிருக்கிறானென்று உண்டாகியிருக்கிற இந்த என்னுடைய சமியசயத்தைப் பரிகரிக்கவேண்டி அடியேனுக்குத் தேவரீர் வேதாந்த வித்தையில் நியுணராகியும், நிரந்தரத்தியானமாகிய அதிநுபவத்திலும் சமர்த்தரல்லவோ வென்று பிரசினஞ்செய்த பரிக்ஷித்தைப்பார்த்து சுகமுனியானவர் சொல்லத் தொடங்கினதை சவுனகாதிகளுக்கு சூதர் சொல்லுகிறார்.

ஓய் சவுனகாதிகளே! ஸ்ரீஹரியுடைய குணகீர்த்தனத்தை பிரார்த்திக்கப்பட்ட சுகமுனியானவர் ஸ்ரீநிஷிகேசனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு ஸ்ரீஹரியை வந்தனஞ் செய்யத்தொடங்கினார். அதுதெப்படியென்றால், அபரிமித சக்தியாகியும் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டிஸ்தி சங்காரங்களாகிற லீலாநிமித்தமாக

கிப் பிரம்மா விஷ்ணு ருத்திரானென்கிற மூன்று மூர்த்திகளை அவலம்பித்து சகலஜீவராசிகளுடைய அந்தரியாமியாகியும் ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத தன்னடத்தை யுடைத்தாகியும் மிருக்கிக் கிற பரமபுருஷன் பொருட்டுவந்தனஞ்செய்கிறேன். சத்புருஷானுடைய சஞ்சிதபாபவாசனை களைச்சேதித்துக்கொண்டும், பாலன்நிமித்தமாகிய சகலசேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகிப் பரிக்கிரமித்தும்பரம அம்சசிரமத்தில் நிஷ்டையை பொருந்தியஜனங்களால் அடிக்கடிதேடப்படுகிற ஆத்மதத்துவத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு மிருக்கிற பரமபுருஷன்பொருட்டு வணக்கஞ்செய்கிறேன் சத்வகுலத்திற் பிறந்தவர்களுக்குச் சிரேஷ்டனாகியும், கபடயோகிகளுக்கு அத்தியந்ததூரமாகிய நிஜஸ்ரூபத்தை யுடைத்தாகியும், தன்னுடைய ஐஸ்வரியத்துக்கு அதிகமாயும் சமமாகியுமிருக்கிற மற்றொரு ஐஸ்வரிய மில்லாமலும், சுயம்பிரகாசமாகியும் ஸ்வரூபத்தினாலேயும் ஸ்வபாவத்தினாலேயும் பரிபூரணனாகி என்னிடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற பரமபுருஷனைக்குறித்து வந்தனஞ்செய்கிறேன். எவனுடைய கீர்த்தனமும் ஸ்மரணமும் எவனிடத்தில்செய்த வந்தனமும் எவனிடத்தில் செய்த சமர்ப்பணமும் ஜனங்களுடைய கல்மஷத்தை அப்பொழுதேபரிகாரஞ்செய்கிறதோ, அந்தமஹா மங்களமாகிய கீர்த்தியையுடைத்தான பரமபுருஷனைக்குறித்து அடிக்கடி நமஸ்காரஞ் செய்கிறேன். கியானிகளானவர்கள் எவனுடைய சரணாவிர்த பஜனத்தால் இகபரங்களாகிய விஷயங்களில் தங்களுடைய மனதுக்கு சங்கடத்தைப் பரிகரித்து சகலசிரமங்களையுந் தவிர்த்து பரமான கதியையடைகிறார்களோ, மிகவும் மங்களமாகிய கீர்த்திசம்பன்ன னான அந்தப் பரமபுருஷனைக் குறித்து அநேகம் பிரணமஞ் செய்கிறேன், தவசகளைச் செய்கிறவர்களும் தானம்பண்ணுகிறவர்களும் கீர்த்திசம்பாதித் தவர்களும் யோகத்தை அனுஷ்டித்தவர்களும் மந்திரங்களை ஜபிக்கிறபேர்களும் சத்தருமங்களைச் செய்கிறவர்களும் எவனிடத்தில் சமர்ப்பணம் பண்ணு மற்றோனால் சேஷமத்தை யடையவில்லையோ, மிருந்த மங்கள் கீர்த்தியான அவன்பொருட்டு வெகுவாகிய வந்தனஞ்செய்கிறேன்.

பாபஜாதிகளான கிராதர்களும் ஊனசாதிகளும் புனிமந்தஜாதிகளும் புலக்கச்சாதிகளும், ஆபிரகஜாதிகளும், யவனனும், சகானும் அதி நிஷித்தமாகிய குருரகருமங்களை யுடைத்தான மற்றப்பாசிகளும் எவனுடைய திருவடிகளில் பக்திசெய்கிற பாகவதானுடைய பக்தியைச் சேர்ந்தமாத் திரத்தில் பரிசுத்தர்களாகிறார்களோ, அந்த மங்களகீர்த்தியான பரமாத்மாவினுடைய திருவடிகளை வணங்குகிறேன், தீரர்களுக்கு ஸ்வாமியாகியும் வேதமயனாகியும் விளங்குகிற அந்த மதிவியனாகிய பரமாத்மா ஒருவனுய் நிஜமாகிய பக்தியையுடைத்தான பிரம்மசங்கராதிகளால் ஆச்சரியத்துடனே பார்க்கப்படுவதான மூர்த்தியையுடைத்தாகி விளங்குகிறானே அந்தப்பகவான் என்னிடத்தில் பிரசாதஞ்செய்யவேண்டும் சிருஷ்டிக்கு முன்காலத்தில் பிரம்மதேவனுடைய இருதயத்தில் சிலாக்கியமாகிய நினவை கற்பிக்கவேண்டுமென்று யத்தனஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிற எவனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட சரஸ்வதிதேவியானவள் தன்னுடைய அங்கமாகிய சிக்ஷாதிகளுடனே எவன்முகத்திலிருந்து

ஆவிற்பவிற்தானோ ரிஷிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராகிய அந்த பரம புருஷன் பிரசாதம் பண்ணக்கடவன்.

யாதொரு விபுவானவன் பூர்வத்தில் பஞ்சமகாபூதங்களால் இந்தச்சரீரங் களையெல்லாம் கற்பித்து அதுகளில்தான் சார்ந்து நில்லாமல் சயனம்பண்ணு கையால் புருஷனென்று சொல்லப்பட்டு கியான கருமேந்திரியங்களும் பஞ்ச மகாபூதங்களுமாகிய பதினாறுகளை அவலம்பித்து அதுகளுடைய குணங்களைப்புகிச்சிறுனே அந்த மதிவிஷயனாகிய பகவான் என்வார்த்தைகளை அங்கீகரிக்கக்கடவன். சாந்தியுத்தாளாகிய புருஷன் கியானமயமாகியும் எவன் துக்காம்புஜத்தில் பிறந்துமிருக்கிற மதுவைப்பானஞ் செய்தார்களோ குணப ரிபூரணனாகியும் சகலசேதன சேதனங்களையும் தான் தரித்தும் அதுகளில் வாசஞ்செய்துக்கொண்டு மிருக்கிற அந்தபிதாவின் பொருட்டுவந்தனஞ் செய்கிறேனென்று இஷ்டதேவதா நமஸ்காரஞ்செய்த சுகமுனியானவர் பரிசுதித்து மகாராஜாவைப்பார்த்து இந்தவிஷயத்தில் முன்னடந்திருக்கிற உபாக்கியா னத்தைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓம் ராஜவே! நீர் என்னைக் கேள்விசெய்த இந்தப்பிரஸன் விஷயத்தை பூர்வத்தில் பிரம்மாவைப்பார்த்து நாரதர் பிரஸனஞ்செய்திருந்தார் அந்தப் பிரஸனத்துக்கு வேதகற்பனாகிய சதுர்முகன் ஸ்ரீஹரி யினிடத்திலிருந்து ஏகாக்ஷிரித்தனாகி தான் உபதேசம்பெற்றபடி பிரதியுத்தரஞ்சொன்னார் அந்த அர்த்தத்தை நானுமக்குச் சொல்லுகிறேனென்று சொல்லிப்பின்னையும், ஆதரவாதியபத்தினால் ஸ்ரீஹரி பிரசாதத்தைப் பிரார்த்திக்கிறார் அதெப்படியென்றால், ஸ்ரீமகா லட்சுமீபதியாகியும், யக்கியபதியாகியும், புத்திபதியாகியும், லோகபதியாகியும், பூபதியாகியும், அந்தகர்களுக்கும், விருஷணிகளுக்கும் சாத்வதர்களுக்கும், பதியாகியும், கதியாகியும், சச்சனங்களுக்கெல்லாம் பகியாகியுமிருக்கிற பகவான் என்னிடத்தில் பிரசாதஞ் செய்யக்கடவார்.

யாதொருவனுடைய திருவடிகளை இடைவிடாமற் செய்கிற தியானமாகிற சமாதியால் ஆராயப்பட்ட புத்தியால் ஆத்மதத்துவத்தை யறிந்த கியானிகள் அவரவருடைய இச்சைக்கு அனுசாரமாகச் சொல்லுகிறார்களோ அந்த முகுந்தன் என்பொருட்டுப் பிரசாதஞ் செய்யக்கடவரென்று பிரார்த்தனஞ் செய்துகொண்டு சதுர்முகனைப்பார்த்து நாரதர் பிரஸனஞ்செய்த பூர்வகதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

லீலாமாணஸ விக்ஸிரகாயநம் :

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

கலிவருத்தம்.

லீலாவதாரமான விராட்டினேர்

காலநற்கரும் முதலாகிய

ஏனுஞ்சிருஷ்டியாதி சிருஷ்டித்தனரென்று

மேலும்பிரம்மா நாரதற்கு விளம்பினார்.

லீலா அவதாரமான விராட்டானவர் காலகரும் முதலான கதிகளில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சிருஷ்டித்தாரென்று பிரம்மா நாரதருக்குச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஓய் ராஜாவே! சதுர்முகனைப்பார்த்து நாரதர் பிரஸ்னஞ்செய்த கிரமமென்னவென்றால், ஓய் தேவதேவனே! சகலபிராணிகளையுஞ் சிருஷ்டிசெய்கிற பிரம்ம கணங்களுக்கெல்லாம் ஆதியாகி ஜனித்தவனே! உமக்கு நான் வந்தனஞ் செய்கிறேன் ஆத்மதத்துவத்தைப் பிரகாசம் செய்கிற யான் சாதனத்தை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்.

ஓய் சுவாமியே! ஆத்மஸ்வ ரூபக்கியானத்துக்குச் சாதனமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சமானது எந்தத் தருமத்தை யுடைத்தானது எவனிடத்திலிருக்கிறது எவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது பிற்காலம் எவனிடத்தில் லயமடைகிறது எவன் ஆனமானது, இதின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது இந்தத் தத்துவத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேண்டும், முன்பிறந்தும் இப்போதிருந்தும் பிற்காலம் வருகிறதாகவு மிருக்கிற சகலவஸ்துக்களுக்கும் சுவாமியாகிய தேவரீர் இந்த ரகசியத்தை யறிவீர் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைப்போல் உம்முடைய விசிஷ்ட கியானத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தேவரீர் எவரிடத்திலிருந்து விக்கியானத்தைச் சம்பாதித்தீர், உமக்கு ஆதாரமானவஸ்து எது? உமக்கு உயர்ச்சியானவர் எவர்? நீர் எவனுடைய ஆதினர், உம்முடைய ஸ்வரூபமென்ன உம்முடைய பிரகிருதியால் நீர் ஒருவராயிருந்துகொண்டு பஞ்சமகாபூதங்களால் பிராணிகளைச் சிருஷ்டிசெய்கிறீர் உம்முடைய இடத்தில் தானே அந்தப் பூதங்களைப் பாலனஞ்செய்கிறீர் நீரோ அதுகளுக்குப் பராவத்தை அடைவிப்பித்தும் பிரயாசையெல்லாமல் சிலந்தி பூச்சியைப்போல் உம்முடைய சக்தியை யவலம்பித்துக்கொண்டு சிருஷ்டி செய்கிறீர், இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே உத்தம மத்திம கனிஷ்டங்களாகியும், மனுஷ்யாதிகளான வருவாகியும், சுக்கிலாதி வர்ணங்களுடனே விளங்கிக்கொண்டு மிருக்கிற காரியங்களும் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய சூட்சும வஸ்துக்களும் தேவரீரைவிட மற்றொருவராவது உண்டாகிறதென்று நான் அறிந்துகொள்ளவில்லை. அப்படிப்பட்ட தேவரீர் மனோசயஞ் செய்துகொண்டு துஷ்கரமாகிய தபசைச்செய்கையால் அடியேனுக்கு மோகத்தையுண்டிப்பெண்ணி மற்றொரு நாயகனுண்டென்கிற சங்கையைக் கற்பிக்கிறீர்.

ஓய் சர்வ சுவாமியே! எனக்கு இந்தத் தத்வத்தை நன்றாக அறியும்படி அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ்செய்கிற நாரத மகாமுனியைக் குறித்து அந்த சரஸ்வதி வல்லபன் சொல்லுகிறான். வாராய் குழந்தாய்! மிகவுங் கருணாசாலியாகையால் உனக்கு இந்த சிலாக்கியமாகிய சம்சயம்பிறந்தது. வாராய் சுவாமியே! எந்த காரணத்தால் ஸ்ரீபகவானுடைய மகிமையாகிற லீலைகளைச் சொல்லும்படி என்னைக்குறித்து யாதொரு வார்த்தையைச் சொன்னையோ, அது மிகவும் அரிதானது. ஸ்ரீபகவானுடைய மகிமையால் எனக்கு அவ்வளவு சக்தியுமுண்டு. ஆதித்தியனும் அக்கினியும் சோமனும் கிரகங்களும் மற்றுமுள்ள நக்சத்திரங்களும் சயம்பிரகாசமாகிய பிரம்ம ஸ்வரூபத்தால் கிரகிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை நானும் பிரகாசஞ் செய்கிக்கிறேன். யாதொரு வனுடைய துர்ச்செயமாகிய மாயையால் என்னைச் ஜகத்துக்குக் குருவென்று சொல்லுகிறார்களோ, குணபரிபூரணனாகிய அந்த வாசுதேவனைக் குறித்துத் தியானஞ்செய்கிறேன்.

யாதொருவனுடைய சிருஷ்டிபதத்தில் நிற்கிறதற்கும் லச்சையடைந்திருக்கிற அந்த மாயையால் மோகிக்கப்பட்ட துப்புத்தியான ஜனங்கள் நானென்றும் என்னதென்றும் இல்லாத மகிமையைச் சிலாக்கிறார்களோ பஞ்சமகா பூதங்களும் சிருஷ்டி யேதுவாகிய ஜீவகருமங்களும் காலமும், குறி குணங்களுடைய வீஷ்ணுமாகிய சம்பிரகரும் ஜீவவர்க்கங்களும் தத்வமாக விசாரித்தால் ஸ்ரீவாசுதேவனைக் காட்டிலும் வேறல்ல.

வாராய் பிரம்மரிஷ்டனே! வேதங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் பிறந்ததுகள். தேவர்களெல்லாம் நாராயணனுடைய அங்கத்திற் ஜனித்தார்கள் சுவர்க்காதி லோகங்களெல்லாம் நாராயணனுடைய ஆனந்த ஸ்வரூபங்கள். சகல யக்கியங்களும் அந்த நாராயணனுடைய ஆனந்த சாதனமானதுகள். பிராணயாமாதி ரூபமாகிய யோகமும், சித்தத்துக்குத் தைரியமாகிற தபசும் இதின் பலமாகிய கியானமும் இதுகளால் அடையும்படியான கதியும், அவனுடைய பிராப்தியும் அதின் சாதனங்களாகியுமேயிருக்கும். நிர்விகாரனாகியும், சகல சரீரனாகியும், சுதந்தரனாகியும், சிருஷ்டி நிமித்தியமாகிய திருஷ்டியைப் பரிக்கிரகித்து மிருக்கிற அந்த நாராயணனுடைய சிருஷ்டிக்கு விஷயமாகிய பிரபஞ்சத்தை இவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நான் அவன் கடாசுத்தால் ஆக்கியாபிக்கப் பட்டவனாகிச் சிருஷ்டியைச் செய்கிறேன். ஏயகுண ரகிதையு மிருக்கிற அந்த சுவாமிக்குத் தன்சங்கல்பத்தால் சிருஷ்டி திதிச்வகார நிமித்தமாகிப் பரிக்கிரகிக்கப் பட்டிருக்கிற சத்வரசோதம மென்கிற குணங்கள் மூன்றுண்டு. அந்தக் குணங்கள் பஞ்சமகா பூதங்களுக்கும் இந்திரியாபிமான தேவதைகளுக்கும் இந்திரியங்களுக்குங் காரணங்களாகியிருந்துகொண்டு ஒருகாலத்திலும் பந்தமில்லாம லிருக்கிற ஸ்வரூபத்தை யுடைத்தாகி விருந்தாலும், மாயாசம்பந்தத்தை யுடைத்தாகியிருக்கிற ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் காரியமாகியும், காரணமாகியும், கர்த்தாவாகியு மிருக்கிறதை இணக்கியதுகள். இப்போது நம்முடைய மதியிறுன்றியும் அதோக்ஷமாகியு மிருக்கிற

அந்தக் குணபரிபூரணன் இந்த மூன்றுகுணங்களாகிய அடையாளங்களால் தன்னுடைய அடியார்களால் காணப்பட்ட தனது மகிமையை புடைத்தாகி யிருந்துகொண்டு சகலமான உயிர்களுக்கு மெனக்கும் மாய்கைக்கும் ஈசனாகையால் தன்னுடைய மாய்கையால் விசேஷமாகத் தான் வெகுநுபமாக வேண்டுமென்று இச்சித்தவுடனே தன்னிடத்தில் சுய இச்சையாய் வந்திருக்கிற காலத்தையும், ஜீவதருமங்களையும், குண வைஷ்ணவியத்தையும் தன்னையடுத்தமாய்கையில் அலங்கரித்தான் பின்பு புருஷோத்தமனால் அவலம்பிக்கப்பட்ட காலத்தினாலும் குணவைஷ்ணவியத்தினாலும் ஆகாரபேதத்தை யடைந்திருக்கிற ஜீவதருமத்தினாலும் மகத்தத்துவம்பிறந்து ரசோகுணத்தினாலும் சத்வ குணத்தினாலும் வளர்ந்திருக்கிற அந்த மகத்தத்துவத்தினுடைய விகாரத்தால் தனக்குத் தானே சுவாமியாயிருக்கிற அந்தப் பரமபுருஷன் சிலந்தியைப் போல் சிருஷ்டியைச் செய்துகொண்டும் செய்தசிருஷ்டியை யறித்துக்கொண்டு மிருப்பார் அகங்காரமென்றும் சொல்லப்படுகிற அந்த மகத்துவ விகாரமானது தானும் விகாரத்தையடைந்து மூன்றுவிதமாக விருந்து அந்த விதங்களை வைகாரிகமென்றும் அதேச்சமென்றும் தாமதமென்றும் அதன் உண்மையறிந்தவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

ஓய் அறியவல்லவனே ! தாமச அகங்காரமானது திரவியசக்தியென்றும் அதைச்சங்காரமானது கியானசக்தியென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது, பூதாதியாகியதாமச அகங்காரம் விவகரித்ததால் ஆகாசம்பிறந்தது அறிந்தவனுக்கும் அறியப்படுகிற பொருளுக்கும் லிங்கமாகியும் குணமாகியுமிருக்கிற சப்தமானது அந்த ஆகாசத்தின் பூர்வரூபமாகி அதிலட்சமாகவிருக்கும் அப்பால் விகாரத்தையடைந்த ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்பரிசமாகிற குணத்தையுடைத்தான மாருதம்பிறந்தது, அந்தவாயுவானது தனக்குக்காரணமாகிய ஆகாசத்துடனே சம்பந்தித்திருக்கையால் சப்தமாகிறகுணத்தையும் உடைத்தாயிருக்கும், இதுவுமன்றிச் சகத்காரணமாகிற பிராணனுக்கும் பராக்கிரமத்துக்கும் இந்திரியமான சரீரங்களுடைய சாமர்த்தியமாகிற பலன்களுக்கும் சசனங்களுக்கும் ஏதுவாகவேயிருக்கும், காலத்தினாலும் பிராணிகருமத்தினாலும் குண வைஷ்ணவியத்தினாலும் விகாரத்தை யடைந்திருக்கிற அந்தச் சமீரணனிடத்திலிருந்து ரூபதன்மத்திரை திறமத்தினால் தேஜசுபிறந்தது அதற்கு சுகசித்தமாகிய ரூபமும் காரணமாகிய வாயுவுசம்பந்தத்தால் உண்டாயிருக்கிற ஸ்பரிசமும் ஆகாசத்தினுண்டாயிருக்கிற சப்தமும் அதிங்குணங்களாகவே யிருக்கும் பின்பு விகாரத்தையடைந்த தேஜசிலேயிருந்து ரசதன்மத்திரை முகமாகவுதகம் பிறந்தது. அந்த ஜலமானது நிசமானரசமாகிற குணத்தினாலும் தன்னுடைய காரணங்களால் வந்தரூபஸ்பரிச கோஷங்களாலும் பிரகாசித்திருக்கும் விசேஷமாகி விகாரமடைந்த சரீரத்திலிருந்து கந்த தன்மத்திரை மார்க்கத்தில் பிரிதிவி பிறந்தது, அந்த பூமியானது நிஜமான கந்தகுணத்தையும் பராதினமாகிய ரசரூபஸ்பரிச சப்தகுணங்களையும் உடைத்தாயிருக்கும் வைகாரிக அகங்காரத்திலிருந்து மனதும் அதற்குத் தேவதையான சந்திரனும் பிறந்தார்கள் அப்படியே யதிலிருந்து திக்கும்வாய்வும் சூரியனும் வருண

னும் அசுவனிதேவர்களும் அக்கினியும் இந்திரனும் உபேந்திரனும் மித்திரனும் பிரம்மதேவனுமாகிற நானும் இந்திராபிமானி தேவதைகள் பதினமரும் சனித்தார்கள் அதன்பின்புதைச்ச அகங்காரத்தினுடைய விகாரத்தால் கிரானேந்திரியமும், ரசனேந்திரியமும் சட்சரிந்திரியமும் சுரோத்திரேந்திரியமும், தொக்கந்திரியமுமாகிற கியானேந்திரமைந்தம் வாக்கந்திரியமும், அஸ்தேந்திரியமும் கோபந்திரியமும், வாய்வந்திரியமும், உபஸ்தேந்திரியமுமாகிற கருமேந்திரியங்களைந்தும் உற்பவித்ததுகள். இதுகளில் சுரோத்திரேந்திரியங்களுக்குத் திக்கும் தொக்கந்திரியத்துக்கு வாய்வும் சட்சரிந்திரியங்களுக்குச் சூரியனும்; ரசனேந்திரியத்துக்கு வருணனும், கிரானேந்திரியத்துக்கு அசுவனிதேவர்களும், வாக்கந்திரியத்துக்கு அக்கினியும், பாணியாகிற இந்திரியங்களுக்கு இந்திரனும், பாதமாகிற இந்திரியங்களுக்கு உபேந்திரனும் உபஸ்தேந்திரியத்துக்குப் பிரசாபதியும், அதிஷ்டான தேவதைகளானார்கள். அப்படியே கியானசக்தியான புத்தியும், கிரியாசக்தியான பிராணனும், தைச்ச அகங்காரத்தில் சனித்ததென்று நாரதருக்குச் சொன்ன சதுரானன் உபதேசத்தைப் பரிசுபித்து மகாராஜனுக்கு ஸ்ரீசுமூனி உபதேசித்த தத்துவத்தைச் சூதர் சவுனகாதி களுக்குச் சொல்லிப் பிண்ணியுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓய் பிரம்மவித்துக்களில் சிரேஷ்டர்களே ! பின்பு இந்த தஜேந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்று கலக்க மாட்டாமலிருக்கிறபடியால் அந்தப்பூதங்களுடனையும் மனோபுத்தி பிராதிரிகுணங்களுடனையும், கலந்துக்கொண்டு எப்போது ஈசனுக்குவீடாகிய சரீரத்தை நிர்மாணஞ் செய்யமாட்டாமற் போச்சதுகளோ, அப்போது அந்தபகவானுடைய சக்தி அனுப்பிரவேசத்தால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட இவைகள் ஒன்றோடொன்று கலந்து பிரகிருதி காரியமாயிருந்துக்கொண்டு சமஷ்டி விஷ்டி ரூபமாகிய இந்தச் சரீரத்தைக் கற்பித்ததுகள், கற்பிக்கப்பட்ட அந்தச்சரீரம் ஒரு அண்டமாகிஜலத்தில் அநேகமாயிரம் வருஷம் இருந்தபின்பு அதற்கு சீவப்பிரதான பரமாத்மாகாலத்திலும், பிராணிகருமத்திலும் குணவைஷ்ணவியத்திலும் அனுப்பிரவேசஞ் செய்திருந்தவன், இந்த அண்டத்திலும் அனுப்பிரவேசஞ் செய்து சீவமில்லாமலிருந்த இந்த அண்டத்தை சீவிப்பித்தான், அப்படிப்பட்ட இந்த பரமாத்மா அண்டமாகிய புறத்தில் வசிக்கிறபடியால் புருஷசப்தவாச்சியனாகி அந்த அண்டத்தில் நிறைந்து அதைத்தனக்கு வேறுகவைத்துக்கொண்டு ஆயிரம்சிரசுகளும், ஆயிரமுகங்களும், ஆயிரங்கண்களும், ஆயிரம்பாகுக்களும், ஆயிரம் துடைகளும் ஆயிரத்திருவடிகளுமாகவே யிருந்தான்.

யாதொருவனுடைய அவயவங்களால் உலகங்களைத் தியானபரான் கற்பிக்கிறார்களோ, அவனுடைய கடிப்பிரதேசத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அவயவங்களால் மேலே ஏழு உலகங்களும் கற்பிக்கப்பட்டதுகள், அப்படியே அந்தப்புருஷனுடைய முகத்திற்பிறந்த பிராமணன் அவனுக்கு வதனமாகவும், பாகுவிற்சனித்த கூத்திரியான் அவனுக்குப் புஜமாகவும், ஊருவிற்பவித்த ஸைவியான் அவனுக்குத்துடைகளாகவும், பாதங்களில் சம்பவித்த சூத்திரான் அவனுக்

ருத்திருவடிகளாகவும். அறிந்துக் கொள்ளவேண்டும். பாதாளலோகமுதல் பூலோகவரைக்கும் கடிபரியந்தமான அவன்பாதங்களிலிருந்து பிறந்ததென்றும், புலலோகமானது அவன்நாடியில் ஜனித்ததென்றும் சொர்க்கலோகமானது அவன் இருதயத்தில் உற்பவித்ததென்றும், மகர்லோகமானது அந்த மஹாத்மாவினுடைய மார்பிற்சம்பவித்ததென்றும், ஜனலோகமானது அவன் ஸ்தனத்துவயிற்றிற் சம்பவித்ததென்றும், தபலோகமானது அவன்சிரசுகளில் ஆவிற்பவித்த தென்றும், அதற்கு மேற்பட்ட பிரம்மலோகமான வைகுந்தமானது நித்தியமாகையால் அவனை இப்படி சப்தலோக சரீரகளுக்கெல்லாம் உபாசனஞ் செய்கிறார்கள். இந்த வலகங்கள் பதினென்று நிச்சயித்த ஜனங்கள் அதலோகமானது அவன்கடியில் பிறந்ததென்றும் விதலமானது அந்த விபுவினுடைய வுருக்களில் கற்பிக்கப் பட்டதென்றும், பரிசுத்தமான சதலமானது அவன் ஜாணுக்களில் ஜனித்ததென்றும் தராதலமானது சிங்காரப் பிரதேசத்தில் உற்பவித்த தென்றும், மகாதலமோ வென்றால் கணுக்கால்களில் உதித்த தென்றும், ரசாதலமானது புறங்கால்களில் ஆவிற்பவித்த தென்றும், பாதாளமானது அடிக்கால்களில் சம்பவித்த தென்றும், பூமி முதலான மேலேழுலோகங்களும், ஜகனம் முதலான அவயவங்களிற் சம்பவித்ததுக ளென்றும் இப்படி அந்தப்புருஷன் லோகமயனுை யிருக்கிறுனென்று உபாசிக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால் பாதாளமுதல் பூலோகம்வரைக்கும் கடிபரியந்தமான சாதங்க ளிலும், புலர்லோகமானது நாடியிலும், சத்தியலோக பரியந்தமான சொர்க்கலோகமானது சிரசிலும், ஜனித்ததுக ளென்றும், இப்படியாக லோககற்பனஞ்செய்து தியானஞ்செய்யலாமென்று பிரம்மாவானவர் நாரதருக்கு உபதேசித்தபடி சுகமுனி பரிசுத்தித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்ததை சூதர் னை மிசாரண்ணியவாசிகளான சவுனகாதிகளுக்குச் சொல்லிப்பின்னையும் நாரதருக்கு அந்த சதுரானனன் உபதேசித்தவகையைச் சொல்லுகிறார்.

சர் வேசுவராய நம:

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி-விநீதம்.

அத்யாத்மாதி பேதத்தினலந்த

நித்யவிராட்பிபுபதியும் நிகழ்த்தப்பட்டு

சுத்தபூர்வோக்த மானசமஸ்தாதா

சத்வமும்புருஷ சூக்தம்நவிலுவாம்.

அத்தியாத்மாதி பேதத்தினல் விராட்பிபுபதியும் சொல்லப்பட்டு, பூர்வோக்தமான சமஸ்தாதாரத்வமும் புருஷசூக்தத்தினல் நிரஸ்கரிக்கப்பட்டது.

வாராய் குமாரனே! நான் முதலான ஜனங்களுடைய வாக்கீர்திரியங்களுக்கு அதிதேவையான அக்கினிக்கும் விராட்புருஷனுடைய முகமானது

சேஷத்திரமாகி யிருக்கும், காயத்திரிமுதலான ஏழுவிதமாகிய சந்தசுக்களுக்கு இவனுடைய தொக்குமுதலான சப்ததாதுக்களும், சேஷத்திரமாகியிருக்கும். தேவதைகளுக்கு அன்னமாகிய ஹவ்வியத்துக்கும் பிதர்களுடைய அன்னமாகிய கவ்வியத்துக்கும், இந்த இரண்டுக்கும் புறம்பானமா ஷான்னத்துக்கும் ஆறுவிதமான ரசங்களுக்கும் நம்முடைய ரசனேந்திரியங்களுக்கும், இதுகளுக்கு அதிதேவதையான வருணனுக்கும், அந்தவிராட்புருஷனுடைய நாக்கு உற்பத்திஸ்தானமாகியிருக்கும். அவனுடைய நாசிகளானதுகள் சகல பிராணங்களுக்கும் வாயுதேவனுக்கும் உற்பத்திஸ்தானமாகியிருக்கும், அசுவனி தேவர்களுக்கும் சகலமான ஓஷதிகளுக்கும் பரிமளத்துக்கும் சிலாக்கியமான அவனுடைய கிராணேந்திரியமானது ஜன்மபூமியாக விருக்கும் சுக்கிலாதிருபங்களுக்கும் இதுகளைப் பிரகாசஞ்செய்விக்கிற தேஜசுகளுக்கும் அவனுடைய சட்சரிந்திரியமும் உற்பவஸ்தானமாகவே யிருக்கும், பகலுக்கும், சூரியனுக்கும், அவன்கண்கள் ஜன்மபூமியாயிருக்கும். அவன்காதுகள் திக்குகளுக்கும், தீர்த்தங்களுக்கும், அவன் சுரோத்திரேந்திரியங்கள் ஆகாசங்களுக்கும் சப்தங்களுக்கும் அவதாரஸ்தலமாகவிருக்கும், அவனுடைய தேகமானது சகலவஸ்துக்களிலுண்டாகிய சராசரங்களுக்கும் அழகுக்கும், பாத்திரமாயிருக்கும், அவனுடைய தொக்கீந்திரியமானது ஸ்பரிசத்துக்கும் வாயுவுக்கும் சகலவஸ்துக்களுக்கும் உற்பவஸ்தலமாகவிருக்கும், எதுகளால் யக்கியமானது பரிபூரணமாகி கற்பிக்கப்படுகிறதோ, பூமிபைப் பிளந்துக்கொண்டு ஜனிக்கிற அந்த விருஷங்களுக்கெல்லாம் அவனுடைய ரோமங்களே பரமகாரணமாகும். இவன் தேகங்கள் மேகங்களுக்கும் இவன் தாடி மீசையிரிகள் மின்னல்களுக்கும், இவன்கரங்களும் பாதங்களுக்கும் எழுகுமுதலான லோகங்களுக்கும், கல்லுகளுக்கும் ஜனபூமியாகவிருக்கும் அவன் பாகுகள் இந்திராதிகளான லோகபாலகர்களுக்கும் சபகருமங்களுக்கும் அவன் விக்கிரமமானது பூலோக சுவர்லோகங்களுக்கும் சேஷமங்களுக்கும் ரசுணத்துக்கும் சாதனங்களாக யிருக்கும் சகலமாகிய அபிஷ்டங்களுடைய பிரார்த்தனைகளுக்கும் இந்த ஸ்ரீஹரியினுடைய திருவடிகளே ஆஸ்பதமாகி யிருக்கும் ஜனங்களுக்கும், வீரியத்துக்கும் அதனுடைய மோகூத்துக்கும் பர்ஜன்னியனென்கிற பிரஜாபதிக்கும் அந்தமஹாபுருஷனுடைய லிங்கமே பிறப்புக் கிடமாகவிருக்கும் அவனுடைய உபஸ்தமோவென்றால் சந்தான நிமித்தமாகிய சம்போகத்தால் உண்டான நித்திரை யில்லாமெருக்கிறதற்கு ஸ்தலமாகிய மிருக்கும் அவனுடைய வாயுவென்கிற கருமேந்திரியமானது யமனுக்கும் பித்திரனுக்கும் மல விசர்ஜனத்துக்கும் ஸ்தலமாகியிருக்கும் வாராய் நாரதனே! அவனுடைய குதலமானது இம்சைக்கும் கிரிதிக்கும் மிருத்தியுவுக்கும் நரகத்துக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமென்று சொல்லப்பட்டது.

அவருடைய பின்பக்கமானது அவமானத்துக்கும் அதருமத்துக்கும் அக்கியானத்துக்கும் ஜன்மபூமியாக யிருக்கும் அவனுடைய நாடிகள் மேற்கேபெருகிற நதிகளுக்கும் கிழக்கேபெருகிற நதிகளுக்கும் அவதாரபூமியாக யிருக்கும் கிழக்கேபெருகிற நதிகளுக்கும் அவதாரபூமியாக யிருக்கும்.

அவனுடைய எலும்புகளின் சமூகமானது மலைகளுக்குள் காரணங்களாக யிருக்கும் அந்த புருஷோத்மனுடைய பிரகிருதியானது துச்சனங்களில் சிலாக் கியமாகிய அன்ன முதலானதுகளுக்கு ஏதுவாகியிருக்கும், பிராணிகளுடைய மரணத்துக்கும் சமுத்திரங்களுக்கும், அவனுடைய உதரம் சாதகமென்று பிரசித்தமானது அவன் இருதயமானது மனதுக்கு ஸ்தானமாயிருக்கும் தரு மத்துக்கும் எனக்கும் உனக்கும் என்குமாராகிய ஜனகாதிகளுக்கும் பவனு க்கும் விக்ரியான தத்துவத்துக்கும் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய மனதே பரம ஸ்தானமாகியிருக்கும் ஆகையால் நானும் நீயும் ருத்திரனும் உனக்குமுன்னே ஜனித்த சனகாதிகளுக்கும் மரீசிபிரகிருதிகளும் தேவகணங்களும் அசுரஜனங் களும் நாகங்களும், பட்சிகளும், யிருகங்களும் கந்தருவர்களும் அப்சரசுக்களும் யக்ஷர்களும், பூதகணங்களும், மலைப்பாம்புகளும், பசுக்களும், பிதூர்தேவதை களும், சித்தர்களும் வித்தியாதரர்களும் சாரணர்களும் மருக்களும், மற்றும் நானாதிமாகிய ஜலநிவாசிகளாகவும் ஸ்தலவாசிகளாகவும் ஆகாசநிவாசிகளாக வுமிருக்கிற சிவவர்க்கங்களும், நவக்கிரகங்களும் அசுவனி முதலான நகஷத்திர ங்களும், மற்றும்முள்ள தாரகணங்களும், தாமகேதுக்களும், மின்னல்களும், தே கங்களும் முன்பிறந்து போனதும், இப்போது ஜனித்திருப்பதும் இனிமேல் சம்பவிக்கப் போகிறது மற்றும்முள்ள இந்தச்சகலமும் அந்தப் பரமபுருஷனே யல்லாமல்வேறில்லை. இந்தப்பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வளர்ந்து பத்து அங் குலம் உயர்ந்து வாசஞ்செய்கிற இவனால் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் விபாபிக் கப்பட்டது தன்னுடைய மண்டலத்தில் வசித்துக்கொண்டு தபிக்கிற இந்த ஆதித்தியனுவன் எப்படி அந்தமண்டலத்தின் வெளியிலும் பிரகாசிக்கிறானோ அப்படியே விராட்புருஷ தேகத்திற் பிரதாபத்துடனே விளங்குகிற பரமபுருஷ னும் அந்த விராட்தேகத்தினுடைய உள்ளும் புறம்பிலும் பிரகாசிக்கின்றான். அந்தபரமபுருஷன் யாதொரு காரணத்தால் மரணத்தைக்கொடுப்பதான கர்ம பலமாகிற அன்னத்தை அதிகிரமித்தானோ, அந்தக் காரணத்தினால் ஸ்வரூப ருணவிற்பாவமாகி இரண்டிவிதமாகின்ற மோக்ஷத்துக்கும் அதிபதியானான்.

வாராய் பிரம்ம குலோத்பவனே ! அந்தப் புருஷோத்தமன் லயமில்லாம லும் பிரபஞ்ச சரீரகளுக்கெயிருக்கிற இந்தமகிமை அபரிமிதமானது லோகங்க ளுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிந்தவர்கள் இந்த விராட்புருஷனுடைய அவயவங்களாகிய இந்த உலகங்களில் சகலபிராணிகளும் வாசஞ்செய்கிறது களென்று அறிந்திருக்கிறார்கள் கிருதகமென்றும் அதிகிருதகமென்றும், கிரு தாகிருதக மென்றும், மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிற இந்தப்பதினாலு உலகங்களுடைய உபரிபாகத்திலிருக்கிற கைவல்லியத்துக்கும் மேலாகியிருக் கிற திரிபாதவிபூதிகளில் லயமில்லாமலும் பயமில்லாமலு மிருக்கிற கேஷம்மா னது நிலைநின்றது இந்தகேஷமத்தை திரிபாதவிபூதியான ஸ்ரீவைருத்தத்தில் புத்திரேக்ஷணதிகளை தவிர்த்து நிஷ்டைபொருந்தின நயிஷ்டிக பிரம்மசாரியும் வானப்பிரஸ்தனும், சந்திரியாசியும், ஆஸ்ரமநிஷ்டர்கள் அடைகிறார்கள் இவர்க ளைக்காட்டிலும் வேறுகியும், சிலாக்கியமாகிய நிஷ்டையிலு மிருக்கிறார் கிரகஸ் தாசிரமம் பொருந்தினவர்களுக்கு இந்தப்பதினாலு லோகங்களி லுண்டாகிய

கேஷம்மேயல்லாமல் வேறில்லை. நானாதி ஜன்மங்களை யெடுக்கிற சிவனுவன் போகத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் ஏதுவாகியும், தக்ஷணோத்தரங்களாகியு மிருக்கிற இரண்டிவழிகளையும் அனுசரிப்பான் அந்தமார்க்கங்களில் போகசர் தனமாகிய மார்க்கமானது கருமத்தினாலும் மோக்ஷசாதனமாகிய கதியானது பத்திமுதலாகிய வித்தையினாலும் சாதிக்கப்பட்டிருக்கும். புருஷோத்தமனோ வென்றால் இந்த இரண்டு வழிகளுக்கும் தான் ஆஸ்ரயமேயல்லாமல் இவை களை ஆஸ்ரயித்ததில்லை அந்தப் புருஷோத்தமனுடைய அபிமானவித விராட் புருஷன் பூதங்களுக்கும், இந்திரியங்களுக்கும் திரிகுணங்களுக்கும் ஆத்மா வாகி விஷயமாகிய அண்டத்திற் ஜனித்து அந்த அண்டத்தையும் அதினுட் பட்ட பிரபஞ்சத்தையும் பிரகாசஞ் செய்துகொண்டு தபிக்கிற ஆதித்தியன் போல் விளங்குகிறார், அந்த மகாத்துமாவினுடைய நாபியுட்பிறந்த நளினத் தில் நான் ஜனித்தேன், இந்த விராட்புருஷனுடைய அவயவங்களைக் காட்டி லும் வேறுகிய யக்கியசாதனங்களைச் சாதிக்கவேண்டு மென்று யத்தனஞ் செய்த சமயத்தில் அந்தப் புருஷனுடைய அவயவங்களால் தானேயக்கிய போக்கியமாகிய பசுக்களையும் அதுகளைக் கட்டுகிறதற்கு யோக்கியமாகிய யூப ஸ்தம்பங்களையும் இட்போது நாமிருக்கிற யக்கியபூமியையும், சிலாக்கியமாகிய வசந்தாதி காலங்களையும், யக்ய பாத்ரங்களையும் நெல்லுமுதலான ஓஷதிகளையும், நெய்முதலான சினேகவர்க்கங்களையும் மதுர ரசங்களையும், சுவர்ணாதி லோகங்களையும், மிருத்திகையும், சலத்தையும், இருக்கு யசுக்களையும், சாமங் களையும், அவத்திகாரதியையும், கருமநாமதேயங்களையும், சுவாகாரமுதலான மந்திரங்களையும், தக்ஷணங்களையும், விரதங்களையும், தேவதைகளுடைய நாம நிர்த்தேசங்களையும், வற்பகருத்திரத்தையும், சங்கற்பத்தையும், அனுஷ்டா னத்தையும், விஷ்ணுகிர மாதிகளையும் தேவதைகளுடைய தியானமுதலாகிய மதியையும் பிராயச்சித் தத்தையும் செய்த கருமங்களை ஸ்ரீபகவானிடத் தில் சமர்ப்பிக்கிறதையும் சம்பாதித்தேன் இப்படி யக்கியா ராதனங்களைப் பரி பூரணமாகச் சம்பாதித்த நான் யக்கிய ஸ்வரூபியாகியும், நியந்தாவாகியு மிருக் கிற அந்தப்புருஷனை யக்யத்திலேயே யர்ச்சித்தேன்.

வாராய் நிர்த்தோஷனே ! அப்பால் உன்னுடைய பிரதாக்களான பிர சாபதிக னெல்லோரும் இந்திராதி ரூபத்தால் பிரகாசமாகியும் நிஜரூபத்தால் ஒருவராலேயும் அறியக் கூடாமலுமிருக்கிற அந்தப்புருஷனை யேகாக்கிற சித் தர்களாகி யர்ஜித்தார்கள் பின்பு யோக்கிய மாகிய காலத்தில் மனுக்களும் ரிஷி களும் பிதூர்தேவதைகளும் தேவர்களும் அசுரர்களும் மனுஷர்களும் சுதந்தி ரப்பிரபுவாகிய அந்தபரமபுருஷனை இந்தகிருதுக்களால் பூசித்தார்.

யாதொருவன் கிருஷ்டிக்கு முதற்காலத்தில் மிகுதியான பிரகிருதிருணங் களைத்தரித்த ஸ்ரீமந்நாராயண னென்னும் சொல்லுக்கு விஷயமாகிய அந்தப் பகவானிடத்தில் இந்த சமஸ்தபிரபஞ்சமும் ஸ்திரமா யிருக்கிறதோ அந்தப் பகவானால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட நான் கிருஷ்டி செய்கிறேன் அவன் வசவர்த் தியான அரணும் இந்த உலகத்தை சங்காரஞ் செய்கிறான் கிருஷ்டி. திதி சங்

காரங்களுக்கும் காரணமாகிய சக்தியையும் படைத்த அந்தப் பரம்புருஷன் வீஷ்ணு ரூபத்தைத் தரித்து இந்த உலகங்களை ரக்ஷணஞ் செய்கிறார்.

வாராய் ஐயனே ! என்னைக்குறித்து எப்படி நீ பிரஸ்னஞ் செய்தையோ, அப்படியே விசேதமாகச் சொன்னேன், காரிய காரண ஸ்வரூபமாகிய சிருஷ்டி யோக்கியமான வஸ்துகளிலொன்றும் குணபரிபூரணான ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் காட்டிலும் வேறல்ல.

வாராய் சிரேஷ்டனே ! யாதொரு காரணத்தால் ஸ்ரீ ஹரியானவர் பக்திய திசயத்துடனே கூடிய மனதையுடைத்தாகிய யென்னுல்தியானஞ் செய்யப்படுகிறதோ அந்த அந்தமகிமையாகி என்னுடைய தேகேந்திரியங்கள் அசத்தாகிய விஷயங்களில் சம்பந்திக்கவில்லை. என் மனதும் ஒருகாலத்திலும் வியர்த்த சிந்தையைச் செய்யவில்லை என்வார்த்தையும் ஒருசமயத்திலும் அபத்தமாகிய தில்லை அப்படிப்பட்ட இந்திரிய மனோவாக்கு விருத்திகளை யுடைத்தாகியும் வேதமயனாகியும் தபோமயனாகியும் பிரஜாபதிகளுக் கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும் அவர்களுடைய வந்தனைக்கு யோக்கியனாகியு மிருக்கிற நான் மனோசயஞ் செய்துக் கொண்டு சிலாக்கியமாகிய போகத்திலிருந்து தியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தாலும் எவனிடத்தில் ஜனித்தேனோ அவனையும் அந்த ஜனனத்தையும் அறிந்ததில்லை யாதொருவன் தனக்கு முடிவையும் அறிந்ததில்லை யாதொருவன் தனக்கு முடிவையுடைய மாட்டாத ஆகாசத்தைப்போல் தன்னதான சங்கல்பத்தினுடைய அனவிடப்படாத விபவத்தையும் தானே அறியமாட்டானோ அந்தமகிமையை மற்றவர்க ளெப்படிதான் அறியப்போகிறார்கள். தன்னையடைந்தவர் களுடைய சனனமரணமாகிய சமுசாரத்தைச் சேதித்துக் கொண்டும் கேட்குமகாரணமாகியு மிருக்கிற அவன் திருவடிகளை வணங்கினேன். நானும் ருத்திரனும் நீங்களும் சக்தியமாகிய அவனுடைய கதியை அறிந்த தில்லை, இப்படி மிருக்கையால் மற்றதேவர்கள் எப்படி யறியப் போகிறார்கள். ஆனாலும் அவனுடைய பிரகிருதி யென்று சொல்லப்படுகிற மாய்கையால் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியையுடைத்தான பேர்களாகி நிர்மிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சத்தையும் நம்முடைய மதியுள்ள மட்டுக்கும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம் யாதொருவனைத் தத்துவமாக அறியமாட்டாத நா மெல்லாரும் எவனுடைய அவதார லீலைகளைக் காணஞ்செய்கிறோமோ அந்தப் பகவானுக்கு வந்தனஞ்செய்கிறேன். அப்படிப்பட்ட மகிமை யுடைத்தாகிய அவதாரலீலைகளால் நம்முடைய மதிவிஷயனாகியும் பிரபஞ்சகாரணனாகியு மிருக்கிற பரம்புருஷன் கற்பங்கள்தோறும் தனக்குச் சனனமில்லாம லிருக்கையிலும் தன்சங்கற்பத்தால் தன்னிடத்தில் தானே ஜனித்தும் ஜனித்ததை ரக்ஷித்தும் பின்பு சங்காரத் தையும் செய்கிறானோ அந்தப் பரம்புருஷனுடைய தத்துவம் எதென்னுல் பரமார்த்த சக்தியமாகியும் சர்வாந்திரியா மியாகியும் பரிபூரணமாகியும் ஆதியந்தங்க ளில்லாமலும் ஏயகுண ரகிதமாகியும் அத்து வயமாகியும் சனனமில்லாமலும் நிச்சயமாகியும் மிருக்கிற கியானஸ்வரூபனே யல்லாமல் வேறல்ல.

வாராய் முனியே ! அந்தபரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை இந்திரியங்களையும் மனதையும் அகங்காரத்தையும் சயித்து சார்தியுடைத்தாகிய முனிவர்கள் அந்த சார்திபொருந்திய காலத்தில் அறிந்திருப்பார்கள். அவர்களே அசத்துக்களா னவாதிகளுடைய தர்க்கங்களால் மனதில் கலக்கத்தை யுடைத்தானபோது அறியமாட்டார்கள். அவ்வியக்தமான பிரகிருதியுடனே சம்பந்தித்து அந்தப் பிரகிருதியாகிய புறத்தில் வாசஞ்செய்கிற படியால் புருஷனென்று சொல்லப்படுகிற அந்தஸ்வரூபமானது பரமாத்மாவுக்கு முதலான அவதாரமாகும் குணவைஷ்ணுமியமும் காரண காரியஸ்வரூபமாகிய பிரகிருதியும் அவனுடைய சக்தியஸ்வரூபமான அவதாரங்களும் மகத்துவமும் பஞ்சமகா பூதங்களும் சத்வாதி குணங்களும் ஏகாதேசேந்திரியங்களும் விராட்டென்று சொல்லப்படுகிற இவைகளுடைய சமூகமாகிற சரீரமும் ஸ்தாவரங்களும் சங்கமங்களும் நானும் சிவனும் உபேந்திரனும் தக்ஷன் முதலான இந்தப்பிரஜா பதிகளும் நீ முதலான பிரம்மரிஷிகளும் சொர்க்கப்போக நாயகர்களும் பக்ஷிசிரேஷ்டர்களும் நரேந்திரர்களும் பாதாளாதிபதிகளும் கந்தர்வா தீஸ்வர்களும் வித்தியாதர சிரேஷ்டர்களும் சாரணசிலாக்கியர்களும் சர்பாதிபர்களும் நாகமவுலிகளும் பிதுர்சிரேஷ்டர்களும் மனுஷ்ய சிரேஷ்டர்களும் தைத்தியேந்திரர்களும் சித்தேசுவரர்களும் தானவாதிபர்களும் மற்றுமுள்ள பிரேதபிசாசபூத கூஷ்மாண்டசலசந்து மிருக பசுக்களில் சிரேஷ்டர்களும். அவனுடைய காரிய ரூபமான அவதாரங்கள் இதுவுமன்றியில் யாதொருவஸ்து இந்தவுலகங்களில் அந்தப்பகவானுடைய ஐஸ்வரியத்தையும் தேஜசையும் க்ஷத்தையும் பாக்கிர மத்தையும் இந்திரியமனது களுடைய சலத்தையும் சம்பந்தையும்-அதிக்கமரியத்தில் ரச்சையும் சார்தியையும் பக்தியையும் ஆச்சரியமான வர்னத்தையும் உடைத்தா மிருக்குமோ இவையெல்லாம் உருவையெடுத்திருக்கிற அந்தப்பரமாத்ம ஸ்வரூபமேயல்லாமல் வேறல்ல.

வாராய் ரிஷியே ! ஜகத்வியாபகமான அந்தபரமாத்மா வுடைய எந்தமுக்கியமாகிய லீலாவதாரங்களை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, காதுகளி லுண்டாகிய பாவங்களை நசுப்பிக்கிற அந்த அவதார கதைகளைக் கிரமமாகச் சொல்லத்தொடங்குகிறேன் அதிமனோக்கியங்களாகிய இந்தக் கதைகளாகிற அமுதங்களை உன்காதுகளாகிற பானபாத்திரங்களால் பானஞ்செய்யும்.

ஆ தி த் தி யா ய ந ம :

எழாவது அத்தியாயம்.

கலி-விநீதம்.

அந்தசாயிலீ லாவதாரமெல்லாம்

அந்தந்தவவ தாரப்பிரயோசனம்

உந்துமித்துடன் கூடவுவந்துமே

சந்திரம்மா நாரதற்குச்சாற்றினார்.

பகவானுடைய லீலாவதாரங்களெல்லாம் அந்தந்த அவதாரக்கிரமங்கள் அந்தந்தப் பிரயோசனங்கள் இதுகளுடனேகூடப் பிரம்மாவினால் நாரதருக்குச் சொல்லப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் வியஷ்டி சமஷ்டி ரூபமாய் ஸ்ரீஹரி சிருஷ்டியை நாரதருக்கு உபதேசஞ்செய்த இரண்ணியகருப்பன் அந்த ஹரியுடைய லீலார்த்தமாகியும் சுத்தசத்வமாகியு மிருக்கிற பகவத் அவதாரங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வாராய் நாரதனே! எப்போது இந்தப் பூமண்டலத்தைத் தைத்தியனான இரண்ணியாக்ஷதன் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு மகாசமுத்திரத்தில் பிரவேசித்தானோ அப்போது இந்த பூமண்டலத்தை உத்தரிக்கவேண்டிச் சகல யக்கியமாகியும் வராகரூபமாகியுமிருக்கிற சரீரத்தைத் தரித்தவனாகி அவதரித்து மகார்ணவ மத்தியிலிருக்கிற அந்த இரண்ணியாக்ஷதனை யக்கியோத் தாரகனாகிய ஆனந்தன் தன்கோரைப் பல்லால் மலையைப் பிளந்தாப்போல பிளந்தான்.

இப்பால் ருசிப்பிரஜாபதி யிடத்திலிருந்து ஆகுதியென்கிற தேவிக்குக் குமாரனாகிச் சனித்துச் சுயக்கியனென்கிற பெயரால் விளங்கின பரமபுருஷன் தன்னுடைய பாரியையான தக்ஷணதேவியிடத்தில் சுயமாளென்று பெயரையுடைத்தாகிய தேவர்களைச் சனிப்பித்து மூன்று லோகங்களுடைய மகத்தாகிய கிரமத்தைப் பரிகரித்தான். அப்பால் தனக்கு மாதாமகனாகிய சுவாயம்பு மனுவால் ஹரியென்று அடிக்கடி சொல்லப்பட்டான். கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய கிரகத்தில் அவருடைய பாரியையான தேவவூதிகளிடத்தில் ஒன்பது கன்னிகைகளுடனே யுற்பவித்து ஸ்ரீகபிலரென்று நாமதேயத்தைத் தரித்து தனக்கு மாதாவாகிய தேவவூதிக்கு ஆத்மதத்துவத்தை உபதேசித்தான். பின்பு அந்த தேவவூதியானவள் அந்த வித்தையால் திரிகுணசங்கமாகிற மலத்தை அந்த ஜன்மத்தில் தானே தன்னுத்மாவிடத்தில் வேண்டாம லுதறிப்போட்டு கபிலருக்கு யோக்கியமாகிய கதியை யடைந்தான். பின்பு புத்திரனியித்தமாக தபசுசெய்த அத்திரி மஹாரிஷியுடைய தபசினால் சந்தோஷத்தை யடைந்த பரமபுருஷன் அந்த அத்திரியைப்பார்த்து ஓய் அத்திரிமஹாரிஷியே! உம்முடைய தபசுப்பலனாக என்னை உமக்குத் தத்தஞ் செய்தேனென்றுசொல்லி

அந்த ரிஷிக்குத் தான் குமாரனாக அவதரித்ததினால் தத்தாத்திரேயனென்று பிரகாசமாகிய நாமதேயத்தைத் தரித்தான். அந்த பகவானுடைய பாதபங்கஜங்களுடைய பராகங்களால் பரிசுத்தமாகிய மூர்த்திகளையுடைத்தான யதுக்களும் ஏயாள் முதலான பேர்களும் யோகசம்பத்தை யடைந்தும் திருஷ்டா திருஷ்டமாகிய உபயசம்பத்தையும் அடைந்தார்கள். அப்பால் அனேகவிதமாகிய லோகங்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற இச்சையால்செய்த என் தபசினுடைய சமர்ப்பணத்தால் சனகனென்றும் சனந்தனென்றும் சனக் குமாரனென்றும் சனச்சுஜாதனென்றும் சனபதத்துடனேகூடிய நாலுவிதமாகிய நாமதேயங்களைத் தரித்து நாலுரூபமாக அவதரித்து முன்கற்பத்தில் விளங்கின ஆத்மவித்தை பிரளயத்தில் வினஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அதை இந்தக் கற்பத்தில் அனேகமாகிய முனிவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அந்த ரிஷிகள் தங்கள்மனதில் பிரம்மஸ்வரூபத்தை சாஷாத்கரித்தார்கள். இப்பால் தக்ஷகன்னிகையான மூர்த்திதேவியிடத்தில் தருமப் பிரஜாபதிக்கு நாராயணனென்றும் நரனென்றும் இரண்டுரூபமாகக் குமாரனாகி அவதரித்து தபசைச் செய்யுங்காலத்தில் விக்கினஞ்செய்ய வேண்டுமென்று அவ்விடத்திலவந்த மன்மதசேனையாகிய அப்சரஸ்திரீகள் அந்தப் பகவானுடைய நியமலோகத்தைக் காணாமலும் தங்களுடைய தபோவிகாசமாகிய நிமலோபத்தாலும் தங்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகிய சவுந்தரியாதிகளுடனே கூடிய அவன் துடைபிற்பிறந்த அப்சரசைக்கண்டும் லச்சைப்பட்டிக்கொண்டு மன்மதனுடைய சேனைகளை நிக்கிரிக்கமாட்டாமற் போனார்கள். காமனைத்தகித்த அபிக்கியாதிகளான மஹாநுபாவர்களும் சகிக்கக்கூடாமலும் தன்னைத் தகிக்கிற சக்தியையுடைத் தாகியுமிருக்கிற ரோஷத்தைத் தோஷமென்று நினைத்து தகிக்கமாட்டாமற் போனார்களோ அந்த ரோஷமும் நிர்மலமாகிய நாராயணன் இருதயத்தைப் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தபொழுதே தான்பயந்துதோ அப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனுடைய மனதை காமமானது எப்படிதான் அனுசரிக்கும். இப்பால் யாதொருவன் பாலனாகியிருந்தாலும் உத்தான பாதனென்கிற ராஜா சமீபத்தில் மாத்தான்தாயுடைய வார்த்தையாகிற பாணங்களால் சோகப்பட்டவனாகி தபசைக்குறித்து வனங்களை யடைந்து தபசைச்செய்து திவ்வியமாகிய தோத்திரங்களையுஞ் செய்கிற அவன்பொருட்டு பிரசன்னனாகிய ஸ்ரீஹரியான வர் துறுவகதியைக் கொடுத்தபின்பு அவனுடைய நிலையாகிய சிம்சுமார சக்கரத்துக்கு மேலாகிய ஜனலோகத்தில் வாசஞ்செய்கிற பிருகு முதலாகிய முனிவர்களும் அதிங்கீழ்ப்பட்ட சொர்க்கத்திலிருக்கிற சப்தரிஷிகளும் அவனைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார்களோ அவனே துறுவனென்று சொல்லப்படுகிற பரமபுருஷன். அப்பால் வேனெனென்கிற ராஜா சாஸ்திர மரியாதைகளை அதிகிரமித்ததாலுண்டாகிய பிராமணசாபமாகிய வச்சிராயுதத்தால் பஸ்பமாகிய பராக்கிரமத்தையுஞ் சம்பத்தையும் உடைத்தாகி நரகத்தில் விழாநின்றபிருக்கிற அந்தவேனை ரட்சிக்கவேண்டுமென்று ரிஷிகளுடைய பிரார்த்தனையால் அவனையும் ரட்சித்து அவனுக்கு மகனாகஜனித்து இந்தப் பூமியாகிற தேனுவிடத்திலிருந்து சகலமாகிய பலன்களையும் கற்பித்தானோ அவன்பிருந்து சக்கிரவர்த்தியென்னும் பரமபுருஷன், பின்பு ஆக்கினீத்திரசதனாகிய நாரியிடத்தி

லிருந்து சுதேவியென்றும் பெயரையுடைத்தாகிய மேருதேவிக்குக் குமாரனாக அவதரித்த இந்த ஹரியானவர் விருஷப யோகியென்று நாமதேயத்தை யடைந்து சகல விஷயங்களிலும் ஆசையைப்பொழிந்து மிகவும் சாந்தியை யடைந்த இந்திரியங்களுடனே சர்வ சரீராகுகிய பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் நிலைபாடுகின்று மூடனைப்போல் தன்னை நினைக்கும்படி செய்தான் அப்போது ரிஷிகள் இவனுடைய பரம அம்சாகிரமத்தை பரமோத் கிருஷ்டமென்று தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பால் என்னுடைய சத்திரயாகத்தில் இந்த ஆதிபுருஷனவன் ஹய க்கீரிவனாக அவதரித்து வேதமயனாகியும் சகல தேவர்களுக்கும் அந்தராத்மா வாகியும் உருக்கின தங்கத்துக்குச் சமானமாகிய தேககார்த்தியுடனே பிரகா சித்த இந்த யக்கியபுருஷனுடைய மூச்சுக்காற்றை யுடைத்தாகிய நாசாரந்திர ங்களிலிருந்து அதிபாவனமாகிய சப்தரூபங்களான வேதங்கள் பிரகாசித்தது கள் அப்பால் பிரளயகாலத்திற் சகல பிராணிகளுடைய சமூகங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய பூமிஸ்வரூபமாகியும் மச்சரூபமாகியும் சுவாயம்பு மனுவால் காணப்பட்ட இந்தப் புருஷோத்தமனுனவன் நான் பயந்த சமயத்தில் நழு வினவேதமார்க்கங்களைத் தான் அறிந்துகொண்டு அந்தஜலத்தில் விளையாடினா னல்லோ பின்பு க்ஷீரசமுத்திரத்தில் அமரசிரேஷ்டர்சனும் அசுராதிகளும் அமிர்தத்தைக் கடையுப்போது இந்த ஆதிபுருஷன் கூர்மரூபத்தைத் தரித்து தன்முதுகால் மகத்தான மந்தரபர்வதத்தை எடுக்குங்காலத்தில் அந்த மலைபு ரஞ்சதலால் பரிகரிக்கப்பட்ட நினைவையுடைத்தாகி நித்திரையாகி மகோற் சவத்தை யடைந்தான்.

பின்பு சொர்க்கரிவாசிகளான தேவதைகளுடைய பயநிவர்த்தமாகிற் நர சிம்ம ரூபத்தைக்கற்பித்து சுழன்றுக்கொண்டிருக்கிற புருவநெருப்பினாலும் தம்முஷ்டிகைகளாலும் விடமமாகிய முகத்தையுடைத்தாகியும், வெகுதூரத்தி லிருந்து சமீபத்தையடைந்து பிரகாசித்து கதையைத்தரித்துமிருக்கிற தயித் தியேந்திரனாகிய இரண்ணிய கசிபுவைத்தன்வி நகங்களாற் பிளந்தார் பின்பு சரசனுடையநடுவிலே மிகவும் பலத்தையுடைத்தாகிய முதலையால் பிடிக்கப் பட்ட பாதத்தையுடைத்தாகி யிருக்கிற கஜேந்திரனுனவன் தன்மதமடங்கின பின்பு ஓய் ஆதிபுருஷனே! அகிலலோக நாயகனே! அதிபாவனமாகிய கீர்த்தி யுடையவனே! சிவவணமங்களமான நாமதேயங்களைத் தரித்தவனே! பென்று உயரத்தொனியை யுடைத்தாகிய துதியைச்செய்து சரணாகதனாகிய கஜபூதனை அப்பிரமேயனாகிய அந்தச் சக்கிராயுதன் பக்ஷிராஜனுை கருடனுடைய புஜத் திலேறி துறையாகி எழுந்தருளி தன்சக்கிராயுதத்தால் அந்த முதலையுடைய வாயைப்பிளந்து அதின்முகத்தில் அகப்பட்டிருந்த கஜசிரேஷ்டத்தைத் தன் கையால் அவலம்பித்து தயாதிசயத்தால் அவனை உத்தராகஞ் செய்தவன் குணபரிபூரணான ஸ்ரீஹரியேயல்லாமல் வேறல்ல. யக்கியமத்தியில் ஸ்ரீவிஷ் ணுவானவர் அதிதேவிக்குக் குமாரர்களான துவாதசாதித்தியர்களுக்கு அப கிருஷ்டரானாலும் சபகுணங்களால் மிகவும் சிரேஷ்டராகவே விளங்குகிறார்.

யாதொரு காரணத்தால் இந்தப் பதினாறுலோகங்களையும் வாமனரூபமா கிய தன்னுடைய பதன்னியாசங்களால் மூன்றடியென்றும் வியாஜத்தால் மகா பஸிப்பிரதிக்கினை பண்ணின உத்தராக்ஷணத்தில் ஆக்கிரமித்தான் சகலலோக நாயகனாகிய பரமபுருஷன் பாசனையைச்செய்யலாமோ வென்றால் நியாயமார்க் கத்திலிருக்கிற புருஷனை உபாசனையைத் தவிர்த்து மற்றவழிகளால் ஸ்தானப் பிரம்மசஞ்செய்விக்கிறது சுவாமிக்கு உசிதமல்ல பத்தனாகிய பஸியை யாசனை யாலாகிலும் ஸ்தானப்பிரம்மசம் செய்விக்கிறதும் உசிதமோவென்றால் தன்னு டைய ஸ்ரீபாததீர்த்தங்களை மிகவும் சிரசில்தரித்தும் தன்ருருவாகிய சுக்கிரா சாரியனுடைய வசனந்தையு மெண்ணாமல் அவன் வார்த்தைப்படிக்குத் தன் னுடைய விபவத்துக்கு இனப்பம் வந்திருக்கையிலும் தான்கொடுத்த மூன்று மடி வைக்கிறதற் கிடமாகி தன்னையே கொடுத்தும் வேறே மனதிலொன்றும் நினைவாத படிக்கு இப்போது அவன் பலாத்காரத்தால் வந்திருக்கிற திரிலோ காதி பத்தியமும் முன்னவன் கோரிக்கை யால்வருகிற மூன்றுலோக விபவமும் சரியான பிரயோசன மல்லவென்று தன் சாலோக்கியமாகிய விபவத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்தயாசனையும் அனுக்கிரகமே யல் லாமல் அவனுக்கு நிக்கிரசமல்ல.

வாராய் நாரதனே! ஸ்ரீவாசுதேவனை சரணமாக வரித்த மகானுபாவர்கள் யாதொன்றை நன்றாய்த் துரிதமாக அறிவார்களோ ஆத்மதத்வப் பிரகாசமா கியும் ஸ்ரீபாகவதமென்று நாமதேயத்தைத் தரித்து மிருக்கிற கியானசாதனத் தையும் பக்தியோகத்தையும் மிருந்த பக்தியை யுடைத்தாகிய உன்னால் மிகவு மாதரவுடனே கேள்வி செய்யப்பட்டது இப்பால் மன் வந்தரங்கள் தோறும் அவதரித்து பத்து திக்குகளிலும் வியாபித்திருக்கிற தன்னுடைய பராக்கிரம மாகிற் சக்கரத்தைத் தரித்து மற்ற இராஜவர்க்கங்களுக்கு நிக்கிரகத்தைக்கற் பித்து தன்னுடைய திவ்விய சரித்திரங்களால் மூன்று லோகங்களுக்கும் உயர்ச்சியான சத்தியலோகங்களிலேயும் தன்கீர்த்தியை வித்திசெய்தான் பின்பு ஸ்ரீஹரியானவர் உலகத்தில் அவதரித்துத் தன்வந்தரி யென்று திவ்விய நாமதேயத்தைத் தரித்து மிருந்த கீர்த்தி சம்பன்னராகி அதிகமாகிய ரோகங் களையுடைத்தான நரருடைய வியாதிகளை தன்திருநாமத்தால் சக்கிரத்தில் பரி கரித்து துர்மரணமில்லாத ஆயுசுடைய சமுர்த்தியையுங் கொடுத்து தயித்தி யரால் தள்ளப்பட்டிருந்த யக்கிய பாகத்தையு மடைந்து ஆயுர்வேதத்தையும் பிரகாசஞ் செய்து மறுபடியும் உக்ரவிரியணை பரசராம ரூபத்தைத் தரித்து உலகத்தினுடைய ஜபத்தைக் குறித்துத் தெய்வத்தால் சம்பாதிக்கப் பட்டும் பிராமணாதிடத்தில் துரோகத்தால் வேதமார்க்கங்களை யிழந்தும் நரகவேது வாகிய கருமங்களை இச்சித்தும் பூமிக்குக் கண்டகம் போலவுமிருக்கிற க்ஷத்தி ரிய குலத்தை தீக்ஷணமாகிய பரசுதாரையால் இருபத்தொரு தலைமுறை சங் கரித்தான்.

பின்பு மயேசனுனவன் தன்னுடைய அமிசமாகிய லட்சுமணதிகளான பிராதாக்களுடனே இட்குவாகுவமிசத்தில் அவதரித்து தன்பிதாவாகிய நரசரத

னுடைய சாதனத்திலிருந்து தன்னுடைய பாரியையாகிய சீதையுடனையும் தம்பியாகிய லட்சுமணனுடனையும் வனப்பிரவேசமாகி பத்துசிரசுடனே கூடிய ராவணனை விரோதஞ்செய்து அவன்பொருட்டு சமுத்திரத்தைப் பந்தித்து திரிபுரத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்திருந்த அரண்பீபோல் தன் சத்துருவினுடைய பட்டணத்தைத் தகிக்கவேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற ஸ்ரீராமனிடத்திலிருந்து பயத்தை யடைந்து நடுக்கமுண்டாகி வெகுதூரத்திலிருக்கிற சஞ்ரதஜன்மாகிய சீதாதேவியால் கலக்கப்பட்ட ரோஷத்தினால் சிவந்திருக்கிற வீசுணத்தால் மிகவும் தாபத்தை யடைந்த மகா மச்சியங்க ளையும் சர்ப்பங்களையும் முதலைகளையும் உடைத்தாகியு மிருக்கிற சமுத்திர ராஜன் மார்க்கத்தை கொடுத்தான் இந்த தாசரதியானவர் சயின்னிய மத்தியில் சஞ்சரிக்கிற பாரியாபகாரியான தசகண்டனுடைய மார்பிலே முறிந்து மிருக்கிற மகேந்திர வாகனமாகிய ஐராவதத்தினுடைய தந்தங்கள்போல் கீர்த்தியால் வெளுத்த திக்குகளுடைய விஜயத்தால் உண்டாகிய நகப்பை இவன் பிராணங்களுடனே கூட தன் தனுசுடைய நாணைசுகளால் அப்பொழுதே அபகரித்தார் பின்பு தன்மாயையால் தன்னம் சமானது கறுத்தும் வெளுத்து மிருக்கிற கேசங்களாகக் காண்பித்த இந்தமாயன் அசுராமிச மாகிய அரசர்களுடைய சமூகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட பூமியின்கிலேசத்தை பரிகரிக்க வேண்டி பலராமருடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை அவதரித்து ஜனங்களால் அறியப்படாத நடத்தையை யுடையவனாகி தன்னுடைய மகிமைக்கு அனுகுணமான கருமங்க ளைச் செய்யப்போகிறார் அதிபாலனையுண்டான பூதனுமரணமும் அவதரித்த மூன்றுமாதத்தில் பாதத்தாலுண்டாகிய சகடபேதனமும் தவிழ்ந்து விளையாடக்காலத்தில் ஆகாசத்தை யளாவிய மருதமரங்க ளுடைய நடுவிற்புருந்து இவனால்சனித்த அருச்சுன விருகூங்களுடைய பேதனமும் இடைச்சேரியிலிருக்கிற பசுக்களையும், பசுபாலர்களையும், விஷசலபானத்தால் மரித்த சமயத்தில் அனுக்கிரக நிமித்தியமாகிய அமுர்த்தத்திருஷ்டி வருஷத்தால் ஜீவனஞ் செய்க்கப்போகிறான் இதுவுமல்லாமல் கோக்களும், கோபாலர்களும், ஜலபானஞ்செய்த யமுனாமுகில் விளையாடிக் கொண்டு விஷசோதனாந்தமாக ஆல் காலவிஷத்தால் ஆலைத்துக் கொண்டிருக்கிற நாக்கையுடைத்தாகிய காளியனை யுச்சாடனஞ் செய்யப்போகிறார், ஒருவராலேயும் அறியக்கூடாத விரியத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பலராமருடனே கூடக்காளியனை நிக்கிரகித்த தினத்தின் ராத்திரியில் யமுனா தீரத்தில் கிருஷ்ணருதுவால் மிகவும் உலர்ந்த மரங்களை யுடைத்தாகிய முஞ்சாடவியில் அயர்ந்து நித்திரையடைந்திருக்கையில் காட்டுதீயாற் தகிக்கப்படுகிற பொழுது அந்தஜனங்களைக் கண்களை மூடச்சொல்லி உத்தரஞ் செய்யப்போகிறதை ஜனங்கள் சொல்லப் போகிறார்கள் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய தாயான அசோதை இந்தக் குமாரனுடைய பந்தன நிமித்தமாக எந்தெந்த கயிற்றை யெடுப்பாளோ அந்தப்பாசமெல்லாம் குறைவாகவே யிருக்கும் மறுபடியும் மாதாவான கோபிகை யானவள் கொட்டாவி விடுகிற இவனுடைய வதனத்தில் ஈரேழுலகங்களையுங் கண்டு தன்மனதிற் சங்கித்து இவன் பரமபுருஷனென்று நிச்சயிக்கப்போகிறான் வருணபாசத்தாற் சனித்த பயத்திலிருந்து நந்தகோபனையும் விபோம

மென்று பெயரையுடைய மயன் குமாரனால் பிலத்தில் மறைக்கப்பட்டகோபாலர்களையும் விடுகிக்கப் போகிறான். அக்கினியால் பரிக்கப்பட்டும் ராத்திரியில் மிகவும் சிரமத்தில் நித்திரை யடைந்து மிருக்கிற கோகுலவாசியான சனத்தை ஸ்ரீவைகுந்த நகரத்தை யடையச் செய்கிறான். இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் ஏழுவயதா யிருக்கையில் கோபாலன் இந்திரனுக்குச் செய்கிற யக்கியமானது கெடுக்கப்பட்டனையில் விரதத்தினுடைய சூயத்தின் பொருட்டு இந்திரனாவன் வருஷத்தைக் கற்பித்தசமயத்தில் பசுக்களை ரகிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்து பரிசுத்தமாகியும் ஒன்றுகூடியு மிருக்கிற கரத்தில் கோவர்த்தனபருவத்ததை மேலேயெடுத்து ஏழு நாள்வரைக்கும் லீலையுடனே தரிக்கப்போகிறான் வனத்திற் சந்திரகிரணத்தால் வெளுத்திருக்கிற ராத்திரியில் விளையாடிக்கொண்டும் ராஜக்கிரீடாநிமித்தமாகக் கோபிகளுடைய மார்க்கங்களை நிரீகூழித்துக்கொண்டு மிருக்கிற இந்தவாசுதேவன் அய்யகத்தமதுரமாகியு மிருக்கிற ரபிசேஷத்தை யுடைத்தான கியானத்தால் விர்த்தி பண்ணப்பட்ட காமரோகத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்திரீகளை அபகரிக்க நினைத்துவந்த குபேரன் தம்பியாகிய சங்கருடனுடைய சிரசை யறுக்கப்போகிறார்.

பிலம்பாசரனும், தேனுதனும், பசுனும், கேசியும், அரிஷ்டனும், முஷ்டிகனும், சாணுரனும், குவலையா பீடமென்றயானையும், கம்சனும், காலையவனும், நரகாசரனும், பவுண்டிரீகன் முதலான பேர்களும் மற்றமுள்ளசால்வனும், துவிதனும், பல்லவனும், தந்தவக்கிரனும், ஏழு எருதுகளும் சம்பாசரனும் வீரதேனும், ருக்குமி முதலான பேர்களும் காம்போஜனும், குருகுலத்திற் பிறந்தவர்களும் சிரஞ்சயனும் கேசயன் முதலானபேர்களும் எவர்கள் யுத்தபூமியில் ரணத்தைச்சிலாக்கித்துக் கொண்டு கையில் பிடித்த வில்லுகளுடனே சஞ்சரிப்பார்களோ அவர்களெல்லாரும் பலராமனென்றும் விமனென்றும் அர்ச்சனென்றும் பரியாயமாகிய நாமதேயங்களை யுடைத்தான ஸ்ரீஹரியால் ஒருவராலேயுங் காணக்கூடாமலும் அரிநிலையமாகியு மிருக்கிற வைகுந்தத்தைக் காலாந்தரத்தில் அடையப்போகிறார்கள் இவையெல்லாம் திவ்விய சரித்திரமென்றே நினைக்க வேண்டுமே யல்லாமல் மற்றதெல்லாம் பின்பு யுகங்கள்தோறும் காலத்தினால் லயத்தையடைந்த புத்தியை யுடைத்தாகியும் சொல்பமாகிய ஆசையடைந்து மிருக்கிற நாரதருக்குத் தன்னதான வேதங்களுடைய முடிவைக்காணுகிறது மிகவும் அரிதென்று நிச்சயித்து சத்தியவதி யிடத்தில் விபாசராக ஆவிற்பவித்து வேதமாகிற விருகூத்தைச் சாகையென்கிற விளையாசராக செய்யப்போகிறார் பின்பு மயனால் கீர்மிக்கப்பட்டும் அறியக்கூடாத வேகத்தை யுடைத்தாகியு மிருக்கிற புரங்கால் லோகங்களைச் சங்கரித்துத் தேவ துவேஷிகளாகியும் வேதோத்தங்கனாகிய கர்மானுஷ்டானத்தில் கிரதராகியு மிருக்கிற பாஷண்டஜனங்களுக்கு யோக்கியமாகிய விஷயங்களை நிவர்த்தித்து அயோக்கிய மாகிய வஸ்துக்களைப் பரிகரிக்கும் விகாரமாகிய மதியைக்கற்பிக்க வேண்டி அதற்குச் சித்தமாகிய வேஷத்தைத்தரித்துப் பாஷண்ட தருமங்களை மிகவுஞ் சொல்லப்போகிறார்.

எந்தக் காலத்தில் சத்புருஷானுடைய கிரகங்களில் ஸ்ரீஹரிசைதக்களில்லா மற்போகும்மோ அந்தக் கிரகங்களில் ஜனித்த பிரம்மமனான் பாஷாண்டிகளாகி ருர்கள் குத்திரகுலத்திற் பிறந்தபேர்கள் எந்தக் காலத்தில் ராச்சியபாரஞ் செய்வார்களோ எப்போது சுவாகவென்றும் சுவாதாவென்றும் வஷ்டென் றும் சொல்லப்படுகிற சப்தங்கள் ஷயிக்குதோ அந்தக் கலியுகார்த்தத்தில் இவைகளைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டிக் குணபரிபூரணான பகவான் அவதரிக்கப் போகிறார் சிருஷ்டிகாலத்தில் தபசம் நானும் ரிஷிகளும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் மனுக்களும் அமரர்களும் ராஜாக்களும் வியகாலத்தில் அதருமமும் அரணும் கோப்பிரதானங்களான சர்ப்பங்களும் அசுராதிகளும் மிருகத் சத்தியை யுடைத்தாகிய இந்தப் பகவானுடைய மாயாவிபூதிகளே கியானியாயிருந்தா லும் யாதொருவன் பூமிரேணுக்களை எண்ணி நிச்சயிப்பானோ அவன் விஷ்ணு வுடைய விரியங்களைக் கமனஞ்செய்கிறதற்குச் சமர்த்தனாவான் பரமபுருஷ னுடைய மாயாபலத்தின் முடிவை நானறியேன் உனக்கு முன்னமே பிறந்து அன்றுமுத லீன்றையவரைக்கும் தியானஞ்செய்கிற சனகாதிகளும் அறிய மாட்டார்கள் ஆதிதேவனுக்கும் ஆயிரமுகங்களைத் தரித்துமிருக்கிற ஆதிசேஷ னும் இவனுடைய சகுணங்களை இதுவரைக்கும் காணஞ்செய்துக் கொண்டி ருந்தாலும் முடிவை ஒருகாலத்திலும் அறியமாட்டார்கள் அப்படிக்கொத்த மகிமையை யுடைத்தான இந்தப் பகவான் எவர்களிடத்தில் தயவுசெய்வாரோ அந்தப்புருஷர் சர்வப்பிரகாரத்தாலும் இந்த அனந்தனுடைய திருவடிகளை நிஷ்கபடமாக ஆசிரயிப்பார்கள் இப்படி ஆசிரயித்த சாதுஜனங்களே அசக் கியமான ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய மாயையை மிகவும் அதிகிரமிப்பார்கள் இப் படி மாயையைக்கடந்த ஜனங்களுக்கும் நாய் நரிகளுக்குப் பசுணமாகிய இந்த தேகத்தில் ஆத்மபுத்தியானது சனிக்கமாட்டாது.

முனிகள் யாதொன்றைப் பிரம்மமென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்களோ அதுவே பரமபுருஷனாகிய பகவானுடைய ஸ்வரூபமென்று தெரியவேண்டும் பிரம்மாவது நித்தியமாகியும் எப்போதும் சுகமாகியும் சோகமில்லாமலும் இருக்கிற வஸ்துவம் அதுசர்வகாலத்திலும் சாந்தமாகியிருக்கிறபடியால் எப் பொழுதும் சுகமாகுமென்றும் எப்பொழுதும் சுகமாகையால் நித்திய சுகமா யிருக்குமென்றும் பயமில்லாம லிருக்கிறபடியால் சோகமில்லாமலிருக்குமென் றும் சுகல சேதனசேதனங்களிலும் வேண்டாம லிருக்கிறபடியால் பயமில்லை யென்றும் கியானரச மாகையாலும் மற்றொன்றிலும் ஒன்றுதென்றும் பிரகிரு திசம்பந்தமில்லாமல் சர்வசமமாகையாலும் காரியாகாரணங்களைக் காட்டிலும் பரமமாகையாலும் ஆத்மதத்துவ மென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் இவ்வளவென்று நிச்சயிக்கவாமோ வென்றால் வேதாந்த சரு திகளும் ஆனந்தஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அளவிட்டு அறியமாட்டாதுகள் வேதங்களால் புகழப்பட்ட யக்கியாதி கருமங்களும் தனக்குப்பலமாகும் அவ னைப் பரிஷித்தமாட்டாது மாய்கையும் அவன் எதிரே நிற்கிறதற்கு லக்ஷித்துக் கொண்டு விலகிநிற்கும் விஷயங்களில் தொடர்ந்து திரிநிறமனதை இந்தப் பரப் பிரம்மத்தினிடத்தில் நியமித்த முனிவர்கள் விதிஷ்டாபேதமாகிய காரணத்

தைத் தரித்திரனாகியிருந்தவன் ஐஸ்வரிய சம்பன்னனான பின்பு ஜலநுபவ திசையில் கூபசாதனமாகிய ஆயுதத்தைத் தரிக்கிறாப்போல் பரிகரிப்பார்கள்.

மகத்வாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தினால் ஜனித்த காரியங்களுக்குப் பிரசித் தியானது எவனுடைய ஆதினமோ அவனே முக்திதிசையில் அனுபவிக்கிற சுகல சபங்களுக்கும் சுவாமியாகியும் தாதாவாகியு மிருப்பான் இந்த தேகமா னது தனக்குப் பிரிவில்லாக் காரணமாகிய பஞ்சபூதங்களும் வயித்தவுடனே தானும் லயத்தை யடையுங்காலத்தில் இந்தத் தேகத்திலிருக்கிற ஜீவசரீரனாகிய பரமபுருஷன் தான் ஜனியாதவனாகையால் ஆகாசத்தைப்போல் லயத்தை யடையமாட்டான்.

வாராய் வத்சனே! விசுவத்தையும் பிறப்பித்த குணபரிபூரணனை வேதங் கள் சொல்லுகிறபடிக்கு உனக்கு நான் சொன்னேன் இவனுடைய மகிமை யைச்சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஒருவராலேயும் சொல்லமுடியாது ரூட்சம மாகியும் ஸ்தூலமாகியும் காரியமாகியும் காரணமாகியிருக்கிற வஸ்துக்களெல் லாம் ஸ்ரீஹரியைக் காட்டிலும் வேறல்ல இந்த விருத்தார்த்தமானது பகவானு டைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அவலம்பித்திருக்கையால் ஸ்ரீபாகவதமென்று நாமதேயத்தை யுடைத்தானது எனக்குப் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீபாகவதமானது ஸ்ரீபகவானுடைய விபூதிகளுக்குச் சங்கிரகமாயிருக் கிறபடியால் இதை நீ விஸ்தாரமாகப் பிரகாசஞ்செய்யவேண்டும் சுகல சேதன சேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவாகியும் இவைகளுக்கு ஆதாரமாகியும் சகுணபரி பூரணனாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியிடத்தில் நரருக்குப் பக்தியானது எப்படிவிருத் தியாகுமோ அப்படி சங்கற்பித்து வர்ணிக்கத்தக்கது சுதந்தரனாகிய இந்தப் பரமபுருஷனுடைய சங்கற்பத்தைவர்ணித்தவனும் இதைக் கேள்வியெய்து சந்தோஷித்தவனும் நித்தியமும் சிரத்தையால்கேள்வியெய்கிறவனும் பிரகிருதி மகிமையால் மோகத்தையடைய மாட்டார்கள்.

சாக்ஷிணே நம :

எட்டாவது அத்தியாயம்.

கல்-விநீதம்.

மன்னுந்நபரி க்ஷித்துமகாராஜன்
துன்னுலீவர்க்குத் தோற்றுந்தேகபந்தம்
என்னமாய்க்கடி மென்றேயாட்செயித்து
பன்னிடம்புராணபிர சனஞ்செய்தாரோ.

பரிஷித்தானவன் ஜீவேஸ்வராளுக்குத் தேகசம்பந்தம் எப்படி கூடு

மென்று ஆட்சேபித்து மற்றும் அறியவேண்டியதுகளாய் வெகுபிரகாரங்களான புராண அற்புதங்களைப் பிரஸ்னஞ் செய்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி நாரதருக்குப் பிரம்ம உபதேசத்தால் அவதரித்த ஸ்ரீபகவத் சங்கிரகத்தை உபதேசித்த ஸ்ரீசுமுகனியைப்பார்த்து பரிசுதித்து மகாராஜன் பிரஸ்னஞ்செய்கிறான் ஓய் பிரம்மரிஷியே! ஹேயகுண ரக்தஞ்சிய ஸ்ரீஹரியனுடைய கல்யாணகுணங்களை வர்ணிக்கச்சொல்லி கமலசனனால் ஆக்கியாயிடுகப்பட்ட ஸ்ரீநாரதமுனிர்ந்தான் அவருக்கு எப்படி சொன்னாரோ, அதையறியவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறேன் ஓய் வேதார்த்தகியானிகளில் சிரேஷ்டனான மகானுபாவனே! அற்புதமாகிய பராக்கிரமத்தை யுடைத்தாகிய ஸ்ரீஹரியுடைய கேஷமகரங்களான கதைகளைச் சொல்லவேண்டும் எப்படியானால் நான் அகிலாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் சங்கரகிதமாகிய மனதையிடுத்து சிரத்தையினால் நித்தியமும் கேள்விசெய்தும் தன் சரித்திரத்தைக் காணஞ்செய்துகொண்டு மிருக்கிற புருஷனுடைய இருதயத்தில், கர்னரந்திரத்தால் சீக்கிரமாகபிரவேசித்து அந்த இருதயகமலத்தில் வாசஞ்செய்து கொண்டு அவர்களுடைய பாபத்தைச் சரளுவான ஜலத்தினுடைய மலத்தை அரிக்குமாப்போல் உதறிப்போடுவார்.

இப்படி கழுவப்பட்ட பாவத்தை யுடைத்தான புருஷன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பாதமூலத்தை விடமாட்டான் இந்தத்திருவடி பஜனத்தால் விஷயசங்கங்களால்வந்த கிலேசங்களைத்தவிர்த்து வழிநடக்கிறவன் வீட்டையடைவதுபோல் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய சிரவனுதிகளைத் தவிர்த்து மற்றொன்றை நினைக்கமாட்டான் ஓய் பிரம்மரிஷ்டரே! பிராகிருத சம்பந்தமில்லாத இந்தச் சீவாத்மாவுக்கு பிரிதிவிமுதலான பூதங்களானது தனது கருமமாகிற காரணத்தால் உண்டாச்சுதோ, இல்லையென்று நினைத்தாகவே யிருக்குமோ, இதையும் இந்த லோகங்களுடைய வின்னியாசம்போலிருக்கிற லக்ஷணத்தையுடைத்தான பத்மமானது எவனுடைய உதரத்திலிருந்து ஜனித்ததோ, தன்னிடத்திலிருக்கிற அவயவங்களை ஆசிரயித்த அந்தப் பரமபுருஷனும் உலகத்தில் சஞ்சரித்தும் காணப்பட்டுக்கொண்டு மிருக்கிற ஜீவனுக்கு வெவ்வேறுகிய அவயவங்கள் எவ்வளவுண்டோ அவ்வளவையும் உடைத்தாகியிருக்கிறெனென்று சொல்லப்பட்ட இந்தச் சரீரத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் வெளியிட்டுச் சொல்லவேண்டும் பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் நியந்தாவாகியும் பிரபஞ்சங்களுடைய சிருஷ்டியும், ததியும் வயமும், பிரந்தபுருஷன் தன்மாய்கைக்கு சசனாகவும் சகலசுருணங்களுக்கும் ஆசிரயமாகிய தன்னுடைய சிருஷ்டிசங்கற்பத்தை நிவர்த்தித்து எவ்விடத்தில் சயனஞ்செய்கிறான் லோகபாலர்களுடனே சகல லோகங்களும் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்களால் கற்பிக்கப்பட்டதென்றும் லோகபாலர்களுடனே கூடிய உலகங்களால் இந்தப் பரமபுருஷனுடைய அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டதென்றும் கேட்டிருக்கிறோம் இதனால் மனதுக்கு நிலையிலில் இதுவுமல்லாமல் அறியவேண்டிய அர்த்தங்கள்

விஸ்தாரமுண்டு அது எப்படியென்றால் மகாகல்பமும் அவாந்தரகல்பமும் எவ்வளவுகாலமாக விருக்கும் பூதமென்றும் பவ்வியமென்றும் பவத்தென்றும் சொல்லப்படுகிற சப்தங்களைப் பேராகவுடைத்தான காலத்தை அனுமானப்பிரமாணத்தால் அறியும்வகை எப்படி மனுஷரென்றும் தேவரென்றும் பிதூர்க்களென்றும் சொல்லப்படுகிற ஜீவராசிகளுடைய ஆயுட்பிரமாணம் எவ்வளவு இந்தப் பூமியில் ஜனிக்கிற பிராணிகளுக்கு இவர்களுடைய காலானுசரணம் சொல்பமாகியும் மகத்தாகியு மிருக்கிறதை எப்படி அறியலாம் வருகிற கருமமாகிற கதிகள் எவ்வளவு அந்தக் கருமகதிகள் எப்படிக் கொத்த பலன்களைக் கொடுக்கும்.

ஓய் பிரம்மனோத்தமனே! எந்த வர்னத்திற் ஜனித்தவனுக்கு எந்தகருமம் விதிமாக விருக்கும் அந்தக் கருமத்தை அவன் எப்படி அனுஷ்டிக்க வேண்டும் அனுஷ்டித்த கருமம் அவனுக்கு எப்படிப்பட்ட பலனைக் கொடுக்கும் அந்தக்கருமங்களி லுண்டாகிய குணவிஸ்தாரத்தையும் குணியான கருமத்தினுடைய விஸ்தாரத்தையும் பூமிபிறந்ததையும் பாதாளஞ் ஜனித்ததையும் திக்குகள் உண்டானதையும் ஆகாசத்தினுடைய ஆவிற்பவத்தையும் நவக் கிரகங்களும் நக்சத்திரங்களும் மலைகளும் நதிகளும் சமுத்திரங்களும் தீவுகளும் பிறந்த விபரத்தையும் இதுகளில் வாசஞ்செய்கிற பிராணிகளுடைய உற்பத்தியையும் அண்டகடாகத்தினுடைய அளவையும் இதின் உள்ளும்புறமும் இருக்கிற வஸ்துக்களுடைய ஜனனத்தையும் மகாபுருஷானுடைய சரித்திரத்தையும் வர்னாசிரமங்களுடைய நிச்சயத்தையும் மிகவும் ஆச்சரியகரமாகிய ஸ்ரீஹரியுடைய அவதார சரித்திரங்களையும் யுகங்களையும் யுகப்பிரமாணங்களையும் அந்தயுகங்களிற் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும் மனுஷன் எல்லாரும் செய்யவேண்டிய தருமங்களையும் அந்தந்த வர்னாசிரமத்தார் விசேஷமாகச் செய்துக் கொள்ளவேண்டிய தருமங்களையும் சகலஜாதிகளும் அவரவர்கள் விருத்தியால் ஜீவிக்கவேண்டிய தருமங்களையும் ராஜரிஷிகளுடைய தருமங்களையும் ஆபத்தை யடைந்தவர்கள் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தருமங்களையும் பிரகிருதிமுதலான தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபங்களையும் அதுகளுடைய பிரமாணங்களையும் அதுகளால் நடக்கிற கருமங்களையும் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனை விதியையும் யோகலட்சணத்தையும் ஆத்மக்கியான ஸ்வரூபத்தையும் யோகிஸ்வரர்களுடைய அணிமாதியஷ்ட ஐஸ்வரியங்களையும் யோகிகள் முக்தியடையுங் காலத்தில் அவர்களுடைய லிங்கசரீரவர்த்தியையும் நாலுவேதங்களையும் ஆயுர்வேதமுதலான வுபவேதங்களையும் தருமசாஸ்திரங்களையும் இதுகளிற் சேர்ந்த இதிகாசபுராணங்களையும் சர்வபூதங்களுடைய வற்பத்தியையும் ஸ்திதியையும் பிரளயத்தையும் வேதோத்தமான கருமங்களையும் ஸ்மிருதிகளாற் சொல்லப்படுகிற கருமங்களையும் நித்தியங்களாகியும் காமியங்களாகியுமிருக்கிற அக்கினி கோத்திரங்களுடைய விதிகளையும் தருமார்த்த காமங்களுடைய கதியையும் நிஜமான தருமங்களை பூஜித்தவர்களுடைய ஸ்திதியையும் பாஷண்டோற்பத்தியையும் சீவாத்மாவுடைய பந்தகிசையையும் மோக்ஷஸ்திதியையும் இந்த இரண்டையுந் தவிர்த்தசமயத்தில்

இந்த சேவனுடைய நிலையையும் சுதந்திரனை பரமாத்மன் தனக்குச் சுவாதீனமாகிய பிரகிருதியுடனே விளையாடுகிற லீலையும் இந்தமாயைவிட்டு இவன் அறிந்தவன் போல் சாட்சியாக விருக்கிற இருப்பையும் எனக்குக் கிரமமாக வெளியிட்டு தேவரீர் அருளிச் செய்ய வேண்டும் ஒய்முனீந்திரனே ! தேவரீருடைய திருவடிகளை நம்பின அடியேனுக்கு இந்த அர்த்தங்களை வெளியிட்டு அடியேன் கிரதார்த்தனாகும்படி செய்கிறபாரம் தேவரீருடையதே யல்லாமல் மற்றொன்றில்லை இன்னம் வெகுபெயர்கள் எழுந்தருளி யிருக்கிறார்கள் இவர்களெல்லாம் தங்கள் தங்களுடைய பெரியோர்கள் அனுஷ்டித்த தருமங்களைத் தாங்களும் அனுஷ்டிக்கிறார்களே யல்லாமல் தேவரீரைப்போல் அநியமாட்டார்கள்.

வாரீர் பிராம்மணோத்தமனே ! அனசனவிருதத்தாலும் பிராம்மணசாபத்தினாலும் மிகவும் மெலிந்த தேகத்தை யடைந்திருந்தாலும் ஸ்ரீ அச்சுதனுடைய கதாமிருதத்தைப் பானஞ்செய்கிற என்னுடைய பிராணங்கள் பராதினமாக வில்லையென்று சொல்லுகிற தேவராதன் செகத்பதியான ஸ்ரீஹரியுடைய கதாமிருதத்தைச் சொல்ல வேண்டு மென்று சுதசிலேவரிக்கப் பட்ட சுகரானவர் அந்தப் பரிசுதித்தைக் குறித்து பிரம்மகற்பமானது வந்த சமயத்தில் ஷட்குணபரி பூரணனாகிய ஸ்ரீபகவானால் சதாரமுதனுக்கு உபதேசமாகிவந்ததும் வேதாந்த சமானமாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீபாகவத புராணத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார் பாண்டிருவத்தில் ஜனித்தவர்களிற் சிரேஷ்டனாகிய பரிசுதித்துப் பிரஸ்னஞ்செய்த அர்த்தங்களைக் கிரமமாகவே சொல்ல வேண்டுமென்று உபக்கிரமித்தார்.

அ ஜா ய ந மா :

ஒ ன் ப தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கல-விருத்தம்.

தூரிதமாகச் சுகப்பிரம்மரிஷி
அரியினற்பிரம்ம தேவற்கருளி
வரிவாம்பாகவ தத்தைவிபரமாய்
அநியம்சபரிச் சித்துக்கருளினார்.

சுகப்பிரம்மரிஷி ஸ்ரீஹரியிலே பிரம்மதேவனுக்குச் சொல்லப்பட்ட பாகவதத்தை பரிசுதித்து வுக்குச்சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரய் பரிசுதித்து மகாராஜனே ! பஞ்சமகா பூதங்களுடனே சம்பந்த

மில்லாத சேவனுக்கு இந்தப் பூதங்களால் நிற்கப்பட்ட சரீரசம்பந்தம் எப்படியுண்டாக்கு மென்று பிரஸ்னஞ் செய்கிறதற்குப் பிரதியுத்தரம் ஸ்ரீமந்நாராயண சதுராரண் நாரதவியாச பரம்பரைகளால் நானறிந்தபடி சொல்லுகிறேன் கேளும் பிரகிருதியைப் பார்க்கிலும் உத்திருஷ்டனாகியும் அனுபவஸ்வரூபனாகியு மிருக்கிற சேவனுக்குப் பரமாத்மா வினுடைய சம்பந்தம் வந்தபின்பு மூலகாரணமாகிய பிரகிருதியானது தேவமனுஷியாதி ரூபமாகவே விளங்கி இந்தச் சரீரங்களில் ரயித்து என்னதென்றும் நானென்றும் எண்ணிக் கொள்ளுகிறான் எப்போது பரமபுருஷனிடத்தில் பக்திசெய்கிறானோ அந்தச்சமயத்தில் சகல மோகங்களையும் தவிர்த்து தன்னிடத்தி லிருக்கிற குணஷ்டக ஆவிற்பவத்தை யடைந்து ஹேயகுணரகிதனாகியிருக்கிறபரம புருஷானுவதத்தில் நிலையாகி நிற்பான் ஈஸ்வரனுக்கும் சேவனுக்கும் உண்டாகிற சரீரசம்பந்தம் போல் அவயவ சம்பந்தமிருந்தால் அவனுக்குச் சேவர்களைப் பார்க்கிலும் விசேஷமில்லை யாகையால் அவனிடத்திற் செய்த பக்தியால் சேவர்கள் எப்படி கடைத்தேறுத லென்று பிரஸ்னஞ் செய்ததற்குப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும் நிஷ்கபடமாகிய பிரம்மதேவனால் பூசிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்தச் சதுராரணனைக் குறித்துப் பிரகாசஞ்செய்த கியானானந்த ஸ்வரூபமாகியும் சத்தியமாகியு மிருக்கிற தன்னுடைய திவ்யமங்கன விக்கிரகத்தைக் காண்பித்து தபசமுதலான சிவாக்கிய சரித்திரங்களால் தன்னிடத்தில் பக்திசெய்வேண்டு மென்று உபதேசஞ் செய்தபடியினால் அந்தப்பரமபுருஷனிடத்திற் செய்தபக்தி யோகம் சீவாத்ம வர்க்கங்களுடைய முக்திக்குச் சாதனமாகிய தத்வக்கியானத்தை ஜனிப்பிக்கிறதில் சம்சயமில்லை ஆனால் இவ்விடத்தில் என்ன சொல்லப்பட்ட தென்றால் ஈரேமூலகமாகிய அவயங்களுடைத்தான பரமபுருஷ தியானத்தால் கியானானந்த ஸ்வரூபமாகிய லீலாவிக்கிரக விஷயமான பக்திபிறந்த பின்பு முத்திசாதகமாகிய தத்வக்கியானம் பிறக்கு மென்று சொல்லுகையால் இந்தப்பக்தி விஷயமாகிய திவ்யமங்கன விக்கிரகம் கியானானந்தஸ்வரூப மாகையால் சேவசரீரங்களைப் பார்க்கிலும் விலக்ஷணமென்று வியக்தமாகவே சொல்லப்பட்டது பிரம்மதேவனுக்கு அந்த ஆதிபுருஷன் எந்தக்காலத்தி லுபதேசஞ் செய்தாரென்றால் தேவர்களுக்கெல்லாம் ஆதிதேவனாகியும் பக்தியைச்செய்கிற பேர்களுக்கெல்லாம் பரமகுருவாகியு மிருக்கிற அந்தபதம் சம்பவன் தனக்கு ஆசனமாகிய கமல னாளத்தின் வழியாக் சிலது தூரமிறங்கி அவனுடைய அசைவினாலேவந்து தனக்காதாரணாகிய அந்த அம்புஜத்தில் சலீயாமலிருந்துக் கொண்டு சிருஷ்டிசெய்ய வேண்டுமென்று சங்கற்பித்து இந்தப் பிரபஞ்சங்களுடைய கிரீமணமாகிற கருமம் எப்படியானால் தலைக்கட்டுமேர் அப்படிப்பட்ட சங்கற்ப பூர்த்தியில்லாமையினால் அதுநிமித்தமாகச் சித்தித்திருக்கிற சமயத்தில் இரண்டாசுரமாகிய சப்தமானது இருந்தாலுச்சரிக்கப் படாதாகிய யுதகத்தில் ஆவிற்பகித்தது அந்தவார்த்தையை கேள்விசெய்தான்.

ஆம் நாராயண ! ஸ்பரிசங்களாகிய வர்னங்களில் பதினாரும் வர்னமும் இரு பத்தொன்றும் வர்னமும் கூடிய இந்தசப்தம் தன் அர்த்தத்தை அஞ்ஞ

ருக்குத் தனமாகக் கொடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள் இந்தச் சபதத்தை ஆதரவுடனே கேள்விசெய்த அந்தச் சரசிரேஷ்டன் அந்தச்சபதத்தை யுச் சரித்த புருஷனைக்காண வேண்டுமென்று இச்சைப்பட்டு பத்துத்திருகுகளிலும் தன்கண்களை விஸ்தாரமாகப் புகட்டி அதுகளில் தன்னைவிட மற்றொரு வரைக்காணாமல் அந்தப்பீடமத்தியில் உறுதியாகவிருந்து தான்கேள்விசெய்த சபதத்தைத் தனக்கு இதமாகநிச்சயித்து தபசைச்செய்ய வேண்டுமென்று நிச்சயித்தான் அப்பால் தபதபவென்று கேட்கப்பட்ட சபதத்தில் விகாதமில் லாதென்று நிச்சயத்தை உடைத்தாகியும் பிராணாதிவாயுக்களையும் மனதையும் கியானேந்திரியங்களையும் கருமேந்திரியங்களையும் நிக்கிரகித்து தவசசெய்தவர்களுக்குள்ளே உறுதியான தவசையுடைத்தாகியுமிருக்கிற அந்தப்பிராதிவல்லபன் ஏகாக்கிரசித்தனாகி சகலலோகங்களுக்கும் பிரகாசமாகிய தவசை ஆயிரந்தியவருஷம் அனுஷ்டித்தான் இப்படி தவநிலை பெற்ற மனதையுடைத்தான பிரம்மதேவனுலே யர்ச்சிக்கப்பட்ட குணபரிபூரணன் மிகுதியாகிய புண்ணியத்தை யுடைத்தாகிய தேவர்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட தன்னான அந்தவுலகத்தை யந்த இரண்யகர்ப்பனுக்குக் காண்பித்தார் அவ்விடத்தில் மாயாவிகாரங்களாகிய காமக்குரோத முதலானதுகள் இல்லை அவ்விடத்தில் ஸ்ரீஹரியுடைய நித்திய கயிக்கரியத்தில் கிரதராகியும் தேவர்களாலேயும் அசுரர்களாலேயும் அர்ச்சிக்கப் பட்டும் சில மகானுபாவர்கள் வாசஞ்செய்கிறார்கள் அவர்கள் எப்படியிருக்கிறார்கள் என்றால் காயாம்பூவினுடைய நிறம் போலிக்கிற வர்ணத்தை யுடைத்தாகியும் கமலதளம் போலிருக்கிற கண்களுடனையும் பிதாம்பரங்களைத் தரித்துச் சிலாக்கியமாகிய கார்திகளுடனையும் மிருதுவான சரீரங்களுடனையும் நாலுபுஜங்களால் பிரகாசித்தும் மிகுதியான வெளியுடனையும் சிலாக்கியமான ரத்தினங்களைத் தரித்துமிருக்கிற பதக்கங்களையும் முத்தாரங்களைத் தரித்து மிருக்கிறார்கள் இப்படியே பவனவர்ணம் போன்ற சிவந்தசரீரமும் வையேரிய நிறம்போலிருக்கிற சரீரங்களும் தாமரை வளையத்துக்கு நிகரான சுப்பிரமாகிய காயங்களுடனையும் பிரகாசிக்கிற சில நித்திய சூரியர்கள் பத்துத்திக்கிலும் ஒளியினால் விளங்குகிற குண்டலங்களையும் கிரீடங்களையும் வனமாலையுந்தரித்து விளங்குகிறார்கள் சமஸ்ததிக்கிலேயும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற திவ்யமாகிய விமான வரிசைகளில் விளங்குகிற மகாபுருஷரால் அற்புதமாகியும் தங்களுடைய கார்திகளால் பிரகாசிக்கிற சரீரங்களைத் தரித்த உத்தமஸ்திரீகளுடைய கார்திப் பிரபாவத்தால் மின்னல்களுடனே கூடிய மேகங்களால் நிறைந்த ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் பிரகாசித்தும் ஸ்ரீதேவியானவள் திவ்யமான ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு சகலசம்பத்துகளுடனையும் வெகுவிதமாகிய ஸ்துதிக்குப் பாத்திரமான ஸ்ரீஹரியுடைய பாதங்களில் வெகுபிரகாரமாகப் பூசைசெய்தும் தன்னுடைய ஆந்தோளியை யனுசரித்த வசந்தனாலேயும் அவளை அனுசரித்து நடக்கின்ற மற்றொருதுக்களாலேயும் நானாவித தியானஞ் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் தனக்குச் சுவாமியாகியும் தன்பிரீதிக்குப் பாத்திரமாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியுடைய விசித்திர லீலைகளால் தியானஞ்செய்து மிருக்கிற ஸ்ரீராமதேவிற்கும் யக்கியங்களுக்கும் சகலசேதன சேதனங்களுக்கும் பதியாகிய பரவாக

தேவனைப் பத்மசம்பவன் சாக்ஷாத்கரித்தான் சுனந்தன்முதலாகியும் சிலாக்கியமாகியகயிக்கரியத்தில் ருசிபெற்றுமிருக்கிற கிங்கராளால் நாலுபுறத்திலும் உபசரிக்கப்பட்டும் தம்முடைய பிரத்தியாளிடங்களில் செய்கிற பிரசாதத்தினால் அபிமுகனாகவும் அபாங்கங்களாகிற மதுவினால் சம்பன்னராகவும் பிரசன்னமாகிய ஆசனத்துடனையும் செந்தாமரை போலிருக்கிற கண்களுடனையும் கூடிய திருமுகமண்டலத்தையுடைத்தாகியும் கிரீடத்தையும்குண்டலங்களையும் தரித்தும் நாலுபுஜங்களுடனே பிரகாசித்தும் பிதாம்பரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் தன்மார்பிலிருக்கிற ஸ்ரீதேவியால் பூஷிதனாகியும் பிரகிருதியும் புருஷனும் மகத்வமும் அகங்காரமும் ஏகாத சேர்திரியங்களும் பஞ்சமகா பூதங்களும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளாகிற இருபத்தைந்து தத்வங்களுடனையும் மற்றவிடங்களில் ஸ்திரமில்லாமலும் தன்னுடையதாகியுமிருக்கிற ஐஸ்வர்யங்களுடனேகூடி மிருக்கிற பரமபுருஷனை அதிகலாக்கியமாகிய உயர்ந்த சிம்மாசனத்திற்கண்டு அந்ததரிசனத்தில் உண்டான ஆனந்தரசத்தினால் நனைக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடைத்தாகியும் சரீரமெங்கும் நிறைந்த ரோமாஞ்சங்களுடனையும் பரமாதிசயத்தால் ஜனித்த ஆனந்தபாஷ்பங்களால் நிறைந்தகண்களுடனையும் அந்த விசுவசிருஷ்டி கர்த்தாவான பரமபுருஷனுடைய பாதபத்மங்களை வணங்கினான்.

அப்படி தன் திருவடிகளில் மிகுதியான பக்தியை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும் தன்சங்கல்பத்தால் விஷயமான பிரஜாசிருஷ்டி செய்கிற சாசனத்துக்கு யோக்கியனாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மதேவனைக்குறித்துப் புன்சிரிப்புடையவார்த்தையைச்சொல்லிச் சந்தோஷத்துடனேகூடிய பரமபுருஷன் அந்த விதாதாவைத் தன திருகைகளால் ஸ்பரிசித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் வேதகற்பனே! கபட்யோகிகளால் சேவிக்கப்படாத நான் சிருஷ்டி செய்யவேண்டுமென்று வெகுகாலம் அனுஷ்டித்த உன்னுடைய தவசினால் மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தேன் உன்மனதில் அபிஷ்டமாகிய வரத்தைக் கேள் உனக்கு ஷேஷமாகட்டும் வாராய் சதுர்முகனே! புருஷர்கள் சிரேயசையடையவேண்டுமென்று செய்கிற பிரயாசமெல்லாம் உன்னுடைய தரிசனமாகிற மட்டுந்தான். இப்போது உனக்குக்கிடைத்த என்னுடைய திவ்யவிலோக தரிசனமானது உனக்கு உண்டாகவேண்டுமென்று நாம் சங்கல்பித்த சங்கல்ப மகிமையேயல்லாமல் வேறல்ல இந்தத் தரிசனம் நான்செய்த தபசுக்குப்பல மாயிருக்கக்கூடாதோ வென்றால் தபதபவென்று நான்சொன்ன சொல்லை ரகசியத்தில் கேள்விசெய்து மற்றொருவரால் செய்யக்கூடாத தபசைச்செய்தாயாகையால் கருமங்களையறியாமல் மோகித்திருக்கிற உன்னைக்குறித்து அந்தத் தபசைசெய்யும்படி நானே ஆக்கியாபித்தே னாகையால் அதுவும் என்சங்கல்பமகிமையே யல்லாமல் வேறல்ல தபசானது என்னுடைய இருதயமேயல்லாமல் வேறல்ல நானும் அந்தத் தபசுக்கு ஒன்றான ஆத்துமாவாகிறேன்.

வாராய் நிர்ந்தோஷனே! அந்தத்தபசு எனக்கு இருதயமாயிருக்குமென்கிறதைத் தெளியச்சொல்லுகிறேன் கேள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தபசினால்

தான் சிருஷ்டிசெய்கிறேன் திரும்பவும் தபசிளுலேயே சங்காரஞ்செய்கிறேன் பாலனம் செய்யுங்காலத்தில் இந்தத் தபோபலத்தினால் பரிபாலனஞ்செய்கிறேன் தபசானது மற்றொருவராலே அதிகிரமிக்கக்கூடாத என்சக்தியென்று தெளிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று ஸ்ரீ பரமாத்மாவானவர் பிரம்மதேவனுக்கு உபதேசஞ்செய்தபோது இரண்ணியகற்பன் சொல்லுகிறான் ஓய் சட்டகுணபரிபூரணான பரமாத்மாவே! சர்வப்பிராணிகளுடைய புத்தியிலேயும் பிரவேசித்துச் சாக்ஷியாயிருக்கிற தேவரீர் ஒருவிஷயத்திலும் விகாசமில்லாத விக்ஷியான சக்தியால் பிராணிகள் செய்யவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற கருமத்தை யறிவீரன்றோ யர்ச்சனை செய்கிற அடியேனுடைய அபிஷ்ட பலத்தை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்.

ஓய் நாதனே! ரூபமில்லாமலும், ஸ்தூலமாகியும் சூட்சுமமாகியுமிருக்கிற தேவரீருடைய ரூபங்களை அடியேன் அறியவேண்டும் தேவரீருக்குச் சுவரன்மாகிய பிரகிருதியையுடைய சம்பந்தத்தால் மகதகங்கார முதலாகிய சக்திகளால் பெருகிய பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரே பிரம்மாதி ரூபத்தைப் பரிக்கிரகித்தும், சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரித்தும் சிலந்திப்பூச்சியானது தன்வாய் தூலால் கட்டப்பட்ட மண்டலம்போல் விவரமாகாத சங்கல்பத்துடனே விளையாடுகிறீர், ஓய் மாதவனே! அந்தச் சிருஷ்டியாதி விஷயமான புத்தியை என்னிடத்தில் கல்பிக்கவேண்டும். இப்படி யறிந்துகொண்ட அடியேன் தேவரீர்களால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைச் சோம்பலில்லாமல் செய்துகொண்டி வருகிறேன் தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் பிரஜா சிருஷ்டியை இச்சித்துச் செய்துகொண்டவந்தாலும் அதனால் அடியேனுக்கு அகங்காரபந்தம் வரவேண்டாம் ஓய் சர்வேஸ்வரனே! தேவரீரால் லௌகிகனுடைய சினேகம்போல் காயஸ்பரிசுகளால் பிரஜாசிருஷ்டியாகிய கைங்கரியத்தில் ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட அடியேன் நெவ்வளவுகாலம் ஜனங்களை உத்தம மத்தியமாதிரிபே தத்தால் பிரித்து வியாகுலசித்தனாகாமல் சிருஷ்டிசெய்கிறானே அவ்வளவுகாலமும் தேவரீர் செய்தருளின வெகுமானத்தால் நான் சுதந்தரனென்று நினைக்கிற அடியேனுக்கு மிகுதியான காலமானது வாராமலிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தனைஞ்செய்த பிரம்மதேவனைக் குறித்து ஸ்ரீபகவான் அருளிச்செய்கிறார்.

வாராய் சதுர்முகனே! என்னால் சொல்லப்பட்ட சாஸ்திர சன்னியமான என்விஷயமாகும் கியானத்தையும் அதிநனுகுணமான அனுபவத்தையும் அதிகோப்பியமாகிய பக்தியையும் அந்தப் பக்தியோகத்தினுடைய சாதனத்தையும் கொடுத்தேன், நான் எந்த ஸ்வரூபத்தையுடைத்தானவனோ எப்படிப்பட்ட சத்துவத்தை யுடைத்தானவனோ, எந்த ஸ்வரூபமான குணங்களையுடைய கருமங்களை யு முடைத்தானவனோ அப்படிப்பட்ட தத்வக்கியானமானது உனக்கு என் அனுக்கிரகத்தால் அண்டாகட்டும் சிருஷ்டிக்கு முன்காலத்தில் நானொருவனே யிருந்தேன் சூட்சுமமான வஸ்துவும் இவைகளுக்குக் காரணமாகிய பிரகிருதியும் என்னைக்காட்டிலும் வேறுகவிருக்கவில்லை.

இப்பால் சிருஷ்டியான காலத்திலும் நானே யிருக்கிறேன் பிரத்தியக்ஷமாகிய இந்தப் பிரபஞ்சமு நானென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் இனிமேல் பிரளயகாலத்தில் ஐயமில்லாமலிருக்கிற இந்த வஸ்துவும் நானேயாகிறேன் யாதென்றால் ஆத்மஸ்வரூபம் நிச்சயமில்லாத காலத்தில் ஸ்வாதந்திரியமாகிய அந்தமில்லாமலிருக்கையிலும் ஒருவனாகிய இந்த விடத்தில் இரண்டு தந்திரனென்கிற மதிபோல் சுவாதந்திரியத் தோற்றுகிறதோ ஆத்மஸ்வரூபம் பிரகாசமானவுடனே முன்தோற்றின சுவாதந்திரிய பதமத்தைப்போல் தோற்றவில்லையோ அதுவே எனக்கு வசியையான மாய்கையென்று நிச்சயஞ்செய்துகொள்ளலாம் எப்படியானால் பிருதிவி முதலான பூதங்கள் அதின்காரியமான பவுதி கங்களில் பிரவேசித்தும் இதற்கு முன்காலத்தில் பிரவேசியாமலுமிருக்கிறதோ அப்படியே பூதபவுதிகங்கள் ஜனித்தபின்பு அதுகளில் நான் பிரவேசித்தும் அதின் முன்காலத்தில் பிரவேசியாமலுமிருப்பேன் யாதொன்று சகலகாரியங்களிலேயும் சம்பந்தித்ததும் காரியங்களுடைய முற்காலத்தில் சம்பந்தியாமலும் சர்வகாலங்களிலும் சம்பந்தித்து மிருக்குமோ அதுவே பரமாத்மானுடைய ஸ்வரூபத்தவமென்று அறியத்தக்கது. இதுவே என்னுடைய அபிமதமென்று நிச்சயித்து சிலாக்கியமான சகல விருத்தியுடனே யிருக்கக்கடவாய். இப்படியிருக்கிற நீ கல்பங்கள் தோறும் கற்பிக்கிற சிருஷ்டிகளிலே நானே கர்த்தாவென்று மோகத்தை ஒருகாலத்திலும் அடையமாட்டாயென்று சதுர்முகனுக்கு ஸ்ரீபகவான் உபதேசித்ததை பரிசுசித்து மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்த சுகமுனிஸ்வரர் பின்னையுஞ்சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீபகவான் சகல ஜனங்களுக்கும் அதிபதியான பரமேஷ்டியைக்குறித்து இந்தப் பிரகாரம் ஆக்கியாபித்து அந்தப் பிரம்மதேவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிற்றானே தம்முடைய கியானனந்தமயமாகிய அந்தத் திவ்வியமங்கள விக்ஷிரகத்தை அந்தர்த்தானஞ் செய்வித்தார்.

பின்பு அந்தப் பிரஜேசன் மறைந்துபோன ஸ்ரீஹரியைக்குறித்து அஞ்சலிபந்தஞ்செய்துக்கொண்டு சர்வபூதங்களிலும் அணுப்பிரவேசித்து முன்னடந்த பிரம்மசிருஷ்டியைப்போல் சமஸ்தங்களை யுஞ் சிருஷ்டிசெய்தான்.

கர்மானுகுணமாகச் சிருஷ்டிசெய்கிற அந்தப் பிரஜாபதியானவர் பிரஜைகளுடைய சேஷமத்தை இச்சித்தவராகி ஒருகாலத்தில் எமநியமப்பிராணயாம முதலான சுககாதனங்களை அனுஷ்டித்தார் இப்படி யோகத்திலிருக்கிற பிரம்மதேவனைக்குறித்துப் புத்திராளுக்குள்ளே மிகவும் பிரீதிவிஷயனாகிய நாரத முனிஷ்டுஷன் சேவகனிலேயும் விசுவாசத்திலேயும் இந்திரிய நிச்சிரகத்தினாலேயும் அவரையனுசரித்துச் சிஷ்ஞஷையச் செய்தார் ஓய் பரிசுசித்து மகாராஜனே! பிரகிருதிக்கு சுவாமியாகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுடைய மாய்கையென்று சொல்லப்படுகிற பிரகிருதியை யறியவேண்டுமென்று இச்சித்த மகாபரகஸ்தராகிய அந்த மகாமுனி தனிபிதாவான பரமேஷ்டியைச் சந்தோஷஞ்செய்வித்தார்.

பின்பு சர்வலோக பிதாமகனாகிய தன்பிதா சந்துஷ்டராகி யிருக்கிறாரென்று பார்த்து நீ இப்போது என்னைக்குறித்துக்கேட்ட பிரஸ்னத்தை அந்தத் தேவரிஷி மிகவும் பிரஸ்னஞ்செய்த நாரதரைக்குறித்து சகல பிராணிகளையும் சிருஷ்டிசெய்த சதுராணன் ஸ்ரீபகவானால் நாலு சுலோகரூபமாகத் தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்டும் தசலக்ஷணத்துடனேகூடிய பாகவதமென்றும் சொல்லப் படுகிற இந்தப் புராணத்தை நன்றாகச் சொன்னார்.

ஓய் ராஜாவே! சுரஸ்வதிநதிதீரத்தில் பரபிரம்மத்தைத் தியானஞ்செய்து அமுதமாகிய தேஜகடனையும் கூடிய வியாசமுனியைக்குறித்து அந்த நாரதர் இந்தப் புராணத்தை உபதேசித்ததை ஸ்ரீசுகர் அந்தக் கிரமங்களை விபரமாகச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

புண்டரீகாக்ஷாய நம.

பத் தாவது அத்தியாயம்.

கலி-விநுத்தம்.

அந்தநற்பாத ராயணியரான
சந்தரச்சுக் பிர்மசுகரிஷி
விர்தைபாகவத வியாக்கியானத்தில்
அந்தராஜ னறைந்ததரற்றினார்.

பாதராயணியான சுகப்பிரம்மரிஷி பாகவதம் வியாக்கியானத் துவாரத்திலுல் ராஜாவினாச் செய்யப்பட்ட பிரஸ்னத்துக்கு உத்தரஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகர்வாக்கியம்.

ஓய் விஷ்ணுராதனே! இந்தப் பாகவத புராணத்திற் சொல்லப்படுகிற லக்ஷணங்களை அதிவதின் பெயரால் சொல்லுகிறோம் கேளும் அதுகள் யாதென்றால் சற்கமென்றும் விசற்கமென்றும் ஸ்தானமென்றும் போஷணமென்றும் ஊதியென்றும் மன்வந்தரமென்றும் ஸ்ரீஹரி கதையுடனேகூடிய ஹரிபக்தாளுடைய கதையென்றும் கீரோதனமென்றும் முத்தியென்றும் ஆசிரியமென்றும் பத்துவிதமாகவிருக்கும் ஆனால் விலக்ஷணமாகிய அந்தக்களைச் சொல்லுகிறபடியால் இது ஸ்ரீபகவானுடைய குணவரணமாகிய ஸ்ரீமஹாபாகவதமாகுமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டியதில்லை உபதேசமான ஆசிரியத்தினுடைய தத்துவக்கியான நிமித்தமாக மற்ற ஒன்பதையுள் சொல்லவேண்டிய

யிருக்கிறபடியால் அதுகளுடைய லக்ஷணங்களும் இந்தப் புராணத்திற்சொல்லவேணும் இதுயுக்தமாகி யிருக்கின்றதைப்புற்றி தத்துவக்கியானிகள் வேதாந்த வாக்கிய சிரவனத்தாற் பிறந்த அர்த்தக்கியானத்தை முன்னிட்டக்கொண்டு ஜகத்காரணமாகிய பிரம்மத்தை நிருபிக்கு மிடத்தில் இவைகளையும் இந்த விடத்தில் பிரதானமாக வசனிக்கிறார்கள் மகாபூதங்களைந்தும் அதின் தன்மாத்நிரைகளும் ஏகாத சேந்திரியங்களும் மகத்துவமும் அகக்காரமுமாகிற இந்த இருபத்து மூன்றுகளுடைய சிருஷ்டியானது சற்கமென்று சொல்லப்படுகிறது பரப்பிரமத்தினுடைய அனுப்பிரவேசத்தால் வைஷம்மியத்தை யடைந்து திரிகுணங்களாலும் பரமேசுவரனாகிய விராட்புருஷனாலும் ஜனித்த சராசர சிருஷ்டியானது விகற்பமென்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீவைகுந்தனுடைய விஜயமானது ஸ்தானமென்றும் அவன் அனுக்கிரகமே போஷணமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது மன்வந்தரங்களும் அவயவங்களுக்கு ஈசாளாகிய சத்புருஷானுடைய தருமங்களும் கிலாக்கியமாகிய தரும கருமங்களுடைய வாசனைகளும் ஊதியாகும் ஸ்ரீஹரியுடைய திவ்யஅவதார சரித்திரங்களும் அவருடைய பக்தாளான மஹாபாகவதானுடைய சரித்திரங்களும் அனேக விதமாகிய கிளைக்கதைகளால் யிருத்தியடைந்த சக்கதைகளென்று சொல்லப்படும் ஸ்ரீஹரியானவர் யோகநித்திரையை யடைந்தபின்பு இந்தச் சீவாத்மாகளுடைய கரணகளைபரங்களுடனே கூடவருகிற லபத்தை கீரோதமென்று சொல்லுவார்கள் அனுதிசர்ம வாசனையால் வந்திருக்கிற சுவாதந்திரிய தேவதத்துவ மனுஷிய தத்துவாதிகளை விட்டு நிஜரூபமாகிய கியானஸ்வரூபனாகியும் பரமபுருஷா தினனாகியும் பிராரப்தகருமத்தைத் தவிர்த்திருக்கையும் முதலான குணஷ்டகத்தை யுடைத்தாகியு யிருக்கிறபடியே முத்தியென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது இந்தப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியும் ஸ்திதியும் லயமும் எந்த வஸ்துவின்விடத்திலிருந்து பிரகாசிக்கின்றதோ அதை பரப்பிரம்ம மென்றும் பரமாத்மாவென்றும் நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம் இந்தப் பரமபுருஷன் எப்போது அண்டத்தைப் பிளந்துக்கொண்டு வேறுகின்றானோ அப்போது தனக்கு ஒரு நிலையை இச்சித்த இந்தப்பரி சுத்தமான புருஷன் சுப்பிரங்களை உலகங்களைச் சிருஷ்டிசெய்து நாரமென்று சொல்லப்படுகிற அந்தஜலத்தை ஸ்தானமாகவுடைத்தா யிருக்கிறபடியால் நாராயணனென்று நினைக்கப்போகிறான் பிரகிருதியும் சிருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணமாகிய பிராணிகருமமும் காலமும் குணவைஷம்மியமும் போக்தாவாகிய ஜீவனும் எவனுடைய அனுக்கிரகத்தால் தன் தன் கருமங்களுக்கு யோக்கியமாகி யிருக்கின்றதுகளோ அந்த ஜகதீஸ்வரன் தன் அபேஷையால் சகலமும் தன்னிடத்தில் லயத்தையடைந்து நானொருவனாகியிருந்து வெகுருபமாக வேண்டுமென்று இச்சித்து யோகமாகிற படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்து அந்தத்தேவன் சுவர்ணம் பேரல் மிஷ்டம் பிரகாசிக்கின்ற கொப்பரூபமாகிய சக்தியைத்தனக்கு வசியையாகிய மாயையால் எகரூபமாகிய அந்த புருஷசக்தியானது எப்படியேருச்சுதோ அதுதான் சொல்லுகிறேன் கேளும் அந்தச் சரீரமத்தியத்திலிருக்கிற ஆகாசத்திலிருந்து கியாவசக்தியால் ஹிதா ஹிதங்களைச் சொல்லுகிற பரமபுருஷன் விடத்திலிருந்து நித்திய சக்தியும் ஹிதானையும் ஹிதமும் வேண்டுமென்று

துகள் இந்த மூன்றுசத்தியாகிய ரூட்சம ரூபத்திலிருந்து சூத்திரமாகியும் மகத்தாகியும் அசுவென்றும் சொல்லப்படுகிற பிராணசத்தியானது சம்பவித்து ராஜாவுடனே தொடர்ந்துதிரிகிற பிரத்தியான்போல் சர்வசர்துக் களிலும் இதுசெய்கிற சேஷ்டையால் இந்திரியங்களும் சேஷ்டிக்கையாலும் இதுசேஷ்டையை மிவர்த்திக்கும் காலத்தில் அவையும் சேஷ்டையை விட்டு விடுகிறபடி யினவே இவைகளுக்குக் கெல்லாம் மகத்துவ முண்டென்று விவேகசாலிகள் அறிந்துக்கொள்ளலாம் அந்தவிபுலையை சரீரநிலிலே இந்திரியங்களை அலைக் கிருவே அந்தப்பிராணனாலே பசியும் தாகமும் ஜனித்ததுகள் பானஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலேயும் பசிக்க வேண்டுமென்கிற தினாலேயும் முன்னே முகமானது பிறந்தது அந்த முகத்திலிருந்து ரசேந்திரியத்துக்கு அதிஷ்டானமாகிய தாலுவானது ஜனித்தது அதிலேஜிவீவேந்திரிய முண்டாச் சுது அதின் தேவதையான வருணனுஞ்சனித்தான் ஜிவீவேந்திரியத்தால் அநி யப்படுற சமஸ்தரசங்களும் அதிலிருந்தே ஜனித்ததுகள் பின்புசொல்லவேணு மென்று இச்சித்த அளவில்லாத அந்தப்பரம புருஷனுடைய முகத்திலிருந்து வன்னியும்வாக்கும் இந்திரியமும் ஜனித்தபின்பு இதுகளிலிருந்து சொற்கள் பிறந்ததுகள் இந்த வாக்கீந்திரியத்துக்கு பலமே அதிஷ்டான மாச்சுது அதற்கு அதரோஷ்டிர தந்தங்களாகிற மறைவு முண்டாச்சுது பிராணவாயு வானது மிகவுஞ்சலித்தபோது நாகிகைகள் உண்டாச்சதுகள் அந்தநாகிகை யிலிருந்து கிராணேந்திரியமும் அதிந்தேவதையான வாயுவும் கந்தமும் கம் பவித்ததுகள் எப்போது தன்னிடத்திற் பிரகாச மில்லாமலிருந்ததோ அப் போதுதான் தேகத்தையும் மற்றதுகளையும் நேத்திரங்களால் பார்க்கவேண்டு மென்று இச்சையுடைத்தான அந்தப்புருஷனுக்குக் கன்களுண்டாச்சதுகள் அதுகளில் கட்சிரீந்திரியமும் அதின் தேவதையான ஆதித்தியனும் அதற்கு விஷயமாகிய ரூபமாகிறகுணமும் ஆவிர்ப்பவித்ததுகள் தேவதைகள் சொல்லு கிறசொல்லுகளால் தனக்கு அநியவேண்டுமென்று இச்சித்த விராட்புருஷனுக் குக் கர்னங்கள் பிறந்ததுகள் சரோத்திகமாகிற இந்திரியமும் அதிந்தேவதை யானதிக்குகளும் அதற்குவிஷயமாகிய சப்தங்களும் உதித்ததுகள் பின்புவுஸ் துக்களிலிருக்கிற மிருதுவாகிய தன்மையும் சடினமாகிய தன்மையும் லகுவா கிய தன்மையும் மிருதுவாகிய தன்மையும் உஷ்ணமாகிய தன்மையும் சீதலமா கிய தன்மையும் அநியவேண்டுமென்று இச்சித்த விராட்புருஷனுக்கு தொக் கீந்திரியஞ்ஜனித்தது அதற்குக்கர்மமே அதிஷ்டானமாச்சுது அந்தத்தொக்கு இந்திரியமும் அதிருஷ்டானமாகிய கர்மத்தினுடைய வெளியில் விராபித்தது கண்டு திபையும் ஸ்பரிசத்தையும் கிரகித்துக் கொண்டு லோகமென்று தொல் லப்படுகின்றது இவ்விடத்தில் விருகூங்கள் தேவதையாச்சது இந்தச்சுமர்த்தி னுள்ளே விராபித்த தொக்கீந்திரியம் ஸ்பரிசங்களைக் கிரகித்ததால் தொக் கொன்று சொல்லப்பட்டது அவ்விடத்தில் வாயுவே தேவதையாக்கது பின்பு ஈனாவிதமாகிய கருமங்களைச்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சுத யுண்டானதால் அந்தப்புருஷனுக்கு இரண்டுகைகளு முண்டாச்சதுகள் அதுகளில் பல்லுமகிற இந்திரியமும் இந்திரனாகிற தேவதையும் ஜனித்தபின்பு இவ்வால் கிரதனாகிற நகுமும் ஜனித்தது அந்திரியந்த மிஷ்டமாகிய கமனத்தை இச்சித்து அந்தச்

சுவாமிக்கு இரண்போதம் ஜனித்ததுகள் அந்தப்பாதங்களி லிருந்து பிறந்த கமனச்சத்தியாகிற இந்திரியத்துக்கு ஸ்ரீஹரியே தேவதையாகி யிருந்தார் அந்த இந்ங்களால் மனுஷர் சுபகருமங்களைச் செய்து சேஷமங்களைக் கற்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பின்பு புத்திரவர்க்கக் களையும் ரதிஆனந்தங்களையும் சொர்க்காதி ஸ்தானங்களையும் இச்சித்த அந்தப்பர மேஸ்வரனுக்கு சிவனம் பிரகாசித்தது அதில் உபஸ்தமென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது அதற்குப்பிர ஜாபதியே தேவதையானார்.

இந்த இந்திரியத்தையும் அனுசரித்துவருகிற சுகமானது ஸ்திரீகளுடைய போகமாகிற காமங்களைச் சம்பந்தித்திருக்கும் பிறகுபோகித்த ஆகாரக்கரு டைய ஆசாரமாகிய அம்சங்களைப் பரிகரிக்கவேணு மென்று இச்சித்த அந்த உத்தமனுக்கு குதமானது பிறந்தது அதிலிருந்து பாயுவென்கிற இந்திரியம் ஜனித்தது மித்திரன் தேவதையானான் இந்த இரண்போகளையும் ஆசிரயித்து மலவிசர்க்க மென்கிற காறியமுண்டாயிற்று.

பின்பு இருந்ததேகத்தை விட்டுத் தேசாந்தரங்களை விராபிக்கவேணு மென்று இச்சித்த பரமபுருஷனுக்கு நசித்துவாரமானது உதித்தது அவ்வி டத்தில் அபானமென்கிற வாயுவும் அதற்கு அதிதேவதையான மிருத்தியு முண்டாயிற்று பிராணவாயு வைப்பிரிந்த அபானவாயுவாலும் அதிந்தேவ தையான மிருத்தியுவாலும் மரணமுண்டாயிற்று அதன்பின்பு அன்னத்தையும் ஜலத்தையும் கிரகிக்கவேணு மென்று இச்சித்த விராட்புருஷனுக்கு இவற் றிற்கு அதிஷ்டானமாகிய ரூட்சியும் அன்ன சங்கிரகத்தில் காரணமாகிய ஆத்திரமென்று சொல்லப்படுகிறதையும் ஜலசங்கிரகத்துக்கு ஏதுவாகிய நாடிகளும் ஜனித்ததுகள் அந்த நாடிகளிடத்தில் நதிகளும் ஆந்திரத்தில் சமுத் திரங்களும் உதித்ததுகள் அந்தநதிகளால் துஷ்டியும் சமுத்திரங்களால் புஷ டியும் பிரகாசித்ததுகள்.

பின்பு தன்னுடைய மாய்கையை தியானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சித்த அந்த சுவாமிக்கு இருதயமாகிற அதிஷ்டானம் ஜனித்தது அதி லிருந்து மனதும் அதிந்தேவதையான சந்திரனும் கருமமாகிய சங்கல்பமும் காமமென்கிற அபிலாஷையும் பிறந்ததுகள் ஜலத்தினாலும் வாய்வினாலும் ஆகாசத்தினாலும் விருத்தியடைந் திருக்கையால் பிரதிவி ஜலதேஜோமயங்க ளாகிய தொக்கென்று சொல்லப்படுகிற அதிஷ்டானமாகிய கனத்ததோலும் அதின்மேல் ரூட்சம மாயிருக்கிறதோலும் மாங்கிஷமும் உதிரமும் மேதசம் மச்சையும் எலும்புமாகிற ஏழுதாதுக்களும் அகங்காரத்திற்பிறந்த சப்தமு தலான குணங்களில் பிரதிபொருந்திய இந்திரியங்களும் உற்பவித்ததுகள் இவைகளில் மனது சுகல விகாரங்களுக்கும் ஏதுவாகியிருக்கும் புத்தியானது விக்ரியான ரூபமாகியிருக்கும் வாராய் தேவராதனே ! வெளியில் பிரதிவிமுத லாகிய அஷ்டவர்க்கங்களை யுடைத்தான பெரிதாகிய பகவதரூபத்தை உண்க் குச்சொன்னேன் இந்தச் சரீரத்திற்குக் காரணமாகியும் இந்திரியங்களால்

கிரகிக்கப்படாம லீருக்கிறபடியால் அவ்வியத்தமாகியும் ஆதிமத்தியார்தங்க
ளில்லாமையால் ஒருவிசேஷமு மில்லாமலும் சூயவினாசங்களைத் தவிர்த்திருக்
கையால் வாக்கீர்திரியத்திற்கும் மனோவிந்திரியத்திற்கும் விஷயமாகாமலு மிருக்
கிற லீங்கசரீரமென்கிற மற்றொருபுறம் இந்தப்பகவானுடைய ஸ்தூலரூட்சம
மாகிய இரண்டுரூபங்களையும் உனக்குத் தெரியச் சொன்னேன் சகலத்தை
யும் அறிந்த ஞானிகள் மாயகற்பிதமாகிய இந்த இரண்டுரூபங்களையும் அனு
சரித்து ஸ்ரீஹரியை தியானஞ் செய்வார்கள் நிஜரூபத்தால் ஒருகருமங்களில்
லாமலும் மாய்கையால் அனேககருமங்களைச் செய்துக்கொண்டும் குணபரி
பூரணாகியும் மிகவும்பெரிதான சுருபத்தை யுடைத்தாகியும் தன்னனுப்பிர
வேசத்தால் மற்றவஸ்துவை பெரிதாகக் கற்பித்தும் விளங்குகிற அந்தப் பர
மபுருஷன் தனக்கு நாமமாகிய சப்தங்களையும் அதின்கருமங்களையும் வகிக்கி
றான் அதெப்படி யென்றால் பிரஜா பதிகளையும் மனுக்களையும் தேவர்களையும்
ரிஷிகளையும் பிதர்களைங்களையும் வெவ்வேறாகக் கற்பித்து அப்படியே சித்தர்
களையும் சாரணர்களையும் கந்தர்வர்களையும் வித்தியாதரர்களையும் அசுரர்க
ளையும் குய்களையும் கின்னரர்களையும் அப்சரசுக்களையும் நாகங்களையும் கம்பு
ருடர்களையும் மாதருகணங்களையும் ராக்ஷதர்களையும் பிசாசுகணங்களையும்
பிரேதங்களையும் பூதங்களையும் விராயகர்களையும் கூடாமாண்ட கணங்களையு
ம், உற்பாதகணங்களையும் பேதாளங்களையும் யாதாதானையும் கிரகணங்க
ளையும் பட்சிகணங்களையும் மிருககணங்களையும் பசுக்களையும் விருகக்ஷங்க
ளையும் மலைகளையும் ஓய் ராஜாவே! மலைப்பாம்பு முதலானது களையும் ஸ்தா
பரூபத்தால் இரண்டுவகையாகியும் சராயுஜமென்றும் அண்டஜமென்றும்
சுவேதஜமென்றும் உற்பீஜமென்றும் நாலுவகையாகியும் ஜலங்களில் வசித்தும்
நிலங்களில் வசித்தும் ஆகாசத்தில் வசித்துமிருக்கிற இப்படிப்பட்ட சிருஷ்டி
களைச்செய்து அதுகளில் அனுப்பிரவேசித்து அவற்றின் பேர்களால் கீர்த்திக்
கப்பட்டு அதுகளுக்கு யோக்கியமாகிய கருமங்களைச் செய்கின்றான் இப்பால்
கருமங்களுடைய கதிபேதங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

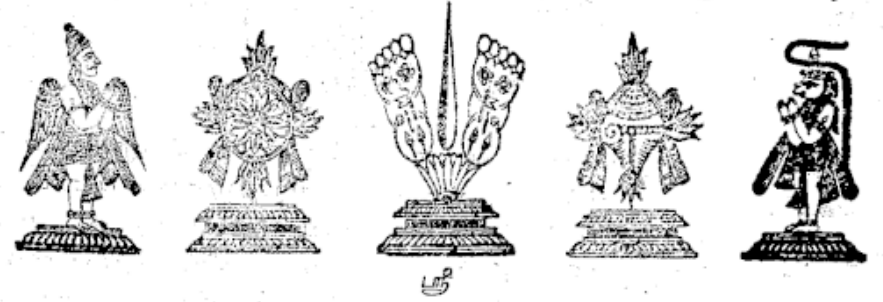
ஓய் ராஜாவே! உத்தமங்களாகியும் நிக்கிருஷ்டங்களாகியும் மீசுரங்களாகியும்
கருமகதிகள் மூன்றுவிதமாக இருக்கும் அதெப்படியென்றால் சத்வமென்றும்
ரஜசென்றும் தமசென்றும் மூன்றுவகையாகிய குணங்களால் இந்தகதிகளும்
திரிவிதமாகவே யிருக்கும் அதுகளில் சத்துவமானது சொர்க்கமாகியும் அதில்
வாசஞ்செய்கிற தேவதேவர்களாகியும் அதற்குப் பலனாகிய சுகங்களாகவும்
விளங்குகிறது ரஜோகுணமானது பூலோகமாகவும் இதில்வசிக்கிற மனுஷ்ய
னாகவும் இவர்களுடைய சுகதுக்கானுபாவமாகிய போகமாகவும் பரிணமித்
தது தமோகுணமானது நாகமாகவும் அங்கே அனுப்பிக்கிற ஜீவவர்க்கங்க
ளாகவும் அங்குள்ள யாதனைகளாகவும் பிரகாசித்தது அந்த மூன்றுகதிகளும்
ஒவ்வொருவ கையாயிருந்தாலும் வேறொருகுணத்தால் மூன்றுவகை யாகவே
யிருக்கும் அதெப்படி யென்றால் ஒவ்வொரு குணசபாவம் மற்ற இரண்டு
குணங்களுடைய சபாவங்களுடனே கலந்திருக்கையால் கலந்த வஸ்துவுடைய
பேதத்தால் மூன்றுவகை விராபேதத்தையும் இப்படி சதுர்முகாதிருபத்தால்

சிருஷ்டியைச்செய்த அந்தப் பகவானே இந்த ஜகத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டு
மென்று இச்சித்துத் தரும் ஸ்வரூபியாகிய விக்ரகத்தைத் தரித்து ஜகத்தை
தேவமனுஷிய திரியக்கு ஸ்வரூபங்களால் ஸ்தாபனஞ்செய்துகொண்டு போஷ
னஞ்செய்கின்றான் அப்பால் தன்னிடத்திலிருந்து சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சமஸ்த
வஸ்துவையும் காலாக்கினி ருத்திரரூபத்தால் பிரளயகாலத்திலே மேகமண்ட
லத்தைப் பெருங்காற்றடித்ததுபோல் சங்காரஞ்செய்கிறான் சுருண பரிபூர
ணர்க்கெல்லாம் சிரேஷ்டனாகியும் தோஷதூரகனாகியு மிருக்கிற அந்தப் பரி
பூரணான பரமேட்டி அந்த ஜகத்சிருஷ்டியாதிகளால் சொல்லப்பட்டவனான
லும் கியானிகள் இந்த ரூபத்தோடே கூடினவனாகவே அவனை சாக்ஷாத்காரஞ்
செய்கிறதற்கு இச்சிக்கமாட்டார்கள் அதேனென்றால் இந்த ஜகத்தினுடைய
ஜனனமுதலாகிய கருமங்களுண்டாகுகையில் அந்தப் பரமபுருஷன் இதுக
ளில் பிரிவில்லாமலிருக்கிறபடியாலும் சன்மாதிகளை யடைந்தவ னல்லாமையா
லே அவனிடத்திலே காரணத்துவாதிகளை கருதிச் சொல்வதென்றால் அவனுக்
குக் கருமகர்த்தருத்வம் வந்திருக்கிறபடியால் ஸ்வரூபத்தினுண்டாகிய கர்த்து
ருத்துவத்தை நிஷேதிக்கவேண்டி மாயாதீனமான கர்த்துருத்துவம் அடிக்கடி
சொல்லப்படுகிறது இப்போது பரப்பிரம்ம சம்பந்தியான மஹாகல்பமும்
அவார்தரகல்பமும் சூசனையாய் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது அந்த மகாகல்
பத்தினுண்டான பிராகிருத சிருஷ்டிகளுடைய பிரகாரமும் இவ்விரண்டுக்கும்
சாதாரணமாகிய ரூபமும் காலத்தினுடைய பரிமாணமும் கல்ப பக்ஷணங்க
ளும் அதின் ஸ்வரூபங்களும் எப்படிச் சொல்லப்படவேண்டுமோ அப்படியே
இனிமேல் சொல்லப்படும் இப்போது பரத்துவசம்பந்தியான கல்பத்தைச்
சொல்லுகிறோம் கேளுமென்று ஸ்ரீசுகர் தேவராதனுக்கு உபதேசித்தகதையை
சூதர் நைமிசாரண்ணிய வாசிகளுக்குச் சொன்னபின்பு சவுனகர் சூதரைப்
பார்த்துக் கேட்கிறார்.

ஓய் சூதரே! பாகவத சிரேஷ்டரான விதுரர் இராச்சியத்தைத் தியஜித்து
பந்துக்களையும் தனங்களையும் தியாகஞ்செய்து தீர்த்தயாத்திரை செய்தா
ரென்று எங்களுக்குத் தேவரீர் சொன்னீரல்லவோ அந்த விதுரருக்கும் மைத்
திரேயருக்கும் ஆத்துமவிசாரப் பிரஸ்தாபம் நடந்ததே அது எந்த விடத்தில்
நடந்தது இல்லாவிட்டால் சாக்ஷாத் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே மைத்திரேயர் பிரஸ்
னஞ்செய்ததற்கு அந்தப் பகவான்தானே மைத்திரேயருக்கு ஆத்துமதத்து
வத்தை உபதேசித்தாரன்றோ அந்த விருத்தார்த்தத்தை எங்களுக்குச் சொல்ல
வேண்டும் ஓய் சார்தமூர்த்தியே! விதுரருடைய நடத்தையும் அவர்பந்து ஜன
ங்களைத் தியாகஞ்செய்ததற்குக் காரணத்தையும் தீர்த்தயாத்திரை செய்துவந்
ததையும் சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ்னஞ்செய்த சவுனகரைப் பார்த்து
சூதர் சொல்லுகிறார் ஓய் சவுனகரே பரிஷித்து மஹாராஜாவும் சுகமுனியைக்
குறித்து இப்படியே பிரஸ்னஞ்செய்தார் அதற்கு அந்த சுகயோகி எப்படி
பிரதி உத்தரஞ்சொன்னாரோ அப்படியே நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

லிதூர மஹாராஜருக்கும் எமத்திரேயருக்கும் சம்வாதம்.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம் :

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

திரிதியஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

அருகிராயாசிரிய விருத்தம்.

ஆலிலேமேற் பள்ளிநொண்ட வகிலநாதன்
அரியபிரம்ம நாரதசம் ரூபமாக
மேலுமிந்த துவிதியஸ்கந் தத்திற்கொல்லும்
மிருபாக வதம்சேடன் முகத்தினுலே
சாஸலமே சொல்லியிருக் கின்றதென்றும்
சதுர்த்தவத்தி யாயம்விதூர சம்வாதத்தும்
கோலவிருந் தப்படியாய் முப்பத்துமூன்றிற்
குலவயத்தின் சிருஷ்டிமுதற் குறித்ததாமே.

ஸ்ரீமநாராயணன் பிரம்மநாரத சம்வாத ரூபமாக துவிதிய ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இந்தப் பாகவதமே ஆதிசேஷனுடைய முகத்தினுலே விஸ்தரிக்கப்பட்டதென்று மூன்றாவது ஸ்கந்தமுதற்கொண்டு விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இதிலே ஆதியில் நானு அத்தியாயம் விதூரமைத்திரேய சம்வாதமும் மேல் எட்டி அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி லயங்களும் மேலே ஏழு அத்தியாயம் வராக அவதாரமும் மேலே ஒரு அத்தியாயம் பிரபஞ்சத்தினுடைய உபசங்காரமும் அதற்குமேல் நானு அத்தியாயம் கபிலர் அவதாரமும் அதற்குமேல் ஒன்பது அத்தியாயம் கபிலோபாக்கியானமும் இந்தப் பிரகாரம் முப்பத்திமூன்று அத்தியாயங்களினுலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி முதலானது வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகர் வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! என்னைக்குறித்து யாதொரு பிரஸ்னம் பண்ணினையோ இந்த அர்த்தந்தானே உன்னுடைய பிதாமகரான பாண்டவர் களுக்கு மந்திரியாகியும் சமஸ்தலோக நாயகராகியு மிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபக வானுவர் அஸ்திபுரத்திலே பிரவேசிக்கும்போது துரியோதனனுடைய கிர ஹத்தைவிட்டு சர்வசம்பத்துகளினாலேயும் சம்பூரணமாயிராநின்ற விதரரு டைய கிரஹத்தைத் தம்முடைய கிரகமாக எண்ணிப் பிரவேசிக்க அப்படிப் பட்ட கிரஹத்தைவிட்டுக் காட்டிலேபோன விதரரால் பூதபௌஷிய வர்த்த மானக் கிபானத்தை யுடையவரான மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் கேட்கப் பட்டாரென்று சொல்லா நின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்துப் பரிசுதித்து வினவுகின்றார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! விதரருக்கு மைத்திரேய மகாரிஷியுடனே எப் போது சம்வாத முண்டாச்சது இதை எனக்கு விசேஷமாகச் சொல்ல வேண் டென்று கேட்ட பரிசுதித்து மகாராஜாவுக்குச் சர்வக்யராகியும் பிரம்மரிஷி சிரேஷ்டராகியு மிருக்கிற சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் அதிகசந்தோஷ முடைய வராய் அந்த ராஜாவைப்பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வாராய் ராஜனே! எப்போது திரிதராஷ்டிரானுவன் அதருமத்தினாலே விவேகமில்லாதவனுய்த் துஷ்டர்களான தன்னுடைய பிள்ளைகளைப்போலித்து தன் தம்பி பாண்டு மகாராஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய பாண்டவர்களை அரக்கு மாளிகையிலே பிரவேசிப்பித்துத் தடுப்பித்து சபையிலே தனக்கு மருமகளா கியதுரோபதையினுடைய மயிரைப் பிடித்திழுத்த துற்சாதனனுடைய நிந்தித மானகருமத்தை நிறுத்தாமலும் சூதினாலே அதருமமாகவும் கபடமாகவும்சயி க்கப் பட்டவராகியும் சாதுவாகியும் சத்தியசந்தனராகியும் பதினாலுருஷம் வனவாசஞ் செய்து திரும்பிவந்து தம்முடைய பாகத்தைக் கேட்கிற தரும புத்திரருக்குக் கொடாமற் போனதினாலும் சகலலோக நாயகரான ஸ்ரீகிருஷ் ணபகவானுவர் தருமபுத்திரராலே அனுப்பு விக்கப்பட்டவராய் சபையிலே பிஷ்மர் முதலான பேர்களுக்கு அமிர்தம்போல் ஆனந்த ரசங்களாயிருக்கிற வார்த்தைகளைச் சொல்ல புண்ணியவர்ச்சிதனை திருதராஷ்டிரானுவன் சிலாக் கியங்களாக எண்ணுமற் போனபடியினாலும் மந்திரிகளுக்குள்ளே சிரேஷ்ட ரான விதரரானவர் மிகவும் பிரசித்தமான வார்த்தையால் திருதராஷ்டிரனை நோக்கி வாராய் மகாராஜனே! சகிக்கக்கூடாத உன்னுடைய அபராதத்தைச் சகித்துக் கேட்கிற தருமபுத்திரருடைய அங்கிசத்தைக் கொடுக்கக்கூடவாய் அர்ச்சுனன் முதலான பிராதாக்க னுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பிமசே னன் முதலான பாண்டவர்களைப் பகவானு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுவர் தன் னவர்களாக கிரகித்திருக்கிறார் துரியோதனைப் பிள்ளையென்கிற புத்தியி னாலே போஷிக்கிறும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு விரோதியான பாபமானது சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு உன்னுடைய கிரகத்திலே வந்து பிரவேசித்து

வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றது ஆகையினாலே அந்தப்புத்திரனைக் குலத்திற்கு சேஷமத்தின் பொருட்டுச் சேக்கிரமாக விட்டு விடக்கடவிரென்று சொன்ன விதரர் வார்த்தையைக் கேட்ட துரியோதன னானவன் மிகவும் திரஸ்கரித்த தெப்படியெனில் தாசிபுத்திரனாகியும் கபடனாகியு மிருக்கிற இவனை இந்தச் சபையிலே எவன் அழைத்தான் இவன் யாதொருத்தருடைய அன்னத்தினாலே போஷிக்கப்பட்டானோ அவனுக்குப் பிரதிகூலனாகியும் சத்து ருக்களுடைய காரியத்திலே முக்கியனாகியு மிருக்கிறான் மசானம்போல அமங் கலருபியான இவனை தன்முதலான சம்பத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டு பிராண னோடே மாத்திரம் பட்டணத்துக்கு வெளியிலே சேக்கிரமாகத் துரத்தி விடப் படக் கடவெனன்று துரியோதனனுடைய கர்னகரீரங்களான வாக்குகளா கிற பாணங்களாலே யடிக்கப் பட்டவராயிருந்தாலும் அந்த விதரரானவர் விசன மில்லாதவராய்க் கொண்டு சகவரனுடைய மாயா வைபவத்தை என்ன சொல்லப்போகிறோ மென்று அந்தமாயைக் கொண்டாடி அவன் போகச் சொல்லுவதற்கு முன்னமே அரண்மனைவாயிலின் வழியே தனுசை இரண்டு துண்டாக உடைத்தெரிந்துச்சென்றனன் கவுரவர்களுடைய புண்ணிய பரிபா கத்தினாலே அடையப்பட்டிருக்கிற அந்த விதரரானவர் அஸ்திபுரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டவ ராகக்கொண்டு பூமியிலே பிரம்மருத்திராதி அனேக மூர்த்திகளுடைய திவ்விய சேஷத்திரங்களைத் தரிசித்துப் புண்ணியத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேணுமென்கிற இச்சையினாலே தாம் ஒருவராய் அனந்தருடைய மூர்த்திகளாலே யலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிற பட்டணங்களி லேயும் புண்ணியங்களான வுத்தியான வனங்களிலேயும் பருவதங்களிலேயும் ஆரணியங்களிலேயும் நிர்மலமான தீர்த்தத்தை யுடையதுகளான சரசுக்கள் நதிகள் இதுகளிலேயும் திவ்வியங்களான சேஷத்திரங்களிலேயும் சஞ்சரித் தார் பவித்திரமாகியும் எகவாசமாகியு மிருக்கிற ஜீவனவிருத்தியை யுடைய வராகியும் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானமும் பூமியிலே சயனித்தும் தேகா பிமானத்தை விட்டுத் தம்முடைய பந்துக்களாலே காணப்படாமல் மரவுரிசி ருஷ்ண ஜினங்களைத்தரித்து ஸ்ரீஹரிக்குச் சந்தோஷகரங்களான விரதங்களை ஆசரித்தார் இந்தப்பிரகாரம் இந்தப்பாரத வருஷத்தைப் பிரதக்ஷணமாகச் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு எவ்வளவு காலத்திலே பிரபாச தீர்த்தம் வந்து சேர்ந்தாரோ அப்போ தருமபுத்திரரானவர் ஸ்ரீகிருஷ்ண சகாயத்தினாலே ஏகசகராதி பத்தியத்தையுடைய தாகியுமிருக்கிற பூமியைப் பரிபாலனம் பண் ணிக் கொண்டிருப்பதையும் மூங்கில்கள் ஒன்றோ டொன்றிழைத்து உண்டா காரின்ற அக்கினியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற வனமானது தகிக்கப்படுவது போல் ஒருவருக்கொருவர் விரோதத்தினாலே அடிபட்டுபோன கவுரவர்களு டைய நாசத்தைக்கேட்டு மிகவும் விசனப்பட்டு அவ்விடத்திலிருந்து மேற்கு முகமாகப்போகச் சரஸ்வதி நதியையடைந்து அந்த நதியிலேயும் சக்கிரதீர்த் தம் மனுதீர்த்தம் பிருதிதீர்த்தம் அக்கினிதீர்த்தம் அசுதிதீர்த்தம் வாயுதீர்த்தம் சுதாஸதீர்த்தம் கோதீர்த்தம் யமதீர்த்தம் இதுகளில் தீர்த்தமாடி அவ்விடத் தில் பிராமணர்களாலும் ரிஷிகளாலும் தேவர்களாலும் பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டும்ஆயுதங்களிலே முக்கியமான சக்கிரஸ்தாபிதஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிற

ஸ்ரீ ஹரியுடைய நானுவிதங்களான சேஷத்திரங்களையும் சேவித்துத் தனதான் னிய சம்ருத்தமான செளராஷ்டிரதேசம் சவ்விரதேசம் மச்சதேசம் குருதேசம் ஜாங்கலதேசம் இதுகளைத் தாண்டி யமுனாதியை வந்தடைந்து அவ்விடத்திலே யாகவதோத்தமராகியும் வாசதேவருடைய பத்தராயும் சத்வாதிருணங்களை யுடையவராகியும் பிரகஸ்பதியினிடத்தில் நின்று சகலநீதி சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவராகியும் மிகவும் பிரசித்தராகியு மிருக்கிற உத்தவரைக் கண்டு ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு பகவானுலே ரகலிக்கப்படாவின்ற தம்முடைய பந்துக்களின் குலத்தைக்கேட்டார்.

வாரீர் உத்தவரே! புராண புருஷானாகியும் தம்முடைய நாபிக்கமலத்திலுண்டாகவின்ற பிரம்மாவினுடைய பிரார்த்தனையினுலே இந்தப் பூமியிலே யவதரியானின்று மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விருவரும் சுகமாதிரி இருக்கிறார்களா? பரமசுகிதராகியும் பூச்சியராகியு மிருக்கிற வசதேவரானவர் சுகமாதிரி இருக்கிறாரா? யாதவர்களுடைய சேனைகளுக்கு நாயகனாகியும் வீரனாகியுமிருக்கிற பிரத்தியும் னானவன் சுகமாக இருக்கிறானா? கமலம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையதாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானு ரானவர் ராச்சியத்திலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணி ஸ்தாபித்த உக்கிரசேனரானவர் சுகமாதிரி இருக்கிறாரா? பூர்வசன்மத்திலே பார்வதிகர்ப்பத்திலே தரிக்கப்பட்டிருந்த குமாரசுவாமியை ஜாம்பவதியானவன் அனேகவிரதங்களை ஆசிரயித்துப் புத்திரனாகப் பெற்றும் ஸ்ரீ ஹரிக்குச் சமானமாகியும் மகாரதிகர்களுக்கும் சிரேஷ்டனாகியு மிருக்கிற சாம்பன் சுகமாக இருக்கிறானா? அர்ச்சனையிடத்தில் நின்று சமஸ்த்தனுவேத ரஹசியங்களை யடைந்து ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய சேவைபிடுவோ யாதவர் களாலே அடையக்கூடாத கதியை யடைந்த சாத்தவியானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? வித்துவானாகியும் பாபஞ்ஞயராகியும் பகவத்பத்தராகியும் மிருக்கிற அக்ருரரானவர் சுகமாக இருக்கிறாரா? ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் புத்திரனாகவுடைய தேவகிதேவியானவன் தேவமாதாவான அதிதிதேவியைப் போலும் யக்கியங்களுடைய ஸ்வரூபமான அர்த்தத்தைத்தரித்துக் கொண்டிருக்கிற வேதத்தைப் போலும் சுகமாக இருக்கிறானா? சித்தம் அகங்காரம் புத்தி மனது என்று நானுவிதங்களான அந்தக் கரணத்துக்கு அதிதேயம்வ மாகியு மிருக்கிற யாதொரு அனிருத்தனைச் சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் காரணமாகச் சொல்லுகிறதுகளோ அந்த அனிருத்தன் சுகமாக இருக்கிறானா? சத்தியபாமா வினுடைய புத்திரன் சாருதேஷணன் சுதன் இவர்கள் முதலானபேர்களும் சுகமாய் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? தருமபுத்திரருக்குக் கைகள் போலயிருக்கிற அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் இவர்களுடனே கூடதரும மாரக்கமாக இராஜியத்தைப்பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரா? சனபயிலே துரியோதனனுனவன் சாம்ராச்சியசம்பத்தையும் அர்ச்சுனன்முதலான பிரதாக்களுடைய அனுவிருத்தியையும் பார்த்துமிகவும் தயிக்கும்படியான ஐஸ்வரியத்தையுடைய தருமபுத்திரர் சுகமாக இருக்கிறாரா? மிகவும் கோபத்தையுடைய வனு பீமசேனன் வெகுசூலமாய் அடக்கிக்கொண்டிருந்த கோபமாகி விஷத்தை மகா அபராதத்தைப் பண்ணியிரா நின்ற கவுரவர்களிடத்

திலே விட்டுவிட்டானா? கதையினுடைய விசித்திரமான மர்மங்களை அப்பிரா சம்பண்ணின் பீமசேனனுடைய பாதஸ்பரிசத்தைப் பூமியானது சகிக்கமாட் டாமல் போச்சதோ அந்தப் பீமசேனன் சுகமாக இருக்கிறானா? மகாரதிகா ளுடைய சமுகத்திலே கீர்த்தி வகித்தவனாகியும் சகலசத்துருக்களையும் சங்கா ரம்பண்ணுகிறவனாகியும் மாயா கிராதருபியா யிருக்கப்பட்ட ருத்திரானவர் எவனுடைய சரக்கூட்டத்திலுலே மறைக்கப் பட்டுக் காணப்படாதவராய் எவ னுடைய பராக்கிரமத்துக்குச் சந்தோஷப்பட்டாரோ அந்த அர்ச்சுனன் சுக மாக இருக்கிறானா? சுபத்திபுத்திரர்களா யிருந்தாலும் குந்திதேவிக்குப் புத் திரர்கள் போலவே யிராவின்ற நகுலசகா தேவர்களிருவரும் இரப்பைகளா லே ரட்சிக்கப் படாவின்ற நேத்திரங்கள் போல் பாண்டவர்களாலே ரட்சிக்கப் பட்டவர்களாய்க் கொண்டு வச்சிராயுத தாரியான தேவேந்திர னுடைய முகத்தில் நின்றும் அமிர்த்தத்தை யடைந்த கருடன்போல் யுத்தத்திலே துரி யோதனனிடத்தில் நின்றும் தங்கள் ராச்சியத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சுத மாக ரயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா? புத்திரர்கள் நிமித்தமாகவே பிராண னைவைத்துக் கொண்டிருக்கிற குந்திதேவியும் ராஜோத்தமனையும் ஏகவீரனாகியும் அதிரதனாகியு மிருக்கிற பாண்டமகாராஜனை விட்டுப் பிராணனைத்தரித்துக் கொண்டிருக்கிறது ஆச்சரியமே வாரீர் சௌமியரே! திரிதராஷ்டிரானவன் மரித்துப்போன பாண்டமகாராஜனுக்குத் துரோகத்தைப் பண்ணித் தன்னு டைய புத்திரர்களான துரியோதனன் முதலானபேர்களை யனுவர்த்தியாவின்ற திரிதராஷ்டிரனுக்குச் சுகித்தாகியும், பிரதாவாகியும் பட்டணத்தை விட்டுத் துர்த்தி விடப்பட்டேன். அதோகதியை யடைந்துபோன அந்த திரிதராஷ்டிரனுக்கு விசனப்படுகிறேன். அப்படிக்கெல்லா மிருந்த நான் தம்முடைய திவ்ய ஐஸ்வரியங்களை மறைத்து மானுஷ்ய லீலைகளினுலே மனுஷானுடைய சித்தவிருத்திகளை அபகரித்துக் கொண்டு சகலலோக நாயகராயிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய மாயாமகத்துவத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப் படாதவனாகி இந்தப் பூமியிலே யொருவராலேயுங் காணப்படாதவனாய்ச் சுகமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எமக்குத் துரியோதனனிகள் அபராதம் பண்ணினகாலத் திலே பகவான் அவர்களைச் சங்கரிக்கத் தக்கவராயிருந்தாலும் அவர்களு டைய அபராதத்தை அப்போது உபேட்சை பண்ணினது ஏனென்றால், அனேகம்சேனைகள் வித்தியாமதம், தனமதம், குலமதம் இந்த மதங்களாலே மரியாதை தப்பிடநடந்தும், மிகவும் கருவத்தையுடைய வர்களாகியு மிருக்கிற ராஜாக்களுடைய வதஞ் செய்யவேண்டுமென்று தம்மைச்சரணமாக அடைந் தபூமியினுடைய பாரத்தைத் தீர்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினுலே கவுர வர்களுடைய அபராதத்தைச் சுகித்தார். வாரீர் சகாவே தம்மைச்சரணமாக அடையா நின்ற பிரம்மமுதலான சமஸ்தலோக பாலாளுக்கும், தம்முடைய ஆக்கிணையைத் தப்பாமல் நடக்கின்ற பேர்களுக்கும், சர்வப்பிரயோசனத்தின் பெருநட்டும் யாதவகுலத்திலே யவதரித்து ஜன்மரகிதராகியும், பவித்திரமான கீர்த்தியையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தபகவானுடைய வார்த்தையைஎனக் குச்சொல்லக்கூடவீர்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

சித்தமொத்திடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வியோகத்தால்
உத்தவராணோ ருள்ளங்கலங்கியே
அத்தன்பால சரித்திரமனைத்தையும்
சுத்தனும்விது ரற்குச்சொன்னாரேரோ.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வியோகத்தினாலே மிகவும் விசனப்படுகின்ற உத்தவரானவர் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு விதுரருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானுடைய பாலசரித்திரங்களை வர்ணித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் மகாராஜனே! ஐந்துவயதில் அந்த உத்தவரானவர் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப்போலே பிரதமையை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் பிராதங்கால போஜனர்த்தமாய் மாதாவினாலே பிரார்த்தித்து அழைக்கப்பட்டாலும் அந்த போஜனத்தை விரும்பாமல் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய சேவையே மேன்மையாகவெண்ணி வார்த்திகத்தை அடைந்திராநின்ற அந்த உத்தவரானவர் பகவானுடைய வார்த்தையைக்குறித்து விதுரரால் கேட்கப்பட்டவராய் அந்தப் பகவானுடைய திருவடிகளை ஸ்மரித்துக்கொண்டு அதைரியத்தை யுடையவராய்பிரதிவசனஞ் சொல்லமாட்டாமல் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய திருவடித்தியானமாகிய அமிர்த்தத்தினாலே ஒரு முகூர்த்தகாலம் முழுகினவராய் புன்காங்கித சர்வ அவயவங்களை யுடையவராய் பிற்பாடு மெள்ள மெள்ள பகவத்தியானமாகிற லோகத்தில் நின்றும் திரும்பி தேகாதிகியானத்தையுடைய அந்த உத்தவரானவர் நேத்திரங்களைத் துடைத்துக்கொண்டு யாதவகுலத்தை உபசங்காரம் பண்ணினது முதலான பகவானுடைய லீலைகளை நினைத்துக்கொண்டதினாலே மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய் அந்த விதுரைப்பார்த்துப் பிரதிவசனம் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுகிற சூரியனுனவர் அஸ்தமானத்தையடைகிறபடியால் காலமாகிற மலைப்பாம்பினாலே விழுங்கப்பட்டிச் சம்பத்தையிழந்திருக்கிற நம்முடைய பந்துகளுக்கு எப்படி சேஷமமுண்டென்று சொல்லுவேன். லோகத்திலேயிராநின்ற ஜனமானது மிகவும் பாக்கியவினான். யாதவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானோடேகூட வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் இவன் சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணரென்று அறியாமற்போனது க்ஷீரசமுத்திரத்திலே யிருக்கின்ற மச்சியங்கள் அதிலே பிரவாநின்ற சந்திரனைச் சந்திரனென்று அறியாமல் இதுவும் மனோக்கியமான ஒரு சலசந்துவென்றே அறிந்ததுபோல் சமஸ்தயாதவர்களும் சர்வலோக அரசராயிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானை யாதவகிரேஷ்டரென் றெண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிசுபாலர்

முதலானபேர்கள் மிகவும் வைரத்தையே ஆசிரித்தவர்களாய் நிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய வசனங்களைக்கேட்ட ஜனங்கள் பரமாத்மாவான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் வைக்கப்பட்ட சித்தம்மாறி மிகவும் மூடர்களாக நிற்கிறார்கள். ஸ்ரீபகவானுனவர் தபசுபண்ணாதவர்களாகியும் தம்முடைய திவ்வியமூர்த்தியைப்பார்த்துத் திருப்தியடையாமலிருக்கிற நேத்திரங்களையுடைய மனுஷியாளுக்கு இவ்வளவுகாலம் திவ்வியமூர்த்தியைக் காண்பித்துச் சனங்களுடைய நேத்திரங்களைப் பிடுங்கிப் போட்டாற்போல் அந்தரஸ்தானத்தை யடைந்தார். தம்முடைய யோகமாயாபலத்தைக் காண்பியாநின்ற பகவானால் கிரகிக்கப்பட்டும், மனுஷியாவதார லீலைகளுக்கு யோக்கியமாகியும் ஆச்சரியகரமாகியும், சகலவுபாக்கியானங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும் பூஷணங்களுக்குப் பூஷணங்களாகியிருக்கிற அவயவங்களை யுடையதாகியும் தருமபுத்திரருடைய ராஜ்ருபயாகத்திலே நேத்திரங்களுக்குப் பரமானந்தகரமாயிருந்த திருமேனியைப்பார்த்து ஜனங்கள் பிரமாவுக்கு மனுஷ்ய தேக நிர்மாணத்திலே இதற்குமேல் சாமர்த்தியமில்லையென்று எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

கோபஸ்திரீகள் பிரீதியினாலே அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானையே யனுவர்த்தித்துச் செய்யப்படுகின்ற காரியங்களை முடியாமல் விட்டிருந்து, சார்தருபர்களாகியும் தம்முடைய அம்சங்களாகியுமிருக்கிற சாதுக்கள் பிடிக்கப்படுகையில் மிகவும் கிருபாசாலியான சித்தத்தை யுடையவராகியும் பிரம்மாதிசகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரராகியுமிருக்கிற பகவானுனவர் ஜன்மமில்லாதவராயிருந்தாலும் அக்கினியானது காஷ்டங்களிலே ஆவிற்பவிக்கிறதுபோல் அவதரியானிற்கிறார் அந்தப்பகவான் வசதேவருடைய கிரகத்திலே அவதரித்துக் கம்சனிடத்தில் நின்றும் பயந்தாற்போல் கோருலத்திலேவாசமும் காலயவனன்முதலிய சத்துருக்களுக்குப் பயந்தாற்போல் மதுராபட்டணத்தில் நின்றும் ஓடிப்போனதும் மாதாபிதாக்களுடைய பாதங்களில் பிரணமம் பண்ணிகம்சனிடத்தில் நின்றும் மிகவும் பயப்பட்ட உக்களுக்குக் கிசருஷையைப் பண்ணாதவர்களாயுமிருக்கிற என்னை அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னதுகளை நினைத்து என்னுடைய சித்தமானது மிகவும் துக்கிப்பிக்கிராது பகவானுனவர் தமது புருவகெரிப் பாகிற காலத்தினாலே பூபாரத்தைப் போக்கடித்த அவருடைய ஸ்ரீபாதரேணுக்களை எவன்தான் மறந்துபோகச் சமர்த்தனவான். யோகிஸ்வரர்களானபேர்கள் தீவிரமான யோகாப்பியாசத்தினால் சித்தியை யடைகிறதற்கு இச்சிக்குற பகவானுடைய வியோகத்தை எவன்தான் சகிப்பான். யுத்தத்திலே ராஜாக்கள் அர்ச்சுனனுடைய பாணமாகிற ஜலத்தினாலே யலம்பப்பட்டுப் பரிசுத்தர்களாய் நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய முகாரவிர்த்தத்தைப் பார்த்து அவருடைய பதவியை யடைந்தார்கள்.

திருமூர்த்திகளுக்கும் ஈசுவரராகியும் தம்முடைய பரமானந்த ஸ்வரூபத்தினாலே யுண்டியப்பட்ட சமஸ்தபோகங்களையும் உடைய உக்கிரசேனனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட கைங்கிரியமானது பிரத்தியாளான நம்மை மிகவும்

விசனப்படுத்துகிறது பூதனையானவள் அந்தப்பகவானைக் கொல்லத் தன்னுடைய ஸ்தனங்களின் வழியாகக் காளகடவிஷத்தைப் பானம் பண்ணுவதில்தவளாயிருந்தாலும் மாதாவான யசோதையடையத்தக்க தான கதியையடைந்தாள். அப்படிப்பட்ட கிருபாசாலியான அந்தப்பகவானைத் தவிர அன்னியனை எவன்சரணமாக அடையப்போகிறேன். வேதங்களுக்கு நசுவரனாகியும், சர்வலோகேஸ்வரனாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே கோபாலேச மார்த்தத்தினாலே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களான அசுரர்கள் சக்கராயுதரான ஸ்ரீ ஹரியை கெருடாருடனாகப்பார்த்த அசுரர்களும் பாகவதாளென்றே எண்ணுகிறேன். அந்தப்பகவானைவர் பிரம்மாவினாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு இந்தப் பூமிக்குச் சுகத்தைப்பண்ண வேனுமென்று இச்சித்து வசுதேவருக்குத் தேவையினிடத்திலே அவதரித்து கம்சனிடத்திற் பயப்படுகின்ற பிதாவான வசுதேவராலே கோகுலத்தை யடைவிக்கப்பட்டவராய் அவ்விடத்திலே பலராமரோடேகூட அப்பிரகாசமான தேஜசையுடையவராய் பதினொரு வருஷம் வாசம்பண்ணிப் பட்சிகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிற விருஷங்கனையுடைய தான யமுனாதிரத்திலுள்ள வனத்திலே கோபகுமாரர்களோடே கன்றுகளை மேய்த்து விளையாடிக்கொண்டும், பார்க்கப் பார்க்க ரமணியமாகவிருக்கிற தம்முடைய கவுமரலீலையை அந்தவனத்திலுள்ள பிராணிகளுக்குக் காண்பித்து அழுகிறவர் போலுமிருந்துகொண்டு சந்தரமூர்த்தி யாகியும் பாலசிம்ஹம் போன்ற பார்வையை யுடையவராகியுமிருக்கிற அந்தப்பகவான் சம்பத்திற்கு ஸ்தானமாகியும் வெண்மையான பசுக்களையுடையதாகியுமிருக்கிற கோகுலத்தில் நின்று வேணுகானம் பண்ணித்தம்மை அனுவர்த்திக்கின்ற கோபாலர்களை ரயிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார் கம்சனாலே ஏவப்பட்ட மகா மாயாவிதளான சத்துருக்களை விளையாட்டாகச் சிம்மாதினைப்போல சங்கரித்தார்.

யமுனாதிபிலே வெகுதூரமாய் வாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த காளியனைகிரகித்து அவனுடைய விஷஜலத்தினாலே மரித்துப்போன கோபாலர்களையும் பசுக்களையும் திரும்பி எழுப்பி தம்முடைய கடாஷத்தினாலே விஷதோஷம்போய் சுபத்தையடைந்த ஜலத்தைக் கோபாலர்களையும், கோக்களையும் பானம் பண்ணிவைத்தார். அளவில்லாமற்சேர்ந்திருக்கின்ற தனத்துக்குச் சன்மார்க்கமாய் விரயத்தைப் பண்ணுவிக்க வேனுமென்றும், தேவேந்திரனுடைய கருவபங்கம் பண்ண வேனுமென்றும் இச்சித்தபகவானைவர் நந்த கோபரைக்கொண்டு பிராம்மண முகமாய்ப் பூஜைபண்ணுவித்தார். தன்னுடைய பூஜாபங்கத்தினாலே மிகவும் அவமானத்தை யுடையவான இந்திரானவன் கோபத்தினாலே கோகுல நாசார்த்தமாக வருஷிக்கையில் அந்த மகாவருஷத்தினாலே மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட கோகுலமானது லீலையினாலே தரிக்கப்பட்ட பர்வதமாகிற குடையினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டது. வாரீர்விதூரே! ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைவர் சரங்காலச் சந்திரனுடைய கிரணங்களாலே மிகவும் விளங்காநின்ற சாயங்காலத்தைப் போல சந்தோஷமாய் ஸ்திரீகளுடைய மண்டலத்துக்குப் பூஷணமாகவிருந்து மதுரமாக கானம் பண்ணிக்கொண்ட லீலை பண்ணினார்.

அச்சதாய நம:

மு ன் ரு வ து அ த் தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

சத்தகோகுலந் தன்னிலுறவிருந்
தெத்துமாமது ரைப்பதிக்கேகியே
கதிதன்கம்சன் வதைமுதல்துவாரையில்
உற்றலீலை புரிந்ததுமோதுவாம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானைவர் கோகுலத்திலிருந்து மதுரையிலே போய்க் கம்சவதை முதலானதைப் பண்ணினதும் துவாரகையில் லீலைகளைப் பண்ணினதும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

வாரீர் விதூரே ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பலராமரோடே தம்முடைய மாதா பிதாக்களுக்குச் சுகத்தைப் பண்ண இச்சித்து மதுராபட்டணத்திலே வந்து பராக்கிரமத்தினாலே சத்துருக்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான கம்சனை உன்னதமான மஞ்சத்தில் நின்றும் கீழே தள்ளிக்கொண்டு பூமியிலே யிழுத்துப் போட்டு சார்தீபினி யென்கிற குருவினிடத்தில் சமஸ்தவேதங்கனையுஞ் சாங்கோபாங்கமாக அத்தியயனம் பண்ணி மரித்துப்போன அந்தக்குருவின் புத்திரனைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். ருக்மணி விவாக நிமித்தியமாக அழைக்கப்பட்ட சிசுபாலன் ஜராசந்தன் முதலான அந்தராஜாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தம்முடைய அம்சமான ருக்குமணி தேவியைக் கருடனானவர் ஆமிர்த்ததை அபகரித்தாற்போல் அபகரித்தார் ஒருவராலேயுங் கட்டுப் படாமலிருந்த ரிஷபங்களைப்பிடித்து மூக்காங்கயறுபோட்டு அடக்கி சுயம் வரத்திலே நன்னசித்து வினுடைய குமாரத்தியைக் கோரநின்றும் மூடர்களாகிய, சஸ்திரபாகுளாகியுமிருக்கிற ராஜாக்களை—அஸ்திரங்களைச் சங்கரித்துக் கலியாணம்பண்ணினார். நரகாசுரனைக் கொன்று அவனுடைய புத்திரனான பகதத்தனுக்கு ராட்சியத்தைக் கொடுத்து அவ்விடத்திலிருந்து அதிதி தேவியினுடைய குண்டலங்களைக் கொடுக்குகைக்குச் சொர்க்கத்திற்குப் போய்ச் சத்தியபாமைக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்று பாரிசாத விருட்சத்தைத் துவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து நரகாசுரனாலே அபகரிக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளுக்கு யோக்கியமான ரூபத்தையுடையவராய் ஒரு முகூர்த்தத்திலே விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீகளிடத்திலே தமக்குச்சம தீனர்களான பத்துப் பிள்ளைகளைப்பெற்றார். சம்பராசுரன், துவிதன், பாணசுரன், முரன் பல்வலன், இவர்கள் முதலான மற்றவர்களை பிரத்யும்னன்பலராமன் முதலானபேர்களாலே சங்காரம் பண்ணுவித்தார். தந்தவக்கிரன் முதலானபேர்களைத் தாம் தானே சங்காரஞ்செய்து உம்முடைய பிரதாக்களான பாண்டுகாராஜன், திருத்தரட்டிரன் இவர்களுடைய புத்திரர்களின் பட்சமான ராஜாக்களைச் சம்மாரஞ்செய் வித்திச் சந்தோஷப்படாமல் பிரத்யும்னன் முதலானபேர்களாலே சம்பூர்ணமாகி ஒருத்தராலேயும் ஜயிக்கக்கூடாத தாமிருக்கிற பாதவ வதத்துக்கு உபாயமானது என்ன வெனில்,

மத்தியபானத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் விவாதமானது உண்டாச்சதேயா
னால் அதுவே இவர்களுடைய வதத்துக்குவுபாயம் இதைப்பார்க்கிலும் வே
றில்லை. தாமே நசித்துப் போயார்களென்று சிந்தித்து அபிமன்னியுவினால்
புருவம்சுவிருத்தி கரமான உத்தரையினுடைய கற்பத்தைரகித்துத் தரும
புத்திரரை மூன்று அஸ்வமேதவர்களாலே யஜிப்பித்தார். அந்தத் தருமபுத்தி
ரரும் பிதாக்களோடேகூட ஸ்ரீகுஷ்ணபகவானை அனுவர்த்தித்துப் பூமி
யைத்தருமமாகப் பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். விசுவருபியான
பகவானும் சாங்கியோகத்தை ஆஸ்ரமித்தவராய்த் துவாரகா பட்டணத்திலே
புன்சிரிப்புடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலேயும்,
அமிர்த்தத்திற்குச் சமானமான வாக்கினாலேயும், நிர்த்துஷ்டமான சரித்திரத்தி
னாலேயும், மகாலட்சுமிக்கு இருப்பிடமான திருமேனியினாலேயும் இந்த லோ
கத்தினாலேயும் இந்த லோகத்திலே யிருக்கின்ற ஜனங்களையும் ரமிப்பித்துக்
கொண்டிருந்தார். அந்தப்பகவானுக்குக் கிரகந்த கருமங்களிலேயும் காமபோ
கங்களிலேயும் வைராக்ஷியமானது உண்டாயிற்று. ஒருக்கால் துவாரகா பட்ட
ணத்திலே கீரிடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற யாதவ குமாரர்களாலே கேடுண்ட
வர்களாய் ரிஷிகள்பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தபேர்களாய்ச் சா
பத்தைக் கொடுத்தார்கள், சிலமாதங்கள் போனபிற்பாடு போஜர்கள், விருஷ்
ணிகள், அந்தவர்கள் முதலான யாதவர்கள் மிகவும் சந்துஷ்டர்களாய்த் தெய்வ
மாய்கையினாலே மோகிக்கப் பட்டவர்களாய்ப் பிரபாச தீர்த்தத்தை போய
டைந்து அதிலே ஸ்நானம்பண்ணி தேவரிஷி பிதூர்தர்ப்பணம்பண்ணிப் பிராம்
மணர்களுக்கு வெகுபாலுள்ள சாதுக்களான இளவயதுள்ள பசுக்களையும்,
சுவர்னங்கள், ரசிதங்கள், கட்டில், மெத்தைகள், வஸ்திரங்கள், கிருஷ்ணசனங்
கள், ரத்தினக்கம்பளங்கள், அசுவங்கள், யானைகள், ரதங்கள், கன்னிகைகள்,
ஜீவனப்பிரதானபூமி முதலியதுகளைத் தானம்பண்ணிப் பின்னும் திவ்வியமாகி
யும் நானூசங்களோடே கூடிக்கொண்டுமிருக்கிற அன்னங்களைக் கொடுத்துச்
சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணினார்கள்.

சூ த் து ம னே க ம:

நா ன் கா வ து அ த் தியா ய ம்.

கவி-விநுத்தம்.

கண்ணும்பந்துக்கள் நாசமடைந்ததை
அண்ணலாம்நல் விதூரவரசன்கேட்
மிடண்ணியுத்தவ ரெழிலுபதேசத்தால்
தண்ணுமைத்திரர் தமையடைந்தாரன்றே.

விதூரானவர் பந்துக்களுடைய நாசத்தைக் கேட்டு உத்தவருடைய
உபதேசத்தினாலே ஆத்தமக்கியானத்தின் பொருட்டு மைத்திரேய மகாரிஷி
யைப் போயடைந்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதூரரே ! அந்த யாதவர்கள் பிராமணர்களாலே அனுக்கிரம் பண்
னப்பட்டவர்களாய் போஜனம் பண்ணி மத்தியபானஞ்செய்து அந்த மயக்
கத்தினாலே விவேக மில்லாதவர்களாய் ஒருவர்க்கொருவர் மர்மபேதிகளான
துர்வசனங்களாலே அடித்துக்கொண்டார்கள். அந்த மத்தியபான தோஷத்தி
னாலே விவேக வினர்களாயிருக்கிற அந்தயாதவர்களுக்குச் சூரியன் அஸ்த
மானத்தையடைந்து போகையில் அப்போது மூங்கில்கள் ஒன்றுக் கொன்றி
ழைந்து தகிக்கப்பட்டுப் போகிறப்போல் நாசமானது உண்டாயிற்று ஸ்ரீகு
ருஷ்ணபகவானும் தம்முடைய மாய்கையின் வைபவத்தைப் பார்த்துச் சரசு
வதி நதியிலேபோய், ஆசமனம்பண்ணி அசுவத்த விருக்ஷமூலத்திலே யோகாப்
பியாசத்திலே யிருந்தார். பிரபன்னஞுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவரா
கியும் தம்முடைய பலத்தை உபசங்காரம் பண்ணவேணுமென்று இச்சித்த
அந்தபகவானாலே நான்யூர்வமே துவாரகையை விட்டுப் பதரிகாசிரமத்திற்குப்
போகும்படி நியமிக்கப்பட்டேன். அப்படி அந்தப்பகவானுடைய அபிப்பிரா
யத்தை யறிந்தவனா யிருந்தாலும் அவருடைய திருவடிகளின் வியோகத்தைச்
சகியாதவனாய் பின்னே போனேன் சரசுவதிநதி தீர்த்திலே ஒருவராகியும்
எனக்கு இஷ்டமாகியும் பிரபுவாகியும் லட்சுமிவிவாசராகியும் சர்வபரிபூரண
ராகியும் நீலமேகசியாமளராகியும், நிர்மலராகியும், மலர்ந்து சிவந்திருக்கிற
பத்மம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவராகியும் நான்குபுஜங்களுடனே
காணப்படாநின்ற பிதாம்பர தாரியாகியும் தாமரைப்புஷ்பம் போன்ற வலது
திருவடியை இடது துடையின் மேல்வைத்துக்கொண்டு மனோக்கியமான
அசுவத்த விருக்ஷத்தின் மேலேசார்ந்துகொண்டு விஷயசகா பிலாஷையை விட்
டவராகியும் ஆனந்தபரிபூரண ராகியுமிருக்கிற பகவானைக் கண்டேன். அப்
போது அவ்விடத்திலே மகாபாகவதராகியும் வியாசருக்கு சிகேதிராகியு
மிருக்கிற மைத்திரேயரிஷியானவர் லோகங்களிற் சஞ்சரித்துச் சய இச்சை
யாத அவ்விடத்துக்கு வந்த அந்தரிஷியானவர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கை
யில் ஸ்ரீமுகுந்தநானவர் என்னைப் பிரீதியினாலே கடைசித்து ஒருவர்த்
தைசொன்னார்.

வாரீர் உத்தவரே ! உம்முடைய மனதுக்குள்ளே யிருக்கின்ற அபிஷ்டத்
தை நான் அறிவேன் பூர்வஜன்மத்திலே வசுவாகவிருந்த நீரும் விசுவகர்த்தாக்
களான பிரஜாபதிகளும் ஏகமாகச்சேர்ந்து யக்கியம்பண்ணி அந்தயக்கியத்தில்
என்னுடைய சித்தியை அடைய வேண்டு மென்று உம்மாலே யக்கியம்பண்
னப்பட்டு நன்றாக ஆதரிக்கப்பட்டேன், ஆகையாலே இதராளராலே யடையக்
கூடாத என்னுடைய ஸ்தானத்தை உமக்குக் கொடுக்கப் போகிறேன். இந்த
ஜன்மத்திலே என்னை ஏகார்த பக்தியிலே பார்க்கின்ற உமக்கு மங்களகரமாக
நித்திரை பூர்வத்திலே என்னுடைய நாபிக்கமலத்திலே கனிந்த பிரம்மிதான்

பொருட்டுப் பிரபஞ்சமானது என்னுற் சொல்லப்பட்டது அதைச் சொல்லு கிறேன் கேளென்று சொல்லக்கேட்டுப் பரமபுருஷருடைய கிருபாகடாட்சா னுக்கிரகத்துக்குப் பாத்நிரனாகியும், சினேகிதத்தினாலே புளகாங்கித தேவனுடைய மிருக்கிற நான் கண்ணீர்களைப் பெருக்கிக்கொண்டு அஞ்சலியத்தம்பண்ணி தட்டுத்தடங்கலில்லாத சப்தங்களை யுடையவனாய் அந்தப்பகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னேன். வாரீர் சசனே ! தேவரீருடைய பாதபத்மங்களை ஆசரியரின்ற பேர்களுக்குத் தருமார்த்த காமமோட்ச ரூபங்களான நான்கு புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே எந்தப் புருஷார்த்தந்தான் மிகவுந் துர்பலமாக விருக்கும் தேவரீருடைய சரணாவர்த்த சேவைகளிலே மிகவும் ஆசையை யுடைய நான் அந்தப் புருஷார்த்தங்களைக் கோரவில்லை இச்சை யில்லாதவராகவும் கிரியாகுனியராகவும் மிருக்கிற உமக்குக் கருமங்களும், சென்மயில்லாத வராக விருக்கிற உமக்குஜன்மமும், காலஸ்வரூபியான உமக்குச் சத்துருக்களினின்றும் பயத்தினாலே துக்கத்தை ஆசரித்ததும், அதைவிட்டு ஓடிப்போன தும், ஆத்துமானந்த பூரணரான உமக்கு அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளாலே சூழப் பட்டதாகிய கிரகஸ்தாசிரம தருமமும் யாதொன்றுண்டோ? இந்தவிஷயத்திலே வித்துவாம்சாளுடைய புத்தியும் சம்சயத்தையடையா நிற்கிறது தேவரீர் தேசகாலங்களாலே மறைக்கப்படாமலும், சம்சயமில்லாமலும், நிச்சயரூபமாகியுமிருக்கிற ஞானசத்தியை யுடையவராயிருந்தாலும், அக்கியன் போல வேசாவதானத்தை யுடையவராய் யாதொரு யோசனையைக் கேட்டமே, அதானது என்னுடையமனதை மோகிப்பிக்கிறது. வாரீர் சுவாமி ! தேவரீருடைய தத்துவஸ்வரூபப் பிரகாசகரமாகியும், பரமமாகியுமிருக்கிற யாதொரு ஞானத்தைப் பிரம்மதேவரின் பொருட்டுச் சொன்னீரோ, அதைநான் கேட்கிறதற்கு யோக்கியமானால் உபதேசிக்கக்கடவீரென்று கேட்ட என்பொருட்டும் பரமபுருஷராகியும், அரவிர்தம் போன்ற நேத்திரங்களை யுடைய வராகியும், ஆசரியரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப்பகவானிடத்தில் நின்றும் அத்தியயனம் பண்ணப்பட்ட பரமாத்ம தத்துவஞான மார்க்கத்தையுடையவனாய் அவரைப்பிரதக்ஷணம் பண்ணி அனேக பிரணாமங்கள்செய்து அவருடைய வியோகத்தினாலே விசனப்படுகின்ற மனதையுடைய வனாய், இவ்விடத்தில் வந்தேன். தேவதேவோத்தமர்ளாகியும், நித்தியஞான சுவரியாதிகளையுடையவர்களாகியும் இருக்கிற நரகராயணரிஷிகள் பாமராளுக்கு உபத்திரவ கரமாகாமலும், ஒருத்தராலேயும் பண்ணக்கூடாமலும், எண்ணிக்கை யில்லாமலும் தபசைபண்ணிக் கொண்டிருக்கிற பதரிகாசிரமத்தைக் குறித்துப் போகப்போகிறேனென்று சொன்ன உத்தவரைநோக்கி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுலே கிரகிக்கப் பட்ட ஜனங்களுக்குள்ளே முக்கியராகியும், மகாபாகவதராகியுமிருக்கிற விதுரர் ஒருவார்த்தைசொன்னார்.

வாரீர் உத்தவரே, யோகீஸ்வரராகிய அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுலே புபதேசிக்கப்பட்ட தத்வஞானத்தைச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியாநின்ற விதுரைப்பார்த்து, வாரீர் விதுரரே ! தத்வஞான உபதேசத்தின் பொருட்டு இந்த மைத்திரேய மகாரிஷியான்வர் தம்மால் ஆராதிக்கப்பட்ட

தக்கவரென்று பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறாரென்று உத்தவரானவர் இந்தப்பிரகாரம் விதுரருடனே கூட விசுவமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியுடைய குணகீர்த்தனமாகிற அமிர்தத்தினாலே சகலபாபங்களையும் போக்கடித்தவராய், அந்த யமுனாநதியினுடைய மணற்குன்றிலே யந்தராத்நிரியைக்ஷணம்பாலே போக்கடித்து, பிற்பாடு அவ்விடத்தினின்று புறப்படுப்பதரிகாசிரமத்துக்குப் போனாரென்று சொல்கிற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்து, வாரீர்பிரம்மரிஷியே ! அதிரத மகாரதர்களுக்குள்ளே உத்தமர்களான கிருஷ்ணிகள், போஜான் முதலானயாதவான் பிரம்மணசாபத்தினாலே நாசமடைந்த போது ஸ்ரீஹரியும் அந்தமனுஷ்ய தேகத்தை விட்டுவிட்டாரோ, அப்படிப்பட்டசாபத்தில் இந்த உத்தவரமாத்நிரம் என்னமாகத் தப்பினார், இந்தரகசியத்தைச் சொல்லக் கடவீரென்று பிரஸ்னம் பண்ணுகிற ராஜாவைப்பார்த்து சுகர்சொல்லுகிறார், வராய் மகாராஜனே ! சத்தியசங்கற்பரான அந்தப்பகவானுனவர் பிராமணசாபமென்கிற வியாஜத்தை யுடையதாகியும் தம்முடைய சத்தியரூபமாகியுமிருக்கிற காலத்தினாலே பரிபூரணமான தம்முடையகுலத்தை உபசங்காரம்பண்ணித் தேசத்தையும் விட்டுவிடப் போகிறவராகி, இந்தப் பிரகாரம் சிந்தித்தார் என்னவென்றால், நாம் இந்தமனுஷ்ய லோகத்தினின்றும் ஒழிந்தால் பரமாத்ம தத்வப்பிரகாசமான ஞானத்துக்குள்ளே உத்தமமான உத்தவரே யோக்கியராகநிற்கின்றார். அவர் நம்முடைய தத்வஞானத்தை ஜனங்களுக்கு உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு இந்தலோகத்திலேயே சந்துருஷ்டராயிருக்கட்டு மென்கிற அபிப்பிராய முடையவராகியும் சகலவேதங்களுக்கும் காரணராகியும் திரிலோகநாயகராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவராய், அந்த உத்தவரானவர் பதரிகாசிரமத்தை, யடைந்து, அவ்விடத்திற் சமாதியினாலே ஸ்ரீஹரியை யாராதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வாராய் மகாராஜனே ! பிற்பாடு அந்தவிதுரரும் லீலையினாலே கிரகிக்கப் பட்ட தேசத்தையுடைய வராகியும் பரமாத்மாவாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய சிலாக்கியங்களான லீலைகளை உத்தவரிடத்தினின்று கேட்டுப் புத்திமான்சங்குக்கும் சிசவுக்குச் சமானாகியும் அதைநிரிபசித்தாளாகியுமிருக்கிற, பேர்களுக்குச் சகிக்கக்கூடாததாகியுமிருக்கிற அந்ததிவ்ய மூர்த்தியினுடைய உபசங்காரத்தையுக் கேட்டு மிகவும் பிரீதியினாலே தைரியமில்லாதவராய் மனவருத்தமடைந்து அந்த யமுனாநதியில் நின்றும் கங்காதீரத்திலே மிருக்கிற, மைத்திரேய மகாரிஷியிடத்திலே வந்து சேர்ந்தார்.

பு த் மி னே ந ம்:

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி-விருத்தம்.

பகவன்லீலை பரிந்துவிதுரரால்
அகமகிழ்ந்துகேட் டானந்தமாகவே
ஜகம்புகழ்மைத் திரேயாஜனூர்த்தனன்
சுகஸ்திதியையுஞ் சொல்லினதாமரோ.

விதுரராலே ஸ்ரீபகவானுடைய லீலைகளைக் குறித்துக் கேட்கப்பட்டவராய் மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் மகத்துவ முதலான தத்வங்களுடைய சிருஷ்டியையும், அந்தத் தத்வங்களாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்தோத் திரத்தையுஞ் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

வாரீர் மகாராஜனே! அச்சதனிடத்தில் பக்தியினாலே பரிசுத்தராகியும் நல்லசீலம் கிருபை முதலான குணங்களாலே சந்துஷ்டராகியு மிருக்கிற விதுர ரானவர் கங்காதீரத்திலே அளவிடக்கூடாத ஞானத்தை யுடையவராகியும் சீலம் தயை முதலான குணங்களாலே பூர்ணராகியு மிருக்கிற மைத்திரேய மகாரிஷியையடைந்து இந்தப் பிரகாரம் பிரஸ்னம் பண்ணினார். வாரீர் மைத் திரேய மகாரிஷியே! லோகத்திலே ஜனங்கள் சுகத்தின் பொருட்டுக் கருமங் களைப்பண்ணுகிறது அந்தக் கருமங்களாலே சுகதுக்கசாந்தியை ஒன்றும் அடைகிறதில்லை. அந்தக் கருமங்களாலே பின்னையும் மகத்தான துக்கத்தை யேயடைகிறது. ஆகையினாலே இப்படிப்பட்ட இந்த சமுசாரத்திலே எங்க னுக்கு எதுயுத்தமோ அதைச் சொல்லக்கடவீர். தன்னுடைய புராணகருமத் தினாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திலே பக்தியில்லாதவர்களாகியும், அதமசீலர் களாகியும், துக்கத்தை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற ஜனங்களுடைய அனுக் கிரகத்தின்பொருட்டு மங்களகரர்களாகியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பக் தர்களாகியுமிருக்கிற மகானுபாவர்கள் இந்த லோகத்திலே சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே வாரீர் சாதுக்களுக்குள்ளே உத்தவரே! சுக சொரூபமாயிருக்கிற மார்க்கத்தை எங்களுக்குச் சொல்லக்கடவீர். யாதொரு மார்க்கத்தினாலே யாராதிக்கப்படுகிற பகவான் புருஷானுடைய பக்தியினாலே பரிசுத்தமான இருதயத்திலே யிருந்துகொண்டும், வேதங்களாலே சொல்லப் படும் பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற ஞானத் தைக் கொடுப்பாரோ அந்த மார்க்கத்தைச் சொல்லக்கடவீர். சத்வாதி குணங்களுடைய மாயைக்கு நியந்தாவாகியும் சுதந்தரனாகியு மிருக்கிற பகவா னானவர் சாதாரண புருஷரூபமாக அவதரித்து எந்த லீலைகளைப் பண்ணி னாரோ அந்தப் பகவானானவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எப்படி சிருஷ்டித்து எப்படி ஸ்தாபித்தார் இந்தச் செகத்திற்கு ஜீவனத்தை எந்தப் பிரகாரமாகக் கற்பித்தார் திரும்பியும் யோகமாயையினாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தை எந்தப்

பிரகாரமாக வைத்துக்கொண்டு சயனித்திருக்கிறார். இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே அனுப்பிரவேசித் திருந்துகொண்டு எந்தப் பிரகாரமாய்ப் பிரம்ம ருத்திராதி ரூபமாக ஆனார். பிராம்மணர்கள், தேவர்கள், பசுக்கள், இவர்களுக்கு ஷேமத் தின்பொருட்டு மச்சிய கூர்மாத்ரி அவதார பேதங்களாலே கருமங்களை எந்தப் பிரகாரமாகப் பண்ணினார். புண்ணியமான கீர்த்தியையுடைய பேர்களுக்குள் ளே உத்தமரான அந்தப் புருஷோத்தமருடைய சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலும் எங்களுடைய மனதானது திருப்தியடையவில்லை. லோகநாதர்களுக்கும் ஸஸ்வரணை அந்தப் பகவானுனைவர் யாதொரு தத்துவ பேதங்களாலே இந்த லோகங்களையும், லோகாலோக பருவதங்களுக்கு வெளிப் பிரதேசங்களையும், லோகபாலர்களையும், நிர்மாணம்பண்ணி வேறுவேறுகச் சமஸ்தபிராணிகளுடைய சமூகமானது தன்தன் கருமானரூபமான அதிகா ரத்தையுடையதாய்க் காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறதோ. அந்த ஸ்ரீமந்நா ராயணரானவர் கருமங்கள், அவற்றாலே பண்ணப்பட்ட ரூபம், அவற்றாலே பண்ணப்பட்ட நாமதேயம் இதுகளை யுடையவர்களான ஜீவர்களுக்குப் பேதத்தைப்பண்ணினார். இதுகளைச் சவிஸ்தாரமாக என்பொருட்டு வர்ணிக் கக்கடவீர்.

வாரீர் சர்வஞ்ஞரே ! பிராம்மணன் முதலான வர்னங்களுடைய தருமங் களானதுகள் என்னாலே மகாபாரதத்திலே வியாசருடைய முகத்தில் நின்றும் அடிக்கடி நன்றாகக் கேட்கப்பட்டதுகள். ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கதா மிர்த பிரவாகத்தைத்தவிர அல்ப்பசுகத்தைப்பண்ணு நின்ற அந்தக்கருமங்க ளுடைய சிரவணத்தினாலே நாங்கள் திருப்தியையடைந்தோம். ஸ்ரீகிருஷ்ணப கவானுடைய கதாமிர்தப் பிரவாகத்தினாலே திருப்தியையடையவில்லை, உங்க ளுடைய யக்கியங்களிலே இந்திராதி தேவர்களாலே வர்ணிக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கதாமிர்தத்தில் நின்றும் எவன்தான் திருப்தியை யடையான் உமக்குச்சினேகிதரான வியாசமகாரிஷியானவர் ஸ்ரீபகவானுடைய குணகீர்த்தனம் மோக்ஷசாதனமென்றுசொல்ல இச்சித்தவராய்த் தருமார்த்த காமங்களை விஸ்தரித்துச் சொன்னார் மனுஷியாளுடைய சித்தமானது ஸ்ரீஹ ரியினுடைய கதா சிரவணத்திலே பிரவேசிக்கப் பட்டுப்பாரதத்தைச் சொல் லாநின்ற வியாசமகாரிஷிக்கும் ஸ்ரீஹரிகதா சிரவணத்திலேயே தாற்பரியம், அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய கதாசிரவணமானது சிரத்தையுடையவ னாகியும், ஸ்ரீஹரியினுடைய பாதபத்மங்களுடைய தியானத்திலே மிகவும் சுகத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற புருஷனுக்கு மிகவும் விருத்தியடையா ரின்றிகொண்டு, துச்சங்களான விஷயசுகங்களில் வைராக்கியத்தை யுண் டாக்கும்படியான ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையிலே சிரத்தை யில்லாதவர்களிடத்திலும், அக்கியாளாகியு மிருக்கிற அவர்களைக் குறித்து விசனப்படுகிறேன் விருதாவாய் மனோவாக்குகளின் வியாபாரத்தையுடைய பேர்களின் ஓயுசை காலமானதுகொண்டு போவதைக் குறித்து விசனப்படுகிறேன்.

வாரீர் தீனபந்துவான மைத்திரேயமகாரிஷியே ! புஷ்பங்களில் நின்றும் சரத்தைக் கிரகிப்பதுபோல் புண்ணியமான கீர்த்தியை யுடையவராகியும்,

சமஸ்தபிரானிகளுக்குள் சுகத்தைக் கொடுப்பவராயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய கதைகளுக்குள்ளே உத்தம மனதாயும், இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி, சங்கரமித்தமாக விசித்திர சக்திகளைக் கிரகத்திருக்கிற அந்தப் பகவான்தானே மஹாவிபாக அவதரித்து அதிமானுஷங்களுள் லீலைகளைப் பண்ணினதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று விதூரரால் பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டவராகச் சர்வஞ்சராயிருக்கிற அந்த மையித்திரேய மகாரிஷியானவர் அந்தவிதூரை நோக்கி வாரீர்சாதுவே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திலே பற்றினமனதை யுடையவரான உம்பாலே நன்றாப்பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டது. பிரஜாசங்கார கர்த்தவாயிருக்கிற யமதருமராஜனவன் மாண்டவிய மகாரிஷியினுடைய சாபத்தினுடைய விசித்திர விரியனுடைய ஸ்திரீயின் கிரகத்திலிருந்து தாசியினிடத்திலே விபாசரிடத்திலின்றும் பிறந்த நீர் பகவானுக்கும், பாகவதானுக்கும் சம்மதமானவர், அப்படிப்பட்ட உமக்கு யோகமாயையினுடைய விருத்தியடையா நின்றும், பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டிஸ்தி சங்கரங்களைப் பண்ணின்று மிருக்கிற பகவானுடைய லீலைகளைக்கிரமமாகச் சொல்லுகிறேன்.

வாரீர் மகானுபாவரே! அந்த பகவானுவர் இந்தப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்து அவருடைய காரியகாரண ஸ்வரூபமான காயசக்தியினுடைய சத்வாதி குணங்களின் கிரியையுடைய மாயாப்பிரகிருதியிலே தம்முடைய அம்சபூதனாகியும், பிரகிருதிக்கு ஆதியான ஆத்மாவாயுமிருக்கிற புருஷரூபத்தினுடைய சித்தினுடைய ஆபாசரூபமான விரியத்தைத் தரித்தார் பிற்பாடு காலத்தினுடைய பிரரேபனை பண்ணப்பட்ட அந்தப் பிரகிருதியில் நின்றும் தத்வமானது உண்டாச்சது, சத்வகுணப்பிரதானமான படியினுடைய அக்கினியானது நிவர்த்தமாகியும் விக்கியான ஸ்வரூபமாகியுமிருக்கிற அந்தமகத்தத்வமானது தன்னுடைய தேகத்துக்குள்ளே பிராநின்ற பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசியா நின்றும் கொண்டு உண்டாச்சது சித்தினுடைய ஆபாசம் சத்வாதி குணங்கள் பிரயோகமானகாலம். இதுகளுடைய ரூபமாகியும், மகத்தத்துவ சரீரியாகியுமிருக்கிற அந்த விக்கியான ஆத்மாவானவன் சர்வாத்தியக்ஷண பகவானுடைய சிருஷ்டிக்கு விஷயரூபக்கொண்டு இந்தப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினுடைய தன்னுடைய ஆத்மாவை வேறொருகாரிய ரூபத்தை யடைந்ததாகப் பண்ணினான் சிருஷ்டி காரியத்தையுடையதான அந்த மகத்தத்துவத்தில் நின்றும் காரியமான அதிபூதகாரணமான அத்தியாத்நமும், கர்த்தாவான அதிதெய்வம், இதுகளுக்கு ஆசிரயனாகியும், பஞ்சமகாபூதங்கள் தசேந்திரியங்கள், இந்திரியங்களுக்கு அபிமானதேவர்கள் மனது இதுகளுடைய ஸ்வரூபமான அகங்காரமானது உண்டாச்சது. அந்த அகங்காரமானது சாத்விகமென்றும், ராஜசமென்றும் தாமசமென்றும், மூன்றுவிதமாயிருக்கும். சிருஷ்டிகிரியையுடையதான அந்தசாத்துவிக அகங்காரத்தில் நின்றும் மனதும் இந்திரிய ஆதிஷ்டாக்களான தேவர்களும் உண்டானார்கள். கியானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் ராஜச அகங்காரத்தில் நின்றும் உண்டாச்சதுகள், சப்தத்தில் நின்றும் ஆகாசமானது உண்டாய் பகவானுடைய கடாஷிக்கப்

பட்ட அந்த ஆகாசமானது காலம் மாய்கை புருஷன் இதுகளுடைய சம்பந்தத்தினுடைய கிரியையுடைய தாகக்கொண்டு ஸ்பரிசத்தைப் பிறப்பித்தது ஆகாசத்தில் நின்றும் உண்டான அந்தஸ்பரிசமானது கிரியையுடைய தாகக்கொண்டு வாயுவைப் பிறப்பித்தது ஆகாசத்துடனே கூடிக்கொண்டு மகாபலத்தையுடையதாகியு மிருக்கிற அந்தவாயுவானது கிரியையுடைய தாகக்கொண்டு ரூபதன்மாத்திரையை உண்டாச்சது அந்தரூபத்தில் நின்றும் லோகத்துக்குப் பிரகாசகரமான தேஜசானது உண்டாச்சது வாயுவுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த தேஜசானது பரமபுருஷராலே கடாஷிக்கப்பட்டுக் கிரியையுடைய தாகக்கொண்டு காலம் மாய்கை புருஷன் இதுகளுடைய சம்பந்தத்தினுடைய ரஜோகுணத்தை யுடையதான ஜலத்தைச் சிருஷ்டித்தது. தேஜசுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஜலமானது பரமபுருஷராலே கடாஷிக்கப்பட்டுக் கிரியையையுடையதாகக்கொண்டு காலம் மாய்கை புருஷன் இதுகளுடைய சம்பந்தத்தினுடைய சத்வகுணத்தை யுடையதான பூமியைச்சிருட்டித்தது.

வாரீர் விதூரரே! ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களுக்குள்ளே எதில் நின்றும் எது உண்டாச்சதோ, அந்தக் காரியங்களுக்குக் காரண குணங்களுடைய சம்பந்தத்தினுடைய ஒன்றுக்கொன்று உயர்த்தியான குணங்களை யுடையதாய்ச் சொல்லுவார்கள். அதுதெப்படி யென்றால் ஆகாசத்துக்குச் சப்தகுணம் ஒன்றே வாயுவுக்கு ஆகாசசம்பந்தத்தால் சப்தம், ஸ்பரிசம், இரண்டு குணங்கள் தேஜசுக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம் இந்த மூன்று குணங்கள்; ஜலத்துக்குச் சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம் இந்த நான்கு குணங்கள்; பூமிக்குச் சப்தம் ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் இந்த ஐந்து குணங்களென்று இப்படி அறிய தக்கது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய அங்கிசங்களாகவும் காலசின்னமான பரிணாமம் மாயாசின்னமான கிரியை புருஷ சின்னமான ஞானம் இதுகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்தத்துவமுதலானதுகளுக்கு அபிமானிகளான இந்ததேவர்கள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுவேறுகளான குணங்களை யுடையதுகளானபடியினுடைய ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாததினாலே பிரம்மாண்டசிருஷ்டியிலே சாமார்த்திய மில்லாததுகளாய் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு பரமாத்மாவைக் குறித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணின துகள்.

தத்துவாபிமானி தேவர்களுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் தேவதேவனே! பிரபன்னுடைய தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதிலே சூடைபோல பிராநின்ற தேவரீருடைய ஸ்ரீபாதபத்மங்களைக் குறித்துப் பிராணமம் பண்ணுகிறோம். யாதொரு ஸ்ரீபாதபத்மங்களை ஆசிரயமாகவுடையவரான யோகேஸ்வரர்கள் மகத்தானசம்சார துக்கத்தைச் சீக்கிரமாகத் தூரவிட்டு விடுகிறார்களோ அந்தப்ரமாத்மாவே யிந்த சமசாரத்திலே தாபத்திரையத்தினாலே திரஸ்கரிக்கப் படாநின்ற சிவன் பரமாத்ம தத்வஞான ஜனகமான தேவரீருடைய ஸ்ரீபாதபத்மசாயையை ஆசிரயிக்கிறதற்குக் கோருகிறோம். வாரீர்பகவானே! பட்சிகளானதுகள் கூண்டில்நின்றும் வெளிப்பு

றப்பட்டு நாலுதிக்கிலேயும் சஞ்சரித்துத் திரும்பவும் அந்தக்கண்டிலே தானே பிரவேசிப்பதுபோல் சகலவேதங்களும் உம்முடைய முகாரவிர்த்தத்தில் நின்று உண்டாகி ஞானசுருமங்களைப் பிரகாசிப்பித்து உம்மிடத்திலேயே அடையா நிற்கிறார்கள். ஆகையினாலே ரிஷிஸ்வராளானபேர்கள் அப்படிப்பட்ட வேதங் களாலே விஷயங்களில் ஆசக்தியில்லாமலிருக்கிற மனதினால் தேடத்தக்கதுக் ளாகியும் சமஸ்தபாபங்களையும் போக்கத்தக்கனை நதிகளுக்குள்ளே சிரேட்ட மான கங்கைக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமாயுமிருக்கிற புண்ணியசுரமான பாதார விர்த்தத்தையுடைய தேவரீரைச் சரணமடைகிறோம். யோகிகளானபேர்கள் சதா இருதயத்தில் தியானம்பண்ணி வைராக்கிய பலத்தையுடையதான ஞா னத்தினாலே பரமாத்ம சாக்ஷாத்காரத்தை அடைகிற தேவரீருடைய பாதபத் மத்தைச் சரணமாக அடைகிறோம்.

வாரீர் பரமேசனே ! மகாகீர்த்தியையுடைய தேவரீரது ஸ்வரூபஞானத் தினால் உண்டாகிற அஞ்ஞான கர்ம சம்சாரங்களுடைய நிவர்த்தியினால் உண் டாகின்ற மோக்ஷஸூகியினாலே நித்தியமுக்தாளா யிருக்கிறவர்கள் விஷயங் களிலே ஆசக்தியை யுடையதுகளான இந்திரியங்களாலே மிகவும் தியானம் பண்ணிக் கொண்டுருக்கின்ற மகானுபாவாள் தேவரீருடைய கதையாகிற அமிர்தபானத்தினாலே விர்த்தியடைகின்ற பக்தியினால் கீர்மலமான இருதயத் தை யுடையவர்களாய் வைராக்கிய பலத்தையுடையதான தேவரீருடைய ஸ்வ ரூபக்கியானத்தை யடைந்து அனாயாசமாக வைகுந்த லோகத்தை அடை வார்கள். அப்படி யோகாப்பியாசத்தினாலே அடைகிறபேர்களுக்கு மிகவும் சிரமமானது உண்டாகாநிற்கிறது தேவரீருடைய சதாசிரவணதிகளாலே அனாயாசமாகவே தேவரீரை அடைகிறார்கள், சிரமம் தேகம் முதலானதுகளி லே நான் என்ன தென்கிறதற்குக்காரத்தை யுடையபேர்களுக்குத் தேவரீரு டைய பலப்பிராப்தியானது ஒருக்காலுமில்லை பிரசைகளான எங்கள்லோகங்க ளில் சிருஷ்டிக்க வேனுமென்கிற இச்சையினாலே தேவரீராலே சத்வரசஸ தமோகுணங்களாலே சிருட்டிக்கப்பட்டு விருத்தமான ஸ்வபாவத்தை யுடை யவர்களாய் ஒன்றோடொன்று கூடாதவர்களாய் எதுநிமித்தமாகச் சிருட் டிக்கப்பட்டோமோ அதற்கு சமர்த்தர்களாகாமற் போகிறோம்.

வாரீர் ஜனனில்லாதவரே ! தாங்கள் பூஜாபாகத்தைச் சம்பூர்ணமாகத் தேவரீரின் பொருட்டு எப்படிபிறப்பித்தும் எந்தப்பிரகாரமாக கருமபலத்தை அனுபவித்தும் எந்தப்பிரகாரமாக இந்தச் சீவான் எவ்விடத்தி லிருந்து கொண்டு விக்கினமில்லாமலும் சமியமில்லாத வர்களாகக்கொண்டு தேவரீ ருக்கும் எங்களுக்கும் பூஜாபாகத்தை சமர்ப்பியா நின்று கொண்டு கருமப லத்தை அனுபவிப்பார்களோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தை சிருஷ்டிக்க எங்களுக்குச் சாமர்த்தியத்தைக் கற்பிக்கக்கடவீர். சர்வகாரணராகியும், விகா ரகுனிய ராகியும், ஆசிரியராகியும், அனாதியாகியுமிருக்கிற தேவரீர் காரியங்களு டனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற எங்களுக்குக் காரணமாக நிற்கிறீர்.

வாரீர் தேவதேவனே ! ஜென்மரகிதரான தேவரீர் சத்வாதி குணங்களுக் கும் கருமங்களுக்கும் காரணமாகியும், தேவரீருடைய சக்திரூபமாகியும், மாய் கையிலே மகத்துவ ரூபமாகியு மிருக்கிற விரியத்தை முன்னாலே வைத்தீர்.

வாரீர் பரமத்துமாவே ! காரியாபிபூதாளா யிருக்கின்ற மகத்தத்வ முத லான நாங்கள் தேவரீரிடத்தில் நின்றும் என்ன நிமித்தமாக உண்டானோம், தேவரீருக்கு எந்த காரியத்தைச் செய்வோம்.

வாரீர் தேவதேவனே ! தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தை யுடையவர்க ளான எங்களுக்குக் கிரியாநிமித்தத்திலே தேவரீர் சக்தியோடுகூடத் தமது கியானத்தைக் கொடுக்கக் கடவீர். தேவரீருடைய கியானகிரியா சக்திகளாலே யே சிருஷ்டியிலே நாங்கள் சமர்த்தர்களாகா நிற்கிறோம், இல்லாவிட்டால் சமர்த்தாளன்று.

அ ச் ச ந் தா ய ந ம்:

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கல் விருத்தம்.

தண்ணுமீசரன் றன்னாலேவப்பட்ட
நண்ணுதத்வங்கள் நாமெவிராட்டுகின்
பண்ணும்சிருஷ்டி பகவான்செய்யப்பட்ட
ஒண்ணுந்தெய்வாதி பேதமுரைத்தனர்.

சஸ்வரனாலே ஏவப்பட்ட அந்தத் தத்வங்களால் விராட் சரீரத்தினுடைய சிருஷ்டியையும், அந்த விராட் சரீரத்தில் ஸ்ரீபகவானாலே பண்ணப்பட்ட அதி தெய்வாதி பேதத்தையுஞ் சொல்லுகிறார்.

மைத்திரேய மகா ரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரரே ! அந்த சஸ்வரனானவர் இந்தப்பிரகாரம் ஒன்றோடொன்று கூடாமலிருந்தும் லோக சிருஷ்டி சாமர்த்திய மில்லாததுகளாகியு மிருக்கிற தம்முடைய சக்திகளான மகத்துவ முதலான தத்வங்களுடைய ஸ்திதியைப் பார்த்துப் பிற்பாடு உருக்கிரமான அந்தப் பகவானானவர் சிருஷ்டியாதிக்கிலே விபசரியாநின்றும், காலமென்றும் பெயரையுடையதாய் மிருக்கிற பிரகிருதி பென்கிற சக்தியைத்தரித்து அந்த இருபத்து மூன்று தத்வங்களுடைய கூட் டத்திலே ஏககாலத்தில் அந்தரியாமியாகப் பிரவேசித்து கிரியாசக்தியினாலே ஜீவானுடைய வியாபாரரகிதமா யிருக்கிற அதிருஷ்டத்தை எழும்பி ஒன்றோ

டொன்று கூடாமலிருக்கிற அந்தத் தத்துவங்களுடைய கணத்தைக் கூட்டிவைத்தார். அந்த இருபத்து மூன்றாயிருக்கிற தத்துவகணமான ஈஸ்வரனுலே ஏவப்பட்டுத் தங்களுடைய அங்கிசங்களாலே விராட் சரீரமாகிற அண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தார்கள். அனுப்பிரவேசிக்க அந்த ஈஸ்வரனுலே விசுவ காரணங்களான தத்துவங்களுடைய கணமானது தங்களுடைய அங்கிசங்களாலே ஒன்றுக்கொன்று சேர்ந்து விராட் சரீரமாகப் பரிணமித்தது. அந்த விராட் சரீரத்திலே ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபங்களான இந்த லோகங்களிருக்கிறார்கள். சுவர்ணமயாயிருக்கிற அந்த விராட்சரீர அபிமானியான புருஷனுவன் அந்தப் பிரம்மாண்ட மத்தியத்திலே பிரதான கருமசேஷத்தை யுடையவர்களான சகல ஜீவர்களோடே கூடிக்கொண்டு அனேகமாயிரம் சம்வத்சரம் ஜலத்திலே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அந்த விராட் புருஷனுவன் கியானசக்தி போகசக்தி, இதுகளை யுடையவனாய் தன்னுடைய ஆத்துமாவைக் கியானசக்தியினாலே மிருதயத்துக்குள்ளே யிருநின்ற சைதன்னிய ரூபமாகியும், போக ரூபமாகியும், கியானசக்தியினாலே தசவித பிராணரூபமாகவும், யோகசக்தியினாலே அத்தியாத்மமும், ஆதிபூதமான மூன்று ரூபமாகவும் பிரித்தான். இந்த விராட் புருஷனுவன் சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் அந்தரியாமியாகியும், சீல புருஷனாகியும் பரமத்துமாகினுடைய ஆதி அவதாரமாகியு மாகாரின்றான். விராட் புருஷனிடத்திலே சஞ்சரரூபமான அத்தியாத்மமென்று சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும் ஆதிபூத மென்று சொல்லப்பட்ட தேகங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும், ஆதிதேயவ மென்னப்பட்ட அபிமான தேவர்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற விராட்டென்றும் இந்தப் பிரகாரம் மூன்றுவிதமாகியும், பிராணரூபமாகப் பத்துவிதமாகியும், இருதயத்துக்குள்ளே யிருநின்ற சைதன்னியத்தினாலே ஏகரூபமாகியு மிருக்கிறான். ஈஸ்வரனு அந்த விராட் புருஷனுவன் விசுவ காரணங்களான அந்தத் தத்துவங்களுடைய தேவரிருக்கு நாங்கள் பூசையை எப்படிச் சமர்ப்பிப்போம் அதையனுக்கிரகிக்கக் கடவீரென்று சொல்லியிருந்த வசனத்தை ஸ்மரித்து அந்த தத்துவங்களுக்கு நானுவிதமான விருத்திபாத்தின் பொருட்டு தம்முடைய தேஜஸினாலே அந்த விராட் ரூபத்தை இந்தப் பிரகாரஞ் செய்வோமென்று ஆலோசனை பண்ணினார்.

இந்தப் பிரகாரம் ஆலோசனை பண்ணுகிற விராட் புருஷனுக்கு தேகத்திலே பிரகாசமாகச் சிலது ஸ்தானங்க ளுண்டாயிற்று. தத்துவங்களுக்கு ஆசிரயங்களான அந்த ஸ்தானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர். அந்த விராட் புருஷனுக்கு முகமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் வாக்கேந்திரியத்தினாலே சப்தத்தை யுச்சரித்து லோகபாலகனாயிருக்கிற அக்கினி தன்னுடைய அம்சமான அந்தவாக்கேந்திரியத்தோடே அந்த முகத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அந்த விராட் புருஷனுக்கு தாலுவானது உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் ரசநேந்திரியத்தினாலே ரசங்களைக் கிரகிக்கிறான் லோகபாலகனு வருணனுவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த ரசநேந்திரியத்தோடே கூட அந்த தாலுவை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அந்த விராட் புருஷ

னுக்கு நாசிகைகள் பிரகாசமாக உண்டாயினதுகள் ஜீவனுவன் கிராணேந்திரியத்தினாலே கந்தத்தை யறிகிறான். அசுவனி தேவர்கள் தங்களுடைய அம்சமான அந்த கிராணேந்திரியத்தோடே கூட அந்நாசிகையை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். அவ்விராட் புருஷனுக்கு நேத்திரங்களானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுக்கு நேத்திரேந்திரியத்தினாலே ரூபக்கியானமானது உண்டாகிறது. சூரியனுவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த நேத்திரேந்திரியத்தோடே கூட அந்த நேத்திரங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குச் சர்மங்களானது பிரகாசங்களாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் யாதொரு தொக்கிந்திரியத்தினாலே ஸ்பரிசுக்கியானத்தையடைகிறானே லோகபாலனு வாயுவானவன் தன்னுடைய அங்கிசமான அத்தொக்கிந்திரியத்தோடே கூட அந்தச் சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்கு காதுகளானதுகள் பிரகாசங்களாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் சரோத்திரேந்திரியத்தினாலே சப்தக்கியானத்தை யடைகிறான். திக்குகளானதுகள் தங்களுடைய அம்சமான அந்த சரோத்திரேந்திரியத்தோடே கூட அக்காதுகளை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். அந்த விராட் புருஷனுக்குச் சர்மமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று ஜீவனுவன் ரோமங்களாலே தின வினுடைய கியானத்தை யறிகிறான். ஒஷதிகளானது தங்களங்கிஷமான அந்த ரோகங்களோடே கூட அச்சர்மத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தது. அவ்விராட் புருஷனுக்கு விருஷணமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவனுவன் ரேதஸினாலே ஆனந்தத்தை யடைகிறான். பிரம்மாவானவர் தன்னுடைய அங்கிசமான அந்த ரேதசோடே கூட அவ்விருஷணத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தார்.

அந்த விராட் புருஷனுக்குக் குதமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் வாயுவென்கிற இந்திரியத்தினாலே மலவிசர்க்கத்தை யடைகிறான். லோகபாலனு மித்திரனுவன் தன்னுடைய அங்கிசமான அந்த வாயுவிந்திரியத்தோடே கூட அந்தக் குதத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் பாதங்களானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் கிரையவிற்கிரையாதி சக்திகளோடே கூட அவ்வஸ்தங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் பாதங்களானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் கதிசக்தியினாலே யடையத்தக்க தேகங்களை அடைகிறான். லோகேஸ்வரனு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தம்முடைய அம்சமான அந்தக் கதிசக்தியோடே கூட அப்பாதங்களை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட் புருஷனுக்கு இருதயமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. ஜீவனுவன் மனத்தினாலே சந்தைப்பாதிருபமான விகாரத்தை யடைகிறான். சந்திரனுவன் தன்னுடைய அம்சமான அந்த மனத்தோடே கூட அந்த இருதயத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தான். அவ்விராட் புருஷனுக்குப் புத்தியானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று ஜீவனுக்கு அறிவினாலே அறியத்தக்க விஷயங்களுடைய கியானமானது உண்டாகிறது. பிரகஸ்பதியானவர் தன்னுடைய அம்சமான அந்த அறிவோடே கூட அப்புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தார். அவ்விராட்

புருஷனுக்கு அகங்காரமானது பிரகாசமாக உண்டாயிற்று. இந்த ஜீவனுள் வன் யாதொரு பிரக்ஞையினாலே விக்கியானத்தை யடைகிறான். பிரம்மாவானவர் தன்னுடைய அம்சமான பிரக்ஞையோடேகூட அந்தப்புத்தியை ஸ்தானமாக அடைந்தான், விராட் புருஷனுடைய சிர்சில்நின்று சுவர்க்கமும், பாதங்களில் நின்று பூமியும், நாபியில் நின்று அந்தரிக்ஷமும் உண்டாயிற்று மிகவும் அதிசயத்திராநின்ற சத்வகுணத்தினாலே தேவர்களானபேர்கள் சுவர்க்கத்தை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். மனுஷியானும் அவர்களுக்குச் சகாயங்களாயிருக்கிற பசு முதலான பிராணிகளும் ராஜசபாவத்தினாலே பூமியை ஸ்தானமாக அடைந்தார்கள். ருத்திரனுடைய பாரிசுத கணங்களான பூதங்களானதுகள் தாமச சபாவத்தினாலே ஸ்ரீபகவானுடைய நாபியாகியும் பூலோக சுவர்க்கலோகங்களுக்கு மத்தியமாகியுமிருக்கிற அந்தரிக்ஷத்தை ஸ்தானமாக அடைந்ததுகள்.

வாராய் ராஜகிரேஷ்டனே! அந்த விராட் புருஷனுடைய முகத்தில் நின்றும் வேதங்களுக்கும் பிராம்மணவரன்மும் உண்டானார்கள் அங்கங்களுக்குள்ளே முகமானது சிறத்ததுபோலே மற்றவரன்ங் களுக்குள்ளே பிராம்மணானவன் குருவாகநிற்கிறான். அவனுக்கு வேதாத்தியன முதலானது விருத்தியாகாநிற்கிறது. அந்தபுருஷனுடைய பாசுக்களினின்றும் பாலனரூபமான விருத்தியும், கூத்திரியவரன்மும் உண்டாயிற்று அந்தவிராட் புருஷனுடைய துடைகளிலேயிருந்து லோகத்துக்குச் சேவன ஹேதுக்களான கிருஷிமுதலான வியாபாரங்களானதுகள் உண்டாயிற்று, அப்புருஷனுடைய பாதங்களில் நின்று சுகருஷையானது தருமசுத்தியின் பொருட்டு ருத்திரவரன்த்துடன் உண்டாயிற்று. அந்தச் ருத்திரனுடைய சுகருஷா விருத்தியினாலே ஸ்ரீஹரியானவர் மிகவுஞ்சந்தோஷிக்கிறார் பிராம்மணன் முதலான நாலுவரன்மும் தங்கள் விர்த்திகளோடேகூட பரம்புருஷரான ஸ்ரீஹரியுடைய முகம்முதலான அங்கங்களில் நின்று உண்டானார்கள் லாகையினாலே இந்த நாலு வரனங்களும் ஆத்தம சுத்தியார்த்தமாகச் சுவதர்மத்தினாலே சிரத்தையுடனே கூடத் தங்களுக்குச் சேவனப்பிரதராகியுங் கர்த்தாவாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரியை ஆராதிக்கிறார்கள்.

வாரீர் விதுரரே! காலம், கர்மம் ஸ்வபாவம் இதுகளுடைய ரூபமான சக்தியையுடைய அந்த விராட்புருஷனை வர்ணிக்குகைக்கு எவன்தான் இச்சியான். அந்த ஸ்ரீஹரியைத்தவிர இதர வஸ்துக்களுடைய கீர்த்தனத்தினால் துஷ்டமாயிருக்கிற என்னுடைய வாக்கைப் பவித்திரம் பண்ணுகிற ஸ்ரீஹரியினுடைய கீர்த்தியைப் குருமுகத்தில் நின்று கேட்டபடிக்கு என்புத்தி சக்தியானுசாரமாகச் சொல்லுகிறேன்.

சூ த் து ம னே க ய ந ம.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

ஐயங்கொண்ட தகலச்செய்யாநின்ற
மயித்திரேய மகாரிஷிவாக்கியம்
உய்யுமாறுகொண்டாடியுவந்துமே
பையநல்விது ரர்செயப்பட்டதாம்.

சம்சயத்தைப் போக்கடியா நின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக் கொண்டாடித் திரும்பவும் நானாவிதப்பிரஸனங்கள் விதுரராலே பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகர் வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜனே! வியாசருடைய புத்திரராகியும் கியானியாகியுமிருக்கிற விதுரரானவர் மைத்திரேய மகாரிஷியைப் பிரார்த்தனாரூபமான வாக்கினாலே சந்தோஷிப்பித்து ஒருவார்த்தைசொன்னார்.

விதுரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! கியானஸ்வரூபியான பகவானுக்குக் குணங்கள் லீலையினாலே எப்படிக்கிடும். பிரவிர்த்திஜனகமான இச்சையானது பாலனுக்கு விளையாட்டிலே ஏதுவாக யிருக்கின்றது. மற்றொரு பாலான லீலையிலே பிரவிர்த்திப்பிக்கிற நிமித்தமாகவாகிலும், பாலனுக்கு லீலையிலே யிச்சையுண்டாகாநிற்கிறது. ஏகராகியிருக்கிற ஈஸ்வரனுக்கு லீலைபண்ண வேணுமென்கிற இச்சை எப்படி உண்டாகாநிற்கிறது. பகவானானவர் சத்துவாதிகுணமாகியும் ஜீவனுக்குக் கர்த்தருதவ போக்த் திருத்துவாதிமோகத்தைப் பண்ணுநின்ற மாய்கையினாலே இந்தப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தும் பாலனம் பண்ணி மறுபடியும் தம்மிடத்திலே லயம் பண்ணுநின்று மிருக்கிறார். தேசகால கரணாதி அவஸ்தைகளாலே தள்ளப்படாமலிருக்கிற. கியானஸ்வரூபத்தை யுடையவரான அந்தப்பகவானானவர் மாய்கையுடனே எப்படிக்கூவார்? சராசரரூபங்களான சமஸ்ததேகங்களிலேயும், அந்தரியாயியாகவும் ஆனந்தாதி ஸ்வரூபத்துக்கு நாசமும் எப்படி உண்டாகும், என்னுடைய மனதிலே உண்டாகாநின்ற மகத்தான இந்தமோகத்தைப் போக்கடிக்கக் கடவிரென்று ஆசுஷ்டிக் கப்பட்ட அந்த விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் சிரித்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்த ஈஸ்வரனுக்கு மாய்கையுடனே சம்பந்தமும், இச்சையென்கிறதும் இதுவே மாய்கையாகிற்கிறது. நித்திரையிலே சொப் பனங்காண்கிற புருஷனுக்குச் சிரச்சேத முதலானது இல்லாமலிருந்துஞ் சிர சானது சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்றென்று ஆத்துமாவுக்கு அனர்த்தமான தில்லாமலே காணப்படுவதுபோல் அந்த ஈஸ்வரனுக்கும் மாய்கை முதலானது இல்லாமலே காணப்படுகிறது. ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சந்திரனுக்கு அந்த ஜலத்தினாலே பண்ணப்படாநின்ற சாஞ்சல்லிய முதலான குணமானது காணப் படுவதுபோல் தேகத்தினுடைய கர்மமானது அசத்தாயிருந்தாலும் தேகத் திலே அபிமானத்தையுடைய ஜீவனுக்குக் காணப்படுகிறது. பரமாத்மாவான ஈஸ்வரனுடைய குணமென்று அந்த ஜீவனுக்கும் தேகத்தினுடைய குணமான ஜனன மரண முதலானது நிவர்த்தி மார்க்கத்தினாலேயும் வாசதேவருடைய கிருபையினாலேயும் உண்டாகாநின்ற பக்தியோகத்தினாலே ஸ்ரீ ஹரியினிடத் தில் சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் சலியாம லிருக்குகை உண்டாகிறபோது சமஸ்த சங்காரக் கிலேசங்களும் மகா நித்திரையில் சகலதுக்கங்களும் லயத் தை யடைந்திருக்கிறப்போல் லயத்தையடையும். மனதிலே உண்டாகாநின்ற அந்த ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரணாவிர்த பராகத்தினுடைய சேவையிலே பிரீதி யானது சகல கிலேசங்களுடைய நாசத்தைப் பண்ணுமென்கிற தற்கூக் கேட் கவேண்டிய தென்னவென்று சொல்லாநின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வசனத்தைக் கேட்டு விதுரர் சொல்லுகிறார்.

விதுரர் வாக்கியம்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! எனக்குண்டான சம்சயமானது உம் முடைய வாக்கியமாகிற கத்தியினாலே சேதிக்கப்பட்டுப் போயிற்று. ஜீவாத்து மா பரதந்திரனென்றும், ஈஸ்வரன் சுவதந்திரனென்றும் உம்மாலே நன்றாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த பிரபஞ்சத்துக்கு மூலமான அக்கியானன் தவிர வெளியிலே வேறொன்றுமில்லை, ஆகையினாலே ஜீவனை மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சக்திருபமான மாய்கையை ஆசிரயமாகவுடைய இந்தப் பிர பஞ்சமானது தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறது, இதைச் சொப்பனத்தில் காணப் படாநின்ற தன்னுடைய சிரச்சேத முதலானதுபோலவே யில்லாததாகியும் மூலகுணியமாகிய மாகாநிற்கிறது. தேகாதியில் ஆசக்தியை யுடையவனாகியும் மிகவும் மூடனாகியு மிருக்கிற புருஷனும் பிரகிருதியை யதிக்ரமித்தவனாகி மிகவும் விவேகியாகியு மிருக்கிற புருஷனும் இவர்களிருவரும் சமுசயகிலே சங்க ளில்லாததினாலே மிகவுஞ் சுகியாகிற்கிறார்கள் இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு ரூபமாகவெண்ணி இதை விடவேறுமென்று இச்சித்திருக்கிற புருஷன் ஆத் துமானந்தானுபவ மில்லாததினாலே பிரபஞ்சத்தை விகைக்கு சமர்த்தனாகா தவனாய்மிகவும் கிலேசத்தை யடையாநின்றான். அகங்கார முதலான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தோற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் பிரபஞ்சமென்கிறது

இல்லை கேவலம் தேற்றிக்கொண்டிருக்கிறது மாத்திரமேயல்லாமல் வஸ்து வன்றென்று தேவரீருடைய திருவடிச் சேவையினாலே நிச்சயித்து இந்தத் தோற்றதலையுந் தான்விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்.

ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் அசஞ்சலமான பக்தியில்லாதவர்களுக்கும் பாகவத சேவையுந் தூர்லபமாகவே யிருக்கும் பெரியவர்களுடைய கோஷ்டியிலே தேவ தேவரான ஜனார்த்தரானவர் நித்தியமாகக் கிர்த்திக்கப்படுகிறாரோ அப்படிப் பட்ட பாகவதானுடைய சேவையினாலே ஸ்ரீ பகவத் கதாசிரவணமும் அதிந லே அசஞ்சலமான பக்தியும் உண்டாகித் தேகாதிகளிலே ஆசக்தியானது நிவர்த்தியாகும்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! அந்த பரமாத்மாவானவர் முன்னே இந்திரியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்தத்துவ முதலான தத்துவங் களைக் கிரமமாகச் சிருஷ்டித்து அதுகளுடைய அம்சங்களாலே விராட் ரூபத்தைச் சிருஷ்டித்து அதுக்குள்ளே அனுப்பிரவேசம் பண்ணியிருக்கிற விராட் புருஷனுடைய சரீரத்திலே இந்தப் பிரஜைகள் விசித்திரங்களான ரூபங்களுடையதுகளாய்ப் புத்திரன், பவுத்திரன், நத்திரன், கியாதி கள், பந்துக்களுடனேகூட உண்டாகாநிற்கிறார்களோ யாதொரு பிரஜைக் களாலே இந்தப் பிரபஞ்சமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ பிரம்மா முத லான பேர்களுக்கும் ஈஸ்வரனுள் அந்த விராட் புருஷனுள் எவர்களைச் சிருஷ்டித்தார், அவராலே சிருஷ்டிக்கப்படாநின்ற பிரஜாபதிகளையும் பிராகி ருதசிருஷ்டிகள் ஆறும் வைகிருதசிருஷ்டிகள் மூன்றும் ஆக ஒன்பது சிருஷ்டி களையும் அதன் பின்னாலே உண்டாகாநின்ற சிருஷ்டி பேதங்களையும் மனுக் களையும் மனுவந்தராதியர்களான இந்திரன் முதலானபேர்களையும் அவர்களு டைய வம்சங்களையும் அந்த வம்சங்களிலே பிறந்த பிரசித்த புருஷானுடைய சரித்திரங்களையும் இந்த பூமிக்குமேலே யிருக்கிற லோகங்களையும் கீழேயிருக் கிற லோகங்களையும் அந்த லோகங்களுடைய இருப்பையும் பிரமாணங்களையும் பூலோகத்தினுடைய பிரமாணத்தையும் மிருகங்கள் மனுஷியான் தேவான் சர்ப்பங்கள் பக்ஷிகள் இதுகளுடைய சிருஷ்டியையும் ரிஷிஸ்வரானுடைய ஜன்மங்களையும் கருமங்களையும் வேதத்தினுடைய விபாகத்தையும் யக்கியத் தினுடைய விஸ்தாரங்களையும் யோகமாதியினுடைய மார்க்கத்தையும் கியா னத்தினுடைய மார்க்கத்தையும், அதற்கு உபாயமான சாங்கிய கியானத்தி னுடைய மார்க்கத்தையும் ஸ்ரீ பகவானாலே சொல்லப்பட்ட பாஞ்சராத்திராதி தந்திரத்தையும் பாஷண்டானுடைய மார்க்க வைஷ்ணவியத்தையும், சனஜாதி களுடைய சிருஷ்டியையும், சத்வாதி குணங்களாலேயும் அதின் மூலங்களான கருமங்களாலேயும் உண்டாகா நின்றும் நானாவிதங்களாகியும் கணக்கில்லாம லுமிருக்கிற ஜீவனுடைய கதிகளையும், தர்மார்த்த காமமோகக்ஷங்க ளொன்றுக் கொன்று விரோதமில்லாமலு மிருக்கிற வுபாயங்களையும், விருத்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், நீதியினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், சாத்திரத்தினுடைய சித் தார்த்தத்தையும், சிரார்த்தத்தினுடைய விதியையும், பிதூர்தேவதைகளுடைய

சிருஷ்டியையும், நலக்கிரகங்களின் நிலைமையையும் அஸ்வனி முதலான நட்சத்திரங்களின் சிருஷ்டியையும், காலசக்கிரத்தினுடைய சமஸ்தானத்தையும், தானத்தினுடைய பலத்தையும், பசுவினுடைய பலத்தையும், யாகாதி கருமத்தினுடைய பலத்தையும், தடாகப்பிரதிஷ்டை முதலான தர்மத்தினுடைய பலத்தையும், தேசாந்திரங்களை யடைந்திராநின்ற புருஷனுடைய தர்மத்தையும் ஆபத்துக்காலத்திலே செய்யவேண்டிய தர்மத்தையும், தீனாதிடத்திலே வாச்சல்ஸீபத்தையுடைய மகானுபாவர்கள் மிகவும் பக்தியுடன் அனுவர்த்திகின்ற சிஷிபாளுக்கும், புத்திராளுக்கும் மிகவும் அரிதாயிருக்கிற அர்த்தத்தை சொல்லுவார்கள்.

பிரளயத்திலே சயனித்துக்கொண்டிருப்பதற்குப் பரமேஸ்வரனை எவர்கள் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், எவர்கள் லயத்தையடைந்திருக்கிறார்கள், ஜீவனுடைய தத்துவத்தையும், பரமாத்மாவின்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், உபநிஷத்தினுடைய அறியப்படுகிற கியானத்தையும், குருசிஷியாளுடைய பிரயோசனத்தையும், அவர்களாலே உண்டாக்கப்படுகிற பலத்தையும், அந்த கியானத்துக்குப் பாக்கியங்களாகியும் அந்தரங்கங்களாகியும் இருக்கிற சாதனங்களையும், கியானம், பக்தி, வைராக்கியம் இதுகளுக்குச் சாதனங்களாகியும், ஸ்ரீ ஹரியினுடைய லீலைகளையும் அறியவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே பிரஸன்னம் பண்ணுகின்ற எனக்கு நீர் சினேகிதரானபடியினாலே விசிதமாகச் சொல்லக்கடவிரென்று குருசிரேஷ்டரான விதூரராலே பிரஸன்னம் பண்ணப்பட்ட புராணர்த்தங்களை யுடையவராகியும், ஸ்ரீ பகவானுடைய கதையிலே பிரவீர்த்திக்கப்பட்டவராய் மிகவும் விர்த்தியடையாநின்ற சந்தோஷத்தையுடையவராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் அந்த விதூரைப் பார்த்து இந்தப் பிரகாரஞ் சொன்னார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

கவி விநீதம்.

சிந்துவிண்ணிடை நித்திரைசெய்யுமரி
உந்தியிலுற் பவித்தசதுர்முகன்
அந்தநல்லரி யையறியாமலே
சிந்தைகூர்ந்து தபத்தாற்சிறப்பித்தார்.

பிரளயோகத்திலே சயனித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய நாபிக்கமலத்திலே உண்டாயிருக்கின்ற பிரம்மலானவர் அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரை அறியாதவராய்ப் பறப்பட்டவராய் தபசினாலே ஸ்ரீ ஹரியைச் சந்தோஷிப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வரீர் விதூரே ! இந்தலோகத்திலே புருச்சக்கிர வர்த்தியினுடைய இந்தவம்சமானது சத்புருஷாளுக்குச் சிலாக்க யோக்கியமாக விருக்கின்றது. இந்த வங்கிஷத்திலே பகவத்பக்தனாகியும் லோகபாலகனாகியுமிருக்கிற யமதர்ம ராஜனுடைய உமக்குப் பாகவதமென்னப்பட்ட புராணத்தை சாஷ்டாத் பகவானுவர் சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகளுக்குச் சொன்னபடி உமக்குச்சொல்லுகிறேன் கேளும் சனற்குமாரன் முதலானயோசிஸ்வரான் பாதாளத்திலே யிருக்கிற கிபானத்தை யுடையவராகியும் பிரகாசிக்கப்பட்ட சங்கருஷண மூர்த்தியையடைந்து அவருடைய திருவடிகளைச் சுவர்க்க தங்காசலத்தில் ஸ்நானம்பண்ணி மிகவும் சரமாயிருக்கிற தங்கருடைய ஜடாமுடிகளாலே ஸ்பரித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணமம்பண்ணி அந்தசங்கருஷண மூர்த்தியினுடைய லீலைகளை அடிக்கடி ஸ்தோத்திரம் பண்ணி நித்தியக்கியானைஸ்வரியாதி குணங்களையுடையவரான அந்தசங்கருஷண மூர்த்தியினாலே நிவர்த்தி மார்க்கத்திலே மிகவும் இச்சையையுடையவரான ஜனற்குமாரயோகியின் பொருட்டு இந்தப்பாகவதமானது சொல்லப்பட்டது மகா தபசுவியாயிருக்கிற சாங்கியான முனியானவர் பகவானுடைய இந்த லீலாவிபூதிகளைப் பிரகாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்று இச்சையுடையவராய்த் தம்மை அனுவர்த்தியாநின்றும் எனக்கு ஆசாரியனாகியுமிருக்கிற பராசரமகாரிஷிக்கும் பிரகஸ்பதிக் கும் சொன்னார் மிகவும் கிருபாசாலியான அந்தப் பராசரரானவர் புலஸ்திய மகாரிஷியினாலே புராணகர்த்தாவாகப் போகிறிரென்று அனுக்கிரகிக்கப்பட்டவராய் உத்தமமான இந்தப்பாகவத புராணத்தை எனக்குச்சொன்னார். மிகவும் சிரத்தையுடையவராகியும் நித்தியமாக அனுவர்த்தியானின்று யிருக்கிற உமக்கு இந்தப்புராணத்தைச் சொல்லுகிறேன். எப்போதும் ஒன்றினாலேயும் திரஸ்கரிக்கப்படாத கியானசத்தியையுடையவரான ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் தம்முடைய மாயானினோதங்களை விட்டு ஸ்வரூபநந்தானு பவத்திலே மிகவும் ஆனந்தத்தை யுடையவராகியும் கிரியாகுனியாகிய யொருவராய் ஆதிசேஷனிடத்திலே சயனித்துயோக நித்திரையினாலே நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டா ரோ, அப்போதுசமஸ்த பிறபஞ்சமும் உதகத்தினுள்ளியாபிக்கப்பட்டது அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் தமக்குள்ளே தரிக்கப்பட்ட ஸமஸ்த பிரணிகளையும் திரும்பிச் சிருஷ்டிக்கிற நிமித்தியமாய்க் காலஸ்வரூபியான தம்முடைய சக்தியைப் பிரேரேபண்பண்ணு நின்று கொண்டு தமக்கு ஸ்தானமாக அந்தப்பிரளய உதகத்திலிருந்து எப்படியானால் அக்கினியானது காஷ்டத்திற்குள் அடங்கியிருக்கு மாப்போலடங்கி அந்தஜலத்திலே ஆயிறம் சதுர்யுகம் யோக நித்திரைபண்ணி திரும்பவும் சிருஷ்டி கிமித்தமாகப் பூர்வமே பிரேரேபண்பண்ணப்பட்ட காலஸ்வரூபமான தம்முடையசக்தியினாலே கிரியாகலாபங்களை அடைந்தவராய்க் கொண்டு தம்முடைய திவ்யமங்கள விக்கிரகத்தில் லபித்திருநின்ற லோகங்களைப்பார்த்து சூட்சுமரூபங்களாயிருக்கிற அந்தப்பதார்த்தங்களிலே வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியையுடையவராய் தமதுதேகத்துக்குள்ளே யிருநின்றும் அதிருட்சுமமாகியுமிருக்கிற அந்தப்பிரபஞ்சரூப பதார்த்தமானது காலானுசாரியாயிருக்கிற சுவருணத்தினாலே சலிப்பிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு உண்டாகப்போகிறதாய் அப்போது பகவானுடைய நாபிதேசத்தில்

நின்றும் உண்டாயிற்று. அந்தச்சூட்சுமப் பிரபஞ்சரூபமான அர்த்தமானது ஜீவானுடைய அதிருஷ்டத்தைப் பிரகாசிப்பியாநின்ற காலத்திலே பத்மரூபமாக நின்றகொண்டு பரமாத்மாவைக் காரணமாகவுடையதாய் சூரியன் போல் தன்னுடைய தேஜஸினாலே விஸ்தாரமான அந்தஜலத்தைப் பிரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு சீக்கிரமாக உண்டாயிற்று. ஜீவானுக்கு அனுபவயோக்கியங்களான பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பியாநின்றும் லோகஸ்வரூபமாகியுமிருக்கிற அந்தபத்மத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தாமே அந்தரியாமியாகப் பிரவேசித்தார். ஸ்ரீஹரியினாலே பிரவேசிக்கப்பட்ட அந்த பத்மத்திலே ஸ்வயமாகவே சகலவேதஸ்வரூபரான பிரம்மாவானவர் உண்டானார். அந்த பத்மத்தினுடைய மொகுட்டிலே யிருந்து லோகங்களைப் புரக்கிற நிமித்தம் நாலு முகங்களையடைந்து மகாவாயுவினாலே உண்டாகாநின்ற அலைகளினது சமூகத்தையுடைய அந்தசலத்தில் உண்டான அந்தபத்மத்தையும், லோகங்களுடைய தத்துவத்தையும், தன்னுடைய ஆத்துமாவையும் அறியாமல் இந்தக்கமலமானது எவ்விடத்தில் நின்றும் உண்டாயிற்றோவென்று வெகுசாலம்போசனை பண்ணி அந்தக் கமலத்தினுடைய கொடியின் ரந்திரமார்க்கத்தினாலே அந்த ஜலத்துக்குள்ளே தலைமீழாகப் பாதாளத்திலேபோய்த் தேடியும் அந்த மூலத்தையறிபாமற் போனான்.

வாரீர் விதுரரே! கரையில்லாத அந்த நாளத்துக்குள்ளேபோய்த் தமக்குக் காரணவஸ்துவைத் தேடாநின்ற அந்த பிரம்மாவுக்கு ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆயுதரூபமானது சமஸ்திராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டாக்கி ஆயுஷ்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அந்தக் காலசக்கரமானது ஆவிர்ப்பவித்தது அந்தப் பிரம்மாவானவர் அந்தக் காலசக்கரத்தைப் பார்த்து மனோரதசித்தியில்லாதவராய்த் தேடுகிற வியாபாரத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப் பித்தவராய்த் திரும்பவும் தமக்கு ஆசிரயமான அந்தக் கமலத்திலேயிருந்து மெள்ள ஜயிக்கப்பட்ட சுவாசத்தினாலே சமாதியோகத்தை ஆஸ்ரயித்து அனேகவருஷங்கள் பண்ணப்பட்ட சமாதியோகத்திலே யுண்டாகாநின்ற தியானத்தையுடையவராய்த் தமது இருதயத்துக்குள்ளே குடைபோன்ற அனேகம் படங்களை யுடைய சிகரங்களில் ஒலிக்கிற ரத்தினகாந்திகளாலே அந்தகாரநாசத்தையுடைய தாமரைக் கிழங்குபோலே மிகவும் தவளமாகியும் மகா தீர்க்கமாகியுமிருக்கிற ஆதிசேஷனுடைய சரீரமாகிற பரியங்கத்திலே சயனித்து ஒருவராகியும் சந்தியா காலத்திற்கு நிகர்த்தசிவந்த வஸ்திரத்தையுடையதாகியும் சுவர்ணமயமான அனேகம் சிரங்களையுடையதாகியும் அனேக ரத்தினங்கள் உதகதாமரைகள், ஓஷதிகள், புட்பங்கள், இதுகளுடைய மாலைகளையுடையதாகியும் மூங்கில்களாகிற புஜங்கள் விருஷங்களுகிற பாதங்கள் இதுகளுடையதாகியும் மரகதரத்தின மயமாயிருக்கிற பருவத்தினுடைய கார்தியை யளவினாலேயும், கிஸ்தாரத்தினாலேயும், உபமானமில்லாமல் விளங்காநின்றும், மூன்று லோகங்களுக்கும் ஆஸ்ரயமாகியும், நானாவிதங்களாகியும், திவ்வியங்களாகியுமிருக்கிற ஆபரணங்கள், வஸ்திரங்கள் இதுகளுடைய கார்தியை யுடையதாயுமிருக்கிற தேகத்தினாலே திரஸ்கரியாநின்றும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திவ்விய

மங்கள ரூபத்தையுடையவராகியும், தங்களுக்கு இஷ்டங்களாயிருக்கிற பலன்களையடைகிறதென்பொருட்டுப் பரிசுத்தமான உபாசனமார்க்கங்களாலே அர்ச்சியாநின்ற புருஷானுக்குச் சர்வாபிஷ்டங்களையும் கரவாநின்றும் நகங்களாகிற சந்திரானுடைய கிரணங்களோடே கூடிக்கொண்டும் விரல்களாகிற மனோக் கியங்களான இதழுகளையுடையதுகளாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபாதபத்மத்தைக் கிருபையினாலே கொஞ்சம் உயரவெடுத்துக் காண்பியாநின்றும், மூன்று லோகத்தினுடைய துக்கத்தைப் போக்கடியாநின்ற புன்கிரிப்பையுடையதாகியும் மிகவும் விளங்காநின்ற குண்டலங்களாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், கோவைப்பழம்போலொத்த அதரத்தினுடைய கார்தியினாலே சிவந்த வர்ணத்தையுடையதாகியும், சுத்தமான புருவங்களையுடையதாகியுமிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தினாலே பக்தானைக் குறித்தும், நித்திரை செய்துக்கொண்டிராநின்ற அந்தப் புருஷனைப் பார்த்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பிதாம்பரத்தினாலேயும், நவரத்தினகசிதமான அரை நூல் மாலைபினாலேயும் நிதம்பபாகத்திலே யலங்கரிப்படா நின்றும், ஸ்ரீவச்சு சின்னத்தையுடைய மார்பிலே விளங்காநின்றும் மகாவிடைபெற்ற ஆரத்தினாலே யலங்கரிக்கப்பட்டும், சிரேஷ்டங்களான தோள்வளைகளிலே யிராநின்ற உத்தமங்களான ரத்தினகாந்திகளாலே வியாபிக்கப்பட்டாநின்ற பாருதண்டங்களாகிற அனந்த சாகைகளையுடையதாகியும், பிரதானத்தை மூலமாகவுடையதாகியும், சர்ப்சிரேஷ்டங்களுடைய சரீரங்களாலே சூழப்படாநின்ற சாகைகளையுடையதாகியும், லோகஸ்வரூபமாகியும், சந்தனவிருஷம் போலேயிராநிற்கிற வரும், ஆதிசேஷனைச் சகாயமாயுடையவராகியும், பிரகாசமாகக் கணப்படாநின்ற கவுஸ்துவாபரணத்தை மார்பில் உடையவராகியும், ஸ்தாவரசங்கமங்களுக்கு ஸ்தானமாகியும், வேதங்களாகிற பிரம்மங்களாலே கார்தியையுடையதாகியும், தம்முடையகீர்த்தி ஸ்வரூபமாகியுமிருக்கிற வனமாலிகையினாலே சூழப்படாநின்றும், சூரியன், சந்திரன், வாயு, அக்கினி இவர்களாலேயும் அடையக்கூடாதவராகியும் மூன்று லோகத்தினாலேயும் பிரகாசத்தை யுடையதுகளாயும், சமஸ்த லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிராநின்ற சுதரிசன முதலான ஆயுதங்களாலே ஒருத்தராலேயும் அண்டக்கூடாதவராகியுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியைப்பார்த்தார். ஜகத்கர்த்தாவான அந்தப் பிரம்மாவானவர் எப்போது ஸ்ரீஹரியைப் பார்த்தாரோ அப்போதே லோகசிருஷ்டியை யுடையவராய் அந்தப் பகவானுடைய நாபியாகிற சரசிலே கமலத்தையும், அதிலே தன்னையும், ஜலத்தையும், பிரளயகால வாயுவையும் ஆகாசத்தையும் பார்த்து அந்தப் பிரம்மாவானவர் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சையை யுடையவராய் அந்த பகவானைக்குறித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

ஒ ன் ப தா வ து அ த் தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

எஞ்சலில்பிரம்மா யேகார்ணவமான
ஒஞ்சநீரி லுலாகசிருஷ்டியாய்
மிஞ்சமாகையி னுலேமிசுதிபாய்க்
கஞ்சமஞ்சிவக் கண்ணையேத்தினர்.

பிரம்மாவானவர் ஏதார்ணவமான சலத்திலே லோகசிருஷ்டியைப் பண்ண வேணு மென்கிற இச்சையினாலேயும் தபசினாலேயும் சந்துஷ்டரான ஸ்ரீமந்நாராயணரைப் பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினா ரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

பிரம்மஸ்துதி.

வாரீர் பகவானே! வெகுகாலம்பண்ணின உபாசனையினால் இப்போது என் னாலே அறியப்பட்டவர். பிரானிகளுக்குத் தேவரீருடைய தத்துவமானது அறியப் படுகிற தில்லையென்பது தோஷமாகவிருக்கிறது. தேவரீரே சுத்தசத்துவரூபமான தேவரீருடைய ரூபமானது அனேக அவதாரங்களுக்குக் காரண மென்று காண்பிக்கிற நிமித்தியமாகக் கிரகிக்கப்பட்டது, வாரீர் பரமபுருஷ ரே, ஒன்றினாலேயும் மறைக்கப்படாத பிரகாசத்தை யுடையதாகியும் விகற்ப ரூபியமாகியும் ஆனந்த மாத்திரமாகியு யிருக்கிற தேவரீருடைய ரூபமானது இந்தரூபத்தைக்காட்டிலும் வேறன்று.

வாரீர் பரமாத்மாவே! உபாசியாளுக்குள்ளே முக்கியமாகியும் பிரபஞ்சத் துக்குக் காரணமாகியும், பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேறாகியும் இருந்திமுத லான பூதங்கள் இந்திரியங்கள் இதுகளுக்குக் காரணமாகியு யிருக்கிற இந்த ரூபத்தையே உபாசிக்கிறேன், வாரீர் புவனமங்களரே! தேவரீரை உபாசிக்கிற எங்களுக்கு மங்களத்தின் பொருட்டுக் காண்பிக்கப்படுகிற இதுவே நிருபாதி சுரூபமாகாநிற்கிறது ஈஸ்வரன் இல்லையென்று நிந்திதமான தர்க்கத்தையே ஆஸ்ரயித்து நரகத்தை யடையாநின்று யிருக்கிற பேர்களாலே உபாசிக்கப் படாத தேவரீரின் பொருட்டு அடிக்கடி பிரணாமம் பண்ணுகிறேன் தேவரீரு டைய திருவடிகளையே ஆஸ்ரயித்து வேதங்களாகிற வாயினாலே சமர்ப்பிக்கப் படாநின்ற தேவரீருடைய சரணாகீர்த்தங்களில் கர்னரந்திரங்களாலே ஆக்கி ராணம் பண்ணியும் தேவரீருடைய கதாசிரவணத்தையே பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பக்தாளுடைய இருதய கமலத்தில் நின்றும் ஒழியாமல் பிரகாசிக்கிறீர் வாரீர் அச்சதரே! பசிதாகம் வாதம் பித்தம் சேஷம் இதுகளாலேயும் சீதம் உஷ்ணம் வாதம் வருஷம் இதுகளாலேயும் ஒன்றுக்கொன்று பூதங்களாலேயும் மிகவும் சகிக்கக்கூடாததான காமாக்கினியினாலேயும், ஒழியாதகோபத்தினாலேயும் அடிக்கடி பீடிக்கப்படா நின்ற பிரசைகளைப்பார்க்கின்ற என்னுடைய

மனதானது மிகவும் துக்கிக்கின்றது தேவரீருடைய மாயாவிலாசத்தை யுடையதான இந்தப்பிரபஞ்சத்தைத் தேவரீரைக் காட்டிலும் வேறாக எந்தமட்டுக் கும் பார்க்கிறதோ, அந்தமட்டுக்கும் அசத்தாயிருந்தாலும் அந்த சம்சாரமர னது துக்கங்களைக் கொடுத்துக் கர்மபலத்தை யுடையதாய் ஒழியாமலே யிருக்கின்றது தேவரீருடைய கதாசிரவணம் கீர்த்தனம் இதுகளிலே பிரீதி யில்லாதவர்களா யிருக்கிறவர்கள் ரிஷிகளாக விருந்தாலும் சம்சார துக்கத் தையே யடையாநிற்கிறார்கள்.

வாரீர் நாதனே! தேவரீருடைய அனந்தகலியான குணங்களுடைய கேள்வியினாலே பார்க்கப்பட்ட சுயரூபத்தை யுடையவரான தேவரீர் பக்தா ளுடைய பக்தியோகத்திலே நன்றாகச் சோதிக்கப்பட்டிருக்கிற இருதய கம லத்திலே யிருக்கிறீரன்றோ வாரீர் பகவானே! நானாகிய பிரானிகளிடத்திலே அந்தராத்மாவா யிருக்கிற தேவரீரிடத்தில் பக்தியில்லாத பேர்களுக்குத் துல்லபமான தேவரீருடைய ஆராதனமே சிரேஷ்டமாகியும் ஒருகாலத்திலே யும் நாசத்தையடைகிறதில்லை பலயிச்சையினாலே செய்யப்பட்ட தருமமானது கோரப்பட்ட பலத்தைக்கொடுத்து விட்டு நசித்துப்போகும் ஆகையினாலே சர்வகாலஸ்வரூபமான கியானத்தினாலே சமஸ்த பேதமோகங்களையும் போக்க டியாநின்றும் கியானஸ்வ ரூபமாகியும் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களிலே காரணமாகி யிருக்கிற மாயையினுடைய விலாசத்தினாலே கிரீடையையுடையவராகியும் ஈஸ்வரனாகியும் பரமபுருஷராகியுயிருக்கிறதேவரீர் பொருட்டுப் பிரணாமம் பண்ணுகிறேன் பகவானுடை அவதாரங்களின் அனந் தகலியானகுண லீலைகளையுடைய நாமங்களைப் பிராணவியோக காலத்திலே உச்சரிக்கிறவர்கள் அனேகஜன்மங்களிலே பண்ணப்பட்ட பாவத்தை சுஷ்ணத் திலேவிட்டு ஆவரண மில்லாமலிருக்கிற பிரம்மத்தையே யடைகிறார்கள். திரி மூர்த்திகளை வேர்களாக உடையவராகியும் மரீசி பிரஜாபதி மனு முதலான பேர்களை யனேகசாகைகளாக உடையவர்களாகியும் தம்மை ஆஸ்ரயமாக உடையதான பிரகிருதியை சத்துவாதிகுண பேதத்தினாலே பிரித்துச்சிருஷ்டி ஸ்திதி பிரளயங்களுக்கு ஏதுக்களான நான்ருத்திரன் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு என்று இந்தப்பிரகாரம் மூன்று ரூபத்தை யுடையவராய் பிரபஞ்சமாகிற விருஷத் துக்குக் காரணமாகியு யிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டு பிரணாமம் பண்ணுகிறேன் பிரளயகாலத்திலே யிராநின்றும் அனந்தசக்திகளை யுடையவராகியு யிருக்கிற யாதொருபகவானுடைய நாபிக்கமலத்தில் நின்றும் இவ்விடத்திலே பகதவ ரூபமான சித்தத்துக்கு அபிமானி தேவதையாயிருக்கிற நான் உண்டானேனோ அந்தப்பகவானுடைய ஆச்சரிய கரமான இந்த ரூபத்தை விஸ்தாரப்பண்ணி னின்ற எனக்கு வேதவசனங்களுடைய உச்சாரணமானது நாசத்தையடை யாம்- விருக்கக்கடவது. மிகவும் கிருபாசாலியாகவும் புராணபுருடராகியு யிருக்கிற பகவானுனவர் மிகவும் விருத்தியடையாநின்ற பிரீதியையுடைய புன் றிரிப்புடனேகூட நேத்திரகமலத்தை விசாசம்செய்யா நின்றும் கொண்டு பிர பஞ்சத்தினுடைய ஆவிர்ப்பவத்தின் பொருட்டும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்

மே எழுந்திருந்து மதுரமான வாக்கினுலே என்னுடைய விசனத்தைப் போக் கடிக்கக்கடவர்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப் பிரம்மாவர்னவர் தமக்குக் காரணமான அந்தப் பகவானுடைய தபசினுலேயும், உபாசனையினுலேயும், சித்தமாதியினுலேயும் பார்த்துத் தன்னுடைய மனோவாக்குகளின் சக்தி யெவ்வளவோ அவ்வளவு தோத்திரம் பண்ணி மிகவும் இளப்பையடைந்தவன் போல வொழிந்தார். பிற்பாடு மதுரதரரானவர் கம்பிரமானவாக்கினுலே அவருடையமோகந்தணிய ஒருவார்த்தைசொன்னார், வாரீர்வேதகற்பனே! நீர் என்னை யாதொரு சிருஷ்டியைக்குறித்துப் பிரார்த்தித்திரோ அது பூர்வமே உம்மாலே சம்பாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. என்னை ஆஸ்ரயமாகவுடைய வேதவிதையைப் பரிசீலனம் பண்ணித்திரும்பவும் தவசைச்செய்து அந்த விதையினுலேயும் தவசினுலே யும் உம்முடைய இருதயத்துக்குள்ளே மிகவும் பிரகாசமாயிருக்கிற லோங்க னைப் பார்க்கப்போகிறீர்.

வாரீர் பிரம்மாவே! பிற்பாடு நீர்மிகவும் பக்தியை யுடையவராகியும் சித்தசமாதானத்தை யுடையவராகியு மிருந்து உம்மிடத்திலேயும் லோகங்களி லேயும் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கின்ற என்னையும் என்னிடத்திலே பிரா னின்ற லோகங்களையும் ஜீவாத்துமாக்களையும் பார்க்கப்போகிறீர் காஷ்டங்களி லே யிருக்கின்ற அக்ஷியைப்போல் சர்வபூதங்களிலேயும் அந்தரியாமியாயி ருக்கின்ற என்னைப்பார்க்கும் போதே சமஸ்தமோகத்தையும் விட்டு நானுவிதங் களான கர்மசமூகங்களுடனே கூடின பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கவேணு மென்று இச்சிக்கின்ற உம்முடைய அந்தக் கரணமானது இந்தவிஷயத்திலே விசனத்தை யடையாமலிருக்கப் போகிறது என்னுடைய அனுக்கிரகமானது உண்டாயிருக்கிறபடியினுலே ஆதிரிஷியாயிருக்கிறவும்மை பாபிஷ்டமானரஜோ குணமானது பற்றப்போகிறதில்லை பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க வேணுமென்று யத்தனித்த உம்முடைய மனது என்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாகவைக்கப்பட்ட தினுலே நீர் பிராணிகளுக்கு மிகவும் அறியக்கூடாதவனா யிருக்கிற நான் உம் மாலே அறியப்பட்டேன். தவசிலேமிகவும் நிஷ்டையும் உன்னிடத்திலே அசஞ் சல்மானபக்தியும் தத்துவக்கியானமும் என்னுடைய ஸ்வரூபதரிசனமும் இது வெல்லாம் என்னுடைய அனுக்கிரமே ஆகாதிக்கிறது. உமக்கு மங்களம் உண் டாகக்கடவது.

யாதொரு புருஷனுனவன்! உம்மாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்தோத்திரத்தினு லே நித்தியமாக ஸ்தோத்திரஞ்செய்து என்னை வுபாசிக்கிறோ. அந்தப்புரு ஷனுக்கு சீக்கிரமாகப் பிரசன்னனாய் விடுவேன் தடாகம் ஆராமம் முதலான தர்மங்களாலேயும் தபசு யெக்யங்கள் தானங்கள் யோகாப்பியாசங்கள் சித்த சமாதியினுலே புருஷானுக்கு யாதொருபலம் சித்திக்குமோ அந்தபலத்தில் என்னுடைய பிரீதியே காரணமென்று தத்துவத்தை யறிந்தபேர்களுடைய சித்தாந்தம். ஆகையினுலே என்னிடத்திலே பக்தியைப்பண்ணக்கடவன், சர்வ

வேதமயராகியும், என்னைக்காரணமாக வுடையவராகியு மிருக்கிற நீர்தானே இந்த மூன்றுலோகத்தையும் சிருஷ்டிக்கக் கடவீர். என்னிடத்திலேயே யிருக் கிற பிராணிகளைச் சிருஷ்டிபண்ணக் கடவீரென்று அந்தப்பகவானுனவர் பிரம்மாவின் பொருட்டுச் சிருஷ்டிக்கத்தக்கதான் இந்தஜகத்தை ஸ்வரூபத்தி னுலே பிரகாசம் பண்ணுவித்து அந்தர்த்தானமானார்.

ப த் த ர வ து அ த் தி ய ர ய ம்.

கலி வந்தம்.

கிரமமாகச் சிருஷ்டிகளத்தற்கு
அரியபிராகிருத மார்ந்தவிபாகத்தால்
உரியசிருஷ்டி யொளித்திருந்தவிதர்
தெரியவேசொல்லப் பட்டிருக்கின்றதே.

கிரமமாகச் சிருஷ்டியைச் சொல்லுகைக்கு பிராகிருதமுதலான விபாகத் தினுலே சிருஷ்டியானது புத்து விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

வி து ர ரு ட ய வ ர க் கி ய ம்.

வாரீர் மைத்திரேயமகாரிஷியே! பகவான் அந்தர்த்தானத்தை யடைந்த பிற்பாடு பிரம்மாவானவர் பிரஜைகளை எத்தனைவிதமாகச் சிருஷ்டித்தார். அதைக் கிரமமாக எனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று விதுரராலே பிரார்த்தித் தப்பட்டவராய் மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் யதாக்கிரமமாகச்சொன்னார்.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப்பிரம்மாவும் ஜன்மரகித ரானபகவானுலே வரப் பட்டவராய்த் தமக்கிருப்பிடமான பத்மமுக மத்தியிலேபிரவேசித்து அந்த ஒருகமலத்தையே மூன்றுலோகரூபமாக விபாகம் பண்ணினார். வாரீர் விதுரரே! மூன்று லோகரூபமாய் அந்த பிரம்மாவினால் நான்தோறும் சிருஷ்டிக்கத்தக்க தான ஜீவானுடைய போகஸ்தானத்தின் சிருஷ்டியானது சொல்லப்பட்டது. மகாலோகமுதல் பிரம்ம லோகபரியந்தங்களான லோகங்கள் பலாபேட்சையில் லாமல் செய்யப்பட்ட கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபமானபடியினுலே பிரம்மாவின் னுடைய விபரார்த்த காலபரியந்தம் நாசமில்லாமலே யிருக்கும் பூலோக, புவர் லோக, சுவர்லோக மிந்தமூன்று லோகங்கள் காமிய கர்மத்தினுடைய பலமான படியினுலே கல்பங்கள் தோறும் உற்பத்திராசங்களையுடையதுகளா யிருக்குமெ ன்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப் பார்த்து நானுவித விசித்திர ரூபத்தையுடைய ஸ்ரீஹரியினது காலமென்று சொன்ன அந்தக் காலமானது எப்படி கற்பிக்கப்படுகிறது. அதைவிஸ்தாரமாக எனக்குச்சொல்லக் கடவீ ரென்றுபிரார்த்தியாகின்ற விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேயர்கொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதாரரே! சத்வாதிருணங்களுடைய விகாரமான மகத்தத்துவமுதலான தத்துவங்களுடைய பரிணாமத்தினாலேயே ஆதியந்த மில்லாமலிருக்கிற அந்தகாலத்தை நிமித்தமாகவுடைய பகவானுவர் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை லீலையினாலே பிரபஞ்சரூபமாகச் சிருஷ்டித்தார், பிரம்மமயமாயிருக்கிற இந்தப் பிரபஞ்சமானது கர்த்தாவான ஸ்வரூபாலேயும் காலமென்கிற நிமித்தத்தினாலேயும் வேறுகக்காணப்படுகிறது. இந்தப் பிரபஞ்ச மிப்போதிருந்தபடியே பூர்வமுமிருந்தது. இனிமேலும் இப்படியே யிருக்கப்போகிறது இந்தப்பிரபஞ்சத்துக்கு பிராகிருதமென்றும் வைகிருதமென்றும் இந்தப்பேதங்களாலே சிருஷ்டியானது ஒன்பது விதமாகச் சொல்லப்படும் அது பத்தாவதாகவுமிருக்கிறது இந்தப்பிரபஞ்சத்துக்குக் காலத்தினால் நித்தியப்பிரளயமும் சங்க்ருஷ்ணருடைய முகத்திலின்று உண்டாகானின்ற பிரளயாக்கினியினாலே நைமித்திகப்பிரளயமும் தன்தன் காரியங்களைக் கிரஹிப்பின்ற சத்துவாதிருணங்களாலே பிராகிருதமென்றும் இந்தப்பிரகாரம் பிரளயமானது மூன்று விதமாகச் சொல்லப்படா நிற்கிறது தசவித சிருஷ்டியாவது. எப்படியென்றால் ஸ்ரீஹரியினுடைய சமீபத்திலின்று சத்வாதிருணங்களுடைய சாஞ் சல்லியமானது மகத்தத்துவத்தினுடைய சிருஷ்டியான பிரதமசிருஷ்டியாகா நிற்கிறது அகங்காரசிருஷ்டியிலே திரவியங்கள் இந்திரியங்கள் கிரியை இதுகளுடைய சிருஷ்டியுண்டாக்கி அந்த அகங்காரத்தினுடைய சிருஷ்டி இரண்டாம் சிருஷ்டி. பூதருட்சமரூபமாகியும் மகாபூதங்களுக்குச் சனகமாயுமிருக்கிற பூதசிருஷ்டியானது மூன்றாம் சிருஷ்டியென்று சொல்லப்படும். கியானேந்திரிய ஸ்வரூபமான இந்திரியசிருஷ்டியானது நாலாம் சிருஷ்டியாகாநிற்கிறது. மன்தானது யாதொரு சத்துவகுணம் பிரதானமாகாநிற்கிறதோ அந்தச்சத்துவகுணஸ்வரூபமான இந்திரியாபிமானி தேவர்களுடைய சிருஷ்டியானது ஐந்தாம் சிருஷ்டியாகாநிற்கிறது ஜீவானுக்கு ஆவரணத்தையும் நானென்கிற விசேஷபத்தியையும் பண்ணுபின்ற அக்கியானத்தினுடைய சிருஷ்டியானது ஆறாம் சிருஷ்டி. யாகாநிற்கிறது இந்த ஆறுசிருஷ்டிகளும் பிராகிருத சிருஷ்டிகளாகாநிற்கிறது இதுசம்சார துக்கத்தை விமீர்த்திப்பியானின்ற புத்தியையுடைய ஸ்ரீஹரியினது லீலையாகாநிற்கிறது எப்படியென்றால் புஷ்பமன்றியிலே பலிக்கிற விருஷங்கள் பலபாகத்தினாலே அந்தத்தை யடையானின்ற ஓஷதிகள் ஏறிப்படருகிற கொடிகள் மூங்கில் முதலானதுகள் பூமியிலே படருகிற கொடிகள் புஷ்பித்துப் பலிக்கப்பட்ட விருஷங்கள் இதுகளுடைய சிருஷ்டியானது ஆறுவிதமாகாநின்றது, இந்த ஆறும் ஊர்த்துவ சஞ்சாரத்தை யுடையதுகளாகியும் கியானப்பிரகாச மில்லாததுகளாகியும் இருதயத்துக்குள்ளேயே சிதோஷ்ண ரூபஸ்பரிசத்தை யறியா நின்றுகொண்டு அநேகபேதங்களை யுடையதுகளாகியுமாக விருக்கும். பட்சிமிருகசாதிகளுடைய சிருட்டியானது எட்டாம்சிருட்டி யாகாநிற்கிறது அச்சிருட்டியானது இருபத்தெட்டுவிதங்களான அந்தப்பிராணிகள் நானேக்கு வரப்போகிறதை அறியாததுகளாகியும் ஆகாராதி மாத்திரத்தையே யுடையதுகளாகியும் ஆக்கிராணத்தினாலேயே வஸ்துக்களை யறியானின்றும் இருதயத்திலே விவேககுணியங்களாகவுமிருக்கும் இருபத்தெட்டு விதங்க்ளெப்படியென்றால் பசு ஆடு எருமை மான்

பன்றி சவையம், வெள்ளாடு ஒட்டகம் இந்த வொன்பதுகளும் இரண்டு குளம்புகளுடைய மிருகங்கள் கழுதை அசுவம் கோவேறுகழுதை கவுரமிருகம் சரபம் கவுரிமான் இந்த ஆறும் ஒருகுளம்பையுடைய மிருகங்கள். நாய் நரி செந்நாய் புலி பூனை முசல் முள்ளம்பன்றி, சிங்கம் குரங்கு யானை உடுப்பு ஆமை இந்தப்பனிரண்டும் ஐந்து நகங்களுடையதுகள். முதலை முதலான சகலசெந்துக்களும் கழுகு பருந்து கனிடேகை காடை வல்லூரு மயில் அம்சம் சாரசம் சக்கிரவாகம் காக்கை கோட்டான் கோகிலம் முதலானதுகள் ஆகாயசஞ்சாரிகள்.

வாரீர் விதாரரே! பூமியிலே ஆகாசசஞ்சாரத்தை யுடையதான மனுஷியாளுடைய சிருட்டி ஒன்பதாக விருக்கிறது அது ஏகரூபமாகவும் ரஜோகுணத்தையுடைய வர்களாகவும் காமத்திலேயே ஆசத்தியை யுடையவர்களாகியும் துக்கத்திலே சுகபுத்தியை யுடையவர்களாகியுமிருப்பார்கள் ஸ்தாவரம் திரியக்கு மனுஷியான் இந்தமூன்று சிருட்டிகளும் வைகிருத சிருட்டியென்று சொல்லப்படும் சனற்குமாரர் முதலானபேர்களுடைய சிருட்டியானது பிராகிருதமென்றும் வைகிருதமென்றும் இரண்டுவிதமாகச் சொல்லப்படும் தேவ சிருஷ்டி பதினெட்டுவிதம் அதாவது தேவர்கள் பிதூர்கள் அசுரர்கள் கந்தருவர்கள் அப்சரசுக்கள் சித்தர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷசர்கள் சாரணர்கள் பூதப்பிரேத பாசாசுகள் வித்தியாதரர்கள் கின்னரர்கள் கிம்புருடர்கள் முதலான பதினெட்டுவிதமென்று சொல்லப்படும் இந்தப் பத்துசிருட்டிகளும் பிரம்மரூபியான ஸ்ரீஹரியினாலே பண்ணப்பட்டதுகள், இதற்குமேல் மனுக்களையும் மனுவந்தரங்களையும் சொல்லுகிறேன் கேட்கக்கடவீர்.

வாரீர் விதாரரே! ஸ்ரீஹரியானவர் இந்தப்பிரகாரம் கல்பாதிகளிலே சிருஷ்டித்தது. இந்த சிருஷ்டி முன்னேயுண்டாயிற்று, பின்னேயுண்டாயிற்றென்கிற விவகாரத்தைச்சுருதிமுதலானதுகள் பாரமார்த்திகமாகச் சொல்லப் பிரவர்த்தித்ததுகளன்று அதுகளுக்கு அந்தப்பரமார்த்துமாயினுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறதிலேயே தாத்பரியம் நதியிலேசமுலாநின்ற சுழலுக்கு முன் பின் என்கிற வியவஸ்த யில்லாததுபோலும் சொற்பனமுதலான சிருஷ்டிகளிலே ஸ்வரூபம் முதலான வியவஸ்தையில்லாதது போலும் ஸ்வரன் மாயாவியான படியினாலே அவரால் பண்ணப்படுகின்ற சிருட்டிகளுக்கு முன்பின் என்கிற வியவஸ்தையிலில்லை.

வாரீர் விதாரரே! இந்தக்கல்பத்திலும் மன்வந்தரத்திலும் தேவாகரள் முதலான பேர்கள் காமரூபங்களாலே சொல்லப் படுகிறவர்களே கல்பாந்தரத்திலேயும் மன்வந்தரத்திலேயும் இந்த நாமரூபங்களாலேயே சொல்லப்படா நிற்பார்கள்.

ப தி னே ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விநித்தம்.

மூர்திமேபர மாணுமுதலான
அந்தமாகு மவயவங்கனாலே
உந்துகால மொளியுகங்கள் பத்தின்
விர்தையாம்பிர மாணவிளம்புதும்.

பரமாணு முதலான அவயவங்களாலே காலமும் யுகமும் மன்வந்திராதி
களாலே கல்பத்தினுடைய பிரமாணதிகளும் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகா ரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பிறவானின்ற வஸ்துவினுடைய காரணங்களுக்குள்ளே
கடைசியாயிராநின்ற அவயவத்துக்கு அவயமாகாமலும் அனேகமாயிருந்தும்
காரியாவஸ்தையை அடையாமலும் ஒன்றோடொன்று கூடாமலும் யாதொ
ன்று இருக்கிறதோ அது பரமாணுவென்று அறியத்தக்கது. ஏகமாய்ச் சே
ராரின்ற பரமாணுக்களாலே மனுஷியாளுக்கு அவயவியென்கிற புத்தியானது
உண்டாகிறது. அந்தப் பரமாணுவாதி வியவஸ்தைகளுடைய பிராப்தியினால்
பிரபஞ்சத்தை அளவிடாநின்றும் பகவானுடைய சக்தி ஸ்வரூபமாகவும் மிக
வும் சூட்சுமமாகியும் சிருஷ்டி ஸ்திதி லயங்களுக்குக் காரணமாகியு மிராநின்ற
காலமும் ஸ்தூல சூட்சுமபேதங்களாலே அறியப்படாநிற்கிறது. பிரபஞ்சத்தி
னுடைய பரமாணு அவஸ்தையை அனுபவிக்கிற காலமானது பரமாணு
வென்று சொல்லப்படும். அந்தக் காலமானது பரம மகாகாலமாகச் சொல்லப்
படும். இரண்டு பரமாணுக்கள் ஒரு அணுவென்று சொல்லப்படும் மூன்று
அணுக்கள் ஒருதிரசரேணுவென்று சொல்லப்படும். கவாஷுத்திலே பிரவேசி
யாநின்ற சூரியகிரணங்களிலே அணுவர்த்தித்தும் ஆகாசத்திலே பறந்துகொண்
டும் பூமியை யடையாமலுமிருக்கிற அப்படிப்பட்ட மூன்று திரசரேணுக்களை
அடைகிறகாலமானது துருடிகாலமென்று சொல்லப்படும். நூறுதுருடிகால
மானது ஒருவேதகாலமென்று சொல்லப்படும் மூன்றுவேதகாலம் கூடினால்
ஒரு லவகாலமென்று சொல்லப்படும். மூன்று லவம் கூடினால் ஒரு நிமிஷ
மென்று சொல்லப்படும் மூன்று நிமிஷமானது ஒருக்ஷணமென்று சொல்லப்
படும். ஐந்துக்ஷணமானால் ஒருகாஷ்டையென்று சொல்லுவார்கள். பதினைந்து
காஷ்டை ஒரு லகுவென்று சொல்லுவார்கள். பதினைந்து லகுக்களை ஒரு நாழி
கையென்று சொல்லுவார்கள். இரண்டு நாழிகையை ஒரு முகூர்த்த மென்று
சொல்லுவார்கள் ஆறு நாழிகையாகிலும் ஏழு நாழிகையாகிலும் மனுஷியா
ளுக்கு ஒரு ஜாமமாகாநிற்கும் ஐந்து குண்டமணிபிடை பொன்னானது ஒரு
-மாஷமென்று சொல்லப்படும். நாலுகிரற்கடை அளவாகப் பண்ணப்பட்டிருக்

கிற நாலுமாஷப்பொன்னிலே படியிலேசெய்யப்பட்ட ரந்திரத்தை யுடையதா
கியும் ஆறுபலம் தாம்பரத்தாலே செய்யப்பட்ட பாத்திரமானது நாழி ஜலத்
தினிலே அந்த ரந்திரத்தினாலே பிரவேசிக்கப்பட்டு எவ்வளவிலே முழுக்கப்போ
கிறதோ அந்தக் காலமானது ஒரு நாழிகையென்றும் சொல்லப்படும். மனுஷி
யாளுக்குப் பகலிலே நாலுஜாமமும் இராத்திரியிலே நாலுஜாமமு முண்டாகா
நிற்கும். அதுவே அகோராத்திர மாகாநிற்கிறது. பதினைந்து அகோராத்திரம்
ஒருபக்ஷமென்று சொல்லப்படும். அந்தப் பக்ஷமானது சுக்கிலபக்ஷம் கிருஷ்
ணபக்ஷமென்று இரண்டுவிதமாகா நிற்கும். அந்த இரண்டு பக்ஷமும் பூரண
மானால் மனுஷியாளுக்கு ஒரு மாதமாகாநிற்கும் அந்த மாதமானது பித்ர
தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத்திரமென்று சொல்லப்படும் இரண்டு மாதக்
கள் ஒரு ருதுவென்று சொல்லப்படும். ஆறுமாதங்கள் ஒரு அயனமென்று
சொல்லப்படும். அந்த அயனமானது உத்தராயணம் தக்ஷிணயனமென்று
இரண்டுவிதமாகா நிற்கும். இந்த இரண்டு அயனங்களைச் சொர்க்கலோகத்தி
லே தேவர்களுக்கு ஒரு அகோராத்திரமென்று சொல்லுவார்கள் பனிரண்டு
மாதங்கள் ஒரு வருஷமாகாநிற்கும். இப்படி நூறுவருஷமானது மனுஷியா
ளுக்குப் பரமமான ஆயுசாகச் சொல்லப்படா நிற்கிறது சந்திராதி கிரகங்கள்
அசுவனி முதலான நக்ஷத்திரங்கள் இதுகளோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற
காலசக்கரத்தினாலே யிராநின்றும். காலஸ்வரூபியாகியும் ஸ்வரூபமாகியு மிருக்
கிற சூரியனானவன் பரமாணு முதலாகியும் வருஷத்தை அந்தமாக வுடைய
தாகியு மிருக்கிற காலத்தினாலே பனிரண்டிராசி ஸ்வரூபமான புவனகோசத்
தைச் சுற்றிக்கொண்டிருந் நிற்கிறான்.

வாரீர் விதாரே! செளரமானம் பார்க்கல் மத்தியமானம், சார்திரமானம்
இதுமுதலான பேதத்தினாலே சம்வச்சரமென்றும், பரிவச்சரமென்றும், இதர
வச்சரமென்றும், அனுவச்சரமென்றும், வச்சரமென்றும் இந்தப் பிரகாரம்
சொல்லப்படாநிற்கிறது. தேஜோமண்டல ரூபமான யாதொரு சூரியனானவன்
சிருஷ்டிக்கத் தக்கதுகளான காரியசக்தியை காலரூபமான தன்னுடைய சக்தி
யினாலே அனேகப்பிரகாரமாகக் காரியாபி முகமாகப் பண்ணுவின்றுகொண்டு
புருஷனுக்கு மோகவித்தியின் பொருட்டும் பல இச்சையையுடைய பேர்க
ளுக்குச் சொர்க்காதி பலத்தை யக்கியங்களாலே விஸ்தரமாகப் பண்ணிக்
கொண்டும் ஆகாசத்திலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறோனே வருஷம் முத
லான ஐந்துக்கும் பிரவர்த்ததை இருக்கிற அந்தச் சூரியன்பொருட்டுப் பூசை
யைப் பண்ணக் கடவீர்கள் என்று சொல்லாநின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப்
பார்த்து விதாரேக்கேட்கிறார்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! பிதர்கள் தேவர்கள் மனுஷியாள் இவர்
களுக்குத் தங்கள் தங்கள் மானத்தினாலே நூறுவருஷமென்று கணிதமான
பரமாயுசினுடைய பிரமானமானது சொல்லப்பட்டது. பிரம்மாவுக்கு நான்
தோறும் சிருஷ்டிக்கத் தக்கதான இந்த மூன்றுலோகத்தைக் காட்டிலும்
வெளிப்பட்டவர்களாய் யாதொரு கியானிகளிருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய

கதியைச் சொல்லக்கடவீர் கியானிகளானபேர்கள் யோகசித்தமாயிருக்கிற நேத்திரத்தினாலே அறியக்கூடாத பதார்த்தத்தை அறிவார்களன்றோ வென்கிறவிதாரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதாரே! கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம், சந்தியை சந்தியாங்கிசம் இதுகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நான்கு யுகமும் பன்னிராயிரம் திவ்விய வருஷங்களை யுடையதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கிருதயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே நானூறு வருஷம் சந்தியாங்கிசமென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய அந்தத்திலே நானூறுவருஷம் இந்த எண்ணூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கிருதயுகம் நாலாயிரவருஷமென்று சொல்லப்படும் திரேதாயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே முன்னூறுவருஷம் அந்தத்திலே முன்னூறுவருஷம் இந்த அறுநூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே திரேதாயுகம் மூவாயிர வருஷமென்று சொல்லப்படும். துவாபரயுக சந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே இருநூறு வருஷமும் அந்தத்திலே இருநூறுவருஷமும் இந்த நானூறுவருஷங்களுக்கு மத்தியிலே துவாபரயுகமும் இரண்டாயிர வருஷமென்று சொல்லப்படும். கலியுகசந்தியென்று சொல்லப்பட்ட யுகத்தினுடைய ஆதியிலே நூறுவருஷமும் அந்தத்திலே நூறுவருஷமும் இந்த இருநூறு வருஷங்களுக்கு மத்தியிலே கலியுகம் ஆயிரம் வருஷமென்று சொல்லப்படும் யுகங்களுக்குள்ளே கிருதயுகமானது ஆதியுகமாய் உத்தமமாயும் கலியுகமானது அந்தியமாகிய வேதுவாகியுமிருக்கும் சந்தியை சந்தியாங்கிச இதுகள் மத்தியகாலத்திலே கவாலம்பனம் முதலான தர்மமானது பண்ணப்படுகிறதென்று காலத்தையறிந்த பெரியவர்கள் அதை யுகமென்று சொல்லுவார்கள் கிருதயுகத்திலே தர்மமானது நான்குபாதத்தை யுடையதாகக்கொண்டு மனுஷியானே யாஸ்ரயித்திருக்கும்.

அந்தத் தர்மந்தானே மற்றயுகங்களிலே விருத்தியடைகின்ற அதர்மமென்கிற பாதத்தினாலே குறைந்து போகும் இந்த மூன்று லோகத்துக்கும் வெளியிலே மகாலோகமுதலாகிய பிரம்மலோக பரியந்தங்களான லோகங்களிலே ஆயிரம் சதுர்யுகம் ஒருபகலும் ஆயிரம் சதுர்யுகம் ஒருராத்திரியுமாக இரண்டுஞ்சேர்ந்து ஒருநாளாகிற்றுகூட அந்தராத்திரியிலே விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவானவர் சயனித்து நித்திரைபண்ணி-அந்த ராத்திரி முடியிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டு லோககிருட்டியானது ஒரு பகல் முப்பதுநாழிகையிலே பதினாறு மனுக்களை அனுபவித்துக்கொண்டு உண்டாகாநிற்கும் ஒருமனுவந்தரம் எத்தனையுகமென்றால் திவ்வியவருடங்களிலே ஐயாயிரத்திறாற்றி நாற்பத்திரண்டு வருஷமும் பத்துமாதமும் எட்டுநாளும் நாலுஜாமமும் இரண்டு முகூர்த்தமும் காலே அரைக்காலேகாணி அரைக்காணி நாழிகையும் இவ்வளவுகாலத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற எழுபத்தொரு சதுர்யுகபரியந்தம் மனுவானவன் தன் தன் காலத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுகிறபன் மனுவந்தரங்களிலே அந்தந்த மனுக்களுடைய புத்திரர்களான பேர்கள் கிரமமாய் ராஜாவாகநிற்

பார்கள் மனுக்களும் சப்தரிஷிகளும் தேவர்களும் எக்காலத்திலேயும் இருப்பார்கள். இந்திரர்களும் அவர்களை அனுவர்த்தியா நின்ற கந்தருவாள் முதலானபேர்களும் ஏக்காலத்திலேயே உண்டாயிருப்பார்கள்.

பகழிமிருகாதிகள் மனுஷ்யாள் பிதுர்க்கள் தேவர்கள் இவர்களுக்குத் தன்தன்கர்மங்களாலே கிருஷ்டிக்கிறது பிரம்மாவுக்கு நான்தோறும் பண்ணப்படுகிற கிருட்டியாகவிருக்கும் மனுவந்தரங்களிலே பகவானுனவர் சத்துவருணத்தைத்தரித்துத் தம்முடைய மூர்த்திகளான மனுமுதலான பேர்களாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட பவுருஷத்தையுடைய ஜகத்தைரட்சிக்கிற பகவானுனவர் சாயங்காலத்திலே தமோருணலோகத்தைக் கிரகித்து நிக்கிரகிக்கப் பட்ட பவுருஷத்தை யுடையவராய் தம்மிடத்திலேயே பிரவேசிக்கின்ற பிரானிகளையுமுடையவராய் வியாபாரஞ்ஞியராயிருப்பார் இராத்திரியானது உண்டாயிருக்கையில் பூலோகமுதலான மூன்றுலோகங்களும் சந்திரஞ்ஞியாளுடைய பிரகாசமில்லாததுகளாய் வியாபாரத்திலே நின்றும் ஒழிந்திரானின்ற அந்த பிரம்மாவையே அடையநிற்கும். பகவானுடைய சக்தி ஸ்வரூபமான சங்கிருஷ்ணருடைய முகாக்கினியினாலே மூன்றுலோகமும் தகிக்கப்பட்டுப் போகையில் பிருகுமகாரிஷி முதலானபேர்கள் அக்கினியைச் சவாலையினாலே மிகவும் பிடிக்கப்பட்டவர்களாய் மகாலோகத்தைவிட்டு ஜனலோகத்தை அடைவார்கள். அப்போது கற்பாந்த காலத்திலே மிகவும் விரத்தியடையாநின்ற சமுத்திரங்களானதுகள் மிகவும் சாஞ்சல்யத்தை யுடையதுகளாகி மகாவாயுக்களாலே யுண்டாக்கப்பட்ட அலைகளை யுடையதுகளாய் இந்தமூன்று லோகத்தையுஞ் சூழ்ந்துக்கொள்ளும். அந்த ஜலமத்தியிலே ஸ்ரீஹரியானவர் அனந்த சயனராதி யோக நித்திரையினாலே மூடப்பட்ட நேத்திரங்களை யுடையவராய் ஜனலோக வாசிகளான மஹாரிஷிகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

வாரீர் விதாரே! காலகதியிலே காணப்படாநின்ற மிருக்கிற அகோராத் திரி இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பரமமான ஆயுசானது நூறுவருஷ மாகாநிற்கும் மனுஷியாளுக்குப்போலவே அந்த ஆயுசும் கூடியத்தையடையும் பிரம்மாவுக்கு நூறுயுகிலே பாதி ஆயுசு பார்த்தமென்று சொல்லப்படும். இந்தப் பிரம்மாவுக்குப் பூர்வமான பார்த்தமானது நடந்துபோயிற்று. இரண்டாம் பார்த்தமானது இப்போது நடவாநிற்கிறது. அந்தப் பூர்வபார்த்தத்தினுடைய ஆதியிலே பிரம்மமென்னப்பட்ட மகாகற்பத்திலே சப்தபிரம்மமென்று சொல்லுகிற பிரம்மாவானவர் உண்டானார். அந்தப் பூர்வபார்த்தத்தினுடைய அந்தத்திலேயே பத்ம கற்பமானது உண்டாயிற்று.

ஸ்ரீஹரியினுடைய நாபிசரசில் நின்றும் லோகாகாரமானது உண்டானதைப் பத்மகற்பமென்று சொல்லுவார்கள். அதைப் பிரம்மாவுக்கு இரண்டாம் பார்த்தத்தினுடைய ஆதியிலே ஸ்ரீஹரியானவர் வராக அவதாரஞ்செய்ததினாலே இந்தக் கற்பம் வராக கற்பமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டு

பரார்த்தமென்று பெயரையுடையதாகியும், பிரம்மாவுக்கு னுறு ஆயுசாகியு
மிருக்கிற இந்தக் காலமானது காரியோபாதி சூனியராகியும், அனந்தராகியும்,
அநாதியாகியும், ஜகத்ருபியாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரிக்கு நிமிஷமென்று உபசார
மாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பரமானுகூலத்தை ஆதியாக வுடையதாகியும்
இரண்டு பரார்த்தத்தை அந்தமாக வுடையதாகியு மிருக்கிற இந்தக் காலமா
னது மிகவும் சமர்த்தமா யிருந்தாலும் அந்த ஈஸ்வரனுக்கு சமர்த்தமென்று
தேகாதிகளிலே அபிமானத்தையுடைய பேர்களுக்கே சமர்த்தமாகாநிற்கும்.
சோடச விகாரங்களாலே பண்ணப்படும் ஒன்றுக்கொன்று பத்தத்தனை உயர்த்
திகளாயிருக்கிற பிருதிவி முதலான ஏழு ஆபரணங்களாலே வெளியிலே சூழப்
பட்டு உள்ளே ஐம்பதுகோடி விஸ்தாரங்களா யிருக்கிற இந்தப் பிரம்மாண்ட
மானது யாதொரு ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்வரூபத்தினாலே பரமானுபோலே
காணப்படாமலும் அனேகங்கோடி பிரம்மாண்டராசிகள் ரோமாந்தரத்திலே
அடங்கினதுகளாய் காணப்படுகிற பரமபுருஷராகியும் மகாத்துமாவாகியு
மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய ஸமஸ்த காரணங்களுக்குக் கார
ணமான அந்த ஸ்வரூபத்தை ஆதியந்த சூனியமான சாக்ஷாத் பரப்பிரம்ம
மென்று சொல்லுவார்கள்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மதுரமாகிய மானசிகமான
சிதைவிலாக்கும் ராதிகளிடசிருஷ்டி
விதமதாகவே விர்த்தியடையாமல்
மதமனுஷ்யரின் சிருஷ்டியை வர்ணிப்பாம்.

மானசிகமான குமாரத்திகளுடைய சிருஷ்டியானது விர்த்தியடையாம
லே ஸ்திரீ புருஷ சரீரத்தினாலே பண்ணப்படாநின்ற மனுஷ சிருஷ்டியானது
வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பரமாத்துமாவினுடைய காலஸ்வரூபமான மகிமையா
னது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது பிரம்மாவானவர் இப்பிரபஞ்சத்தை எப்
படி சிருஷ்டித்தாரோ அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். லோககர்த்தாவான
அந்தப் பிரம்மாவானவர் பிரம்மத்தினுடைய அப்பிரகாச ரூபமான அந்தா
காரத்தையும் நான் என்கிற புத்திரூபமான மோகத்தையும் விஷயபோகங்களி
லே இச்சாரூபமான மகாபோகத்தையும் சிருஷ்டித்து மிகவும் பாபிஷ்டமான

அந்தச் சிருஷ்டியைப்பார்த்துத் தன்னை மிகவும் கொண்டாடிக்கொள்ளாமற்
போனார். பிற்பாடு பகவானுடைய கியானத்தினாலே மிகவும் பரிசுத்தமான மன
தினாலே சனகரையும் சனந்தரையும் சனத்சஜரையும் சனற்குமாரரையும் கிரி
யாகுனியாளாகியும் ஜிதேந்திரியாளாகியும் ஊர்த்துவரேதசுக்களாகியுமிருக்கிற
முனிகளைச் சிருஷ்டித்து அந்த முனிகளைப்பார்த்து வாருங்கள், புத்திரர்களே!
பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கக் கடவீர்களென்று சொல்லாநின்ற அந்தப் பிரம்மாவி
னுடைய ஆக்கினையை மோக்ஷசாதனமான தர்மத்தை யுடையவர்களாகியும்
வாசுதேவ பாராயணாகியு மிருக்கிற அம்முனிகள் ஒப்பாமற்போனார்கள்.
பிரம்மாவானவர் இந்தப் பிரகாரம் ஆக்கினையை ஆக்கிரியாம லிருக்கிற அந்
தப்புத்திரர்களாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டவராய் அதினாலே மிகவும் சகி
கக்கடாமலிருக்கிற கோபத்தை அடக்குவதற்கு முயன்றும் அது அடங்கா
மல் பிரம்மர்வினுடைய புருவமத்தியில் நின்றும லீலலோகித நென்கிற குமார
னாக ஆவிர்ப்பவித்து தேவர்களுக்கு முன்னே பிறந்தவராகியும் பகவானாகியு
மிருக்கிற அந்த ருத்திரானுவர் மிகவும் ரோதனம் பண்ணிக்கொண்டு பிரம்
மாவைநோக்கி வாரீர் ஜகத்குருவே எனக்கு நாமதேயங்களையும் ஸ்தானங்களை
யும் கற்பிக்கக் கடவீரென்று சொல்லுகின்ற அந்த உருத்திரனை நோக்கி
மனோக்கியமான ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் சுரசிரேஷ்டனே! நீரோதனம் பண்ணவேண்டாம் உனக்கு அப்
படியே ஸ்தானங்களையும் நாமங்களையும் கற்பிக்கிறேன் நீ மிகவும் பரபரப்பை
யுடைய பாலன்னுவன்போல் ரோதனை பண்ணின படியினாலே பிரஜைகள்
உன்னை ருத்திரனென்று சொல்லப்போகிறார்கள். இருதயம் இந்திரியங்கள்
ஆகாசம் வாழ்வு அக்கினி ஜலம் பூமி சூரியன் சந்திரன் தமசு இதுகள் உனக்கு
ஸ்தானங்களாகப் பூர்வமே நம்மாலே கற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. மன்னியு
வென்றும் மனுவென்றும் மகாகாளனென்றும் மகரனென்றும் பீமனென்றும்
ரிஷத்துவஜனென்றும் ஊர்த்தரேதசனென்றும் பவனென்றும் காலனென்
றும் வாமதேவனென்றும் திருதவிருதனென்றும் இந்த நாமங்களையுடையவ
னாய் புத்தியென்றும் திருதியென்றும் ரசானேயென்றும் உமையென்றும்
நியத்தென்றும் சற்பியென்றும் இனேயென்றும் அம்பிகையென்றும் இளவாதி
பென்றும் சதையென்றும் திசைசூயென்றும் ருத்திரானியென்றும் உமக்கு
ஸ்திரீகள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஸ்திரீகளோடே கூடினவராய்
பிரஜைகளுக்குப் பதியாகாநிற்கிற படியினாலே பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கக்
கடவீரென்று இந்தப் பிரகாரம் பிதாவான பிரம்மாவினாலே ஆக்கியாபிக்கப்
பட்டவராய் அந்த ருத்திரானுவர் அதுரூபமாக தமக்கு சமாணா யிருக்
கிற பிரஜைகளைச் சிருஷ்டித்தார். ருத்திரனாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களா
யும் ஜகத்தை நாலுபக்கமும் ஆக்கிரியாநின்று மிருக்கிற ருத்திரானுடைய
கூட்டங்களைப்பார்த்து பிரம்மாவானவர் சங்கையுடையவராய் ஒருவார்த்தை
சொன்னார். வாராய் சுரோத்தமனே! இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி
பண்ணினது போதும் உன்னாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இவர்கள் என்னோடு
கூட லோகங்களைத் தடுக்கிறவர்கள்போல் மிகவும் சகிக்கக்கூடாதவர்களாகியு

மிருக்கிற இப்படிப்பட்ட பிரஜைகளாலே திக்குகள் மிகவும் சந்தாபத்தை யடைந்ததுகள். உனக்கு மங்கள முண்டாகக் கடவது. சமஸ்த பிராணிகளுக் கும் சுபகரமான தவசைப்பண்ணிப் பூர்வகற்பத்திலே யிருந்த பிராணிகளைப் போலவே நீ இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கப்போகிறாய் புருஷனுனவன் தவசினாலேயே பரஞ்சோதிஸ்வராகியும் சர்வபிராணிகளுடைய இருதயத்தி லே வாசம்பண்ணுகின்ற மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை ஆபாசமன்றியிலே யடையா நிற்குன். ஆகையால் அப்படிப்பட்ட தவத்தைப் பண்ணக் கடவாயென்று பிரம்மாவிலே யாக்கியாபிக்கப்பட்டவராய் அந்த ருத்திரரானவர் அப்படி யே செய்கிறேனென்று அங்கீகரித்து வாணிபதியாகிய அந்தப் பிரம்மாவைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி அவர்கையி லனுமதிபெற்றுக்கொண்டு தவசுசெய்கிற தின்பொருட்டு வனத்தை யடைந்தார்.

பிற்பாடு ஸ்ரீ பகவானுடைய சக்திகளோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற அந்த பிரம்மாவுக்கு லோகசிருஷ்டிக்கு ஏதுக்களான மரீசு அத்திரி ஆங்கிரசு புலஸ்தியர் புலகர் கிருது பிருகு வதிஷ்டர் தக்ஷன் நாரதர் இந்தப் பத்துபேர் களும் பிறந்தார்கள். நாரதமுனியானவர் அந்தப் பிரம்மாவினுடைய மடியில் நின்று பிறந்தார். தக்ஷப்பிரஜாபதியானவர் கட்டைவிரலில் நின்றும் பிறந்தார். வசிஷ்டர் பிராணத்திலின்று பிறந்தார். பிருங்குமகாரிஷி தொக்கில்நின்றும் பிறந்தார். கிருதுவானவர் கையிலின்று பிறந்தார். புலகர் நாயியிலின்று பிறந்தார். புலஸ்தியரிஷி காதிலின்று பிறந்தார். ஆங்கிரசு முகத்தில்நின்றும் பிறந்தார். அத்திரிமகாரிஷி நேத்திரத்தில் நின்றும் பிறந்தார். மரீசிரிஷியான வர் மனதிலின்று பிறந்தார். யாதொரு தர்மத்திலே சாஷாத் ஸ்ரீமநாராயணர் பிரசன்னமாயிருக்கிறாரோ அந்த தர்மமானது பிரம்மாவினுடைய வல துஸ்தனத்திலின்று உண்டாயிற்று.

யாதொரு அதர்மத்தினாலே லோகபயங்கரமான மிருத்தியு வுண்டாயிற் றோ அந்த அதர்மமானது பிரம்மாவினுடைய முதுகிலின்று உண்டாயிற்று. இருதயத்திலின்று காமமும் புருவங்களில் நின்று கோபமும் அதரத்தில் நின்று லோகமும் முகத்தில் நின்று வாக்கும் கிசனத்தில் நின்று சமுத்திரங்களும் சாயையிலின்று தேவவூதிக்குப்பதியான கர்த்தமப் பிரஜாபதியு முண்டானார்கள். விசுவகர்த்தாவான அந்தப் பிரம்மாவினுடைய தேகத்தில் நின்றும் மனதில் நின்றும் இந்தப் பிரபஞ்சமானது இந்தப் பிரகாரம் உண் டாயிற்று.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய பெண்ணையும் பாலையாகியும் இச்சையிலலாத வர்களாகியு மிருக்கிறவர்க்கு தேவியைப்பார்த்து காமத்தை யுடையவராய் இச்சித்தாரென்று நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம், தம்முடைய புத்திராளாகியும் மரீசிபிரஜாபதி முதலாகிய அந்தரிஷிகள் அதர் மத்தைச் செய்யப் புத்தியை யுடையவராயிருக்கிற பிதாவான அந்தப்பிரம்மா னைப் பார்த்து விசுவாசத்தினாலே இந்தப்பிரகாரம், தர்மத்தையரிசித்தார்கள்.

வாரீர் சகத்கர்த்தாவே! உம்மைக்காட்டிலும் பூர்வம் உண்டாயிருந்த பிரம்மாக்களாலேயும் இப்படிப்பட்ட அதர்மமானது பண்ணப்படவில்லை. இனிமேல் யாதொருபேர்கள் உண்டாகப் போகிறார்களோ, அவர்களும் இப்ப டிப்பட்ட அதர்மத்தைப் பண்ணப்போகிறதில்லை சமர்த்தனைக விருக்கிற எந்தப் புருஷன் காமனை நிக்கிறகியாமல் தன்னுடைய பெண்ணைத்தானே யிச்சித்து அடைகுவான் மகாதேஜசுவிகளா யிருக்கிற மகாபுருஷர்களுக்கும் இப்படிப் பட்ட காரியமானது கீர்த்திப்பிரதாபக மாட்டாது.

யாதொரு பேர்களுடைய நடத்தையை யனுவர்த்தியானின்ற லோகமா னது சேஷமத்தையடைகிறதோ அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷன் இப்படிப்பட்ட காரியத்தைப் பண்ணுகிறது யுக்தமன்று யாதொருபகவானுனவர் தம்மு டைய பிரகாசத்தினாலே தம்மிடத்திலேயே யிரானின்ற இந்தப்பிரபஞ்சத்தைப் பிரகாசம்பண்ண நிற்கிறாரோ, அந்தப்பகவானுனவர் இந்தத்தர்மத்தை ரக்ஷி கிறதற்கு யோக்கியராகவு மிருக்கிறார். அந்தப்பாகவதன் பொருட்டுப் பிரண மம் பண்ணுகிறோமென்று சொல்லாநின்ற தம்முடைய புத்திரர்கள் வார்த் தையைக் கேட்டுப் பிரம்மாவானவர் மிகவும் லச்சையுடையவராகி அப்போது அந்தச்சரீரத்தை விட்டுவிட்டார். திக்குகளானதுகள் கோரூபமான அந் தச்சரீரத்தைக் கிரகித்ததுகள். அந்தச்சரீர மெதுவென்றால், மூடுபனியினாலே யாதொரு இருளுண்டாகிறதோ அதுவே அந்தச்சரீர மென்று சொல்லு வார்கள்.

பிற்பாடு இந்தச்சனங்களைப் பூர்வம்போல எந்தப் பிரகாரமாகச் சிருஷ்டிக்கப் போகிறேனென்று தியானம்பண்ணுகின்ற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய நான்குமுகத்தில் நின்றும் நான்குவேதங்களும் யக்கியங்களுடைய விஸ்தாரங் களும், உபவேதங்களும், நியாயங்களும் இதுகளோடேகூட பிரம்மசரியாதி ஆசீர்மங்களும் அதுகளுடைய விர்த்திகளும், தவசு, சவுசம், பூததயை சத்தி யவசனம் என்னப்பட்ட, தர்மத்தினுடைய நாலுபாதங்களு முண்டானதுகள் என்று சொல்லா நின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து விதுரரானவர் வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே தக்ஷன்முதலான பிரஜாபதிகளுக்குப் பிரபு வானவர் வேதமுதலானதுகளை என்னமாகச் சிருஷ்டித்தார், அதை எனக் குச் சொல்லக்கடவீரென்று பிரார்த்தியானின்ற விதுரைப் பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப்பிரம்மாவானவர் தர்மமுதலான முகங்களாலே நான்குவேதங்களையும் நான்குருதுக்களையும் கிரமமாகச் சிருஷ்டித்தார் அதெப் படியெனில் ருக்குவேதத்தைச் சஸ்திரக மென்னப்பட்ட ஹோதாவினுடைய கர்மமாகவும் யசர்வேதத்தை திறஜயை என்னப்பட்ட அத்துவரியுவினுடைய கர்மமாகவும் சாமவேதத்தை ஸ்துதிஸ்தோம் என்னப்பட்ட உத்காதாவினு டைய கர்மமாகவும், அதர்வணவேதத்தைப் பிராரப்த மென்னப்பட்ட பிரம் மாவினுடைய கர்மமாகவும் இந்தப்பிரகாரம் கிரமமாக நான்குவேதங்களையும்

பண்ணி மறுபடியும் கிழக்கு முகத்தினுலே ஆயுர்வேதத்தையும், தசுனமுகத் தினுலே தனுர்வேதத்தையும், மேற்கு முகத்தினுலே கந்தர்வவேதத்தையும், சமஸ்த முகங்களில் நின்றும். இதிகாசபுரண மென்னப்பட்ட ஐந்தாம் வேதத்தையும், பூர்வமுகத்தில் நின்றும் ஷோடசியென்றும் உதியமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களையும் தசுன முகத்தினுலே சயனம் அக்கினிஷ்டோம மென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், பச்சிம முகத்தினுலே அப்தோரியாமம் அதிராத்திர மென்னப்பட்ட கர்மங்களையும் உத்தரமுகத்தினுலே வாசபேயமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும் உத்தரமுகத்தினுலே கோவசமென்னப்பட்ட கர்மங்களையும், சவுசம் பூத பயதானம் தபசு சத்தியமென்கிற தர்மத்தினுடைய நான்கு பாதங்களையும் ஆசிரமங்களையும் அதினுடைய விர்த்திகளையும், உபநயனம் ஆரம்பித்துச் செய்யத்தகாதான பிரம்மசரியத்தையும் பிரஜாபத்திய விரதத்தையும் வேதாத்யயன பரியந்தம் செய்யத்தக்கதான விரதத்தையும் நைஷ்டிகப் பிரம்மசரியத்தையும் கிரகஸ்தாசிரமத்திலே நஷித்திரமன்றியிலே யிருக்கிற கிருஷி முதலான விர்த்தியையும், யாசனமுதலான விர்த்தியையும், யாசனைசெய்கையில் சம்பவியாபின்ற விர்த்தியையும் சேஷத்திரத்திலே யுதிர்ந்துபோன தானியங்களைப் பொருக்குகிற ரூபமான சிலேஞ்ச விர்த்தியையும் வானப்பிரஸ்தா சிரமத்தையும், நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டித் தார் அதெப்படியெனில் உழுது பயிரிடாமல் தானே விளையாபின்ற தானியங்களாலே சீவனம்பண்ணுபின்ற வைகானசானும் புதியதானியம் அகப்பட்டவுடனே பூர்வமச்சேர்த்திருந்த தானியத்தை விட்டுவிடுகிற பேர்களான வால்கில்லியர்களும் பிராதக்காலத்தி லெழுந்திருந்து எந்தத்திக்கைப் பார்க்கிறானோ அந்தத்திக்கிலேயே சம்பாதிக்கப்பட்ட பலமுதலானதுகளாலே சீவனம்பண்ணுபின்ற ஓளதும்பரானும், தானேமரத்தில் நின்றும் விழாபின்ற பலமுதலானதுகளாலே சீவனம்பண்ணுபின்ற பெண்பாலும் இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாக வானப்பிரஸ்தாள் சிருஷ்டிக்கப் பட்டார்கள். சன்னியாசா சீர்மத்திலேயும் தன்னுடைய ஆசீர்மதர்மத்தையே பிரதானமாகவுடைய குமசுகனும் கர்மத்தை யப்பிரதான மாகவெண்ணிக் கியானத்தையே பிரதானமாகவுடையவனான பெகூதனும் கியானப்பிரயாசத்திலே நிஷ்டையை யுடையவனான அம்சனும் தத்துவக்கியானத்தை யுடையவனான நிஷ்கிரியனும், இந்தப்பிரகாரம் நான்குவிதமாகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டார்கள். ஆத்மா நாதம் விவேகரூபமான மோட்சத்தைப் பலமாகவுடைய வித்தையும் சொர்க்காதி பலத்தையுடைய தான திரவியத்தையும் கிருஷியாதி ரூபமாகியும், ஜீவனஹேதுவாகியுமிருக்கிற விருத்தியும் அந்தப்பரமான தண்டநீதி வித்தையும், இந்தப்பிரகாரமே வியாதிசுளுக்கும் பிரணவம் அந்தப்பிரம்மவினுடைய இருதய ஆகாசத்தில் நின்றும் உண்டாயினதுகள், இவருடைய ரோமங்களின்று உஷ்ணிகுயென்னப்பட்ட சந்தசும், தொக்கில் நின்று காயத்திரி என்னப்பட்ட சந்தசும், மாக் கிசத்தி நின்று திருஷ்டிபு யென்னப்பட்ட சந்தசும், பித்தநாடியினின்று அனுஷ்டிபு யென்னப்பட்ட சந்தசும், அஸ்தியினின்று ஜகதி யென்னப்பட்ட சந்தசும், மச்சை யென்னப்பட்ட சாரத்தினின்று பங்கதி என்னப்பட்ட சந்தசும் பிராணனி நின்று மிறகிருதி யென்னப்பட்ட சந்தசும் உண்டாயிற்று.

அந்தப் பிரம்மவினுடைய ஜீவனானது ககாமுதலாய் இருபத்தைந்த அட்சரமாகியும், தேகமானது அகாரமுதலான வர்னங்களாகியும் இந்திரியங்களானதுகள் ச-ஷ-ஸ-ஹ-என்று நாலு வர்னங்களாகியும், பலமானது ய-ர-ல-வ-யென்று நாலு வர்னங்களாகியும், நிஷாதமுதலான சப்த சுரங்களும் அவருடைய ஜீவியினுலேயும் உண்டாயினதுகள்.

வாரீர் விதுரரே! வியத்தங்களான அக்ஷரங்களையும் அவ்யத்தமான பிரணவத்தையும் ஸ்வரூபமாக வுடையவராகியும் சப்தபிரம்மரூபியாகியுமிருக்கிற அந்தப்பிரம்மாவுக்குப் பரமார்த்தமாவானவர் பரிபூரணமான பிரம்ம ஸ்வரூபமாகியும் இந்திராதி ரூபமான நானூசத்திகளை யுடையவராகவுமாகப் பிரகாசித்தார்.

பின்பு அந்தப்பிரம்மாவானவர் வேறொரு சரீரத்தைக் கிரகித்துச் சிருஷ்டியின் பொருட்டு மனதைத்தரித்து மகாவிரியத்தை யுடைவர்களான ரிஷீஸ் வரர்களுடைய விஸ்தரிக்கப் படாமலிருக்கிற சிருஷ்டியையும் அரிந்து இருதயத்திலே மறுபடியுஞ்சிந்தித்தார். அதெப்படியென்றால் இதுமிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. நித்தியமாகச் சிருஷ்டிவியாபாரத்தை யுடையவனாயிருந்தாலும் எனக்குப் பிரஜைகள் விர்த்தியடைய வில்லை. இந்த விஷயத்திலே தெய்வமானது பிரீதி பந்தமகா நிற்கிறது இதுநிச்சயமென்று இந்தப்பிரகாரம் யுகத்தைச் செய்பாநின்றும் தெய்வானு கூலத்தையும் அபேங்கியானின்று மிருக்கிற அந்தப்பிரம்மவினுடைய ரூபமானது இரண்டு பிரகாரமாக ஆயிற்று, அந்த இரண்டு ரூபங்களினின்றும் பெண்ணும் பிள்ளையுமாய் இரண்டு சிசு உண்டாயிற்று. அந்தச் சிசுக்களிலே புருஷ சிசுவானது திரிலோகபதியான சுவாயம்பு மனுவாயிற்று. அந்தஸ்திரீ சிசுவான சதருபையென்று பெயரை யுடையவனாய் அந்தமனுவுக்கு ஸ்திரீயாக ஆயிற்று. அப்போது ஸ்திரீபுருஷானுடைய தர்மத்தினுலே பிரஜைகளானது விர்த்தியடைந்தது அதெப்படியென்றால் வாரீர் விதுரரே! அந்த ஸ்வாயம்பு மனுவானவன் சதருபை என்னப்பட்ட ஸ்திரீயினிடத்திலே ஐந்து பிள்ளைகளைப்பெற்றான். பிரிய விரதன் உத்தான பாதனென்று இரண்டு பிள்ளைகளையும் ஆவூதியென்றும் தேவவூதியென்றும் பிரசூதியென்றும் மூன்று பெண்களையும் இந்த ஐந்துபேரையும் பெற்றான். ஆவூதியென்கிற பெண்ணை ருகப்பிரஜாபதிக்கும், தேவவூதியை கர்த்தமபிரஜாபதிக்கும் பிரசூதியைதட்சப் பிரசாபதிக்கும் கொடுத்தான் அவர்களுடைய சந்ததிகளாலே இந்தஜகம் பூரிக்கப்பட்ட தாயிற்று.

பதிமுன்ருவது அத்தியாயம்.

கலி விநீதம்.

மனுப்பிரஜாபதி மக்களைச்சிருஷ்டிக்கப்
புனலிலேமுழுக்கிப் போனபூமியை
கனவராக ரூபியானநாதை
கனமுடன்செய்சங் காரங்கமுறுவாம்

மனுப்பிரஜாபதி பிரஜைகளைச் சிருஷ்டிக்க இச்சிருகையில் ஆகஸ்திய
மாக ஜலத்திலேமுழுக்கிப் போகாரின்ற பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகைக்கு
அவதரியா ரின்ற வராகரூபியான சுவாமியினாலேபண்ணப்பட்ட தைத்தியசங்
காரமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகர் வாக்கியம்.

வாராய் இராஜனே! இந்தபிரகாரம் சொல்லுகின்ற மைத்திரேயமகாரி
ஷியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு வாசதேவருடைய கதையிலே மிகவும் ஆத
ரவை யுடையவரான அந்த விதுரரானவர் மறுபடியும் பிரஸ்னம் பண்ணினார்.

வாரீர் மைத்திரேய மகாரிஷியே! பிரம்மாவுக்கு இஷ்டபுத்திரனாகியும்
திரிலோக பதியாயுமிருக்கிற அந்த சுவாயம்பு மனுவானவன் அனுகூலமான
பத்தினியை அடைந்த பிற்பாடு என்னசெய்தார்.

வாரீர் மகாரிஷியே! அந்த சுவாயம்பு மனுவானவர் விஸ்கவசேனரையே
ஆசிரயமாக வுடையவரன்றோ ஆகையினாலே ஆதிராஜனாகியும் மகானுபாவனா
கியு மிருக்கிற அந்த சுவாயம்பு மனுவினுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்கச்
சிரத்தையை யுடையவனான என்பொருட்டு சொல்லக்கடவீர்.

யாதொரு பேர்களுடைய இருதயத்திலே ஸ்ரீமுகுந்தருடைய பாதா
விந்தமானது நித்தியமாக விருக்கிறதோ அந்தமகா பாகவதானுடைய குணங்
களைக் கேள்விசெய்கிறது யாதொன் றுண்டோ இதுவே புருஷானுக்கு வெகு
காலம் கிரமப்பட்டு அறியப்படாநின்ற வேதார்த்தக் கியானத்தினுடைய
அர்த்தமாய்க் கியானிகளாலே சிலாக்கப்படா நிற்கின்றதன்றோ.

வாராய் மகாராசனே! இந்தப்பிரகாரம் சொல்லாநின்றும் மிகவும்
வணக்கத்தை யுடையவராகியும் சஹஸ்திர சிரசுகளை யுடையவரான ஸ்ரீகிருஷ்
ணபகவானுடைய திருவடிகளை இருதயத்திலே தரிக்காநின்று மிருக்கிற விது
ரரைப்பூர்த்து பகவானுடைய கதையிலே பிரவிர்த்திப் பிக்கப்பட்டவராகி
யும் புளகாங்கித தேகராகியுமிருக்கிற அந்த மைத்திரேய மகாரிஷியானவர்
ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ஸ்ரீ வராகவப் பெருமான்.

வாரீர் விதுரரே! தன்னுடைய பாரியையோடே கூடப் பிரம்மாவிடத்தி னின்றும் உண்டாகாவின்ற சுவாயம்பு மனுவானவர் அஞ்சலிபந்தத்துடன் சாஷ்டாங்கப் பிரணமம் பண்ணிக் கொண்டு அந்தப் பிரம்மாவைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாரீர் பிரபுவே! நீர் சமஸ்தபிராணி களுக்கும் பிதாவாகவிருக்கிற உம்மு டைய பிரஜைகளான எங்களுக்கு உம்முடைய சிசுருஷையானது எந்தக்கர் மத்தினாலே உண்டாமோ அந்தக்கர்மத்தை எங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டு மென்று கேட்கின்ற சுவாயம்பு மனுவைப்பார்த்து பிரம்மாவானவர் வாராய் குழந்தாய் பூபதியே! உனக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. நீகடமில்லாம விருக்கிற மனிதனாலே என்னை ரட்சிக்கக் கடவிரென்று ஸ்வயமாகவே பிரார்த் திக்கப்பட்ட படியினாலே உன்பொருட்டு மிகவுஞ் சந்துஷ்டனானேன்.

பிரமாத மில்லாதவர்களாயும் துவேஷ மில்லாதவர்களாயும் மிருக்கிற புத்திரராலே யதாசத்தி பிதாவினுடைய ஆக்கியையானது ஆதரவுடனே கூடக்கிரகிக்கப் படுகிறது இதுவே புத்திரராலே பிதாவினிடத்திலே செய் யப்படுகிற பூசையாகிறிற்றிது ஆகையாலே நீ இந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே உனக் குச் சமானானயிருக்கிற புத்திரனே யுண்பண்ணித் தர்மமார்க்கமாகப் பூமி யைப்பரிபாலனம் பண்ணக்கடவாய் புருஷோத்தமரான ஸ்ரீஹரியையும் யக்கி யங்களாலே யஜிக்கக்கடவாய்.

வாராய் ராஜனே! பிரஜா சம்ரக்ஷணத்தினாலேயே என்பொருட்டுப் பரம மான சிசுருஷையானது செய்யப்பட்டதாக விருக்கும் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கின்ற உனக்கு பகவானுள் ரிஷிகேசரும் பிரசன்னராக விருப்பார் யக்கிய மூர்த்தி யாகியும் ஜனர்த்தனராகியு மிருக்கிற பகவானுள்வர் யாதொரு பேர்களுக்குச் சந்துஷ்டராக வில்லையோ அவர்களுடைய சிரமமானது வியர்த்தமானதா யிருக்குமென்று சொல்லுகின்ற பிரம்மதேவரைப் பார்த்துச் சுவாயம்பு மனு வானவர் வாரீர் பாபநாசரே! உம்முடைய ஆக்கினியை நான் பரிபாலனம் பண்ணப்போகிறேன் பிரஜைகளுக்கும் எனக்கும் இருக்கத்தக்க ஸ்தானத் தைக் காண்பித்து அனுக்ஞை பண்ணக்கடவீர்.

சகலபிராணி களுக்கும் இருப்பிடமான பூமியானது பிரளய மகாஜலத் திலே முழுகியிருக்கிறதன்றோ, இந்தப் பூமிதேவியினுடைய வுத்தாரணத்திலே எத்தனமானது செய்யவேண்டியதென்று சொல்லுகின்ற சுவாயம்பு மனு னுடைய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பிரம்மாவானவர் பூர்வம் பாலனம் பண்ணப் பட்டிருந்த பூமி திரும்பவும் அகாரணமாக முழுகியிருக்கின்ற பூமியைப் பார்த்து இந்தப்பூமியை எந்தப்பிரகாரம் உத்தாரணம் பண்ணப்போகிறே னென்று வெகுதூரம் சிந்தித்து ஈஸ்வரனாலே சிருஷ்டிகாரியத்திலே ஆக்கியா பிக்கப்பட்டிருக்கிற நம்மாலே இப்போது இந்த விஷயத்திலே என்ன செய் யத்தக்கது நான் யாதொருபகவானுடைய இருதயத்தில் நின்றும் உண்டா

னேனோ அந்த ஈஸ்வரனுள்வன் என்னுடைய மனோரதத்தை பூர்த்திபண்ணக் கடவரென்று தியானம் பண்ணுகின்ற பிரம்மாவினுடைய நாசிகாரத்திரத்தில் நின்று அந்தக்ஷணத்திலே அங்குஷ்டப் பிரமாணமான ஒருவராகச் சிசுவா னது வெளியிலே புரப்பட்டு ஒருக்ஷண காலத்திலே மகாகேசப்பிரமாணமாக விர்த்தியையடைந்தது. இப்படியிகவும் ஆச்சரியமாக யிருக்கிறவராகருபத்தை அந்தப் பிரம்மாவானவர் மீசி பிரஜாபதி முதலான புத்திரர்களோடேயும் ஜனற்குமாரர் முதலான யோகிஸ்வரரோடேயும் மனுவோடேயும் கடயி ருந்து பார்த்து இதென்ன ஆச்சரியம் வராகமென்கிற வியாஜத்தையுடைய இந்தப்பிராணியானது நம்முடைய நாசிகையில் நின்றும் உண்டாய் அங்குஷ ட்முனை பிரமாணமாகக் காணப்பட்டு ஒருக்ஷணத்திலே பெரியபர்வத சிகரத் திற்குச் சமானமாக ஆய்விட்டதே.

இந்த வராகமானது யக்கியமூர்த்தியான அந்தபகவான் தம்முடைய நிஜரூபத்தை மறைத்து என்னுடைய மனதை துக்கிப்பிக்க ஆயிர்ப்பவித்தாரோ வென்று இந்தப்பிரகாரம் அந்தப்பிரம்மாவானவர் சிந்தித்து கொண்டிருக் கையில் பர்வதத்துக்குச் சமானமாகியும் யக்கிய மூர்த்தியாகியு மிருக்கிற அந்த பகவானுள்வர் கர்ச்சித்தார். அந்தக் கர்ச்சனையினாலே பிரம்மாவும் ஜனற்குமாரர் முதலான யோகிகளும் ஜனலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோ கம் இதுகளிலே வாசம்பண்ணுமின்ற மகாரிஷிகளானபேர்களும் மாயாமய மான அந்த வராகத்தை பூர்வம் பகவானென்று நிச்சயமில்லாமல் உண்டாயி ருந்த தங்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடியானின்ற அந்த கர்ச்சனத்தைக் கேட்டு மிகவும் சந்துஷ்டாளாய்ப் பவித்திரங்களான இருக்குவேதம் யசுர் வேதம் சாமவேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். வேதங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகின்ற அந்தப் பகவானுள்வர் தம்முடைய குணங் களைச் சொல்லுகின்றதைக்கேட்டுப் பிரம்மா முதலான தேவர்களுக்கு மங்க ளத்தின் பொருட்டு திரும்பவும் கர்ச்சித்துக் கஜேந்திரனுடைய லீலைப்போன்ற லீலையை யுடையவராய் உயரவெடுக்கப்பட்ட வாலையுடையவராகி ஆகாசத்தி லே சஞ்சரியா நின்றும் திடகாத்திரராகியும் பிடரிமயிர்களையுதரி திசுணங்க ளான ரோமங்களையுடைய தொக்கை யுடையவராகியும் குளம்பினாலே அடிக்கப் பட்ட மேகங்களை யுடையவராகியுப் மிகவும் வெளுத்திருக்கிற கோரைப்பற் களையுடையவராகிப் பொறிபோலொத்த நேத்திரங்களுடன் பூமியை உத்தார ணம்பண்ணுகிற அந்த வராகமூர்த்தியானவர் தாம் யக்கியமூர்த்தியா யிருந்தா லும் பசுஜாதியைப்போல் கிராணேந்திரி யத்தினாலே பூமியினுடைய மார்க்கத் தை முகந்து மகாகோரமான கோரப்பற்களை யுடையவராய் கிருபா பூரணங்க ளான நேத்திரங்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற ரிஷிகளைப் பார்த்துக் கொண்டு ஜலத்திலே பிரவேசித்தார். வச்சிரமயமான பர்வதம்போன்ற சரீரத் தையுடைத்தான பகவானுடைய பிரவேசத்தினாலே உண்டாகாவின்ற வேகத்தி னால் பிறக்கப்பட்ட குட்சினையுடைய வனாகி மிகவும் சப்தித்தும் வெகுதூரம் பரவித் திர்கங்களாகியு மிருக்கிற கைகளோடுகடி மிகவுந் துக்காக்கிரந்தமாகியு மிருக்கிற அலைகளாகிற் சமுத்திரமானது எக்கியேசுவரனை நோக்கி என்னைப்

பிளந்து போடாமல் ரட்சிக்கக் கடவீரென்று கூப்பிட்டாற் போலிருந்தது அப்போது பகவானுவர் நாவிதன்கத்திபோல் மகா தீக்ஷணங்களான குளம் புகளாலே கரையில்லாத அந்த ஜலத்தைப்பிளந்து உள்ளேபிரவேசித்து பிரளயசமயத்தில் சயனித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று சகலஜீவானுக்கும் ஆதாரமான பூமியைத் தம்முடைய குட்சியிடர் தரித்திருந்த பூமியைப் பாதாளத்திலேகண்டு தம்முடைய கோரைப்பல்லினாலே பூமியைஎடுத்துப் பாதாளத்தில் நின்றும் வெளியிலே புறப்பட்டு விளங்கினார், அந்த ஜலத்திலே அப்போது கதையை யெடுத்துக்கொண்டு எதிராகவந்து தகைகின்ற ஆதிதயித்தியனாகியும் சகிக்ககூடாத பராக்கிரமத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற இரணியாக்ஷனை சக்கரம்போல் சொலித்து தீவிரமான கோபத்தையுடைய அந்தப் பகவானுவர் லீலையாகச் சிங்கமானது யானையைச்சங்கரிப்பது போலும் கஜேந்திரமானது மலையடி பூமியை லீலையாகப்பிளந்து கைரிகாதி தாதுக்களாலே சிவந்து போன கண்டஸ்தலம் முகம் இதுகனையுடையதுபோல் அந்த அசுரரைச் சங்கரித்து அவனுடைய இரத்தமயமாகிய சேற்றினாலே பூசப்பட்டும் நீலவர்னமானதிருமேனியும் வெளுத்த தந்தத்தினுடைய துனியினாலே லீலையாய் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணின சசனைப்பார்த்து பிரம்மா முதலான சமஸ்தமான ரிஷிகளும் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு வேதவாக்கியங்களுக்கு சமானங்களான ஸ்தோத்திரங்களாலே ஸ்துதிபண்ணினார்கள்.

பிரம்மா முதலாயினோர் வராக மூர்த்தியை துதித்தல்.

வாரீர் தயாரிதியே ! ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத வராகியும் யக்கியங்களாலே ஆரதிக்கப்படுகிற வராகியும் வேதஸ்வரூபமான திருமேனியை உதறுகின்றவராகியும் ரோமங்களுடைய பள்ளங்களிலே சமஸ்த சமுத்திரங்களும் அடங்கிப்போகும் படியான திருமேனியை யுடைய வராகரூபியான உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறோம்.

வாரீர் தேவதேவனே ! தேவரீருடைய இந்தரூபமானது பாவசித்தர்களா யிருக்கிறபேர்களுக்குத் தரிசன மாகாதாகியும் தொக்கிலே காயத்திரி முதலான சந்தசுகளும் ரோமங்களிலே தர்ப்பைகளும் நேத்திரத்திலே ஆச்சியமும் நான்கு திருவடிகளில் அத்தரியூ ஹோதா உத்காதா பிரம்மா இவர்களுடைய கருமங்களு மிருக்கிற தேவரீருடைய முகத்தினுடைய துனியில் சுறுக்கு என்கிற யக்கியபாத்திரமும் நாசிகைகளில் சுறுவும் என்கிற யக்கியபாத்திரமும் உதரத்திலே இடையென்கிற பட்சணபாத்திரமும் கரத்திலே சமசம் என்கிற சோமபாத்திரங்களும் காதுகளுடைய ரந்தரங்களிலே பிரசித்திரமென்னப்பட்ட பிரம்மபாக பாத்திரமும் முகத்திலே கிரகம் யென்னப்பட்ட பாத்திரங்களும் அக்கினி ஹோத்திரமானது உம்முடைய பட்சணமாகவும் ஆகாநிற்கிறது தீக்ஷணிய இஷ்டியானது தேவரீருடைய அவதாரமாகும் ஆச்சியமாகிற அவிசை யுடையதுகளான உபசது என்னப்பட்ட மூன்று இஷ்டிகளும் உம்முடைய கழுத்தாகவும் பிராயணியம் உதயமணியம்

என்னப்பட்ட இஷ்டிகள் உம்முடைய கோரைப்பல்லுகளாகவும் பிரவர்க்கியமானது உம்முடைய நாக்காகவும் சத்தியம் அவசத்தியம் என்னப்பட்ட அக்கினிகள் தேவரீருடைய சிரசாகவும் செங்கற்களால் செய்யப்படா நின்ற யக்கியவேதிகைகள் தேவரீருடைய பிராணன்களாகவும் சோமரசமானது ரேதசவாகவும் பிராதசவன் முதலானதுகள் பாஸ்யாதி அவஸ்தைகளாகவும் அக்கினிஷ்டோமம் அத்தி அக்கினிஷ்டோமம் உத்தியம்ஷோடசி வாஜபேயம் அதிராத்திரம் அத்தொரியாமம் என்னப்பட்ட ஏழுயக்கியங்களும் தேவரீருடைய தொக்கு மாமிசம் முதலான சப்ததாதுக்களாகவும் துவாதசாகம் முதலான சமஸ்த யக்கியங்களும் தேவரீருடைய சரீரசந்திகளாகவும் அனுஷ்டானமாகிற பெந்தனத்தை யுடையவரான தேவரீர் சமஸ்தங்களான சோமயில்லாத எக்கியஸ்யவ ரூபமாகவும் சோமங்களை யுடையதுகளான கிருதுஸ்வரூப ராகவு மாகாநிற்கிறீர் சமஸ்தமான மந்திரங்கள் தேவதைகள் திரவியங்கள் இதுகளுடைய ஸ்வரூபராகியும் சமஸ்தகிருது ஸ்வரூபராகியும் கர்மஸ்வரூப ராகியு மிருக்கிற தேவரீர் பொருட்டு பிரணமம் பண்ணுகிறோம் வைராக்கியத்துடனே கூடிக்கொண்டும் நிஷ்காமமாகச் செய்யப்பட்ட சமபலமாகியு மிருக்கிற சித்த சுத்தியினாலே உண்டாகாரின்ற பக்தியினாலே சாக்ஷாத்தாரமாக அறியப்படா நின்ற கியானஸ்வரூபராகியும் கியானப்பிரதராகியும் ஆசாரிய ரூபியாகியு மிருக்கிற தேவரீர் பொருட்டும் பிரணமம் பண்ணுகிறோம்.

வாரீர் பகவானே ! தேவரீர் கோரைப்பல்லி துனியினாலே தரிக்கப்பட்டும் பர்வதங்களுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற இந்தப்பூமியானது ஜலத்தினின்றும் வெளிப்படுவதுமாக மகாகஜேந்திரத்தினுடைய தந்தத்தினாலே சேற்றோடே பேர்க்கப்படுகிற தாமரைபோலும் குலாசலத்தினுடைய சிகரத்தினாலே தரிக்கப்படுகின்ற மகத்தாகிய மேகத்தைபோலும் விளங்குகிற தேவரீருடைய பத்தினியாகியும் ஜகன்மாதாவாகியு மிருக்கிற இந்தப் பூமியை யக்கியஜீவானான பிராமணன் மந்திரத்தினாலே அக்கினியை அரணியிலே வைத்திருக்கிறப்போல் ஸ்தாபித்து அத்தியந்தம் ஆச்சரியகரமான இந்தப்பிரபஞ்சத்தை உம்முடைய சங்கற்பத்தினாலே சிருஷ்டி பண்ணுகிற தேவரீரிடத்திலே இந்தப் பூமியினுடைய உத்தாரணமானது ஆச்சரியகரமென்று வேதஸ்வரூபமா யிருக்கின்ற இந்த சரீரத்தை உதறுகின்ற தேவரீருடைய பிடரிமயீர்களின் துனிகளாலுண்டாகின்ற சலபிந்துக்களாலே சனலோக தபோலோக சத்திய லோகங்களிலே வாசம்பண்ணுகின்ற நாங்கள் மிகவும் பவித்ராளாகப் பண்ணப்பட்டோம் தேவரீருடைய லீலைகளின் கரையை அறியவேணுமென்று இச்சிக்கிறபுருஷன் மிகவும் கிவேகமில்லாதவனாகுன்.

வாரீர் பகவானே ! சமஸ்தபிரபஞ்சமும் உம்முடைய யோகமாய்க்கையினுடைய யோகசத்தியினாலே மிகவும் மோகிக்கும்படி செய்கிற தேவரீர் மங்களத்தைப் பண்ணக் கடவீரென்று பிரம்மாதிகளான ரிஷிஸ்வராளாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகிற அந்தப் பகவானுவர் தம்முடைய குளம்பினாலே

பாதாளத்தில் நின்றும் லீலையாய்ப் பூமியை யுத்தாரணம் பண்ணி அந்த ஜலத் தின்பேரில் வைத்துப்போட்டு அந்தர்த்தானமாவார்.

வாரீர் விதுரரே ! இந்தப்பிரகாரம் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற வராகியும் சம்சாரதுக்கத்தை யபகரிக்கிறவராகியும் சிலாக்கியங்களாகியும் மாயையினாலே செய்யப்பட்ட சரித்திரங்களை யுடையவராகியும் பகவானாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையை யாதொரு புருஷனுனவன் பக்தியினாலே கேட்கிறானே அந்தப்புருஷனுக்கு சீக்கிரமாகப் பிரசன்னராய்ச் சகலமான அபிஷ்டங்களைக் கொடுத்து புருஷார்த்தங் களுக்குள்ளே சாரத்தையுடைய மோக்ஷத்தை அடைய பண்ணுவார்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

கதிலாத்திதி தேவிகாமத்தினாற்
சதியதாய்நின்றஞ் சந்தியாகாலத்தில்
முதுமைகாசிபர்முன் திற்கப்போற்பத்தி
அதினதுகாரணமு மறைகுவாம்.

திதிதேவிக்குக் காமத்தினாலே சந்தியாகாலத்திலே காசிபரிடத்தில் நின்றும் கொப்போற்பத்தியும் அதினுடைய காரணமுஞ்சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகர் வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜனே ! மைத்திரேய மகாரிஷியினாலே வராகரூபியான ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையைக்கேட்டுத் திருப்தி யில்லாதவராய் விதுரரானவர் அஞ்சலிபத்தம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பவும் பிரஸ்னம் பண்ணினார்.

வாரீர் முனிளிரேஷ்டரே ! யக்கியவராக ரூபியாலே பூமியானது உத்தாரணம் பண்ணப்பட்ட தென்றும் இரணியா கூதனுனவன் சங்கரிக்கப்பட்டா னென்றும் தேவிராலே கேட்கப்பட்டன அந்த பகவானுக்கும் தயித்தியரா னான இரணியாகூதனுக்கும் எந்த ஏதுவினாலே யுத்தமுண்டாயிற்று அதையும் அந்த இரணியாகூதனுடைய சென்மத்தையும் அடியேனுக்கு விஸ் தாரமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற விதுரரைப் பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் வாரீர் விதுரரே ! உத்தானபாதனுடைய புத்தி ரான துருவனுனவன் நாரதமகாரிஷியினாலே சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினு டைய கதையைக்கேட்ட மகத்துவத்தினால் மிருத்தியு வினுடைய சிரசிலே பாதத்தை வைத்துக்கொண்டே விமானருடனாய் ஸ்ரீஹரியினுடைய பரம பதத்தை யடைந்தான் அப்படிப்பட்ட கதையைப் பிரஸ்னம் பண்ணுகிறீர்.

பூர்வத்திலே தேவதேவரான பிரம்மாவினாலே தேவதைகளுக்குச் சொன்ன இதிகாசமானது என்னாலேயும் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். தகஷப்பிரஜா பதியினுடைய புத்திரியான திதிதேவியானவள் மன்மதனுலே பிடிக்கப்பட்ட வளாகிச் சந்தியாகாலத்திலே சூரியன் அஸ்தமா னத்தை யடையுப்போது அக்கினியை நாக்காக வுடையவராகியும் யக்கியங்க ளுக்குப் பதியாகியு மிருக்கிற புருஷோத்தமனைக் குறித்துப் பாழினாலே ஓமம் பண்ணி அக்கினி ஹோத்திர சாலையிலே சித்த சமாதானத்தை யுடையவராகி யிருக்கிற பதியைப் பிரார்த்திக்கிறாள்.

வாரீர் வித்துவானே ! மன்மதனுனவன் உம்மிட நிமித்தமாகத் தீனையான என்னை வராமுமரத்தை மகாகஜமானது பிடிப்பதுபோல் பிடிக்கிறான் ஆகையினாலே என்னிடத்திலே இந்தவேளை நீர் நன்றாக அலுக்கிரகிக்கவேண்டும். பெண்களிடத்திலே வாஞ்சையையுடைய எங்கள்பிராவாகிய தகஷப்பிரஜாபதி யானவர் எங்களைப்பார்த்து வாருங்கள் புத்திரிகளே நீங்கள் என்வார்த்தை யைக்கேட்டாக் கடவீர்கென்று எங்களைப்பார்த்துத் தனித்தனியேகேட்டுத் தன்னுடைய பெண்களுக்குள்ளே யாதொருபேர்கள் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்திருந்தார்களோ அந்தப் பதின்மூன்று பெண்களையும் உமக்குக் கொடுத்தா ராகையினாலே என்னுடைய மனோரதத்தைப் பரிபூரணமாகப் பண்ணி உமது நிரதிசய மகிமையை ஆசிரயித்த என் எண்ணமானது வியர்த் தமாகப் போகாதபடி காக்கவேண்டுமென்று இந்தப்பிரகாரம் வெகுவார்த்தை களைச்சொல்லுகின்ற தீனையாயிருக்கிற அந்தப் பத்தினியைப்பார்த்து காசிபப் பிரஜாபதியானவர் சமாதானமாகப் பிரதியுத்தரஞ் சொன்னார்.

வாராய் ஸ்திரீயே ! நீ ஏன் சோதிக்கிறாய் உன்னுடைய இஷ்டத்தை நான் பூர்ணமாகப் பண்ணுகிறேன் புருஷனுக்கு தர்மார்த்த காமசித்தியானது உண்டாக்குகிற ஸ்திரீயினுடைய மனோரதத்தை எந்தப் புருஷன்தான் சபலமாகச் செய்யான் சமஸ்தாசிரமங்களையும் அன்னதான முதலியதினாலே திருப்திசெய்து அந்தப் பிரபாவத்தினால் தானும் வியசனமாகிற சமுத்திரத் தை எளிதாகத் தாண்டுகிறான்.

வாராய் மானினி ! கிரேயசைக் கோறுகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீயைத்தன் தேகத்தினுடைய பாதியாக வேதங்கள் சொல்லுகிறது ஸ்திரீயினிடத்திலே இகபரலோக சாதனமான காமபாரத்தை வைத்துப்போட்டு வியசனமில்லாத வறையச் சம்சாரத்தில் நின்றும் கிழுகத்தைய் இதரமான ஆசிரமங்களாலே சயிக்கக்கூடாதுகளான இந்திரியங்களாகிற சத்துருக்களைத் தூக்கத்தை ஆசிரயித்திருக்கிற ராஜாக்களைப்போல லீலையாகச் சயிக்கிறோம் அப்படிப்பட்ட அனேக உபகாரங்களைப் பண்ணுகின்ற உனக்கு எனது புருஷாயுசு உபகாரஞ் செய்தாலும் அதற்கிணையாக மாட்டாது. ஆனாலும் புத்திரோற்பத்தியின் பொருட்டு உண்டாகாநின்ற உன்னுடைய மனோரதத்தைப் பரிபூரணமாகச் செய்கிறேன் என்னை நிந்தியாமல் ஒரு முகர்த்தகால மாத்திரம் சித்தி

கொண்டிரு இந்த சமயத்தில் பூதபதியான சிவனுடைய கிங்கராளான பூதங்கள் சஞ்சரிக்கிறகாலம் இந்தச் சந்தியாகாலத்திலே பகவானாகிய ருத்திரனானவர் நிஷ்பாருடனாய் பிரமதகனங்களாலே சூழப்பட்டும் ஸ்சானதுளியினாலே யுகைசூழ்ந்த வர்னமாகி நாலுபாகமும் விரித்த சடாகலாபத்தை யுடையவராகியும் பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட்டு ரசிதம்போல வெளுத்துமிருக்கிற தேகத்தை யுடையவராகி உனக்கு மைத்துனனாகியும் சோமன் சூரியன் அக்கினிருபங்களாயிருக்கிற நேத்திரங்களுையுடைய ருத்ரனுக்கு சுவசனமென்றும் பரஜனமென்று ஆப்தனென்றும் நிந்திதனென்றும் இல்லை சுவதந்திரா சாரத்தினாலே நிர்மாலியம்போலே தூரவிடப்படும் அவராலே அனுபவிக்கப்பட்டபோகத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற மாயாவிபூதியை அவருடைய மகாப்பிரசாத மென்று நாம் விரதங்களாலே கோருகிறோம் அக்கினியான ஆவரணத்தை போக்கடிக்க வேணுமென்று இச்சையை யுடையவர்களான கியானிகள் விஷயங்களிலே ஆசக்தியில்லாம விருக்கிற அந்த ருத்திரனுடைய சரித்திரத்தை கீர்த்திக்கிறார்கள் சத்புருஷாளுக்குக்கதியான ருத்திரனானவர் தமக்குச் சமானமதிகனு மில்லாதவராயிருந்தாலும் தாம் பிரஜாஷ்ரியை ஆசரிக்கிறார்.

நாய்களுக்குப் பகியமான இந்தச் சரீரத்தையே ஆத்துமாவென்கிற புத்தியினாலே வஸ்திரம், மாலைகள், ஆபரணங்கள், திவ்வியகந்தங்கள் இதுகளாலே கொண்டாடப்பட்டிருக்கிற அக்கியானிகள் சர்வக்கியராகியும் தன்னாத்துமாவினாலேயே ரமித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ருத்திரனுடைய லோகசிஷா ரூபமான ஆசாரத்தைப் பரியாசம் பண்ணுகிறார்கள். பிரம்மா முதலான பேர்கள் ருத்திரனாலே செய்யப்பட்ட தங்களுடைய அதிகாரங்களையும் வர்னாசிரம ஆசாரமரியாதைகளையும் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த பிரபஞ்சமானது ருத்திரனாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மாயையானது அவருடைய ஆக்கினையின்படி செய்துக்கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பரமேஸ்வரனைச் சூழ்ந்திருக்கிற பிசாசிகள் சஞ்சரிக்கிற காலமென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவான காசிபரிஷியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு மனதினாலே அலைக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை யுடையவளான அந்த திதிதேவியானவள் வேசியஸ்திரியானவன்போல் லச்சையில்லாதவளாய் அந்தபிரம்ம ரிஷியினுடைய வஸ்திரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டாள். இப்படி நிஷித்தகர்மத்திலே புத்தியையுடைய தன்பாரியையின் நிற்பந்தத்தையறிந்து ஈஸ்வரன் பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணிப் பிற்பாடு ரகஸ்யத்தலத்திலே அவனோடேகூட பிரவேசித்து அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து பிற்பாடு பாதப்பிரசுஷானம் ஸ்நானம் சுத்தாசமனங்களைப் பண்ணிப் பிராணயாமஞ்செய்து வாக்கு நிபமத்தை யுடையவராய் நிர்மலமாகியு சனாதனமாகியு மிருக்கிற பிரம்மத்தை பிரணவ பூர்வமாகத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பிறகு திதி தேவியானவள் அந்த நிஷித்தகர்ம தோஷத்தினாலே மிகவும் லச்சையையுடையவளாய்ப் பிரம்மரிஷியான பர்த்தாவையடைந்து தலையை வணங்கிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னாள்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! என்னுடைய இந்தக் கர்ப்பத்தைப் பூதபதியான ருத்திரனானவர் இம்சியாம விருக்கவேண்டும் அவருக்கு வெகு அபராதத்தைப் பண்ணினேன் அவர் பூதங்களுக்கு பிரபுவாகியும் துக்கத்தைபோக்கடியாநின்றும் மகாதேவராகியும் ஒருவராலேயும் அதிகிரமிக்கக் கூடாதவராகியும், கோரப்பட்ட பலப்பிரதராகியும் நிஷ்கர்மாளுக்கு மங்களஸ்வரூபராகியும் சுபாவமாக வொருவரையும் பீடியாதவராகியும், துஷ்டாளிடத்திலே தெண்டனையுடையவராகியும், சங்கராசாலத்திலே கோபத்தை யுடையவராகியும், பகவானாகியும், மகத்தான அனுக்கிரகத்தை யுடையவராகியும், எனது தங்கையினுடைய பர்த்தாவாகியுமிருக்கிற அந்த ருத்திரனானவர் பிரசன்னராய் நிர்த்தயனான வேடனுக்கும், தனையண்ணத் தக்கவர்களாயிருக்கிற ஸ்திரீகளுடைய சுபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருக்கிற அந்தஈஸ்வரன்பொருட்டு நமஸ்கரிக்கிறேனென்று சொல்லுகிற பாரியைநோக்கிச் சந்தியா காலத்திலே செய்யத்தக்க தான நியமனத்தை நிறைவேற்றுகின்ற அந்தக் காசிபப் பிரஜாபதியானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் துஷ்டையே! உனக்குச் சித்தசுத்தி இல்லாமல் என்னுடைய ஆக்கினையை அதிகிரமித்துச் சந்தியாகால தோஷத்தில் அடைந்த கர்ப்பம் மிகவும் துஷ்டாளான இரண்டு பிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறார்கள். அந்த புத்திராதமாள் லோகபாலாளாலே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மூன்று லோகங்களுையும் அடிக்கடி உபத்திரவம் பண்ணப்போகிறார்கள். தினளாகியும் கிரபராதிகளாகியுமிருக்கிற ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையும் நிக்கிரகிக்கையில் அதனாலே மகானுபாவாளான ரிஷிகள் கோபத்தையடைகையில் விசுவேசுவரராகியும் சகலலோக சரணியராகியுமிருக்கிற பகவானானவர் மிகவும் கோபத்தையடைந்தவராய் அவதாரம்பண்ணி வச்சிரபாணியான இந்திரனானவன் பர்வதங்களைக் கண்டிப்பதுபோல் அவர்களிருவரையும் சங்கரிக்கப்போகிறார் என்றுசொல்லுகின்ற பர்த்தாவைப்பார்த்துத் திதி தேவியானவள் வாரீர் பிரம்ம ரிஷியே! என்னுடைய புத்திராளுக்கு சக்கிரபாணியாயும் கம்பிரமாகியு மிருக்கின்ற பாருக்களுடையவரான ஸ்ரீமந்நாராயணராலே வதத்தைக்கொறுகிறேன். மற்றப் பிரம்மணுளிடத்தில் நின்றும் வதமானது உண்டாகவேண்டாம். பிராமணசாபத்தினாலே தகிக்கப்பட்டவனுக்கும் பிராணிகளுக்கும் பயத்தைகொடுத்து கொண்டிருக்கிறவனுக்கும் நரகத்திலேயிருக்கிற பிராணிகளும் அனுக்கிரகம் பண்ணமாட்டார்கள். அந்தப் புருஷன் எந்த ஜன்மத்தை யடைகிறானோ அந்த ஜாதிப்பிராணிகளும் அவனுக்கு கிருபையைப் பண்ணமாட்டார்களென்று பிரார்த்திக்கின்ற பாரியையைப்பார்த்துக் காசிபப் பிரஜாபதியானவர் திதி தேவியைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

வாராய் திதி தேவியே! அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய இரண்டு புத்திராளுக்குள்ளே ஒருபுத்திரனுக்கு லோகோத்தமனாய் பகவானான ஸ்ரீஹரியினிடத்திலும் ருத்திரனிடத்திலும் என்னிடத்திலும் மிகவும் பத்தியையுடையவனாய் ஒரு புத்திரனானவன் சத்புருஷாளுக்கு சிலாக்கியாக உண்டாகப்போகிறான்.

அந்தப் பவுத்திரனுடைய பரிசுத்தமான யசைப் பகவானுடைய யசோடே கூட கானம்பண்ணப் போகிறார்கள் கட்டைமாற்றான பொன்னுது அக்கினி புட முதலான உபாயங்களாலே சோதிக்கப்படுவதுபோல் சத்புருஷானான பேர்கள் உனது பவுத்திரனுடைய சுபாவத்தை அனுவர்த்திக்கைக்கு நீர் வயிர முதலான யோகங்களாலே சித்தத்தை சோதிக்கப்போகிறார்கள். சர்வக்கியராகியும் சர்வார்திரியாமியாகியும் சாட்சியாகியு மிருக்கிற பகவானுவர் உன் பவுத்திரனுக்குத்தானே சத்தியரென்கிற கியானத்தினாலே பிரசன்னரானவர் அளவில்லாத கியானத்தை யுடையவனாகியும் மகாபிரபாவத்தை யுடையவனாகியும் மகத்துக்களுடைய மத்தியத்திலே மிகவும் மகா கியானனாகியும் மகாபாகவதனாகியு மிருக்கிற அந்தப் பவுத்திரனுவன் மிகவும் விர்த்தியடைகின்ற பக்தியினாலே பரிசோதிக்கப்பட்டு நிர்மலமான சித்தத்திலே ஸ்ரீ ஹரியை ஸ்தாபித்து தேகாதிகளிலே அபிமானத்தை விட்டுவிடப்போகிறான் ஆலஸ்யமில்லாதவனாகியும் நல்ல சுபாவத்தை யுடையவனாகியும் தைரிய முதலான குணங்களுக்கு உற்பத்தி பூமியாகியும் பிரத்தியாருடைய சம்பத்தினாலே சந்துஷ்டராகியும் பிரத்தியார் விசயனப்பட்டார்களேயாகியும் மிகவும் விசயனத்தையுடையவனாகியும் சத்துருவே யில்லாதவனாகியும் நட்சத்திர ராஜனான சந்திரனுவன் கிரீஷ்மகாலத்திலே உண்டாகாநின்ற தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறப்போல் ஜகத்தினுடைய சோகத்தைப் போக்கடிக்கிறவனாக உண்டாகி உள்ளும் வெளியும் நிர்மலராகியும் கமலம்போலொத்த நேத்திரத்தை யுடையவராகியும் தம்முடைய பக்தாளுடைய இச்சானு குணமாகக் கிரகிக்கப்பட்ட திவ்விய மங்கள விக்ரகரூபத்தை யுடையவராகியும் ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியாகிய ஸ்திரீக்கு பூஷணராகியும் மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற மகரகுண்டலங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராகியு மிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியை உள்ளேயும் வெளியிலேயும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறனென்று சொன்னதைக்கேட்டு திதி தேவியானவள் தன்னுடைய பவுத்திரனை மகாபாகவதனாகவும் தன்னுடைய புத்திரானுக்கு ஸ்ரீகுருஷணபகவானிடத்தில் நின்றும் வதத்தையுங்கேட்டு அந்த ஸ்ரீ ஹரியுடனேகூட யுத்தஞ்செய்கிற புத்திரானுக்கு மரணத்திலே மகத்தான கீர்த்தியும் உத்தமகதியு முண்டாகுமென்று மிகவும் உச்சாகத்தை யுடையவளுமானாள்.

பதிவணந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அண்ணொரு ரியா ளானதேவாளாலே
கண்டுகேட்கப் பட்ட கண்ணன்கான்முனே
மண்ணொவிஷ்ணு மாபாரிஷாதாட்கு
ஒண்ணிராமண சாபமுரைத்ததே.

கியான ஞ்ரியாளான தேவாளாலே கேட்கப்பட்டவராய் பிரம்மாவானவர் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவனுடைய பாரிஷாதானுக்கு பிராம்மணசாபம் முதலானதையும் அதற்குக் காரணத்தையும் சொல்லுகிறாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தத் திதி தேவியானவள் தன்னுடைய புத்திரராலே பண்ணப்பட்டப்போகிறதான தேவானுடைய உபத்திரவத்தில் நின்றும் சங்கையையுடையவளாய்ப் பிரத்தியாருடைய தேஜசை நாசம்பண்ணினின்றும் காசிபப்பிரஜாபதி சம்பந்தமாகியு மிருக்கிற அந்த விரியத்தை நூறுவருஷம் தரித்தான். அந்தக்கர்ப்பதேஜசினாலே சமஸ்தலோகமும் ஞ்ரியாதிரகாசமில்லாமல் அந்தாகாரம் மூடியிருக்கிறதை தேவர்கள் விசுவகர்த்தாவான பிரம்மவுக்குச் சொன்னார்கள்.

வாரீர் பிரபுவே! யாதொரு காரணத்தினாலே நாங்கள் மிகவும் பயந்திருக்கிறோமோ இதை தேவரீரே அறிந்திருக்கிறீர். ஸ்தூலங்களாகியும் சூட்சுமங்களாகியு மிருக்கிற பிரானிகளுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து கியானத்தையே பலமாகவுடையவராகியும் தன்சங்கல்பத்தால் இந்தப் பிரம்மதேகத்தையறிந்திராநின்றும் கிரகிக்கப்பட்ட ரஜோகுணத்தை யுடையவராகியும் பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியுமிருக்கிற தேவரீரின் பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணுகிறோம். சேதன சேதனரூபமான பிரபஞ்சத்துக்குக் காரணராகியும் காரிய காரண ஸ்வரூபராகியும் காரியகாரணங்களைக் காட்டிலும் வேறாகியுமிருக்கிற உம்மையாதொருபேர்கள் நிஷ்காமமானபக்தியினாலே தியானம் பண்ணுகிறார்களோ அப்படிப்பட்ட பேர்களுக்கு ஒருவிடத்திலேயும் அபாயமானது உண்டாகிறதில்லை. காசிபப் பிரஜாபதி சம்பந்தமான விரியமாயிருக்கிற திதி தேவியினுடைய கர்ப்பமானது சமஸ்ததிக்குகளையும் அந்தகாரத்தினாலே பகல் ராத்திரியென்கிற விபாகமில்லாமற் போனபடியினாலே கர்மலோபத்தை யுடையவரான எங்களுக்குச் சுகத்தை விதிக்கக்கடவீர். இப்போது காஷ்டத்தினாலே விருத்தியடைகிற அக்கினியானதுபோல் விருத்தியடைந்து கொண்டிருக்கிறதென்று விக்கியாபனஞ் செய்த தேவதைகளை நோக்கிப் பிரம்மாவானவர் சிரித்து ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாருங்கள் தேவர்களே! உங்களுக்குப் பூர்வமே பிறந்தவர்களாகியும், எவனுடைய மானச புத்திராளாகியும், லோகங்களிலே இச்சையில்லாதவர்களாகியுமிருக்கிற சனகாதி யோகிசுவரன் ஆகாசமூர்க்கமாக சமஸ்தலோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து ஒருக்கால் நிர்மலமான மனதையுடையவராகியும், பகவானாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரிக்கு நித்திய வாசஸ்தானமாகியும், சமஸ்தலோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டும், ஸ்ரீவைகுண்டமென்றும் பெயரையுடையதாகியும், நிஷ்கர்மமாகச் செய்யப்பட்ட தர்மத்தினாலே விளங்குகிற

பாகவதாள். அந்த ஸ்ரீ வைகுண்டனுக்குச் சமானமான திவ்விய தேகங்களையுடையவர்களாய் வாசம் பண்ணத்தக்கதாகியும், தர்மமூர்த்தியாகியும், பகவானுடையிருக்கிற பரம்பருஷரானவர் சத்த சத்துவமயமான திவ்வியமங்கள மூர்த்தியைத் தரித்துக்கொண்டு தம்முடைய பக்தாளான நம்மைச் சுகிப்பித்திருக்கிற ஸ்தானமாகியும் சரீரத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற மோக்ஷமானது போல் சத்துக்களிலேயும் பலபுஷ்ப முதலிய இஷ்டங்களை கொடுக்கின்ற விருக்ஷங்களாலே விளங்குகிறதாயும் நிசிரேயசமாவென்கிற பெயரையுடைய உத்தியானவனத்தில் சரசுகளுடைய மத்தியத்திலே பெருகாரின்ற புஷ்ப சரங்கள் வசந்த காலத்திலே உண்டாகின்ற புஷ்பங்கள் இதுகளுடைய கந்தத்துடன் வீசுகிற வாயுவை அபேட்சியாமல் திரஸ்கரித்து விமானசாரிகளான பகவத் பாரிஷ்தாள் ஸ்திரீகளோடே கூடினவர்களாய் லோகங்களுடைய பாபங்களை நாசம்பண்ணத் தக்கின பகவானுடைய சரித்திரங்களை வண்டானது போல் கானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் கபோத பட்சிகள் கோகிலங்கள் சாரசபட்சிகள் சக்கரவாகப்பட்சிகள், அம்சங்கள், கிளிகள், தித்திரிபட்சிகள், மயில்கள் இதுகளும் அந்த ஸ்ரீபகவானுடைய திவ்விய சரித்திரத்தைக் கேட்பதுபோல் தங்களுடைய கோலாகலமான சப்தமானது ஒரு ஸ்ஷணமாதிரமாகிலும் ஒழியாமலிருக்கிறதாயும் மந்தார புஷ்பம், குருக்கத்தி புஷ்பம், கருநெய்தல் சண்பகம், அரணம், புன்னை, நாகம், மல்லிகை, மகிழ், அம்புஜம் பாரிசாதம் முதலிய புஷ்பங்கள் ஸ்ரீதுளசி இவை ஆபரணமாக யுடையவரான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அந்த துளசியினுடைய கெந்தமானது விசேஷமாக அங்கேரிக் கப்பட்டிருக்கையில் அந்தத் துளசியினுடைய தபசை மற்றப்புஷ்பங்களால் சிலாக்கப்படுகிறதாயும், வைரீயங்களாகியும், மரகதமயங்களாகியும், சுவர்ணமயங்களாகியுமிருக்கிற பக்தானுடைய விமானங்களாலே சூழப்பட்டும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்திலேயே மனதையுடையவர்களான பேர்களுக்குப் பெரிதான கடிபச்சாபாகங்களை யுடையவர்களாகியும் மந்தஹாசத்தினாலே வினங்காரின்ற முகங்களை யுடையவர்களாகியுமிருக்கிற ஸ்திரீகள் பரிஹாசம் முதலானதுகளாலே காமத்தை யுண்டாக்காமலும் அந்த பக்தானுடைய விமானங்களாலே சூழப்பட்டிருக்கிறதாயும் ஸ்ரீ மகாலட்சுமியினுடைய அனுக்கிரக நிமித்தமாகப் பிரம்மாதிகள் மந்த பிரயத்தினத்தைப் பண்ணத்தக்கதாயும் அந்த ஸ்ரீமகாலட்சுமியின் ரூபத்தை யுடையவர்களாய் மனோகரங்களான நூபுரங்களாலே தன்னுடைய சரணாவிந்தத்தைச் சப்தித்துக்கொண்டு சாஞ்சலியாதி தோஷங்களை விட்டவளாய் ஸ்படிகமயமான சுவர்களையுடையதாகியும் மத்தியிலே சுவர்ணகவசங்களை யுடையதாகியுமிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியினுடைய திவ்விய சிரகத்திலே லீலாதாமரைப் புஷ்பத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற வஸ்போல் தன்னுடைய பரிசனங்களோடே கூடிக்கொண்டு துளசிகளாலே ஸ்ரீ ஹரியைப் பூசிப்பித்துப் பலளமயமான கரைகளை யுடையதுகளாகியும் நிர்மலமாகியும் அமிர்தம்போலே மதுரமாகியும் தீர்த்தத்தை யுடையதாயுமிருக்கிற நடபானிகளின் ஜலத்திலே பிரதிபலியாகின்று சோபனங்களான முன்கெற்றீமயிர்களையும் உன்னதமான நாசிகையை யுடையதாகியுமிருக்கிற தன்னுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்துப் பகவானுடைய சம்பனம் பண்ணப்பட்ட

டதாக எண்ணிக்கொள்ளத் தக்கதாயும் தேவதேவோத்தமரான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அனுவித்தியினாலே நிராகரித்தவர்களாகியும் அகங்கார மில்லாதவர்களாகியும் இச்சிக்கத் தக்கதான கிருபை முதலான சுபாவத்தை யுடையவர்களாகியும், அந்த எம்பெருமானுடைய சோபமான யசை யொருவருக்கொருவர் சொல்லிக் கொள்ளுகிறதிலே உண்டாகிற பீரீதியினாலே பரவசாளாய் அதனாலே புளகாங்கித தேகாளாகியுமிருக்கிற மகாபாகவதாள் அடையத்தக்கதாகியு விசுவகர்த்தாவான ஸ்ரீ ஹரியினாலே வாசம்பண்ணப்பட்டும் சமஸ்தலோகங்களுக்கும் முக்யமாய்கியும் சேவிக்கத்தக்கதாகியும் அப்பிராகிருதமாகியும் விசித்திரங்களாகியும் தேவோத்தமானுடைய விமானங்களின் கார்திகளையுடையதுகளாகியும் அபூர்வமாகியுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தைச் சனகரதியோகிகள் யோகமாயா பலத்தினாலே அடைந்த மர்மமான சந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய் ஆறு பிரகாரங்களைத் தடையில்லாமல் தாண்டி ஏழாம் பிரகாரத்திலே சமானமான வயதை யுடையவர்களாகியும் கதாபாணிகளாகியும் உத்தமங்களான தோள்வளைகள் குண்டலங்கள் கிரீடங்கள் இதுகளாலே சுந்தரமான அலங்காரத்தையுடையவர்களாகியும், மதித்த வண்டுகளாலே சூழப்பட்ட வனமாலையினாலே நீலவர்ணங்களான நான்கு புஜங்களுடையவர்களாகியும் நெறிக்கப்பட்டிருக்கிற புருவத்தினாலேயும் திர்க்கங்களான சுவாசத்தை யுடைய நாசிகைகளாலேயும் மிகவும் சிவந்த நேத்திரத்தினாலேயும், கொஞ்சம் கோபத்தை யுடையதுபோல் கலங்கியிருக்கிற திருமுகத்தையுடைய அந்த துவாரபாலாள் இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச்சே யவர்களை லட்சியஞ் செய்து கேளாமலே பூர்வம் சுவர்ணமயமாகியும் வச்சரமாகியுமிருக்கிற கதவுகளை யடையதுகளான ஆறுவாசல்களைத் தாண்டி நபடியே ஏழாம் பிரகாரத்தினுடைய வாசலிலேயும் பிரவேசித்தார்கள் அப்போது அந்த துவாரபாலாளானபேர்கள் இவ்விடத்திலேயும் இவர்களுக்கு இத்தனை தைரியமாவென்று அவர்களுடைய தேஜசைப்பார்த்துச் சிரித்துப் பிரம்மணயதேவரான பகவானுக்குப் பிரதிஹமான நடத்தை யுடையவர்களாய்த் திகம்பரனாயும் விருத்தாளா யிருந்தாலும் ஐந்துவயது பாலாள்போல காணப்படுகின்ற பரமாத்மம் தத்துவத்தை யறிந்தவர்களாகியுமிருக்கிற அந்த நான்கு குமாரர்களையும் பார்த்துத் தடைக்கு அயோக்கியாளா யிருந்தாலும் அந்தக் குமாரர்களைப் பிரம்பினால் தடுத்தார்கள் இப்படி சமஸ்ததேவர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீமந்தாராயணருடைய துவாரபாலகர்களாலே தடுக்கப்பட்ட அந்த ரிஷிகளானவர்கள் மிகவும் சுகிர்த்தான ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசனம் பண்ண வேண்டுமென்கிற பிச்சைக்குப் பங்கம் உண்டாயிற்றே யென்று கொஞ்சம் கோபத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள்.

அந்த பகவானைப்போலே சமஸ்தபிரானிகளிடத்திலேயும் சமபுத்தியாகியுமிருக்கிற பாகவதானுக்குள்ளே உங்களிருவருக்கு மாத்திரம் இவ்விடத்திலே சிலதுபேர் பிரவேசிக்கலாம் சிலதுபேர் பிரவேசிக்கக்கூடாதென்கிற இப்படிப்பட்ட விஷம்மான சுபாவம் எப்படி உண்டாச்சது இவ்விடத்திலே பக

வானிடத்தில் பக்தியில்லாமல் ஒருத்தனும் வரமாட்டார் எல்லவோ புருஷோத் தமராகியும் எங்கும் தடையில்லாதவராகியு மிருக்கிற அந்த பகவான் விஷயத் திலே எந்த புருஷன் சங்கிக்கத்தக்கவன் சமஸ்த பிரபஞ்சத்தையும் குட்சியி லே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த பகவானிடத்திலே வித்துவாமிசாளான பேர்கள் சேதத்தைப் பார்க்காமல் கடாகாசத்தைப்போலத் தங்கள் ஆத்துமா வில் அந்தர்ப்பூதமாகப் பார்க்கிறார்கள் அப்படிப்பட்ட பகவானிடத்திலே பேதமில்லையன்றோ ராஜாமுதலான பேர்களுக்குப் பேதபுத்தி யிருக்கிறபடியி னாலே பயம் உண்டாயிற்று. அப்படிபோல் பேதபுத்தியில்லாத ஸ்ரீ ஹரிக்குப் பயமானது யாதொரு காரணத்தினாலே உண்டாயிற்று. தேவான்போல் வேஷத் தை யுடையவர்களான உங்களுக்கு எப்படி தெரிந்தது ஸ்ரீவைகுண்ட நாத ரான இந்தப் பரமபுருஷருக்கும் பிரத்தியாளாகியும் மந்தபுத்திகளாகியுமிருக் கிற உங்களுக்கு இருதயத்திலே பேதபுத்தியிருந்ததினாலே இந்தவைகுண்டத் தில் நின்று பூலோகத்தை யடையக் கடவீர்கள்.

எந்த லோகங்களிலே இப்படி பேதபுத்தியையுடைய பாவிக்குக் காமக்கு ரோத லோபமென்ற மூன்று சத்துருக்கள் உண்டாயிருக்கிறார்களோ அந்த பாபிஷ்ட லோகங்களை யடையக்கடவீர்களென்று சொல்லுகின்ற அந்த ரிஷி களுடைய கோபமான வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த பிரம்மசாபத்தை அனே கம் அஸ்திர சமுதங்களாலேயும் தடைபண்ணக் கூடாதாகவும் அறிந்து ஸ்ரீ ஹரியினுடைய துவார பாலாளானபேர்கள் மிகவும் பயத்தினாலே அந்த ரிஷிஸ்வரானுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டவர்க ளாய்த் தண்டாகாரமாய்விழுந்து பிரணாமம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொன் னார்கள்.

கேளீர் மகாயோகிகளே ! மகா அபராதத்தைப் பண்ணினவனுக்கு யா தொரு தண்டனையுண்டோ? அந்தத் தண்டனை உங்களாலே பண்ணப்பட்ட து. அந்தத்தண்டனையும் எங்களுக்கு உண்டாகட்டும். ஆனாலும் இந்த விஷ யத்திலே நாங்கள் மிகவும் நிகிருஷ்டமானமூடசென்மங்களை அடைந்திருந்தா லும், பகவானுடைய ஸ்மரணத்தை நாசம்பண்ணுகின்ற மோகமானது உண் டாகவேண்டாமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற சமையத்திலே பெரியவா னுக்குப் பூச்சியராகியும் அரவந்த நாபராகியு மிருக்கிற பகவானுணவர் பாகவ தாளிடத்திலே செய்த தம்முடைய பக்தானுடைய அபராதத்தை அந்தக்ஷ ணத்திலே யறிந்து பரமாம்சாளான அந்த மகாரிஷிகள் கண்டு பிடிக்க அறி தான தம்முடைய திருவடிகளைத் தரிசிக்க வந்தவர்களைத் தடுத்ததினாலுண் டான அந்த ரிஷிஸ்வரானுடைய கோபத்தையறிந்து தாம் லக்ஷ்மி சமேதராய் அவர்கட்கு காட்சி கொடுத்தது, அவர்களுடைய கோபத்தை போக்கடிக்க வேண்டுமென்ற அருளுள்ளவராய்த் தாமரைபோன்ற திருவடிகளாலே நட ந்து ஸ்ரீ மகாலட்சுமி சமேதராகச் சஞ்சாரத்து யோக்கியமாகி யிருக்கிற இர ண்டு பாரிசத்திலேயும் அம்சங்கள்போல் விளங்கி ஜவலித்துக் கொண்டிருக் கிற சாமரங்களும் வாயுவினுலே அசைகின்ற தவளமான குடையும், சந்திரன்

போன்ற மிகவும் சுப்பிரமான முத்து மாலைகளில் நின்றும் நழுவுகின்ற ஜலத் தில் திவ்யையுடையவராகியும் அந்த ரிஷிஸ்வரான், துவாரபாலான் இவர்களை யனுக்கிரகிக்கிற நிமித்தமாகச் சோபனமான திருமுகமண்டலத்தை யுடையவ ராய்க் கோரத்தக்க கிருபை முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகியும் பிரீ தியோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடாட்சத்தினாலே மிகவும் மனோகரராகியும் நீலவர்ணமான வக்ஷஸ்தனத்திலே விளங்குகின்ற ஸ்ரீமகாலட்சுமியுடன் தமக்கு நித்தியமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் வருகிறவராயும் மிகவும் பருத்த கடிபச்சாப் பாகத்திலே தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பிதாம்பரத்தில் பிரகாசியா நின்ற அரைநூல் மாலையினாலேயும் வண்டுகளாலே சப்திக்கப்பட்ட வனமாலை யினாலேயும் மணிக்கட்டு கைகளிலே மனோக்கியமான கடகங்களை யுடையவரா கியும், கருடாழ்வாருவடய தோளிலே வைக்கப்பட்ட ஒரு அஸ்தத்தையுடைய வராகியும், மற்றொரு அஸ்தத்தினாலே தாமரைப் புஷ்பத்தை சுழற்றிக் கொ ண்டிரானின்றும் மின்னலைத் திரஸ்கரிக்கின்ற மகர குண்டங்களாலே யலங்க ரிக்கப்பட்ட கபோலங்களை யுடையவராகியும் உன்னதமான நாசிகையையு டைய திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராகியும், நவரத்தினங்களிழைத்த கிரீ டத்தையுடையவராகியும், பாகுதண்டங்களையுடைய மத்தியத்திலே மனோக்கி யமாகியும், மிகவும் விலைபெற்றதாகியுமிருக்கிற முத்துமாலையினாலேயும், கண் டத்திலே தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற கவுஸ்துவ மாலையினாலேயும் நானே சவுந்த ரிய நிதியென்றும் எண்ணியிருந்த ஸ்ரீமகா லட்சுமியினுடைய அகங்காரமா னது இந்தப்பகவானுடைய சவுந்தரியத்திற்கு முன்னே ஓங்காமல் அடங்கிப் போனதாகவும் அளவில்லாத சவுந்தரியத்திற்கு நிதியாகியும் எனக்கும், ருத் திரனுக்கும், உங்களுக்கும், அனுக்கிரகார்த்தமாக திவ்யமங்கள் விக்கிரகத் தைத் தரியாநின்ற அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரானவர் பிரத்தியக்ஷமாகினார் அவ ரைப்பார்த்து அந்த ஜனகாதி யோகிகள் மிகவும் திருப்தியடையாமலிருக்கிற நேத்திரங்களை யுடையவர்களாய் சந்தோஷத்தினாலே சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணினார்கள்.

அரவந்தம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவரான அந்தப்பகவானு டைய திருவடித் தாமரைகளில் அர்ச்சித்திருக்கிற ஸ்ரீதுளசியினுடைய மதுர ரசத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பரிமளத்தை ஆக்கிராணித்து பிரம்மான ந்தத்தை யடைந்து மிகவும் மனோகரமாகியும், தவளமாகியுமிருக்கிற புன் சிரிப்பையுடையதான அந்தப் பகவானுடைய திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து ஸ்தோத்திரம் பண்ண ஆரம்பித்தார்.

ஜனகாதியோகிகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அனந்தரே ! தேவரீர் இருதயத்திலே நித்தியமாக விருந்தாலும் யொ ணமில்லாதவர்களுக்குக் காணப்படாதவராகவே விளங்கி தேவரீர் எங்களு டைய நேத்திரங்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாக விருக்கிறீர் தேவரீருடைய நா டிக்கமலத்தில் நின்றும் உண்டாகி யிருக்கின்ற எங்களுக்குப் பிதாவான பிரம்

மாவிலுலே தேவீருடைய பரமரகசியமான சரித்திரமானது உபதேசிக்கப் பட்டபோதே எங்களுடைய சிரவண மார்க்கத்தினுலே புத்தியையடைந்து போனீர்.

வாரீர் பகவானே ! தேவீருடைய பக்தாள் எங்களால் சபிக்கப்பட்ட படியினுலே எங்களுக்கு நரகங்களிலே மிகவும் ஜன்மிக்கும்படி உண்டாகு மன்றோ ஆனாலும் வண்டானது முள்ளுகளாலே அடிக்கப்பட்டாலும் புஷ்பங் களிலேயே ரமிக்கிறதுபோல் எங்களுடைய சித்தத்திற்கு விக்கினங்கள் சம்ப வித்தாலும் அதை எண்ணாமல் தேவீருடைய திருவடிகளிலேயே ரமிக்கி றது. ஸ்ரீ னாசியானது தேவீருடைய திருவடி சம்பந்தத்தினுலே சோபிக்கி றதுபோல் எங்களுடைய வாக்குகள் தேவீருடைய திருவடி பஜனத்தினால் பரிசுத்தமாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.

வாரீர் அனந்தமான கீர்த்தியை யுடையவரே ! தேவீருடைய இந்தத் திவ்யமங்கள் ரூபத்தைச் சேவித்ததினாலே எங்களுடைய நேத்திரங்களானது மிகவும் ஆனந்தத்தை யடைந்தது.

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

வேதவேதியர்க் கும்மெட்டாவிஷ்ணுவால்
போதவேசமா தானஞ்செய்யப்பட்டுக்
கோதிலாரிஷி மீகக்குழாங்களால்
ஆசுரஜன்மத்த னுக்கிரகஞ் செய்திட்டார்.

ஸ்ரீ ஹரியினுலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டு மிகவும் பச்சாதாபத்தை யுடையவர்களாகிய அந்த ரிஷிஸ்வரர்களாலே அந்த ஜயவிஜயர்களுக்கு ஆசுர ஜன்மத்திலேயும் அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது.

பிரம்மதேவன் வாக்கியம்.

வாருங்கள் தேவர்களே ! ஸ்ரீவைகுண்டவாசியான பகவானானவர் இந்தப் பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற அந்த ரிஷிகளுடைய வாக்கியத்தைக் கொண்டாடி, அவர்களைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாருங்கள் யோகிஸ்வரர்களே ! என்னுடைய பாரிஷதாளான ஜயன் விஜயனென்கிற இவர் களிருவரும் என்னை அனாதரவுபண்ணி உங்களுக்கு வெகுவாக அதிக்ரமத் தைப் பண்ணினார்கள். அதனால் என்னை அனுவர்த்தியாகின்ற உங்களாலே இவர்களிருவருக்கும் தண்டனையானது பண்ணப்பட்டபடி, நம்மாலேயும் அனுமதிபண்ணப்பட்டது. ஓய் பிரம்மமனானே ! நீங்கள் எனக்குப் பரமமான

தெய்வமாகையினுலே இப்போது உங்களை ஸ்ஷமிப்பிக்கிறேன். உலகத்தில் பிரத் தியனாவன் அபராதத்தைப் பண்ணினால் யஜமானன் பண்ணினதாய்ச் சொல் லுகிறாப்போல் என்னுடைய துவாரபாலகர் அபராதஞ்செய்தது நான்செய்த தேதகிற வேறல்ல. அந்த அபவாதமானது என்னுடைய கீர்த்தியைச் சுவேத குஷ்டமானது தேகத்தினுடைய சமர்த்தை வியாபித்துக்கெடுத்துப் போடுகி ருப்போல் நாசம்பண்ணிப்போடும் என்னுடைய நிர்மலமான எசசாகிற அமிர் தத்திலே தியானம்பண்ணின சண்டாளன் முதற்கொண்டு சமஸ்த ஜகத்தை யும் பாவனமாகப் பண்ணுகிறது உங்களிடத்தில் நின்றும் அடையப்பட்ட சோபனமாகியும், பவித்திரமாகியும், ஸ்ரீவைகுண்டனாதையு மிருக்கிற என்னு டைய பாகுவானாலும் உங்களுக்குப் பிரதிகூலமான வியாபாரத்தைச் செய் தால் அதைச் சேதித்துப்போடுவேன் உங்களுடைய சேவையினுலே ஸ்ரீபாத பதமங்களிலே யிராநின்றும் பவித்திரமாகியு மிருக்கிற ரேணுக்களையுடைய என்னுலே சமஸ்தலோகங்களுடைய மலத்தையும் போக்கடித்திறவனாகியும் நல்ல சிலத்தையடைந்து மிருக்கிற எனக்கு இந்தக்குணங்கள் உங்களாலே உண்டாச்சது. மிகவும் விரத்தனாயிருந்தாலும் என்னை ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியினு டைய கடாசுஷம் வேண்டுமென்று பிரம்மா முதலானபேர்களும் மகாதீக்ஷண் னியமான நியமங்களைப் பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மி என்னை கிடாமலிருக்கிறாள். நிஷ்காமனாயிருக்கிற பிரம்மமணனுக்குக் கவுளங்கள்தோ றும் ஆச்சியத்தினுலே நனைக்கப்பட்டிருக்கிற பாபச முதலான அன்னத்தைப் புசிப்பிக்கின்ற பிரம்மமணனுடைய முகத்தினுலே நான் திருப்தியடைவது போல் யாகஞ்செய்வதில் நான் திருப்தியடைய மாட்டேன். என்னுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தமானது சந்திரசேகரான ருத்திரனுடனே கூடிக்கொண்டிருக் கிற சமஸ்தலோகங்களையும் பவித்திரமாகப் பண்ணுகிறது அப்படிப்பட்ட மகி மையையுடைய நானும் பிரம்மமணர்களுடைய நிர்மலமான ஸ்ரீபாதரேணுவை கிரீடங்களாலே தரிக்கிறேன் எனக்குச் சரீரங்களாயிருக்கிற பிரம்மமணர்களை யும் என்னுடைய சரீரத்தில் நின்றும் உண்டாகாநின்ற பசுக்களையும் அனாதா ளாகியும் என்னையே ஆசிரயமாக உடையவர்களான பிராணிகளையும், என்னைக் காட்டிலும் வேறென்கிற பேதபுத்தியினுலே எவன் பார்க்கிறானோ அவனை எம னுடைய தூதர்கள் கண்டங்கண்டமாய்ச் சேதிப்பார்கள். யாதொருபேர்கள் பிரம்மமணர்களை ஸ்ரீவாசுதேவனென்கிற புத்தியினுலே யூகித்துச் சந்துஷ்ட மான இருதயத்தை யுடையவர்களாய் நல்ல வாக்கினுலே ஸ்தோத்திரம் பண் னுகிறார்களோ அவர்களாலே நான் வசிகரிக்கப் பட்டவனாகிறேன். ஆகையி னுலே என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை அறியாதவர்களான இந்த ஜய விஜயா ளிருவரும் தங்களுடைய அதிக்ரமத்தினுலே வரநின்ற அபராதத்துக்கு யோக்கியமான கதிபைச் சீக்கிரமாக அடைந்து மறுபடியும் என்னுடைய சமீ பத்திலேயேவந்து அடையக்கடவர்கள். பிரத்தியாளான இவர்களுக்கு ஸ்ரீவை குண்டலோக வியோகமானது சீக்கிரமாக முடிவையடையும்படி அனுக்கிர றிக்க வேண்டுமென்று வேதமந்திரங்களுக்குச் சமானமாகிய பகவான் வாக்கி னுடைய சாதுரியத்தைக்கேட்டு அந்த ரிஷிஸ்வரர்களானபேர்கள் மிகவும் கிரேஷ்டமாகியும் விதமான அட்சரங்களை யுடையதுகளாகியும் அர்த்தத்தி

னிலே விஸ்தாரமாகியும் கெம்பிரமான அபிப்பிராயத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற அந்தப்பகவானுடைய வசனத்தைக் காதுகொண்டு கேட்டு அர்த்தவிசாரம் பண்ணியும் நம்மைச் சிலாக்கிரென்றும் நம்மாலே எண்ணப்பட்டதண்ட, னையை சங்கோசமாகப் பண்ணுகிறாரென்றும் அந்தப் பகவானுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாமல் தங்களைக் கொண்டாடுகிறாரென்றும் தம்முடைய பிரபுத் தவத்தை பிரகாசிப்பித்து ராஜாக்களை சிட்சிப்பிச்சிறிமித்தமாய் பிராம்மணர்களை சமாதானம் பண்ணுகிறாரென்றும் அந்நின்று அஞ்சலியத்தத்தை யுடைய வர்களாய் அந்தப் பகவானைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். தேவதேவனுன தேவரீர் என்னுடைய பிரத்தியாளாலே பண்ணப்பட்ட அபராதமானது என்னுடைய பண்ணப்பட்ட தென்றும் உங்களால் அந்த ஜயவிஜயானுக்குப் பண்ணப்பட்ட தென்னை எனக்கு அனுக்கிரகமே ஆகிறதென்று சொல்லுகிறபடியினுலே நாங்கள் தேவரீருடைய அபிப்பிராயத்தை யறிவோம்.

வாரீர் பிரபுவே! பிரம்மண்ணியரான தேவரீருக்குப் பிராம்மணர்கள் பரமான தெய்வமன்றோ. தேவர்களுக்கும் பூச்சியானாயிருக்கிற பிராம்மணர்களுக்கும் பகவானுன தேவரீரே பரமத்துமாவாகியும் தெய்வமாகியுமிருக்கிறீர். சாஸ்வதமான தேவரீரிடத்தில் நின்றும் உண்டாகித்தேவரீருடைய அவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. அந்தத் தர்மத்துக்கு பரராகியும் விகார ரூபிராகியும் பலசொருபராகியு மிருக்கிறீர். பிராணிகள் தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினுலே வையாக்கியத்தையடைந்து பரமான யோகத்தையுடையவர்களாய் அனுகாசமாக சம்சாரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். சாரக்கிராகியாயிருக்கிறவண்டானது தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தாளாலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீதுளசியிலே நிச்சலமாக ரமிக்கிரபடியினுலே அந்தத் திருவடிகளையுடைய செளந்தரியம் மிகவும் அதிகமென் றெண்ணி வசூஸ்தனத்திலேயே யிருந்து ஸ்ரீதுளசியோடுகூட அந்தத் திருவடி ஸ்தானத்தையே பெறவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் பரிசுத்தங்களான உபசாரங்களாலே மிகவும் சேவித்து கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமகாலட்சுமியைத் தேவரீர் மிகவும் அபேட்சிக்கவில்லை.

அப்படிப்பட்ட தேவரீர் பிராம்மணர்களுடைய புண்ணியகரமான ஸ்ரீபாத ரேணுவினுலே பவித்திரானே னென்கிறதும் பிராம்மணருடைய பிரசாதத்தினாலேயே ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மி என்னை விடாமலிருக்கிறாளென்கிறதும், உசிதமன்றோ வாரீர் பகவானே! தபசு, சவுசம், தயை என்று பெயரையுடையதுகளான பாதங்களினுலே எங்களுக்குச் சகல அபிஷ்டத்தையும் கொடுக்கிற நிமித்தமாகச் சத்துவமூர்த்தியான தேவரீராலே ஸ்தாவரஜங்கம ஸ்ரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது தரிக்கப்படுகிறது அப்படியிருக்க இந்தப் பிராம்மணருலத்தைப் பிரசாசமாக ரக்ஷியாமற் போனிரேயாகில் அப்போதே மங்களகரமான தேவரீருடைய ஆக்கியாருபமான வேதமார்க்கமானது நாசத்தையடைந்துபோம்.

தேவரீருடைய அந்த ஆசாரத்தையே, பிரமானமாக இந்த லோகமும் கிரகிக்கும் தர்மத்தை ரட்சிக்கிற நிமித்தமாகப் பிராம்மணர்களுக்கு வணங்கு

கிற தேவரீருடைய பிரபாவமானது குறைந்துபோகிறதில்லை அந்த வணக்கம் தேவரீருக்கு விநோதமாயிருக்கிறது. தேவரீர் இந்த ஜய விஜயானுக்கு வேறே தன்னை விதித்தாலும் உத்தமமான ஜீவனத்தை விதித்தாலும் அதையெல்லாம் நாங்கள் யோக்கியமாகவே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம் இல்லாவிட்டாலும் நாங்கள் நிரபராதிகளான இந்த ஜய விஜயானே சாபத்துடனே கூடிவைத்தோமென்று எங்களிடத்திலேயாகிலும் உசிதமான தண்டனமானது பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லுகின்ற ஜனகாதியோகிகளைப் பார்த்து ஸ்ரீபகவானுவர் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் பிராம்மணோத்தமர்களே! இந்த ஜய விஜயானிருவரும் கோபாவேசமுடைய மனமுடையவர்களாய் அசுரஜன்மத்தையடைந்து சீக்கிரமாக என்னுடைய சமுகத்தையேவந்து அடையப்போகிறார்கள். உங்களாலே யாதொரு சாபமானது செய்யப்பட்டதோ. அந்தச் சாபமானது நம்மாலேயே செய்யப்பட்டதென்று அறியக்கடவீர்களென்று அருளிச்செய்கிற பகவத்வாக்கியத்தைக்கேட்டு அந்த ஜனகாதியோகிகள் நேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமாகியும் சுயம்பிரகாசமாகியு மிருக்கிற அந்த வைகுண்டலோகத்தையும் ஸ்ரீவைகுண்டவாசியான ஸ்ரீஹரியையும்பார்த்து மிகவுஞ் சந்துஷ்டாளாய் அந்தப் பகவானே அனேகம் பிரதக்ஷணம் பண்ணிச் சேவித்து அவரால் விடைபெற்றுக்கொண்டு பகவானுடைய ஐசுவரியத்தைக் கொண்டாடிக் கொண்டுபோனார்கள். பிற்பாடு ஸ்ரீபகவானுவர் தம்முடைய பாரிஷதாளான ஜய விஜயானைப்பார்த்து நீங்கள் அதேலோகத்தை யடையுங்கள் பயப்பட வேண்டாம் உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது பிராம்மணசாபத்தை நிக் கிரகிக்க சமர்த்தனுலும் அதை நிக்கிரகிக்க இச்சிக்கிறதில்லை. அது எனக்கு இஷ்டந்தான். நான் யோகநித்திரையை யடைந்திருந்தபோது துவாரகையிலே ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியானவள் உங்களாலே தகையப்பட்டு மிகவும் கோபத்தையடைந்த ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியினுலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். இப்போது பிராம்மணர்களாலேயும் சபிக்கப்பட்டீர்கள். என்னிடத்திலே தீவிரமான பக்தியோகத்தினுலே அந்தப் பிரம்மசாபத்தைக்கடந்து கொஞ்சகாலத்திலேயே திரும்பவும் என்னுடைய சமீபத்தைவந்து அடையப் போகிறீர்களென்று தம்முடைய துவாரபாலர்களான ஜய விஜயானைக்குறித்து ஆக்கியாபித்து பகவானுவர் தம்முடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார் பிற்பாடு அந்த பாரிஷதோத்தமாளான ஜயவிஜயாள் பரிக்கக்கூடாத பிரம்மசாபத்தினுலே கருவமில்லாதவர்களுமாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் விழுந்துவிட்டார்கள்.

வாருங்கள் புத்திரர்களான தேவர்களே! இப்போது அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் நின்றும் விழுகையில் விமானத்தின் துனிகளிலேயிருக்கின்ற பேர்களாலே ஆஹாகாகார சப்தமானது மிகவும் உண்டாயிற்று. ஸ்ரீஹரியினுடைய பாரிஷதோத்தமாளான இந்த ஜய விஜயானிருவரும் இப்போது திதியினுடைய கர்ப்பத்திலே வைக்கப்படுகின்ற காசிபருடைய வீரியத்தையடைந்தார்கள். அந்த அசுரர்கள் தேஜசினுலே கிருத்தியடையப்போகிறார்கள் அவர்களை

பகவான்தானே பிரதிகிச்சை பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிறார்கள் ஆகையினாலே இந்த விஷயத்திலே நம்முடைய யோசனையினாலே எவ்வளவு காரியமாகப்போகிறது.

ப தி னே ழா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கல் விருத்தம்.

சேய்களான ஜெயாவிஜயானுடைய
ஒவ்வொப்புவி யாகுமுற்பத்தியும்
ஆயந்திமிரையா சூனவனுடைய
காயந்திடப்பிர பாவங்கழறுவாம்.

அந்த ஜய விஜயானுடைய லோகபயங்கரமான உற்பத்தியும் இரணியா சூதனுடைய திருவிஜயத்திலே உண்டான அற்புதமான பிரபாவமும் சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதுரரே! பிற்பாடு சமஸ்தமான தேவர்களுக்கும் பிரம்மாவிலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு சங்கையைவிட்டுத் திரும்பவும் சவர்க்கம் வந்துசேர்ந்தார்கள்.

பதிவிரதையான அந்த திதி தேவியும் பர்த்தாவினுடைய ஆக்கினையினாலே தன்னுடைய புத்திராஸிடத்தில் நின்றும் தேவர்களுக்கு உபத்திரவத்தை எண்ணினவராய் துறவருஷம் கெர்ப்பமானது பூரணமான பிற்பாடு இரட்டைப் பிள்ளைகளைப் பெற்றாள் அந்தப் பிள்ளைகள் பிறந்த சமயத்தில் அவ்விடத்திலே ஆகாசத்திலேயும் பூமியிலேயும் சொர்க்கத்திலேயும் சமஸ்தலோகங்களுக்கும் பயங்கரங்களான வற்பாதங்கள் வெருவாக உண்டாயிற்றுதுகள். அதாவது பர்வதங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பூமியானது நடுங்கிற்று சமஸ்ததிக்குகளும் சொலித்ததுகள்: குறைக்கொள்ளிகளோடேகூட இடிகள் விழுந்ததுகள் சமஸ்தமான பிராணிகளுக்கும் பயங்கரமான துமகேதுகள் உண்டாயிற்றுதுகள். மிகவும் சகிக்கக்கூடாதாகியும் மகாவேகத்தினாலே பஹரன் கிற சப்தத்தை அடிக்கடி பண்ணு நின்றும் மகா விருகூங்களை வேரோடே பிடுங்கிப் போடாநின்றும் சமுல்களுடைய சமுதத்தை யுடையதாகியும் புழு தியைத்தானே துவஜமாகவுடையதாகி பெருங்காற்றானது விசி மிகவும் பிரகா சிக்கின்ற மின்னல்களையுடைய மேகக்கூட்டத்தினாலே காணப்படாமலிருக்கிற சூரியன் முதலான கிரக நகூத்திரங்களையுடைய ஆகாசத்திலே வியாபிக்கின்ற அந்த காரணத்தினாலே ஒரு நகூத்திரங்களுடைய ஸ்தானமும் சலித்துகாணப்படாமற் போயிற்று மிகவும் விரத்தியடையாநின்ற அலைகளும் மகாமுத

லான ஐந்துக்களையுடைய சமுத்திரமானது மகாவியசனத்தை யுடையது போல் மிகவும்சப்தித்தது கிணறு நடபாவிமுதலானதுகள் உலர்ந்துபோகின்ற தாமரைப் புஷ்பங்களை யுடையதுகளாகி நதிகளும் கலங்கிப்போயிற்றுதுகள். ராகுவினாலே பிடிக்கப்பட்ட சந்திர சூரியர்களுக்கு அடிக்கடி பரிபேஷங்களுண்டாயிற்றுதுகள். மேகங்களில்லாமல் சப்தங்கள் ரதத்துவனிகள்போல் பர்வதங்களுடைய குகையில் நின்றும் உண்டாயிற்றுதுகள். பெண் நதிகளானதுகள் கிராமங்களுடைய மத்தியில் முகத்திலே சொலித்துக்கொண்டிருக்கிற அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு அமங்கலமாக மிகவும் கூப்பிட்டதுகள். நாய்களானதுகள் கழுத்தை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு பாடுகிறது போலவும் அழுகிறது போலவும், நாலுதிக்கிலேயும் நாலுவிதங்களாகியும் பயங்கரங்களாகியும் கூவினதுகள் கழுதைகள் குதிரைகளும் கூர்மையான குளம்புகளாலே பூமியை உதைத்துக்கொண்டு கும்புகம்பலாய் ஒடிக்கொண்டிருந்ததுகள். அந்தக்கழுதைகளுடைய சப்தங்களாலே மிகவும் பயப்படுகின்ற பகழிகள் கூண்டுகளில் நின்றும் எழும்பிப்போச்சதுகள். அந்தகோஷங்களாலே மற்ற பசு மிருகஜாதிகளும் மூத்திர மலங்களை விட்டுக்கொண்டதுகள். பசுக்கள் இரத்தங்களைக் கறந்துகொண்டு மிகவும் பயப்பட்டதுகள். மேகங்கள் இரத்த மாங்கிலங்களை வருஷித்ததுகள். தேவதாவிக்கிரகங்கள் கண்ணில் நின்றும் ஜலத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு அழுததுகள். விருகூங்கள் காற்றன்றியில் அடியோடேவிழுந்து போச்சதுகள். குரூரங்களான கிரகங்களானதுகள் பூச்சியர்களான குரு, புதன் முதலான சபகிரகங்களையும், நகூத்திர கணங்களையும், மிகவும் பிடித்து வக்கிரகதியாகச் சஞ்சரித்ததுகள். இன்னும் இதரங்களான மகோத்பாதங்களையும் பார்த்து அதனுடைய தத்துவத்தை யறியாதவர்களான ஜனங்கள் ஜனகாதிளைத்தவிர மற்றைப்பேர் பயந்தவர்களாய்ப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பிரளயம் வந்ததோவென்று எண்ணிக் கொண்டார்கள் ஆதிதயித்தியர்களான அவர்களிருவரும் சிலைபோன்ற திடமான சரீரத்தினாலே பர்வத சிரேஷ்டங்கள்போல விருத்திபடைந்து சுவர்னமயங்களான கிரீடங்களின் துனிகளாலே சவர்க்கத்தைத் தொடும்படியாயும் பருமனாலே திக்குகளை வியாபிக்கும்படியான தோள் வளைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற புஜங்களை யுடையவர்களாகியும், அடிக்கடி பாதங்களாலே பூமியை அலைத்துப் போகும்படி செப்கிறவர்களாகியும், மனோக்கியமான அரைநூல் மாலையினாலே சூரியமண்டலத்தை அதிசயித்திருந்த அவர்களில் காசிபப் பிரஜாபதியானவர் முன்னே ஜனித்தவனை இரணிய கசிபுவென்றும், பின்னே ஜனித்தவனை இரணியாகூனென்றும் நாமகரணம் பண்ணினார். அந்த இரணியகசிபு வானவன் தன்னுடைய பாகுபலத்தினாலே யும் பிரம்மாவினுடைய வரத்தினாலேயும் மிகவும் பயமில்லாதவனுய் லோகபால்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற முன்று லோகங்களையும் தன்வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டான் அவனுக்குத் தம்பியான இரணியாட்சதனுனவன் கதா பாணியாய் யுத்தம் பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையுடையவனுய் மிகவும் சகிக்கக்கூடாத வேகத்தையுடையவனாகியும் சப்திக்கிற கதையையுடையவனாகியும் பலத்திலேயும் வரத்திலேயும் மிகவும் கர்விதனாகியும் தட்டுத்தையில் லாமல் எங்கும் சஞ்சரிக்கத் தக்கவனாகியிருக்கிற அந்த இரணியாட்சதனை

பார்த்து தேவர்கள் கருடனைக்கண்டு பயப்படுகின்ற சர்ப்பங்கள் போலமறைந்துபோனார்கள் அப்போது இரணியாகூதனானவன் தன்னுடைய தேஜசினாலே மறைந்துபோன இந்திரன் முதலான தேவர்களை எங்குந் தேடிக்காணாதவனுப் மிகவும் அட்டகாசஞ்செய்து சொர்க்கத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு ஜலக்கிரீடை பண்ணக் கம்பிரமாயும் பயங்கரமான சப்தத்தை யுடையதாயுமிருக்கிற சமுத்திரத்தில் மதத்திருக்கிற யானையானதுபோல் பிரவேசிக்கையில் வருணனுடைய சேனைகளான ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்கள் மிகவும் பயத்தை யுடையதுகளாகி அவனாலே அடிக்கப்பட்டாதது களாயிருந்தாலும் அவனுடைய தேஜசினாலே மிகவும் திரஸ்கரிக்கப்பட்டதுகளாய் வெகுதூரம் ஓடிப்போய் விட்டதுகள். பலவானான அந்த அசுரனுனவன் அந்த சமுத்திரத்திலே ஆநேகமான வருஷங்கள் சஞ்சரித்து வாயுவினாலே எழும்பப்பட்டமகத்தான அலைகளை இரும்பு மயமான கதையினாலே அடித்துக்கொண்டு வருணனுடைய விபாவரியென்னப்பட்ட பட்டணத்தை யடைந்து ஜலஜந்துக்களுடைய கூட்டங்களுக்கு ராஜாவாயிருக்கிற வருணனைச் சேர்ந்து நகைத்து அவனை பரிசாசமாக தாழ்ந்தவன்போல் பிரணமம் பண்ணி அவனை நோக்கி நீ பூர்வத்தில் சமஸ்த தைத்திய தானவர்களை ஜயித்து ராஜகுமாயாகும்பண்ணி சமஸ்த லோக பாலர்களுக்கும் அதிபதியாகி பிரசித்தமான கீர்த்தியை யுடையவனாகி நானே வீரியவானென்று அகங்காரத்தை யுடைத்தான பேர்களுடைய கர்வத்தை அடக்குகிறவனாகியிருந்தாய் ஆகையினாலே எனக்கும் யுத்தத்தைக்கொடு வென்று மிகவும் கர்வத்தையுடைய சத்துருவினாலே திரஸ்கரிக்கப்பட்டவனாகி அந்த வருணனுனவன் தனக்குள்ளே யுண்டான கோபத்தை யடைக்கிகொண்டு ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

வாராய் அசுர சிரேஷ்டனே! நான்கள் யுத்தம் பண்ணவேணு மென்கிற உச்சாகத்தில் நின்றும் ஒழிவையடைந் திருக்கிறோம். யுத்தமார்க்கத்திலே மிகவும் சமர்த்தனான உன்னை சந்தோஷிப்பிக்கச் ஜனார்த்தனரான புருஷோத்தம ரைக்காட்டிலும் ஒருவரையும் நான் பார்க்கவில்லை ஆகையினாலே நீ அந்தபகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணியடையக்கடவாய்.

அவர் உன்னைப் போலொத்த துஷ்டர்களை நாசம்பண்ணுகிற தற்காகவும் சத்புருஷானே அனுக்கிரகம் பண்ணவேணுமென்று அனேகம் அவதாரங்களை பண்ணுகிறார். அந்தப் பகவானை யடைந்து சீக்கிரமாக கர்வபங்கத்தையுடையவனாய் நாய்களாலே சூழப்பட்டு யுத்த பூமியிலே விழுந்துகிடக்கப் போகிற யென்றான்.

இரணியாகூதன் வதம், சுவாமியின்கபிலாவதாரம் கர்த்தமப்பிரஜாபதி தேவலிபுத்

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அந்தமான விரணியாக்கதனுக்கும்
சொந்தமாகவே யுத்தாரணஞ்செய்யும்
தொந்தயுத்தந் தொடர்ந்தவரிதனக்
கந்தயுத்தமனைத்துஞ் சொல்வாமரோ.

இரணியாக்ஷதனுக்கும் பூமியை உத்தாரணம் பண்ணுகின்ற வராக ரூபி
யான பகவானுக்கும் உண்டானயுத்தம் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! மிகவும் மதந்தையுடைய அந்த இரணியாக்ஷதனுனவன்
வருணானுலே சொல்லப்பட்டயுத்த பூமியிலே அடிப்பட்டு விழப்போகிறுறென்
றெ வார்த்தையை எண்ணாமல் நாரதமகாரிஷியினிடத்தி னின்றும் ஸ்ரீஹரியி
னுடைய கதியைப்பார்க்க வேணுமென்று மிகவும் துறையாகப் பாதாளத்தி
லே பிரவேசித்து அவ்விடத்திலே வராகரூபியாய் பூமியைத் தம்முடையகோ
ரைப் பல்லினுனியினுலே உயரவெடுக்கப்பட்டும் சிவந்த காந்தியோடே கூடிச்
கொண்டுமிருக்கிற நேத்திரத்தினுலே தன்னுடைய தேஜசுக்களைத் திரஸ்கரிக்
கின்ற அந்த ஸ்ரீஹரியைப் பார்த்து காட்டிலே சஞ்சரிக்கின்ற இந்தவராகமா
னது சலத்திலே சஞ்சரிக்கிறதென்று ஆச்சரியத்தை யுடையவனுய்ச் சிரித்து
அந்தவராக ரூபியான பகவானைக் குறித்து ஒரு வார்த்தை சொன்னான்.

வாராய் அக்கியனே! இந்தப் பூமிபானது பிரம்மாவினுலே பாதாள
லேர்க வாசிகளான எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைவிட்டுவிடு.
நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச்சே இந்தப் பூமியுடனேகூட கேதமமாக நீ
போகப்போகிறதில்லை யென்று அந்தச் சமுத்திர சலத்தில் நின்றும் வெளிப்
புறப்படுகின்ற அந்த ஸ்ரீஹரியைச் சுவர்ணவர்ணங்களான மயிர்களுையுடைய
மச்சியமானது யானையைப் பின்தொடர்ந்தாற் போல் பின்தொடர்ந்து பயங்க
கரமான கோரைப்பல்லுகளை யுடையவனாகி இடிசப்தம் போலே சப்தத்தையு
டைய அந்த இணிரயாக்ஷதனுனவன் லச்சையில்லாத வர்களாயிருக்கிற துஷ்
டர்களுக்கு நிந்தாபயமில்லை யன்றோ வென்று சொன்னான். அந்தப் பகவானு
னவர் விசுவகர்த்தாவான பிரம்மாவினுலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டும்
தேவர்களாலே புஷ்பங்கள் வருஷிக்கப் பட்டவராய் அந்தசத்துரு பார்த்துக்
கொண்டிருக்கச்சே பூமியைச் சலத்தின்பேரிலேவைத்து அந்தப் பூமியினிடத்
திலே தம்முடைய ஆதாரசத்தியை ஸ்தாபித்து பின்னோடே அனுவர்த்தித்
துக்கொண்டு வருகின்ற அந்த இரணியாக்ஷதனைப்பார்த்து மிகவுங்கோபத்தை
யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வராய் அசுர சிரேஷ்டனே! நாங்கள் வனசரங்களான மிருகங்களென்று
சொன்னது யதார்த்தமே. உன்னைப்போலொத்த நாய்களைத் தேடிக்கொண்
டிருக்கிறோம், மிருத்தியுலின் பாசத்தினுலே கட்டப்பட்டிருக்கின்ற உன்னு
டைய அமங்கலமான வார்த்தையைச் சூரர்கள் சிலாக்க மாட்டார்கள். பாதா
ளலோக வாசிகளான அசுரர்களுடைய நிசேஷமான பூமியை அபகரித்தபடி
யால் லச்சையில்லாமல் உன்னுடையகதையினுலே துரத்திவிடப்பட்டவர்களா
னாலும் யுத்தத்திலே மகாப் பிரயாசப்பட்டு பலவானாக யிருக்கிற உன்னுடனே
வயிரத்தையுண்டாக்கிப்போட்டு எங்கேபோகப்போகிறோம். நீபாதசாரிகளான
அசுரசேனாபதிகளுக்குப் பிரபுவாகவிருந்து யோசனை பண்ணுதவனுய் நம்மை
அவமானம் பண்ணுகிறு யாதலால் எங்களைச் சம்மாரம் பண்ணிப் போட்டு
உன்பந்துக்களுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து உன்பிரதிக்கினையைப் பூர்த்தி
செய்துக்கொள்ளென்று சொல்லுகிற பகவானைப்பார்த்து மகாசர்ப்பமானது
போல் தீவிரமான கோபத்தையடைந்து பெருமூச்சுக்கிடிக் கலங்கின இந்திரி
யங்களையுடையவனாகி அந்த அசுரனுனவன் மகாவேகத்துடன் கிட்டப்போய்க்
கதையினுலே ஸ்ரீஹரியை அடித்தான் பகவானும் தம்முடைய மார்பிலே சத்
துருவினிலே விடப்பட்ட கதையினுடைய வேகத்தை யோகியானவன் மிருத்தி
யுவை லட்சியஞ் செய்யாதுபோல் தள்ளிப்போட்டார். திரும்பவும் அந்தக்
கதையை எடுத்து அடிக்கடி சமுற்றிக்கொண்டிருக்கிற அந்தச் சத்துருவை
ஸ்ரீஹரியானவர் மிகவுங் கோபத்தை யுடையவராய் எதிர்த்தார். அந்த
அசுரனுனவன் தன்னுடைய கதையினுலே ஸ்ரீஹரியினுடைய வலது புரு
வத்திலே அடித்தான்.

வாரீர் விதுரரே! கதாயுத்தத்திலே மிகவுஞ் சமர்த்தரான ஸ்ரீஹரியானவ
ரும் தம்முடைய கதையினுலே சத்துருவினுடைய கதையை மேலேவிழுக்கிற
தற்கு முன்னமே அடித்துப்போட்டார். அந்த ஸ்ரீஹரியும் இரணியாக்ஷதனும்
இருவரும் மகாபெரியதுகளான கதைகளாலே ஒருத்தரை யொருத்தர் சயிக்க
வேண்டுமென்கிற இச்சைகளினுலே ஒருத்தருக்கொருத்தர் அடித்துக்கொண்
டார்கள். இந்தப்பிரகாரம் மகாசூரர்களான கதைகளாலே யடிக்கப்பட்டும்
பெருகுகின்ற இரத்தங்களை ஆக்கிராணம் பண்ணுகிறதினாலே மிகவும் கிருத்தி
யடைகின்ற கோபத்தை யுடையவர்களாகி ஒருத்தரை யொருத்தர் சயிக்க
வேண்டுமென்கிற இச்சையினுலே விசித்திரங்களான யுத்தமார்க்கங்களை ஆஸ்
ரயித்து யுத்தம் பண்ணினார்கள்.

வாரீர் விதுரரே! பூமி நிமித்தமாகச் சண்டைபோடுகின்ற இவர்களுடைய
யுத்தத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்கின்ற இச்சையை யுடையவராய்ப் பிரம்
மாவானவர் ரிஷிகளாலே குழப்பப்பட்டு ஆதிவராக மூர்த்தியான ஸ்ரீமந்நாராய
ணரைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாரீர் தேவதேவரே! அடியேனிடத்தில் நின்றும் அடையப்பட்ட வரத்
தை யுடையவனுன இந்த அசுரனுனவன் தேவீருடைய திருவடிகளை அடுத்

திருக்கின்ற நிரபராதிகளான தேவர்களுக்கும், பிராம்மணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும் பயத்தைபண்ணி பிராணன் முதலானதுகளை அபகரித்துத் தனக்கு எதிரில்லாத வனுமிருக்கிற இந்த அசுரனுனவன் தனக்கு எதிரியைத் தேடிக்கொண்டு லோகங்களிலே சுஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மிகவும் மாயாவி யாகியும், கர்விதனாகியும், எங்குந்தடையில்லாத வனாகியும், மிகவும் துஷ்டனாகியுமிருக்கிற இந்த அசுரனைக் (கோபத்தினாலே கலங்கியிருக்கிற சர்ப்பத்தை வால்முதலானதை விளையாட்டுக்குப் பிடித்து இழுக்கிறபாலனுனவன்போலே) விளையாடாமல் அசுரான் விருத்தியைடைகின்ற சந்தியாகாலம் வருவதற்கு முன்னையே இவனைச் சயிக்கவேண்டும். லோகங்களுக்கு விஞ்சுசுரமாகியும் அசுரானுக்கு சயத்தை கொடுக்கத்தக்கதாகியும் மிகவும் கோரமாகியுமிருக்கிற சந்தியாகாலமானது கிட்டி யிருக்கிறது இப்போது அபிசித்து வென்று பெயரையுடைய சபகாலமானது போயிற்று. அந்த முகர்த்த சேஷத்திலேயே தேவீருடைய பக்தாளான எங்களுக்கு சேஷமத்தின்பொருட்டு ஒருத்தராலேயும் சயிக்கக்கூடாதவனுன இந்தச் சத்துருவைச் சீக்கிரமாக சங்கரிக்க வேண்டும் தெய்வாநினைமான இவனுக்கு மிருத்தியுவாக வுதிக்கப்பட்ட தேவரீரை இந்த அசுரனுனவன் கவயமாகவே அடைந்தா னாதலால் இவனைச்சீக்கிரத்திலேயே சங்கரித்து லோகங்களை ஸ்தாபிக்கக்கடவீர்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கல் விநீதம்.

தேர்தபிரம்மா முதலாந்தேவர்களால்
ஆர்துபிரார்த்திக்கு மணிபன் நிருபியாம்
போர்த்திமம்மரி யாம்புண்ணியன்றன்னால்
கார்திடச் சங்கரித்தல் கழறுவாம்.

பிரம்மாமுதலான தேவர்களாலே பிரார்த்திக்கப் படுகின்ற வராகருபியான ஸ்ரீஹரியினாலே இரணியாஷதன், சங்கரிக்கப்பட்டானென்று சொல்லப் படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷி யினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! அந்தப்பகவானுனவர் பிரம்மாயினுடைய நிஷ்கபடமாகியும் அமிர்தம்போலேயு மிருக்கின்ற வசனத்தைக் கேட்டுச் சிரித்துப் ப்ரிதியுடனே கூடிக் கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினாலே அந்த வார்த்தையை அங்கேகித்து எதிரே நிற்பவனுசிச் சுஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற அந்தச் சத்துருவான அசுரனுடைய சபோலப்பிர தேசத்திலே அடித்தார். அந்த அசுரனுனவன் தனது கதையினாலே பகவானுடைய கதையானது கையில்லின்

தும் நழுவிச்சுமுன்று விழுந்து போகும்படி அடித்தது மிகவும் ஆச்சரியகரமாயிருந்தது அந்த அசுரனுனவன் நிராயுதரான ஸ்ரீஹரியை பாதிக்காமல் தர்மத்தை அனுசரித்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது பகவானுனவர் தம்முடைய கதை அடிபட்டுப்போனதற்குச் சமஸ்தமான பேர்களுடன் தாமும் ஆ ஆ ஹாரம்பண்ணி அவனுடைய தர்மத்தைக் கொண்டாடி தம்முடைய சக்கரத்தை ஸ்மரித்தார். தட்சணம் மிகவும் பரபரப்புடனே சுவாயிதினுடைய திருக்கையில் நின்றது, பிறகு சக்கிராயுதத்தை யுடையவராக அசுரனென்று பெயரையுடைத்தான தம்முடைய பாரிஷ் சிரேஷ்டனுடனே யுத்தம்பண்ணுகிற அந்த பகவானுடைய பிரபாவத்தை அறியாத பேர்களான தேவர்கள் இந்த அசுரனைசங்கரிக்கக் கடவீரென்று நாலுபக்கமும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். அந்த அசுரனுனவன் சக்கிரபாணியாயும் பத்மதளம் போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவரான அந்த ஸ்ரீபகவான் எதிரேயிருக்கிறதைப் பார்த்துக் கோபத்தினாலே கலங்கின இந்திரியங்களை யுடையவனாய்ப் பெருமூச்சுவிட்டு உதடுகளைக் கடித்துக்கொண்டு மகாபயங்கரங்களான கோரைப்பல்லுகளையுடைய அந்த அசுரனுனவன் நேத்திரங்களினாலே தகித்துப் போகிற வன்போல பார்த்து இந்தத்தப்பலோடே ி மாண்டாயென்று சொல்லித் தன்னுடைய கதையினாலே அந்த ஸ்ரீஹரியை அடித்தான்.

அப்போது யக்கியவராக மூர்த்தியான அந்தப் பகவானுனவர் தம்முடைய இடதுகாலினாலே விளையாகவே மகாவாயு வேகத்தையுடைய அந்தகதையைப் பரிகரித்து அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொன்னார். வாராய் அசுரனே! என்னை ஜயிக்கவேண்டுமென்று இச்சையையுடைய நீ ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொள்ளென்று சொல்லப்பட்டவனாய் அந்த அசுரனுனவன் திரும்பவும் அந்த கதையினாலே பகவானை அடித்துமிகவும் அட்டகாசம் பண்ணினான். அப்போது பகவானும் தம்முடைய பேரிலே வந்து விழுகின்ற அந்தக்கதையைக் கருடனுனவர் சர்ப்பத்தைப் பிடிப்பதுபோல் பிடித்துக்கொண்டார் அப்போது அந்த அசுரனுனவன் தன்னுடைய பவுரஷம் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு கர்வபங்கத்தை யுடையவனாய் அந்த ஸ்ரீஹரியினாலே திரும்பவும் கொடுக்கப் படுகின்ற கதையைக்கிரகிக்க இச்சியாதவனாய்ச் சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்கினிபோல் கவளிகரியாநின்றும், மூன்றுசிகைகளையுடைய தாகியுமிருக்கிற சூலத்தை ஸ்ரீஹரியின்பொருட்டுப் பிராணனை யுத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான் அந்தச்சூலத்தைத் தீட்சணமான கூர்மையையுடைய சக்கரத்தினாலே பூர்வத்தில் அமிர்தகலசத்தைக் கொண்டுவருகின்ற கருடன்மீது பிரயோகிக்கப்பட்ட வச்சிராயுதத்தை அமோகமாகப் பண்ணுகைக்குக் கருடனால் விடப்பட்ட ஒருஇறகை இந்திரனுனவன் சேதித்தாற்போல் சேதித்துப்போட்டார். அந்த அசுரனுனவன் விருத்தியடைகின்ற கோபத்தை யுடையவனாய் எதிரேவந்து விலாசமாகியும் ஸ்ரீ மகாலட்சுமிக்கு வாசஸ்தானமாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய மாற்பை முஷ்டியினாலே பிரகரித்து அந்தர்த்தானத்தை யடைந்தான் பகவானும் மலையினாலே அடிக்கப்பட்ட கஜமானதுபோல் அந்தத் தப்பலை கொஞ்சமாகிலும் லட்சியஞ் செய்யாமலிருந்தார். பிற்பாடு அந்த அசுரனுன

வன் யோகமாயைக்கு ஈசுவரனுன் ஸ்ரீஹரியினிடத்திலே அனேகபிரகாரமான மாயையைச் செய்ய ஆரம்பித்தான் அதாவது மகாவேகத்தையுடைய வாயுக்கள் விசியும் புழுதிவருஷத்தினாலே அந்தகாரமாகச்செய்தும் கவண்டுகளாலே எறியப்பட்ட கல்லுகளானதுபோல் நாலுதிக்குகளில் நின்றும் விழுந்ததுகள் மகத்தான மின்னல்கள் இடிசுப்தங்கள் இதுகளோடே கூடியமேகங்கள் அடிக்கடி மாங்கிசங்கள் கேசங்கள் இரத்தங்கள் மலமுத்திரங்கள் எலும்புகள் இதுகளை வருஷித்து ஆகாசமானது சந்திரசூரிய நட்சத்திரங்கள் முதலானதுகள் பிரகாசியாமல் வியாபிக்கப்பட்டநாச்சுது.

வாரீர் விதுரரே! பர்வதங்களானதுகள் நானுவிதங்களான ஆபுதங்களை வருஷிக்கிறதாகக் காணப்பட்டதுகள் திகம்பராளாகியும் சூலத்தையுடையவர்களாகியும் தலையிரிகளை விரித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ராகுசிகள் காணப்பட்டார்கள் ரதகஜதுரக பதாதிகளுடனே யட்ச ராகுசாளாலே வெட்டு குத்தென்று மிகவும் உக்கிரங்களாகச் சொல்லப்பட்டதுகள், அப்போது சமஸ்த பிரஜைகளும் மிகவும் பயந்தவர்களாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்குப் பிரளயகாலந்தான் வந்ததென்று நடுங்கினார்கள். அப்போது பகவானுன்வர் அசுரமாயைகளை நாசம்பண்ணத் தமக்கு மிகவும் இஷ்டமான சுதரிசனாஸ் திரத்தை பிரயோகம்பண்ணினார். அப்போது திதி தேவியானவள் தனது பர்த்தாகினுடைய ஆக்கினையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சரீரத்தில் நடுக்கமுண்டாய் ஸ்தனத்தில் நின்றும் இரத்தமானது பெறுகிறது. அந்த அசுரனுன்வன் திரும்பவும் ஸ்ரீஹரியைக் கோபத்தினாலே எதிர்க்க ஸ்ரீஹரியானவர் வச்சிராயுதம்போலத் திடங்களான முஷ்டிகளாலே இந்திரன் விருத்திராசுரனை யடித்தாற்போல் சிரசின்மீது பலக்கொண்டுமோதினான். பகவான் அவனுடைய அடியை அனாயாசமாகத்தடுத்திவிட்டு வீராவேசங்கொண்டு தன்னுடைய பர்வதாகாரமான கதையை கிருகிரு வென்றுசுழற்றி அவனுடைய கபோலத்திலே யடித்தனர். மிகவுகர்த்தாவான பகவானாலே அடிபட்டு நாலுபக்கமும் சுழலாநின்ற சரீரத்தையுடையவனாகி கண்விழிகள் பிதுங்கி கைகால் கழுத்து இதுகள் சூர்னமாய் மகாவாயுவினாலே வேரோடேபிடுங்கப்பட்ட விருட்சமானதுபோல்விழுந்தான் இப்படி பூமியிலேவிழுந்து சூருரமானகோரைப்பல்லுகளால் உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டிருக்கிற அசுரனைப்பார்த்து அங்கேவந்திருந்த பிரம்மா முதலான பேர்கள் இப்படிப்பட்ட மரணத்தை எவன் தான் அடைகுவனென்று கொண்டாடி வியப்பை யடைந்து யோகிசுவரர்களான பேர்கள் மோட்சத்தையுடைய வேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே யாதொருபகவானை யேகார்த்தத்திலே தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அந்தப் பகவானுடைய திருவடியினாலே அடிக்கப்பட்டவனாய் அவருடைய திருமுக மண்டலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே சரீரத்தைவிட்டு விட்டானன்றோ ஸ்ரீ பகவானுடைய பாரிஷதாளாயிருக்கிற இவர்கள் பிரம்மணசாபத்தினாலே அசுரஜன்மத்தை யடைந்தார்கள். திரும்பவும் சிறிது ஜன்மங்களாலே சாபத்தில் நின்றும் முக்தாளாய் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தானத்தையே யடையப்போகிறார்களென்று சொல்லி அந்த பகவானைப் பார்த்துத் தேவதைகள் தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். சமஸ்த

யக்கியங்களுக்கும் காரணபுராணமும் பிரபஞ்சத்தின் பரிபாலனகாலத்திலே கிரமிக்கப்பட்ட சத்துவமூர்த்தியாகியு மிருக்கிற தேவரீர்பொருட்டு அனேகம் பிரணமம், மர்மபேதியாயிருக்கிற இந்த அசுரனுன்வன் அதமாய்ப் போனானே நாகங்களும் தேவரீருடைய திருவடிகளிலே பக்தியினாலே மிகவும் சுகிர்த்தாளர் னோமென்று பிரம்மா முதலான தேவர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராகி அளவில்லாத உச்சவத்தை யுடையதான தம்முடைய ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்தை யடைந்தார்.

மகா கம்பிரமான பராக்கிரமத்தையுடைய இரணியாசுந்தனுன்வன் ஸ்ரீஹரியினாலே கிரீடார்த்தமான மரப்பாவைபோலவே திரஸ்கரிக்கப்பட்ட சரித்திரமானது கேட்கப்பட்டபடிக்கு உமக்குச் சொல்லப் பட்டதென்று மைத்திரேய மகாரிஷிசொன்ன பகவானுடைய கதையைக்கேட்டு மகாபாகவதரான் விதுரரானவர் பரமமான ஆனந்தத்தை யடைந்தார்.

வாராய் மகாராஜனே! மிகவும் புண்ணியகரமாகியும், பவித்திரமாகியும், தனகரமாகியும், எசசுரமாகியும், ஆயுசு இஷ்டங்கள் இதுகளுக்கு ஸ்தானமாகியும் பிரானன் இந்திரியங்கள் இதுகளுக்கு ரட்சிதமாகியும் இருதயத்திலே செளரியத்தை விருத்தி பண்ணுமின்று மிருக்கிற இந்த இரணியாசுந்தவதத்தைக்கேட்கிற பேர்களுக்கு அந்தியகாலத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணரே கதியாக மிருப்பார்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

வேதமாய்ந்து விளங்கும் விதுரரால்
சூதிலாச்சு முகமைத்திரேயற்கு
ஓதினகியா பகத்தினுயர்ச்சியை
பேதமின்றிப் பிதற்றுவரைசெய்வாம்.

பூர்வம் உபக்கிரமித்துச் சொல்லப்பட்டிருந்த சிருஷ்டியானது திரும்பவும் சொல்லுமைக்கு விதுரராலே மைத்திரேய மகாரிஷிக்கு ஞாபகம் பண்ணப்பட்டதைச் சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனக மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சூதபுராணிகரே! சவுரயம்பு மனுவானவர் பூமியினுடைய பிரதிஷ்டையை அடைந்து ஈஸ்வரனிடத்திலே லயத்தை யடைந்திராநின்ற பிராணிகளைத் திரும்பவும் எந்த வுபாயங்களினாலே சிருஷ்டித்தார். மகா பாகவதராகியும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு ஏகாந்த சுகிர்த்தாகியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானு

டைய வார்த்தையை அனாதரவுபண்ணின திருதராஷ்டிரனை மிகவும் அபராதியென்று விட்டுவிட்டவராகியும், சாஷாத் ஸ்ரீவியாசருக்குச் சமானராகியும், அவருடைய புத்திரராகியும் சர்வபிரகாரத்தினாலேயும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை ஆஸ்ரயித்தவராகியும், மகாபாகவதானே அனுவர்த்தித்து மிருக்கிற விதுரரானவர் தீர்த்தபாத்திரையைப் பண்ணிக்கொண்டு கங்காதுவாரத்திலே சகலத்ததுவங்களையும் அறிந்திருக்கிற மைத்திரேய மகாரிஷியை எந்த விருத்தார்த்தத்தை கேட்டார், அதை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற ரிஷிகளைப் பார்த்துச் சூதர் சொன்னார்.

வாருங்கள் சவுனகாதி மகாரிஷிகளே, தம்முடைய மாயையினாலே தரிக் கப்பட்ட ஸ்ரீஹரியானவர் பூமியினுடைய வுத்தாரணஞ்செய்து அவராலே அடிக்கப்பட்டுபோன இரணியாஷ்டதனையுங் கேட்டு விதுரரானவர் மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து திரும்பவும் ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! பிரஜாபதிகளுக்குப் பதியான அந்தப் பிரம்மாவானவர் பிரம்மத்திலே பிரசாகிருஷ்டியிலே மரீசிப் பிரஜாபதி முதலான பேர்களும், சுவாயம்புமனுவும், பிரம்மாவினுடைய ஆக்கினையினாலே பாரியைகளுடனே கூடிக்கொண்டு இந்த பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தார்களா? இல்லாவிட்டால் பாரியைகளில்லாமல் சதந்திரர்களாகவே சிருஷ்டித்தார்களா? எல்லாரும் ஏகமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்தார்களா? அதைச் சொல்லவேணுமென்று கேட்கிற விதுரரைப்பார்த்து மைத்திரேய மகாரிஷி சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! மிகவும் சிந்திக்கக்கூடாததாகியும் ஜீவானுடைய அதிஷ்டரூபமாகியும், பிரகிருதிக்கு ஆசிரயமாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய குணத்திரயரூபமான பிரகிருதியில் நின்றும் மகத்தத்துவ முண்டாச்சது ரசோகுணத்தைப் பிரதானமாகவுடைய அந்த மகத்தத்துவத்தில் நின்றும் சப்தாதி மூன்று குணத்தையுடைய அகங்காரமுண்டாச்சது. அந்த அகங்காரமானது சப்தாதி விஷயங்களையும் ஆகாச முதலான மகா பூதங்களையும் கியானேந்திரியங்களையும், கர்மேந்திரியங்களையும், அதிபிமான தேவர்களையும் சிருஷ்டித்தது இந்திரியங்கள் அகங்காரத்தினுடைய அம்சங்கள் இந்திரியாபிமானி தேவர்களும், மனதும் சத்துவகுணத்தினுடைய அம்சங்கள் தனித்தனியே இருந்துகொண்டு இந்தப் பிரம்மாண்டத்தைச் சிருஷ்டித்ததுகள். பரமத்துமானினுடைய சம்பந்த மில்லாததான அந்தப் பிரம்மாண்டகோசமானது ஜலத்தின் பேரிலே அனேகமாயிரம் வருஷங்கள் மிதந்துக்கொண்டிருந்தது. பிற்பாடு பகவானான கல்வரன் அந்தப் பிரம்மாண்டத்தில் பிரவேசித்தார், அந்தப்பிரம்மாண்ட சரீரியான பரமபுருஷருடைய நாயினின்றும் அனேகமாயிரம் ரூரியானபோல மிகவும் தேஜசையுடையதாகியும் சமஸ்த ஜீவானுடைய சமூகத்துக்கு நிவாசஸ்தானமாகியு மிருக்கிற கமலமானது உண்டாச்சது அந்தச்

கமலத்திலே பிரம்மாஸ்வயமாகவே உண்டானார், அந்தப்பிரம்மாவானவர் அந்த ஜலத்துக்குள்ளே சயனித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பகவானாலே பிரயோகிக்கப்பட்டவராய் யதார்பூர்வீகமாக இந்த லோகமரியாதைகளை நாமரூபாதி விபாகங்களாலே சிருஷ்டித்தார். பிரதமத்திலே அபுத்தி பூர்வமாக தாமிசிரமென்றும், அந்தர்த்தாமிசிர மென்றும், தமசென்றும், மோகமென்றும், மகாமோகமென்றும், ஐந்து பருவங்களையுடையதான அவித்தையைச் சிருஷ்டித்து அதனிடத்திலே சந்தோஷப்படாதவராய் அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார். அந்தச் சரீரத்தில் நின்றும் யட்ச ராஷ்சாளுண்டாகிப் பதிதாகக்கனிதானாலே பிடிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்தப் பிரம்மாவைப் பகிழ்த்துப் பேடுங்கொண்டு சொன்னார்கள். அப்போது பிரம்மாவானவர் மிகவும் பயந்தவராய் அவர்களைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார் நீங்கள் என்னைப்பகிக்கவேண்டாம் ரகித்க்கடவீர்கள். எனக்கு புத்திரர்களாக வுண்டானவர்களிலே எவர்கள் பகிழ்த்துப்பேடுங்கொண்டு சொன்னார்களோ, அவர்கள் எக்டர்களாகவும் எவர்கள் இரகித்க்கவேண்டுமென்று சொன்னார்களோ அவர்கள் ராஷ்சாளாகவும் ஆனார்கள் பிரதானமாகச் சிருஷ்டித்த தேவர்கள் அந்தப்பிரம்மாவாலே விடப்பட்டப் பகல்ரூபமாகிய அந்தச் சரீரத்தை லீலைபண்ண இச்சையுடையவர்களாய்க் கிரகித்தார்கள்.

அந்தப் பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஜனகப்பிரவேசத்தில் நின்றும் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசுத்தியை யுடையவர்களான அசுரர்களை சிருஷ்டித்தார், அந்த அசுரர்கள் மிகவும் ஆசையை யுடையவர்களானபடியினாலே ரதிக்கிரீடை யின்பொருட்டு அந்தப்பிரம்மாவை அடைந்தார்கள். பிரம்மாவானவர் லச்சையிலலாதவர்களான அசுரர்களாலே அனுசரிக்கப் பட்டவராய் மிகவுங்கோபத்தை அடைந்து ஓடிப்போய் வரப்பிரதானராயிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை சரணமாக அடைந்து தேவர்களுடைய கடாஷ்த்தினாலே பிரசைகளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். பாபிஷ்டாளான இந்தப் பிரசைகள் ரதிக்கிரீடை பண்ணுகைக்கு என்னையடைந்து தொந்திரை செய்கிறார்களென்று விசனப்படுகிற அந்தப் பிரம்மாவைப்பார்த்து கோரமான இந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிடுமென்று பகவானாலே சொல்லப்பட்டவராய் அந்தப் பிரம்மாவானவர் சரீரத்தை விட்டுவிட்டார்.

வாரீர் விதுரரே! சமஸ்தமான அசுரரான பேர்கள் சந்தியாகால ரூபமாயிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாவினுடைய சரீரத்தைச் சகலபரண பூஷிதைகளான ஸ்திரீயாகவேண்ணி அந்தச்சரீரத்தை நூபுரங்களால் மிகவும் மோசதையடைந்து இந்தப் பிரகாரம் கேட்டார்கள்.

வாராய் வாமழமரம்போன்ற துடைகளையுடையவளே நீயார்? ஒருடைய பெண்? இவ்விடத்திலே உனக்கென்னகாரியம்? உன்னுடைய ரூபமாகிற விலையில்லாத வஸ்துவினாலே பாக்கியவினான எங்களை மிகவும் பாதிக்கிறாய் உன்னுடைய ஜாதிகுலம் முதலானதைக் கேட்கிறதிலே பிரயோசனமென்ன

உன்னுடைய பார்வையினாலே எங்களுடைய மனதை கலையச் செய்கிறாய் என யினாலே அடிக்கடி யெழும்பி விழுகின்ற பந்தையடிக்கின்ற உன்னுடைய பாத பத்மமானது ஓரிடத்திலே ஸ்திரமாக யிருக்கவில்லை மிகவும் பெரியதுகளா யிருக்கிற ஸ்தனங்களையுடைய பாரத்தினாலே பயப்படுகின்ற உன்னுடைய இடையானது இளம்பையடைகிறது உனது கடைக்கண் பார்வையானது மகா ஆலசியத்தை யுடையதாக விருக்கின்றது சோபனமான மயிர்களுடைய முகமானது மிகவும் நிர்மலமாக விளங்குகிறதென்று அந்தச் சந்தியாகாலமாகிற ஸ்திரீக்கு ரூரியனேபந்தாகவும் மேகங்களுடைய பிரிலை இடையாகவும் நட்சத்திரங்களுடைய பிரகாசத்தைக் கடைக்கண் பார்வையாகவும் அந்தகாரத்தை அவளுடைய கேசங்களாகவும் மூடபுத்தியையுடைய அந்த அசுராளானபேர்கள் எண்ணிக்கிரகித்தார்கள், பிற்பாடு அந்தப் பிரம்மாவானவர் கம்பிரமான அபிப்பிராயத்தை யுடையவராய்ச் சிரித்துத் தம்முடைய சரீரத்தைத் தாமே ஆக்கிராணம் பண்ணிக்கொண்டு செளந்தரியத்தினாலே கெந்தருவான் அப்சரசுக்களுடைய கூட்டங்களைச் சிருஷ்டித்தார் பிற்பாடு மிகவும் கார்த்தியையுடைய தாகியும் நீலரூபமாயுமிருக்கிற அந்தச்சரீரத்தையும் விட்டுவிட்டார் அதைவிசுவாசமுதலான கந்தருவான் பிரீதியினாலே கிரகித் தார்கள் பின்னையும் அந்த பிரம்மாவானவர் தம்முடைய ஆலசியத்தினாலே பூதபிசாசங்களைச் சிருஷ்டித்துத் திகம்பராளாய் மயிர்களைவிரித்துக் கொண் டிருக்கிற அவர்களைப்பார்த்து கண்களை மூடிக்கொண்டார் அந்தப் பூதப்பிசா சங்களானதுகள் பிரம்மாவினாலே விடப்பட்டும் சிவனையென்னும் பெயரை யுடையதான சரீரத்தை யடைந்தார்கள் இந்திரியங்களுக்குத் துர்ப்பலமான சரீரத்தை நித்திரையென்று சொல்லுவார்கள் பூதகணங்க ளானதுகள் இந்திரியவாட்டத்தினாலே அசுசியாயிருக்கிற பேர்களைப் பிரம்மிக்கப் பண்ணுகிறது கள் அந்தப் பூரணத்தை வெறியுள்ள தென்றும் சொல்லுவார்கள், பிறகு பிரம்மாவானவர் அப்பிரத்தியட்சமாக அன்னத்தைப் புசிக்கிற சாத்தியகணங் களையும் சிருஷ்டித்தார் கர்மசீலாளானபேர்கள் சாத்தியாள் பொருட்டும் பிது ருக்கள் பொருட்டும் சிரத்தையாக அவ்விய, கவ்வியங்களைக் கொடுக்கிறார்கள் பிறகு பிரம்மாவானவர் அந்தர்த்தான சக்தியினாலே சித்தர்களையும் வித்தியா தரர்களையும் சிருஷ்டித்து ஆச்சரியகரமான அந்தர்த்தானமென்று பெயரை யுடையதான சரீரத்தை அவளுக்குக் கொடுத்துத் தம்முடைய பிரதிபிம் பத்தில் நின்றுமின்னரர்களையும், கிம்புருடர்களையுஞ் சிருஷ்டித்தார். அந்தக் கின்னரர், கிம்புருடரானவர்கள் ஸ்திரீயும் புருஷரூபமா யிருந்து கொண்டு அருணோதய காலத்திலே அந்தப் பிரம்மாவையே கானம்பண்ணிக் கொண்டு பிரதிபிம்ப ரூபமான அந்தச் சரீரத்தையே கிரகித்தார்கள்.

வாரீர் விதாரே! அவருடைய கேசங்களில் நின்று அதியென்னப்பட் டும் விசாலமான படத்தினாலே பெருத்தமுத்துக்களை யுடையதுகளாகியும் மிகவும் வேகத்தை யுடையதுகளாகியும் மகாகோபத்தை யுடையதுகளாகியு மிருக்கிற சர்ப்பங்களுண்டாச்சதுகள் பிறகு தம்முடைய குணத்தினாலேயே லோக கர்த்தாக்களான மனுக்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்கள் பொருட்டுப் புருஷ

ரூபமான தம்முடைய சரீரத்தைக் கொடுத்தார். அப்போது பூர்வத்திலே சிரு ஷ்டிக்கப் பட்ட பெயர்கள் அந்த மனுக்களைப்பார்த்துப் பிரம்மாவைக்கொண் டாடி இனி அக்கினி ஹோத்திர முதலான கிரியைகளினாலே நாங்களெல்லோ ரும் அஹிப்பாக முதலானதைப் புசிச்சுக்கடவோமென்று கொண்டாடினார்கள். பின்னையும் அந்தப் பிரம்மாவானவர் ஸ்வரூபமான இந்திரியங்களுடைய வாய்த் தபசுடனையும், உபாசனையுடனையும், ஆசன முதலான, யோகத்துட னையும், வைராக்கிய சம்பத்துடனையும் கூடின ரிஷிகளான புத்திரானைச் சிருஷ்டித்துத் தம்முடைய தேகத்தின் அம்சமான சமாதியும், யோகமும், ஐசுவரியமும், தபசும், வித்தையும், வைராக்கியமும் இதுகளை அந்தரிஷிகளின் பொருட்டு அம்சமாய்க்கொடுத்தார்.

இருபத்தோருவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

கர்த்தமப்பிர ஜாபதிகண்ணிய
சுத்தன்செய்திடுஞ் சோற்றிற்பசுக்கும்
கர்த்தன்மாமகிழ்ச்சி கொண்டுஸ்வாயம்பு
வித்தகன்பெண் விவாகம்விளம்புவாம்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய! தபசுக்கும், உபாசனைக்கும், சந்தோ ஷித்து ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் அந்தகர்த்தமப் பிரஜாபதிக்கு ஸ்வாயம்பு மனுப்பெண் விவாகக்கடனை சொல்லப்படுகின்றது.

இப்படி சொல்லுகிற மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து விதார்சொல் லுகிறார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே அந்தச் சுவாயம்பு மனுவினுடைய புத்திராளான வீரியவீரதனும், உத்தான பாதனும், தர்மத்தையும் சப்த தீவுகளோடே கூடிக் கொண்டிருக்கிற பூமியையும் ரட்சித்தார்களென்றும் அவருடைய பெண் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பத்தினி யென்கிறதாய் உம்மாலே சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் இயம் நியமாத் யோகங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப் பத்தினியிடத்திலே எத்தனை புத்திரானைப்பெற்றார். அதையும் பிரம்மபுத்திரர்களான ருசிப்பிரஜாபதியும், தட்சப்பிரஜாபதியும், மனுவினுடைய புத்திரிகளான ஆவூதி, பிரகூதி, யென் கிற பாரியைகளிடத்தில் பிரஜைகளை எப்படி சிருஷ்டிப்பண்ணினார். அதையுஞ் சொல்லவேண்டு மென்று பிரகினம் பண்ணுகின்ற விதாரைப்பார்த்து மைத் திரேய மகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதூரே! கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி பண்ணச் சொல்லி சரஸ்வதி பிரம்மாவிலே ஆக்கியாபிசுக்கப்பட்டவராய் நதிநீரத்திலே பதினாயிரம்வருஷம் தபசுபண்ணிப் பக்தானுக்குச் சர்வாபிஷ்டத்தை யும் கொடுக்கின்ற ஸ்ரீ ஹரியைப் பக்தியினிலே ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவருடைய தபத்திற்குமெச்சி வேதாந்தங்களாலே அறியத்தக்கதான பிரம்மஸ்வ ரூபத்தைக் காண்பித்தார். அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர் ஸ்ரீமகாலட்சுமி சமேதராய்க் கருடாருடராய் ஆகாசத்திலே விஷங்குகின்ற பகவானைப்பார்த்து மிகவுஞ் சந்தோஷத்தை யுடையவராய் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் அஞ்சலிபத்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

கர்த்தமப்பிரஜா பதியினுடைய ஸ்தோத்திரம்.

வாரீர் பிரபுவே! சமஸ்தசிவாத்து மாக்களுக்கும் ஆசாரியரான யோகிஸ்வராளும் காணவொண்ணாத தேவரீருடைய தரிசனத்தினிலே என்னுடைய நேத்திரங்கள் சபலமாச்சது! சம்சாரமாகி சமுத்திரத்துக்குத் தெப்பமாக விருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளை யுபாசிக்கிறவர்களுக்கு இஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறவரானும் நான் கிரகஸ்தா சிரமத்திலே காமதேனு வைப்போல் தர்மார்த்தகாமங்களைக் கொடுக்கின்ற சிலத்தையுடைய பாரியையை விவாகம் பண்ணவேண்டுமென்றும் நிர்த்துஷ்டமான இருதயத்தை யுடையவனாய்ச் சர்வாபிஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறதற்கு கற்பகவிருஷும் போலிருக்கின்ற தேவரீருடைய திருவடியை யுபாசிக்கிறேன், சகலலோக நாயகரான தேவரீருடைய வாக்கானது மூக்காங்கயிற்றினிலே எருதாகிய இந்த ஜன்மமானது கட்டப்பட்டிருக்கிற படியினிலே கர்மமயமான தேவரீருடைய ஆக்கினையை பரிபாலனம் பண்ணுகிற நிமித்தமாக பாரியையை இச்சிக்கிறேன். காமத்தினிலே திரஸ்கரிக்கப் படுகின்ற பேர்களாகியும் தேவரீரது கலியாண குணங்களை யுடைய கிர்த்தனமாகிய மதுரமான அமிர்தத்தினிலே பசிதாபமுதலானது களைப் போக்கடித்த வர்களாயுமிருக்கிற பாகவதானுடைய ஆயுசைக் காலரூபமான சக்கிரமானது அபகரிக்கமாட்டாது, சிலந்திப்பூச்சியானது வேறொரு சாதனத்தை அபேட்சியாமல் னூலேசிருஷ்டிப்பது போல நிரபேக்ஷராய்ப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி நிதி சங்காரங்களைப் புண்ணுகிரீர் ஒருக்கால் பூஜித்த புருஷரிடத்திலே வெகு அபிஷ்டங்களை வருஷித்துப் புத்தி முக்களைக் கொடுக்கப்பட்ட தேவரீரைச் சரணமாக அடைகிறேனென்று அந்த கர்த்தமப்பிரஜா பதியினிலே மிகவும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட பத்மநாபரானவர் மந்த ஹாசங்களுடனே ஆனந்தகரமான வாக்கினிலே அந்தக்கர்த்தமப்பிரஜா பதியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாரீர் கர்த்தமப் பிரஜாபதியே! என்னுடைய ஆராதனமானது ஒருக்காலும் வியர்த்தமாய்ப் போகிறதில்லை அதிலேயும் என்னிடத்திலே சம்பர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தையுடைய பேர்களுக்குள்ளே உம்மைப் போலொத்த வர்களிடங்கிலே

டங்கலிலே சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் வியர்த்தமாய்ப் போகிறதில்லை பிரம்மா வினுடைய புத்திரானாகியும், சர்வபூபனாகியும் பிரசித்தமான சதாசார லட்சணங்களை யுடையவனாகியு மிருக்கிற மனுவானவன் சப்தசமுத்திரங்களுடனேயும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் பூமியை ரட்சித்துக் கொண்டிருக்கிற சகல தருமங்களையும் அறிந்த மனுவானவன் சதருபை என்கிற பாரியையுடனே கூட உம்மைப்பார்க்க வேண்டுமென்கிற இச்சையையுடையவனாய் நர்னை யன்றைக்கு இவ்விடத்திலே வரப்போகிறான். கறுத்தகடைக்கண் களையுடைய வர்களாயும் பெளனவயதும் நல்லசிலமும் நல்லகுணங்களுடனே யோக்கியமான பர்த்தாவைக் கோறிக்கொண்டு மிருக்கிற தன்னுடைய பெண்ணை அது ரூபமான உமக்குக் கொடுக்கப்போகிறான் அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே ஒன்பது பிரகாரமாக வைக்கப்போகிற உம்முடைய வீரியத்திலே பிறவாநின்ற கன்னிகைகளிடத்தில் ரிஷிஸ்வரர்களும் சீக்கிரமாகப் புத்திரர்களை யுண்டாக்கப் போகிறார்கள். நீரும் என்னுடைய ஆக்கினையை நன்றாகப் பரிபாலனம்பண்ணிப் பரிசுத்தமான இருதயத்தை யுடையவனாய் என்னையே அடையப்போகிறீர் கிரகஸ்தாசிரமத்திலே சகலபிரானிக ளிடத்திலேயும் கிருபையை செய்து சன்னியாசா சீர்மத்திலே ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவனாய்ச் சகலசக்தனுடனே கூடிய என்னை தம்முடைய ஆத்துமாவிலே பார்க்கப்போகிறீர் நானும் உம்முடைய வீரியத்துடனே உமதுபாரியையான தேவவூதிய னிடத்திலே அவதாரம்பண்ணித் தத்துவத்தை வெளிப்படுத்தப் போகிறேனென்று சொல்லி அந்தப் பகவானுனவர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் குறித்து எழுந்தருளினார்.

பிற்பாடு அந்தப்பகவான்! அருளிச்செய்தபடி கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர் அந்த மனுவரவுக்காக அந்தப்பிந்துசரசிலேயே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது மனுவானவர் சுவர்னத்திலே அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்த தின்பேரி லேரிக்கொண்டு தன்னுடைய பெண்ணையும் பாரியையும் அந்த ரத்த தின்பேரிலே வைத்துக்கொண்டு பெண்ணுக்கு வரந்தேடுகிற நிமித்தமாய் பூமியெல்லாம் சஞ்சாரம்பண்ணிச் சார்தரிதியான அந்தக்கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய ஆசீர்மத்தை வந்தடைந்தார் பிரபன்னரான கர்த்தமப்பிரஜாபதியினிடத்திலே மிகவுங்கிருபையுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பகவானுடைய நேத்திரத்தில் நின்றும் ஆனந்தபாஷ்பப்பிந்துக்கள் விழுந்தபடியால் அந்த ஆசீர்மத்திலேயிருக்கிறசரசானது பிந்துசரசென்று பிரசித்தமாயும் சரஸ்வதி நதியால் சூழப்பட்டும் புண்ணியகரமாகியும் மகாகுளிர்ச்சியுடனே கூடி அமிர்தத்திற்குச் சமானமான செல்வத்தை யுடைத்தாகியும் மகாரிஷிகளுடைய சமூகத்தினிலே சேவிக்கப்பட்டும் மதுரமாகச்சப்திக்கிற மிருகங்களாலும் பட்சிக ளாலும் ஷட்ருதுவிலேயும் உண்டாகாநின்ற பலங்கள் புஷ்பங்களினாலேயும் சம்பூரணமான விருட்சங்கள் கொடிகள் இதுகளால் சம்பூரணமான வனப் பதியினுடைய காந்திகளுடனே கூடிக்கொண்டு மதித்திருக்கிற பகவிகள் வண்டு களுடைய வினோதத்தையும் மயில்களின் நாட்டிய லீலைகளையுடைய தாகியும் நானுகிதமாகியும் மனோக்கியமாகியும் விருகஷங்கையுடையதாகியு மிருக்கிற ஆசீர்மத்திலே ஆகிராஜனான அந்தச் சுவாமிமஹேஸ்வரானவன் தன்னுடைய

பரிஜனங்களுடனே பிரவேசித்து அந்த ஆசிரமத்தின் தவசிலே வெகுதூரம் உக்கிரமான யோசனையை யுடையவராகியும் ஸ்ரீபகவானுடைய பிரீதிக்குப் பாதிராகியும் மகாதேஜனையுடையவராகியும் பத்மதளம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும், ஜடாதாரியாகியும், மரவுரியை வஸ்திரமாகவுடையவராகியும் அழுக்கு முடிக்கொண்டிருக்கிற மகாரத்தினம்போல் மலினராகியும் பிரம்மசாரியாகியும், அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்கிறவராகியு மிருக்கிற அந்த மகாரிஷியினுடைய சமீபத்தில்போய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணமஞ்செய்து நிற்கிற அந்த மனுவை ஆசிரவாதங்களாலேயும் யோக்கியமான பூசையினாலேயும் உபசரித்து மலனத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த மனுவைக்குறித்து ஸ்ரீபகவானுடைய ஆக்கிரமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு மதுரவாக்கினாலே சொன்னார்.

கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் நரதேவனே! சாதுக்களை ரட்சிக்கிறதற்கும், துஷ்டர்களைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டும், சஞ்சரிக்கிற உன்னுடைய பாவமான சக்தியானது சூரியன், சந்திரன், அக்கினி, இந்திரன், வாயு, பமதர்மன், வருணன் இவர்களுடைய ரூபத்தை அந்தந்த காரியத்திலே தரித்திருக்கிற மகிமைபையுடைய ஸ்ரீஹரியான உம்மைப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன் ஜயசீலமாகியும் நவரத்தினங்களுடைய சமூகங்களுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற ரதத்தினம்பேரிலே நிக்கொண்டு மேகத்தொளிபோல் கம்பிரமாகச் சப்திக்கின்ற நானேனையினாலே சத்துருக்களை பயப்படச்செய்துக்கொண்டு சூரியனைப்போல் பூசஞ்சாரம் பண்ணாமல் போவாயேயானால் அப்போதே பகவானுலே இருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற சமஸ்தமான வர்ணசிரம மரியாதைகளும் விருத்தியடையாமற்போம் இனி இந்த லோகமும் சோராளாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதாய் நாசத்தையடைந்து போகும். அப்படிப்பட்ட நீர் என்னிமித்தமாக இங்கேவந்தீரோ அந்தப் பிரயோசனத்தைச் சொல்லும் நாம் அங்கேகரிக்கிறோம்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விநீதம்.

அந்தமாமனு வானோனரியினால்
சிந்தைகூர்ந்து செப்பும்படிக்கேதான்
பந்தமாம்தேவ வூதியென்னப்பட்ட
சொந்தபெண்ணைக் கொடுத்ததுரைப்பதாம்.

அந்த மனுவானவன் பகவானுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டபடி தேவவூதியென்னப்பட்ட தன்னுடைய பெண்ணைக் கர்த்தமப்பிரஜாபதிக்குக் கொடுத்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப் பிரகாரம் சமஸ்தமான குணகர்மங்களையுடைய அந்த மனுவானவன் மிகவும் லச்சையை யுடையவன்போல் நிவிர்த்தமார்க்கப் பரரான அந்த ரிஷியைப்பார்த்து ஒருவாரத்தை சொன்னார்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே! வேதமூர்த்தியாகியும் பிரம்ம ரூபியாகியு மிருக்கிற பகவானுவன் சகலவேதங்களையும் பிரகாசிப்பித்துப் பரிபாலனம் பண்ணுவிக்கவேண்டித் தம்முடைய முகத்தில் நின்றும் தவச வித்தையோகம் இதுகளுடனே கூடினவர்களாகியும் ஆலசிய மில்லாதவர்களாகியு மிருக்கிற பிரம்மனான உங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தம்முடைய ஆயிரங்கைகளில் நின்றும் எங்களைச் சிருஷ்டித்தார். பிரம்மண ஜாதியானது பிரம்மாவைக் கருதயமாகவும் கூத்திரியஜாதி பிரம்மாவினுடைய அங்கமாகவும் சொல்லப்படுகிறதுகள் பிரம்மணஜாதியும் கூத்திரியஜாதியும் ஒருவருக்கொருவர் ரட்சித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பகவானுவன் சர்வஸ்வ ரூபியாயிருந்தாலும் நிர்விகாரராயிருந்து சமஸ்தத்தையும் ரட்சிக்கிறார்.

வாரீர் மகாரிஷியே! நீர் பிரீதியினாலே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையை யுடையவராய் எனக்குச் சகல தர்மத்தைச்சொல்லி உம்முடைய சுதரிசனத்தினாலே என்னுடைய சம்சயங்களெல்லாம் சேதிக்கப்பட்டுப் போச்சது. மனோநிச்சயமில்லாத பேர்களுக்குக் காஷிகொடாத பகவானுவன் என்னாலே காணப்பட்டு மங்களகரமான தேவரீருடைய வசனங்களை என்னுடைய கர்னரந்திரங்களாலே கிரகிக்கப்பட்டதுகள்.

ஆனாலும் தினனுகியிருக்கிற என்னுடைய விக்கியாபனத்தைக் கேள்வி செய்கைக்கு யோக்கியராயிருக்கிறீர். என்னுடைய புத்திரியாகிய இந்தக் கன்னிகையானவள் யௌவனவயதும், சதாசாரமும், கவியானகுணங்கள் இது முதலானதுகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பர்த்தாவைக்கோருகிறாள். இந்தக் கன்னிகையானவள் உம்முடைய சீலம், கியானம், ரூபம், வயது, கவியான குணங்கள் இதுகளை நாரதமாகரிஷியினிடத்தில் நின்றும் கேட்டு அன்றுமுதல் உம்மிடத்திலேயே மிகவும் ஆசக்தியை யுடையவளாக விருக்கிறாள். சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் கிரகஸ்தாசிரம தர்மங்களுக்கு யோக்கியதையாயிருக்கிற இந்தக் கன்னிகையை ஆங்கேகரிக்கவேண்டும் நிஷ்காமனா யிருக்கிறவன் தனக்குத் தானே பிராப்தமான விஷயத்தைத் திரஸ்கரிக்கிறது உசிதமல்ல. எந்த புருஷனாவன் ஸ்வயமாகவந்து கொடுக்கிறோமென்கிற தாதாவை அனாதரவுபண்ணி உலுத்தனைப்போய் பாசிக்கிறோனே அவனுடைய பிரசித்தமான கீர்த்தியானது க்ஷணித்துப்போகும்.

வாரீர் வித்துவானே! நான் உம்மை விவாகார்த்தமாக யத்தனம்பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறவராகக் கொள்விப்பட்டிருக்கிறேன். பிரம்மசரியத்துக்கு முடிவையுடையவரான நீர் என்னாலே கொடுக்கப்படுகின்ற இந்தக் கன்னிகையை

யங்கேரிக்க வேண்டுமென்று விக்கியாபனம் பண்ணுகின்ற சுவாயம்பு மனுவை பார்த்துக் கர்த்தமப் பிரஜாபதி ஒருவர்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய்மனுவே நான் விவாகம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கோரியிருக்கிறது யதார்த்தமே உன்னுடைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையும் என்னிடத்திலேயே ஆசத்தியை யுடையவளான படியினாலே மற்ற ஒருவனுக்கும் கொடுக்கிறேமென்று பிரதிக்கினை பண்ணப்பட்டவளன்று ஆகையினாலே எங்கெருவருக்கும் முக்கியமான இந்த விவாகமானது மிகவும் யோக்கியமாக விருக்கிறது.

வாராய் ராஜனே! உன்னுடைய புத்திரியான இந்தக் கன்னிகையினுடைய விவாகத்தினால் உன்னுடைய மனோரதமானது சபலமாகக்கடவது. தன்னுடைய தேககார்தியினாலே பூஷணங்களுடைய கார்தியைத் திரஸ்கரிக்கின்ற இந்தப் பெண்ணை எவன்தான் ஆதரியாமற் போவன் உப்பரிகையின்பேரிலே சதங்கைகள் சப்திக்கப் பந்தாடிக்கொண்டிருக்கிற அந்தப்பந்திலேயே சுழன்றுக்கொண்டிருக்கிற கண்களையுடையவளான இவளைப் பார்த்து விசுவாவசுவென்கிற கந்தருவனாகிறவன் மோகத்தினாலே மூடமான மனதையுடையவனாய்த் தன்னுடைய விமானத்தில் நின்றும் விழுந்துவிட்டான் என்றே ஸ்ரீமகா லட்சுமிபதினுடைய சரணசேவை பண்ணாதவர்களாலே பார்க்கிறதற்கு யோக்கியதை யுரிதானவளாகியும், உத்தானபாதனுடைய தங்கையாகியும், ஸ்வயமாகவே வரிக்கிறவளாய் மிருக்கிற இந்த ஸ்திரீயை எவன்தான் கிரகியாமற்போவன் ஆகையினாலே பதிவிரதையான இவளை யங்கேரிக்கிறேன். இந்த ஸ்திரீயானவள் என்னுடைய விரியத்தை பரிக்கிரமட்டுக்கும் கிரகஸ்ததருமங்களை யுஷ்டானம் பண்ணித் தேவருணம், பிதுருணம், பூதருணங்களைத் தீர்த்துப் பிற்பாடு பரஹம்சாளான யோகிகளுக்கும் அரிதாகியும் பகவானுலே சொல்லப் பட்டு மிருக்கிற சன்னியாசத்தை யடைவேனென்று சொல்லப்போட்டு மவுனத்தை யடைந்தவராய்ப் பத்தியினாலே பத்மநாபரைத் தியானம் பண்ணிக் கொண்டு அந்தத் தேவவூதியினுடைய மனதை ஆசையை யுடையதாகப் பண்ணினார்.

பிற்பாடு அந்தமனுவானவன் தன்னுடைய பாரியையான சதருபியினுடைய அபிப்பிராயத்தையும் பெண்ணை தேவவூதியினுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிந்து சந்தோஷத்தை யுடையவனாய்ச் சகலருண பரிபூரணரான அந்தக்கர்த்தமப் பிரஜாபதியின்பொருட்டு அந்தக்கன்னிகையை விவாகம் பண்ணிக் கொடுத்தான். மகானுபாவையான அந்தச் சதருபையானவன் விவாககாலத்திலே கொடுக்கத் தக்கதுகளான மகாவிலைபெற்ற பூஷணங்கள் வஸ்திரங்கள். கிரகோபகரணங்கள் இதுகளை பிரீதியினாலே அந்தத் தம்பதிகளுக்குக்கொடுத்தான் அந்தமனுவானவன் அந்தப் பெண்ணைக் கையினாலே கட்டிக் கொண்டு விசுவநாதிர்தவனாய் அந்தக்கர்த்தமப்பிரஜாபதிகையிலே அனுக்கொண்ட வாங்கிக்கொண்டு தன்னுடையபரிவாரஜனங்களுடனேகூடபாரியைசமேதனாய் ரதத்தின்பேரிலே யேறிக்கொண்டு தன்னுடைய பட்டணத்தைக்குறித்துப் புறப்பட்டு வருகிறபோது அந்த சரஸ்வதி நதியினுடைய இரண்டுகரைகளி

லேயும் சமதமாதிருணங்களை யுடையவர்களான ரிஷிஸ்வராளுடைய ஆசீர்மங்களைப்பார்த்துக் கொண்டு வருகிறராஜாவைப் பார்த்துப் பிரஜைகள் மிகவும் சந்துஷ்டராய் நிர்ந்தகீத வாத்தியங்களுடனேகூட எதிர்கொண்டார்கள்.

மகா விபவத்துடனே பெரிஷ்டமதியென்று பெயரை யுடையதான தன்னுடைய பட்டணத்திற் பிரவேசித்து ஆதியாத்மிகம் ஆதிபலதிகம் ஆதிதெய்வீகம் என்னப்பட்ட தாபத்திரயத்தையும் நாசம்பண்ணத் தக்கின கிரகத்திலே பிரவேசித்துத்தன்னுடைய பாரியை பிரஜைகள் இவர்களுடனே தர்மார்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமலும் அருளுதைய காலங்களிலே ஸ்திரீகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கந்தர்வாளாலே கானம் பண்ணப்பட்ட பிரசித்தமான கீர்த்தியை யுடையவனாய் நித்திரையைவிட்டு நீங்கி இருதயத்திலே ஸ்ரீஹரியினுடைய கதைகளைக் கேட்டுத்தியானஞ் செய்துகொண்டும், தூரலபங்களான போகங்களை யுண்டுபண்ணுகிறதிலே மிகவும் சமர்த்தனாகியும் பகவத்பரானுகியும், தியானயோகத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற அந்தச் சுவாயம்புமனுவைப் போகங்களானதுகள் ஒருகாரணத்தினாலேயும் திரஸ்கரிக்கச் சமர்த்தங்களாகாமற் போனபடியினாலே அந்தமனுவானவன் ஸ்ரீவாசுதேவருடைய தியானம் முதலானதுகளாலே கரசரணதி அவயவங்களையும், சத்துவ முதலான குணங்களையும் திரஸ்கரித்து எழுபத்தொரு சதுரயுக ரூபமான தன்னுடைய மனுவந்தரத்தைப் போக்கினான்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தஸ்சுவாயம்பு மனுவானவன் ரிஷிகளாலே கேட்கப்பட்டு நித்தியமாய்ச் சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் இதத்தைக் கோரினவனாய்த் தன்னாலே பண்ணப்பட்ட ஸ்மிருதியிலே மனுஷ்யாளுக்கும் பிராமணாதிவர்ணங்களுக்கும் ஆஸ்ரமங்களுக்கும் சபகரங்களாகியும் நானாவிதங்களாகியும் மிருக்கிற தர்மங்களைச் சொன்னவனாகியும், ஆதிராஜனாகியும் கீர்த்திக்கத் தக்கவனாகியு மிருக்கிற அந்த மனுவினுடைய ஆச்சரியகரமான இந்தச் சரித்திரமானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவனுடைய புத்திரியான தேவவூதியினுடைய சந்ததியைக் கேட்கக் கடவாய்.

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

காதல்கொள்கர்த்தமப்பிரஜாபதி
ஏதமில்லதேவ் ஆதியிருவரின்
நீதமாந்தப யோகநிரமித்ததம்
ஒதும்ஸிலைக் ஞ்றந்துமோதுவாம்.

அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதி தேவவூதி இருவருடைய தபோயோக பலத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்டும் சர்வசம்பத்து களுடனே கூடிக்கொண்டும்

இச்சானுருணமாகச் சஞ்சரிக்கத் தக்கின விமானத்திலே செய்தலில்கள் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே ! மாதாபிதாக்களான சுவாயம்பு மனுவும் அவருடைய ஸ்திரீயும் புறப்பட்டுப்போன பிற்பாடு இங்கிதங்களை யறிந்து நடக்கத்தக்கவ ளாகியும் பதிவிரதையாய் மிருக்கிற அந்த தேவவுதியானவன் பார்வதி பர மேஸ்வரனைப் பூசிப்பதுபோல் காமம், டம்பம், துவேஷம், லோபம், இதுகளில் லாமல் பிரீதியினுலே அந்தரங்க பகிரங்க சவுசத்தினுலேயும், கவுரவத்தினுலே யும் மனோரீக்சுரத்தினுலேயும் சிசுருஷையினுலேயும் பக்தியினுலேயும் சினை கிதத்தினுலேயும் மதுரமான வாக்கினுலேயும் உடம்பு மறந்திராமலும் ஆலசிய மில்லாதவளாய் மிகவும் தேஜசுவியான பர்த்தாவை சந்தோஷிப்பித்துக் கொண்டிருந்தாள். அந்ததேவரிஷி சிரேஷ்டரான கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர் தன்னைமிகவும் அனுவர்த்தித்து வெருகாலம் விரதங்களை யாசரிக்கிறதினலே இளைத்திரா நின்றும் மிகவும் துர்ப்பலையாகியு மிருக்கிற அந்தஸ்திரீயைப் பார்த்துக் கிருபையுடனே யொருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் மானினி ! உன்னுடைய பக்தியினுலேயும் பரமமான சிசுருஷை யினுலேயும் அத்தியந்தம் நான் சந்துஷ்டனுனேன். பிராணிகளுக்குத் தேக மானது மிகவும் இஷ்டமானதா யிருந்தாலும் அதையெண்ணாமல் என்னு டைய சேவையினுலே ஆசக்தியை யுடையவளான உன்னை என்னுலே கஷ்டப் படுத்தி யுபேட்சை பண்ணப்பட்டது ஆதலால் மனுஷ்யாளாலே அடையக் கூடாத விபவங்களை அனுபவிக்கக் கடவாயென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தா வைப்பார்த்து அந்த ஸ்திரீயானவள் விபசனமில்லாத வளாய் மிகவும் வணக்க மும் பிரீதியும் கொஞ்சம் லச்சையுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வையினால் விளங்குகின்ற புன்னகையுடைய முகமுடையவளாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னாள்.

தேவவுதியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிராம்மணோத்தமரான பர்த்தாவே ! யோகமாயைக்கு ஈஸ்வரனாகி யும் சமர்த்தராகியு மிருக்கிற உம்மிடத்தில் சித்தமாக விருக்கிறதென்று நான் நிவேன பர்த்தா வினிடத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு பிரசவவுற்பத்தி யடைகிறது மிக வும் தர்மமானது அந்த அமிசத்திற்கு நிமித்தமான காமசாஸ்திரப்படிக்கு சங்கற்பிக்கக்கடவீர் மன்மதனுலே திரஸ்கரிக்கப்பட்டு மிகவும் தேவரீருடனே ரமிக்க வேணுமென்கிற இச்சையினுலே கிரமமாகப் பண்ணப்பட்டுத்தினமாயி ருக்கிற அடியேனுக்குக் கீரிடைக்கு யோக்கியமான போஜனம் பானம் முதலா னதுகளுடன் கூடினகிரகத்தையும் யோசனை செய்ய வேண்டுமென்று வினவு கிற பாரியையினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியானவர் தன்னுடைய ஸ்திரீக்குப் பிரியத்தைக்கோரி யோகபலத்தை ஆஸ்ரயித்தவ

ராகி அந்தக்ஷணத்திலே இச்சானுருபமாகச் சஞ்சரிக்கத்தக்கதாகியும் சமஸ்த கோரிக்கைகளையும் உண்டாகாநின்றும் திவ்வியமாகியும் சமஸ்த ரத்தினங்க ளுடனே கூடிக்கொண்டும் சமஸ்த சம்பத்துகளையும் உத்திரோத்கரமான அபிவிர்ந்திகளையு முடையதாகியும் ரத்தினமயங்களான ஸ்தம்பங்களினு லே அலங்கரிக்கப்பட்டும் திவ்வியங்களான சாமக் கிரியைகளுடனே கூடிக் கொண்டும் சர்வகாலத்திலேயும் சுகரமாகியும் பட்டு வஸ்திரங்களாலேயும் விசித்திரங்களான துவஜங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் விசித்திரங்களான புஷ்பங்களை யுடையதுகளாகியும் மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற வண்டுகளையுடைய மாலைகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டும் வெண்பட்டு பீதாம்பரம்முதலான திவ்விய வஸ்திரங்களாலே விளங்கியும் மேன்மேலும் உப்பரிசைகளிலே வேறுவெறுன சயனகிரகங்களிலே வைக்கப்பட்டிருக்கிற மெத்தை கட்டில் விசிநி ஆசனம் இதுகளாலே மிகவும் மனோக்கியமாகியும் அந்தந்த விடங்களிலே நானுவித விசித்திரங்களான சில்பங்களினால் சோபிக்கப்பட்டும் மரகதமானிக்கப் பிர தேசங்களாலேயும் பவள மயங்களான திண்ணைகளாலேயும் வாசற்படிகளிலே பவளமயங்களான சீழ்ப்படி மேற்படிகளினுலே விளங்கியும் வச்சிரமயங்க ளான கதவுகளை யுடையதாகியும் இந்திரநீல ரத்தின மயங்களான உப்பரிசை களிலே கவரன் கலசங்களுடனே கூடிக்கொண்டும் சகடஞ்சுவென்கிற த்வீபத் திலே யுண்டானதுகளாகியும் நேத்திரங்களை யுடையதுகள்போல் விளங்கு கின்ற வச்சிரமயங்களான சுவர்களிலே யிழைக்கப்பட்ட கெம்பு ரத்தினங்களு டனே கூடிக்கொண்டும் விசித்திரங்களான மேல்கட்டு வஸ்திர சமூகங்களா லேயும் மிகவும் விலைபெற்ற சுவர்னமயங்களான தோரணங்களாலே விளங்கி யும் அங்கங்கே அன்னங்கள் மாடப்புறங்கள் இதுகளுடைய கூட்டங்களா லே மதுரமாகச் சப்திக்கப்பட்டும் சித்திரங்களாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கிற அம்ச முதலானதுகளைத் தன்சவஜாதி யென்றெண்ணி அதுகளின் பேரிலே ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிற அம்சங்களாலே சப்திக்கப்பட்டும் கிரீடாபிர தேசங்கள் சயனகிரகங்கள் பிரகாரத்துக்கு வெளிப்பிரதேசங்கள் ஆத்துமா வுக்கு எப்படி சுகமுண்டாகுமோ அந்தப்படிக்கு நிரமிக்கப்பட்டிருக்கிற பிர தேசங்களாலே சோபிதமாகியும் மிகவும் ஆச்சர்ய ஜனகமாயிருக்கிற விமானத் தைப் பார்க்கின்ற தன்னுடைய ஸ்திரீயைப்பார்த்துச் சகலபிராணிகளுடைய இருதயத்தையும் அழிந்தவரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் ஸ்திரீயே ! இந்த பிந்து சரசிலே ஸ்நானம் பண்ணி இந்த விமா னத்திலே ஏறக்கடவாய் ஸ்ரீஹரியினுலே நிரமிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்த சரசா னது மனுஷியாளுடைய சமஸ்த இஷ்டங்களையும் கொடுக்கத் தக்கதென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு கருநெய்தல் புஷ்பம் போன்ற நேத்திரங்களை யுடையவளாயும் மிகவும் அழுக்கடைந்த வஸ்திரத் தையும் சடைபற்றியிருக்கிற கேசங்களையும் உடைய தேவவுதியானவள் மங் கள கரங்களான செல்வங்களை யுடையதான சரஸ்வதி நதியினுடைய ஜலத் திலே பிரவேசித்தாள் அந்த சரசுக்குள்ளே யெளவனவயதை யுடையவள்

ளாகியும் பத்ம கந்தம்போன்ற கந்தத்தை யுடையவர்களாகிய மிருக்கிற ஆயிரம் கன்னிகைகளைக் கண்டான் அவர்கள் இவனைப்பார்த்துச் சீக்கிரமாக வெழுந்திருந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். நான்கள் உனக்குப் பரிசாரகர் உனதாக்கினையின்படி நடக்கத்தக்கவர்களென்று சொல்லி மகாவிலைபெற்ற சம்பங்கி தைலம் முதலான துகளாலே அப்பியங்க ஸ்நானம் பண்ணுவித்து நூதனங்களாகியும் மகாவிலைபெற்ற துகளாகியும் மிருக்கிற வெண்பட்டு வஸ்திரங்களையும் மிகவும் கிரேஷ்டங்களாகியும் இஷ்டங்களாகியும் காந்தியை யுடைய துகளாகியும் மிருக்கின்ற பூஷணங்களையும் அணியச் செய்து சர்வகுணங்களுடனையும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற அன்னத்தையும் அமிர்தம்போல் மதுரமாயிருக்கிற தீர்த்தத்தையுங் கொடுத்தார்கள். பிற்பாடு அந்த தேவலூதியானவன் தன்னுடைய தேகத்தைக் கண்ணாடியிலே பார்த்தான்; அந்த தேகமெப்படி யிருக்கிறதென்றால் நன்றாக அழுக்குப்போக அப்பியங்க ஸ்நானத்தைப் பண்ணுவிக்கப்பட்டும் சர்வாபரணங்களினாலேயும் அலங்கரிப்பட்டும் கண்டத்திலே பதக்கங்களை யுடையதாகியும் கைகளிலே வளையல்களை யுடையதாகியும் சப்தியாரின்ற சுவர்ணமயமான நூபுரங்களையுடையதாகியும் கடிபச்சா பாகங்களிலே தரிக்கப்பட்டும், சுவர்ணமயமாகியும், அனேக ரத்தினங்களை யுடையதாயுமிருக்கிற அரைநூல் மாலையினாலேயும் மகாவிலைபெற்ற ஆரத்தினாலேயும், குங்குமமுதலான மங்களதிரவியத்தினாலேயும், அலங்கரிக்கப்பட்டும், புருவங்களினாலேயும், தந்தங்களினாலேயும், மனோக்கியமான கடைக்கண் பார்வைகளினாலேயும், நீலங்களான முன்னெற்றி மயிர்க ளாலேயும், விளங்காரின்ற முகத்தையுடைய தாகியுமிருக்கிற தன்னுடைய தேகத்தைக் கண்ணாடியிலே பார்த்துப் பர்த்தாவைக் கட்டியணைய உகந்தவளாயிருக்கிறே மென்று நிச்சயித்து ரிஷிகிரேஷ்டராகியும், இஷ்டராகியுமிருக்கிற தன்னுடைய பர்த்தாவை. நினைத்தான். அப்போது கர்த்தமப்பிரஜாபதி யிருக்கிறவிடத்தில் அந்தஸ்திரிகளுடனே கூடத் தானுமிருக்கக்கண்டு இதென்னவென்று மிகவும் ஆச்சரியத்தை யடைந்தான். அந்த ரிஷியானவர் நன்றாய் மங்களஸ்நானம் பண்ணி யலங்கரிக்கப் பட்டவளாகியும் நூதனமாக வந்தார் போல் விளங்கு கின்றவளாகியும் விவாகத்துக்கு முன்னேயிருந்த ரூபத்தை அடைந்தவளாகியும், வஸ்திரங்களாலே மறைக்கப்பட்ட மனோக்கியமான ஸ்தனங்களை யுடையவளாகியும் அனேகம் வித்தியாதர ஸ்திரிகளாலே சேவிக்கப்பட்டும், மகாவிலைபெற்ற வஸ்திரத்தை யுடையவளாகியுமிருக்கிறபாரியையைப் பார்த்து பிரீதியுடையவராய் அந்த விமானத்தின் பேரிலே ஏற்றிவைத்துக் கொண்டு அந்த ஸ்திரிகளாலே சிகரூஷை பண்ணப்பட்ட சரீரத்தையுடையவராய் மிகவும் சுந்தரமாகியும், நட்சத்திரங்களாலே சூழப்பட்ட சந்திரன் போல் விளங்கினார். மன்மதனுக்குச் சகாவான மந்த மாருதத்தினாலே சவுந்தரியத்தையுடைய துகளாகியும், ஆகாசகங்கை கிழுகத்தினாலே மங்களகரங்களான சப்தங்களை யுடைய துகளாகியும், அட்டதிக்குப் பாலகர்களுடைய லீலைகளை யுடைய துகளாகியுமிருக்கிற குலாசலங்களுடைய குகைகளிலே யிருக்கின்ற சித்தர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப் பட்டவராய் குபேரன்போல் வெகு காலம் வைசர்மபீகம், சுவசனம், நந்தனம், புட்பம், பத்திரிகம், சயித்திரரத

மென்னப்பட்ட தேவவுத்தியான வனங்களிலேயும், வானச் சரசிலேயும், ரயித், துக்கொண்டும். இச்சானுருணமாக வாயுவைப்போல் சகல லோகங்களிலேயும் சஞ்சரித்துக் கொண்டும், தேவர்களை சயித்தார். சமுசாரவியசனத்தைப் போக்கப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய திவ்ய திருவடிகளை ஆரதிக்கப்பட்ட புருஷானுக்கு எதுதான் தர்பலமாகும் அப்படிப்பட்ட பகவத்பந்தரான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் தீவுகள்முதலான சமஸ்த பூமண்டலத்தையும் தம்முடைய ஸ்திரீக்குக் காண்பித்துத் திரும்பவும் ஆசீர்மத்தின் பொருட்டுத் திரும்பினார்; அந்த ஸ்திரீயானவன் மிகவும் சுந்தரரான அந்த பர்த்தாவடனே கூடினவளாய் அந்த விமானத்திலே மிகவும் உத்கிருஷ்டமாகியும், பிரீதிகரமாயுமிருக்கிற சயனத்தையே ஆஸ்ரயித்தவளாய் யோகப்பிரபாவத்தினாலே ரயித்துச் சம்பத்தினாலே சம்பூர்ணளாகியுமிருக்கிற அந்தத் தம்பதிகளுக்கு நூறு சம்வச்சரங்கள் கொஞ்ச காலம்போலவே அதிக்ரமித்ததுகள். சர்வ சங்கற்பத்தையும் அபிரந்தவரான அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் அந்தஸ்திரியைத் தம்முடைய அர்த்தசரீர ரூபமாகப் பாவனைபண்ணிக் கொண்டு தம்முடைய ரூபத்தை ஒன்பது விதமாகப் பிரித்து அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே தம்முடைய வீரியத்தை வைத்தார்.

பிற்பாடு அந்த தேவலூதியானவன் ஒரு நாளிலேயே ஸ்திரீ பிரஜைகளைப் பெற்றான். அந்தக் கன்னிகைகள் சமஸ்தமான பேர்களும் சுந்தரமான சரீரங்களை யுடையவர்களாகியும், பத்மத்தினுடைய கந்தம் போலொத்த கந்தங்களை யுடையவர்களாகவுமிருந்தார்கள் அப்போது சன்னியசித்துக் கொண்டு போகப்போகிறவராயிருக்கிற பர்த்தாவைப் பார்த்துத் தேவலூதியானவன் வெளிக் குச்சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே வியாகூலமான சித்தத்துடனே கூடினவளாய் நகங்களின் ரத்தினகாந்தி களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பாதத்தினாலே பூமியைக் கழித்துத் தலையைவணங்கி அதோமுகமாய் நின்று கொண்டு மெள்ள மெள்ளக் கண்ணீர் துளிகளை நிறுத்தி மதுரமாக ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

வாரீர் பதவானே ! என்பொருட்டு உம்மாலே பிரதிக்கினை பண்ணப்பட்ட தானாலும் சரணமாக வடைந்த எனக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணவேண்டும். உம்முடைய புத்திரிகள் தங்களுக்கு யோக்கியாளான பர்த்தாக்களைத் தேடத் தக்கதாக விருக்கிறார்கள். நீர் சன்னிய சித்துக் கொண்டு வனத்தை யடைந்து இருக்கையில் எனக்குக் கியானவுபதேசம் யார் செய்வார்கள் இவ்வளவுகாலமும் விஷயங்களிலே ஆசக்தியாய்ப் பரமாத்ம சித்தியை விட்டவளாய் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாமலிருந்த என்னாலே உம்மிடத்திலே பண்ணப்பட்ட சங்கமமானது எனக்கு அபயத்தின்பொருட்டு ஆதக்கடவது. துஷ்டர்களிடத்தில் அக்கியானத்தினால் பண்ணப்படுகிற சங்கமமானது சம்சாரத்துக்கு ஏதுவாகவிருக்கும், சாதுக்களிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற சங்கமம் மோட்சத்தின் பொருட்டு ஏதுவாகவிருக்கும், இந்தலோகத்திலே புருஷனுடைய கர்மமானது தர்மாபிமுகமாகியும், வைராதியத்துக்கு ஏதுவாகியும்,

அந்த வைராக்கிய முகமாய் ஸ்ரீஹரியினுடைய சேவையின் பொருட்டு உறுதியில்லாத புருஷன் பிராணனுடனே யிருந்தாலும் மரித்தவனுக் கொப்பாவான் நான் பகவானுடைய மாயையினாலே மிகவும் வஞ்சிக்கப் பட்டவளானேன் மோட்சத்தைக் கொடுக்கின்ற உம்மையடைந்து சம்சார பந்தத்தினின்றும் மோட்சத்தைக் கோராமற் போனபடியினாலே பகவான் மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கவி விருந்தம்.

கண்ணன்செய்த கபிலாவதாரமும்
நன்னுமன்னோன் பிதாவிடத்தில்நின்றும்
துண்ணென்னென்பெட் டெவரகாசிரமம்
என்னுமார்க்கத் தடைந்ததியம்புவாம்.

பகவானுடைய கபிலாவதாரமும் அவருடைய பிதாவான கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய குணத்திரயத்தில் நின்றும் விடுபட்டுக் கிரகஸ்தாசிரமத்தில் நின்றும் நிவர்த்திமார்க்கத்தை யடைந்ததுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்தக்கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் இந்தப்பிரகாரம் மகாதுக்கத்துடனே சொல்லுகின்ற மனுவினுடைய பெண்ணாகிய அந்த தேவபூதியைப் பார்த்துத் தபைபண்ணி ஸ்ரீஹரியினாலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் சிலாக்கிபமானவளே! பாக்கியசனையென்று நீ விசனப்படவேண்டாம், நாசரகிதனு பகவானானவர் உன்னுடைய கர்ப்பத்தைச் சீக்கிரமாக அடையப்போகிறார். இந்திரிய நிக்கிரகத்தினாலேயும், சுவதர்மத்தினாலேயும், தபசுகளாலேயும், திரவியதான முதலானதுகளாலேயும், சிரத்தையினாலேயும், ஈசுவரனை பஜிக்கக்கடவாய். அந்தப் பகவானானவர் உன்னாலே யாராதிக்கப்பட்டவராய் என்னுடைய எச்சை விஸ்தாரமாகப் பண்ணி உனக்குப் புத்திரனாக அவதரித்துப் பிரம்மவுபதேசம் பண்ணி உன்னுடைய அகங்காரரூபமான பந்தத்தைச் சேதித்துப் போடப் போகிறாரென்று சொன்ன பர்த்தா வினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தத் தேவபூதியானவள் கூடஸ்தராகியும், சகத்குருவாகியு மிருக்கிற பரமபுருஷரைப் பஜித்தாள். இப்படி யனேக நாள்களையுடைய காலமானது அதிக்ரமக்குகையில் மதுகுதனரான பகவானானவர் அந்தத் தேவபூதியினிடத்திலே கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய விரியத்தை

யாசிரயித்தவராய் தாறுவிலே யக்கினியானது பற்றுவதுபோல் ஆவிந்பவித்தார் அப்போது மேகங்களானதுகள் மங்கள வாத்தியங்களைச் சபித்ததுகள் கந்தருவான் அந்தப்பகவானைக் குறித்துக் கானம்பண்ணினார்கள் அப்சரஸ்திரிகள் சந்தோஷத்தினாலே நிர்த்தனம் பண்ணினார்கள் ஆகாசத்திலே சஞ்சரிக்கின்ற தேவர்களாலே வருஷிக்கப் பட்டதுகளாகியும், திவ்யங்களாகியு மிருக்கப்பட்ட புட்பங்கள் விழுந்ததுகள். சமஸ்தமான நிக்ருகனும் சலங்கனும் சத்புருஷானுடைய மனதுகளும், நன்றாகத் தெளிந்ததுகள் அப்போது பிரம்மாவானவர் மரீசிப்பிரஜாபதி முதலான ரிஷிகளாலே சூழப்பட்டவராய் சரஸ்வதி நதியினாலே சூழப்படுகின்ற அந்தக் கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய ஆசீர்மத்தைக் குறித்துவந்தார்,

வாரீர் விதூரே! சர்வக்கியரான அந்தப் பிரம்ம வானவர் பரப்பிரம்ம ரூபமான பகவான் சாங்கிய கியானத்தை யுபதேசிக்கும் பொருட்டுச் சத்துவாம்சத்தினாலே அவதரித்தவராக அறிந்து அந்தப்பகவானுடைய சங்கல்பத்தைப் பூசித்தும் பரிசுத்தமான இருதயத்துடனே கர்த்தமப் பிரஜாபதியையும் தேவபூதியையும் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

பிரம்மவினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ என்னுடைய வாக்கியத்தைக் கிரகித்துக் கபடமில்லாமற்படிக்கு என்னைப்பூசிப்பாய். இந்தப்பிரகாரம் லோகத்தில் புத்திரனானவன் தகப்பனுடைய வசனத்தைக் கவரவத்தினாலே யங்கீகரித்துப் பண்ணத்தக்கது. வாராய் குழந்தாய்! சோபமானபிடையை யுடையவர்களாயும் பதிவிரதைகளாயு மிருக்கிற இந்த உன்னுடைய பெண்கள் தங்களுடைய வம்சங்களிலே இந்தச் சிருஷ்டியை அனேகவிதமாக விர்த்திபண்ணு விக்ரப் போகிறார்கள். ஆகையினாலே நீ மரீசிமுதலான ரிஷிஸ்வர்களுக்கு இந்தப்பெண்களை காலமதிக்கிரமியாமல் இப்போதே கொடுத்து யச்சைத் தரிப்பிக்கக்கடவாய், இப்போது உன்னிடத்தில் அவதரிக்கப்போகிற குமாரன் சகலஜீவ தயாபர மூர்த்தியான ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றறியென்று சொல்லி பின்னும் கர்த்தமப் பிரஜாபதியின் மனைவியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மனுபுத்திரியே! சுவர்ணமயமான தேகத்தை யுடையவராகியும் பத்மம்போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவராகியும் பத்ம முத்திரையோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீபாதபத்மங்களை யுடையவராகியும் மயிடாசரனைச் சங்கரித்தவராகியு மிருக்கிற இந்தப் பகவானானவர் சாஸ்திரக்கியானம் பரமாத்மக்கியானம் இதுகளாகிற வுபாயத்தினாலே கர்மங்களுடைய வாசனைகளை வேருடனே பிடுங்கிப்போடப் போகிறவராய் உன்னுடைய கர்ப்பத்திலேயவதரித்துப் பகவத்பூபத்தை யறியாமல் மித்தியாக் ஞானத்தையுடைய அகங்காரக் கிரந்தியைச் சேதித்துப்போட்டுயோகசித்தானுடைய கூட்டங்களுக்கு ஈஸ்வரனாகியும் சாங்கியக்கியானத்திற்கு ஆசாரியராயும் மிகவும் பூசிதராயும் உன்னுடைய கிர்த்தியை விருத்திபண்ணி லோகத்திலே கபிலமகாரிஷியென்ற பிர

சித்தமான நாமத்தை யடையப் போகிறோன்று சகத்கர்த்தாவான பிரம்மா வானவர் கொண்டாடிச் சனற்குமாரர் முதலான ரிஷிகளுடனையும் நாரத மகாரிஷியுடனையும் கூடினவராய் அம்சவர்களுடராய் சத்தியலோகத்தைக் குறித்துப்போனார்.

பிற்பாடு கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் பிரம்மா சொன்னபடிக்குத் தன்னுடைய கன்னிகைகளை விசுவகர்த்தாக்களான நவப்பிரஜாபதிகளுக்கும் விவாகம் பண்ணிக்கொடுக்க நிச்சயித்துக் கலையென்கிற பெண்ணை மரிசுமகாரிஷிக்கும், அனுசுயையை அதிமகாரிஷிக்கும், சிரத்தையை ஆங்கிரசுக்கும், அவிப்புவென்கிற பெண்ணைப் புலஸ்தியருக்கும், கதியென்கிற கன்னிகையை புலகருக்கும், கிரியையென்கிற பெண்ணைக் கிருதமகாரிஷிக்கும், கியாதியென்கிறவளைப் பிருகுமகாரிஷிக்கும், அருந்ததியை வசிஷ்டருக்கும் கொடுத்தார். யாகசார்த்திக்கு மிடிவான தேவதையான சாந்தியென்பவளை அதர்வண ரிஷியின்பொருட்டுக் கொடுத்து அந்தப் பிரம்மரிஷிகளை மிகவும் சந்தோஷிப்பித்தார்.

வாரீர் விதுரரே! பிற்பாடு அந்த ரிஷிகள் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் அந்த கர்த்தமப் பிரஜாபதியினிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆசிரமங்களை யடைந்தார்கள்.

அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் அவதரிக்கின்றவரைச் சாஷ்டாத் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவாக அறிந்து ஏகாந்தத்திலேபோய்ச் சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமப்பண்ணி ஒருவார்த்தைசொன்னார். ஆச்சரியம் தங்கள் தங்களுடைய பாவங்களாலே சம்சாரத்திலே மிகவும் தகிக்கப்படுகின்ற பேர்களுக்கு வெகு காலத்திற்குப் பிற்பாடு சமஸ்ததேவர்களும் பிரசன்னமாவார்கள் யதிஸ்வராளானபேர்கள் வெகுஜன்மங்களிலே பரிபக்குவமான பக்தியோகத்திலே தேவரீருடைய திருவடியைப் பார்க்குமகைக்கு யத்தனம்பண்ணுகிறார்கள் வாரீர் பகவானே! பக்தாளுடைய மகிமையை விருத்திபண்ணுவிக்கிற தேவரீர் அடியேனுக்கு புத்திரனாக அவதரிக்கப் போகிறேனென்று சொன்ன வசனத்தை யதார்த்தமாகப் பண்ணுகைக்கு கியானசாதனமான சாங்கிய சாஸ்திரத்தைப் பண்ணப்போகிறவராய்க் கொண்டு அவதரிக்கிறீர்.

பிராகிருத ரூபரகிரான தேவரீருடைய இந்த மனுஷ்யரூபங்கள் பக்தாளுக்கு இஷ்டங்களா யிருக்கிறதிகள் வித்துவம்சாளானவர்கள் தத்துவத்தை வறியவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே சர்வகாலமும் சேவிக்கப்படுகிற திருவடிகளை யுடையவராகியும் ஐஸ்வரியம், வைராக்கியம், பசுச, கியானம், வீரியம், ஸ்திரீ இந்த ஆறுகுணங்களாலே சம்பூரணராய்மிருக்கிற தேவரீரைச் சரணமாகவடைகிறேன். சுவாதீனங்களை சக்திகளை யுடையவரான பரமேஸ்வரராகியும் பிறகிருதிக்கு ஆசிரயமான புருஷ ரூபராகியும் இதுகளுக்குக் கிரியாசனரான காலரூபராகியும் திரிருணத்தமகமான அக்ஷர ரூபராகியும்

இந்திரியாதி ரூபராகியும் அதுகளுக்கு அபிமானியான தேவதாரூபராகியும் சுவானந்தா னு பவத்தினாலே தம்மிடத்திலேயே லயித்திருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தை யுடையவராகியும் கபிலரூபமாகியு மிருக்கின்ற தேவரீரைச் சரணமாக அடைகிறேன், வாரீர் பகவானே! பிரசைகளுக்கெல்லாம் பதியான தேவரீரைக் குறித்து ஒரு விக்கியாபனம் பண்ணிக்கொள்கிறேன். புத்திரனாக அவதரிக்கின்ற தேவரீராலே குணத்திரையத்தையும் நிறைவேற்றினவனாகியும் பரிபூரண காமனாகியுமிருக்கிற அடியேன் சன்னியாசிகளுடைய மார்க்கத்தை ஆசிரயித் தவனாய் இருதயத்திலே தேவரீரை ஸ்மரித்துக்கொண்டு சோகமில்லாதவனாய்ச் சஞ்சரிக்கப் போகிறேனென்று விக்கியாபனம் பண்ணுகின்ற கர்த்தமப் பிரஜாபதியைப் பார்த்துப் பகவான் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாரீர் மகாரிஷியே! வைதீக கிருத்தியத்திலேயும், லௌகிக கிருத்தியத்திலேயும், பிராம்மணவார்த்தை தவிரக்கூடாதென்று என்னாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிக்கு உமக்குப் புத்திரனாக அவதரிக்கிறேனென்று சொன்னபடியினாலே அந்த வார்த்தை யதார்த்தமாகும்படியாய் அவதரிக்கப்பட்டது இந்த அவதாரத்தை மோக்ஷத்தைக் கோருகின்ற பேர்களுக்கு ஆத்மக்கியானத்திலே சம்மதமான தத்வக்கியான வுபதேசத்திற்காகவென்று அறியக்கடவாய் குட்சமமான இந்த ஆத்மக்கியான மார்க்கமானது வெகுகாலமாக நஷ்டமாய்ப்போயிருப்பதைத் திரும்பவும் தரிக்கச் செய்யப்போகிற என்னாலே அனுக்ஷை பண்ணப்பட்டவராகக் கர்மத்தினாலே ஜயிக்கக்கூடாததான சம்சாரமாகிற மிருத்தியுவை ஜயித்து மோக்ஷத்தின் பொருட்டு என்னை யதேச் சா சஞ்சாரத்துடன் பஜித்துப் பரஞ்சோதியாயும் சர்வபூதங்களுடைய இருதயத்திலே அந்தரியாமியாக யிருக்கின்ற என்னை உம்முடைய ஆத்மாவிலேயே பார்த்து சேஷாபயில்லாதவர்களாய் மோக்ஷத்தை யடைப்போகிறீர். நான்மாதாவான தேவவூதிக்குச் சர்வகர்மங்களையும் மூலத்துடனே நாம் பண்ணி ஆத்ம வித்தையை யுபதேசித்துச் சம்சாரபயத்தை தாண்டி ஆநந்தத்தை யடையும்படி செய்யப் போகிறேனென்று பகவானாலே சொல்லப்பட்ட அந்தக் கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் மகாசந்துஷ்டராய் அந்தக் கபில மகாரிஷியைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி ரிஷிஸ்வரர்களுடைய விரதமாகியும், அம்சாதி தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்தவராகியும் பரமாத்மாவையே சரணமாகவுடையவராகியும் இகபரசாதனமான காமியகர்மங்களை விட்டவராகியும், நிராகிரயராகியும் காரியகாரண ரூபமான அந்தப் பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் பரமாயிருக்கிற பரப்பிரமத்தி னிடத்திலே மனதை ஸ்திரமாக வைக்கப்பட்டும் அக்ஷர குனியராகியும் கிரகமுதலானதுகளிலே மமதையில்லாதவராகியும் சிதோஷண முதலியதுகளிடத்தில் சமபுத்தியை யுடையவராகியும் ஆத்மக்கியானத்தை யுடையவராகியும் அலையொழிந்திருக்கிற சமுத்திரமானதுபோல் நிர்ச்சலராய் ஸ்ரீவாகதேவனிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவராகியும் அக்கியான பந்தத்தை விட்டவராகியும் யதேச்சா சஞ்சாரியாகியும் பரமாத்மா வினிபத்திலே சமஸ்த பிராணிகளையும் சாக்ஷாத்கரித்தவராகியும் காமக்குரோத குனியராகியும் சர்வப் பிராணிகளிலேயும் சமபுத்தியை யுடைய

யவராகியு மிருக்கும் அந்தக்கர்த்தம் மஹாரிஷியானவர் பகவத் பக்தியோகத் தினாலே மிகவும் சிலாக்கியமான பரமபதமானது அடையப்பட்டது.

திருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விநீதம்.

கான்முளையாக் கபிலமகாரிஷி
தேன்துளிக் குந்தாய் தேவவூதியினால்
வானனையசம் சாரமோஷத்தினால்
மேனூளிற்சொன்ன பக்திவிளம்புவாம்.

புத்திரரான கபிலமகாரிஷி யானவர் மாதாவான தேவவூதியினாலே சம் சாரபந்த மோட்சத்தைக் குறித்துக் கேட்கப்பட்டவராய் ஆதியிலே பக்தி மார்க்கத்தைச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சவுனகமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சூதபுராணிகரே! தம்முடைய மாயையினாலே தத்வங்களைப் பிர வித்திப்பிக்கிற தற்கு ஜன்மரகித ராகிய சாட்சாத்பகவான் தானே மனுஷி யானுக்கு ஆத்மக்கியானத்தைக் காண்பிக்கிறதின் பொருட்டுக் கபிலமகாரிஷி யாக அவதரித்தானென்று அருளிச்செய்தீரே அந்தப் பகவானுடைய குணங் களைக் கேட்டு எனக்கு திருப்தியை யடையவில்லை பக்தானாக் கிரகார்த்தமாக அந்தப் பகவானுனவர் யாதொரு கர்மங்களைச் செய்தாரோ அந்தக் கர்மங் களைக்கேட்கச் சிரத்தையையுடைய எனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ் னம் பண்ணுகின்ற சவுனகாதி மகாரிஷிகளைப் பார்த்துச் சூதபுராணிகர் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் சவுனகாதி ரிஷிகளே! வியாசருக்கு சிநேகிதராகி யிருக்கிற மைத்திரேய மகாரிஷியானவர் இந்தப் பிரகாரமே ஆத்துமவீத்தையிலே விதூ ராலே பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்டவராய் மிகவும் சந்துஷ்டராய் அந்த விதூ ரைக் குறித்து இந்தப் பிரகாரம் சொன்னார்.

வாரீர் விதூரே! பிதாவான கர்த்தமப் பிரஜாபதியானவர் வனத்தை யடைந்தபிற்பாடு பகவானுன கபிலமகாரிஷியானவர் மாதாவுக்குப் பிரீதியைப் பண்ணவேண்டு மென்கிற இச்சையினாலே அந்தபிந்து சரசிலேயே வாசம்பண் ணிக் கொண்டிருக்கிறவராகியும் நிவர்த்திபரராகியும் தத்வமார்க்கத்தைக் கரை கண்டவராகியும் தன்னுடைய புத்திரனாகியுமிருக்கிற அந்தக் கபில மகாரிஷி யைப் பார்த்துத் தேவவூதியானவர் கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய வசனத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாரீர் நிரதிசயமகிமையை யுடையவரே! அசத்துக்களான இந்திரியங்க ளுடைய விஷயாபிலாஷையினாலே மிகவும் இளப்பை யடைந்து பூரிக்கப்படு கின்ற காமத்தினாலே அந்தத்தமசு என்னப்பட்ட நரகத்தை வெகு ஜன்மங்க ளாக அடையப்பட்டிருக்கிற அடியேனுக்கு இந்த ஜன்மத்தில் உமதருனினால் உம்முடைய சேவையானது என்னாலே அடையப்பட்டது. ஜகத்காரணராகி யும், பகவானாகியுமிருக்கிற தேவரீர் அக்கியானத்தினாலேகுருடாயிருக்கிற இந்த லோகத்திற்குச் சூரியனுனவன் போல் நேத்திர ஸ்வரூபமாக ஆவிற்பவீத்தீர். ஆகையினாலே இந்தச்சீர்த்திலே நானென்றும் என்னதென்றும், இப்படிப் பட்ட ராகத்வேஷாதிகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடைய அந்த மோகத்தைப் போக்கடிக்குக்கைக்குத் தேவரீரே யோக்கியர். சகலலோக ரட்ச கராகியும், பக்தானுடைய சம்சாரமாகிற விருட்சத்திற்குக் கோடாலியாகியும் உத்தம தர்மங்களை அறிந்தபேர்களுக்குச் சிரேஷ்டராகியுமிருக்கிற உம்மைப் பிரகிருதி புருஷானே நன்றாக அறியவேண்டு மென்கிற இச்சையினாலே சரண மாக அடைகிறேனென்று பிரார்த்திக்கின்ற மாதாவினுடைய கோரிக்கையைக் கேட்ட பகவானுனவர் மந்தஹாசத்தினாலே விளங்குகின்ற திருமுகமண்டலத் தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! சகதுக்கத்தை நிவர்த்திசெய்யத் தக்கதாயும், மோக்ஷ சாதனமாகியுமிருக்கிற அத்தியாத்ம யோகத்தை உனக்குச்சொல்லுகிறேன் கேள் மோகத்திற்கும், பாவத்திற்கும் சாதகமான இர்தமனதானது சகதுக்கத் தை சமமாகவேண்ணி வைராக்கியத்துடன் சவயம்பிரகாசராகியும் சமஸ்தஸ் வரூபியாயு மிருக்கின்ற பரமாத்மமா வினிடத்திலே சலியாமல் பக்திசெலுத்து வதைக் காட்டிலும் வேறேமார்க்கமில்லை. கியானிகளான பேர்கள் அசத்தான விஷயங்களில் செலுத்துகிறமனதை சேவனுக்குப் பாசபந்தமாகச் சொல்லு வார்கள் சன்மார்க்கத்தில் செலுத்துகிற மனதை மோட்சத்திற் குறித்தாகச் சொல்லுவார்கள். மிகவும் பொறுமையை யுடையவர்களாகியும், கிருபையை யுடையவர்களாகியும், சமஸ்த பிராணிகளுக்கும், சுகிந்துக்களாகியும், சத்துரு சில்லாதவர்களாகியும் சமதமாதி குணங்களை யுடையவர்களாகியும் சேலத்தை யே பூஷணமாக வுடையவர்களாகியும், சாதுக்களாகியும், என்னிமித்தமாகச் சகலதர்மங்களோடு சவஜனங்களையும் விட்டவர்களாகியும், சந்துஷ்டாளாகி யும், என்னுடைய அவதார சம்பந்தங்களான கதைகளைக்கேட்டுக் கீர்த்தனஞ் செய்கிறவர்களை நானுவிதங்களான தாபங்கள் பாதிக்க மாட்டாததுகள். வாராய் பதிகிரதையே! எவனொருவன் சர்வசங்கத்தையும் விட்டிருக்கின்ற சாதுக்களுடைய சங்கமத்தினாலே சமஸ்த தோஷங்களையும் போக்கி என்னு டைய கதைகளைநித்தியமாக ஜபித்துச் சீக்கிரமாக அக்கியானத்தை நிவர்த் தித்து என்னையே யடைவனென்று சொல்லுகிற பகவானுடைய வசனத்தைக் கேட்டு தேவவூதியானவர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் பகவானே ! ஸ்திரியான எனக்கு யோக்கியமான எந்தபத்தியினு
லே மோட்சஸ்வ ரூபியான தேவரீருடைய பதத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவே
னோ அதை மந்தபுத்தியான எனக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டு மென்று
பிராத்திக்ஷிற்ற மாதாவினுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து சாங்கிய சாஸ்தி
ரத்தைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீபவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே ! வேதோத்தமங்களான கர்மங்களையும் சப்தாதிஷ்ட
யங்களையும் அறிகிற இந்திரியங்களுக்கு ஸ்ரீபகவானிடத்திலே உண்டாயிருக்
கிற நிலையான பத்தியானது ஜடராக்கினியானது பொலச் சரீரத்தை நாமம்
பண்ணிப் போடும் அப்படிப்பட்ட பத்தியையுடைய பாகவதாளான பேர்கள்
என்னுடைய ஸ்ரீபாதபத்ம சேவையினாலே ஆசக்தியுடைய வர்களாகி என்னு
டைய சாயுச்சியத்தைக் கோராமல் எனதுரூபங்களாலே அபகரிக்கப்பட்ட
சித்தத்தை யுடையவர்களாகிச் சத்தியலோக முதலானதுகளிலே யிருக்கின்ற
அணிமாதி அஷ்ட ஐஸ்வரியத்தையும் விரும்பாமல் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தானத்
திலே உண்டாகின்ற சகலசம்பத்தையும் அடைகிறார்கள்.

வாராய் சாந்தமான ரூபத்தை யுடையவளே ! அந்த பாகவதர்கள் என்
னையே சரணமாக அடைந்து ஒருக்காலும் போகசுகமில்லாத வர்களாயும்
ஆகிறது மில்லை மிகவும் சாக்கிருதையை யுடையதான என்னுடைய காலசக்கி
ரமும் அவர்களைத் தரிசிக்கிறது மில்லை, இகபரலோகங்களை யடைகின்ற ஆத்து
மாவை அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற புத்திர மித்திர களத்திராதிகளை
யும் பசுமுதலான தனங்களையும் திரகங்களையும் மற்றுமுள்ளதுகளையும் விட்டு
விசுவமுகுனன என்னை ஏகார்தபத்தியினாலே ஆசரிக்கிறவர்களைச் சம்சாரத்
தில் நின்றும் மிகவும் தரிப்பிப்பேன். என்னைவிட்டால் பின்னை ஒன்றினாலேயும்
திவரமான இந்தச்சம்சார பயமானது நிவர்த்திக்க மாட்டாது, என்னுடைய
ஆக்கினையால் வாயுவானவன் விசிக்கொண்டும் சூரியனுனவன் பிரகாசிப்பித்துக்
கொண்டும், இந்திரனுனவன் ஜலத்தை வருஷித்துக் கொண்டும் அக்கினியான
வன் தகித்துக்கொண்டும் மிருத்தியுவானவன் காலம்தப்பாமல் பிராணிகளிடத்
திலே சஞ்சரித்துக்கொண்டும் யோகிஸ்வராளான பேர்கள் கியானவைராக்கி
யங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற பத்தியோகத்தினாலே என்னுடைய திரு
வடிகளை ஆஸ்யித்துக் கொண்டு மிருக்கிறார்கள்.

வாராய் மாதாவே ! தீவரமான பத்தியோகத்தினாலே என்னிடத்திலே
நிர்ச்சலமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற மனதுடைய வர்களுக்குச் சதுர்விதபுரு
ஷார்த்தங்களிற் சிறந்த மோட்சத்திற்கு யாதொரு தடையிலில்லை.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

சுத்தபிராணிகள் தூயவிவேகத்திற்
கொத்தசாஸ்திர தத்வவுணர்ச்சியும்
பெற்றலட்சண பேறங்களுமிதி
லுற்றிருக்கின்ற தென்றுணரப்பதே.

பிராணிகளுடைய விவேகத்திற்குச் சாங்கிய சாஸ்திரத்தினாலே சமஸ்த
தத்வங்களுடைய ஜன்மமும் லட்சணபேதங்களும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே ! புருஷனுனவன் பிரகிருதி குணங்களைப் போக்கடிக்கி
ன்ற தத்வங்களுடைய லட்சணத்தையும் அகங்காரங்களைப் போக்கடிக்கின்ற
மோட்ச சாதனமான கியானத்தையும் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். பிரபஞ்சத்
துடன் கூடினவனாகியும் இந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமான பிரகாசத்தை
யுடையவனாகியும் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறப்பட்டவனாகியும் சத்வாதி
குணரகிதனாகியும் ஸ்வயம் பிரகாசனாகியும் மிருக்கிற ஆத்துமாவானவன் பிறப்பு
மரிப்பற்றவனாய்ச் சொப்பனங்கண்டு கொண்டிருக்கிற புருஷனைப்போலச்
ஜனனமரணங்களை யுடையதுகளான தேகமுதலிய உபாதிகளுடனே கூடிக்கொண்
டும் சூட்சுமமாகியும் பகவானுடைய சக்தியாகியும் திரிகுணஸ்வரூப
மாகியும் மிருக்கிற பிரகிருதியினாலே தன்கபாவத்தை மறந்து அதின் செய்கை
யைத் தன்னதாக வெண்ணியிருக்கிற ஆத்துமாவுக்குச் சரீரம் இந்திரியங்கள்
இந்திரியாபிமானி தேவவர்க்கங்கள் இதுகளுடனே அழிக்கப் பட்டிருக்கிற
திலே பிரகிருதியைக் காரணமென்று சொல்லுவார்கள். சுகதுக்கங்களுடைய
போகத்திலே பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரையிருக்கிற ஆத்துமாவைக் கார
ணமாகச் சொல்லுவார்களென்று சொல்லுகின்ற ஸ்ரீபகவானைப் பார்த்து
தேவவ்ருதி வினவுகிறார்.

வாரீர் புருஷோத்தமரே ! இந்தப் பிரசஞ்சத்துக்குக் காரணமான பிரகி
ருதி புருஷங்களுடைய லட்சணத்தை நன்றாகச் சொல்லவேண்டு மென்று
கேட்கிற தேவவ்ருதியைப் பார்த்துப் பகவான் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மாதாவே ! விசேஷ சூனியமாகியும் விசேஷங்களுக்கு ஆகிரயமாகி
யும் சத்வாதி குணங்களை யுடையதாகியும் ஆகாரியமாகியும் காரியகாரணஸ்வ
ரூபமாகியும் நித்தியமரகியுமிருக்கிற பிரதானத்தையே பிரகிருதியென்று சொல்
லுவார்கள் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசமென்று மகாபூதங்கள் ஐந்து.
கந்தம், ரசம், ரூபம், ஸ்பரிசம், சப்தமென்று அதிங்குணங்கள் ஐந்து. சுரோத்
திரம், தொக்கு, நேத்திரம், கிராணம், ரசனை, வாக்கு, கைகள், பாதங்கள், மெட்

டிமம், குதம் என்று இந்திரியங்கள் பத்து. மனது, புத்தி, அகங்காரம், சித் தம், நான்கு ஆக இருபத்துநான்கு தத்துவமாகத் தத்துவத்தையறிந்த பேர்களா லே பண்ணப் பட்டிருக்கிறது இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகியும் பிரகிருதி பர வசனாகியும் தேகாதிகளிலே அகங்காரத்தினாலே மூடனாகியுமிருக்கிற சிவனுக் குப்பயமானது உண்டாகிற காலத்தை ஈசுவரனுடைய பராக்ரமமாகச் சில பேர் சொல்லுவார்கள் அந்தக் காலரூபமான ஸ்ரீபகவானுவர் தம்முடைய மாயையினாலே பிரானிகளுடைய தேகத்திற் குள்ளே புருடரூபமாகியும் வெளி யிலே காலரூபமாகியும் விடாமல் விபாபித்துக்கொண்டு சீலானுடைய அதிஷ்டத்தினாலே சலியாவின்ற சத்வாதிசூனங்களை யுடையதான பிரகிருதியினிடத் திலே தம்முடைய சத்திபைப் பிரளயகாலத்திலே லயம்பண்ணி வைத்திருந்த தாயும் பகவானுடைய ஆவிற்பாவத்துக்கு ஸ்தானமாகியும் ஆதிபூதரூபத்தினாலே மகத்தத்வமென்றும் அத்தியாத்ம ரூபத்தினாலே சித்தமென்றும் உபாசிய தேவதாரூபத்தினாலே வாசுதேவனென்றும் சொல்லுகின்ற அந்த சித்த மென்று சொல்லப்படுகிற மகத்து வத்தில் நின்றும் உண்டான வைகாரிக மென்றும், தைசதமென்றும், தாமசமென்றும் மூன்றுவிதமாகச் சொல்லப்படு கிற அகங்காரத்தை ஆயிரம் சிரசுகளையுடைய அனந்த புருஷராகச் சொல்லு கிறார்கள். அகங்காரத்திலே சங்கர்ஷண உபாசனதேவதை யாகியும், ருத்திரன் அதிஷ்டான தேவதையென்றும் தாத்பரியம் அந்த அகங்காரத்திற்குத் தேவ தையென்றும் கர்ந்ருத்வமும் இந்திரிய ரூபத்தினாலே காரணத்வமும் பஞ்ச பூதரூபத்தினாலே காரியத்வமும் சத்வாதிசூன ரூபத்தினாலே சாந்தத்வமும் கோரத்வமும் மூடத்வமும் லட்சணமாக விருக்கிறது வைகாரிகா அகங்காரத் தில் நின்றும் மனது உண்டாச்சது மனதினுடைய சங்கல்ப விகல்பங்களாலே இச்சாரூப விருத்தியான மனதை இந்திரியங்களுக்கு ஈசுவரனாகவும் அனி ருத்தனென்று பெயரை யுடையதாகவும் அனிருத்த விபூகம் உபாசிய தேவ தையென்றும் சந்திரன் அதிஷ்டாதாவாகியும் அறியத்தக்கது அந்தமனது சரத்காலத்திலே உண்டாகின்ற கருநெய்தற் புஷ்பம்போலச் சியாமளவன்னமா கியும் ரிஷிகளாலே மெள்ள மெள்ள வீசிகளிக்க யோக்கியமாகியுமிருக்கிறது.

வாராய் மாதாவே! தைச்ச அகங்காரத்தில் நின்றும் புத்தியானது உண் டாச்சது. பிருதிவி முதலான திரவியங்களுடைய பிரகாசரூபமான விக்கியா னமும் இந்திரியங்களுக்குச் சகாயமா யிருக்குகையும் சந்தேகமும் பொய் யான கியானமும் நிச்சயமும் ஸ்மரணமும் நித்திரையும் இதுகள் வேறு வேறான விருத்திகளாலே புத்தியினுடைய லக்ஷணமாகவிருக்கும் பிராணனுக் குக் கிரியாசக்தியும் புத்திக்கு விக்கியான சக்தியுமிருக்கிறபடியினாலே இதுக ளுடைய கிரியாசக்தி யொருசக்திகளை யுடையதுகளாகியும், கியானேந்திரியங் கள் கர்மேந்திரியங்களென்று இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கிற இந்திரியங்கள் தைச்ச அகங்காரத்தில் நின்றும் உண்டாச்சதுகள் தாமச அகங்காரத்தில் நின்றும் சப்தமாத்திரையானது உண்டாச்சது அதில்நின்றும் ஆகாசமானது உண்டாச்சது சுரோத்திரேந்திரியமானது அந்த சப்தத்தைமடைகிறது பிரா னிகளுக்கு உள்ளென்றும் வெளியென்றும் என்ஈற விவகாரத்துக்கு இடமா

யும் பிராணன் இந்திரியங்கள்மனது இதுகளுக்கு இருப்பிடமாயும் ஆகாசத் தினுடைய காரியமான லக்ஷணமாக விருக்கிறது காலகதியினாலே வேறொரு ரூபத்தையடையாமல் சப்தரூபத்தையே யுடையதாயிருக்கிற அந்த ஆகாசத் திலே நின்றும் ஸ்பரிசமும் அந்த ஸ்பரிசத்தில் நின்றும் வாயுவானது உண் டாச்சது தொக்கந்திரியம் அந்த ஸ்பரிசத்தை கிரகிக்கிறது, மிருதுவும் சடின மும், சேளமும், உஷ்ணமும் இதுகள் ஸ்பரிசத்தினுடைய லக்ஷணமாகவிருக் கும் பின்னும் அந்தஸ்பரிசம் வாயுவினுடைய குணமாகவிருந்து விருக்ஷசாகை முதலானதுகளைச் சலிப்பிக்கிறதுத் திரணம் முதலானதுகளை ஒன்றோடொ ன்று சேர்க்கிறதுத் கந்தமுள்ள திரவியத்தைத் தொக்கந்திரியத்தைக் குறித் தும் சப்தத்தைச் சுரோத்திரேந்திரியத்தைக் குறித்தும் அடைகிப்பித்திச் சமஸ்த இந்திரியங்களுக்கும் பலமாக வாயுவினுடைய காரியத்தினாலே லக்ஷ ணமாகாகிற்கும் அந்த வாயுவில் நின்றும் ரூபமும் அந்த ரூபத்தில் நின்றும் தேஜசும் உண்டாச்சது அந்த ரூபமானது வஸ்துவினுடைய ஆகிருதியாயும் வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாகியும் நேத்திரேந்திரியத்தினாலே கிரகிக்கப்பட்டும் தேஜசினுடைய அசாதாரண தர்மமாயிருக்கும்.

வாராய் மாதாவே! பிரகாசமாகத் தண்டெழுதலானதைப் பாகம்பண்ணு கிறதும் உலர்த்திப்போடுகிறதும் பசிடாக்கங்களை யுண்டாக்குகிறதும் தேஜசினு டைய காரியமாகாகிற்கிறது. அந்தத் தேஜசில் நின்றும் ஜலமுமுண்டாச்சது. மதுரமான ஒருரசந்தானே தன்னுடனேகூடுகின்ற திரவியங்களுடைய விகாரத் தினாலே கஷாயமாகியும், மதுரமாகியும், புளிப்பாகியும், கசப்பாகியும், துவர்ப் பாகியும், உவர்ப்பாகியும் ரசனேந்திரியத்தினாலே கிரகிக்கப்பட்டும் அனேகவித மாகப் பேதிக்கப்படுகின்றது ஜலமானது ஈரமாய் மண் முதலானதைப் பிண்ட மாகப் பண்ணுகையும் திருப்தியைக் கொடுக்கிறதுத் ஜீவனமாக விருக்கிறதுத் தாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதுத் கிணறு முதலானதில் எடுக்க எடுக்கத்திரும்ப சுரக்கிறது இதுகள் ஜலத்தினுடைய காரியங்கள் அந்தச் சலத்தில் நின்றும் பூமியும் உண்டாச்சது அந்தக் கந்தமானது பத்மம் முதலானதினுடைய பரி மளமும் உள்ளிப்பூண்டு முதலானதினுடைய நார்த்தத்தையும் அடைந்து கிரா ணேந்திரியத்தால் கிரகிக்கப்பட்டிருக்கும் பத்மம் முதலானதினுடைய பூமி யானது பிரம்மதி ரூபத்தினாலே பரப்பிரம்மத்துக்குச் சரீரரூபத்தைப்பண் னுகையும் வேறொரு ஆதரவை அபேகையாமல் தானாகவிருந்து ஜலாதிகளுக்கு ஆதாரமாகியும் ஆகாசமுதலானதுக்கு இடமாகியும் சமஸ்தபிரானிகளுடைய புருஷத்வமுதலான குணங்களுக்குப் பிரகாசம் பண்ணுகிறதுத் பூமிவினுடைய காரியமாக இருக்கிறது ஆகாசத்தினுடைய குணமான சப்தமானது கிரகிக்கப் படுகிற இந்திரியத்திற்குச் சுரோத்திரேந்திரியமென்றும் வாயுவினுடைய குண மான ஸ்பரிசமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்துக்கு தொக்கந்திரியமென் தும் தேஜசினுடைய குணமான ரூபமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்கு நேத்திரேந்திரியமென்றும் ஜலத்தினுடைய குணமான ரசமானது கிரகிக்கப் படுகிற இந்திரியத்திற்கு ரசனேந்திரியமென்றும் பூமிவினுடைய குணமான கந்தமானது கிரகிக்கப்படுகிற இந்திரியத்திற்குக் கிரானேந்திரிய மென்றும்

சொல்லப்படுகிற காரணமான ஆகாச முதலானதினுடைய குணமான சப்த முதலானது காரியமான வாயு முதலானதில் சம்பந்தமிருக்கிற படியினாலே அந்தச் சப்தமுதலானது பூமியில் காணப்படுகிறது மகத்தத்துவமுதலான இந்த ஏழுதத்துவங்களும் ஒன்றோடொன்று கூடாமலிருந்தபோது சுவ்வானவர் காலகர்மங்களுடனே கூடினவராய் அதுகளிலே பிரவேசித்து அசேதனமான பிரம்மாண்டமானது உண்டாகி அந்த அண்டத்தில் நின்றும் விராட்புருஷனுடன் உண்டானார்.

அதினாலே அந்தப் பிரம்மாண்டமானது விசேஷமென்று பெயரையுடையதாயிற்று. பகவானுடன் சுவர்ணமயமாகியும் ஜலத்தையே யாதாரமாகவுடையதாகியுமிருக்கிற அந்தப் பிரம்மாண்ட கோசத்தில் கிரியைப்பற்றிப் பிரவேசித்து இந்திரிய ஸ்தானங்களைப் பிரித்து முன்னே முகத்தையுண்டிபண்ண வாக்கானது உண்டாச்சது அந்த வாக்குடனேகூட அக்கினியானது அந்த முகத்தைப் பிரவேசித்து பிற்பாடு நாகைகளுண்டாச்சதுகள் பிராணனுடனே கூடினதாகக்கொண்டு கிராணேந்திரியமானது அந்தநாகைகளிலே பிரவேசித்தது பிற்பாடு நேத்திரங்களுண்டாச்சதுகள் சட்சரிந்திரியமும் சூரியனும் பிராணனோடே கூடினதாகக்கொண்டு நேத்திரங்களிலே பிரவேசித்தார்கள். பிற்பாடு செவிகளுண்டாச்சதுகள் திக்குகளும் சுரேத்திரேந்திரியமும் பிராம்மணனுடனே கூடினதாகக்கண்டு அந்தச் செவிகளிலே பிரவேசித்ததுகள். பிற்பாடு தொக்கிந்திரியம், ரோமம், மரை, கேசம் முதலானதுகளும் உண்டாச்சதுகள் அந்த ரோமகோசங்களில் நின்றும் ஒஷதிகள் சிசனமும் அதிலின்றும் வீரியமும் அதிலின்றும் ஜலங்களும் பிற்பாடு குமுதமும் அதிலின்றும் அபானமும் அந்த அபானத்தில் நின்றும் பயங்கரான மிருத்தியுவுமுண்டானார் பிற்பாடு அந்த அஸ்தங்கங்களில் நின்றும் பலமும் உண்டாச்சது. அந்த அஸ்தங்களைப் பலத்துடனேகூட இந்திரன் அனுப்பிரவேசித்தான். பிற்பாடு பாதங்கள் பிரிந்து கதியுண்டாச்சது அந்தப் பாதங்களில் நின்றும் ரந்திரங்க ளோடே கூடினதான நரம்புகளும் அதின் பிற்பாடு இரத்தம் உண்டாச்சது அந்த நாடிகளிலே நதிகளுண்டாச்சதுகள் பிற்பாடு குட்சியுண்டாச்சது அதிலின்றும் பசுதாக முண்டாச்சதுகள் அதிலின்றும் சமுத்திர முண்டாச்சது பிற்பாடு அந்த விராட்புருஷனுக்கு இருதயக்மல் முண்டாச்சது இருதயத்தில் நின்றும் மனது உண்டாச்சது மனதில் நின்றும் சந்திரனுண்டானான் புத்தியுண்டாச்சது புத்தியில் நின்றும் பிரம்மாவுண்டானான். பிற்பாடு அகங்காரமுண்டாச்சது அகங்காரத்தில் நின்றும் ருத்திரனுண்டானான் பிற்பாடு சித்தமுண்டாச்சது அதிலின்றும் சேஷத்திரக்கியனுண்டானான்.

இந்தப் பிரகாரம் உண்டாகாநின்ற இந்தத் தேவர்கள் அந்த விராட்புருஷனை எழுப்புகிறதிலே சமர்த்தாளாகாதவர்களாய்த் திரும்பவும் அந்தவிராட்புருஷனை எழுப்புகைக்குக் கிரமமாக அந்தந்த இந்திரியங்களிலே பிரவேசித்தார்கள் அக்கினியானவன் வாக்கேந்திரியத்தோடே முகத்தையடைந்தும் வாயுபுரானவன் கிராணேந்திரியத்தோடேகூட நாகையடைந்தும் மிருத்தியுபுரானவன்

னவன் அபானேந்திரியத்தோடேகூட குதத்தைப் பிரவேசித்தும் இந்திரனுடன் பலத்துடனேகூட அஸ்தங்களை யடைந்தும் ஸ்ரீமகாலிஷ்ணுவானவர் கதியோடேகூட சரணங்களையடைந்தும் சமுத்திரமானது பசுதாகங்களோடே குட்சியைப் பிரவேசித்தும் சந்திரனுடன் மனதோடேகூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தும் பிரம்மாவானவன் புத்தியோடேகூட இருதயத்தையடைந்தும் ருத்திரனுடன் அகங்காரத்தோடேகூட இருதயத்தையடைந்தும் அந்த விராட்புருஷன் எழுந்திருக்கவில்லை சயித்தியனை சேஷத்திரக்கியனுடன் சித்தத்தோடேகூட இருதயத்தைப் பிரவேசித்தபோதே அந்த விராட்புருஷனுடன் அந்த ஜலத்தில் நின்றும் எழும்பினான். நித்திரை பண்ணுகின்ற புருஷனைப் பிராணன் இந்திரியம் மனது புத்தி இதுகள் தங்களுடைய சக்தியினாலே சேஷத்திரக்கியனன்றியிலே எழுப்புகைக்குச் சமர்த்தங்களாக வில்லாததுகள்போல் அந்தத் தேவர்களும் சமர்த்தாளாகாமற் போனார்கள் அப்படிப்பட்ட சேஷத்திரக் கியானத்தினாலே காரியகாரணயனைக் கியானத்தினாலே நன்றாகவிவரித்துச் சிந்திக்கவேண்டும்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கலி விநாசம்.

சுத்ததத்துவக் கியானகமான
மெத்தசாதன யோகமெடமேவிலுல்
பெற்றிடும்பிரசித்தி புருஷாளுடைய
சுத்தமாயவிலே கத்தினுற்சொல்லினார்.

தத்துவக்கியான முதலான வெகுசாதன யோகத்தினாலேயும், பிரகிருதியுருஷாளுடைய விவேகத்தினாலேயும், மோட்சரீதியானது நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே ! ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனுடன் அந்தச் சலதர்மங்களாலே யதார்த்தமாகச் சம்மதிக்கப் படாததுபோல் புருஷனுடன் தேசத்திலே யிருந்தாலும் விகாரஞ்ஞியனாயும், சத்வாதிருண சூனியனாயும் கர்நுத்வ சூனியனாயும், இருக்கிறபடியினாலே அந்தப் பிராகிருதங்களான சுததுக்கங்களாலே சம்பந்திக்கப் படவில்லை. அவன் அயிக்கப்பட்டானேயான லப்போது அதனாலே யுண்டாயிருக்கின்ற அகங்காரத்தினாலே மிகவும் மூட மனதையுடையவனாய் நான் கர்த்தாவாகிறேனென்று எண்ணி அதனால் மனதில் துக்கத்தை யுடையவனாய்ப் பிரகிருதி சம்பந்தத்தினாலே பண்ணப்படுகின்ற தர்மார்த்த கர்மங்களாலேயும் ராகத்துவேஷாதிகளாலேயும் தேவதிரி

யக்கு நரன் முதலான ஜன்மங்களில் சம்சாரமார்க்கத்தை யடைகிறான் நித்திரைபண்ணுகிறவன் சொர்ப்பனத்திலே பதார்த்தங்க ளில்லாமலிருந்தாலும் யதார்த்தம்போல் உண்டாய்க் காணப்படுகிறதுபோல் விஷயங்களில் சிக்கியிருக்கின்ற புருஷனுக்கு யதார்த்தமில்லாத சம்சாரரூப அர்த்தமானது நிவிர்த்திக்கிற தில்லை அசத்துக்களான விஷயங்களுடைய மார்க்கத்திலே விழுகின்ற சித்தத்தை மெள்ள மெள்ளத் தீவரமான பக்தியோகத்தினாலேயும் வைராக்கியத்தினாலேயும் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். யமநியம முதலான யோக மார்ச்சங்களினாலே என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவனாய் என்னுடைய கதாசிரவனாய் செய்து சகலபிராணிகளிடத்திலும் சமபுத்தியுடையவனாய் வயிரமில்லாமலும் சத்சங்கத்துடன்கூடி நிஸ்காமமாய் ஈஸ்வரார்ப்பணம் பண்ணப்படுகிற சுவதர்மத்தை யுடையவனாய் யதேச்சாலாபத்தில் சந்துஷ்டனாகியும் சிரத்தையோடே கூடினவனாகியும் ஏகாந்தவாசியாகிச் சமதமாதி குணங்களை யுடையவனாகியும் சகலபிராணிகளுக்கும் சுகிர்த்தாவாகியும் தையயுடையவனாகியும் பரமார்த்தமக் கியானத்தையுடையவனாகியும் புத்திர மித்திராதி அனுபந்தங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தத் தேகத்தினிடத்திலே அசத்தான மமதையைப் பண்ணாதவனாகியும் நேத்திரத்தினாலே சூரியனைப் பார்க்கிறாப்போல் மனதினாலே பரமார்த்தமானவை அறிந்து ஆத்தமக் கியானத்தை யுடையவனாய் சுகத்திற்கு நேத்திரமானதுபோல் பிரகாசமாகியும் சமஸ்தகாரியங்களிலேயும் காரணங்களிலேயும் இணையிரியாமலு மிருக்கிறவன் பரிபூரணமான பிரம்மத்தை யடைகுவன் ஜலத்திலே பிரதிபலிக்கின்ற சூரியனுடைய பிம்பமானது கிரகமத்திலிருக்கின்ற சுவரிலே பிரகாசிப்பதைக் கிரகமத்திலிருக்கின்ற புருஷன்பார்த்துச் சுவரிலே பிரகாசிப்பதைக் கிரகமத்திலிருக்கின்ற கொண்டு ஜலத்திலே யிருக்கின்ற பிரதிபிம்பமாக அறிந்து அந்த ஜலத்திலே யிருக்கிற பிரதிபிம்ப மூலமாக ஆகாசத்திலே யிருக்கின்ற சூரியனைப் பார்க்கிறாப்போல் தேகேந்திரிய மனதுகளிலே அந்தரியாமியா யிருக்கின்ற பிரதிபிம்பங்களினாலே திரிசுணத்தாமகனை அகங்காரமானது காணப்படுகிறது அந்த ஆத்தமாவினாலே சத்தியக்கியான ஸ்வரூபமான பரமார்த்தமாவானவர் காணப்படுகிறார், இந்திரியங்கள் முதலானதுகள் நித்திரையினாலே பிரகிருதியிலே லயித்திருக்குகையில் பரமார்த்தமாவானவர் அப்போது ஆத்மாவை நாசத்தை யடைந்தவன்போல எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார் அநெப்படிபோலவென்றால் திரவிய நாசத்தையுடைய மனிதனுனவன் தானே நாசமடைந்ததாக விசனப்படுவது போலே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார். தேகத்தில் பிரகாசனாகி யிருக்கிற ஆத்மாவைத் தேகாதிகளைக்காட்டிலும் வேறுகிச் சர்வசாட்சியாயிருக்கிறவனாக அறிந்து அவனையே அடைவனென்று சொல்லுகிற பகவானுடைய வசனத்தைக் கேட்டுத் தேவவூதிகேட்கிறான் வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! புருஷனையன்றிப் பிரகிருதிக்குப் பிரகாசமில்லாமலும் பிரகிருதியையன்றிப் புருஷனுக்குப் பிரகாசமில்லாமலும் கந்தத்தைவிட்டுப் பூமியும் பூமியைவிட்டுக் கந்தமும் விடாததுபோலும் ஜலத்தைவிட்டு ரசமும் ரசத்தை விட்டு ஜலமும் விடாததுபோலும் பிரகிருதியைவிட்டுப் புருஷனும் புருஷனை விட்டுப் பிரகிருதியும் பிரகாசிக்கிறதில்லை, அப்படியிருக்கக் கந்தத்துவ

மில்லாத புருஷனுக்குக் கர்மயந்தமுள்ள சத்துவாதி குணங்களுடைய சம்பந்தம் எப்படி உண்டாகாமலிருக்கும் அதை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றுசேட்கிற தேவவூதியைப்பார்த்து ஸ்ரீ பகவானருளிச்செய்கிறார்.

வாராய் மாதாவே! சுவதர்மத்தினாலும் நிர்மலமான மனதினாலும் சர்வகாலமும் என்னுடைய கதாசிரவணத்தினாலே விருத்தியடைகின்ற புருஷனுடைய பிரகிருதியானது அக்கினியை யுண்டாக்குகிற அரணியானது அந்த அக்கினியினாலேயே தகிக்கப்பட்டுப் போகிறாப்போல மெள்ள நாசத்தை யடைந்து விடும் புசிக்கப்பட்ட போகங்களையும் நித்தியமாகக் காணப்பட்ட தோஷங்களையுமுடைய அந்தப் பிரகிருதியானது சுவானத்தினிடத்திலே யிருந்தும் சஸ்வரனாகியு மிருக்கிற பரமார்த்தமாவுக்கு அசுபத்தைச் செய்யமாட்டாது நித்திரை பண்ணுகிற புருஷனுக்குச் சொர்ப்பனமானது வெகு அனர்த்தங்களை யுண்டாக்கி விழித்துக் கொண்டபின்பு யுத்தியில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தாலும் மோகத்தைச் செய்யாததுபோல் பிரகிருதியும் தத்துவக் கியானத்தை யறிந்த புருஷனுக்கு ஒருக்காலும் அபகாரத்தைச் செய்யாது பரமார்த்தமானினிடத்திலே பிரீதியையுடையவனானவன் என்னுடைய பிரசாதத்தினாலே கைவல்யிய மென்று பெயரையுடைய மோட்சத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவான்.

திருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

தலையகியானத்தி னாலே துலங்குகின்ற
நல்லயோகத்தி னுலநினிசுன்றிடும்
லல்லநற்பர மாத்மவ ஸ்வரூபமாம்
அல்லல்யாவு மிதிலறைந்திட்டதே.

தியானத்திலே விளங்குகின்ற அஷ்டாங்க யோகத்தினாலே சர்வவுபாதி சூனியரான பரமாத்ம ஸ்வரூபக்கியானமானது சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜபுத்திரியே! மனதுதெளிவாகிச் சன்மார்க்கத்துடன் ஸ்ரீ பகவானைத் தியானிக்கத் தக்கயோகாப்பியா சத்தினுடைய லட்சணத்தைச் சொல்லுகிறேன் தன்னுடைய சக்தி யுள்ளமட்டும் சுவதர்மா னுஷ்டானமும் விருத்தி தர்மத்தில் நிவர்த்தியும் அநிஷ்டான ரூபமாகக் கிடைத்ததைக் கண்டு சந்தோஷப்படுகையும் ஆத்மவித்துக்களான பாகவதாளுடைய திருவடிகளை அர்ச்சிக்குகையும் தர்மார்த்த காமங்களில் நின்றும் நிவர்த்தியும் மோட்சசாதன தர்மத்திலே ஆகத்தியையும் அல்பமாயும் பரிசுத்த மாயுமிருக்கிற அன்னத்தினுடைய போசனமும் சர்வகாலமும் அகிம்சையும் சத்தியவசனமும் திருடாம

லிருக்குகையும் மவனமும் சர்வகாலமும் பகவானிடத்திலே மனதை அஞ்சல் மாகிறுத்தி யிருக்குகையும் விஷயங்களில் நின்றும் இந்திரியங்களுடைய நிரோதமும் இருதயத்திலே பிராணனுடைய ஸ்தானங்களான மூலாதார முதலானதிற்குள்ளே ஒருபிரதேசத்திலேமனதுடனேகூடபிராம்மணனுடைய தாரணமும் ஸ்ரீவைருந்தருடைய லீலைகளான தியானமும் மனதுக்கு பரமாத் மாவீனுடைய ஸ்வரூபத்தைச் சம்பாதிக்குகையும் இதுகளில் மிகவும் சமர்த்த னான புருஷனுவன் தனது புத்தியினாலே மனதை மெள்ள ஆத்மா வினிடத் திலே நிறுத்தக்கடவன் பயசுத்தமான விடத்திலே தெர்ப்பாசனம் கிருஷ்ணா சனம், வஸ்திரம், இதுகளை மேலே போட்டுக்கொண்டு அந்த ஆசனத்திலே சொஸ்திசாசனத்தை யுடையவனுக்கு பிராணனை நிரோதம் பண்ணக்கடவன். சொஸ்தி சாசனமானது துடைகளைக் கணைக்கார்களுக்கு உள்ளாகப்பண்ணிக் கொண்டு பாதநுனிகளை முழங்கார்களுடைய மத்தியத்திலே வைத்துக்கொண் டிருக்கிற யோகியினுடைய அந்த ஆசனத்தைச் சொஸ்திகமென்று வித்வாம் சாள் சொல்லுவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட ஆசனத்தி லிருந்துக்கொண்டு பிராணனுடைய மார்க் கத்தைப் பூரக கும்பக ரேசகங்களாலே சோதிக்கக்கடவன் பூரகமாவது வெளி யிலேவந்த வாயுவைத் திரும்பவும் உள்ளே பிரவேசிப்பிக்கிறது. கும்பகமா வது பிரவேசித்த வாயுவை நிறுத்தித்தரிக்கிறது ரேசகமாவது தரிக்கப்பட்ட வாயுவை வெளியிலே விடுகிறது. இதுகளினாலே யாவது இடைபென்கிற நாடி யினாலே பூரித்துப் பிங்கலை பென்கிற நாடியினாலே விடுகிறதும் பிங்கலை நாடியி னாலே பூரித்து இடைநாடியினாலே விடுகிறதுமான பிரதிகூல மாயாகிலும் சோதி க்கக்கடவன் ஊதி உருக்கப்பட்ட சொர்னமானது மலத்தை விட்டு விடுகிறது போல ஸ்வாசஜயத்தையுடைய யோகிக்கு மனது சிக்கிறமாக நிர்மலமாய் ஸ்தி ரப்பட்டுப் பிராணநிரோதங்களால் வாதபித்த சிலேஷமங்களையும், தாரணை களால்பாவத்தையும் இந்திரிய சிக்கிறகத்தினாலே விஷயசங்கங்களையும் பரமாத்ம தியானத்தினாலே ராகத்துவேஷாதி குணங்களையும் தகிக்கக்கடவன் மனதா னது யோகாப்பியாசத்தினாலே நிர்மலமாகியும் ஸ்திரமாகியு மிருக்கிறபோது தன்னுடைய மூக்குதுணியிலே வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியை யுடையவனுய் பக வத்பத்தியைத் தியானம் பண்ணக்கடவன் பிரசன்னமான பத்மம்போன்ற திருமுகமண்டலத்தை யுடையவராகியும் பத்மகற்பம்போல் சிவந்த நேத்திரங் களை யுடையவராகியும் நீலோற்பல தளம்போன்ற திருமேனியை யுடையவரா கியும் பொன்வண்ணமான பிதாம்பரத்தை யுடையவராகியும் மாப்பிலே ஸ்ரீவச் சத்தை யுடையவராகியும் கவுளுதவா பரணத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற கண்டத்தை யுடையவராகியும் மதித்தவண்டுகளுடைய மதுரமான தொனி யை யுடையதான துளசி மாலையினாலே சூழப்பட்டவராகியும் விஷயில்லாத தான ஆரம், வளையம், கிரீடம், தோள்வளை, தூபுரம் இதுகளையுடையவராகி யும் ஆரைநூல் மாலையினால் விளங்குகின்ற கடிப்பிரதேசத்தை யுடையவரா கியும் பக்தாளுடைய இருதயகமலத்தை ஆசனமாக யுடையவராகியும், மனோக் கியமான ரூபத்தை யுடையவராகியும் சாந்தராகியும் பக்தாளுடைய மனதை

யும் நேத்திரங்களையும் சந்தோஷப்பிக்கிறவராகியும், அடிக்கடி அதிகைந்தர மான தரிசனத்தை யுடையவராகியும் சமஸ்தலோகங்களாலேயும் நமஸ்கரிக்கப் படுகிறவராகியும் பவித்திரமாகியிருக்கிற யச்சையுடையவராகியும் புண்ணிய சுலோகாளான பஸி பிஷ்மர் முதலானபேர்களுக்கு எச்சைப்பண்ணியும் சம் பூரணங்களான அவயவங்களை யுடையவராகியு மிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனை மிகவும் பரிசுத்தமான மனதினாலே தியானம்பண்ணி அவருடைய சமஸ்த அவயவங்களையும் பார்த்த பிற்பாடு அந்தப்பகவானுடைய ஒரு அவயமாயும் வச்சரம், அங்குசம், துவசம், பத்மம் இதுகளாகிற ரேகைகளுடனே கூடிக்கொண்டு மிகவும் உன்னதங்களாகித் தாமரை இதழ்போல்சிவந்தும் நிலவைப் போலொத்த நகங்களையுடையதாகியும் தியானம் பண்ணுகிறபேர்களுடைய இருதயத்தினுள்ள அகங்காரத்தை நாசம்பண்ணுகிறதாயு மிருக்கிற பகவானு டைய சரணுரவிர்த்தத்தை நன்றாகச் சிந்திக்கக் கடவன் அந்தத் திருவடிகளை அலம்புகிற பிரபாவத்தினாலே பரிசுத்தமாய்ச் சகலநதிகளுக்கும் சிரேஷ்டமா யிருக்கிற கங்கையைச் சிரசிலே தரித்தபடியினாலே சிவனுனவன் பரிசுத்தன னான் தியானம் பண்ணுகிறவனுடைய மனதிவிருக்கின்ற பலமாகிற பர்வதத்தி லேவிடப்பட்ட வச்சிராயுதம்போன்ற பகவானுடைய சரணுர விர்த்தத்தைத் தியானம் பண்ணக்கடவன்.

ஐன்மரகதராயும் பரிபூரணராகியு மிருக்கிற பகவானுடைய இரண்டு முழங்காலானது சமஸ்தலோக கர்த்தாவான பிரம்மாவுக்கு மாதாவாகியும் தேவர்களாலே சேவிக்கப்பட்டும் பத்மம்போன்ற நேத்திரங்களை யுடைய வளாகியு மிருக்கிற ஸ்ரீமகாலட்சுமியானவள் தனது துடைகள்மேரில் வைத் துக்கொண்டு துளிர்போலொத்த கைகளினாலே பிடித்து உபசரிக்கப்படுகிற இரண்டு முழங்காலையும் இருதயத்திலே தியானம் பண்ணக்கடவன் கருடனு டைய தோள்கள்மேரிலே விளங்கியும் பலத்துக்கு நிதியாகியும் காசம் புஷ்பம் போன்ற கார்தியுடையதுகளாயு மிருக்கிற பகவானுடைய துடைகளைத் தியா னம் பண்ணக்கடவன் பாதங்கள் வரையில் தொங்குகின்ற பிதாம்பரத்திலே ஆரைநூல் மாலையினாலே சூழப்பட்டிருக்கிற கடிபச்சாபாகத்தைத் தியானம் பண்ணக்கடவன் பிரம்மாவுக்கு ஸ்தானமான பத்மத்திற்கு உற்பத்தி காரண மாயிருக்கிற நாபியைத் தியானம் பண்ணக்கடவன் ஸ்ரீஹரியினுடைய இந்திர நீலமணிபோலவும் நிர்மலமான ஆரங்களுடைய கார்தியினாலே வெளுத்திரா னின்று மிருக்கிற ஸ்தனங்களுடைய இரண்டையும் தியானம் பண்ணக்கட வன் ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கும் இருப்பிடமாகியும் ஸ்மரித்தும் தரிசனம் பண்ணு கிற புருஷானுடைய மனதுக்கும் நேத்திரங்களுக்கும் மிகவும் ஆனந்தத்தை பண்ணுகிற மாநபத் தியானம் பண்ணக்கடவன்.

கவுஸ்தவமணியைப் பூஷணமாடிவடைய கண்டத்தைத் தியானம் பண் ணக்கடவன் க்ஷிராப்தி மதனசமயத்திலே தம்மாலே தரிக்கப்பட்ட மந்தரபர்வ தத்தினுடைய சுமுலினாலே மிகவும் பிரகாசமாகப் பண்ணப்பட்ட தோள்வளை களையுடைய பாருகளையும் சகிக்கக்கடாத நேஜசையுடைய சதரிசனத்தையும்

தாமரைபுஷ்பம்போலும் ராஜ ஆம்சம்போலு மிருக்கிற சங்கத்தையும் நன்றாக
தியானம் பண்ணக்கடவன் சத்துரு படாளுடைய இரத்தமாகிய சேற்றினுலே
பூசப்பட்டும் மிகவும் இஷ்டமாகியு மிருக்கிற கதையைத் தியானம் பண்ணக்
கடவன் வண்டுகளின் கூட்டத்தினுடைய சப்தத்தினுலே சப்தித்துக்கொண்
டிருக்கிற வனமாலையையும் தியானம் பண்ணக்கடவன் பக்தாஸிடங்களிலே
கிருபையோடேகூடிய திருமுகமண்டலத்தைச் சிந்திக்கக்கடவன் வக்கிரங்க
ளாகியும் முன்னெற்றி மயிர்களுடைய சமூகத்தினுலே சூழப்பட்டும் ஸ்ரீமகா
லட்சுமிக்கு ஸ்தானமாகிய பத்மத்தைத் திரஸ்கரிக்கத் தக்கதாயு மிருக்கிற
நேத்திரங்களையுடைய புருவங்களை ஆலசியமில்லாதவனாய்த் தியானம் பண்ணக்
கடவன் அதிகோரமான தாபத்திரயத்தை நாசம்பண்ணத் தக்கதாகியும்
மனோக்கியமான் மந்தஹாசத்துடனே கூடிக்கொண்டும் கிருபைக்கு இருப்பிட
மாகியு மிருக்கிற கடாசூதத்தைச் சர்வகாலமும் தியானம் பண்ணக்கடவன் பிர
பன்னாளான பக்தாளுடைய தீவரமான சோகத்தினுலே யுண்டாகிக் கண்ணீ
ராகிற சமுத்திரத்தை புலர்த்திப்போடத் தக்கதாகியும் மிகவும் கெம்பிரமாகியு
மிருக்கிற புன்னகையையும் தன்னுடைய இருதயாகாசத்திலே பார்க்கப்படு
கின்ற ஸ்ரீஹரியினுடைய அதரோஷ்டங்களுடைய கார்தியினுலே சிவந்ததுக
ளாகியும் சூட்சுமங்களாகியும் குருக்கத்தி மொக்குகளுடைய வரிசைபோல்
விளங்குகிற பல்வரிசைகளையுந் தியானம் பண்ணக்கடவன்.

இந்தப்பிரகாசம் பகவானு ஸ்ரீஹரியினிடத்திலே அடையப்பட்ட பிரம்
மரசத்தையுடையவனாகியும், பக்தியினுலே உருகுகின்ற இருதயத்தையுடைய
வனாகியும் சந்தோஷத்தினுலே யுண்டாகின்ற மயிர்க்குச்சை யுடையவனாகியும்
மிகவும் ஆசையினுலே யுண்டாகின்ற ஆனந்தபாஷ்பத்தினால் வியாபிக்கப்பட்
டும் ஆனந்தப் பிரவாகத்திலே முழுகினவனாய் அந்த ரூபதாரணியிலே பிரயத்
னமில்லாதவனாய் விடுவன் அப்போது ஆசிரயமான காஷ்டத்தை விட்டிருக்
கின்ற அக்கினிச்சுவாலையானது சார்தியையடைகிறப்போல் சார்தியையடைந்
துத் தேகமுதலான உபாதிகுரியனாய்க்கொண்டு அக்கினியானது சூனியமாகி
யிருக்கிற மனத்தினுடைய நிவர்த்தியினுலே சுகதுக்கங்களுக்கு வெளிப்பட்டவ
ரான அந்த பரமாத்மாவினிடத்திலே நிஷ்டையை யடைந்தவனாய்ப் பூர்வம்
அனுபவித்த சுகதுக்கங்களை அகங்காரத்திலே வைத்துப்போட்டுப் பரமாத்ம
சாசுதாத்தாரத்தை யுடையவனாயிருப்பன் இந்தப்படிக்கி யோகசித்தியை
யுடைய புருஷனுனவன் இந்தத் தேகத்தில் நின்றும் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை
யடைந்தானே அந்த தேகத்தையும் பாரான் மத்திய பானத்திலே யுண்டான
மதத்தினுலே ஒன்றுந்தெரியாமலிருக்கிற புருஷனுனவன் வஸ்திரம் தன்சரீரத்
திலே சுற்றப்பட்டிருக்கிறதையும் நழுவிவிழுந்து போனதையும், அநியாதது
போல் பூர்வீகமான புண்ணியபாப வாசனையினுலே சஞ்சரித்துக்கொண்டு
தன்னு பிராரப்தகர்மம் இருக்கிற மட்டுக்கும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு புத்திர
மித்திராதிகளையும் தன்னுடைய தேகத்தையும் கொப்பனத்துக்குச் சமான
மாக நினைத்து நானென்றும் என்னதென்றும் அபிமானப்படான் அக்கினியா
னது சொலிக்கின்ற காஷ்டத்தைக் காட்டிலும் தன்னிடத்தில் நின்றும் பிறவா

நின்றபொறிகளைக்காட்டிலும் புகையைக்காட்டிலும் வேறாகச் சொல்லப்படு
கிறப்போல் ஆத்மாவென்கிற அபிமானத்திற்கு விஷயமானதேகம் இந்திரியங்
கள் மனது இதுகளைக்காட்டிலும் புருஷனுனவன் வேறாகச் சொல்லப்படுகி
றான் ஜீவனென்று பெயரையுடையவனான அந்தப்புருஷனைக்காட்டிலும் பரப்
பிரம்மமென்று சொல்லப்பட்ட பகவானுனவர் வேறாக நிற்கிறார். சராயுசமுத
லான சதாவிதப்பிராணிகளிலேயும் அந்தப்பரமாத்மாவையும் அந்தப்பரமாத்
மாவினிடத்திலே நாலுவிதப் பிராணிகளையும் அந்த நாலுவிதப்பிராணிகளிலே
பஞ்சபூதஸ்வரூபமென்று அடையும் பகவானிடத்திலே யசஞ்சலமாக பிரா
னின்ற புத்தியினுலே பார்க்கக்கடவன் அக்கினியானது காஷ்டங்களுக்குத்
தீர்க்கமென்றும் சின்னதென்றும் நானுவிதமாகப் பேதங்காணப்படுவதுபோல்
தேகத்திலே யிருக்கின்ற புருஷனும் நானுவிதமாக அறியப்படுகிறான் ஆகையி
னுலே பரமாத்மாவினுடைய ஆம்சமான ஜீவனுக்குப் பந்துவேதமாகியும்
ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய சக்தியாகியும் காரியகாரண ஸ்வரூபமாகியும் இப்
படிப்பட்டதென்று சிந்திக்கக்கடாமலு மிருக்கிற பிரகிருதியை அந்தப்பகவா
னனுக்கிரகத்தினுலே சயித்துப் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்துடனே கூடியிருக்கக்
கடவன்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி விந்நம்.

சுத்தபக்தியும் யோகமுஞ்சோர்விலாத்
தக்ககாலத்தின் றளர்ச்சியிலாப்பலம்
வெற்றிகொள்விர-சுத்தின்பொருட்டினால்
பக்திகோரசம் சாரம்பயிலுவாம்.

பக்தியோகமும் காலத்தினுடைய பலமும் விரதியின் பொருட்டுக்கோ
மான சம்சாரம் வெகு பிரகாரமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

இப்படி அருளிச்செய்கிற பகவானைப்பார்த்துத் தேவனுதி-கேட்கிறான்
வாரீர் பகவானே மகத்துவ முதனான தத்வங்கள் பிரகிருதி புருஷாளுடைய
லக்ஷணம் சாங்கிய சாஸ்திரங்களிலே சொல்லியிருக்கிற மகத்தத்தவ் முதலா
னதுகளுக்கு வேறேறேறாகக் காரணஞ் சொல்லப்பட்டது இந்த லக்ஷணத்தை
சொல்லுகிறதற்கு மூலமான பக்தியினுடைய மார்த்தத்தையுஞ் சம்சார ஸ்வ
ரூபத்தையுங் காலத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தையுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று
கேளாநின்ற மாதாவினுடைய வசனத்தைக் கொண்டாடி கிருபையுடையவ
ராய் மாதாவைப் பார்த்து ஒரு விர்த்தை-சொன்னார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்

வாராய் மாதாவே! பக்தியோகமானது அநேகவிதமான மார்க்கங்களாலே வெகுவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. புருஷானுக்குச் சுபாவமான சத்வாதிசுணங்களுடைய விருத்தி பேதத்தினாலே அபிப்பிராயம் வேறாக விருப்பது போல் பக்தியும் வேறுவேறாகக் காணப்படுகிறது. ஹிம்சை, டம்பம், த்வேஷம் இதுகளைச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு கோபத்தையும் பீதபுத்தியையும் உடையவனாகி என்னிடத்திலே பக்தியைப் பண்ணுகிறபுருஷன் தாமசனென்றும் விஷயசவுக்கியங்களையும் யசையையும் ஐசுவரியத்தையுங் கோரிக்கொண்டு பேதபுத்தியை யுடையவனாய் அர்ச்சாதி விக்கிரகங்களிலே என்னை அர்ச்சிக்கிற புருஷன் ராஜசனென்றும் பாபகூழத்தை யுத்தேசித்தாகிலும் பகவத்பிரீதியை யுத்தேசித்தாகிலும் பக்தியம் பண்ணுகின்ற விதியை யுத்தேசித்தாகிலும் அர்ச்சா விக்கிரகத்திலே என்னை ஆரதிக்கிற புருஷனாவன் சாத்மிகனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். என்னுடைய கலியாணகுணங்களைக்கேட்டமாத்நிரத்திலே சமுத்திரபிரவேசம் பண்ணுகிற நீங்காதகங்காப் பிரவாகமானதுபோல் என்னிடத்திலே அசஞ்சலமாய்ப் பக்திசெலுத்துகிற அந்த நற்குணபக்தியையுடைய பரமபாகவதன் என்னுடைய சேவை யன்றியிலே சாலோக்கியமென்கிற எனது வைகுண்ட லோகவாசத்தையும் சாமிப்பிய மென்கிற என்னுடைய கீர்பவாசத்தையும் சாரூப்பிய மென்கிற எனது சாமனரூபத்தையும் சாயுச்சி மென்கிற ஐக்கியத்தையும் என்னுடைய கொடுக்கப்பட்டாலும் இதுகளைக்கிரகிக்கிறதில்லை இந்தத் திரிசுணத்தையும் விட்டு என்னுடைய ஸ்வரூபானுபவத்திற்கு பத்தனனவன் யோகமென்ற பெயரையுடையதான அந்த பக்தியை மோட்சமென்று சொல்லப்படும் பல இச்சையிலல்லாமலும் சிரத்தையுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற ஸ்வதர்மத்தினாலேயும் சிஷ்யமனாகியும், ஹிம்சாரகிதமாய் மிருக்கிற பஞ்சராத்நிரிகளிலே சொல்லப்பட்ட பூஜாகிரமத்தினாலேயும் எனது விக்கிரகத்தினுடைய தரிசனம், ஸ்பரிசனம், பூசை, ஸ்தோத்திரம், பிரணாமம் இதுகளாலேயும் சகல பிராணிகளிடங்களிலும், ஈஸ்வரபுத்தினாலேயும், தைரியம் வைராக்கியம் மகதுக்களுடைய சன்மானம், தீனாதிடங்கலிலே கிருபையும் தனக்குச் சமானமான பேர்களிடத்தில் சிநேகமும் இயமநியமங்களாலும் வேதார்த்த முதலானத்தினுடைய சிவவணங்கள் எனது நாமகீர்த்தனம் கபடமில்லாம விருக்குகை விஷயசங்கமும் அகங்கார மில்லாம விருக்கை இந்தகுணங்களினாலே மிகவும் பரிசுத்தனாய் என்னுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணுகின்ற புருஷனுடைய சித்தமானது பிரயத்தனமன்றியில் எனது குணங்களைக் கேள்விசெய்த மாத்நிரத்தில் வாயுவினாலே அடைவிக்கப்படுகின்ற கந்தமானது புஷ்பாதிஸ்தானத்தில் தன்மும் கிராணேந்திரியத்தை யடைகிறதுபோல பரமாத்மாவை யடையும் யாதொரு புருஷனாவன் பரமாத்மா வாகியும் சர்வநியந்தாவாகியு மிருக்கிற என்னை உபேகை பண்ணி அவிவேகத்தினாலே அர்ச்சாதி விக்கிரகத்தை பரிக்கிறபுருஷன் பஸ்மத்திலே ஹோமம் பண்ணின வனுக்குச் சமானமாவான்.

வாராய் மாதாவே! பிராணிசமூகங்களை நிர்த்திக்கின்ற புருஷனிடத்தில் நான் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்ற புருஷனுனவன் சமஸ்தபிராணிகளிலேயு மிருக்கின்ற என்னைத் தன்னுடைய இருதயத்திலே காணுகிறவரையில் என்னை அர்ச்சாதி விக்கிரகத்திலே அர்ச்சிக்கக்கூடவன். தனக்கும் அன்னிய பிராணிகளுக்கும் கொஞ்சமாகியும் பேதமாய்ப் பார்க்கிற புருஷனுக்கு மிருத்தியு ரூபியான் நான் மகத்தான பயத்தை பண்ணுவேன் ஆகையினாலே என்னை தானத்தினாலேயும் சன்மானத்தினாலேயும் சிநேகத்தினாலேயும் சமதிரஷ்டி யினாலேயும் பூசிக்கக்கூடவன்.

வாராய் சுபத்தையுடையனே! அசேதனங்களைகாட்டிலும் ஜீவன் சிரேஷ்டன், அந்த ஜீவனிலும் பிராம்மணவிருத்தியை யுடையவன் உத்தமன், அவனிலும் அறிவையுடையவன் சிலாக்கியன், அவர்களிலும் இந்திரிய விருத்திகளை யுடையவன் சிரேஷ்டன், அதிலேயும் ஸ்பரிசக்கியானத்தை யுடையவன் சிரேஷ்டன், அதிலும் கந்தக்கியானத்தை யுடையவன் உத்தமன், அதிலும் சப்தக்கியானத்தை யுடையவன் சிலாக்கியன், அதிலும் ரூபக்கியானத்தை யுடையவன் சிரேஷ்டன், அதிலும் சீழுமேலும் பல்வையுடையவன் சிரேஷ்டன், பாதமில்லாதது களிலும் வெகுபாதங்களை யுடையவன் சிரேஷ்டன், அதுகளைக் காட்டிலும் நான்கு பாதத்தையுடையவன் சிரேஷ்டன், அதிலும் இரண்டு பாதத்தையுடைய மனுஷியசாதி சிரேஷ்டன். அதிலும் பிராம்மணாதி நான்குவர்ணங்கள் சிரேஷ்டன், அதிலும் பிராம்மணவரன் சிரேஷ்டன், பிராம்மணனிலேயும் வேதத்தை யறிந்தவன் சிரேஷ்டன், அவனிலும் வேதார்த்தத்தை அறிந்தவன் சிரேஷ்டன், அவனிலும் சம்சயங்களைப் போக்கடித்தவன் சிரேஷ்டன், அவனைக்காட்டிலும் சுவதர்மத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணுகிறவன் சிரேஷ்டன், அவனிலும் தர்மார்த்த பலன்களைக் கோராமல் வைராக்கியத்தை யுடையவன் சிரேஷ்டன், அவனிலும் கிரியாபலன்கள் இதுகளை என்னிடத்திலே சமர்ப்பித்தவன் சிரேஷ்டன், என்னிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சித்தத்தையும் கரம்பலத்தையு முடையவனாகி சகலபிராணிகளிடத்திலும் சிரேஷ்டனான பிராணியை நான் பார்க்கவில்லை.

வாராய் மனுபுத்திரியே! பக்தியோகமும் அஷ்டாங்கயோகமும் சொல்லப்பட்டது. வஸ்துக்களுடைய ரூபங்களுக்கு ஆசிரயமாகியும் அம்புதப்பிரபாவத்தை யுடையதாகியு மிருக்கிற பகவானுடைய ரூபமே காலமென்று சொல்லப்படும் அந்தக்கால ரூபியாயிருக்கிற பகவானுக்கு இஷ்டமென்றும் த்வேஷியென்றும் பந்துவென்றுமில்லை, அந்தப் பகவானுடைய ஆக்கியால் வாயுவானவன் விக்கிரகமும் சூரியனுனவன் பிரகாசிக்கிறதும் இந்திரன் வருஷிக்கிறதும் சந்திரனுனவன் பிரகாசிக்கிறதும் விருஷங்கனும் ஓளவுதிக்கொடிகளும் தன் தன் காலத்தில் புட்பங்களையும் பலன்களையும் கொடுக்கிறதும் நதிகள் பிரவகிக்கிறதகளும் சமுத்திரமானது கரையை அதிக்கிர மியாமலிருக்கிறதும் அக்கினியானது பிரகாசிக்கிறதும் பர்வதங்க ளோடேகூட பூமியானது

முழுதிப்போகாம லிருக்கிறது ஆகாசமானது பிராணிகளுக்கு மார்க்கத்தைக் கொடுக்கிறது மகத்தன்மானது தேகத்தை ஏழாவரணங்களாலே சூழப்பட்டுக்கிற லோகமாகப் பண்ணுகிறது சத்வாதிருண ரிபந்தாக்களான பிரம்ம முதலான தேவர்களும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருட்டி முதலானதுகளிலே அடிக்கடி ஜாக்ரதையாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது ஸ்தாவர ஜங்கம் ரூபமான இந்தப் பிரபஞ்சமானது பிரம்மாதிகளுடைய வசதுவாயிருக்கிறது அந்தப் பிரம்மாதிகளும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருட்டியாதிகளை பண்ணுகிறதும் பிதூரூபமா யிருந்து புத்திராதிகளை சிருட்டிபண்ணிக்கொண்டும் மிருத்தியு ரூபமாயிருந்து இயமனையும் சங்கரித்துக்கொண்டும் ஸ்வயம் நரசுகிராகியும் விகாரமில்லாத வராகியுமிருக்கிறார்.

மு ப் ப தா வது அ த் தியாயம்.

கல் விருத்தம்.

தேகம்ஸ்திரீமுத லான்வகைகளில்
சேகராசக்த மானசித்தத்தினைப்
பாகமில்லாக்கா மிகள் தன்பாவத்தால்
சோக்தாமசஞ் சொல்லிவோமரோ.

தேகம் ஸ்திரீ முதலானதுகளிலே ஆசக்தமான சித்தத்தை யுடையவர்களான காமிகளுடைய பாவத்தினாலே தாமசமான அதோகதியானது சொல்லப்படுகின்றது

கபிலமகாரிஷிபிணுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே ! பலவானானவன் காலத்திலே சலிப்பிக்கப்பட்டாலும் இந்தஜனமானது காலத்தினுடைய மகத்தான வாயுவினுடைய பராக்ரமத்தை மேகபந்தியானது அறியாததுபோல ஜனமானது காலஞ்சியான பகவானால் நாசம்பண்ணப் படுவதரியாமல் அதிகசகத்தின் பொருட்டு அந்தத்தைச் சம்பாதிக்கிற தற்காக வெகுபிரயாசைப்பட்டு அனித்தியராகிய புத்திரகளத்திராதிகளோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற தேகங்களை அவிவேகத்தினாலே நித்தியமாக எண்ணிக்கொண்டும் சகத்தையும்; வைராக்யத்தையும்; அடையாமல் நரகத்திற்குரிய பாவங்களைச் சம்பாதித்து நரகவாதனையை அனுபவிக்கச் செய்யும் பகவானுடைய மாயையால் மோகிக்கப் பட்டி அந்த நரகவாதனையில் கிடைக்கிற ஆகாராதிகளில் அன்புடையவனாய் அந்தத் தேகத்தையும் விட்டு விடுகைக்கு இச்சிக்கிறதில்லை மேலும் அந்தஜன்மமானது துட்டார்களின் ஸ்திரீகளுடைய ஏகார்த்தத்திலே பண்ணுகிற சம்போகாதி ரூபமாயிருக்கிற மாயையினாலேயும், மதுரமான மழலைச் சொற்களை யுடையசிக்ஷுகளின் வார்த்தைகளாலேயும், அபகரிக்கப்பட்ட மனதுகளையுடையவனாய்

கிரகங்களிலே சோம்பலில்லாமல் துக்கத்தைச் சகம்போலே. யென்னி வெகு பெயரை ஹிம்சித்து வெகுவழியாய்ச் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள்களாலே அவர்களைப் போஷித்துக்கொண்டிருந்து தனக்கு வயது தளர்ந்தபிற்பாடு அசக்தனாகி பிரத்தியாளுடைய தனத்திலே ஆசையை யுடையவனாய்ச் சம்சாரத்தைக் காப்பாற்றுவதில் சாமர்த்திய மில்லாதவனாய் வியர்த்தமான பிரயத்தனத்தையுடைய அந்தப்புருஷனை பாரியை முதலானபேர்கள் சமர்த்தனாயிருந்த காலத்திலே ஆதரவு பண்ணிஞப்போல் ஆதரவுசெய்யாமல் மிகவும் அநாதரவுடன் நாய்க்கும் பூனைக்கும் ஆகாரம்போடுவது போலப் போடுகிற ஆகாரத்தைப் புசித்துக்கொண்டும் வார்த்திகத்தினாலே வைரூப்பியத்தை யுடையவனாகியும், ரோகத்தை யுடையவனாகியும், மிகவும் ஜோலிக்கின்ற ஜடராக்கினியை யுடையவனாகியும், அற்பமான ஆகாரத்தையும் வியாபாரங்களையு முடையவனாகியும் அசக்தனாகியும் மரணத்திற்குச்சமீபித்தவனாகியும் ஸ்வேஷ்மத்தினாலேதகையப்பட்ட நாடிமார்க்கங்களுடையவனாகியும் பிராணவாயுவினாலே வெளிப்பட்டுப்போன கண்களை யுடையவனாகியும், இரைப்பு பெருமூச்சுகளாலே பண்ணப்பட்ட ஆயாசத்தை யுடையவனாய்க் கண்டத்திலே குருகுருவென்கிற சப்தத்தை யுடையவனாய் மிகவும் சகிக்கக்கூடாததான மரணவேதனை யினாலே பந்துக்களமுதுக் கொண்டிருக்கச்சே மரணத்தை அடைகிற சமயத்தில் பயங்கரானாகியும் கோபத்தினாலே சிவந்த கண்களை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற யமதூதர்களைப் பார்த்துப் பயந்த இருதயத்தை யுடையவனாகி மலமூத்திரங்களை விட்டுக்கொண்டு அந்த யமதூதர்கள் கையிலகப்பட்டு அவர்களுடைய மிரட்டுகளாலே பிளந்து போகின்ற இருதயத்தை யுடையவனாகியும் மார்க்கத்திலே சுவானங்களாலே பிடுங்கப்பட்டவனாகியும், மிகவும் துக்கத்தையுடையவனாகியும் தான் பண்ணினபாபத்தை ஸ்மரித்தும் புகிதாகங்களாலே பிடிக்கப்பட்டவனாகியும் சூரியன் காட்டுத்தீ பெறுங்காற்று இதுகளாலே பிடிக்கப்பட்டவனாய் வறுக்கப்பட்ட மணல்களை யுடையதுகளாகியும் இளைப்பாறிக்கொள்ளத்தக்க இடமில்லாததாகியும் உதகமில்லாததாகியுமிருக்கிறமார்க்கத்திலே அசக்தனாயிருந்தாலும் முதுகிலே குறடாவினாலே அடிக்கப்பட்டவனாய் மிகவும் பிரயாசத்தினாலே மூர்ச்சை யடைந்தவனாகியும் திரும்பவும் எழுந்திருந்து பாபிஷ்டமான மார்க்கத்தினுடைய தொண்ணூற் றென்பதிநாயிரம் யோசனை தூரத்தை மூன்று முகூர்த்தங்கள் ளாலேயாவது இரண்டு முகூர்த்தங்களாலே யாவது தாண்டி யமலோகத்தை யடைந்து மிகவும் கரேங்களான நரகவாதனைகளை அடைகிறான், ஒரிடத்திலே தன்னுடைய கைகால்கள் முதலான அவயவங்களுக்குத் துணிகளைசுற்றிக் குரைக் கொள்ளிகளாலே கொளுத்தி விடுகிறதையும் மற்றேரிடத்திலே தன்னாலே யாவது மற்றொருத்தனாலே யாவது சேதிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்னுடைய மாங்குஷத்தைப் பட்சித்தும் அந்த யமலோகத்திலே சுவானங்கள், பருந்துகள், பாம்புகள், தேள்கள், கொசுக்கள் முதலானதுகளாலே சரீரபீடையையும் அடைந்து அவயவங்களைக் கண்டங்கண்டமாகச் சேதிக்கிறதையும் கேசம்முதலானதுகளாலே கிழிபடுகிறதையும் பாவதசுகிரங்களில் நின்று தள்ளப்படுகிறதையும் ஜலத்துக்குள்ளே போட்டு மிதித்து

வைக்கிறதையும் பள்ளத்திலே போட்டு வைக்கிறதையும் அந்தத் தாமிசிரம் ரவுரமுதலான நரகவாதனைகளை அனுபவிப்பான்.

வாராய் மாதாவே! இந்தச்சன்மத்திலே நரகத்திலே யுண்டாகின்ற வாதனைகளையாவும் இந்தச் சமுசாரத்திலேயுந் காணப்படுகிறதுகள் பிராணிகளுக்கு ரோகங்களைச் செய்து அதனுலே போஷிக்கப்பட்ட சரீரத்தை இங்கேயே விட்டுத் தான் செய்தபாவத்தை மார்க்கத்திற்குக் கட்டமுதாக யுடையவனு கித் தனத்தைப் பறிகொடுத்தவன்போல் மிகவும் வியசனப்பட்டிக் கொண்டு நரகத்திலே ஈஸ்வரனுலே யடைவிக்கப்பட்டு தன்னுலே செய்யப்பட்டிருக்கிற குடும்பபோஷணத்தினுடைய பாவத்தை அனுபவித்து மனுஷ்ய சென்மத்துக் குக் கீழ்ப்பட்டதுகளான யாதனுசன்மங்கள் எத்தனையுண்டோ அதுகளையும் கிரமமாக அடைந்து பாபத்தைப் போக்கிக்கொண்டு திரும்பவும் மனுஷ்ய தேகத்தை யடைகிறான்.

முப்பத்தோருவது அத்தியாயம்.

கலி விநாசம்.

மிச்சமில்லா மிசிரங்களாகிடும்
அச்சபுண்ணிய பாவமதனினால்
பிச்சமாமனுஷ்யப் பிராப்திருபமாம்
வச்சிடும்ரஜோ குணகதிவ்விப்பாம்.

மிசிரங்களாயிருக்கிற புண்ணியபாவங்களாலே மனுஷ்ய சன்மப்பிராப்தி ரூபமான ரஜோகுணகதி யானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! பிராணியானவன் ஈஸ்வரனுலே பிரவீர்த்திக்கப்படு கின்ற பூர்வதர்மத்தினால் திரும்பவும் தேகத்தை யடைகின்றதின் பொருட்டுப் புருஷனுடைய விரியத்தின் பிந்துவை ஆஸ்ரயித்து ஸ்திரீயினுடைய கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்து ஒருநாள் சுக்கிலசோனித ரூபமாகியும், ஐந்துநாளிலே குமிழின்றுபமாயும், பத்துநாளில் இலந்தைப்பழம் போலவும், பிற்பாடு மாங்கிசை பிண்டாகாரமாகியும், ஒருமாசத்திலேசிரசும், இரண்டுமாசத்திலே கைகால் முதலான அவயவங்களுடனே கூடினசரீரமும், மூன்றுமாசத்திலே நகம், ரோமங்கள், அஸ்திகள், கண், சர்மங்கள், காதுமுதலான இந்திரியத் துவாரங்களு டைய வுற்பத்தியும், நாலுமாசத்தில் சப்த தாதுக்களும், ஐந்துமாசத்தில் பசி தாகங்களும், ஆறுமாசத்தில் சராயு என்னப்பட்ட பையிலே தாயாருடைய வலதுபாசிசமான வயிற்றில் சமுன்றுக்கொண்டும் மாதாபட்சிக்கப்பட்ட அன் னபானாகிசுனினுலே மிருத்தியடைகின்ற தாதுக்களை யுடையவனுய் அனேகசர்

துக்களுக்கும் மலமுத்திரங்களுக்கும் ஸ்தானமான அந்தக் குட்சியிலே புழுக் களினுலே கடிக்கப்பட்டு மிருத்த கிலேசத்தை யுடையவனுய் அடிக்கடி மூர்ச் சையடைந்தும் மாதாவினுலே பட்சிக்கப்படுகிற துவர்ப்பு, கசப்பு, சுகை, உப்பு, காரம், புளிப்பு, முதலானதுகளாலே சமஸ்த அவயவங்களிலேயும் உண்டான வேதனையை யுடையவனுய் சராயு வென்னப்பட்ட பையினுலேயும் தாயாரு டைய குடல்களாலேயும் சூழப்பட்டவனுய் சிரசைக் குட்சியிலே வைத்துக் கொண்டு வணங்கப்பட்ட முதுகு, கழுத்து இதுகளை யுடையவனுய் அந்தக் கர்ப்பத்திலே வரசம்பண்ணுகிறான் அந்தக்கர்ப்பத்திலே மிருத்து சன்மந்தர கர்மவசத்தினுலே அனேக ஜன்மங்களிலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தை நினைத்துக் கொண்டு சுவாசம் விடக்கூடாமல் வெகுசங்கடத்துடன் ஏழாம்மாதம்முதற் கொண்டு அடையப்பட்ட கியானத்தை யுடையவனுய் பிரசவ ஏதுக்களான வாயுக்களாலே யலைக்கப்பட்டவனுய் மலத்திலே பிறந்திருக்கின்ற புழுக்களுட னே கூடப்பிறந்த புழுவானதுபோல் இருந்தவிடத்திலே மிராமல் பிரம்மித்து மிகவும் தகிக்கப்பட்டும் தேகாத்மக்கியானத்தை யுடையவனுகித் திரும்பவும் கர்ப்பவாசத்தில் பயத்தை யுடையவனுகி ஏழுபந்தன தாதுக்களை யுடையவ னாகியு மிருக்கின்ற அந்தச் சேவனுனவன் ஈஸ்வரனை யஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக் கொண்டும் வியாகூலமான வாக்கினுலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறான்.

துஷ்டனுன எனக்கு யோக்கியமான கர்ப்பவாசரூபமான கதியானது காண்பிக்கப்பட்டு மிகவும் சிரமத்தை அடைந்திருக்கின்றேன் ஐசத்தை ரட்சி க்குரைக்கு உமதிச்சையினுலே கிரகிக்கப்பட்ட நானாகித் ஸ்வரூபத்தை யுடையவராகியும் விகரராகுனியராகியும் உபாதிகுனியராகியும் பரிபூரணமான கியா னத்தை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப் ப்ரமத்துமாவை பிரணமம் பண்ணுகிறேன்.

பஞ்ச பூதங்களாலே நிரமிக்கப்பட்ட சரீரத்திலே அபத்தமாகவே மறைக் கப்பட்டவனாகியும் சங்கரமில்லாதவனாகியும் இந்திரியங்கள், பூதங்கள், விஷயங் கள் அகங்காரம் இதுகளை ஸ்வரூபமாக யுடையவனுயும் மிருக்கிற நான் அப் படிப்பட்ட சரீரமில்லாதவனாகியும் அளவில்லாத மகிமையை யுடையவராகி யும் சர்வக்கியராகியும் பிரகிருதி புருஷனுக்குப் பரமாகியு மிருக்கிற அந்தப் ப்ரமபுருஷனுக்குத்தண்டன் சமர்ப்பிக்கிறேன். தேவரீருடைய மாயையினுலே ஸ்வரூபக்கியான மில்லாதவனுய் சத்வாதிகுணங்களை நிமித்தமாக யுடைய தான கர்மபந்தத்தையுடைய இந்தச்சம்சார மார்க்கத்தினுலே பண்ணப்படு கின்ற கிலேசத்துடனே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் மகானுபாவ கின்ற கிலேசத்துடனே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் மகானுபாவ ரான அந்த ஈசுவரனுடைய அனுக்கிரகத்தையன்றி எந்த யுக்தியினுலே நிஜஸ் வரூபத்தை யடைவேன் பூதபவுஷிய வர்த்தமான விஷயமான கியானத்தை அந்தப் பகவானைத்தவிர மற்றொருவன் எவன்தான் கொடுப்பான் அந்த ஈசுவரனுனவர் ஸ்தாவரங்களிலேயும் சங்கமங்களிலேயும், அந்தரியாமியாகியிருக் கிற அந்த ஈசுவரனை சேவரூபமான கர்மமார்க்கத்தை அனுவர்த்திக்கின்ற நான் தாபத்திரய சாந்தியின் பொருட்டுச் சரணமாக அடைகிறேன் மாதாவி

னுடைய குட்சியிலே யிருக்கின்ற இரத்தம் மல மூத்திரங்கள் இதுகளாகிற் கிணற்றிலே விழுந்தும் ஜடராக்கினியினுலே மிகவும் தபிக்கப்படுகின்ற தேகத் தை யுடையவனையும் அதனுலே மிகவும் சின்னமான புத்தியையுடையவனையு மிருக்கிற என்னை இந்தக் கர்ப்பத்தில் நின்றும் பாழுங்கின்றற்குச் சமான மான வெளியிலே புறப்படுகைக்கு இச்சிக்கலில்லை வெளிப்புறப் படுகைபிற றுனே தேவீருடைய மாயையால் மோகிக்கப்பட்டு நானென்றும் என்ன தென்று மென்கிற புத்தியுண்டாய்த் திரும்பவும் புத்திரமித்திர களத்திராதிக ளென்கிற சம்சாரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு தேவீருடைய திருவடிக்குப் புறம் பாய்ப் போவேன் ஆதலால் இந்தக் கர்ப்பத்தில் நின்றும் வெளிப்பட்டுக் கெட்டுப்போகாம லிருக்கும்படி கிருபைசெய்ய வேண்டுமென்று நிச்சயிக்கப் பட்ட புத்தியையும் பத்துமாதங்களை யுடையவனாகியு மிருக்கிற அந்த சேவனைத் தசுஷணத்திலே பிரசவத்துக்கு ஏதுவானவாயுவினுலே தள்ளப்பட்டவனாய் கிரகை அதோமுகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு மிகவும்சிரமத்துடன் கவாசமுங் கியானமில்லாதவனாய் மகாப்பிரயாசத்தினுலே வெளிப்பட்டு பூமியிலேவிழுந்து இரத்தங்களாலும் மலங்களாலும் பூசப்பட்டுத் தத்துவக்கியானத்தையிழந்து விபீதபுத்தியை யடைந்தவனாய் அழுதுக்கொண்டிருந்து அன்னியனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறியாத ஜனத்தினுலே போஷிக்கப்படுகின்ற அந்தச்சேவனா வன் ஸ்தன்னிய பாணர்த்தமாக அழுகையில் வயிற்றுகோயினுலே யழுகிற் தென்று வேப்பிலை ரசத்தைப் பானம்பண்ணிவைப்பார்கள் வயிற்றுகோயினுலே முதால் பசித்தழுகிறுனென்று ஸ்தன்னியபானத்தைப் பண்ணிவைப்பார்கள். இதுமுதலான அனிஷ்டத்தையடைந்து அதை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளச் சக் தியற்றவனாய் ஏறம்பு கொசுமுதலான ஜந்துக்களாலே கடிக்கப்பட்டும் அசு கியான சயனத்திலே படுத்துக்கொண்டும் தன் அவயவங்களைச் சொரிந்து கொள்ளவும் எழுந்து உட்கார்ந்து நடக்கிறது முதலானதினாலேயும் சாமர்க் திய மில்லாதவனாய்த் துக்ககரமான ஐந்துவயதுவரைக்கும் பாலியத்தையும் யௌவனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட பவுகண்ட வயதையும்னுபவிப்பான்.

பிற்பாடு காமத்தையுடையவனாய் அகங்காரத்தினாலும் கோபத்தினாலும் ஆக்மநாசத்தின் பொருட்டுக் காமிகளிடத்திலே விரோதத்தைச் செய்துக் கொண்டு விவேகவினனாகியும், துர்ப்புத்தியாகியும், பஞ்சபூதங்களாலே செய் யப்பட்ட தேகத்திலே அசத்தான ஆக்கிரத்தை யுடையவனாய் அடிக்கடி நான் என்னதென்கிற புத்தியுடன் அக்கியான கர்மங்களினால் ரூபிகரித்திருக்கிற தேகத்தினுலே கட்டப்பட்டவனாய் சம்சாரத்தையடைந்து சினைவுதிர திருப்தி விற்பொருட்டுப் பிரயத்தனத்தை யுடையவனாய் துன்மார்க்கத்திலே ரயித் துக்கொண்டிருந்து திரும்பவும் பூர்வம்போல்வே நரகத்திற் குரியவனாகிறான். சத்தியம், சவுசம், தபசு, மவுனம், பிரமார்த்தகியானம், லச்சை, சம்சத்து, எசசு, பொறுமை, மனோநிக்கிரகம், பெரியவனென்கிறது, இதுகள் அசத்துக்க ளானதால் சகவாசஞ் செய்யாமலிருக்கவேண்டும்.

புருஷனுக்கு ஸ்திரீகளுடைய சாங்கத்தியத்தினாலேயும், ஸ்திரீசாங்கத்தி யஞ்செய்கிற பேர்களுடைய சாங்கத்தியத்தினாலேயும், மோகமும், பந்தமு

முண்டாகிறபடிக்கு மற்றொருவருடைய சாங்கத்தியத்தினாலே உண்டாகமாட் டாது. பிரம்மாவும் தம்முடைய பெண்ணைப்பார்த்து மோகித்து மான்பேடு ரூபமான அவளை லச்சையில்லாதவராகித் தானும் மான்ரூபியாகப் பின்சென் றார். அந்தப் பிரம்மாவினுலே மீசிப்பிரஜாபதி முதலானபேர்கள் சிருஷ்டிக்கப் பட்டார்கள். ஸ்ரீமந்நாராயணரைத் தவிர மற்ற எந்தப் புருஷன்தான் ஸ்திரீ ரூபமான மாயையினுலே யிழுக்கப்படாம லிருக்கிறான்.

யோகாப்பியாசத்தினுடைய கரையையடைய இச்சிக்கிறவனும், பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தையடைய இச்சிக்கிறவனும், ஒருக்காலும் ஸ்திரீகளிடத்திலே சாங் கத்தியம் பண்ணாமலிருக்கக்கடவன். மோகஷத்தைக்கோருகின்ற புருஷனுக்கு ஸ்திரீகளை நரகத்துவாரமாகச் சொல்லுவார்கள். ஸ்ரீஹரியினுலே நிர்மிக்கப் பட்டும் சிசுநுஷைக்குக் காரணமாகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்திரீரூபமான மாயை யைத் தனக்குப் பிரதிகூலமான மிருத்தியுவைப்போலவும் திரணங்களாலே மூடப்பட்ட கிணற்றைப்போல் தனம், புத்திரன், கிரகம் முதலியவைகளை தெய்வத்தினுலே நிர்மிக்கப்பட்ட மிருத்தியுவாக அறியக்கடவன். வேடனு டைய கன்னமானது அனுகூலமாக அறியப்பட்டிருந்தாலும் மிருகத்துக்கு மரணவேது வானதுபோல் கியானியானவன் இதுகளை மிருத்தியுவென்று அறிந்து விஷயசங்கத்தை விட்டு மிகவும் தத்வவிசாரத்தை யுடையதாகியும் யோக வைராக்கியங்களோடே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற புத்தியினால் மாயையி னுலே பண்ணப்பட்ட லோகத்திலே தேகாபிமானத்தைவிட்டுச் சஞ்சரிக்கக் கடவன்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விரூத்தம்.

சுத்தசாத்வீகஞ் சொல்லிநீந்தர்மத்தால்
உற்றயூர்த்வ கதியின் தத்வக்கியான
மற்றவர்க்கந்த லோகங்களினின்றும்
ஒத்திடுஞ்சென்ம முரைத்ததுஞ்சொல்லுவாம்.

சாத்வீகதர்மங்களாலே ஊர்த்துவகதியும் தத்வக்கியான மில்லாதவனுக்கு அந்த லோகங்களில் நின்று திரும்ப ஜனனமும் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மாதாவே! கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தில் தர்மார்த்தகாம ரூபங்களான தர்மங்களைச் செய்கிற புருஷனுனவன் பகவதாராதனரூபமான தர்மத்தை விட்டுப் பிராகிருத தேவானையும் பிதூர்க்களையும் கிருதுக்களாலே சிரத்தை யோடேகடி யஜிக்கிறவன் சத்தியலோகத்தையடைந்து திரும்பவும் சன்மந்

தையடைவன் அங்ஙனம் சயனரான ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரளயகாலத்திலே சேஷ துலபத்தில் சயனித்துக் கொள்ளுகின்றபோது யாகாதி தர்மங்களையு மனுஷ டானம் பண்ணின கிரகஸ்தானங்கு இந்த லோகங்கள் லயத்தை யடைகிறது கள் பிரம்மாவின்னுடைய ஆயுசுக்கு முடிவான அந்தப் பிரளயபரியந்தம் பிரம் மாவைப் பரமேஸ்வரராகத் தியானம் பண்ணுகிறபேர்கள் அந்தப் பிரம்மா வானவர் தம்முடைய காலத்தை அனுபவித்துப் பிடுதினி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம், மனது, இந்திரியங்கள், சப்தாதிவிஷயங்கள், அகங்காரம் இதுகளி னுலே சூழப்பட்ட பிரம்மாண்டத்தை உபசங்காரம்பண்ண இச்சித்தவராய் பரமாத்மாவை யடைகிறபோது அவர்களும்கூடப் பிரம்மாவுடனேகூடவே பர மானந்த ரூபராகியும், சர்வோத்திருஷ்டராகியும் பரப்பிரம்மமாகியு மிருக்கிற புராணபுருஷரை அடைவார்கள்.

பதவான உபாசிக்கிறவர்கள் ஆசையினுலே சமஸ்த பிராணிகளுடைய இருதய கமலங்களிலே அந்தரியாமியாகவும் பிரசித்தமான பிரபாவத்தை யுடையவராகியு மிருக்கிற பதவான ஏகாந்தபக்தியினுலே சரணமாக அடை யக்கடவன். ஸ்தாவரசங்கமங்களுக்குக் கர்த்தாவாகியும் வேதகற்பராயுமிருக் கிற பிரம்மாவானவர் யோகசக்தியையுடைய சனற்குமாரர் முதலான யோகி சுவர்கள் மீசி முதலான ரிஷிகள் இவர்களுடனேகூட பேதபுத்தியினுலேயும் அகங்காரத்தினுலேயும் நிஷ்காமமான கர்மத்தினுலேயும் கர்த்தவத்தினுலேயும் பிரம்மலோகாதிபத்திய ரூபமாகியும், தர்மபலரூபமாகியு மிருக்கிற ஐசுவரியத் தை யனுபவித்துப் பிரளயகாலத்திலே சகுணப்பிரம்ம ரூபியான பரமபுரு ஷரையடைந்து ஸ்வரூபமான காலத்தினுலே சத்வாதிசுணங்களுக்கு லய முண்டா யிருக்குகையில் திரும்பவும் சிருஷ்டியிலே முன்போலவே தன் தன் அதிகாரத்துடனேகூட உண்டாகிறார்கள் கர்மங்களிலே ஆசக்தியை யுடைய வர்களாகியும், சிரத்தையுடனேகூடி விசிகதர்மங்களையும், காமியகர்மங்களையும் நித்தியகர்மங்களையும், ரசோகுணத்தினுலே சூழப்பட்ட காமத்திலேயே மன தை யுடையவர்களாகியும், இந்திரிய நிக்கிரகமில்லாதவர்களாகியும், தர்மார்த்த காமியங்களைக் கோரினவர்களாகியுமிருக்கிற புருஷன் சம்சாரத்தை அபகரிக்கின்ற புத்தியை யுடையவர்களாதி மகாவித்ரமங்களையுடைய ஸ்ரீ ஹரியினது கதையிலே இச்சையில்லாதவர்களாய், மலத்தைப் புசியாநின்ற ஜெந்துக்கள் மலத்தையே கோருகிறப்போல், பாக்கிய வினா யிருக்கிறார்கள். கர்ப்பாதான முதலாய்ச் சரமக்கிரியை பரியந்தங்களான கர்மங்களை யதாவத்தாகச் செய்கிறவர்கள் சூரியனுடைய தக்ஷணமாரக்கமான தாமாதிமார்க்கத்தினுலே பிதர் லோகத்தையடைந்து திரும்பவும் புத்திரன் முதலான பேர்களிடத்திலே பிறக்கிறார்கள்.

வாராய் மாதாவே ! சுகிர்தசுஷயத்தை யுடையவர்களாகி அந்தலோகத் தில் நின்றும் இந்த லோகத்தைக்குறித்து விழுகிறார்கள், ஆகையினுலே நீயா னவன் பகவத்குணங்களை ஆஸ்ரயித்துப் பக்தியினுலே அந்தப் பரமேஸ்வர ரைய் பஜிக்கக்கடவாய் அந்தஸ்ரீ வாசதேவனிடத்திலே செய்யப்படுகின்ற பக்தி

யோகமானது வைராக்கியத்தையும் பிரம்மசாஷாத்கார ரூபமான கியானத் தையும் உண்டாக்கும் சித்தத்தைப் பகவத்குணங்களில் லயிக்கச்செய்கிற புரு ஷனுனவன் அந்தஸ்வயம்பிரகாச ரூபமாகிய பரமபதத்தையடைவன் மகத்தத் வாதி திரிகுண ஸ்வரூபமாகியும் மகாபூதரூபமாய் ஐந்துவிதமாகியும் இந் திரியரூபமாய்ப் பதினொருவிதமாகியு மிருக்கிற அகங்காரமும் சிவரூபமும், அந்தசிவனுக்குச் சரீரமாகிய இந்தப் பிரம்மாண்டமான ஜகத்தும் இந்தப் பிக்கு நானூரூபமாக விருக்கின்ற பிரம்மத்தினிடத்தி லேயே சமர்ப்பிக்கப் பட்ட மனதையுடையவனாகியும் பிரபஞ்ச விஷயசங்கமில்லாதவனாகியும் வை ராக்கியத்தை யுடையவனாகியு மிருக்கிற புருஷனுனவன் சிரத்தையினுலேயும் பக்தியினுலேயும் யோகாப்பியாசத்தினுலேயும், நித்தியமாக அந்தப்பிரமத் தையே எங்கும்பார்க்கிறான்.

வாராய் பூச்சியையே ! பிரமாசாட்சர்த்தகார ரூபமான இந்தக்கியானமா னது நம்மாலே சொல்லப்பட்டது இந்தக்கியானத்தினுலே பிரகிருதிபுருஷானு டைய தத்வமான கியானயோகமும், பக்தியோக ஸ்வரூபமான பிரபத்தியும் இந்த இரண்டுக்கும் ப்ரமாத்மாவொருவரே யடையத்தக்கவராக விருக்கிறார், அனேகரூபரகாதி குணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான பாவாகிய ஒரு வஸ்துவாலே நேத்திரத்திற்கு வெண்பாகவும் ரசனேந்திரியத்திற்கு மதுரமாகவும் ஸ்பரிச இந்திரியத்திற்குச் சீதளமாகவும் இப்படி நானாவிதமாக அறியப்படுகிறது போல் அந்தப்பகவான் ஒருவரே தடாகபிரதிஷ்டை முதலான கிரியைகள், யாகங்கள், தானங்கள், தபசு, அத்தியயனம், வேதார்த்த விசாரணை, இந்தி ரிய நிக்கிரகம், கர்மசன்னியாசம், நானாவித அங்கங்களையுடைய பக்தியோ கங்கள், நிஷ்காமரூபமான தர்மங்கள் இதுகளிலே அறியப்படுகிறார்.

வாராய் மாதாவே ! பக்தியோகத்தினுடைய நான்கு விதமான ஸ்வரூபத் தையும், சமஸ்த பிராணிகளிலேயும் உள்ளும் புறம்பும் ஓடிக்கொண்டும் அறி யக்கடாத சக்தியை யுடையதான காலத்தினுடைய கதையையும் சம்சாரக்தி களையும் சொன்னேன் இந்தத் தத்வக்யானத்தை வணக்க மில்லாதவன் சோம்பலையுடையவன் துராசாரன் டாம்பிகன் விஷயங்களிலே ஆசக்தியையு டையவன், புத்திராதி கிரகங்களிலே ஆசக்தியையுடையவன் என்னுடைய பக்தியில்லாதவன் எனதுபக்தாளுக்குத் தவேஷியா யிருக்கிறவன் இவர்களுக்கு ஒருக்காலும் உபதேசிக்காம லிருக்கவேண்டும் சிரத்தையை யுடையவன் பக்தியையுடையவன், வணக்கத்தையுடையவன் அருகையில்லாதவன், சகலபிரா ணிக ளிடத்திலேயும் சினேகத்தை யுடையவன் வைராக்கியத்தை யுடையவன் சமதமாகி குணங்களை யுடையவன் புத்திமான் த்வேஷமில்லாதவன் சதாசா ரமப்பன்னாகிய இவர்களுக்கு இந்தக்கியானத்தை உபதேசிக்கக் கடவன்.

வாராய் மாதாவே ! சிரத்தையுடனே இந்த உபாக்கியானத்தைக்கேட்டு பா ராயணம் பண்ணுகிற புருஷன் என்னுடைய பரமபதத்தை அடைவன்.

முப்பத்திமுன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

கபிலமாமுனி கழறுபதேசத்தால்
சுகமுண்டாகிற சத்தக்கியானத்தால்
பவமதற்றதன் மாதாயணிந்திடும்
கவசீவன்முத் தியானதுநவிலுவாம்.

அந்தக் கபிலமகாரிஷியினுடைய உபதேசத்தினால் உண்டாகிற கியானத் தினாலே அவருடைய மாதாவான தேவவூதியினுடைய சீவன் முத்தியானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரரே! இந்தப்பிரகாரம் கபிலமகாரிஷியினுடைய வசனத்தை கேட்டு அவருடைய மாதாவாகியும் கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய பாரியை யாகியு மிருக்கிற அந்தத் தேவவூதியானவள் அக்கியான நாசத்தை யுடையவ ளாய் அந்தபகவானே பிரணமம் பண்ணி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாள்.

வாரீர் பகவனே! அந்தப்பிரம்மாவும் பிரளயசலமத்தியிலே சயனித்துக் கொண்டும் பஞ்சமகா பூதங்களுக்கும் சமஸ்த சகத்துக்குங் காரணராய் ஜகத் ரூபியாய் மிருக்கிற தேவரீருடைய சரீரத்தைத் தியானம் பண்ணினாரே யல்லா மல் பார்க்கவில்லை, அந்தப் பிரம்மாவுக்கு உற்பத்தி காரணராகும் சத்வாதி குணப் பிரவாகரூபமான சக்தியை யுடையவராகியும் கிரியாகுனியராகியும் சத்திய சங்கற்பராகியும் சீவானுக்கு நியந்தாவாகியும் சிந்திக்கக்கூடாமலும் அனேகங்களாகியு மிருக்கிற சக்திகளை யுடையவராகியும் இந்தப் பிரபஞ்சத் தை யுதரத்தில் வகிக்கிரவராகியும் யுகாந்தத்திலே வடபத்திரசாயியாய் பாதாங் குஷ்டத்தைப் பானம்பண்ணித் திருக்கண்வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்ற மாயா சிசுவான தேவரீர் என்னுடைய ருட்சியில் என்னமாய்த் தரிக்கப்பட்டார் துஷ்ட டிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்வதற்காக வராகமுதலான அவதாரங்கள் செய்ததுபோலவே ஆத்மகியான மார்க்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறதற்காகச் சுவய இச்சையினாலே கிரகிக்கப்பட்ட இந்த அவதாரமும் என்னாலே தரிக்கப் பட்டது.

தேவரீருடைய நாமதேயத்தைக் கேட்டதினாலேயும் கீர்த்தனம் பண்ணி னதினாலேயும் சேவையினாலேயும் ஒருக்கால் ஸ்மரித்ததினாலேயும் சண்டாள னும் அந்தக்ஷணத்திலே யாகஞ்செய்தவனுக் கொப்பாகிறபோது அடியேன் கடைத்தேறுகிறதற்குக் கேட்கவேண்டிய தென்ன தேவரீருடைய நாமத் தைக் கீர்த்திக்கிறவர்களை மகாதபசையும் போகங்களையும் கங்காதீர்த்தங்க ளில் ஸ்நானத்தையும் சதாசாரத்தையும் சகலலேதங்களையும் அத்தியனஞ்

செய்தவர்களாயும் ஆவார்கள். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள பரமபுருஷராகியும் தேஜசினாலே அவித்யாகாம கர்மமூலமான சம்சாரத்தை நாசம்பண்ணு கிறவராகியும் வேதகற்பராகியும் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவாகியும் கபிலரூபமாகியுமிருக் கிற தேவரீரை நான் சரணமாக அடைகிறேன்.

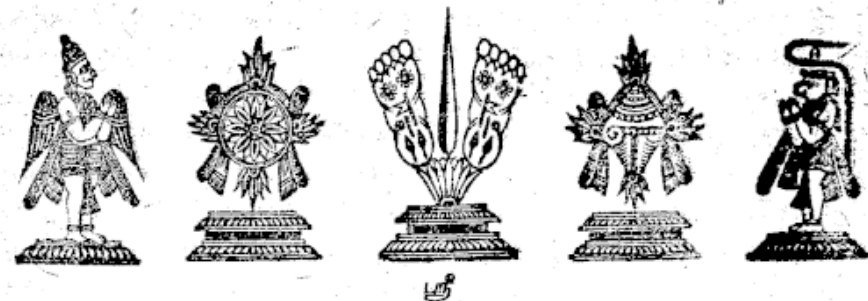
வாரீர் விதூரரே! இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராகியும் கபிலரென்று பெயரையுடையவராகியும் பகவானாகியும் மாதாவினித்தி லே வாற்சல்லியத்தை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப்பரமபுருஷனுனவர் கம்பிரமான வாக்கினாலே ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாராய் மாதாவே! நம் மாலே சொல்லப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தினாலே அபயஸ்தானமான என்னைய டையப்போகிறாய் எனக்கிஷ்டமான இந்தமதத்தை அறியாதபேர்கள் சம்சா ரத்தை யடைந்துக்கொண் டிருப்பார்களென்று சிலாக்கியமுள்ள தம்முடைய தத்துவக்கியான மார்க்கத்தை வெளியிட்டுப் பிரம்மநிஷ்டையான தம்முடைய மாதாவினாலே அதுக்கொணையப் பண்ணப்பட்டவராய் புறப்பட்டுப்போனார். பிற்பாடு அந்தத்தேவவூதியும் புத்திரனுன பகவானாலே சொல்லப்பட்ட பக்தி கியானயோகத்தை யுடையவளாய் சரஸ்வதி நதியினுடைய தீரமான-பிந்து சர சிலே கர்த்தமப் பிரஜாபதியினுடைய தபோயோகத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்டும் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கத் தக்கதாகியும் உபமானமில்லாமலும் பால் துரைக் குச் சமானங்களான தந்தங்களால் யிழைக்கப்பட்டும் சுவர்னமயங்களாகியும் சக்கரங்களாகியு மிருக்கிற பீடம் சயனம் முதலான சாமக்கிரியைகளை யுடையதுகளாகியும் நிர்மலங்களான ஸ்படிகம் மரகதமாகியு மிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்னமயமான தீபங்களுடைய காந்தியினாலும் ஸ்திரீகளினாலே பிரகாசிக்கப் பட்டும் பூஷ்பங்களோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற அனேக தேவவிருக்ஷங் ளாலே ரமணீயமாகியும் மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பட்சிமிதுனங்களை யுடையதாகியும் மதித்துமிருக்கிற பிரம்மரந்தரங்களை யுடைத்தான உத்தியான வனத்தையுடைய கிரகத்தில் பதமகந்தங்களுள்ள நடபாலியில் கர்த்தமப் பிர ஜாபதியிலுலே உபலாஸனை பண்ணப்பட்டிருக்கிற தன்னைத் தேவர்களும் ஸ்தோத்திரம்பண்ணி தேவேந்திரனுடைய ஸ்திரீகளுக்கும் பிராப்திக்கத் தக் கதான கிரக சம்பத்தை விட்டு புத்திரவியோகத்தினாலே அக்கத்தையுடையவ ளாய் அந்தத் தேவவூதியானவள் தத்வக்கியானத்தை யறிந்தவளா யிருந்தா லும் நசித்துப் போயிருக்கின்ற கன்ரினிடத்திலே வாற்சல்லியத்தையுடைய பசுவானதுபோல் மிகவும் வாற்சல்லியத்தை யடைந்திருந்தாள்.

வாரீர் விதூரரே! தேவதேவராகியும் புத்திரனாகியும் கபிலரூபியாகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரியைத்தானே தியானம் பண்ணிக்கொண்டும் மகாசம்ப த்தை யுடையதான கிரகத்திலே ஆசையற்று வைராக்கியத்தினாலேயும் போ கானுஷ்டானத்தினாலே உண்டாகின்ற பிரம்ம சாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஏதுவாகி யும் பரிசுத்தமாகியு மிருக்கிற கியானத்தினாலே பொன்வர்னமான கேசங்களை யுடைய ஜடையைவாய்ந்து தபசிஸ்ஸுல் மெலிந்த தேகத்தையுடையவளாய் மர வுரியைத் தரித்துக்கொண்டு தெளிவுபொருந்திய முகத்துடன் தனது புத்திர

னைப் பரமாத்மாவாக வெண்ணித் தியானஞ் செய்துக்கொண்டு தூங்கியெழுந்த புருஷன் சொப்பனத்தில் காணப்பட்ட தேசத்தை மறந்தாப்போல் தன்னுடைய தேகத்தை மறந்தான் அந்தத் தேகம் மனோவியாசங்க மில்லாமையால் இனையாமல் புஷ்டியாய் நிறுபூத்த நெருப்புப்போல், பிரகாசித்துத் தபோயோகமயமாகியும் விரியப்பட்ட தலைமயிர்களை யுடையவளாகியும் பகவத் சங்கற்பத்தினாலே ரட்சிக்கப்பட்டு மிருக்கிற அந்த தேவவூதியானவள் வாசுதேவரிடத்திலே பிரவேசிக்கப்பட்ட புத்தியை யுடையவளாய்த் தேகத்தை ஸ்மரிக்காமல் கபிலராலே உபதேசிக்கப்பட்ட பக்திமார்க்கத்தினால் பரப் பிரம்மமாகியும் அந்தராத்மாவாகியும் ஆனந்தரூபமாகியு மிருக்கிற பகவானே அடைந்து திரைலோக்கியத்திலேயும் பிரசித்தமாய்ச் சித்தபதமென்று பேர்பெற்று சித்தாளாலே சேவிக்கப்பட்டு சித்தியைக் கொடுக்கத்தக்கதான ஸ்திரீயாச்சது மகாயோகியான கபிலரும் சித்தாசிரமத்தில் நின்றும் மாதாவினுடைய அனுமதிகொண்டு வடக்குத் திக்கிலேபோனார் சித்தசாரண கந்தருவாளாலே யும் முனிகளாலேயும் அப்சரஸ்திரீகளினாலேயும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்டவராய்ச் சமுத்திரராஜனாலே கொடுக்கப்பட்ட பூஜாஸ்தானங்களை யுடையவராய்ச் சாங்கியாசாரியாளாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய் யோகத்தை யடைந்து திரைலோக்கியத்தினுடைய சாந்தியின் பொருட்டுச் சமசித்ராகக் கொண்டிருக்கிறார்.

வாரீர் விதாரே! உம்மாலே நான் என்ன கேள்விப்பட்டேனோ அந்தக் கபில தேவவூதி சம்வாதமுஞ் சொல்லப்பட்டது இந்தக் கபிலமுனிவனுடைய மதமாகியும் ஆத்மபோக ரகசியமான இந்தக் கபிலோ பாக்கியானத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ எவன்கேட்கிறானோ பகவானான கருடத் துவசனிடத்திலே வைக்கப்பட்ட புத்தியை யுடையவனாய் அவருடைய பாதாவிந்தத்தை யடைவன்.

திரித்யஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

சதுர்த்தஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

அறுதீரடியாசிரிய விரூத்தம்.

சந்தரமாத்மபாகவத புராணந்தன்னில்
சோர்வில்சதுர்த்த ஸ்கந்தமிருபத்தொன்பான்
தொந்திரம்மனுகளினால் விசர்க்கமென்ற
சோரதசுருஷ்டிசெய்யப் பட்டதற்குள்
முந்துபிரதமவத்தி யாயந்தன்னில்
முனிந்தகன்னியாவம்சம் பிறந்ததற்காய்
உந்தியக்யாதி மூர்த்திகளினாலே
யுற்றஹரியவதார முரைத்ததாமே.

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணத்தில் சதுர்த்த ஸ்கந்தத்தில் இருபத்தொன்பது அத்தியாயங்களினாலே துரியமான விசர்க்கஞ் சொல்லப்படுகின்றது. அதில் ஈஸ்வராதினான பிரம்மானுவாதிகளாலே விசர்க்கமென்கிற விசேஷசுருஷ்டி பண்ணப்பட்டது. அதுகளுக்குள்ளே பிரதம அத்தியாயத்தில் மனுவினுடைய கன்னியாவம்சம் பிறந்ததற்காகச் சொல்லப்படுகிறது. அந்தமனுகன்னியாவம் சத்திலே யக்கியமூர்த்திகளினாலே ஸ்ரீஹரியினுடைய அவதாரங்களுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

வாரீர் விதுரரே! சுவாயம்புமனுவுக்கு சதருபையென்கிற ஸ்திரீயினிடத் திலே ஆவூதியென்றும், தேவவூதியென்றும், பிரசூதியென்றும் மூன்றுபெண் களும் இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள். தனக்கிரண்டு புத்திரர்களுக்குச் சேயும் அந்த ஆவூதியென்கிற பெண்ணிடத்தில் வாஞ்சையினாலே அவளுக்குப் பிறக்கிறபிள்ளை தனக்குப் புத்திரனாக வேண்டுமென்கிற விருப்பத்துடன் கேட் கிற சதருபையென்கிற தனது பாரியையினால் கேட்கப்பட்டுக்கொண்டு ருசிப் பிரசாபதிக்குக் கொடுத்தான். அந்த ருசி ஆவூதியென்கிற தம்முடைய ஸ்திரீ யினிடத்திலே பிரம்ம தேஜசுடனேகூடின மிதுனமென்கிற ஸ்திரீபுமாண்களை ஈஸ்வர தியானத்தினாலே யுண்டாக்கினார் அதுகளில் யக்கியமூர்த்தியான விஷ்ணு பிள்ளையாயும் ஸ்ரீமகாலட்சுமியே பெண்ணாகவும் பிறந்தார்கள். சுவாயம்புமனு வானவர் சந்தோஷத்துடன் தவத்திய ரூபமான எக்கியமூர்த்தியைச் சுவயக் கிரகத்தை அடைவிப்பித்துக் கொண்டான். ருசிப்பிரஜாபதியும் அந்தத் தசு ணையென்கிற பெண்ணை வேதமந்திரங்களுக்குப் பதியான விஷ்ணு விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார். அந்த யக்கிய தசுணைகளுக்கு யாமாளென்று பிரசித் தாளாய் மகாபலசாலிகளாய்த் தோஷனென்றும், பிரதோஷனென்றும், சந் தோஷனென்றும், பத்திரனென்றும், சாந்தியென்றும், இடஸ்பதியென்றும், இதமனென்றும், கபியென்றும், விபுவென்றும், சுகர்னனென்றும், சுவேத நென்றும், ரோசனனென்றும், பனிரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். மனுவும், தேவர்களும், மனுப்புத்திரர்களும், சரேசுவரனான இந்திரனும், ரிஷிகளும், ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சாவதாரமும் ஆக இந்த ஆறம்கூடினகாலமே மனுவர் தரமென்று சொல்லப்படும். சுவாயம்பு மனுவந்தரத்திலே சுவாயம்புவே மனு வாகியும் தூஷதாளென்னப்பட்ட தேவர்களும், மரிசிப்பிரமுகாளான சப்த ரிஷிகளும், ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சாவதாரமான எக்கியரும் எக்கியராயிருக் கிற இந்திரனும், பிரியவிரதன், உத்தானபாதனென்கிற பிருதிவிபாலகாளான மனுப்புத்திரர்களும் உண்டானார்கள். அந்தப் பிரியவிரதன் உத்தானபாத நென்கிற மனுப்புத்திரர்களுடைய புத்திர பஸித்திர இரண்டாம் பேரர்களா லே அந்தச் சுவாயம்பு மனுவந்தரம் பாலிக்கப்பட்டது.

வாரீர் விதுரரே! தேவவூதியென்கிற பெண்ணைச் சுவாயம்பு மனுக்கத்தம ருக்குக்கொடுத்தான். அந்த மனுவினுடைய சம்பந்தமானவம்சம் விஸ்தரித்து உம்மாலே சொல்லப்பட்டது. பிரம்மபுத்திரரான தசுஷப்பிரஜாபதிக்குச் சுவா யம்பு மனுவானவர் தமது பிரசூதியென்கிற பெண்ணைக்கொடுத்தான். அந்தத் தசுஷப்பிரஜாபதியினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட வம்சம் மூன்றுலோகத்திலேயுந் திரளாகப்பரம்பிற்று. கர்த்தமப்பிரஜாபதியினுடைய பெண்களது வம்சபரம் பரைபைச் சொல்லுகிறேன்கேளும் கர்த்தமருடைய பெண்ணை களையென் கிறவன் மரிசிகமகரிஷிக்குக் காகியபரென்றும் பூரணிமாவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அந்தப் பூரணிமாவானவர் விரைஜயென்றும் விசுவகா யென்றும் தேவகுலஸீயாவென்றும் மூன்றுபெண்களைப்பெற்றார். அவர்களுக் குள்ளே தேவகுலஸீயாவென்கிறவன் ஜன்மாந்தரத்திலே அரியினுடைய பாதப் பிரசுளானத்தினாலே தேவகங்கையானான் அத்திரியினுடைய பத்தினியான

அனுசூயை யென்கிறவன் தத்தாத்திரேய ரென்றும் தூறுவாசரென்றும் சோ மரென்றும் விஷ்ணு ருத்திர பிரம்மாக்களினுடைய அமிசங்களினாலே பெற்று ளென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேய மகாரிஷியைப்பார்த்து விதுரரான்வர் சிருஷ்டி திதி சங்காரகர்த்தாக்களான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்கள். என்ன காரணத்திற்காக அந்த அனுசூயை யென்பவனிடத்தில் புத்திரர்களாகப் பிறந் தார்கள் அதையெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரசனம் பண்ணுகிற விதுரரைப் பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! பிரம்மாவினாலே சிருஷ்டிசெய்யச்சொல்லி ஆக்கியாபித் தப்பட்ட அத்திரிமகாரிஷியானவர் பத்தினியுடனேகூட ரிஷியமென்கிற குல பர்வதத்தையடைந்து பூங்கொத்துகளுடனேகூடின பலாசவிரூபம் அசோக விரூபம் இதுகளோடு சேர்ந்த கர்னகத்திலே நிறவுந்தி யென்னப்பட்ட நதி யினுடைய ஜலப்பிரவாகங்களினாலே கோஷிக்கப்பட்ட ஒரு ஆசீர்மத்திலே பிராணயாமத்திலே மனதைக்கட்டி காற்று, வெப்பில், குளிர் இதுகளைச்ச கித்து வாயுபுகுணஞ்செய்து ஒருபாதத்தினாலே நின்றக்கொண்டு நூறுவருஷ மிருந்தார். ஜகத்துக்கு அதிஸ்வரரானவரை சரணமாக வடைகிறேன். அவர் நமக்கு சந்தோஷிக்கத்தக்கின பிள்ளையை கொடுக்கவேண்டுமென்று பிராண யாமானகிற எரிகரும்பினாலே அத்திரி முனியினுடைய கிரகிலின்றும் வெளிப் பட்டு சொல்கின்ற அக்கினியினாலே தபித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மூன்றுலோ கத்தையும் பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரர்களான பிரபுக்கள்பார்த்து அந்த அத் திரியினுடைய ஆசீர்மத்தையடைய அவருமிந்த ஹரிஹரபிரம்மாக்களைத் தண்டு பூமியிலேதண்டவப் பிரணமம்பண்ணித் தங்கள் வாகனங்களுடனும் சக்கரம் சூலம் கமண்டல முதலான ஆயுதங்களுடனும் பிரத்தியக்ஷமான அம்மூவர்களை புஷ்பமுதலியதுகளால் அர்ச்சித்து பூசைசெய்து தயாரிதியா கிய அவர்களுடைய தேஜசினாலே சிதறப்பட்ட நேத்திரங்களைமூடி மனதை அவர்களிடத்திலே பிரணயமாகப்பண்ணிக்கொண்டு அஞ்சலிபந்தத்துடனே கூடகம்பிரமாகியும் மதுரமாகியு மிருக்கிறவாக்கினாலே சர்வலோகசிரேஷ்டர் களான திரிமூர்த்திகளை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

அத்திரிமுனிவாக்கியம்.

கல்பங்கள்தோறும் ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டி திதி சங்கார நிமித்தமாகப் பிரிக்கப்பட்ட சாத்வீக ராஜச தாமசகுணரூபமான தேகத்தையுடைய பிரம் மா விஷ்ணு ருத்திரர்களான உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன் உங்களுக்குள்ளே நம்மாலே அழைக்கப்பட்டவர்களார் அதை உங்களாலே சொல்லத்தக்கது புத்திரசந்தானார்த்தமாகத் தேவப்பிரதானனாகியும் பகவானாகியு மிருக்கிற ஒரு வனையே இவ்விடத்தில்தம்மாலே சித்தத்தில் வைக்கப்பட்டார். அடியேனுடைய மனதுக்கும் வெகுதூரமான நீங்கள் மூன்றுபேரும் இவ்விடத்திலே தபை பண்ணினதைச் சொல்லுங்கள் இதிலே எனக்குமகத்தான ஆச்சரியமாயிருக் கிற தென்றுசொல்லுகிற அத்திரி முனியினுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு தேவ

சிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள் அத்திரி முனியைப்பார்த்து சிரித்து மதுர
மான வாக்கினாலே பிரதியுத்தரஞ் சொன்னார்.

வாரீர் சத்தமரே! உம்மாலே எப்படி சங்கல்பம் பண்ணப்பட்டதோ அப்
படியே உண்டாகத்தக்கது வேறே ஒரு பிரகாரத்தினாலே உண்டாகத் தக்க
தில்லை சத்திய சங்கல்பரானரீர் முக்கியமாய் ஆரைக்குறித்துத் தியானஞ்செய்
திரோ அவர்களே நாங்கள் ஆனபடியினாலே நம்முடைய அமிசபூதாளாகி
லோகப்பிரசித்தாளாய் மூன்றுபிள்ளைகள் பிறக்கப்போகிறார்கள். அவர்களா
லே உம்முடைய யசசு கியாதி யடையப் போகிறதென்று இஷ்டமான வரத்
தைக்கொடுத்துத் தேவசிரேஷ்டர்களான திரிமூர்த்திகள் அந்தத் தம்பதிக
ளாலே பூசிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்தர்த்தானமாய்ப் போனார்கள். அப்பால்
பிரம்மாவின்னுடைய அமிசமாகச் சந்திரனும் விஷ்ணுவின்னுடைய அம்சமாக
யோகவித்தான தத்தாத்திரேயரும் சங்கரனுடைய அமிசமாகத் தூருவாச
ரும் உண்டானார் அங்கிரசனுடைய சந்தானத்தைக்கேளும் சிரத்தை யென்கிற
அங்கிரசனுடைய பத்தினியானவள் சீனிவாலியென்றும் குகுவென்றும் ராகா
வென்றும் அனுமதியென்றும் நான்குபெண்களையும் சுவரோசிஷமன் மந்த
ரத்திலே உசுத்தியரென்றும் பிரகஸ்பதியென்றும் பிரசித்தாளான இரண்டு
பிள்ளைகளையும் பெற்றாள்.

புலஸ்தியப் பிரம்மாவானவர் அவிந்நுவென்கிற பத்தினி யிடத்திலே
அகஸ்தியரையும் விசிரவசுயென்கிற பிரஜாபதியையும் பெற்றார். அந்த அகஸ்
தியரே ஜன்மாத்ரத்திலே தஷணுக்கினி யென்கிற ஜடராக்கினியானார் மகா
தவசியான விசிரவசுயென்கிற பிரசாபதியும் இளைபிளையென்கிற ஸ்திரீயிடத்
திலே குடுபரனையும் கேகசியென்கிற ஸ்திரீயிடத்திலே ராவண கும்பகர்ன விபீ
ஷணர்களுமே பிறந்தார்கள். புலகரென்கிறரிஷிக்கு பாரியையான கெதியென்ப
வள் கர்மசேடனென்றும் வரியானென்றும் சகிஷ்ணுவென்றும் மூன்றுபிள்ளை
களைப்பெற்றாள். கிருதுவின்னுடைய பாரியையான கிரியையென்பவள் வாலகில்
லியா ளென்று பிரசித்தாளாய்ப் பிரம்மதேஜசனுலே பிரகாசித்துக்கொண்
டிருக்கிற அறுபதினாயிரம் ரிஷிகளைப்பெற்றார் வசிஷ்டருக்கு அருந்ததியிடத்
தில் சத்திமுதலான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் மற்றொரு ஸ்திரீயான ஊற்சை
யென்கிறவளிடத்திலே சித்திரகேதுவென்றும் சுரோசியென்றும் விசிரனென்
றும் மித்திரனென்றும் உப்பன்னென்றும், வசுபிரத்தியானென்றும், தியு
மானென்றும், ஏழூரிஷிகள் பிறந்தார்கள் அதரவானென்கிற ரிஷியின்னுடைய
பத்தினியான சாதியானவள் விரதங்களை யுடையவளுகிய அஸ்வசிரசாகியு
மிருக்கிற தத்தியங்கு யென்கிற பிள்ளையை அடைந்தாள் பிருகுவானவர் கியா
தியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே தாதா விதாதா வென்றும் இரண்டு பிள்ளை
களையும் பகவானிடத்திலே விருப்பமுள்ள பாற்கவியென்கிற பிரசித்தையான
லட்சுமியையும்பெற்றார் மேருவானவன் ஆயதியென்றும் நியதியென்றும்
இரண்டுபெண்களை தாதா விதாதா இவர்களுக்குக்கொடுத்தான் அந்த தாதா
விதாக்களாலே ஆயதிநியதி இவர்களுக்கு மிருகண்டு வென்றும் பிராணனென்

றும் விதாதாவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் மிருகண்டினிடத்
தில் நின்றும் மார்க்கண்டேயரும் பிராணனிடத்தில் நின்றும் வேதசிரசை
யென்கிற ரிஷியும் பிறந்தார்கள் அந்த வேதசிரசையென்கிற ரிஷிக்கு உசன
ரென்றும் பார்க்கவரென்றும் பிரசித்தான இரண்டுபுத்திரர்க ளுண்டானார்
கள் அந்த உசனரென்கிறவனுக்கு சக்ராச்சாரியர் புத்திரரானார். வாரீர் விதா
ரரே! லோகங்களைச் சங்கங்களினாலே உண்டாக்கினார்கள் பாபதரமாகியும்
பரமமாகியுமிருக்கிற கந்தம்ருடைய தஷ்ணித்திர சந்தானத்தை சிரத்தையு
டனேகூடின உமக்குச் சொல்லப்பட்டது சவாயம்பு மனுவினுடைய பெண்
னுனபிரகுதியை பிரம்மகுமாரரான தட்சன் விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு அவ
ளிடத்திலே நிர்மலங்களான கண்களையுடைய பதினாறுபெண்களைப் பெற்று
யமனுக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும் அக்கினிக்கு ஒருபெண்ணையும் பிதூர்
தேவதைகளுக்கு கெல்லாம் ஒருபெண்ணையும், சம்காரச்சேதியான பகவனென்
கிற ருத்திரனுக்கு ஒருபெண்ணையும் கொடுத்தான் யமதர்மனுக்குக் கொடுத்த
பெண்களுடைய பெயர்கள் சிரத்தை மைத்திரி, தயை, சாந்தி, துஷ்டி, புஷ்டி,
கிரியை, உன்னதி, புத்தி, மேதை, திதிசை, இந்ரி, மூர்த்தியென்றும் பதின்
மூவர் அவர்களில் சிரத்தை, சுபனென்கிறவனையும், மைத்திரி - பிரசாதனையும்,
தயை-அபயனையும், சாந்தி-சுகனையும், துஷ்டி-முத்து என்பவனையும், புஷ்டி-
ஸ்துமயனையும், கிரியை-யோகனையும், உன்னதி-தற்பனையும், புத்தி - அர்த்த
னையும், மேதை-ஸ்மிருதியையும், திதிசை-செஷமனையும், இந்ரி - பிரஸ்தரே
யனையும், மூர்த்தி-சர்வகுணகராளான நரநாராயண ரிஷிகளையும் பெற்றார்கள்
அந்த நரநாராயண னுடைய அவதாரகாலத்திலே சுத்புருஷானுடைய மனது
களும் திக்குகளும் நதிகளும் தெளிவாக ஆச்சுதுகள் ஆகாசத்திலே தூரிய
வாத்தியங்கள் முழங்கினதுகள் பூமியிலே புஷ்பமாரிபொழிந்ததுகள் முனி
கள் சந்தோஷித்து ஸ்திரம்பண்ணவும் கந்தருவகின்னரர்களுமே கானம்பண்ண
வும் தேவஸ்திரிகள் நர்த்தனம்பண்ணவு மிப்படிப் பரமமான மங்களமுண்
டாச்சது பிரம்மாமுதலான தேவதைகளெல்லாம் இந்த ஜகன்மரியாதை குலை
யடமைக்கு சத்வகுணத்தினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவகணங்களான எங்
களை ஸ்ரீமகாலட்சுமிக்கு இருப்பிடமாயும் நிர்மலமாகியும் தாமரசபுஷ்பத்தை
திரஸ்கரிக்கத்தக்கதாகியும் கருணாபூரணமாகியு மிருக்கிற திருக்கண்தனிதால்
பரர்க்கக்கடவரென்று தேவகணங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து பூஜிக்
கப்பட்டவர்களாய் அந்த நரநாராயண ரிஷிகள் கந்தமாதன பர்வத்
தை யடைந்தார்கள் பகவதம்சபூதாளான அவர்களாலே இந்தப்பூமியிலே
துஷ்டநிக்கிரகம் பண்ணுகைக்கு யதுகுலத்துக்கும் குருகுலத்துக்கும் நாதா
ளாகி கிருஷ்ணர்ச்சுனாக அலதரித்தார்கள் சுவாதாவென்கிற அக்கினியின்
னுடைய பாரியையானவள் பர்வகனென்றும் பலமானென்றும் கசியென்றும்
மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள் அந்த மூன்றுபெரிடத்தில் நின்றும் அக்கினி
அபிமானி தேவதைகள் நாற்பத்தைந்து பேர்கள்பிறந்தார்கள் அந்த அக்கினி
அபிமானிதேவதைகள் பிதூர்பிதாமகானுடனேகூட நாற்பத்தொன்பது பிரம்
மவாதிகளான அந்த அக்கினிகள் சவுமியாளென்கிற சுயம்பாகிளாகியும் ஆச்
சியபதாதிகளாகியு மிருக்கிற பிதூர்க்கள் யச்சசுவர்க்களன்றியில் அனற்கினி

ளாய் அக்கினி சுவர்த்தாக்களென்றும் யச்சகவர்க்காளாகக் கொண்டு சாக்கி
னிகளான பருகிஷத்துக்களென்றும் இரண்டுமேவர்க்கம் அவர்களுக்கு தட்சபுத்
திரியான சகையென்கிறவன் பத்தினியாய் அவர்களிடத்தில் நின்றும் மேதா
வியென்றும் தாரணியென்றும் இரண்டுபெண்களைப் பெற்றாள் பிரம்மவாதினி
களாகியும் சுபாளாகியிருக்கிற அந்த இரண்டுபெண்களும் கியானவிக்கியான
பாரங்கதாளாகி சந்ததி குணியாளா யிருந்தார்கள் சிவனுடைய பத்தினியா
கியும் தட்சணுடைய பெண்ணாகியிருக்கிற சதியானவள் ஆத்மகுணங்களினு
லேயும் நடத்தையினுலேயும் தனக்குப்பதியான் சிவனை அனுசரித்தவளாய்
புத்திரனை அடையாமல் நிரபராதியான சிவனிடத்திலே பிரதி கடலாகியும்
தனக்குப் பிதாவாகியிருக்கிற தட்சனிடத்தில் கோபத்தினாலேதான் தானே
தன்னுடைய தேசத்தை யோகத்தினால் போக்கடித்துக் கொண்டாள்.

இ ர ண் டா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

விசந்தகஷப்பிர ஜாபதிதன்னிட
காசிலாவிச வஜித்தியாகமும்
மாசிலாவவற் சும்மகாதேவற்கும்
நீஷத்துவேஷத்தி னிர்நயமோதுவாம்.

தகஷப்பிரஜா பதியினுடைய விசவசித்தி யாகமும் அவருக்கும் மகாதே
வனுக்கும் துவேஷமுண்டான காரணத்தையும் சொல்லப்படுகின்றது.

விதூரர்வாக்கியம்.

தகஷப்பிரஜா பதியானவன் தன்னுடைய பெண்ணை சதியை அனா
தரித்து சராசரகுருவாகியும் நிர்வைரனாகியும் கார்த்தமூர்த்தியாகியும் ஆத்மா
ராமனாகியும் ஜகத்துக்கு மகாதேயவமாகியு மிருக்கிற சிவனை என்னநிமித்த
மாகத்துஷித்தான் அதைஎனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரஸ்னம்பண்
னுகிற விதூரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதூரே! பூர்வத்திலே விசவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகளு
டைய யக்கியத்தில் சமஸ்த தேவகணங்களும் சிஷியவர்க்கங்களுடன் கூடின
சூரியன்போன்ற ரிஷிஸ்வரர்களால் பிரகாசிதமா யிருக்கின்ற அந்தச் சபை
யில் அநேககோடி சூரியனுக்கொப்பான தேஜசுள்ள தட்சப்பிரஜாபதியைப்
பார்த்து சத்திலேயிருக்கின்ற பிரம்மாவையும் ருத்திரனையுந்தவிர மற்றப்பேர்
கள் யாவரும் தங்கள் ஆசனங்களில் நின்றும் எழுந்திருந்து அவரையதாவத்
தாக பூசித்தார்கள் அப்போது தகஷனுனவன் அவர்களாலே நன்றாகப் பூசிக்
கப்பட்டவராய் லோககுருவான பிரம்மாவை நமஸ்காரம்பண்ணி அவருடைய

ஆக்கினையினுலே ஆசனத்திலே யிருந்து தன்னைப் பூசியாவதுவாகியும் மருமக
னாகியிருக்கிற ருத்திரனை குரூரநிஷ்டிகளாலே தகித்துப்போடுகிறவன் போல்
பார்த்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

வாருங்கள் சத்தியாளே! சாதுக்களுடைய ஆசாரத்தைச் சொல்லுகின்ற
என்னுடைய வசனத்தைக் கேட்கத்தக்கது அக்கியானத்தினுள் துவேஷத்
தினும் சொல்லவில்லை. அதாவது லோகபாலாளுக்குள்ளே ஒருவனாகியும்,
ஸ்ச்சையில்லாதவனாகியும், சதாசாரகுணியனாகியும், சத்புருஷாளாலே ஆசரி
கப்பட்ட சன்மார்க்கத்தைத் துஷிக்கப்பட்டவனாகியும், எனக்கு சிஷியனாகி
யும், குரங்குபோலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவனாகியும், சத்திரியாகுணியனா
கியும் அகசியாகியும், அகங்காரத்தை யுடையவனாகியும், மரியாதையில்லாதவ
னாகியும், ருத்திரன்பொருட்டு வேதம்நீர்த்தைப்போல் இச்சையில்லாதவனா
யிருந்தாலும் பெண்ணைக்கொடுத்தேன். யாதொரு ருத்திரனுனவன் பிரேதங்
களுக்கு வாசபூமியான மசானங்களிலே கோரங்களான பூதப்பிரேத பிசாசங்
களாலே சூழப்பட்டவனாகியும், உன்மத்தம்பிடித்தவன்போல் அம்மணனாகியும்
விரிக்கப்பட்ட தலைமயிர்களை யுடையவனாகியும், மசானபஸ்பத்தினாலே பண்
ணப்பட்ட அபிஷேகத்தை யுடையவனாகியும், நராளுடைய அஸ்திகளைப் பூஷ
ணமாக வுடையவனாகியும், உன்மத்தனாகியும் உன்மத்த ஜனப்பிரியனாகியும்,
தீமோகுண்ஸ்வரூபாளான பிரமதபூதகணங்களுக்குப் பதியாகியிருக்கிற இந்த
ருத்திரனுக்கு சிவனென்கிற பெயர்தகாது இப்படிப்பட்ட சவுசாசார குண்
னியனாயிருக்கின்ற இந்த துஷ்டனுக்கு மான்விழிகள் போன்ற நேத்திரங்களை
யுடையவளாகியிருக்கின்ற எனது கன்னிகையையுங் கொடுத்து கேவலம்மரி
யாதைக்குரியவனான என்னை அவமதித்தானாதலால் தேவோத்தமனான இந்த
ருத்திரன் தெய்வயக்கியத்திலே இந்திரன் உபேந்திரன் முதலான தேவர்களு
டனேகூட யக்கியபாகத்தை யடையாமல் போகக்கடவனென்று சாபத்தைக்
கொடுத்து மிகவும் விர்த்தியடைகின்ற கோபத்தையுடையவனாய் அந்த சதசி
லேநின்றும் புறப்பட்டு தன்கிரகத்தை யடைந்தான். அப்போது ருத்திரனு
டைய சேவகாளுக்குள்ளே சிரேஷ்டனான நந்திகேஸ்வரனுனவன் அந்தச் சா
பத்தையறிந்து ரோஷத்தினாலே கலங்கின நேத்திரங்களை யுடையவனாய் அந்த
தகஷனையு மவன் சபித்ததைக்கேட்டு சந்தோஷித்த பிரம்மணர்க்களையும் சபித்
தான் இந்த தகஷனுனவன் கியானகுணியனாகியும் பேதசிருஷ்டியை யுடையவ
னாகியும் தீவ்விக்கியான குணியனாகவும் புத்தியின்னாய் கர்மமார்க்கத்தையே
அனுஷ்டிக்கத்தக்கவனாகியும் பரமர்த்தமக்கியான குணியனாகியும் பசவுக்குச்சமா
னனாகியும் மிகவும் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசக்தியை யுடையவனாகியும் சீக்கிரமாக
ஆட்டிநுடைய முகம்போலொத்த முகத்தை யுடையவனாகியுமாகக் கடவ
னென்று சபித்து பிற்பாடு பிரம்மணர்களை யுத்தேசித்து ஜனனமாணதி துக்
கிக்கையே அனுபவித்துக்கொண்டு தேகபோஷணைக்காக வித்தை தபசு விர
தம் இதுகளை யுடையவர்களாகியும் தன்ம தேஜசு இத்திரியங்கள் இதுகளி
லேயிகவும் பிரீதியையுடைய வர்களாகியும் யாசகர்களாகியுமே இந்த லோகத்தி
லே இருக்கக்கூடவர்களென்று சபித்த நந்தியினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு

பிருகுமகாரிஷியானவர் மிகவும் குரூரமாகியும் பரிசுரிக்கக்கூடாத தீர்ப்பு மிருக்கிற சாபமான பிரம்மதண்டத்தை பிரயோகம்பண்ணினார்.

ருத்திரனுடைய விரகத்தையும் சைவனையும் அனுவர்த்திக்கிற அவர்கள் பாஷாண்டிகளாகவும் சாஸ்திரமார்க்க விரோதிகளாகவும் சவுசாசார வர்ச்சிதாளாகியும் விவேக சூனியாளாகியும் ஜடை பஸ்பம் அஸ்தி இதுகளைத் தரித்தவர்களாகியும் தெய்வம்போலே மத்தியமாங்கிசங்கள் புசிக்கத்தக்கதா யிருக்கிற அமங்களமான தீட்சையிலே பிரவேசிக்கத் தக்கவர்களாகியும் மரியாதாரூபமாகியும் வர்ணச்சிரமசாரங்களை யுடையவர்களான புருஷானுக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற வேதத்தையும் பிரம்மணனையும் தூஷித்தபடியினாலே பாஷாண்டமார்க்கத்தையே ஆஸ்ரயித்தவர்களாகக் கடவர்களென்று சொல்லுகின்ற பிருகு மகாரிஷியினுடைய சாபத்தைக்கேட்டு ருத்திரனுனவர் கொஞ்சம் விசனத்தை யுடையவர்போல் அந்தசதசில் நின்றும் புறப்பட்டுப்போனார்.

வாரீர் விதுரரே ! விசுவகர்த்தாக்களான அந்தப் பிரஜாபதிகள் யக்கிய மூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியை உத்தேசித்து ஆயிரம் சம்வச்சரத்தையுடைய யக்கியத்தை நிறைவேற்றி கங்கையும் யமுனையும் கூடியிருக்கிற பிரவாகத்திலே அவப்பிருத ஸ்நானம்பண்ணி சமஸ்தமானபேர்களுந் பரிசுத்தமான மனதோடேகூடினவர்களாய் அவ்விடத்தில் நின்றும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தை யடைந்தார்கள்.

மு ன் று வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

அந்ததஷன் னூர்த்தயெக்யோற்சவ
விந்தையெக்யாண வேண்டுமென்னிச்சையாற்
சத்தநேர்த்த சதீதேவியானவள்
பந்தமாகேசனூல் மறுக்கப்பட்டாள்.

தஷனுடைய யக்கிய யோச்சவத்தைப் பார்க்கவேணுமென்கிற இச்சையினாலே போகப்போகிறவளா யிருக்கிற சதீதேவியானவள் மகேசனாலே ஏதுக்களால் தகையப்பட்டாளென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே ! இந்தப்பிரகாரம் ருத்திரனுக்கும் தஷனுக்கும் சர்வகாலமும் துவேஷமானது அதிகரித்தது சர்வலோககுருவான பிரம்மாவினாலே தஷனுனவன் சமஸ்த பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதியாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டது முதல்மகத்தான கர்வமுண்டாய் அதினாலே ஈஸ்

வரன் முதலான பிரம்மவிஷ்டானை திரஸ்கரித்து வாஜபேயமென்கிற யக்கியத்தைச்செய்து பிற்பாடு பிரகஸ்பதி யக்கியமென்கிற உத்தமமான கிருதுஷுக்கு ஆரம்பித்தான் அந்தகிருதுஷிலே சமஸ்தமான பிரம்மரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் பிதூர்தேவர்களும் அவர்களுடைய பத்தினிகளுடனே மிகவும் பூஜிக்கப்பட்டார்கள். ஆகாசத்திலே இந்த ஆச்சரியத்தை செல்லிக் கொள்ளுகின்ற தேவர்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு தஷனுடைய புத்திரியான சதீதேவியாவள் பிதாவினுடைய யக்கியமகோற்சவத்தைக் குறித்துச் சகலாலங்காரங்களுடன் போகிற தேவதாஸ்திரீகளைக் கைலாசத்திலிருந்து பார்த்து பூதபதியான தன்னுடைய பர்த்தாவைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொன்னாள்.

வாரீர் தேவனே ! உம்முடைய மாமனான தஷப்பிரஜா பதியினுடைய எக்கிய மகோற்சவமானது இப்போது நிறைவேற்றப்படுகிறது அதற்கு சமஸ்ததேவர்களும் போகிறார்கள். அந்த யக்கியத்திலே பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற என்னுடன் பிறந்த பெண்களையும் சிறிய தாயார்களையும் விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற தாயாரையும் ரிஷிஸ்வராளாலே நிறைவேற்றப்படுகின்ற கிருது சிரேஷ்டமான யக்கியத்தையும் வெகுகாலமாய்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கிற மனதையுடையவளான நானும் அந்தயக்கியத்திலே உம்முடனேகூட பிதாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட அலங்காரமுதலான திரவியத்தை அக்கிரிக்கக் கோருகிறேன் ஆச்சரியரூபமாகியுந் திரிகுண ஸ்வரூபமாகியுமிருக்கிற இந்த ஜகமானது உம்முடையமாயையினாலே பண்ணப்பட்டதாயிருந்தாலும் நான் ஸ்திரீசாதிபாகையால் உம்முடைய தத்துவத்தை யறியாதவளாயிருக்கிறேன் மிகவும் தீவினையாய்க்கொண்டு என்னுடைய பிறந்தவிடத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன்.

அந்த யக்கிய தரிசனூர்த்தமாய்க் கூட்டங் கூட்டமாகப்போகிற சர்வாப்ரணபூஷிதர்களாகியும் பர்த்தாக்களுடனே கூடிக்கொண்டு யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப்பாரும் பிதாவினுடைய கிரகத்திலே நடக்கும் மகோற்சவத்தைக் கேட்டு எனது மனம் பதைக்கின்றது சத்புருஷானான பேர்கள் அழைக்கப்படாதவர்களாயிருந்தாலும் சினேகிதன் வீட்டிற்கும் பர்த்தாவினுடைய கிரகத்திற்கும் பேதமில்லாமற் போவார்களாதலால் கிருபாசாலியாயும் மகத்தான கியானத்தை யுடையவராகியும் அடியேனைப்பாதி தேகத்தில் தரிக்கப்பட்டிருக்கிறதாலும் அடியேனால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட கோரிக்கையைச் சபலமாகச் செய்யவேண்டுமென்றுகோருகிற சதீதேவியின் வார்த்தையைக் கேட்டு சிவனுனவர் விசுவகர்த்தாக்களான பிரஜாபதிகள் முன்னிலையில் தன்னை தட்சப்பிரஜா பதியானவர் மர்மபேதிகளான தூர்பாஷைகள் சொன்னதை நினைத்து புன்னகையுடன் அந்த சதீதேவியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் சோபனேயே ! பந்துக்களான பேர்கள் அழைக்கப் படாதவர்களாயிருந்தாலும் விவேகிகள் சினேகிதன் முதலானவர்களுடைய கிரகத்தைக் குறித்து போவார்களென்பது யதார்த்தமானதும் அந்தப்பந்துக்கள் பல்லாது

கியும் தேகாதி அகங்காரத்தினாலும் கோபத்தினாலும் தோஷத்தை ஆராபித்தப் படாமல் இஷ்டர்களாயிருந்தால் விவேகிகள் அவனுடைய கிரகத்தைக் குறித்துப் போவதற்குத் தடையிராது துஷ்டர்களுக்குத் தோஷபூதங்களாயிருக்கிற வித்தை, பசு, தனம், சவுந்தரியம், யவ்வனவயது, குலம் இந்த ஆறுகுணங்களினாலேயும் விவேகமானது நசிக்கப்பட்டு அகங்காரத்தை யுடையவனாய் மகத்துக்களுடைய தேஜசைப்பாராமல் அவமதிப்பார்கள் குரூரங்களான பாணங்களினாலே பிடிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவன் விசனப்படாமல் சுகமாக நித்திரை பண்ணுவன் பந்துக்களுடைய தூர்வசனங்களினாலே அவமானப்பட்டவன் அகோராதிரமும் நித்திரைபிடியாமல் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பன்.

வாராய் சோபனமான புருவத்தையுடையவனே! உத்தமமான ஸ்திதியையுடையதான தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய பெண்களுக்குள்ளே மிகவும் இஷ்டமானவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றது ஆனாலும் அந்த தக்ஷணவன் உன்னிடத்திலே துவேஷம் வைத்து மிகவும் தபித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே என்னுடைய நிமித்தியம் உன்னையும் அவமானஞ்செய்வான் உலகத்தில் ஒருவருக்கொருவர் எதிர்கொண்டு வணக்கத்துடன் தண்டன் சமர்ப்பித்துக்கொள்ளுகிறது சர்வாந்தரியாமியான அந்த ஸ்ரீவாசுதேவன் பொருட்டேதவிர வேறில்லை. அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷரான ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சதா தியானஞ்செய்துகொண்டு நிரபராதியாயிருக்கிற என்னை தூர்வசனங்களினாலே திரஸ்கரித்த அந்த தக்ஷணவன் உன்னாலே பிதாவென்று உன்னைப் போஷித்தவனாகவும் பார்க்கத்தக்கவனென்று அவனை அனுவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும் பந்துவாகப் பார்க்கத்தக்கவர்களென்று ஆதலால் என்னுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிப்போவாயேயானால் உனக்கு மரணமேறுவானவன் அவமானம் நேரிடுமென்று சொன்னார்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விநீதம்.

சார்ந்தநாதனை விட்டசதிதேவி
ஆர்திரிந்தன் பிதாவாலவமானம்
நேர்திரிம்கோபத் தால்நீங்கிதக்ஷணை
போந்தயக்கியத் திற்புருத்தாளரோ.

பர்த்தாவை விட்டுப்போன சதிதேவியானவள் பிதாவினாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டவளாய் கோபத்தினாலே அந்த தக்ஷணைத் திரஸ்கரித்து அந்த யக்கியத்திலேயே சரீரத்தை விட்டுவிட்டாளென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்த ருத்திரன் இப்படிக்குச்சொல்லி நாமனுக்கியைப் பண்ணி அனுப்பினால் அவ்விடத்தில் நம்முடைய நிமித்தம் அவமானமேநிடுவதைச் சகிக்காமல் சரீரத்தியாகஞ் செய்வன் அனுப்பாமல் நிறுத்தினால் இவ்விடத்திலே சரீரத்தியாகஞ் செய்வன் இப்படி இரண்டு விதத்திலுஞ் சரீரத்தியாகஞ்செய்வதற்கு வேறுதவாயிருப்பதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் சதிதேவியானவள் பந்துக்களைப்பார்க்க வேண்டுமென்கிற இச்சைக்கு விகாதத்தினாலே மிகவும் விசனத்தையுடையவளாகி நேத்திரஜலங்களுடைய திவலைகளாலே சூழப்பட்டு நடுக்கத்துடனிருக்கிற அந்தப் பாவையானவள் அந்த ருத்திரனைக் கோபத்தினாலே தகித்துப்போகிறவள்போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்து பின்பு பெருமூச்சுடன் ஸ்திரீ சபாவத்தினாலே மூடமான புத்தியையுடையவளாய்ப் பிரீதியினாலே தேகத்தினுடைய அர்த்தபாகத்தைக்கொடுத்த அந்தப் பதியை விட்டுவிட்டு கோபத்தினாலும் கோபத்தினாலும் துக்கத்தையுடைய இருதயத்தோடேகூடப் பிதாவினுடைய கிரகத்தைக் குறித்துப்போனாள். அப்படி ஏகாங்கியாகப்போகிற அந்தச் சதிதேவியைப் பார்த்துத் திருநெத்திரனுடைய கிங்கராளான மணிமான், மதன், நந்திமுதலானபேர்கள் பின்சென்று அவளை ரிஷபத்தின்பேரிலே வைத்துக்கொண்டு லீலார்த்தமான கிரிபந்து, கண்ணாடி, பத்மம், வெண்குடை, சாமரம், புஷ்பமாலைமுதலானதுகளாலேயும் தூந்துமி, சங்கம், வேணு முதலான வாத்தியங்களாலேயும், கீதங்களாலேயும், பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு எங்கும் வேதகோஷங்களாலும், தேயர்களாலேயும், பிரம்மரிஷிகளாலேயும், சூழப்பட்டும் யக்கியபசவுடனே கூடிக்கொண்டும், மிருத்திகை, தாது, அவிசு, சுவர்ணம், தற்பம், சாபம் இதுகளாலே நிரமிக்கப்பட்ட பாத்திரங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற அந்த யக்கியசாலையைப் போல டைந்தார்கள். அவளைக்கண்டு அவளுடன் கூடப்பிறந்த பெண்கள் பிரீதியினால் ஆனந்தபாஷ்பத்தை உடையவர்களாய் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டார்கள் தாயாரும் அவளுடைய சிறியதாயாரும் அவளுக்குத் தக்கபடி ஆதரித்து கன்மானத்துடன் ஆசனங்கொடுத்தார்கள் இவர்களைத்தவிர மற்றொரு ஜனமும் யக்கியகர்த்தாவான தக்ஷணிடத்தில் நின்றுப் பயத்தினாலே ஆதரியாமற்போனார்கள். பிரீதியாய் விசாரித்தவர்களையும் குசலங்கேளாமல் ருத்திரபாகத்தை யுடையதாகாமலிருக்கிற அந்த யக்கியத்தையும் தேவதேவராகியும் பிரபுவாகியுமிருக்கிற ருத்திரனிடத்திலே பண்ணப்பட்ட அவமானத்தையும் சிவத்துவேஷியான அந்தத் தக்ஷணை வதஞ்செய்ய யத்தனஞ்செய்த பிரமதகனங்களையும்பார்த்து அவர்களைத் தன்னுடைய ஆக்கினையால் தகைத்துக்கொண்டிருக்கிற கோபத்தினால் தழைதழைத்த வாக்குடன் நித்தித்தான்.

சுகல ஜீவகோடிகளிடத்திலும் பிரியாப்பிரியங்களில்லாதவராகியும் ஆத்தமாவாகியு மிருக்கிற அந்தச் சிவனிடத்திலே உன்னைத்தவிர எவன் தான் பிரதி கூலமாக நடப்பன் சாதுக்களானவர்கள் எதிரியினுடைய குணங்களைப்போகி கிப்பார்கள் மகத்துக்கள் குணத்தோஷங்களைச் சமமாக கிரகிப்பார்கள் மந்தியமர்கள் குணங்களிலிருக்கின்ற தோஷங்களைக் கிரகிப்பார்கள் அதமனம் உன்

னைப்போலொத்த அருசையுடைய புருஷன் குணங்களையே தோஷமாகக் கிரகிப்பன் ஜடமான சரீரத்தை ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறவனாகியும் மகத்துக் கலிடத்திலே அருசையுடன் அசத்துக்களிடத்திலே சர்வகாலமும் நிற்குகிற வனுயிருக்கிறும் இரண்டகூரமாகியும் பிரசித்தமாகியு மிருக்கிற சிவா யென் கிற நாமமானது வாக்கினுலே ஒருக்கால் சொல்லப்பட்டதாகில் அந்த மனுஷி யானுடைய பாவத்தை அந்தக் கூணத்திலேயே நாசம்பண்ணும் அப்படிப் பட்ட மகிமையுள்ள சிவனை அமங்களரூபியான நீ துவேஷிக்கிறாய் பிரம்மா னந்தமாகிற மகரந்தரத்தைப் பிரார்த்திக்கின்ற மகத்துக்களுடைய மனதாகிற வண்டுகளாலே சிவனுடைய பாதபத்மமானது சேவிக்கப்படுகிறது ஜடைகளே விரித்துக்கொண்டு மசானத்தினுடைய மாலையையும் பல்பங்கலையும் மனுஷி யானுடைய தலையோடுகளையும் பூஷணமாக வுடையவராகி பிரகாசங்களுட் னேகூட மசானத்தில் வாசம்பண்ணுகிற அந்தச் சிவனுடைய பாதாவிந்தத் தில் நின்று நழுவுகின்ற கிரமாலியத்தை சிவசுகளாலேதரித்து மேன்மையை யடைகிறார்கள் மரியாதை யில்லாதவர்களான புருஷாளாலே தூஷிக்கப்பட் டாரேயானால் அதைக்கேட்ட புருஷனுனவன் தான்மரிக்கவும் அவர்களை சித் திக்கவுஞ் சாமர்த்திய யில்லாதவனுனால் காதுகளை மூடிக்கொண்டு அவ்விடத் தைவிட்டு அப்பாலே போய்விடுவன் சமர்த்தனையானால் அந்த துஷ்டானு டைய நாவை பலாத்காரமாக அடியோடே சேதித்துப்போடுவன் அதைப்பார்க் கிலுந் தன் பிராணனை விட்டுவிடுவன் ஆதலால் நீலகண்டரை தூஷிக்கிற உன் னிடத்திலே நின்று உண்டான இந்தச் சரீரத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறதில்லை.

வாராய் பிதாவே! எங்களாலே ஆஸ்ரயிக்கப்படுகின்ற அணிமாதி சம்பத் துகளானதுகள் உமக்குண்டாயிருக்கவில்லை உங்களுடைய சம்பத்துகள் யக் கியசாலைகளிலேயே உண்டாயிருக்கிறதுகள் பிராணன் முதலானதுகளிலே மிக வும் பிரீதியை யுடையவர்களாயிருக்கிற பெயர்களாலே சிலாவிக்கப்படுகிறதுகள் ளாயும் துன்மார்க்கங்களாலே யஜிக்கப்படுகிறதுகளாயு மிருக்கிற அந்தச் சம் பத்துகளே உங்களுக்கிருக்கிறதுகள் எங்களுடைய சம்பத்துகள் அறியப் படாத காரணங்களை யுடையதுகளாகியும் பிரம்ம வித்துக்களாலே சேவிக்கப் பட்டதாகியு மிருக்கிறதுகள் ஆகையினாலே நான் ஆட்டியபென்னும் ருத்தி ரன் தரித்திரனென்றும் கர்வத்தை யடையவேண்டாம். அந்த ஸ்வரவிடத் தில் பண்ணப்பட்ட அபராதத்தையுடையவனுன் உன்னுடைய தேகத்தில் நின்றுமுண்டான இந்தச் சரீரத்தினாலே பிரயோசனமில்லை இந்த தேகத்தை தரித்தபோதும் மகாபுருஷானுக்கு அபிப்பிராயத்தைப் பண்ணுகிற உன்னு டைய சம்பந்தமான இந்ததேகத்தைச் சடவேண்டுமோ பகவானுன் ரிஷபத் துவஜரானவர் பரிஹாசம் முதலானதுகளினாலே வினோதமாக தாட்சாய னியென்று அழைத்துக்கொண்டு உன்னுடைய நாமத்தை சொல்லுகிறபோது அந்த வினாயாட்டினாலே உண்டான சந்தோஷத்தைவிட்டு மிகவும் துக்கத் தை யுடையவளாயிருப்பேன் ஆகையினாலே சகலத்துக்குச் சமான்மாகியும் உன்னுடைய தேகத்திலின்றும் உண்டானதாகியு மிருக்கிற இந்த தேகத்தை விட்டுவிடுகிறேன்.

சுகப்பிரம்மரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் காமக்குரோதா திகளை ஜயித்த பரிஷித்து மகாராஜனே அந்தசரி தேவியானவன் இந்தப்பிரகாரம் அந்தயக்கியத்திலே தக்ஷணக்குறித்துச்சொ ல்லி உவுனத்தையடைந்தவளாய் பூமியிலே வடக்குமுகமாகயிருந்து ஆசமனம் பண்ணி நேத்திரங்களை மூடிக்கொண்டு பிதாம்பரத்தினாலே குழப்பட்டவளாகி யோகாசனத்தையுடையவளாய் பிராண அபானவாயுக்களைநாலுபக்கமும்விபா யியாமல் தகைந்து ஏகரூபமாகப்பண்ணி நடிச்சக்கரத்தினாலேநிறுத்தி அவ்வி டத்திலின்று உதானவாயுவை எழுப்பி புத்தியோடுகூட மெள்ளமெள்ள இரு தயத்திலே ஸ்தாபித்து அதிலின்றும் கண்டத்திலே ஸ்தாபித்து கண்டமார்க் கமாய்ப் புருவங்களுடைய மத்தியத்திலே அடைவிப்பித்தான் மகத்துக்களுக் குப் பூச்சியரான ருத்திரனாலே அடிக்கடி ஆதரவினாலேமடியினாலே ஏற்றிவைத் திருக்கப்பட்ட தன்னுடைய தேகத்தைவிட இச்சித்தவளாய் சரீரத்திலே பிரா னரிரோதனமாகிற அக்கினியைத்தரித்து ஜகத்குருவான தன்னுடைய பர்த் தாவினுடைய பாதா விந்தத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு பர்த்தாவைவிட மற்றொன்றையும் தன்னுடைய தேகத்தையும் பார்க்காதவளானாள். அந்தக்ஷ ணத்திலே அந்தத் தேகமானது சமாதியிலுண்டான அக்கினியிலே பல்பமாய் விட்டது அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்த்த பேர்களுடைய ஹாஹாவென்கிற சப்தமானது ஆகாசத்திலேயும் பூமியிலேயு முண்டாச்சது, தேவர்களுக்குள்ளே மிகவும் பூச்சியரான ருத்திரனுடைய இஷ்டையான தேவியானவன் தக்ஷண லே கோபித்துக்கொள்ளப் பட்டவளாய் பிராணனைவிட்டுவிட நிற்கிறாள் ஸ்தாவரசங்கமரூபமான இந்தபிரபஞ்சத்திற்குங்காரணபூதான இந்ததக்ஷப் பிரஜாபதியினுடைய துற்சனஸ்வபாவத்தைப்பாருங்கள் எங்கும்பூஜிக்கயோக் கியமான இந்த சதிதேவியானவளிர்த தக்ஷணத்திலே அவமானம் பண்ணப் பட்டவளாய் பிராணனைவிட்டு விட்டாள். தயாகுனியமான இருதயத்தை யுடையவனாகியும் அதமனாகியு மிருக்கிற இந்த தக்ஷணனவன் ஜனங்களுடைய மத்தியத்திலே மகத்தான அபகீர்த்தியையும் நரகத்தையும் அடையப்போகி ருன் ஸ்வரத்துவேஷியான இந்த தக்ஷணனவன் தன்னுடைய பெண்ணை சதிதேவி ஸுரணத்திற்கு யத்தனம் பண்ணுகிறபோது அவளைத் தகையாமல் உபேட்சை செய்ததாலுண்டான அபகீர்த்தியையும் நரகத்தையும் அடையப் போகிறானென்று ஜன்மானது சொல்லிக்கொள்ளுகையில் ருத்திரப்பாரிஷி தாளானபேர்கள் சதிதேவினுடைய அற்புதமான பிராணயாகத்தைப்பார்த்து அந்த தக்ஷணைக் கொல்லுகைக்கு ஆயுதபாணிகளாகப் புறப்பட்டு ஓடிவரு கின்ற அந்தப்பிரமத கணங்களுடைய வேகத்தைப்பார்த்து பிருகுமகா ரிஷி யானவர் யக்கியவிகாதம் பண்ணுகிறபெயர்களை நாசம்பண்ணுகின்றமந்திரத்தி னாலே தக்ஷணைக்கினியினாலே ஹோமம் பண்ணினார் அதில் நின்று பிருகு வென்றுபெயரை யுடையவளான அந்ததேவாள் பராக்கிரமத்திலே வெகுய் பிறகாரமாகப் புறப்பட்டு பிரம்மதேஜசினாலே பிரகாசிதமாய் குரைக்கொள்ளி யை ஆயுதமாகவுடைய வர்களாய் அந்தகூய்யாகளுடனே கூடியிருக்கிற அந்த பிரமதகணங்களை நான்குதிக்கிலேயும் அடித்துத் தூரத்தினார்கள்.

வீரபத்திரன் ருத்திரன் உத்திரவினால் தகஷனை சங்கரித்தது.

சகூர்த்தஸ்கந்தம்.

உசுரு

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மாதைவாமபா சத்தினில்வைத்திடும்
தாதையானோர் சதிதேவியாகத்தை
கோதிலாத குணமணிவீரனால்
போதுதட்ச னுயிர்தனைப்போக்கினார்.

சங்கரனானவர் சதிதேவியினுடைய தேகத் தியாகத்தைக்கேட்டு கோபத் தினாலே வீரபத்திரனை யுண்டாக்கி அவனாலே தகஷனைக் கொல்லுவித்தா ரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரரே! ருத்திரனானவர் தகஷப் பிரஜாபதியினாலே அலமானம் பண்ணப்பட்ட சதிதேவியினுடைய நாசத்தையும் அந்த தகஷனுடைய யக்கி யத்திலுண்டான தேவர்களாலே தம்முடைய பாரிஷதேசனை துரத்திவிடப்பட் டதையும் நாரதமகாரிஷியிடத்தில் நின்றுக்கேட்டு அபாரமான கோபத்தை யடைந்து கடிக்கப்பட்ட வுதகையுடையவராகி அந்த ருத்திரனானவர் அக் கினியினுடைய சுவாலைபோல் உக்கிரமானகார்த்தியை யுடையதான சடையைப் பிடுங்கி சீக்கிரமாக எழுந்திருந்து நகைத்து கம்பீரமான சப்தத்தையுடையவ ராய் ஜடையையுமியிலே விட அதில் நின்றுத் தேகத்தினாலே சுவர்க்கத்தை ஸ்பரிசித்தும் ஆயிரம்பாகுகளை யுடையவனாகியும் மேகம்போல் கார்தியுடைய வனாகியும் மூன்று சூரியாள்போலொத்த கண்களை யுடையவனாகியும் மிகவும் உன்னதங்களான பற்களையுடையவனாகியும் சொலித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்ஷினிபோலொத்த மயிர்களையுடையவனாகியும் கபாலமாகையுடையவனாகியும் நானாவிதங்களாயும் உயரவெடுக்கப்பட்டு மிருக்கிற ஆயுதங்களை யுடைய வனாகியு மிருக்கிற வீரபத்திரனானவர் உண்டாய் ருத்திரனைநோக்கி அஞ்சலி பந்தம் பண்ணிக்கொண்டு (நான் செய்யவேண்டிய தென்னவென்றுகேட்க) அந்த வீரபத்திரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் படனே! நீ என்னுடைய படானுக்கு நாயகனாகி யக்கியத்துடனே கடிக்கொண்டிருக்கிற தகஷனை நாசம்பண்ணு பிரம்மதேஜசானது ஜயிக்கத் தக்கதன்றென் நெண்ணவேண்டாம் நீ என் அம்சமாகவிருக்கிறாயென்று ருத் திரனாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவனாய் அந்தவீரபத்திரனானவந்தேவதேவராகி யும்பிரபுவாகியுமிருக்கிற அந்தருத்திரனை பிரதக்ஷணம்பண்ணி அப்போதுதன் னைபலசாலிகளுடைய பலத்தை ஜயிக்கத்தக்கவனாக வெண்ணிக்கொண்டான்.

வாரீர் விதூரரே! அந்த வீரபத்திரனானவர் மிகவும் அட்டகாசம்பண்ணி பிரமதகணங்களாலே பின்செல்லப் பட்டவனாய் சப்தியாகின்ற ஆபரணமுத லான பூஷணங்களை யுடையவனாய் யமனுக்கு யமன்போல் பயங்கரமான குலத்தை பெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தான். இப்படி ஓடிவருகிறவீரபத்திரனை

ரிஷிகள் சதசியாள் பிராம்மணர் பிராம்மணபத்தினிகள் சமஸ்தமானபேர்க ளும்பார்த்து வடக்குதிக்கிலே இதைன்ன அந்தகாரமோவென்றுபிரம்மித்துப் பிற்பாடு புழுதியென்றறிந்து இந்தத்தூளானது எங்கிருந்துண்டாச்சதென்று சிந்தித்தார்கள் இவ்விடத்திலே பெருங்காற்றுகளும் விசவிலையே சோராளு மிலையே இப்போதிராநின்ற பிராசீனபரிசி என்னப்பட்ட ராஜாவானவன் உக்கிரமான ஆக்கினை யுடையவனாக ஜீவித்துவருக்கொனே பசுக்களும் மிக வும் வேகத்துடனே துரத்திக்கொண்டு போகப்படவில்லையே இந்தப்புழுதியா னது எதினிலையுண்டாச்சது, இப்போது லோகந்தான் பிரளயத்தையடை ந்நுபோகுதோ என்னவென்றும் பிரகுதியென்கிற தக்ஷணுடைய பத்தினி யுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்தஸ்திரீகளும் பயந்த சித்தத்தையுடைய வர்களாய் இந்த தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சமஸ்தமான பெண்களும் பார்த் துக்கொண்டிருக்கச்சே புத்திரியாகியும் நிரபராதியாகியு மிருக்கிற சதீதேவியை அவமானம்பண்ணின பாபத்தினுடைய பலமிதுவென்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

பிரளயகாலத்திலே நாலுபக்கமும் சிதறுகின்ற ஜடாபாரத்தை யுடைய வராகியும் தன்னுடைய சூலதனியிலே கோர்க்கப்பட்ட திக்கதுங்களை யுடைய வராகியும் மிருந்த அட்டகாசமாகிய மோகசத்தத்தினுலே பிளக்கப்பட்ட அஸ்திரங்களை யுடையதுகளான பாருக்காளாகிற துவசங்களை நாலுபக்கமும் பரப்பிக்கொண்டு சந்தோஷத்தினுலே நர்த்தனம் பண்ணுகிறவராயும் சகிக்கக் கூடாத தேஜசையுடையவராகியும் பயங்கரங்களான கோரப்பல்லுகளாலே தள்ளப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்த ருத்திரனை பொறமை யுடையவராகப் பண்ணி கோபித்துக் கொள்ளும்படிசெய்த தட் சப்பிரஜாபதிக்கு சேஷமானது எப்படியுண்டாகப் போகிறதென்று மிருந்த பயத்தையடைந்த ஜனத்திலே வெகுப்பிரகாரமாக அந்தருத்திரன் வீஷயத் திலே சொல்லப்படுகையில் அப்போது மகாநுபாவனான அந்த தக்ஷனுக்குப் பயங்கரங்களான மகோற்பாதங்களானதுகள் அதேப்பிரகாரமாகப் பூமியிலே யும் ஆகாசத்திலேயும் நான்குபக்கங்களிலேயும் உண்டாச்சதுகள் அப்போது நானாவிதமான ஆயுதங்களை யுடையவர்களாகியும் வாமனரூபிகளாகியும் எடுக் கப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடையவர்களாகியும் பொன்வன்னங்களாகியும் பச்சை வன்னங்களாகியும் முத்தையினுடைய முகம்போலவும் வயிறுபோலவும் மான்மு கங்களையும் வயிறுகளையு முடையவர்களாகியும் நாலுபக்கமும் ஓடிவருகிற அந்தருத்திர படாளாலே அந்த எக்கியமானது சுற்றிக்கொள்ளப்பட்டு சில பேர்கள் பிரகுமம்சத்தை முறித்துப்போட்டார்கள். சிலபேர்கள் பத்தினி சாலையை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள் சிலபேர்கள் சதசியாள்மிருக்கிற மண் டபத்தை அழித்துப்போட்டார்கள், சிலபேர்கள் அக்கினிதேவாத்திர சாலையை அழித்துப் போட்டார்கள், சிலபேர்கள் மடப்பள்ளியை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள், சிலபேர்கள் எக்கியபாத்திரங்களைத் தும்சம்பண்ணிப்போட் டார்கள், சிலபேர்கள் அக்கினிகளை நாசம்பண்ணிப் போட்டார்கள், சில பேர்கள் குண்டலங்களிலே சிறுநீரைவிட்டார்கள் சிலபேர்கள் யக்கிய வேதி

கைகளை யிடித்துப்போட்டார்கள், சிலபேர்கள் ரிஷிஸ்வரனைப் பிடித்தார்கள் சிலபேர்கள் பத்தினிகளை மிரட்டினார்கள், சிலபேர்கள் கிட்டியும் ஓடிப்போயு மிருக்கிற தேவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள், மணிமானுவன் பிரகும காரிஷியையும் வீரபத்திரனானவன் தக்ஷப்பிரஜாபதியையும் சண்டகேசனான வன் பூஷாவென்னப்பட்ட தேவனையும் நந்தீஸ்வரனானவன் பகனையும் பிடித் துக்கொண்டார்கள், சமஸ்த ரிதுக்களும் சதசியாளும் தேவாளும் வந்த பிரத மகணங்களால் கல்லுகளாலே அனேகப் பிரகாரமாக மிகவும் பிடிக்கப்பட்ட வர்களாய் ஓடிப்போனார்கள்.

சதசிலே மீசைகளை யுருவிசிரித்தும் மும்பண்ணுகின்ற யக்கியபாத்திரத் தைக்கையிலேயுடையவராகியு மிருக்கிற அந்தப்பிரகுமகாரிஷியுடைய மீசை களை வீரபத்திரனானவன் பிடுங்கிப்போட்டான், சிவனிரதையைப் பண்ணு கின்ற தக்ஷனை தண்டாடைகாட்டின பகனுடைய நேத்திரங்களை நந்தீஸ்வர னானவர் பிடுங்கிப்போட்டார் மகாதேவரானவர் தக்ஷனுலே நிர்த்திக்கப்படுகை யில் சிரித்த பூஷாவினுடைய பற்களை சண்டகேசனானவன் பிடுங்கிப்போட்டான்.

வீரபத்திரனானவன் தக்ஷனுடைய மார்பிலே ஏறிக்கொண்டு தீக்ஷண மான் துனியையுடைய ஆயுதத்தினுலேயும் அனேக அஸ்திரசஸ்திரங்களாலும் சேதிக்கப்படாம லிருக்கிற சர்மத்தையுடையவனான அந்த தக்ஷன்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தை யடைந்து வெகுகாலஞ் சிந்தித்து அந்த வீரபத்திரனா னவன் யக்கியத்திலே பசுக்களுடைய பீடாநீருபமான மரணவுபாயத்தைப் பார்த்து அந்தவுபாயத்திலே யசமானலகிற பசுவனுடைய சரீரத்தில்நின்றும் சிரைச்சேதித்துப் போட்டான், அப்போது ருத்திரனுடைய அந்தக்காரியத் தைப்பார்த்து மிகவுக்கொண்டாடி அந்தப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடைய சாதுவாதமும் மற்றப் பிராம்மணனுடைய அசாதுவாதமும் முண்டாச்சது, ருத்திரனானவன் கோபத்தினுலே அந்தச்சிரை தக்ஷணக்கினியிலே ஹோமம் பண்ணிப்போட்டான், அந்தப் பிரமதகணங்கள் அந்த யக்கியத்தைப் பஸ்ப மாகப்பண்ணிப்போட்டு கையாயத்தைக்குறித்துப் போனார்கள்.

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

வேதன்தேவ கணங்களுடன் விரைந்

தோதுபூமி யடைந்துவுயிர்ப்பிச்சை

தீதிலா லளித்துத்தெக்ஷன்முதற்

சேதமின்றிச் செய்தாறதைச்செப்புவாம்.

பிரம்மதேவரானவர் தேவகணங்களுடனே கூட பூமியை அடைந்து தக்ஷன் முதலானபேர்களை பிழைக்கச்செய்து சமாதானம் பண்ணினாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேயர் வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! பிற்பாடு சமஸ்ததேவகணங்களும் ருத்திரசேனையினர்
லே அபஜயப்பட்டவர்களான ரிதுக்கள் சதசியாள் முதலானவர்கள் பயத்தை
யுடையவர்களாய் பிரம்மதேவரை யடைந்து நமஸ்காரம்பண்ணி சமஸ்தவிருத்
தார்த்தத்தையுஞ் சொன்னார்கள் பூர்வம் இப்படி வரப்போகிறதையறிந்து தக்ஷ
ணுடைய பக்கியத்தைக் குறித்துப்போகாமலிருந்த பிரம்மதேவரானவர் ஒரு
வார்த்தைசொன்னார். மிகவும் தேஜசையுடைய புருஷன் அபராதம்பண்ணி
யிருந்தாலும் அவனிடத்திலே துவேஷிக்கிறபேர்களுக்கு சேஷமமுண்டாகமாட்
டாது யக்கிய பாகத்திற்குரிய ருத்திரனை திரஸ்கரித்து நடத்தியபடியால் இவ்
வளவு தொந்தரைநேர்ந்தது இப்பவும் தயாநிதியான அந்த ருத்திரனுடைய
பாதாரவிர்த்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கூழிப்பியுங்கள், அவர் கோபித்துக்
கொண்டால்லோகபாலாளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்தலோகங்களும்
நாசத்தையடைந்துபோகும் பாரியையினாலே பிரிவுபட்டவராகியும் இருதயத்
தில் துர்ப்பாஷைகளினாலே அடக்கப்பட்டுமிருக்கிற அந்த ருத்திரதேவனை சீக்
கிரமாக நீங்கள் எக்கியத்துக்குப் புனச்சந்தானத்தைக்கோறி கூழிப்பியுங்க
ளென்று ஆக்கியாபித்து பிதுர்க்கள் பிரஜாபதிகள் தேவர்கள் இவர்களுடனே
தம்முடைய லோகத்தில் நின்றுத் திரிபுரவையியான ருத்திரனுக்கு ஸ்தானமா
கியும் இஷ்டமாகியும் அவர்களுக்கு வற்பத்தி ஸ்தானமாகியும் தபசு, யோகம்,
மந்திரங்களினாலே சித்தாள் சேவிக்கப்பட்டும் கின்னரர்கள், கந்தருவர்கள், அப்
சர ஸ்திரீகள் இவர்களாலே சர்வகாலமும் சூழப்பட்டும் நானுவிதங்களான
ரத்தினங்கள், தாதுக்கள், விருக்ஷங்கள், லதைகள், புதருகள் இதுகளையுடைய
துகளாகியும், நானுவிதங்களான மிருககணங்களாலே சூழப்பட்டும் நிர்மலங்
களாகிய மலையருவிகள், குகைகள், தாழ்வரைகளை யுடையதுகளாகியுமிருக்கிற
கிரகங்களிலே நாயகர்களுடனே கூடிவிலையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற தேவ
ஸ்திரீகளுக்குப் பிரீதியைப்பண்ணுகிறதாயும் மயில்களாலே சப்திக்கப்பட்டும்
மகரந்தங்களாயிருக்கிற வண்டிகளையுடைய ராகத்தையுடையதாகியும், கோகு
லங்களுடைய சப்தங்களாலேயும் உன்னத சாகைகளாகியும் இஷ்டத்தைக்
கொடாநின்று மிருக்கிற விருக்ஷங்களாலே பக்ஷிகளை அழைக்கிறதபோலும்
மிருக்கிற வனத்தையுடையதாகியும் ஆம்பல், செங்கழுநீர், பத்மம் இதுகளாலே
சூழப்பட்டும் மதுரமாகச் சப்திக்கின்ற பக்ஷிக்கூட்டங்களாலே விளங்கிக்கொ
ண்டுமிருக்கிற தடாகங்களையுடையதாகியும் கங்கையினாலே சூழப்பட்டும் பவித்
திரமாகியும் சுகந்தமாகியும் சலத்தையுடையதாகியுமிருக்கிற கைலாசகிரியை
யும் அந்தப் பர்வதத்திலே மிகவும் மனோக்கியமாகியும் அளகையென்று பெய
ரையுடையதாகியும் செளகந்திக மென்னப்பட்ட பத்மவனத்தை யுடையதாகி
யும் ருத்திரபகவானுடைய பாதாரவிர்த தூளியிலே மிகவும் பாவனங்களான
நந்தையென்றும் அளகந்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு நதிகளால்
சூழப்பட்டும் வெள்ளி, சுவர்ணம், மகாரத்தினங்கள் இதுகள்மயமான அனேக
விமானங்களாலும் யக்ஷஸ்திரீகளாலுஞ் சூழப்பட்டும் மின்னல்களோடே
கூடிக்கொண்டிருக்கிற மேகம்போல் விளங்குகிற குபேரனுடைய அந்தப் பட்

டணத்தையும் அபிஷ்டத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டும் ஆச்சரியசரங்களாயு
மிருக்கிற இலை, காய், கனிவர்க்கங்களையுடைய விருக்ஷங்களாலே சபகரமாகி
யும் இதரதகண்டங்களாயும் வண்டினங்களினது சுவரத்தையுடையதாகியுமிருக்
கிற அம்சங்களுடைய கூட்டத்துக்கு இஷ்டமாகியும் திடமான கொடித்
தண்டிகளையுடைய பத்மங்களாலே சூழப்பட்ட சரசுகளை யுடையதாகியும்
நூதனமான அரிசந்தன விருட்சங்களுடைய கரத்தினாலே யட்ச ஸ்திரீகளு
டைய மனதை அடிக்கடி மிகவும் சலிப்பிக்கிற செளகந்திக மென்னப்பட்ட
வனத்தையும் பத்மங்களுடைய சமூகங்களை யுடையதாகியும் கிம்புருஷாளா
லே சூழப்பட்டும் வையேரியங்களாலே பண்ணப்பட்ட பக்ஷிகளையுடைய நடபாவி
களையும் நூறுயோசனை தூரம் உன்னதமாகியும் நான்குபக்கமும் எழுபத்தைந்
துயோசனை தூரம் சாகைகளினாலே விஸ்தாரமாகியும் நான்கு பக்கமும் ஸ்திர
மான நிழலையும் பட்சிகளுடைய கூண்டுகளையு முடையதாகியும் தாபத்தைப்
போக்கடிக்கத்தக்கதாயு மோட்சத்தைக் கோருகிறபேர்களுக்கு இருப்பிடமா
கியும் மகாயோகஸ்வரூபமாகியு மிருக்கிற ஆலமரத்தின்கீழே கோபத்தைவிட்
டிருக்கிற யமன்போலும் சாந்தாளான மகாசித்தர்களாலேயும் குபேரனுலே
யும் சூய்யகாள், இராட்சசர்கள் இவர்களாலே பூசிக்கப்பட்டவராகியும் உபா
சனை, தபசு, சமாதி இதுகளுடைய மார்க்கத்தை யுடையவராகியும் லோகேஸ்
வரராகியும் பிரபஞ்சத்திற்கு இஷ்டராகியும் சந்தியாகால மேகம்போன்ற சரீ
ரத்தில் பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட்டும் சடை, சர்மம், சந்திரகலை முதலான
சின்னங்களைத்தரித்தும் தர்ப்பைமயமான ஆசனத்திலேயிருந்தும் ரிஷிஸ்வ
ரர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பிரசனம்பண்ணுகின்ற நாரதமகாரிஷிக்குப்
பரப்பிரம்மத்தை உபதேசிக்கிறவராயும் இடதுபாதபத்மத்தை வலத்துடை
யின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு இடது முழங்காலின்பேரிலே இடக்கையை
வைத்துக்கொண்டு வலது கையினுடைய மணிக்கட்டிலே ஜபமாலையைத் தரித்
துக்கொண்டு வலதுகையினால் பண்ணப்பட்ட தத்வமுத்திரையினாலே காணப்
படாநின்றும் பிரம்மானந்தத்திலே யேகாக்கிற சித்தராயிருக்கின்றவராயும்
யோகப்பட்டையை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற தியான சீலாளான மனுக்களுக்கு ஆதி
மனுவாகியு மிருக்கிற அந்தக்கிரீசனை லோகபாலாளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்
கிற சமஸ்த முனிசுளும் அடைந்து அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு தெண்
டனிட்டார்கள் அந்தக் கிரீசனும் சப்தமகாரிஷிகளுடன் அவ்விடத்திலே ஒரு
கின்ற பிரம்மாவைப்பார்த்து எழுந்திருந்து வாமனமூர்த்தியான பூமீமஹா
விஷ்ணுவானவர் காசிப்பிரஜாபதிக்குப் பிரணமம் பண்ணினாற்போல் சாஷ்
டாங்கமாகத் தண்டன் சமர்ப்பித்து நிற்கின்ற அந்தச் சந்திரசேகரனைப்
பார்த்து சிரித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

பிரம்மாலினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே! உம்மைச் சர்வசகத்துக்கும் சக்திபிஜஸ்வரூபாளான பிர
கிருதிபுருஷானுக்கும் காரணராகவும் பேதகுனியமாகியும் பரப்பிரம்மமாகியும்
அறிகிறேன் உம்முடைய அம்சாளான பிரகிருதி புருஷாவிடத்திலிருந்து

சிலந்திபூச்சிபோல் இப்பிரபஞ்சத்தைசுருஷ்டித்தும் இரகித்தம்சங்கரித்துக் கொண்டு மிருக்கிறீர் தர்மார்த்தங்களைக் கொடுக்கின்ற வேதத்தினுடைய ரட் சணைக்கு தகஷண நிரிந்திகரித்து யக்கியத்தைச் சுருஷ்டித்தீர் பிராம்மணன் மரியாதைகளுடன் அனுஷ்டானஞ் செய்கிற வர்னாசிரம தர்மங்களும் உம்மாலே நிர்நயம் பண்ணப்பட்டது சபகர்மத்தைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக்குப் பலமாகச் சொர்க்கமோட்சங்களைக் கொடுக்கின்றீர் அக்கிரமங்களைப் பண்ணுகின்ற புருஷனுக்குக் கோரமான நரகத்தைப் பண்ணுகிறீர் ஒருவராலேயும் உல்லங்கனம் பண்ணக்கூடாத பத்மநாபருடைய மாயையினாலே மோகிக்கப் பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாகியும் பேதபுத்தியையுடையவர்களாகியுமாக இருக்கிறவர்களிடத்திலேயும் சாதுக்களானபேர்கள் கிருபையைப் பண்ணுவார்கள் தெய்வத்தினாலே அடிக்கப்பட்டவனிடத்திலே பராக்கிரமத்தைப்பண்ணார்கள் ஆகையினால் அந்த மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாகியும் கர்மத்திலே பிரவர்த்திக்கின்ற சித்தத்தை யுடையவர்களாகியுமிருக்கிறபேர்களால் செய்யப்படுகிற அபராதத்தைப் பொறுத்து அந்தத் தட்சப்பிரஜாபதியினுடைய யக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டும் யக்கியத்திலே பாகத்தைக்கொடாமற் போகிறவர்கள் நிஷித்தமானயக்கியம் பண்ணினவர்களாக ஆகிறார்கள் யஜமானனான தகஷணையும் பிழைப்பித்து பகதேவனுடைய கண்களையும்கொடுத்து பிருகு மகாரிஷிக்கு மீசைகளும் உண்பெண்ணி பூஷாவுக்கும் பூர்வம்போலத் தந்தங்களும் உண்டாகட்டும் உம்மாலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட ஆயுதங்களினாலேயும் கற்களினாலேயும் பிளக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடைய தேவானுக்கும் ரித்துக்களுக்கும் சிக்கிரமாக ஆரோக்கிய முண்டாகப் படும் யக்கியத்திலேயிருக்கிற பூதார்த்தங்களையாவும் உம்முடைய பாகமாக விருக்கட்டும் அந்த யக்கியத்தைப் பூர்த்திசெய்ய வேண்டுமென்று பிரம்மதேவர் சொன்னார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அல்லலரீக்க மரன்தகஷணதங்களால்
மெல்லவேயழைக் கும்பிகுபாலனோர்
நல்லதகஷணல் யாகம்நடத்தியோர்
சொல்லுமற்புதம் செப்பியதாருமால்.

தகஷண் ருத்திரன் முதலான பேர்களாலே அழைக்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் அந்த தகஷணலே யக்கியத்தை நிறைவேற்றி வைத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாபாருவே! இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மதேவராலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட ருத்திரனுவர் சிரித்து பிரம்மாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லப்பட்டது.

வாரீர் பரேசனே! பரமாத்மாவினுடைய மரையினாலே மோகிக்கப்படுகின்ற அக்கியானிகளுடைய அபராதத்திற்குத் தக்கபடி என்னாலே தண்டனையானது செய்யப்பட்டது. அந்த தகஷப்பிரஜாபதி ஆட்டினுடைய முகத்தை யடையும்படியாயும் பகதேவன் மித்திரதேவனுடைய நேத்திரத்தையுடையவனாகவும் பூஷாவானவன் மாயை யசமானனுடைய பற்களாலே பகிச்சுத்தக்கவனாகவும் எனக்கு யக்கியசேஷத்தைக் கொடுத்தவர்களாயும் முறிக்கப்பட்ட அவயவங்களையுடைய தேவர்களும் மற்றரிதுக்களும் அசுவனி தேவர்களுடைய கைகளாலேயும் பூஷாவினுடைய அஸ்தங்களாலேயும் பாருகளையுடையவர்களாகவும் பிருகுமகாரிஷியானவர் ஆட்டினுடைய மீசையை மீசையாக உடையவராகத் தக்கவரென்று அனுக்கிரகித்தார்.

வாரீர் விதுரரே! அப்போது சமஸ்தபிராணிகளும் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற வார்த்தையைக்கேட்டு சந்துஷ்டமான மனதினாலே சாது சாது வென்று சொன்னார்கள். பிற்பாடு ரிஷிகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்ததேவர்களும் நீரேவந்து சமஸ்தமும் பண்ணப்படத் தக்கவரென்று சிவனைப் பிரார்த்தித்து அந்தச்சிவனுடனேயும் பிரம்மாவினுடனேயும் கூடினவர்களாய் அந்த எக்கியசாலையை வந்தடைந்து ருத்திரனுடைய சொற்படிக்கு அந்த எக்கிய பசவினுடைய சிரசை தகஷணுடைய சரீரத்துடனே கூடக்கூட்டி ருத்திரனாற் கடாஷிக்கப்படுகையில் தகஷணனவன் அந்த தகஷணத்திலே நித்திரை பண்ணினவன்போல் எழுந்திருந்து எதிரேயிருக்கின்ற சிவனுடைய தரிசனத்தினாலே சரத்தாலத்து மடுவானதுபோல் நிர்மலனாகியிருக்கையில் மரித்துப் போன பெண்ணை நினைத்துக்கொண்டு துக்கத்தினால் கண்களில் நீர்சொரிய ருத்திரனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணத்தோணுமல் வெகுபிரயாசத்தினால் மனதை நிறுத்தி ஈசனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

தகஷண் வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே! நம்மாலே நீர் பழிக்கப்பட்டபோதே உம்மாலே கிட்சை பண்ணப்பட்டேன். அதுவே எனக்கு அனுக்கிரமாயிற்று. நீர் முன்னே பிரம்மமாயிருந்துக்கொண்டு வித்தை தபசு விரதம் இதுகளாலே ஆசக்தாளான பிராம்மணனை முதலில் முகத்தினாலே ஜீவதத்துவத்தை ரட்சிக்கிறதற்காகவும் சம்பிரதாய பிரவர்த்தனத்தினாலே ஆக்கியாபிக்கிறதற்காகவும் சுருஷ்டித்தீர். (பசுபாலனுவன் பசுக்களை ரட்சிப்பதுபோல்) பிராம்மணனை ஆபத்துகளில் ரட்சிக்கிறீர் தத்வக்கியானியான சூனியனான அடியேன் துவார்த்தைகளாகிற பாணங்களினாலே தேவரீரை வெறுக்கப் பேசினேன். அதை

மறந்து அதோகதிலே விழுவினவென்றே கிருபாசாரத்தினாலே நனைந்திருக்கிற திருஷ்டியினாலே ரகித்தீர். அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள உமக்கு அடியேனால் செய்யத்தக்கதான பிரதியுபகாரம் ஒன்றுமிவ்லையென்று ருத்திரனைக் கூலமகொண்டு அந்ததக்ஷணவன் பிரம்மாவினாலே அனுக்கூறு பண்ணப்பட்டு உபாத்தியாயர் ரித்துகளுடனே கூட யக்கியத்தை விஸ்தரிப்பித்து விஷ்ணுவேவதையை அழைப்பிவிக்கத் தக்கதாகியும் மூன்று கபாலங்களிலே சேர்மானிக்கப்பட்ட புரோட்சத்தை வீராளான பிரமதகணங்களுடைய சம்சர்கதோஷத்தினுடைய சத்தியின் பொருட்டும் யக்கியசந்தானத்தின்பொருட்டும் அவிசையுடைவரான அத்துவரியுடனே தக்ஷன் விசத்த புத்தியினாலே ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறித்துத் தியானம் பண்ணினபோதே அந்த ஸ்ரீ ஹரியானவர் பத்துத்திக்குளையும் பிரகாசிப்பிக்கிற பிரபையினாலே சதசீருக்கிறபேர்களுடைய தேஜை அபகரிக்கத்தக்கதாகியும் பிறகத்திரதந்திர மென்னப்பட்ட ஸ்தோத்திரங்களை இறகுகளாகவுடைய கருடனாலே சமீபத்தை அடைவிக்கப்பட்டவராகியும், நீலமேக சியாமளராகியும், பிதாம்பரத்தை யுடையவராகியும், சூரியனைப்போலே பிரகாசிக்கின்ற கிரீடத்துடனே கூடினவராகியும் நீலங்களான கேசங்களாகிற வண்டுகளினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டு குண்டலத்துடனே கூடின திருமுகமண்டலத்தையுடையவராகியும் சங்குசக்கிரகதாகட்க சங்கங்களினால் ரகிக்கிரதிலே பராக்ரமத்துடனே கூடினவராகியும் வக்ஷசிலேவாசம் பண்ணப்பட்ட லட்சுமியை யுடையவராகியும் கம்பிரமான புன்சிறிப்புடனே கூடின கடாட்சத்தினுடைய லேசத்தினாலே லோகத்தையெல்லாம் சந்தோஷிப்பிக்கிறவராகியும், வன்மாலையையும், பக்கத்திலே சுழலாநின்ற ஆலவட்டம் சாமர சிரேஷ்டம் இதுகளையுடையவராகியும் சந்திரமண்டலம் போன்ற வெள்ளைக்குடையினாலே மேலே சோபாசயத்தை யடைந்தவராகியும் கோடிகூரியப் பிரகாசம்போலப் பிரத்தியட்சமான அந்த லக்ஷ்மிவல்லபனைப் பார்த்து பிரம்மா, இந்திரன், ருத்திரன் இவர்களை முக்கியமாகவுடையவரான சமஸ்தமான தேவகணங்களும் சிக்கிரமாக வெழுந்திருந்து சாஷ்டாங்கப் பிரணாமப்பண்ணி ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள். யக்கியேசுரமாகியும் விசுவசிருஷ்டிகளுக்கெல்லாம் பரமகுருவாகியும் சந்தனாதிகளாலே சூழப்பட்டவராகியுமிருக்கிற சுவாமியை தக்ஷப்பிரஜாபதியானவன் சந்தோஷத்தினாலே கிருதாஞ்சலியாய் சரணமடைந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறான் ஒருத்தராலேயும் பயமில்லாதவராகியும் மாயையைத் திரஸ்கரித்துப்போட்டு இருக்கிறவராய் மிருக்கிற தேவர்களுக்கு நமஸ்காரமென்று சொன்ன பின்பு ரித்துவிக்குகள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

ரித்துவிக்குகளுடைய ஸ்துதி.

வாரீர் அனஞ்சனனே! நாங்கள் நந்தீசுரனுடைய சாபத்தினாலே கர்மாசுத்தபுத்திகளாய் உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை யரியமாட்டாமல், உம்முடைய பிரசாதத்துக்குக் காரணமாகியும் திரிசுணத் மகமகியுமிருக்கிற யக்கியமுகத்தாலே உம்மையறிந்துக் கொண்டோமென்று சொன்னபின்பு சதசியாள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறார்கள்.

சதசியாள் ஸ்துதி.

ரக்ஷகார்தர சூனியமாயும் அதிகதுக்கத்தை யுடையதாகியும் அனந்தனுகிற மகாசர்பத்தினாலே கவியப்பட்டதாகியும், சுகதுக்கங்கள் சிதோஷணங்களாகிற பள்ளத்தையுடையதாகியும், காலானாகிற மிருகங்களுடைய பயத்தை யுடையதாகியும், சோகமாகிற காட்டுத்தீயை யுடையதாகியும், விஷயங்களாகிற கானல்சலத்தை யுடையதாகியுமிருக்கிற சம்சாரமார்க்கத்திலே யிருக்கப்பட்ட அகங்கார மமகாரஸ்பதங்களான மகா சமையுடனே கூடின அக்கியான சர்துக்களுடைய கூட்டமான நாங்கள் காமத்தினாலே விடப்பட்டவர்களாய் எப்போது உம்முடைய பாதமூலத்தை யடையப் போகிறதென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ருத்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் வரத்தைக்கொடுக்கப்பட்டசுவாமியே! அவாப்த சமஸ்தகாமனுகியும், நிஷ்காமானான ரிஷிகளினாலே மிகவும் பூசிக்கத்தக்கவனாகியுமிருக்கிற அபிஷ்ட பிரதமான பாதாரவிந்தத்திலே பண்ணப்பட்ட புத்தியை யுடையவனான உன்னை வித்தியாநயமான இந்தலோகம் ஆசாரபிரஷ்டனென்று சொல்லுவதை நான் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும் பெரியவானுடைய அனுக்கிரகத்தினாலேயும் அதை வித்தியாசமாய் எண்ணுகிறதில்லை என்று சொன்னார்.

பிருகமகாரிஷி ஸ்துதி.

அதிபிரயாசத்தினாலே பிரவேசிக்கத்தக்கதான தேவர்களுடைய மாயையினாலே அபகரிக்கப்பட்ட ஆத்மசத்தை யுடையவர்களாயும் பிரம்மாதிகளான சரீரிகளெல்லாம் தமசு என்னப்பட்ட மூலப்பிரகிருதியிலே சுபாவம் என்னப்பட்ட நித்திரையை அடைந்தவர்களாய் ஜீவாத்மாவின் விடத்திலே வியாபிக்கப்பட்ட உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை இப்போதும் அறியவில்லை ஆசிரதானுக்கெல்லாம் ஆத்துமாவாயும் பந்துவாகியுமிருக்கிற பசுவான் பிரசன்னமாகக் கடவரென்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான்.

பிரம்மா ஸ்துதி.

பதார்த்தங்களுடைய பேதங்களைக்கிரகிக்கிற இந்திரியங்களினாலே பார்க்கிறது உம்முடைய நிஜஸ்வரூபமென்று கியானத்துக்கும் கியானவிஷயமான அர்த்தத்திற்கும் காரணமான சத்வாதிகுணங்களை ஆஸ்ரயமாகவுடைய பிரகிருதி பிராகிருதங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக விருக்கிறவர் நீரேயன்றி வேறில்லையென்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்.

இந்திரன் ஸ்துதி.

வாரீர் அச்சதனே! இந்த விசுவங்களுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமாகியும், மனதுக்குங் கண்களுக்குங் ஆனந்தவர்த்தகமாகியுமிருக்கிற உம்முடைய ரூபம் சுரத்துவேஷிகளைப் போக்கடிக்க உயர்வெடுக்கப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடையதுகளாகியும் அஷ்டவிதங்களாகியுமிருக்கிற தண்டங்கள்போலொத்த

புஜங்களோடே கூடினதாக உற்பவித்திருக்கிறதென்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான்.

ரித்துவிக்குப் பத்தினிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் யக்கிய மூர்த்தியே! உம்மை ஆராதிக்கிறதின் பொருட்டு பிரம்மா வினாலே உண்டாக்கப்பட்ட இந்த எக்கியம் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய அபராதத்தில் ருத்திரபசுபதியினாலே தும்சிக்கப்பட்டது. பசுவிம்சா லக்ஷணமான உச்சவந்தையுடைய இந்த எக்கியத்தைச் செந்தாமரைக் கண்களினாலே பாவனம்பண்ணுமென்று துதித்தார்கள்.

ரிஷிகள் ஸ்துதி.

வாரீர் ஹேயப்பிரத்தியனுன பகவானே! சிலர் காமத்தையனுஷ்டிக்கிற கர்மத்தினுடைய பலத்தோடே ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியை உபாசிக்கிறார்கள் உம்மை உபாசனை பண்ணுகிற அந்த லக்ஷ்மியை நீர் ஆதரிக்கிறீர் ஆனபடியினாலே உம்முடைய திவ்வியசேஷ்டிதம் அகடிதகடனு ரூபமாக இருக்கிறதென்று துதிசெய்தார்கள்.

சித்தர்கள் ஸ்துதி.

சம்சாரக்கிலேசமாகிற தாகத்திலே பிடிக்கப்பட்ட எங்களுடைய மனதாடிய சுகமானது உம்முடைய கதையாகிற அமிர்தமயமான நதியிலே பிரவேசித்ததாய் பிரம்மானந்த மக்கினான முத்தனைப்போலே அழிந்துபோச்சு தென்று துதித்தார்கள்.

தக்ஷபத்தினி ஸ்துதி.

வாரீர் ஈசனே! உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன் தலையில்லாமல் உடல் மாத்திரமுள்ள புருஷன் சோபியாததுபோல் எம்முடைய யாகமானது உம்மையன்றி பிரகாசிக்கவில்லை ஆனபடியினாலேயும் கார்த்தையான ஸ்திரீயுடனே கூட நம்மைரக்ஷியுமென்று பிரார்த்தித்தான்.

லோகபாலாள் ஸ்துதி.

வாரீர் நிரதிசயமான ஐசுவரியத்துடனே கூடினவரே! நீர் தேகாபிமானிகளாலே காணப்படுகிறவரன்று கியான திருஷ்டியினாலேயும் காணத்தக்கவரன்று பஞ்சபூதங்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான நீர் பஞ்சபூதங்களுடனேயும் கூடினவராக பிரகாசிப்பதும் உம்முடைய மாயைதானென்று துதித்தார்கள்.

யோகீஸ்வராள் ஸ்துதி.

வாரீர் பிரபுவே! விஸ்வரூபியான உம்மிடத்திலே யிருக்கின்ற ஜீவாத்மாக்களைச் சதந்தரங்களாகப் பரர்க்கத்தக்கவனைக் காட்டிலும் உமக்கு இஷ்டனுனவன் ஒருத்தனுமில்லை இதரதேவதா லுபாசனம் பண்ணாமல் பத்தியினாலே உம்மையே பஜனைபண்ணினபேர்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைப்பண்ணும் ஜகத்தினுடைய உற்பத்தி ஸ்திதிசங்கார நிமித்தியமாக உம்முடைய சங்கற்பத்தினாலே பேதிக்கப்பட்ட சத்வாதி குணங்களையுடைய ஆத்மமாயையினாலே பண்

ணப்பட்ட பிரம்மாதி பேதபுத்தியையுடைய உமக்குப் பிரணமமென்று துதி செய்தார்கள்.

சப்தப்பிரம்மமான வேதபுருஷன் ஸ்துதி.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட சத்வகுணத்தை யுடையவராகியும் அதினாலேதானே தர்மாதி புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவராகியு மிருக்கிற உம்முடைய நீயை நானும் இந்திராதி தேவதைகளும் அறியமாட்டோம் அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேனென்று துதிசெய்தார்.

பகவானுன உம்முடைய தேஜசினாலே மிகவும் விருத்தியடைகின்ற தேஜசையுடைய நான் பிரசித்தமான எக்கியாதி கர்மங்களிலே தேவதைகள் பொருட்கு எனது வாயினால் நனைக்கப்பட்ட அவிசை வசிக்கிற அந்த எக்கிய ரக்ஷகராகியும் பஞ்சவித எக்கிய மூர்த்தியாகியும் பஞ்சவிதங்களான யசர்மந்திரங்களினாலே ஆரதிர்க்கப்பட்டவராகியு மிருக்கிற எக்கியபகவானுன உம்மைச் சேவிக்கிறேனென்று துதிசெய்தான்.

தேவதைகள் ஸ்துதி.

முன்னே கற்பார்த்தத்திலே ஜகத்தைக் கற்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு ஆதிபுருஷனுன நீர் ஜலத்திலே நாகபரியங்கத்திலே சயனித்துக்கொண்டு சித்தாளாலே தியானம்பண்ணப்பட்ட கியானமார்க்கத்தை யுடையவரான நீர் இப்போது கண்முன்னே சஞ்சலிக்கிறீர் தாசாளான எங்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று துதிசெய்தார்கள்.

கந்தர்வ அப்சரசக்கள் ஸ்துதி.

வாரீர் தேவனே! மீசி முதலான இந்த நவப்பிரஜாபதிகளும் பிரம்மேந்திராதிகளும் ருத்திரனை முன்னிட்டிக் கொண்டிருக்கிற முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளும் உம்முடைய அம்சா அம்சங்களாக விருக்கிறார்கள் இந்த ஜகத்தை லீலாஸ்தானமாகவுடைய உமக்குப் பிரணமத்தை நித்தியமாகப் பண்ணுகிறோமென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

வித்தியாதரர்கள் ஸ்துதி.

புருஷார்த்த சாதனமான சரீரத்தையடைந்து புத்தியில்லாதவன் உம்முடைய மாயையினாலே நான் என்னுடையதென்கிற அபிமானத்தைப்பண்ணி தனக்கு அனுக்ஷியாத பாரியா புத்திராதிகளாலே நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் நிசமாகாத சப்தாதி விஷயங்களிலே ஆசையை யுடையானே யிருக்கிறான் உம்முடைய கதாமீர்த்தத்தைப் பானம் பண்ணுகிறவன் அக்கியானத்தைத் தூரத்திலே விட்டவனு யிருக்கிறானென்று துதிசெய்தார்கள்.

பிராம்மணாள் ஸ்துதி.

யாகம், அவிசு, அக்கினி, ஹோத்திரம், மந்திரம், சமித்திகள், தம்பங்கள், பாத்திரங்கள், சதசியாள், ரித்துவிக்குகள், தம்பதிகள், தேவதைகள், சேரமஸ்தை, ஆச்சியம், பசுவும் நீரே முன்னே நீர் பாதாளத்தில் நின்றும் பூமியை

வராகருபியாய் கஜகிரேஷ்டயானது தாமரைக் கொடியை யெடுப்பதுபோல் கோரப்பல்லினாலே லீலையினாலே எடுத்திர் அப்படிப்பட்ட உம்முடைய சந்தரி சனத்தைக் கோருகின்ற எங்களுக்குப் பிரசன்னமாகக் கடவீரென்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப்பிரகாரம் சமஸ்தமான பேராலேயும் ஸ்தோத் திரஞ் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ருத்திரனாலே நரசம்பண்ணப்பட்ட எக்கியத்தைப் பிரம்ம குமாரனான தக்ஷன் நடப்பித்தான் சர்வாத்மாவாய் சர்வபாலங்களையும் புசித்திற்ற பகவான் தம்முடைய பாகமான திரிகபால் புரோடசக்தியிலே பிரியப்பட்டவர்போல் தக்ஷனை யழைத்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ஐகத்துக்குப் பரமகாரணனாகியும் ஆத்மேசுவரனாகியும் சர்வ சாக்ஷியாகியும் கயம்பிரகாசனாகியும், நிருபாதியாகியும், ஐகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறவனாகியும், ரக்ஷிக்கிறவனாகியும், சங்கரிக்கிறவனாகியு மிருந்து அந்தந்தக் காரியங்க ளுக்கு யோக்கியமான பேரைத்தரிக்கிறேன் அப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மமான என்னைச் சிரசு அஸ்த முதலான அங்கங்களையுடைய புருஷனைச் சரீரத்திற்கு வேறுபாடானவனென்று சொல்லக்கூடாதுபோல் என்னிடத்திலே பக்தியை யுடையவன் பிராணிகளிடங்களிலே யிருக்கிற என்னை வேறென்கிற புத்தியைப் பண்ணும் விருக்கவேண்டும் சத்வகுண ரூபியான ஸ்திதிசுர்த்தாவாகிய விஷ்ணு வும் ரஜோகுணரூபியான சிருஷ்டிகுர்த்தாவாகிய பிரம்மாவும் தமோகுணரூபி யான சம்ஹாரகுர்த்தாவான சிவனும் இம்முன்று பிரகாரமாக இருக்கிற என்னைப்பேதமாக எண்ணுவான் சுகத்தை யடைவனென்று பகவானாலே ஆக்கியா மிக்கப்பட்டு பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியான தக்ஷன் ஹரியை திரிகபால் புரோடசமென்கிற கிருதுகினாலே பூசித்து ருத்திரன் முதலான தேவானையும் பூசித்து அவபிருதஸ்தான மென்கிற யாகத்தினுடைய முடிவிலே சோபமா ளான தேவதைகளையும் இதரதேவதைகளையும் பூசித்துப் பிற்பாடு ரித்துவிக் ருகளுடனேகூட கர்மத்தைமுடித்து அவபிருதஸ்தானத்தைப்பண்ணி தன்னு டையதான பிரபாவத்தினாலே காமசித்தியடைந்த தக்ஷப்பிரஜாபதிக்குத் தரு மத்திலேயே புத்தியைக்கொடுத்து அந்தத் தேவதைகளும் அவர்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் தக்ஷகுமாரியான சதிதேவி சரீரத்தைவிட்டு ஹிமவா னுடைய பாரியையான மேனையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே திரும்பவும் பிறந் தாளென்று கேட்டிருந்தோம் அந்தப் பார்வதியானவள் திரும்பவும் வேறே ஒருவனிடத்தில் மனதில்லாமல் பிரளயகாலத்தில் நித்திரையை யடைந்த யோ கமாயையானது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை யடைந்தாற்போல் அந்த ருத்திரனையே புருஷனாக அடைந்தான்.

இந்தப் பிரகாரம் தக்ஷனுடைய யாகத்தை நரசம்பண்ணின ருத்திரன் து சரித்திரம் பிரகஸ்பதியினுடைய சிஷியரான உத்தவரிடத்தில் நின்றும் நம் மாலே கேட்கப்பட்டது இந்தப் பரிசுத்தகரமாகியும் கீர்த்திகரமாகியும் ஆயுள் விருத்திகரமாகியும் பாபாசிகளை நரசம்பண்ணுகிற ஈசனுடைய சரித்திரத்தை நித்தியமாகக்கேட்டு அந்தப் பிரகாரம் கீர்த்திக்கிறவன் பக்திக்கெல்லாம் உத் பத்தி ஸ்தானமான பக்தியையுடையவனாய் சகலபாவங்களையும் போக்கிச் சுகமாயிருப்பான்.

எ ட் ட ல வ து அ த் தி யா ய ம் .

கலி விருத்தம்.

இதுவரைக்கு மியலுமனுளின்றன்
கதுமெனுங்கன்னி யாவமிசத்தினிற்
சதியில்பிராப்தமான தக்ஷயக்கியத்தின்
கதையின்சாரம் கழறினதாமரோ.

இதுவரைக்கும் மனுவினுடைய கன்னியா வம்சத்திலே பிராப்தமான தக்ஷயக்கியத்தினுடைய கதைசொல்லப்பட்டது.

இனிமேல் மனுவினுடைய புத்திரவம்சத்தில் பிராப்தமான திருவனு டைய சரித்திரம் ஐந்து அத்தியாயங்களினாலே சொல்லப்படுகின்றது.

குருவினுடைய சந்திரனத்திலே சபத்தினிமாதாவினுடைய ரோஷவச னத்தினாலே பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்ட தருவனுடைய தவனினாலே ஸ்ரீமந்நாராயணரைச் சந்தோஷப்பித்ததைச் சொல்லுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! சனகசனந்தனுதி ரிஷிகளும், நாரதரும்; ருபுவும்; அரு ணும்; அருணியும்; எதிலும், பிரம்மபுத்திராளான இவர்களுக்கெல்லாம் ஸ்து திரே தசுகளாய் நயிஷ்டித பிரம்மசரியத்திலே விருந்துகொண்டு கிரகந்தா சிரமத்திலேவாசம்பண்ணினதில்லை அதர்மத்தினுடைய பாரியையான மிரு ஷையானவன் டம்பென்று ஒருபிள்ளையையும் மாயையென்று ஒருபெண் னையும் இரண்டுபேரையும் பெற்றான். அந்த இரண்டுபேரையும் அடித்திரிந்து நிருதியானவன் வாங்கிக்கொண்டான். அந்த டம்ப மாயைகளுக்கு வேபம் நிகர்த்தியும் உண்டாச்சது அவர்களிடத்தில் நின்றும் குரோதமும், இச்சை யும் உண்டாச்சது அதுகளில் நின்றும் துர்க்கதியும், கனியுமும் உண்டாச்சது அத்தது துர்க்கதியினிடத்திலே கலியானவன் பயத்தையும், மிருத்தியுமாயும், உண்டாக்கினான். அதுகளில் நின்றும் யாதனையென்றும் நிறையென்றும் துரு

ஸ்திரீ புருஷ மிதானமுண்டாச்சது. இவர்களெல்லாம் அதர்ம விருஷத்தினுடைய சம்சாரஹேதுக்களான சாகைகள் இந்த சாகைகளைச் சிரேயசைக் கோருகின்ற புருஷனுடைய ஆசரியாமலிருக்கக்கடவன் பிரதிசுற்கம் என்னப் பட்ட பிரளயஞ் சொல்லப்பட்டது. புண்ணியகரமான இந்தப் பிரதிசுற்கத்தைக்கேட்டு புருஷன் தன்னுடைய சம்சாரதுக்கத்தை விட்டுவிடுகிறான்.

வாரீர் குருவம்ச சிரேஷ்டரே! இனிமேல் புண்ணிய கீர்த்தியாகியும், ஹரியினுடைய அம்சமான பிரம்மாவினுடைய தேககார்தியில் நின்றும் பிறப்பையுடையவனான சுவாமய்யு மனுவினுடைய புத்திரவம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன் சதருபை என்னப்பட்ட ஸ்திரீக்கு மனுவினுடைய பிள்ளைகளான பிரியவிருதன், உத்தானபாதன் இவர்களிரண்டுபேரும் வாசுதேவமூர்த்தியினுடைய அம்சமாகையினாலே ஜகத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே உத்தான பாதனுக்குச் சனீதியென்றும், சுருசியென்றும் இரண்டு ஸ்திரீகள் அவர்களுக்குள்ளே சுருசியென்றவன் பதிக்கு அத்தியந்த இஷ்டையாயும் சனீதியென்பவன் பதிக்கு இஷ்டமில்லாதவளாயு மிருந்தான் அந்தச் சுருசியினுடைய பிள்ளையான உத்தமனைச் சீராட்டிக்கொண்டிருக்கிற தகப்பனுடைய மடியிலேற வேண்டுமென்று உத்தானபாதன் அருகிற்சென்ற துருவனைப்பார்த்து ராஜா சந்தோஷப்படவில்லை அந்தச் சமயத்தில் சுருசியானவன் சக்களத்திப்பிள்ளையான துருவனைப்பார்த்து ராஜா கேட்டுக்கொண்டிருக்கப் பொறுமையுடனே கர்வத்தினாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் குழந்தாய்! நீ ராஜகுமாரனாயிருந்தாலும் என்கர்ப்பத்திலே பிறவாததால் உனக்கு ராஜாசனங் கிடைக்கமாட்டாது. ராஜாவுடைய சிங்காதனத்தை இச்சிக்கிறவனையாலும் தபசினாலே பரமபுருஷனை ஆரதித்து அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னுடைய கர்ப்பத்திலே பிறப்பை சம்பாதிக்கக்கடவாயென்று சபத்தினி மாதாவுடைய தூவார்த்தைகளினாலே அடிக்கப் பட்டவனாய் தண்டத்தினாலே அடிக்கப்பட்ட சர்ப்பம்போல் ரோஷத்தினாலே பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அழுதையுடன் தாயாருடைய சந்திதானத்திலே போய் துடிக்கின்ற உதட்டையுடைய அந்தக் குழந்தையை சனீதியானவன் மடியிலேயெடுத்து வைத்துக்கொண்டு சபத்தினியான சுருசிசொன்ன வார்த்தையை அந்தப் புத்திரன் முகமாய்க்கேட்டு சோகமாகிற காட்டுத்தீயிலே வாடின கொடிபோல தைரியத்தைவிட்டு தர்மரைப் புஷ்பம்போலொத்த நேத்திரங்களினாலே கண்ணீரைவிட்டு தீர்க்கமான பெருமூச்சுடன் சோகத்தினுடைய கரையைக் காணமாட்டாமல் தன்னுடைய குழந்தையைப் பார்த்து துருவார்த்தை சொன்னான்.

வாராய் குழந்தாய்! பராளிடங்களிலே அபராதத்தை யென்னுதே பரணாத்துதிக்கப்படுகிறவனானே அந்தத் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான் பாக்கியநீயானான் என் உதரத்திலே தரிக்கப்பட்டு என்னுடைய ஸ்தன்னியத்தினாலே விருத்தியும் அடைந்தாயென்று சுருசிசொன்னவார்த்தை யதார்த்தமே, ராஜா

வானவன் என்னைப் பாரியையென்றும், அங்கீகாரம் பண்ணுகைக்குச் சங்கீரப்படுகிறான். ஆனபடியினாலே நீ துவேஷத்தை விட்டவனாய் சுருசியின் குமாரனான உத்தமனைப்போல் ராஜாசனத்தை இச்சிக்கிறவனானால் அதோஷ்டான சுவாமியினுடைய பாதாரவிர்த்தத்தை ஆரதிக்கக் கடவாயென்று அவன் சொன்னவண்ணம் செய்யத்தக்கது யதார்த்தமே பிரம்மாவானவர் சத்வாதி குணங்களையுடையவரான பகவானுடைய பாதபத்மத்தைப் பூசித்து யோகிகளாலே சேவிக்கத்தக்கதான பரமேஷ்டிபதத்தை யடைந்தார். உனக்குப்பாட்டனாகியும் பூச்சியனாகியு மிருக்கிற மனுச்சக்கரவர்த்தியானவன் அந்த பகவானைச் சர்வார்திரியாய் யென்கிற புத்தியினால் அதிகமான தஷணையையுடைய எக்கியங்கனினாலேபூஜித்து அன்னியர்களாலே அடையக்கடாமலிருக்கிற அகண்ட மண்டலாதி பத்தியத்தையும் அந்தத்திலே மோஷுசகத்தையும் அடைந்தான்.

வாராய் குழந்தாய்! பக்தாளிடங்களிலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவராகியும், மோஷுத்தை யுடையவராகியும், பிரம்மாதிகளாலே தேடப்படும் அஸ்தத்திலே பத்மத்தை தரித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ஸ்ரீமகாலக்ஷியியினாலே தேடப்படுகிற அவனைவிட வேறொருவன் உந்துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவனைக் காணென்று சொல்லுகிற தாயாருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு தைரியத்தினாலே மனதை நிக்கிரகித்து துருவனானவன் பிதாவினுடைய பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான் அந்த விருந்தார்த்தத்தை நாரதர்கேட்டு அவனிடத்துக்குவந்து அவனுடைய செயலை அறிந்து பாவத்தைப் போக்கடிக்கின்ற கையினாலே சிரசிலே வுபரிசித்து ஆச்சரியத்துடனே ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

இவன் சிறுபிள்ளையாயிருந்தாலும் தன்மாற்றான் தாயாருடைய மானக் குறைவான துஷ்டவார்த்தைகளைக்கேட்டு சகியாத கூத்திரியர்ளுடைய ஆச்சரியகரமாயிருக்கிற பிரபாவத்தை என்ன சொல்லப்போகிறெனென்று தமக்குள்ளே ஆச்சரியத்தை யடைந்து அவனைநோக்கி வாராய் குழந்தாய் சர்வ சம்பத்துடனேகூடின தகப்பனாருடைய கிரகத்தைவிட்டு நீ ஒருவனாய் எங்கே போகிறாய். உனது சவஜனத்தில் நின்றும் உண்டான அவமானத்தினாலே தப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறவனாகத் தோணுகிறதென்று சொன்ன நாரதருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு துருவன் சொல்லுகிறான்.

பகவத்தியானத்தைப் பார்க்கிலும் இந்த ஐசவரியம் எவ்வளவென்று சொல்லுகிற அவனுடைய கருத்தை அறிந்து மாற்றான் தாயாரான சுருசியினுடைய மம்மபேதியான வார்த்தைகளால் நொந்திருக்கிற மனதையுடைய இவன் சமாதானத்திற் குட்படமாட்டானென்று தெரிந்துகொண்டு நாரதர் அவனைநோக்கி ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் குழந்தாய்! வினையாட்டிலே ஆசத்தியுடையவனாகியும், சிறுபிள்ளையாகியு மிருக்கிற உனக்கு அவமானமும், சன்மானமும், இப்போதுயேதக்

கியமாகப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. மானம் அவமானமென்கிற விவேகமிருந்
தாலும் புருஷனுக்கு மோகத்தைவிட்டால் விசனத்துக்கு வேறே ஏதுக்க
னில்லை. வித்துவானானவன் சஸ்வரனுடைய அனுக்ஷத்தையன்றி நம்முடைய
வியாபாரங்கள் பலயேதுக்கள் ஆகமாட்டாதென்றறிந்து பகவத்சங்கற்பத்தி
னால் உண்டானமட்டுக்கும் சந்தோஷத்தையடைவன் நீதாயாராலே உபதேசிக்
கப்பட்ட யோகத்தினாலே ஸ்ரீபகவானுடைய பிரகாசத்தை யடையவேண்டு
மென்று இச்சிக்கின்றாய் அந்த பகவானே ஆரதிக்கிறது மகாப்பிரயாசை
யென்று என்னுடைய நிச்சயம் மனனசீலாளான ரிஷிகள் நானாப்பிரகாரங்க
னாகக் காமலோகங்களினாலேயும் சமாதியினாலேயும் தேடிக்கண்டுபிடிக்கவில்லை
ஆனபடியினாலே இந்த நிஷ்பலமான கோறிக்கையை யொழிக்கத்தக்கது புரு
ஷார்த்தங்களுக்கு யோக்கியமான வயசுவந்தபோது எத்தனம் பண்ணப்போ
கிறாய் குணசிரேஷ்டனான புருஷனைக்கண்டு சந்தோஷிக்கவும் குணமில்லாத
புருஷனைக்கண்டு தயைபண்ணவும் சமானமான புருஷனிடத்திலே சினேகம்
பண்ணவும் வேண்டும் அவர்களிடங்களில் யசசையும் அவமானத்தையும்
விரோதத்தையும் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்ன நாரதமகாமுனியின் வார்த்
தையைக்கேட்டு துருவன் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் பகவானே! சுகதுக்கங்களிலே சமமான மனதை யுடைத்தான
மகாத்துமாக்களுக்கு இந்தச் சாந்தியானது சொல்லத்தக்கது ஸ்ஷாத்திர சபா
வத்தையடைந்து வினையமில்லாத என்னுடைய மனதிலே சுருதியினுடைய
துர்வார்த்தைகளாகிற பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிறபடியினாலே இந்
தச் சாந்தியானது மனதில் தரிக்கவில்லை. எனது பிதூர்பிதா மகாதிகளினாலே
யும் அன்னியாளாலேயும் அடையப்படாம லிருக்கிற மூன்றுலோகத்தைக்
காட்டிலும் உத்கிருஷ்டமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையவேண்டுமென்று
இச்சையையுடைய எனக்கு நல்வழியைச் சொல்லுமென்று துருவனாலே
சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு நாரதமகாமுனியானவர் சந்தோஷப்பட்டு
பாலனாயிருக்கிற துருவனைப்பார்த்து தையையுடன் ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார்.

வாராய் குழந்தாய்! உன்னுடைய அபீஷ்டத்துக்குத் தாயாராலே சொல்
லப்பட்ட மார்க்கம் ஷ்ட்குணபரிபூரணரான வாசுதேவனே காரணராகையினு
லே அவரிடத்தில் அசஞ்சலமான மனதினாலே பஜனைபண்ணவேண்டும் தர்
மார்த்த காமமோக்ஷங்களென்கிற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரீஹரியினுடைய
பரதபஜனமே முக்கியம் உனக்கு சேஷமமுண்டாகப் போகிறது யமுனையினு
டைய தீரத்திலிருக்கின்ற மதுவனத்திலே அந்த ஸ்ரீஹரியானவர் முக்கியமாய்
வாசஞ்செய்வார் அந்தவனத்தைக் குறித்துப்போய் யமுனையின் மங்களகர
மான தீர்த்தத்திலே திரிகாலமும் ஸ்நானம்பண்ணி உனக்கு உசிதங்களான
தேவதா நமஸ்காராதி நித்தியகர்மங்களைச்செய்து தர்ப்பைகளால் பண்ணப்
பட்ட ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ரேசக, பூரக, சும்பகங்களென்கிற
மூன்றுபிரதானமான பிராணாயாமத்தினாலே பிராணவாயு, இந்திரியங்கள், மனது
இதுகளுடைய சுஞ்சலத்தை மெள்ளத் தள்ளிப்போட்டு தைரியத்துடனே

ஆதிசூருவான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தியானம்பண்ணி பக்தாஸிடங்களிலே சர்வ காலமும் அனுக்கிரகத்தைப்பண்ணுகிறவராகியும் வரங்களைக்கொடுக்கின்ற பேர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராகியுமிருக்கின்ற பகவானே ஏகாக்கிரமானமனதினாலே தியானம்பண்ணுகிறவன் அந்த பகவத்தியானத்தில் நின்றும் திரும்புகிறதில்லை சிரேஷ்டமாகியும், ரகசியமாகியுமிருக்கிற அந்தத் தியானமந்திரத்தை ஏழு நாளைக்கு ஜபிக்கிற புருஷன் தேவதைகளையெல்லாம் காண்பான் அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரீக்கெரப்பான பூசையைச் சொல்லுகிறேன் கேள் பரிசுத்தங்களான தீர்த்தங்களினாலேயும் புஷ்பமாலைகளினாலேயும் கந்தமூலபலங்களினாலேயும், பிரியமான துளசியினாலேயும், பூச்சிய பாத்திராதிகளினாலேயும், ஸ்வர்னம் வெள்ளி முதலான பகவத்பிரதிமை அல்லது பிரிதிவி ஜலாதிகளிலே யாகிலும் பூஜித்து விஷயங்களிலே பிரவர்த்தியாமலிருக்கிற மனதையுடையவனாய், தியானசீலனாய், சார்தனாய், மவுனத்தோடே கூடினவனாய், மிதமாககந்த மூலபலன்களைப் புசித்து பெரியோர்களால் விதிக்கப்பட்டபடி பூசைகளையும் மந்திர இருதயமான துவாதசாக்ஷரியினாலே மந்திரமூர்த்தியான பகவான் பொருட்டு பண்ணக்கடவாய் மனோவாக்கு காயங்களால் பக்தியுடனேகூடி பூஜிக்கிறபேர்களுக்கு பக்தியைவிருத்தி பண்ணுகிறதாய் பிராணிகளுக்கு தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களிலே இஷ்டமானதைக் கொடுக்கிறார் இந்திரியசுகங்களிலே விரக்தனானவன் அதிகமான பக்தியினாலே அந்தப் பகவானே ஆத்மாவினுடைய மோக்ஷத்தின்பொருட்டு பஜனைபண்ண வேண்டுமென்று நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ராஜகுமாரனான துருவன்கேட்டு நாரதரைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணி சேவித்து ஹரியினுடைய சரணங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற மனோகரமான மதுவனத்தைக் குறித்துப்போனான். பிற்பாடு நாரதர் உத்தானபாத ராஜாவினுடைய அந்தப் புரத்திலே பிரவேசித்து அந்த ராஜாவினாலே பூசிக்கப்பட்டவராய் சுகமாக ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் ராஜாவே! வாட்டத்துடன் கூடினமுகத்தோடே தீர்க்கமாக என்னயோசனை பண்ணுகிறாய்? என்னுடைய தர்மார்த்தகாமங்களுக்கு இழிவோ? என்று பிரஸ்னைபண்ணுகின்ற நாரதமுனியைப்பார்த்து ராஜாசொல்லுகிறார்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! என்னுடைய குழந்தை ஐந்துவயதிலேமகாபுத்தி மாயை திருஷ்டிப்பிரியனா யிருக்கிறவன் தன்தாயாருடனே தையயில்லாத ஸ்திரீஜனத்தினாலே துரத்திவிடப்பட்டான். இளப்பையடைந்து பசியுடனே வாடுகின்ற முகாரவிர்த்தத்தை யுடையவனாய் அநாதனாய் வனத்திலே படுத்துக் கொண்டிருக்கின்ற யெனது குழந்தையை மிருகங்கள் பகியாமலிருக்குமா? ஸ்திரீமோகத்திலே துர்ச்சனாளுக்கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனாயிருக்கிற நான் பிரீதீயினாலே மடியிலே யேறவந்த பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷியாமற்போன என்னுடைய துஷ்டசபாவத்தைப் பாருமென்று சொல்லுகிற ராஜாவைப் பார்த்து நாரதர் சொல்லுகிறார்.

வாரும் பிள்ளாய் ராஜாவே! ஜகத்தை யெல்லாம் வியாபிக்கத்தக்கின கீர்த்திசம்பாதிக்கப்போகிற பிள்ளையினுடைய பிரபாவத்தையறியாமல் தெய்

வத்தினுலே ரக்ஷிக்கப்படத்தக்கின அந்தப்பிள்ளையைக் குறித்து நீ விசனப் படவேண்டாம் லோகபாலாளையுஞ் செய்யக்கூடாத தபசு முதலான கர்மத்தைப்பண்ணி உன்னுடைய கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாகவரப்போகிறானென்று தேவரிஷியான நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை விசுவாசத்துடனே கேட்ட ராஜாவானவன் ராச்சியஸந்தியை அநாதரவு பண்ணின பிள்ளையைத்தானே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். தருவன் மதுவனத்திலேபோய் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி சுசியாய் அந்த ராத்திரி உபவாசமாகவிருந்து புத்திசமதானத்துடனே கூடினவனாய் நாரதருடைய ஆக்கியாபிரகாரம் பரமபுருஷனை ஆரதித்துச் சரீரமிருக்கிறதற்காக மூன்றுநாளேக்கொருதரம் விளம்பழம் இலந்தைப்பழம் இதுகளைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு ஹரியைப் பூசித்தவனாய் ஒருமாசத்தைப்போக்கி மறுமாசம் ஆறுநாளேக்கொருதரம் பழுத்து உதிர்ந்த இலை திரணங்களை பக்ஷித்தும் மூன்றுமாசம் ஒன்பது நாளேக்கொருதரம் தீர்த்தத்தைப் பக்ஷித்தும் புண்ணிய கீர்த்தியான சுவாமியைச் சமாதியோகத்தினுலே பூசித்தும் நான்காமாசத்திலே பனிரண்டுநாளேக்கொருதரம் வாயுவைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு சுவாச நிரோதனம் பண்ணினவனாய் சுவாமியைத்தானே தியானம்பண்ணிக்கொண்டும் ஐந்தாமாசத்திலே சுவாச நிரோதமுடையவனாய் பிரம்மத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு பாதத்தினுலே சலியாமல் ஸ்தூணுவானதுபோலே யிருந்துகொண்டும் பூதேந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமான மனதை சப்தாதி விஷயங்களில் நின்று ஆக்குஷித்துப் பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டும் மகதகங்காரங்கள் முதலான தத்துவங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகியும் பிரகிருதி ஜீவானுக்கு ஈசுவரனாகியிருக்கிற பிரம்மத்தைத் தரிக்கின்ற தருவனுக்கு மூன்றுலோகங்களும் நடுக்கினதுகள். தருவனுடைய பாதாங்குஷ்டத்தினுலே ஊணப்பட்ட பூமியானது கஜேந்திரன் ஏறியிருக்கின்ற ஓடமானது அடிக்கடி இடம்வலமாக வணங்குவதுபோல் பூமியானது பாதிமட்டும் வணங்கிற்று; அந்தத் தருவனுனவன் தன்னுடைய இந்திரியத் துவாரங்களையும் பிராணவாயுவையும் விஷயங்களிலே ஓடாமல் நிறுத்தி ஏகாந்த பக்தியினுலே விஸ்வரூபியான பகவானைத் தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் லோகபாலானுடனேகூடின லோகங்களெல்லாம் மூச்சடங்கி உபத்திரவத்துடனே பகவானைச் சரணமாக அடைந்து விக்கியாபனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர் பகவானே! சராசராத்மகமான சர்வபிராணி சரீரத்துக்கும் இப்படிப்பட்ட பிராணசங்கட தசையை ஒருக்காலும் அறியோம் ஆனபடியினுலே எங்களை இந்தத் துக்கத்தில் நின்று ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற தேவதைகளைப் பார்த்துப் பகவான் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் தேவதைகளே! இந்தப்பாலான தருவன் அரிதான தபசு செய்கிறதினுலே உங்களுக்குப் பிராணவாயுவினுடைய தகைவு உண்டாச்சது. இவன் என்னிடத்திலே நிறுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் இருக்கிறான் அவனை நிவர்த்திப்பிக்கிறேன் நீங்கள் பயப்படாமல் சொஸ்தானத்துக்குப் போங்களென்று அருளிச்செய்தார்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

கல விநுந்தம்.

துரியமாமன துள்ளதுருவனும்
ஹரியைஸ்தோத்திரஞ் செய்தேயவரிடத்
தரியால்வர மெல்லாமடைந்துதன்
ஹரியராச்சிய மாண்டதுரைசெய்வாம்.

துருவனுனவன் ஹரியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி யவரிடத்தில் நின்று அபிஷ்டமான வரங்களெல்லாம் அடைந்த பீர்தியினுலே பிதாவினுலே கொடுக்கப்பட்ட ராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணினானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பகவத் வாக்கியத்தினுலே பயத்தைவிட்ட தேயதைகள் பகவானை நமஸ்கரித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். பிற்பாடு ஆயிரஞ்சிரசுடைய பகவானும் கருடாருடராய் பக்தனான தருவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினுலே மதுவனத்தைக் குறித்துப்போனார். அந்தத்தருவன் யோகபரிபக்குவத்தினுலே திரமான புத்தியினால் தன்னுடைய இருதய புண்டரீகத்திலே கருடாருடராய் மின்னலைப்போல் பிரகாசித்து மறைந்த பகவானை சீக்கிரமாக வெளியிலே அந்தப் பிரகாரமே கண்பெயந்தவனாய்ச் சரீரத்தைத் தண்டத்தைப்போலே வணங்கிப் பூமியிலே நமஸ்கரித்து அந்த பகவானைக்கண்களினுலேபார்த்து பானம் பண்ணுகிறவன் போலவும் கையினுலே ஆலிங்கனம் பண்ணி கொள்ளுகிறவன் போலவுயிருந்தான். அதைக்கண்டு பகவான் தன்னுடைய குணங்களைத் தோத்திரம் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்துத் தோத்திரம் பண்ணத்தெரியாமல் கையைக்கப்பிக் கொண்டிருக்கிற தருவனைப் பார்த்து வேதமயமான சங்கத்தினுலே கிருபையோடே அவன் கபாலத்தில் பரிசித்தார் அந்த சூணத்திலேதானே வேதமயமான சரஸ்வதியையடைந்து ஜீவேஸ்வரஸ்வரூபத்தின் நிச்சயத்தை யறிந்தவனாகியும் பக்தியினுலே யுண்டான பீர்தியையுடையவனாகியும் சர்ஸ்வத ஸ்தானத்தை யடைப்போகிறவனாகியுமிருக்கிற தருவனுனவன் பகவானைத் தோத்திரம் பண்ணினான்.

சமஸ்த சக்தியை யுடையவராகியும் பிரகாசியாமலிருந்த என்னுடைய வாக்கேந்திரிய முதலானதைப் பிரகாசிப்பிக்கச் செய்தவராகியுமிருக்கிற உமக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன். வாரீர் பகவானே சத்வாதி குணங்களை யுடையதாகியும் மாயையென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்ற உம்முடைய சக்தியினுலே மகதகங்காரங்கள் முதலான சர்வ பிரபஞ்சத்தையும் கிருஷ்டித்து அதிலே அனுப்பிவேசெத்து அந்தரியாமியர் யிருந்துகொண்டு அந்த மாயாவிகாரங்களான இந்திரியங்களினுலே தாருக்களிலே ஒரு அக்கினிதானே நானுவிதமாகப் பிரகாசிக்கிறுபோல் நானுபமாகப் பிரகாசிக்கிற நம்மாலே கொடுக்க

பகவான் தருவனுக்கு காசுகிகோடுத்தது

கப்பட்ட கியானத்தினாலே சரணமாக அடைந்த பிரம்மாவானவன் தூங்கியெழுந்த புருஷனைப்போல இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்த்தார். முத்தர்னுக்கெல்லாம் ரக்ஷகமான உம்முடைய பாதமுலமானது செய்தகன்றிமறவாத புருஷனாலே எப்படிதான் மறக்கப்படும். சமுசாரத்துக்கு ஒழிவையும் மோகத்தையும் கொடுக்கின்ற உம்மை அர்த்தகாம நிமித்தமாக உபாசிக்கிறவர்கள் நிச்சயமாக உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்கள் சுவத்தோடே சமானமான தேகத்தினாலே அனுபவிக்கத்தக்கதான சுகத்தைக் கோறி கற்பகவிருஷமான உம்மை அர்ச்சிக்கின்றார்கள். விஷயசம்பந்தத்திலே உண்டாசத்தக்க சுகம் நரகத்திலேயும் உண்டாகும், அதுகோரத்தக்கதன்று அவர்கள் அப்படிப்பட்ட தேகபோக்கியமான சொல்பசுகத்தைக் கோருகிறதினாலே உம்முடைய மாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே பிராணிகளுக்கு உம்முடைய பாதாரவிர்த்த தியானத்தினாலும் உம்முடைய பக்தாளுடைய சத்தகதைபக கேட்கிறதினாலும், உண்டாகிறசுகம் தன்னுடைய ஆனந்தரூபமான பிரம்மானுபவத்திலே உண்டாகமாட்டாது. உம்மிடத்திலே சர்வதாபத்தியையுடையவர்களாகியும் நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாகியும், மகான்களாகியு மிருக்கிறபேரானுடைய சகவாசமானது எனக்கு இடைவிடாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும் அவர்களுடைய சகவாசத்தினாலும் உம்முடைய குணகதையாகிற அமிர்தபானத்தினாலும் பயங்கரமாகியும் அதிகமான துக்கத்தையுடையதாகியுமிருக்கிற சமுசார சமுத்திரத்தினுடைய கரையைச் சேக்கிரமாக ஏறுவேன். ஸ்தாவரசங்கம ரூபங்களாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்துடன் கூடினதாகியும் தூலமாயுமிருக்கிற இந்தமிராட்டு ரூபத்தை நான் அறிவேன். இதைப்பார்க்கிலும் வேறுபட்டதாகியும் மனவாக்குகளினாலே எட்டப்படாமலுமிருக்கிற உம்முடைய கிஜஸ்வரூபத்தை நான் அறியேன். பிரபஞ்சத்திலும் கர்மத்திலும் அகப்படாதவராகியும் அளவில்லாத கியானமுடையவராகியும், பரிபூரணராகியும்; விகாரமில்லாதவராகியும், சர்வத்துக்குங் காரணமாகியும் வட்குணபரிபூரணராகியும், திரிகுணத்தில் அகப்படாதவராகியும் சங்கற்பக்கியானத்திலே அகப்பட்டதாயும் நிபந்தனையுடைத்தான மரியாதையை யுடையதாயுமிருக்கிற சர்வத்தையும் பூரணமான கியானத்தினாலே பார்த்துக்கொண்டு பிரபஞ்சவிலட்சணமாக யக்கியரூபியாகியும், ஸ்வகாரணராகியும், ஆதியந்தகுணியராகியும், ஆனந்தஸ்வரூபராகியும் நிர்விகாரராகியுமிருக்கிற உம்மைச் சரணமாக அடைகிறேன். இச்சிக்கப்படுகின்ற பசுபுத்திராதி பலன்களைச்சிந்திக்கச் செய்கின்ற உம்முடைய பாதபத்மத்தை அர்த்தகாமாதி அபேட்சையினாலே பஜனைபண்ணுகின்ற தினுளான எங்கனையும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபியான நீர் கன்றைவிட்டுத்திரும்புகின்ற பக்வானது போலே ரட்சிக்கிறேன்று புத்திமானான தருவனாலே தோத்திரம்பண்ணப்பட்டவராய் பக்தானிடத்திலே பிரீதியையுடையவரான பகவான் அந்த தருவனைப்பார்த்து சந்தோஷித்து ஒருவார்த்தைசொன்னார்.

வாராய் ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய மனதிலேயிருக்கிற இஷ்டத்தை நான் அறிவேன் போசனத்தினையிட்ட மிரத்தையுடையவனான நீ அந்

னியர்களாலே அடையப்படாமலும் தேஜோமயமாயும் சூரியாதி நவக்கிரகங் களும் அசுவனியாதி நட்சத்திரக்கூட்டமும் செக்கிலேபிணைக்கப்பட்டன சமு ல்மரமானதுபோல் சமுலத்தக்கதாகியும் அவாந்தரகல்ப வாசிகளுக்குப்பிற் பாடு இருக்கிறதாகியும் நட்சத்திரரூபாளான யமன்-அக்கினி-காசியபர் சப்த ரிஷிகள் முதலானபேர்களும் பிரதட்சணமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு மிருக் கிறபதத்தை உனக்குக்கொடுக்கிறேன், உன்னுடைய தகப்பன் உன்வசத்திலே ராச்சியத்தைவைத்துப்போட்டு தபசுக்கு வனத்தையடைந்தபிற்பாடு கர்ம த்தை ஆஸ்ரயித்தவனாய் சிந்திக்கப்பட்ட இந்திரியபோகத்தையுடையவனாய் இருபத்தாறாயிரம் வருஷம் பூமியைரட்சிக்கப்போகிறாய். உன்னுடைய பிரா தாவான உத்தமனுனவன் வேட்டைக்குப்போன விடத்திலே நாசத்தையடை ந்திருக்கையில் அவனிடத்திலே பிரீதியையுடைய அவன்தாயாரான சுருசியா னவன் அவனைத்தேடிக்கொண்டு காட்டுத்தீயிலே பிரவேசிக்கப்போகிறான். நீயக்கியமூர்த்தியான என்னை பூரணமான தட்சணையையுடைய யக்கியங்களி னாலே பூசித்து தேகார்த்தத்திலே என்னைநினைத்து மறுபடியும் ஜன்மத்தைய டையாத யதிகளுடைய உயர்ந்தஸ்தானத்தைப்போலும் சப்தரிஷிகளுடைய பதத்தைக்காட்டிலும் மேலானதாயும் சர்வலோகங்களினாலும் நமஸ்கரிக்கப் பட்டதாயுமிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையப்போகிறாயென்று அனுக்கிரகித்து அவன்பார்த்துக் கொண்டிருக்க தம்முடைய ஸ்தானத்தையடைந்தார். அந் தத்துருவனும் அற்பசகத்தை யடைந்தோமென்று சந்தோஷமில்லாதவனாய் பட்டணத்தையடைந்தானென்று சொல்லுகிறமைத்திரேயரைப்பார்த்து விது ரர்சொல்லுகிறார்.

வாரீர் பிரம்மலிஷ்டரே பரமபுருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையுடைய துருவன் அடையக்கூடாத உத்தமமான ஹரியினுடைய பரமமான ஸ்தானத்தை ஒரு ஜன்மத்திலேதானே அடைந்திருந்தும் எப்படி திருப்தியில்லாதவனுனெ ன்று கேழ்க்கிறவிதாரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! சபத்தினிமாதாவினுடைய வசனமாகிறபாணங்களினு லே அடிக்கப்பட்டதற்குத் தக்கபலனை அடைந்தோமேயன்றி மோட்சத்தை இச்சியாமற்போனோமேயென்றும் விசனமடைந்தான்.

துருவன் வாக்கியம்

ஸ்திரீதேவதீரயாளான சனந்தர்முதலான ரிஷிகள் அனேகஜன்மங்களில் யோகாப்பியாசஞ்செய்து அறியப்படாத பகவானுடைய பாதாவிந்தச் சா யையை ஆறுமாசங்களில் அடைந்தும் பேதபுத்தியால் அக்கியானிகளுக்கெ ல்லாம் தலைவனுன நான் நாரதருடைய வசனத்தை யதார்த்தமாகக் கிரகிக் காமல் எனக்கும்பீழப்பட்ட ஸ்தானத்தையுடைய தேவதைகளினாலே மோசம் போய் நம்மாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட இந்தஸ்தானமானது (ஆயுசில்லாத புரு ஷனுக்கு வயித்தியஞ் செய்ததுபோல்) வியர்த்தமாயிற்று. சமுசாரதுக்கத் தைப் போக்கடிக்கின்ற ஜகத்ரூபியான பகவானைத் தபசினாலே பிரசன்னராக்

கப்பண் ணுவித்துக்கொண்டும் மோட்சத்தையுடையபாம்பாக்கியானானான் தரித்திரனுனவன் சக்கரவர்த்தியான ராஜாவினிடத்திலின்றும் உயிரெய் யையாசித்ததுபோல திரும்பவும் சம்சாரத்தையே யாசித்தேனென்று தன் னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டு வருகின்ற துருவனை அங்கிருக்கிறவர்கள் கண்டு உத்தானபாதராஜாவண்டையிற்சென்று இச்சேதி உரைக்க அவன் (மரித்துப்போனபிள்ளை பிழைத்துவந்ததுபோல்) நினைத்து இந்தச் சந்தோஷ சமாச்சாரஞ் சொன்னவனுக்கு மகத்தாகியவிலைபெற்ற முத்தாரத்தைக்கொ டுத்து உத்தமமான அசுவங்கையுடையதாகியும் சொன்னபட்டங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ரதத்தின்பேரிலேறிக்கொண்டு பிராமணன் பெரி யவர்களாயிருக்கிற பந்துக்களாலேயும் மந்திரிகளாலேயும் சூழப்பட்டவனாய் சங்கத்தொனி-பேரிகை-வாத்தியம்-மத்தளம்-வேதகோஷ்டம் - புள்ளாங்குமல் இதுகளுடனே பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டான். அவனுடைய பட்டமகிழியான சுனீதியும் சுருசியும் சொன்னத்தினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல்லக்கின்பேரிலே உத்தமனென்கிற பிள்ளையுடனே ஏறிக்கொண்டுபோய் பட்டணத்துக்கு வெளியிலே யிருக்கின்ற உத்தியானவனத்தினுடைய சமீ பத்திலே வருகின்ற துருவனைப்பார்த்து உத்தானபாதராஜா ரதத்தில் நின் றும் சீக்கிரமாக இறங்கிமவுனத்துடனே கிட்டப்போய் உடம்பு தெரியாத ஆசையையுடையவனாய் பிள்ளையைக் கைகளினாலே ஆலிங்கனம்பண்ணி அடிக்கடி உச்சியில் முகந்துகொண்டு குளிர்ச்சியான ஆனந்தபாஷ்பங்களி னாலே ஸ்நானம்பண்ணுவித்தான். சற்ஜனாளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டனான துரு வனுனவன் தகப்பனுருடைய பாதங்களிலே நமஸ்கரித்து அவருடைய அனுக் கிரகம்பெற்று மாதாவான சுனீதியையும் சுருசியையும் நமஸ்காரம்பண்ண மாற்றாந்தாயான சுருசியானவள் பிள்ளையான அந்தத்துருவனையெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலே தடுக்கப்பட்ட வார்த்தையுடன் சிரஞ்சீவியாயிருக்கக்கடவையென்று அனுக்கிரகம் பண்ணினான். சகலபிரா னிகளும் (ஜலங்கள் பள்ளத்தில் பாய்கிறப்போல்) துருவனை வணங்கினா் கள். உத்தமனும் துருவனும் இரண்டுபேரும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பிரீதி யையுடையவர்களாகக் கட்டிக்கொண்டு சரீரசம்பந்தத்தினால் ரோமாஞ்சங்க ளுடனே பொருந்தினவர்களாக மிகவும் சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள் துரு வனுடைய தாயாரான சுனீதியானவள் தன்னுடைய பிராணனைப்பார்க்கிலும் இஷ்டனுபிள்ளையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு அவனுடைய சரீரசம் பந்தத்தினாலே சுகத்தை யடைந்தவளாய் மனவியாதியை விட்டுவிட்டாள்.

வாரீர் விதுரரே! ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலே நனைக்கப்படுகின்ற வீரமா தாவான சுனீதியினுடைய ஸ்தனங்களில் நின்றும் புத்திரவாச்சல்லியத்தி னாலே பாலானது அடிக்கடி பெருகிற்று. அந்தச்சமயத்தில் ஜனங்கள் சுனீதி யைப்பார்த்து தெய்வாதீனமாக உன்னுடையபிள்ளையானவன் வெருகாலம் காணுமற்போய்திரும்பவும் உன்னையடைந்து உன்னுடைய மனோவியாதியை யெல்லாம் போக்கடித்ததற்குறி இப்பூமண்டலத்தையும் இரட்சிக்கப்போகி ருனென்று சொல்லி துருவனைப்பார்த்துப் பந்தாளுடைய துக்கத்தைப்

போக்கடிக்கின்றவராயும், தினாளான புருஷானால் பூசிக்கப்பட்டவராயுமிருக்கின்ற பகவான் உன்னாலே நன்றாகப் பூசிக்கப்பட்டானென் றிர்தப் பிரகாரம் ஜனங்களினாலே கொண்டாடப் பட்டவனாகப் பிராதாவுடனே கூடியிருக்கிற துருவனை உத்தானபாத ராஜாவானவர் பட்டணத்து யானையின்பேரிலேறிக் கொண்டு சந்துஷ்டனாகவும் சனங்களினாலே தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவனாகவும் பட்டணத்துப் பிரவேசித்தான், அந்தப்பட்டணத்திலே அந்தந்த வீதிகள்தோறும் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மகரதோரணங்கள், பலபூஷங்களுடனே கூடின வாழைமரங்கள், கழுமரங்கள், மாந்துளிகள், தூதன வஸ்திரங்கள் புஷ்பமாலைகள், முத்துமாலைகள் இவைகளினால் கட்டப்பட்ட தோரணங்களினாலும் வாசல்கள்தோறும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தீபஸ்தம்பங்களுடனே கூடின பூரணரும்பங்கள் சொர்ணமயங்களான உபகரணங்களுடனே கூடின மெத்தைகளினாலேயும் நான்கு திக்குகளிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சம்பத்து களுடனே கூடின விமான சிகரங்களுடைய காந்திகளினாலேவிளங்குகின்ற நார்சந்தி வீதிகளுடன் பூரணமாய் மார்க்கங்களில் சந்தனக்குழம்பினாலே நனைக்கப்பட்டு பொறிகள் அசுஷதைகள், புஷ்பங்களினாலும் வெகுபிரகாசமான அலங்காரங்கள் செய்திருக்கிற பட்டணத்திலே பிரவேசமாய் வருகிற துருவனைப்பார்த்து புரஸ்தீர்கள் மங்கள திரவியங்களான அட்சதைகள் வெள்ளைக்கடுகுகள் திர்த்தம் அறுகம்புல் புஷ்பங்கள் பழங்கள் இவைகளையெல்லாம் ஆசீர்வாதங்களைப்பண்ணி இறைக்க இப்படி சகலவைபவத்துடனே மனோகரமான கீதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு விலையில்லாத ரத்தினமயமாயும் பால்துரைகளுக்குச் சமானமாகிய படுக்கைகளும் சுவர்ணமயங்களாகியும், தந்தமயங்களாகியுமிருக்கிற வுபகரணங்களும் விலையில்லாத ஆசனங்களுள்ளதாயும் ஸ்படிகமயமாயும் மரகதமயமாகியுமிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்தின தீபங்கள் எதிரீ பிரதிமைகளுடன் விளங்குகிறதாயும் ரமணியமான உத்தியான வனங்களினாலேயும் நானாவிதங்களான திவ்யதருக்களினாலேயும் மதுரமாகச்சப்திக்கின்ற பட்சிமிருகங்களினாலேயும் மதுரமாகக் கானப்பண்ணின்ற வண்டிகளினாலும் வைரேரியமான படிக்கட்டுகளையுடையதான நடபாலிகள் பத்மங்கள் கருநெய்தல் ஆம்பல் இவைகளையும் அம்சங்கள் நீர்க்காக்கைகள் முதலானபட்சிக் கூட்டங்களினாலே ரமணியமான கோஷங்களையுடையதாயும் சுவர்க்கம்போல் மனோக்கியமா யிருக்கிற பிதாவினுடைய கிரகத்தில் பிரவேசித்து வெகுபிரகாரமாகப் பிதாவினால் உபாலாஸனம் பண்ணப்பெற்று ஜயந்தனைப்போலச் சுகமாக விருந்தான் அப்படிப்பட்ட கிரகத்திலே துருவன் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் ராஜரீஷியான தகப்பன் துருவன் பிரபாவத்தைக்கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து யவ்வனத்தை யடைந்தவனாகியும் பிராணிகளுக்கெல்லாம் சம்மதனாயுமிருக்கிற துருவனைப் பூமிக்கு அபிபதியாகப் பண்ணி விஷயபோசங்களில் விரக்தியடைந்தவனாய் உத்தமமான கதிக்கு யோசனைபண்ணிக்கொண்டு தவச நியித்தியம் வனத்தை யடைந்தான்.

ப த் த ர வ து அ த் தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

துணையில்லாமற் துருவனொருவனாய்
அணிகொளுமள காபுரிக் கேகியே
தணிவிலாததன் றமைபனைக்கொன்றவன்
மணிசிரம்முடி மண்ணின்ற்போக்கினான்.

துருவ னொருவனாகவே அளகாபுரி பட்டணத்துக்குப்போய் பிராதாவான உத்தமனைக் கொன்றயட்சர்களை வதைத்தானென்று அவனுடைய பராக்கிரமஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! அந்தத் துருவனுனவன் பிரஜாபதியான சிம்சுமாரனுடைய பெண்ணாகிய பிரிமியை விவாகம்பண்ணி அவளிடத்தில் நின்று கல்பனென்றும் ஸற்சரனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் வாயுவினுடைய பெண் இளையென்கிற பாரியைனிடத்தில் உற்பவனென்கிற பிள்ளையும், ஸ்திரீ சாதிக் கெல்லாம் ரத்தினம்போலொத்த ஒரு பெண்ணையும், பெற்றான். உத்தமன் விவாசமில்லாதவனாக வேட்டைமார்க்கம்போன விடத்தில் பலவான ஒரு யட்சனாலே இமோத்பர்வதத்திலே அடிக்கப்பட்டான். அந்த உத்தமனுடைய மாதாவான சுருசியும் அந்தப் பிள்ளையினுடைய கதியையடைந்தாள். அதைக் கேட்டு துருவன் பிராதாவினுடைய வதைத்தைச் சகியாதவனாகி ஜயப்பிரதமான ரத்தினம்பேரிலேறிக்கொண்டு புண்ணிய சனங்களுக் கிருப்பிடமாகியும் இமோத்பர்வதத் தாழ்வரையிலே ருத்திரசேவர்களான பூதங்களினாலும் குய்யகர்களாலும் பூரணமாயிருக்கிற அளகாபுரியைப்பார்த்து ஆகாயத்தையும் திக்குகளையும் சப்திக்கும்படியான சங்கத்தைப் பூரிக்க அந்தத்தொனியினாலே யட்சஸ்திரீகள் பயத்தையடைய யட்சாள் அந்தசத்தத்தைச் சகியாதவர்களாகி ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் நின்றும் வெளிப்புறப்பட்டு ஓடிவந்துடித்தார்கள். அவர்களைப்பார்த்து உக்கிரமான தனுசையுடையவனாகியும், மகாரதனாகியுமிருக்கிற துருவனுனவன் ஒவ்வொருத்தனை மூன்று மூன்று பாணங்களினாலே ஏககாலத்திலே யாவரையும் அடித்தான் இப்படியாவருக்கும் நெற்றியில் புதைத்திருக்கிற பாணங்களைப்பார்த்து அவனுடைய கரலாகவத்திற்குக் கொண்டாடி அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் அந்த லசுஷத்து முப்பதினாயிரம்பேர்களும் ஏககாலத்தில் துருவன்பேரிலே உழுகித்தடி, படைக்கத்தி, எரியீட்டி, குலம், கோடாலி, சத்தி, தடி, உலக்கை, சித்திரமான இறகுகளையுடைய பாணங்கள் இவைகளினாலே கோபத்தையடைந்தவர்களாய் வருஷித்தார்கள்.

அப்போது அந்தத் துருவனுடன் வருஷதாரையினுலே மறைக்கப்பட்ட பர்வதம்போல் காணப்படவில்லை. ஆகாசத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற சித்தர்கள் சூரியனுக்குச் சமனாகியிருக்கின்ற துருவன் யக்ஷாளாகிற சாகரத்திலே முழுகிப்போய் விட்டானென்று ஆஹாகாரஞ் செய்தார்கள் அந்தச் சமயத்திலே பணிக்கட்டத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு பிரகாசியாநின்ற சூரியனுடன் போல் அந்த அஸ்திரங்களுடைய சமூகத்தை தன்னுடைய பாணங்களுடைய சூரணமாகப்பண்ணி அவர்களுடைய கவசங்களையும் வச்சிராயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட பர்வதம்போல் பேதித்துக்கொண்டு சரீரங்களிலே பிரவேசிக்கும்படி பாணங்களை வருஷித்தான்.

இப்படி சேதிக்கப்பட்ட யக்ஷபடாளுடைய சந்தரமான குண்டலங்களை யுடைய சிரசுக்கள், சொர்ணமயமான பீனமரம்போன்ற துடைகள் அஸ்தகடகங்களோடே கூடியகைகள், முத்தாரங்கள், தோள்வளைகள், கிரீடங்கள், மகாவிலைபெற்ற பாகைகள் இவைகளினுலே பரப்பப்பட்ட அந்த யுத்தபூமியானது வீராளுக்கு - சிலாக்கியமாக விளங்கினது அந்த ராஜசிர்ஷ்டனுடன் துருவனுடைய பாணங்களினுலே அடிபட்டவர்கள்போக மிருந்த யக்ஷகணங்கள் பாணங்களினுலே திரளாக அறுக்கப்பட்ட அங்கங்களை யுடையவர்களாய் சிம்மத்தினுலே யடிக்கப்பட்ட யானைகளைப்போல் அந்த யுத்தபூமியைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார்கள் மானவோத்தமனுடன் துருவன் அந்த மகாயுத்தத்திலே ஒரு ஆயுதபாணியையும் பாராதவனாய் சத்துருக்களுடைய பட்டணத்தைத் தடுக்கத்தக்கவனு யிருந்தாலும் மாயாவிசுருடைய நடத்தையை அபிரியாதவனாகையால் அந்தப் பட்டணத்திலே பிரவேசிக்காமல் சத்துருக்கள் திரும்பவும் எதிர்த்து வருவார்களென்று சங்கையுற்றவனாய் சாக்கிரதையுடனிருக்கையில் பெருங்காத்தினுலே அலைக்கப்பட்ட சமுத்திரகோஷத்தைப்போல் மகத்தாகிய சப்தத்தையும், நான்கு திக்குகளிலேயும் தூளெழும்புகிறதையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் நான்குதிக்கிலும் பிரகாசமான மின்னல்களை யுடையதாகியும் பயங்கரமான சப்தங்களை யுடையதாகியு மிருக்கிற மேகக்கூட்டங்களினுலே ஆகாசமானது வியாபிக்கப்பட்டும் இரத்தமாம்சங்கள், மலமூத்திரங்கள், கோழைகள், தலையில்லாதவுடல்கள், பர்வதங்கள், கதை, பரிசம், கத்தி, உலக்கைகள் முதலான அனேக ஆயுதங்களையும் வருஷித்துக்கொண்டு ஓடிவந்ததுகள் மதகஜங்களும், சிங்கங்களும், வியாக்கிரங்களும் கும்பு கும்பாக ஓடிவந்ததுகள் சமுத்திரமும் பயங்கரமான அலைகளினுலே பூமியை நான்கு பாரிசத்திலும் கவிந்து பிரளயகாலத்தைப்போல் பயங்கரமான மகாசப்தமுண்டாச்சது இப்படி அதைரிய சாலிகளுக்குப் பயங்கரங்களான நடத்தையை யுடைய அசுரர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட மாயைப்பார்த்து பிரம்மரிஷிகளெல்லோருங்கூடி அந்ததுருவனைநோக்கி வாரும்பிள்ளாய் துருவனே! சாரங்கமென்கிற தனுசையுடையவராகியும், தேவராகியும் ஆசிரதாளுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறவராகியு மிருக்கின்ற சுவாமியானவர் உன்னுடைய சத்துருக்களை நாசம் பண்ணக்கடவரென்று அனுக்கிரகித்தார்கள்.

ப தி னு ர வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

துண்ணெனத்தலைப் போக்குத் துருவனால்
நண்ணும்யக்ஷாளின் நாசத்தனைக்கண்டு
மண்ணில்சவாயம்பு மனுவானவர்வந்து
எண்ணில்தத்வ மியம்பிரிவர்த்தித்தார்.

துருவனுலே செய்யப்பட்ட யக்ஷாளுடைய நாசத்தைப்பார்த்து சவாயம்பு மனுவானவர் தாமேவந்து துருவனைத் தத்வவுபதேசத்தினுலே அந்த யுத்தத்தில் நின்றும் நிவர்த்திப்பித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லப்பட்ட ரிஷிகளுடைய வாக்கியத்தை உபதேசம்போல் கேட்டு ஆசனம்பண்ணி பரிசுத்தனாய் தனுசிலே நாராயணஸ்திரத்தைச் சந்தானம்பண்ணின தக்ஷணத்தில் சூயசகாளால் மீர்மிக்கப்பட்ட மாயைகள் கியானம் பிறந்தவனுக்கு சம்சாரக்கிலேசங்கள் நாசமடைவதுபோல் நசித்ததுகள். அந்தத் திவ்வியமான நாராயணஸ்திரத்தைப் பிரயோகியாகின்ற துருவனுடைய தனுசிலிருந்து சுவர்ணமயங்களான கட்டுகளையும், அம்சங்களின் இறகுகளையும், பயங்கரமான சப்தங்களையுமுடைய பாணங்கள் வெளிப்புரப்பட்டு சத்துருக்களுடைய சேனையிலே மயில்கள் வனத்திலே பிரவேசிக்கிறுப்போல் பிரவேசித்து திசுண்ணியமான முனையை யுடைய அந்தப் பாணங்கள் நான்கு பக்கத்திலேயும்பீடிக்க அதைச்சுக்கமாட்டாமல் யக்ஷாள் கோபத்தையடைந்தவர்களாய் ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு படத்தை விரித்துக்கொண்டு சிறுகின்றசர்ப்பங்கள் கருடனை எதிர்க்கிறுப்போல் எதிர்த்த யக்ஷபடாளைச் சர்நியாசிகள் சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு அடைகிற பரலோகத்தை யடைவிப்பித்தான்.

இப்படி சித்திரரதனுடன் துருவனுலே அடிக்கப்பட்ட யக்ஷபடாளை பிதாமகனுடன் சவாயம்பு மனுவானவர் பார்த்து ரிஷிகளுடனே அந்தத் துருவனையடைந்துருபையினுலே ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் குழந்தாய்! நிரபராதிகளான இந்த யக்ஷபடாளையடிக்க ஏதுவாகியும் நரகத்துவாரமாகியு மிருக்கிற கோபத்தைவிட்டுவிட்டு சத்புருஷானாலே நிந்திக்கப்படுகின்ற இந்தக்காரியம் நம்முடைய குலத்துக்கு யோக்கியமன்று உன்பிராதாவை ஒருயக்ஷன் சங்கரித்திருக்க அவன் நிமித்தம் உன்னுலே வெகுபேர் அடிக்கப்பட்டார்கள் பரமத்துமையில் நின்றும் உண்டான இந்த ஜடமானதேகத்தை ஆத்தமாவென்று நினைத்து பசுக்கள்போலே ஒருத்தரை இம்சிக்கிறது பகவானையே சரணமாக வடைந்த சாதுக்களுக்கு மீர்க்க

மன்று நீபாலியத்திலேயே ஆராதிக்க அசக்தியாகியும் சராசராத்மகமான பூதங்களுக்கெல்லாம் வாசஸ்தானமாய் மிருக்கிற பகவானே ஆரதித்தது சிரேஷ்டமான பதத்தையடைந்த நீ சர்வகாலமும் ஹரிதாசாளுக்கு அசம்மதமாயிருக்கிற இப்படிப்பட்ட ஹிம்சையை எப்படி பண்ணினாய் பெரியவாளிடங்க ளிலே பொருமையும் தனக்கு தாழ்ந்தவாளிடங்களிலே தலையும், சமானமான பேர்களிடங்களிலே சினேகிதமும், சமஸ்தபிராணிகளிடங்களிலே சமபுத்தியும் உபாசிக்கிற பேருக்கு சர்வார்திரியாயியான பகவான் பிரசன்னராவார்.

அவர் பிரசன்னரானதினாலே பிரகிருதி காரியங்களான சத்வாதி குணங்களினாலே விடப்பட்ட ஸ்தூலரூட்சும தேகபந்தமென்கிற ஜீவபாதத்தினாலும் விடப்பட்டவனும் ஆனந்தரூபமான பிரம்மத்தை யடைவன் ஒன்றிலொன்று கலந்திருக்கிற பிரதிவி முதலான பஞ்சபூதங்களினு லுண்டாகப்பட்ட சரீரம் ஸ்திரீயென்றும் புருஷனென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஸ்திரீ புருஷா னுடைய சம்பந்தத்தினாலே வேறு சிற்சில ஸ்திரீ புருஷ சரீரங்கள் இந்தச் சமுசாரத்திலுண்டாகிறதுகள். பரமாத்மாவின் மாயையினது சத்வாதி குணங்களுடைய உற்பவத்தினாலே சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம் உண்டாயிருக்கிற துகள் அதுகளிலே சத்வாதிகுண ரூபியரான பரமாத்மாவினால் காரியகார ணரூபமான இந்தப்பிரபஞ்சம் காந்தசந்நிதானத்தினால் லோகமயமான ஊசியானது சமுலுகிறப்போல் ஸ்வயமாகவே சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரங்களை படைகிறது அந்த பகவான் காலசக்தியினால் ரோமமாகவுண்டாக்கப்பட்ட சத் துவரஜஸ் தமோகுணங்களுடைய சாஞ்சல்லியத்தினால் பிரிக்கப்பட்ட சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரசக்திகளை யுடையவனாக இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித் தாலும் சங்கரித்தாலும் கர்த்தாவாகாதவராய் மிருக்கிறார். சிருஷ்டி சங்காரங் களை ஏககாலத்தில்தானே செய்யாமலிருக்கிறது அந்தப்பகவாலுடைய கால சக்தி அப்படிப்பட்டதாகையால் அறியக்கூடாத அந்தக் காலமானது தாய் தகப்பனென்கிற ஜனனத்தினால் புத்திரனென்கிற ஜனனத்தையுண்டாக்கி சிரு ஷ்டியைப் பண்ணுகிறதுதான் உற்பத்தியுடையதன்று விஞ்சயேதுவான சொர் ணமுதலிய ஜனனத்தையும் பிறப்பித்து அதையும் நாசம்பண்ணுகிறது ஒழி வில்லாத சக்தியையுடைய பகவான் சிருஷ்டி யேதுவாகியும் விஞ்சயேதுவாகி யும் பிராணிகளிற சமமாகப் பிரவேசித்திருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவுக்குத் தன்னவென்றும் சத்துருவென்றுமில்லை. இந்தப் பிரகாரம் சமமாக விருக் கின்ற அந்த ஈஸ்வரனை ஒடுகின்றகாந்தைத் தூள்கள் அனுசரிக்கிறப்போல் கர்மாதீனான பிராணிகள் அனுசரிக்கிறார்கள் விருத்திகூடிய மில்லாதவராகி யும் ஏகரூபியாய் மிருக்கிற இந்த விபுவான ஈஸ்வரன் கர்மாதீனமாகிய பிரா ணிகளுக்கு ஆயுசகூடியத்தையும், அந்தப் பிரகாரமே ஆயுசுவிருத்தியையும் பண்ணுகிறார். இப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரனைச் சிலபேர் கர்மமென்றும், சிலபேர் அதிர்ஷ்டமென்றும் நானுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள் கண்ணாலே பார்க்கப் படாதவராகியும் பிரமாணத்தில் அகப்படாதவராகியும் நானுவித சக்திகளை யுடையவராகியு மிருக்கிற அந்த ஈஸ்வரனுடைய செயலை ஒருத்தனும் அறிய மாட்டான்.

வாராய் குழந்தாய்! அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவை எவன்தான் நிச்ச யமாக அறியப்போகிறான் இந்த யக்ஷபடான் உன்னுடைய பிராதாவான உத் தமனைக்கொன்றவாளன்று புருஷனுக்கு உற்பத்தி நாசங்களின் சுபாவமாக ஈஸ்வரனைகாரணம். அந்தப் பரமாத்மாவே இந்தப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டி க்கிறவனாகியும், இரக்ஷிக்கிறவனாகியும், சங்கரிக்கிறவனாகியு மிருக்கிறான், ஆன லும் நான்செய்கிறே னென்கிற அகங்கார மில்லாமையினாலே பிரகிருதி குண கர்மங்களில் அகப்பட்டவரன்று பூதங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாயியாகியும் நியந்தாவாகியும் பூதங்களுக்கு உற்பத்திஸ்தானமாகியும் விரோதிகளுக்கு மிரு த்தியுவாகியும், பக்தாளுக்கெல்லாம் மோக்ஷப்பிரதராகியும், ஜகத்துக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகியுமிருக்கிற அந்த ஈஸ்வரனைத்தானே நீ கர்வப்பிரகாரத்தின லும் சரணமாகவடை நீ ஐந்துவயதில் தாயாரைவிட்டுச் சபத்தினி மாதாவி னுடைய தூர்வார்த்தைகளினாலே பிளக்கப்பட்ட இருதயத்தையுடையவனாய் தபோவனத்தையடைந்து தபசினாலே இந்திரியங்களினால் அறியக்கூடாதவ ரான ஸ்ரீபகவானே ஆரதித்து மூன்றுலோகத்துக்கும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தாய் சிரேயசுக்களுக்கு மிகவும் விரோதியான கோபத்தை ஒளஷத்தி னால் வியாதியை அடைகுறப்போல் விவேகத்தினால் நீ அடக்கு உனக்கு நன் மையுண்டாகிறது ரோஷத்துடன் கூடிய புருஷனுக்கு லோகமானது மிகவும் நடுக்கும் மோக்ஷத்தைக்கோருகின்ற வித்துவான் கோபத்தை யடக்கவேண் டும் சிவனுக்குச் சகாவான குபேரன் உன்னுடைய பிராதாவைக் கொன்றவர்க ளாயிருக்கிற யக்ஷாளைக் கோபத்தினால் கொன்றபடியால் உன்னால்வமானஞ் செய்ப்பட்டான் அவனைக் கூமைபண்ணிக் கொள்ளாவிடில் உன்னுடைய வம் சந்திரஸ்கரிக்கப்படும். அதற்குமுன்னம் கூமைபண்ணிக்கொள்ளென்று மனு வினால் உபதேசிக்கப் பட்டவனாகத் துருவன் அந்தமனுவைவணங்கி ஒருவார்த் தைசொன்னான்.

வாரீர் பகவானே! நான் உம்முடைய ஆக்கினையிலிருக்கிறேன் பிராதாமாதா. இவர்கள் நிமித்தியம் துக்கிக்கின்ற என்னுடைய அபராதம் குபேரன் கூமிக் கத்தக்கதென்று மனுவைக்குறித்துச் சொன்னான். அதுகேட்டு சவாயம்புமனு வானவர் குபேரனுக்குத் துருவனுடைய சங்கதியைத்தெரிவித்து அவனால் சேவிக்கப் பட்டவராக நிஷிகளுடனேகூட தம்முடைய ஸ்தானத்தைக் குறித்துப்போனார்.

பண்ணிரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விநாசம்.

சூரிசிலென்னும் குபேரனுற்சந்தோஷம்
துரிதமாகவே கொண்டதுருவன் நன்
அரியப்பட்டண மார்த்துயக்கியாதியா
லரியையாராதித் தேற்றியமர்ந்தனன்.

குபேரனுலே சந்தோஷிக்கப் பட்டவனாகிய துருவன் பட்டணத்தை யடைந்து எக்கியங்களினுலே ஸ்ரீஹரியை ஆராதித்து உத்தமமாகிய ஸ்தானத் தை ஏறினென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரரே! இந்தப் பிரகாரம் மனுவினுடைய உபதேசத்தால் கோ பத்தைவிட்டு துருவன் புத்தத்தில் நின்றும் ஒழிந்திருக்கிறெனென்று அறிந்து குபேரனுனவன் சாரணயக்ஷ கின்னரர்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட வனாக அந்த புத்தபூமியில்வந்து அஞ்சலி பந்தத்துடனேகூடின துருவனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

வாராய் சுஷத்திரிய குமாரனே! நீ பிதாமகனுன மனுவினுடைய வசனத் தினால் விடக்கூடாத வைரத்தைவிட்டுவிட்ட உன்னிடத்தில் பிரீதியையடைந் தேன். நீயும் யக்ஷானைக் கொல்லவில்லை. உன்னுடைய பிரதாவான உத்தமனை யக்ஷனுங் கொல்லவில்லை காலமன்றோ பூதங்களுடைய ஜனனமரணங்களுக்கு காரணம். தேகாபிமான வாஞ்சையினால் கர்மசம்பந்தமும் கர்மபலமான துக்க மும் நான் நீ என்கிற வியர்த்தமான புத்தியும் அக்கியானத்தினால் உண் டாகிறது.

அக்கியானத்தைப் போக்கடிக்கின்ற ஸ்ரீபகவானையே பஜனைசெய். உனக் குச்சிரேயசண்டாகும் என்னுனக்கேதாகிலும் அடையத்தக்க வரமுண்டா யிருந்தால் சங்கையிலலாமற்கேள். கொடுக்கிறெனென்று சொல்லுகிற குபேர னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு புத்திமானான துருவன் அக்கியான நிவர்த் தகமான ஹரிபக்தியுண்டாக வேண்டுமென்று கேட்டான். குபேரனுனவன் சந்தோஷத்துடனே கூடினமனதுடன் அந்தத் துருவனுக்கு அசஞ்சலமான பக்தியைக்கொடுத்து அவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கச்சே அந்தரத்தானமாய் விட்டான். அந்தத் துருவனும் தன்னுடைய பட்டணத்தை யடைந்து புண் ணியபாவ பலப்பிரதராகியும் திரவிய தேவதா கிரியாருபங்களான எக்கியங்க ளுக்கெல்லாஞ் சுவாமியாகியு மிருக்கிற பகவானை வெகுவான தக்ஷணைகளை யுடைய எக்கியங்களினால் ஆராதித்துச் சமஸ்த சராசரங்களும் பகவத்ஸ்வரூப மென்று தியானித்துக்கொண்டு ஆசாரகுண சம்பன்னனாகியும் பிரம்மமனானே யே தேவதையாக வெண்ணுகிறவனாகியும் தீனவச்சலனாகியு மிருக்கிற அந்தத் துருவனைப் பிரஜைகள் பிதாவாக எண்ணினார்கள். சகானுபவங்களினால் புண் ணியசூயத்தையும், எக்கியாதி அனுஷ்டானத்தினால் பாபக்ஷயத்தையும், பண் ணிக்கொண்டு இருபத்தாறாயிர வருஷம் பூமண்டலத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து பிறகு புத்திரனுக்கு ராச்சியாபிஷேகம் பண்ணிப்போட்டு பெண்மர் முதலான சகல ஐசுவரியமும் துச்சமென்று திரஸ்கரித்து தபகசெய்ய பதிரி காசீர்மத்திற்குப்போய் கிதேந்திரியனாகச் சுத்தோதகத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ஜயிக்கப்பட்ட பிரானவாயுலையுடைய மன

தினால் அரிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை யுடையவனாய் சமதமாதி குணங்களு டன் ஸ்தூலமான விராட்ரூபத்தையும் சமாதியில் நிஷ்டையுடனே விட்டுவிட்டு திவ்ய ஆத்மஸ்வரூபத்தை தியானம்பண்ணினான் பகவானான ஸ்ரீஹரியினிடத் தில் சர்வகாலமும் பக்தியைப் பண்ணுகிறதினாலுண்டான ஆனந்தபாஷ்ப திவலைகளையுடையவனாக உருகுக்கிற இருதயத்தை யுடையவனாய் பத்ததிக்கு களையும் பூரணச் சந்திரனைப்போல் பிரகாசமாய் விளங்கியும் ஆகாசத்தில் நின் றும் இறங்கியும் வருகின்ற சிரேஷ்டமாகிய விமானத்திலே சதர்புஜாளாகியும் சியாமள நிறமாகியும், யுவாக்களாகியும் செந்தாமரைப்புஷ்பம்போலொத்தநெத் திரங்களை யுடையவர்களாகியும் கதையை யூன்றிக்கொண்டு நிற்கிறவர்களாகி யும் நல்ல வஸ்திரங்களை யுடையவர்களாகியும் கிரீடம், ஆரம், தோள்வளை, குண் டலம் இதுகளை யுடையவர்களாகியு மிருக்கிற தேவசிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து அவனை புண்ணிய சுலோகனுன பகவானுடைய கிங்கிரர்களென்றறிந்து சேர ப்போய் பரபரப்பினால் பூசாக்கிரமங்களை மறந்தவனாய் பகவானுடைய நாமங் களைமாத்திரம் சொல்லிக்கொண்டு அஞ்சலி பந்தத்துடனே நமஸ்கரித்தான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பாதார விர்த்தத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதை யுடையவனாய் கையைக் கூப்பிக்கொண்டு வினையத்தினால் வணங்கின கழுத்தை யுடையவனாய் மிருக்கிற அந்தத் துருவனைக் குறித்து புண்டரீகாக்ஷனுக்கு இஷ்டர்களான சனந்தனந்தா ளானவர்கள் சமீபத்தில்போய் பிரீதியினுலே புன்சிரிப்புடன் கூட ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள்.

வாராய் ராஜாவே! உனக்கு மங்கள் முண்டாகக்கடவது நீ ஐந்தாவதி லே தபசினால் பகவானை சந்தோஷிப்பித்ததினால் அந்தபகவானுடைய கிங்கிர ளான நாங்கள் இவ்விடத்தில் நின்றும் உன்னை பகவத்பதத்தை யடைவிப்பிக் கிறதற்கு வந்தோம் ஜயிக்கக்கூடாத விஷ்ணுபதம் உன்னிலே ஜயிக்கப்பட்டது சப்த ரிஷிகளும் விஷ்ணுபதத்தை யடையாமல் கீழேயிருந்துபார்த்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள். விஷ்ணுபதத்தைச் சந்திராதித்தர்கள் முதலாகிய நவக்கிரகங் களும் அசுவினியாதி நக்ஷத்திரங்களும் பிரதக்ஷணமாகச் சுழல்கிறதுகள் அப் படிப்பட்ட அந்த விஷ்ணுபதத்தை யடைவிப்பதற்கு உத்தமரான பகவானால் அனுபவிக்கப்பட்டு வந்தோம் இந்தச் சிரேஷ்டமாகிய விமானத்தில் ஏறிக் கொள்ளென்று அமுர்தம்போன்ற சனந்த நந்தாளுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு விஷ்ணுவுக்குப் பிரியபத்தனான துருவனுனவன் ஸ்நானம்பண்ணி நித் தியகர்மங்களைச்செய்து ஆலங்கீர்த்தனை ரிஷிகளை நமஸ்கரித்து ஆசீர்வாதத் தைப்பெற்று சிரேஷ்டமாகிய அந்த விமானத்தைப் பிரதக்ஷணம்பண்ணிப் பூசித்து பகவத்கிங்கிரர்களான சனந்தனந்தானை நமஸ்கரித்து திவ்யியதேகத் தையுடையவனாக அந்த விமானத்திலேறினான். அப்போது துந்துவிவாத்தியங் கள் மத்தளங்கள் பணவங்கள் இது முதலாகிய வாத்தியங்களைச் சப்தித்தார் கள் கந்தர்வசிரேஷ்டர்கள் கானம்பண்ணி புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்தார்கள் இப்படி சகலசம்பிரமத்துடன் விஷ்ணுபதத்தை யடையப்போகிற துருவன் திவீனயாகிற தாயாகிய சஷீதியை நினைத்தான்.

அந்தத் துருவனுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்த தேவகிரேஷ்டர் ளான சுனந்தனந்தர் விமானத்திலேறிக்கொண்டு தேவபாளமென்கிற மரர்க்கத்தால் போகின்றதாயாரை அந்தத் துருவனுக்குக் காண்பித்தார்கள் அவனைப்பார்த்து சந்தோஷத்துடன் மார்க்கத்தில் அங்கங்கு தேவதைகளால் புஷ்பங்களினாலும் ஸ்தோத்திரங்களாலும் பூசிக்கப்பட்டுத்தொண்டு நவக்ரகஸ்தானங்களையும் மூன்று லோகத்தையும், சப்தரிஷிகள் ஸ்தானத்தையும் விமானத்தினால் தாண்டி அதற்கு மேலானதாயும் தன்னுடைய காந்தியினாலே மூன்று லோகங்களும் பிரகாசிக்கிறதானாயும் பிராணிகளிடத்தில் தையயில்லாதவர்கள் அடையக்கூடாததாயும் சார்தாளாயும் சமதிருஷ்டியை யுடையவர்களாயும், பரிசுத்தாளாயும், சர்வப்பிராணிகளையும் சந்தோஷிப்பிக்கிறவர்களாயும் மிருக்கிற பேர்களாலடையத் தக்கதாகியு மிருக்கின்ற விஷ்ணு பதத்தை அடைந்து மூன்று லோகத்துக்கும் நிர்மலமான சூடாமணிபோலே விளங்கினான் (பிணையெருதுகளுடைய கூட்டத்திற்கு ஆதாரமாய் மத்தியில் நட்டிருக்கின்ற ஸ்தம்பமானதுபோல்) சகலமான ஜோதிக்கணங்களுடைய கூட்டங்கள் அந்தத் துருவனையே ஆதாரமாக வுடையதுகளாய்ச் சுழலுகிறதிகள் இப்படி சுழலுகிறதை நாரதரிஷியானவர் பார்த்து சந்தோஷத்தை யுடையவராய் தம்முடைய வீணையை மீட்டிக்கொண்டு பிறசேதசக்களுடைய எக்கியத்திலே பகவன் மகாத்துமியத்துடன் இந்தத் துருவனுடைய சரீரத்தைக் கானம் பண்ணினார்.

வாரீர் விதுரரே! உம்மாலே பிரஸனம் பண்ணப்பட்ட துருவனுடைய சரித்திரம் உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சரித்திரத்திலே சிரத்தையுடனே கூடினபேர்களுக்கு உபதேசித்தவனுக்கு தேவதைகளும் அனுக்கிரகிப்பார்கள்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

ஆர்த்தயேகா தசவத்தியாயத்தால்
சாரந்திடும்பிரிது சக்கிரவர்த்தியின்
நேரந்திடுநற் சரித்திரமனைத்தையும்
போர்திடவே புகலுவதாமரோ

இனிபதினொரு அத்தியாயங்களில் பிருது சக்கிரவர்த்தியினுடைய சரித்திரம் சொல்லப்பட்டது.

சூதர் வாக்கியம்.

வாருங்கள் சவுனகாதி ரிஷிகளே! இந்தப்பிரகாரம் விதுரரானவர் மைத்திரேயராலே சொல்லப்பட்ட துருவன் சரித்திரத்தைக்கேட்டு பகவானுன்

அதோக்ஷஜனிடத்திலே திடமான பக்தியை யுடையவராய் திரும்பவும் மைத்திரேயரைப் பார்த்துக் கேட்கத் தொடங்கினார்.

வாரீர் பிராம்மணோத்தமரே! பிரம்ம நிஷ்டாஸரன் பிறசேதசக்களுடைய சத்திரமென்கிற யக்கியத்திலே பகவன்மகாத்துமியத்துடன் துருவசரித்திரத்தை நாரதர் கானம்பண்ணினாரென்று உம்மாலே சொல்லப்பட்டது அந்தப்பிறசேதசக்கள்யார், யாருடையபிள்ளைகள் எவனுடைய வம்சத்திலே பிறந்தார்கள் எவ்விடத்திலே சத்திரயாகஞ்செய்தார்கள் அந்தப் பிறசேதசக்களுடைய யக்கியத்திலே தேவரிஷியான நாரதர் பகவத்தைகள் சொன்னதையும் அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கிற விதுரரைநோக்கி மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதுரரே! துருவனுடைய பிள்ளையான உத்கலனுனவன் தகப்பன் தபோவனத்தை அடைந்த பிற்பாடு அகண்டமண்டலாதி பத்தியத்தை இச்சியாமல் பிறந்த நாள் முதல் உபசார்தமான மனதையுடையவனாய் ராகத்து வேஷாதிகளில்லாமல் கியானஸ்வரூபனாயும் பிரம்மமாயிருக்கிற பரமாத்மாவை அனுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு பயித்தியக்காரணப்போல் திரிகிறவனை கூடித்திரியவிருத்தான் மந்திரிகளுடன் யோசித்து அவனுக்குத் தம்பியான பிரிமியினுடைய பிள்ளை வச்சிரனை ராஜாவாகப்பண்ணினார்கள் அந்த வச்சிரனுடைய பாரியையான சுவதிதியானவன், புட்சிபாரனென்றும், திக்மகேதுவென்றும், இஷ்டனென்றும், ஊற்சனென்றும், வசுவென்றும், ஜயனென்றும், ஆறுபிள்ளைகளைப் பெற்றான் அவர்களுக்குள்ளே புட்சிபரனுக்கு பிரபாவென்றும், தோஷாவென்றும் இரண்டுபாரியைகளுக்குள்ளே பிரபா என்கிறவளுக்கு பிராதஹமென்றும், மத்தியந்தனமென்றும், சாயமென்று மூன்று பிள்ளைகள் உண்டாகினார்கள் தோஷா என்கிறவளுக்கு பிரதோஷனென்றும், நிசிதனென்றும், வியுஷ்டி யென்றும் மூன்றுபிள்ளைகளுண்டானார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே வியுஷ்டி யென்கிறவன் புஷ்கரணி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே சர்வதேஜச என்கிற பிள்ளையைப்பெற்றான் அவன் சூகுதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே சாக்ஷச என்கிற மனுவைப்பெற்றான் மனுவினுடைய மகிஷியான நடவலையானவன் புருவனென்றும், குச்சனென்றும், திரடனென்றும், துய்மநென்றும், சத்தியவந்தனென்றும், ரீதனென்றும் விருதனென்றும், அக்கினிஷ்டோமனென்றும், அதிராத்திரனென்றும், பிரத்தியும்னனென்றும், சிபிபென்றும், உன்முகனென்றும் கிருதாளான பண்ணிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். உன்முகனென்கிறவன் பிரீதகேசியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே, அங்கனென்றும், சமந்திதுவென்றும், சுவாவென்றும், கிருதுவென்றும், அங்கிரசுவென்றும், கேயனென்றும் உத்தமர்களான ஆறு பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அங்கனுடைய ஸ்திரீயான சுனிதையானவன் மகா குருரமான வேனென்கிற பிள்ளையைப் பெற்றான். அந்தவேனனுடைய துர்நடத்தையினாலே அந்தராஜரிஷியான் அங்கனுனவன் கிலேசத்தையடைந்தவனாய் பட்டணத்தில் நின்று வெளிப் புறப்பட்டுப்போய் விட்டான்.

வாரீர் விதாரே! யாதொரு குருரானவென வச்சிராயுதமான வாக்கை யுடையரிஷிகளால் சபிக்கப்பட்டு மிருதனுன். அப்போது ராச்சியத்திலே ராஜா இல்லாமல் சோராளாலே உபத்திரவப்படுகின்ற பிரஜைகளைப்பார்த்து அந்தவேனனுடைய வல்துகையைக் கடைந்தார்கள். அதிலின்றும் நாராயண அம்சனான ஆதிசக்கிரவர்த்தியான பிருதுவானவனுண்டானு னென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேயரைப்பார்த்து சதாசாரிதியாயும், பிராம்மணனே யே தெய்வமாகவெண்ணுகிறவனாயும் மகானுபாவனாயுமிருக்கிற அந்த ராஜாவுக்கு துஷ்டபுத்திரன் என்னமா யுண்டானான் அந்த வேனனிடத்திலே சகல தர்மமும் அறிந்த ரிஷிஸ்வரன் எந்த அபராதத்தைப்பார்த்து சாபத்தைபிரயோகித்தார்கள் பிரஜைகளை ரட்சியாநின்ற ராஜாவானவன் பாபியாயிருந்தாலும் இந்திரலோக பாலாளுடைய சக்தியைத் தரிக்கிறதினாலே அவனை நிராகரிக்கிறது யுக்தமன்றே. ஆதலால் இந்தச்சரித்திரத்தைக் கேட்கவேணுமென்று இச்சிக்கின்ற எனக்குச்சொல்ல வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிற விதாரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதாரே! ராஜரிஷியான அந்தமகாராஜா மகாகிருதுவான அசுவமேதத்தைப்பண்ணி அந்தயாகத்திலே அவிசை வாங்கிக்கொள்ள தேவதைகள் வராமற்போனார்கள். அந்த ரித்விக்குகள் ஆச்சரியத்துடனே அங்களைப் பார்த்து வாரும்பிள்ளாய் ராஜாவே! ஓமம் பண்ணவில்லையென்று சொல்லுகின்ற ரித்விக்குகள் வார்த்தையைக்கேட்டு அங்கன் மிகவும் விசனப்பட்டுக் கொண்டு தேவதைகள் வராமற்போனத்துக்குக் காரணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு மவுனத்தைவிட்டு ஒருவார்த்தைசொன்னான். வாருங்கள் சதசியானே தேவதைகள் வந்து அவிசைக்களை ஏன் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை நம்மாலே பண்ணப்பட்ட அபராதமென்ன அதைச் சொல்லுங்களென்று கேட்கிற ராஜாவைப் பார்த்து சதசியாளானவர்கள் வாரும்பிள்ளாய் நரதேவனே! இந்த யக்கியத்திலே உன்னாலே பண்ணப்பட்டதோஷம் ஒன்றுமில்லை ஆனாலும் நீ அபுத்திரனாயிருப்பது ஒருதோஷம் கற்பகத்தருபோல் விரும்பினதை அளிக்கின்ற ஸ்ரீயப்பதியான ஸ்ரீபகவானப்பிரார்த்தித்தால் சற்புத்திரனுண்டாய் அதினாலே தேவதைகள் தங்கள் பாகத்தைவாங்கிக்கொள்ளுவார்க ளென்று சொல்லி அந்த ராஜாவுக்கு புத்திரோற்பத்தியைக்கோறி யக்கியருபியான விஷ்ணுவின் பொருட்டு புரோடாசத்தை ஓமம்பண்ணினார்கள். அந்த அக்கினியில் நின்றும் சுவரூபரணங்கள் நிர்மலமான வஸ்திரங்கள் இதுகளையுடைய ஒரு புருஷன் சுவர்னபாத்திரத்திரத்திலே திவ்வியமான பாயசத்தை எடுத்துக்கொண்டு ராஜாவின் கையில்கொடுத்தார். அந்த ராஜாவானவன் பிராம்மணனாலே அனுக்ஷேபம் பண்ணப்பட்டவனாய் இரண்டுகைகளினாலேயும் அந்த பாயசத்தை வாங்கிக்கொண்டு முகந்துசந்தோஷத்துடன் கம்பிரமான புத்தியையுடையவனாய் தன்னுடைய பத்தினிகையிலே அந்தப்பாயசத்தைக்கொடுத்தான். அவளும் அந்தப்பாயசத்தைப் பசித்து ருதுகாலத்திலே பர்த்தாவினிடத்தில் நின்றும் கர்ப்பத்தைத்தரித்து புத்திரனைப்பெற்றாள்.

அந்தப் பிள்ளையானவன் பாலனாயிருக்கச்சே தானே தனக்குத்தாயைப் பெற்ற பாட்டனாகியும் அதர்மத்தினுடைய அங்கிசத்தினாலே யுண்டானவனாயுமிருக்கிற மிருத்தியுவினுடைய மார்க்கத்தைப்பிடித்து அதர்மத்திலே புத்தியுடையவனாய் கில்லையெடுத்து வேடன்போல் வனங்களிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஒருத்தருக்கும் உபத்திரவத்தைப் பண்ணாமலும் தினங்களாயுமிருக்கிற மிருகஜாதியையெல்லாம் அடிக்கத்தொடங்கினான். இப்படி அடிக்கிற வேனனைக் கண்டமாதிரத்தில் ஜன்மீனது இதோவேனன் வந்தானென்று பயத்தினாலே கூப்பிடத்தலைப்பட்டதுகள். அத்தியந்தம் குருரமான அந்தவேனன் தன்னுடன்விளையாடுகிற பாலானையெல்லாம் பசுவை இம்சிக்கிறப்போலே இம்சித்தான். அப்படிப்பட்ட துஷ்டனானபுத்திரனைப் பார்த்து அந்த ராஜாவானவன் தண்டனை பண்ணுகிறதக்குச் சமர்த்தனாகாதவனாய்ப் புத்திரனில்லாதகாலத்தில் எம்பெருமானை வெகுபிரகாரமாகப் பூசித்துக் கஷ்டப்பட்டதையும் புத்திரனுண்டானபின்பு உண்டானதுக்கத்தையும் பார்த்து சகிக்கமாட்டாமல் அளவில்லாத அபிசுவரியங்களுக்குக் கிருப்பிடமான தன்னுடைய கிரகத்தைவிட்டு அந்ததராத்நிரியிலே எழுந்திருந்து மனுஷியாளாலே காணப்படாதவனாய்ப் போனான். பிற்பாடு புரோகிதாள் மந்திரிகள் சிநேகிதாள் முதலன்னபேர்களும் ராஜாவானவன் மிகவும் விசனத்தினாலே வைராக்கியத்தையடைந்து புறப்பட்டுப்போனவனாக அறிந்து யோகமார்க்கக் தெரியாதவர்கள் இருதயத்தில்மறைந்திருக்கிறபரமாத்மாவையறியாமல் தேவதூதரால் பூமியெங்குந் தேடிக்காணாமல் திரும்பவும் பட்டணத்தேவந்து ஓரிடத்திலே கூடியிருக்கிற ரிஷிகளை நமஸ்கரித்து கண்ணிருடனே கூடினவர்களாய் ராஜாதென்படாமற்போனதைச் சொன்னார்கள்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அந்தமார்த்திடு மங்கராஜாவானேன்
சொந்ததுஷ்டபுத்ரன் நன் பயத்தினால்
வெந்தமானமனத்தால் வெளிப்போனபின்
அந்தப் பிராம்மணன் தாம்சபித்தாரரோ.

அங்கராஜாவானவன் துஷ்டபுத்திரனுடைய பயத்தினாலே வெளிப்புறப்பட்டுப் போனபின்பு பிராம்மணனாலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட வேனனைத் திரும்பவும் அந்தப் பிராம்மணன் தானே சபித்ததுசொல்லப்படுகிறது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பிரம்மரிஷிதர்களான பிருகுமுதலான ரிஷிகளெல்லாம் லோகங்களுக்கு சேஷத்தைச் சிந்தித்தவர்களாய் வீரமாதாவான சுகிரித

யையுமழத்துப் பிராணிகளுக்கெல்லாம் சம்மதிப்படாதவனு வேனைப் பூமிக்குராவாகப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினார்கள் அந் துக்கிரமான் ஆக் கிணையுடைய வேனன் ராஜாவாய்ச் சிங்காசனத்தை ஏறினான் ஹுகேட்டு சோரானெல்லாம் அந்த சூழ்நிலையில் சர்ப்பத்தினுலே பட்சிக்கப்பட்ட எலி கள் மறைவதுபோல் மறைந்து போனார்கள் அஷ்ட அபிசவரியங்களினால் கா மத்தையடைந்தவனாயும் தர்மமாய் ராச்சியத்தை ரட்சிக்கிறதையிட்டவனாகி யும் தன்னைத்தானே யுகந்து கொள்ளுகிறவனுமிருக்கிற வேனன் அங்குச மில்லாத கஜம்போலே ரதத்திலேறிப் பூமிபையும் ஆகாசத்தையும் அலைக்கிற வன்போல் சஞ்சரித்துக்கொண்டு பிராம்மணுளைப்பார்த்து நீங்கள் ஒருவிடத் திலேயும் யக்கியங்கள் தானங்கள் ஓமங்கள் பண்ணவேண்டாமென்று நாலண் டையிலேயும் பேரிசுபத்தினுலே தகைந்து தர்மத்தை நிறுத்திப்போட்டான். இப்படி துர்நடைத்தை யுடைத்தான வேனனுடைய சேஷ்டையும் ஜனங் களுடைய வசனத்தையும் ரிஷிகள் பார்த்து இரண்டு முனையிலேயும் அக் கினி பற்றிக்கொண்டு எரிநிற மரத்து நடுவில் அகப்பட்ட பிராணிகளைப் போல் சோராளால் பிடிக்கப்பட்ட இந்த இராஜா இல்லாமையால் இராச் சியங்கெட்டுப்போ மென்கிற பயத்தினுலே இராச்சியத்திற்கு இந்தவேன னுவன் ராஜாவாகப் பண்ணப்பட்டான். இவனுடைய ஜனங்களுக்குப் பய முண்டாச்சுது. (பால் புகட்டி வளர்க்கப்பட்ட பாம்பானது வளர்த்தவனு க்கே அனர்த்தத்தைப் பண்ணுவதைப்போல்) நம்மாலே ராஜாவாகப்பண்ணப் பட்ட வேனன் பிரஜைகளுக்கே அனர்த்தத்தைப் பண்ணுகிறான். ஆனாலும் நம்மாலே ராஜாவாகப் பண்ணப்பட்டதினாலே அந்தப்பாவம் நம்மைச்சேரா ம்லிருக்கிறதற்காக அவனை நல்லவார்த்தையாய் பிரார்த்திப்போம் நம்முடைய வாந்ததையை கேளாமற்போனாகில் முன்னையே லோகத்தைப் பிடித்ததின லே கெட்டுப்போன அவனை நம்முடைய தேஜசினாலே தகித்துப்போடுவோ மென் றிர்தப்பிரகாரம் நிச்சயித்து அந்த வேனையடைந்து இஷ்ட வசனங் களினாலே சமாதானம்பண்ணி இதமான வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்.

உராய் ராஜசிரேஷ்டனே! சமஸ்தமான லோகங்களுக்கும், லோகபாலா ளான தேவர்களுக்கும், தேவபோகங்களைக் கொடுக்கின்ற யக்கியங்களுக்கும் நியந்தாவாகியும் தேவசுருபியாயும், தர்மசுருபியாயும், தபசினாலே ஆரதிக்கத் தக்கவராகியுமிருக்கிற பகவானே நானுவிதங்களான எக்கியங்களினாலே உனக்கு சேஷமத்தின் பொருட்டு ஆரதித்துக்கொண்டு உன்னுடைய தேசத்திலே யிருக்கிற எங்களை தர்மத்தைப் பண்ணவேண்டாமென்று தகையவேண் டாம். உன்னுடைய தேசத்தினாலே பிராம்மணுளாலே பண்ணப்பட்ட யக் கியத்தினாலே ஆரதிக்கப்பட்டவர்களாயும் ஹரியினுடைய அமசங்களாயு மிருக்கிற தேவதைகள் சந்துஷ்டாளாய் உன்னுடைய இஷ்டத்தைக்கொடுப் பார்கள். அந்தத்தேவதைகளை அவமானம் பண்ணவேண்டாமென்று சொல் லுகின்ற ரிஷிகளைப்பார்த்து வேனன்சொல்லுகிறான் வாருங்கள்பிராம்மணுளே நீங்கள் தெரியாதவர்கள் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று அறிந்தவர்கள் விர்த்தி களைக்கொடுத்து ரட்சிக்கின்ற ராஜாவைவிட்டு அன்னியனைப் பூசிப்பது சகல

போகங்களையும் கொடுக்கின்ற பர்த்தாவை விட்டுப் பரபுருஷனைப் பூசிக்கிற ஸ்திரீகள் போலாயிற்று அப்படிப்பட்டவர்கள் இந்தலோகத்தலேயும் லோ கார்த்தரத்திலேயும் சுகத்தை யடையமாட்டார்கள் அந்த எக்கியபுருஷனு ளிஷ்டனு பிரம்மா-ருத்திரன்-இந்திரன்-வாயு-எமன்-சூரியன் ஈசான்னியன், ருபேரன் -சோமன் -பூமி- அக்கினி- வருணன் மற்றுமுள்ள தேவதைகளும் ராஜாவினுடைய தேகத்திலேயே இருக்கிறார்கள் ராஜா சர்வதேவமயன் ஆன படியினாலே நீங்கள் என்னை யக்கியாதிகர்மங்களினாலே துவேஷத்தை விட்ட வர்களாய் ஆரதியுங்கொண்டு அந்தவேனனால் அவமானம் பண்ணப்பட்ட பிராம்மணுள் மங்களமான தங்கள் பிரார்த்தனைபடியாமற் போனதினாலே அந்த வேனன் பொருட்டுத்தோபித்துக் கொண்டு பகவன் நிந்தனையினாலேமுன் னமே கெட்டுப்போயிருக்கிற வேனனை உங்காரங்களினாலே மிருதனாகப்போ கும்படி சபித்துப் போட்டு ரிஷிகள் தங்களுடைய ஆசிரமத்திற்குப் போன பிற்பாடு சுனியையானவன் துக்கித்துக்கொண்டு மந்திரபூர்வமானபுத்தி சா துரியத்தினாலே அந்தப்புத்திரனுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருந் தான் இப்படியிருக்க ஒருக்கால் அந்தப் பிருகு முதலான ரிஷிகளெல்லாம் சரஸ்வதிதீர்த்தத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி அக்கினிகோத்திரங்களுடன் சத் *கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் பயங்கரமான தூளியானது பூமி யில்கின்று எழும்பிதிகர்த்தங்களில் வியாபிக்கத்தக்கின மகோத்பாதங்களுடன் லோகத்தினுடைய தனத்தை அபகரிக்கிறவர்களாகியும் ராஜாவில்லாமையின லே ஒருத்தரையொருத்தர் இம்சிக்கிறவர்களாகியுமிருக்கிற சோரானுடைய அந்த உபத்திரவத்தையறிந்து இந்தராச்சியத்திற்கு ராஜாவில்லாவிடில் கெட் டுப்போமென்றும் தர்மிஷ்டனான அங்கமகாராஜாவினுடைய வம்சமும் நசிக் கத்தகாதென்றும் ஆபத்தையடைந்த ஜனத்தைப்பார்த்து உபேசையாபிரு க்கிறவனுடைய தபசு உடைந்த பாண்டத்திலே யிருக்கின்ற ஜலமானதுபோல் ஒழுக்கிப்போகுமென்று யோசித்து ரிஷிகள் மிருதனாயிருக்கிற அந்த வேன னுடைய துடையைச் சீக்கிரமாகக் கடைந்தார்கள். அப்போது அந்தத்துடை யிலே பாகுகளென்று ஒருபுருஷன் காகத்தைப்போலேகறுத்தும் குட்டை யான அங்கத்தையும் புருவநெரிப்பினாலே வக்கிரமான முகத்தையும் குட்டை களான பாதத்தையும் பள்ளமான மூக்கினுனியையும் நீண்டகபோலங்களையும் சிவந்த கண்களையும் சிவந்த தலையிரங்களையும் உடையவனாகியுமிருக்கிற புருஷ னுண்டானான் அவன் ரிஷிகளுடைய பாதங்களிலேவணங்கி தயிரியத்துடனே நான் என்னசெய்கிறதென்று கேட்கின்ற அந்தப்புருஷனைப்பார்த்து அந்த வேனன் செய்திருந்த பாபமெல்லாம் இந்த உருவமாய் பிறந்தபடியாலே வளை ரிஷிகள் நிஷிதமாவென்று சொன்னார்கள்.

ஆகையினாலே அவன் நிஷிதனுான் அவனுடையவயிசத்திலே பிறந்தவர் களெல்லாம் நிஷிதானென்று குருரஜாதிகளாய் பாவதங்கள் காகுகள் இதுகளை இருப்பிடமாக உடையவர்களானார்கள் திரும்பவும் அந்த ரிஷிகளாலே கடை யப்பட்ட அந்த ராஜாவினுடைய பாகுக்களில் நின்றும் பகவதம்சங்களாய் ஸ்திரீபுருஷாளான இரண்டுபேர்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களைப்பார்த்து அந்த

ரிஷிகள் பகவானுடைய அமிசமென்று அறிந்து மிகவும் சந்தோஷத்தை யுடையவர்களாய் ஒருவர்த்தை சொன்னார்கள். கேசஸ்வரூபியான இந்த மகா புருஷன் ராஜாக்களுக்கு முந்தினவனாகவும் கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பிக்கிற வனாயும் பிருதுவென்று பிரசித்தமான பெயரையுடையவனாகவும் ஆகப்போகிறான் சோபங்களான தந்தங்களையுடையவனாகியும் குணங்களையே பூஷண் மாக வுடையவனாகியும் லட்சுமி அம்சமாயிருக்கிற இந்தஸ்திரீயானவன் ஆர்ச்சிசு என்று பெயரையுடையவளாய் இந்த பிருதுவைத்தானே பர்த்தாவாக அடைந்து உத்தமஸ்திரீயாயிருக்கப் போகிறாளென்று பிரம்மணன் ஸ்தோத் திரம்பண்ணினார்கள் கந்தர்வசிரேஷ்டன் கானம்பண்ணினார்கள் சித்தாள் புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்தார்கள் அப்சரஸ்திரீகள் நர்த்தனம்பண்ணினார்கள் சங்கம் மத்தனம்தேவதூதுயி முதலானதெல்லாம் ஆகாயத்திலே முழங் கினதுகள் அவ்விடத்திலே சமஸ்தமான தேவதைகள் ரிஷிகள் பிதர்க்கள் இவர்களோடே ஜகத்குருவான பிரம்மதேவனுடன் வந்து வேனனுடைய பிள்ளையாயும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அடையாளமான சக்கிரத்தை வலதுகையில் ரேகையாக உடையவனாகியுமிருக்கின்ற பிருதுவுக்கு பிரம்மணன் பட்டாபி ஷேகமானது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அப்போது நாலுதிக்கிலேயு மிருந்து ஜன் மங்கள் அபிஷேகசாதனமான சாமக்கிரியைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

இதல்லாமல் ஆறுகள் சமுத்திரங்கள், பர்வதங்கள், சர்ப்பங்கள், பசுக் கள், பட்சிகள் மிருகங்கள், ஆகாசம் பூமி இன்னம் இதரமான பிராணிகள் இதுகளெல்லாம் கப்பங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்ததுகள் இந்தப்பிரகா ரம் பிரம்மணனாலே அபிஷேகம் பண்ணப் பட்டவனாய் நல்லவஸ்திரங்களி னாலும் சர்வபாணங் களினாலேயும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அர்ச்சிசு என்கிறபத் தினியுடனேவேறே ஒரு அக்கினிபோலே விளங்கினான் அந்தப் பிருதுமகா ராஜாவுக்குப் பிரம்மாவானவர் வேதமயமான கவசத்தையும் குபேரன்சொன்ன மயமாகியும் சிரேஷ்டமாகியு மிருக்கிற ஒருசிக்காசனத்தையும் வருணன் செல் வத்தைப் பெருகாநின்றும் சந்திர வர்னமாயு மிருக்கிற குடையையும் வாயு வானவன் இரண்டு சாமரங்களையும் தர்மபுருஷன் கீர்த்தியைப் போலொத்த மாஸையையும் இந்திரன் உத்தமமான கிரீடத்தையும் யமன் ஆக்கியசாதன மான தண்டத்தையும் சரஸ்வதி உத்தமமான ஆரத்தையும் உபேந்திரரான் பகவான் சதரிசன அம்சமான சக்கிரத்தையும் ஸ்ரீபகவானுடைய பத்தினி யான இலட்சுமி நித்தியமாயிருக்கிற சம்பத்தையும் ருத்திரன் தேஜோ நிதி யான உரையையுடைய கத்தியையும் பார்வதி சந்திராகாரங்களை யுடைத்தான் கேடையமும் சந்திரன் அமிர்தமயங்களான அசுவங்களையும் விசுவகர்மா சவு ந்தரியங்களுக்கு இருப்பிடமான இரதத்தையும் அக்கினி அஜகவமென்று பெயரையுடைய தனுசையும் சூரியன் கிரண்மயங்களான பாணங்களையும் ஸ்ரீமதேவியானவள் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டிப்போய் விடத்தக்கதான பா னைகளையும் ஆகாசம் நான்தோறும் புஷ்பவருஷத்தையும் சித்தாள் நாட் டிய உதிவாத்தியங்களிலே சாமரத்தியத்தையும் அந்தர்த்தான சக்தியையும் ரிஷிகள் சத்தியங்களான ஆஜீர்வசனங்களையும் சமுத்திரத் தன்னிடத்திலே

பிறந்த சங்கத்தையுள் கொடுத்ததுகள் பின்னும் சமுத்திரங்கள் பர்வதங்கள் நதிகள் மகாத்மாவான பிருது சக்கிரவர்த்திக்கு இரதத்துக்கு மார்க்கத்தைக் கொடுத்ததுகள்வேனனுடைய பிள்ளையாயும் பிரதாப சாலியாகியுமிருக்கிற பிருதுவைஸ்தோத்திரம் பண்ண வந்தவர்களான சூதமாகதவந்திகளைப் பார் த்து மேகம்போலே கம்பிரமானவாக்கினாலே புன்சிரிப்புடனே ஒருவர்த்தை சொன்னான்.

வாராய் சூதமாகதவந்திகளே! லோகத்தில் பிரசித்தமாகாமலிருக்கிறகுண ங்களையுடைய என்னைக் குறித்து எந்த குணத்தை ஆகரித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்பப்போகிறீர்கள் என்னிடத்திலே உங்களுடைய வாக்குகள் வியர்த்தங் களாகவேண்டாம் இந்த ஸ்தோத்திரம் புண்ணியசலோகரான பகவானுடைய குணகீர்த்தனத்திற்கு யோக்கியமாக விருக்க அதை விட்டுப் பெரியவானு டைய கிருபைக்குப் பாத்திரனாய் மகத்துக்களுடைய குணங்களைச் சம்பாதித் துக் கொள்ள வேணுமென்று இச்சையையுடைய நான் உங்கள் ஸ்தோத்திர திற்குடன்படேன். நான்லோகத்திலே சிலாக்கியமான கர்மங்களினாலே பிரகித் தியை அடைந்தவனென்று என்னை எப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவித்துக் கொள்ளவேனென்று சொல்லுகின்ற பிருது மகாராஜாவினுடைய வர்த்தை யைக்கேட்டு சூதமாகதான் ரிஷிகளினாலே ஏவப்பட்டவர்களாய் ராஜாவினு டைய வாக்காகிற் அமிர்தபானத்தினாலே சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய் அந்த ராஜாவைக் குறித்துத் தேவசிரேஷ்டனான பகவான் தம்முடைய சங்கல் பத்தினாலே பிருதுவாக அவதரித்த உன்னுடைய மகத்துவத்தை வர்ணிக்கிற தற்குப் பிரம்மாதிகளுடைய யுத்திகளும் பிரமிக்கும் அப்படியிருக்க நங்கள் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறதற்கு எப்படி சமர்த்தானாகப் போகிறோம். ஆனாலும் கம்பிரமான கீர்த்தியையுடையவனாயும் ஸ்ரீ அரியினுடைய அம்சாவதாரமாகி யுமிருக்கிற உன்னுடைய கதாமிர்த பானத்தினாலே ஆகரையையுடையவர்களான ரிஷிகளினாலே ஏவப்பட்டவர்களாய் அவர்களுடைய ஆக்கினையைத் தள்ளிப் போடாமல் கொண்டாடத் தக்கதுகளான உன்னுடைய சரித்திரங்களை நங் கள் ஸ்தோத்திரம் மண்ணுகிறோம் இந்தப் பிருது மகாராஜா தர்மஷ்டாங்குக் குள்ளே சிரேஷ்டனாகியும் தர்மத்தினாலே ஜனங்களைப் பிரீதியை யுடைய வர்களாகப் பண்ணுகிறவனாயும் தர்மமரியாதைகளை ரட்சிக்கிறவனாயும் தர் மத்தைக்கெடுக்கிற பேர்களை நிக்கிறிக்கிறவனாயும் தன்னுடைய தேகத்தி லே இந்திராதி லோகபாலானுடைய அம்சங்களை அந்தந்த அம்சத்தை அதிகரிப்பியாமல் அந்தக் காலத்திலே பரிக்கிறான் பாலன் போஷணாதிக ளாலே பூலோகம் சொர்க்கலோகம் இவ்விரண்டுக்கும் அனுகூலமான காரி யத்தைப் பண்ணுகிறவனாயும் இந்த இராஜா சகலபிராணிக ளிடங்களிலே யும் சமனாயிருந்துகொண்டு சூரியன்போலே தேஜசினாலே பிரகாசித்தவ னாய் கப்பம் வாங்குகிற காலத்திலே அர்த்தத்தைக் கிரகிக்காவனாயும் க்ஷாம காலங்களிலே அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறவனாயும் நிற்கிறான் மிகவும் பொறுமை யுற் தனையுமுடையவனாகியும் இந்திரன் வருஷியாமற் போனாலுஞ் சக்கிரமாக வருஷத்தையுண்டாக்குவித்து கஷ்டத்தை அடைந்திருக்கிற பிராணிகளை ரட்

சிக்கப்போகிறவனையும் பிரீதியை கடாட்சத்துடனையும் பிரகாசமான புன்சிரிப்பினாலேயும் மனோகரமாயிருக்கிற தன்னுடைய முகசந்திரனாலே லோகத்துக்குத் திருப்தி பண்ணுவதற்குப் போகிறவனையும் சமுத்திரராஜன்போலே ஒரு வருக்குத் தெரியாமலிருக்கிற நடத்தையை யுடையவனையும், இதரராலே அறியப்படாமலிருக்கிற காரியசித்தியை யுடையவனையும் கம்பிரமான புத்தியையுடையவனையும் தனராசிகளை ரட்சிக்கிறவனையும் அனந்தமான மகத்துவங்கையுடையவனையும் கலியாணகுணங்களை யுடையவனையும் சர்வகாலமும் ஹரிக்கு இருப்பிடமான இருதயத்தையுடையவனையும் ஒருவராலேயும் அறியப்படாத இங்கிறங்களை யுடையவனையும் சத்துருக்களுக்கு மனதினாலேயும் அடையக்கூடாதவனாகியும் சத்துருக்களினால் யுத்தத்திலே சயிக்கக்கூடாதவனாகியும் சேரவிருந்தாலும் தூரமிருக்கிறவன் போலேயும், வேளாகிற அரணியில் நின்றும் உண்டான இந்தப் பிரதானவாகிற ஆக்கினி ஒருவராலேயும் பராக்கிரமத்தினாலே அவமானம் பண்ணப்படாதவனாகியும் பிரானிகளுக்குள்ளே வாசம் பண்ணுகின்ற பரமத்துமாவைப் போலே ஜனங்களுடைய வெளியாகப்பண்ணப்பட்ட கர்மங்களையும், அந்தரங்கமாகச் செய்கிறப்பட்ட கர்மங்களையும் சாரான் முகமாக அறிந்திருந்தாலும், அறியாதவன்போலேயே யிருக்கிறவனாகியும், தர்மமார்க்கத்தை அனுசரித்தவனாகியும் தனது சத்துருவினுடைய பிள்ளையானது தண்டிக்க யோக்கியமாகாதவனைத் தண்டிக்காதவனாகியும், தனது புத்திரனானது தண்டிக்கத்தக்கவனைத் தண்டிக்கிறவனாகியும், சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களினாலே எவ்வளவு பூமிமட்டுக்கும் பிரகாசிக்கிறானோ அவ்வளவு பூமிமட்டுக்கும் தன்னுடைய ஆக்கினியையுடையவனாகியும் தனது நடத்தைகளினாலே ஜனங்களைச் சந்தோஷப்பிக்கிறவனாகியும் திடமான விரதத்தை யுடையவனாகியும் பிரம்மனாலேயே தெய்வமாக எண்ணுகிறவனாகியும் பெரியவரான உபாசிக்கிறவனாகியும் சகலபிரானிகளுக்கும் ரக்ஷகனாகியும் தீனாதிடத்திலே வார்ச்சலியத்தை யுடையவனாகியும் மரியாதைபண்ணுகிறவனாகியும் பரஸ்திரிகளை மாதாவைப்போல் பார்க்கிறவனாகியும் தன்னுடைய ஸ்திரீயைத் தன்சரீரத்திற் பாதியைப்போலேயும் பிரணைகளிடத்திலே பிதாவைப் போலே சினேகத்தை யுடையவனாகியும் பிரம்மவாதிகளான ரிஷிகளுக்கும் தாசனாகியும் பிரானிகளுக்குத் தன்னுடைய ஆத்மாவைப்போலே இஷ்டனாகியும் சினேகிதானுக்குச் சந்தோஷத்தை செய்கிறவனாகியும் துஷ்டர்களைத் தண்டிக்கிறவனாகியும், சகல ஓஷதிகளையும் தனக்குள்ளே அடக்கிவைத்துக் கொண்டிருக்கிற சொருபியான பூமியைப் பராக்கிரமத்தினாலே கற்கப்போகிறவனாகியும் தன்னுடைய தனுசு முனையினாலே மேடுபள்ளமா யிருக்கிற இந்தப் பூமியை நாலு பக்கத்திலேயும் சமமாகச் செய்யப்போகிறவனாகியும் திரிலோகாதிபதியாய் நிர்வகாரனாகியும் அனந்த கல்பானகுணகரனாகியும் பரமத்துமானினுடைய அம்சாவதாரமென்று சொல்லப்படுகிறவனாகியும் தனிவீரனாகியும் உதயகிரிபரியந்தமான பூமண்டலத்தை ரக்ஷிக்கப்போகிறவனாகியும், ஜயப்பிரதமான இரதத்திலேறிக் கொண்டு வில்லுங் கையுமாய் சூரியன்போல் பூமியை ரக்ஷிக்கிறதீர்த்தியமாய் பிரதக்ஷணமாகச் சஞ்சரிக்கப்போகிறவனாகியும், லோகபாலாளுடனே கூடின இராஜாக்களிடத்திலும் கப்பம் வாங்கப்போகிறவனாகியும் அந்த இராஜாக்களு

டைய ஸ்திரீகள் இவனுடையயசைச கீர்த்தனம்பண்ணி ஸ்ரீமகாவீஷ்ணுவாச எண்ணத்தக்கவனாகியும், கிளையாட்டினாலேபருவதங்களையெல்லாம் தனது தன்னுடைய முனையினாலே இந்திரனைப்போலே பிளந்து பூமியைச் சமமாகப்பண்ணிப் பிரணைகளுக்கெல்லாம்விருத்தியைப்பண்ணுகிறவனாகியும் அஜகவமென்கிற தனுசையெடுத்துச் சப்தித்துக்கொண்டு சிங்கம்போலச் சஞ்சரிக்கிறபோது அந்தத் திக்குகளிலேயிருக்கிற சோரானெல்லாம் மறையச் செய்யப்போகிறவனாகியும், சரஸ்வதி சான்னித்திய முடையவனாகியும் தூறு அசுவமேதம்பண்ணி தன்னுடைய கிரகசமீபத்திலே யிருக்கின்ற உத்தியானவனத்திலே சனற்குமாரரை அடைந்து பக்தியினாலே அவரை ஆராதித்து அவராலே பரப்பிரம்மத்தை அடையும்படியான கியானத்தை அடையப்போகிறவனாகியும் சித்தமான கீர்த்தியை யுடையவனாகியும் பக்திகியான பராக்கிரமத்தையுடையவனாகியும் அங்கங்கே தன்னுடைய ஸ்தோத்திர ரூபமான சரித்திரங்களைக் கேழ்க்கப்போகிறவனாகியும், திக்குகளையெல்லாம் ஜயித்து தடங்கலில்லாமலிருக்கிற ஆக்கினியை யுடையவனாகியும் தன்னுடைய தேஜசினாலே லோகத்தினுடைய சல்லியத்தைப் போக்கடிக்கிறவனாகியும் தேவாசராளாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகிறவனாகியும் யிருக்கிற பிரபாவத்தை யுடையவனாகியும் பிரசித்தனைப் போகிறான்.

பதிவிரந்தாவது அத்தியாயம்.

அவசீரடி யாசிரியவருந்தம்.

அந்தமாம்பிருதுசக்கிர வர்த்தியுமகிலத்தின்றன்
நிந்தையாம்பசிதாகத்தை நினைத்துப்போக்கடிப்பதற்
சின்தையிலடக்கம்பூமி தேவியைச்சிதைக்கவேண்டி
தொந்தமாய்பூமிதேவி தோத்திரஞ்செய்கிறானே.

பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் லோகத்தினுடைய பசிதாகங்களைப் போக்கடிக்க நினைத்து வித்துகளைத் தனக்குள்ளே அடக்கியிருக்கின்ற பூமியை அடிக்குகைக்கு யத்தனம்பண்ணி பிற்பாடு அந்த பூமியினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டானென்று சொல்லப்படுகிறது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப் பிரகாரம் பிருது சக்கிரவர்த்தியானவர் குணங்களினாலேயும் தர்மங்களினாலேயும் பிரகாசிக்கப்பட்டவனாகிய ஸ்தோத்திரம்பண்ணுகின்ற அந்தச் சூதமாகதவந்திகளைச் சந்தோஷப்பித்து பிரம்மனான, தன்னுடைய சேவகர்கள், மந்திரிகள், புரோகிதர்கள் பட்டணத்து ஜனங்களையும் தேசத்திலிருக்கிற ஜனங்கள் முதலானவர்களை யெல்லாம் நன்றாகப் பூசித்தானென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேயரைப் பார்த்து விதாரர் பிரஸன்னம் பண்ணுகிறார்.

வாரீர் ரிஷிசிரேஷ்டரே நானுருபையான இந்தப்பூமி எதற்காகக்கோவி
னுடைய ரூபத்தைத்தரித்தான். இவனைப் பிருதுவானவன் எதைக்கன்றாகவும்
எதைக்கறக்கிறதற்குப் பாத்திரமாகவுஞ் சொய்துக்கொண்டு கறந்தான் ஸ்வ
பாவமாக மேடுபள்ளமாயிருக்கின்ற பூமியை எப்படி சமமாகச் செய்தான்
அவனுடைய யக்கியசாதனமான அசுவத்தை இந்திரன் எதற்காக அபகரித்
தான். பிரம்மவித்துக்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராயிருக்கிற சனற் குமாரனி
டத்தில் நின்றும் பிரம்மசாஷாத் காரத்தையுடைய கியானத்தை யடைந்து
எந்தகதியை அடைந்தான். என்று விதூரர்கேட்க அவரைப்பார்த்து மைத்தி
ரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதூரரே! அந்தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் பிரம்மணுளாலே
ஜனங்களுக்கெல்லாம் ராஜாவாக அபிஷேகம்பண்ணப்பட்ட பின்பு பசியி
னாலே இளைத்துப்போன தேகத்தையுடைய பிரஜைகள் பிருதுசக்கிரவர்த்தி
யை அடைந்து பொந்துக்குள்ளே விழுந்திருக்கிற அக்கினியினாலே தகிக்கப்
பட்ட விருட்சங்களபோல ஜாடராக்கினியினாலே தகிக்கப்படுகிற எங்களுக்கு
அன்னத்தைக்கொடுக்க வேண்டுமென்று விசனப்பட்டிக் கேழ்க்கிற பிரஜை
களுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு வெகுதூரம் யோசனைபண்ணி பூமியானது
ஒஷதிபிஜங்களைத் தனக்குள்ளே அடக்கிப்போட்டதினால் ஜனங்கள் பசியின
ாலே இளைத்துப்போனார்களென்று நிச்சயித்து அந்தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியா
னவன் பூமியின்பேரிலே கோபத்தையடைந்தவனாய் திரிபுரங்களைச் சங்காரம்
பண்ணினருத்திரன்போல் கையிலேதனுசை யெடுத்துக்கொண்டு பூமியைஅடி
த்துப் போடுகிறெனென்றுபாணத்தைச் சந்தானம்பண்ணினான் அப்போது
பூமியானவன் ஆயுதபாணியான அந்த பிருதுவைப்பார்த்து நடுக்கினவளாய்
கோரூபத்தையெடுத்துக்கொண்டு வேடனாலே துரத்தப்பட்ட மான் பேடா
னதுபோல் ஓடினான் அவன்பின்னே அந்த பிருதுவானவன் தனுசிலே பாண
த்தைச் சந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு கோபத்தினாலேமிகவும் சிவந்த கண்களை
யுடையவனாய் துரத்தினான் அந்தப் பூமிதேவி திக்குவிதிக்குகள் ஆகாசம்பூமி
அதுகளுடைய மத்தியப்பிரதேசம் இதுகளெல்லாம் ஓடியும்விடாமல்பின்னே
ஆயுதத்தையெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவருகின்ற பிருதுசக்கிரவர்த்தியைக்கண்டு
மிருத்தியுவினிடத்தில் நின்றும் பயப்பட்ட பிரஜைகள்போல் விசனத்தைய
டைந்து அந்தப் பிருதுசக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

மகானுபாவனாயும் தர்மங்களை அறிந்தவனாயு சரணுகதவச் சலனாயுமிருக்
கிற நீ என்னையும் ரட்சிக்கவேணும் தினையாயும் அபராதமில்லாதவளாயும்
ஸ்திரீயாயுமிருக்கிற என்னை தர்மக்கியனென்று சொல்லப்படுகின்ற நீ எப்படி
கொல்லவேணுமென்று எத்தனப்படுகிறாய் மகா அபராதத்தைப்பண்ணி யிரு
ந்தாலும் ஸ்திரீகளை ஒரு பிராணிகளும் கொல்லார்களே உன்னைப்போலொத்த
மகானுபாவன் ஸ்திரீகளைக் கொல்லமாட்டார்கள் என்கிறதற்குச் சொல்ல
வேண்டுமெனென்ன என்னிடத்திலே இந்தலோகம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
மகாஜலத்திலே திடமான ஓடமாயிருக்கிற என்னைக்கொன்றுபோட்டு உன்னை

யும் இந்தப் பிரஜைகளையும் எப்படி தரிக்கப்போகிறாயென்றிந்தப் பிரகாரம்
சொல்லுகின்ற பூமியைப்பார்த்து பிருதுசக்கிரவர்த்தி சொல்லுகிறான்.

வாராய் பூமியே! என்னுடைய ஆக்கினையைத் தள்ளிப்போட்டிருக்கிற நீ
யக்கியத்திலே உண்டான அவிர்ப்பாகத்தையுமடைந்து தானியாதிகளை உண்
டாக்காதவளாயிருக்கிறபடியினால் உன்னைக்கொல்லுகிறேன் கோரூபமாயிரு
ந்துகொண்டு நான்தோறும் திரணங்களைப்படுத்தி மடியிலிருக்கின்ற பாலைக்
கறவாமற்போனால் பொல்லாததாயிருக்கிற அந்தப்பசுவை தண்டிக்கிறதற்கென்
னதடை மூடபுத்தியுள்ள நீ பிரம்மாவினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒஷதிபிசங்
களை கர்ப்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு வெளிப்படுத்தாமலிருக்கிறாய் பசியினால்
ஸ்பிடிக்கப்பட்டும் மகாதுக்கிதாளாகியுமிருக்கிற இந்தப்பிரஜைகளுடைய துக்
கத்தை என்னுடைய பாணங்களினாலே பிளக்கப்பட்டிருக்கிற உன்னுடைய
மாம்ஸத்தினாலே போக்கடிக்கப்போகிறேன். புருஷனாகட்டும் ஸ்திரீயாகட்டும்
நபும்ஸகனாகட்டும் தன்னைத்தானே சிவாகித்துக்கொண்டு பிராணிகளிடங்களி
லே தயையில்லாதவ னெவனோ அவனைக்கொல்லுகிறது ராஜாக்களுக்குத்
தோஷமன்று மதித்தவளாயும் யுத்தமான காரியத்தைவிட்டவளாயும் கபடை
யாயுமிருக்கிற உன்னைப் பாணங்களினாலே கண்டங்கண்டமாகப் பண்ணி என்
னுடைய யோகபலத்தினாலே இந்தப் பிரஜைகளை தரிக்கப்போகிறேனென் றிந்
தப்பிரகாரம் கோபிஷ்டனாயும் யமனைப்போலே பயங்கரருபியாயுமிருக்கிற அந்
தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியை ஸ்ரீமந்நாராயணராகப்பார்த்து தீனமானவசனங்
களினால் ஸ்தொத்திரம்பண்ணுகிறான். தேவீருடைய சம்பந்தமான பிரகிரு
தியினாலே உண்டாக்கப்பட்ட நானுவிதமான தேவமனுஷியாதி சரீரங்களையும்
சத்வாதி குணங்களையும் உடையவராயும் தன்னுடைய ஆனந்தானுபலத்தி
னாலே ஆதியாத்மிகம் ஆதிபவதீகம் ஆதிதெய்வீகமென்கிற மோககாரியங்
களான ராகத்துவேஷாதிகளை விட்டவராயும் பரமபுருஷராயுமிருக்கிற உமக்கு
நமஸ்காரம்பண்ணுகிறேன், நான் பிராணிகளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயும்
சுவேதசம், அண்டசம், சாராயுச உத்பிஜமென்கிற பூதங்கள் தரிக்கப்படத்
தக்கவளாயும் அனுக்கிரகித்து இப்போது ஆயுதபாணியாய் என்னைக்கொல்ல
வேணு மென்றுவந்தால் நான்வேறே எவனைச்சரணமாக அடைவேன் ஆதி
காலத்திலே இந்தச் சராசராத்மகமான பிரபஞ்சத்தை பிரகிருதியினாலே சிரு
ஷ்டித்த மாயையினாலே தானே ரட்சிக்கிறதற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற நீர் என்
னையே கொல்லவேணுமென்று இச்சிக்கிறீர் விவேகமில்லாத ஜனங்களினாலே
ஈஸ்வரனுடைய இச்சையானது அறியப்பட்டதென்று காணப்படாதவரா
யிருந்துகொண்டு மகத்துவமுதலாக பிரம்மபரியந்தத்தைச் சிருஷ்டித்து அந்த
பிரம்மாவைக்கொண்டு பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம் சிருஷ்டிப்பண்ணுவித்த பரம
புருஷரான உமக்கு நமஸ்காரம்.

வாரீர் பகவானே! பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்கள் மனது இந்த ரூபமான
இந்த ஜகத்தை ஸ்தாபிக்கப் போகிறவராய் ஆதிவராகருபியாய் பாதாளத்தி
லிருந்த என்னை ஜலத்தில் நின்றும் எடுத்திர் ஜலத்தில் என்னை ஓடம்போல்

ஆகாரமாகவுடைய இந்தப்பிரஜைகளை ரட்சிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையை வாய்ந்து பிருதுவென்கிற ரூபத்தையுடையவராக அவதரித்து ஓஷதி பிஜங்கள் நிமித்தியமாக உக்கிரமானபாணத்தை யுடையவராய் என்னைக் கொல்ல வேணுமென்று இச்சிக்கிறீர் ஈஸ்வரனுடைய சத்வாதிருண ரூபயான மாயையினாலே பிரம்மிக்கப்பட்ட நான் பாகவதானுடைய கருத்தையே அறிய சக்தியில்லாமலிருக்க தேவரீருடைய பிரபாவத்தை எப்படி அறியப்போகிறேன்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

சுரந்திடும்பிருது சக்ரவர்த்தியால்
பேர்ந்திடும்பூமியானதவாவாவன்
நேர்ந்திடும்போல் நிழல்பாலினைக்கறந்
தாரந்திருந்த தெனவரைந்திட்டதே.

பிருது சக்ரவர்த்தியால் அந்தப்பூமியானது அவள்அவாளுக்கு யோக்கியமான பாலைக் கறக்கப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப்பூமியானவன் கோபத்திலே துடிக்கின்ற வுதட்டையுடைய பிருது சக்ரவர்த்தியைத் திரும்பவும் மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு ஒருவார்த்தையைச்சொன்னான்.

வாராய் பிரபுவே! கோபத்தைவிட்டு என்னுடைய விக்கியபனத்தைக் கேள் வண்டானது புஷ்பத்திலிருக்கிற மதுவை கிரகிப்பதுபோல் விவேகியானவன் சகல வஸ்து சாரத்தையும் கிரகிப்பான் தத்துவத்தையறிந்திருக்கிற ரிஷிகளினாலே புருஷார்த்தசாதனங்களான உபாயங்கள் காணப்பட்டுஞ் செய்யப்பட்டு மிருக்கிறதிகள் பூர்வீகாளாலே காண்பிக்கப்பட்ட உபாயங்களைச் சிரத்தையுடனே செய்கிறவன் சீக்கிரமாகப் பலன்களையடைவன் பூர்வீகாளுடைய உபாயங்களைவிட்டு யத்தனம்பண்ணுகிற அவனுக்குப் புருஷார்த்தங்கள் சித்திக்கிறதிகளில்லை.

வாராய் ராஜாவே! பிரம்மாவினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஓஷதிகள் விரதநியமங்கள் இல்லாத துஷ்டர்களாலே புசிக்கப்படுகிறதாகவும் உன்னைப்போலொத்தராஜாக்களாலே ரஷிக்கப்படாததாயும் காணப்பட்டு அந்த ஓஷதிகளை நான் பட்சித்தேன் இப்போது பூர்வீகர்களாலே காணப்பட்ட வுபாயத்தினாலே அந்த ஓஷதிகளை அடைகிறதற்கு நீ யோக்கியன் பிராணிகளுக்குப் பலத்தைப் பண்ணுகிறதாயும் இஷ்டமாயிருக்கிற அன்னத்தை இச்சித்தால்

நான் எந்தக் கன்றினிடத்திலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவளாய் உனக்குப் பாலரூபங்களான மனோரதங்களைக் கொடுப்போனோ அப்படிப்பட்ட கன்றையுங், கறக்கிறவனையும் கறக்கத்தக்க பாத்திரத்தையும் எனக்கு நீ கற்பிக்கவேண்டும் வருஷஜலமானது என்னிடத்திலே நிற்கும்படி சமமாகப்பண்ண வேண்டுமென்று பிரியமாயும் இதயமாயுமிருக்கிற பூமியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்த ராஜாவானவன் மனுப்பிரஜாபதியைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு தன்னுடைய கையாகிற பாத்திரத்திலே சகல ஓஷதிகளையும் கறந்தான்.

பிற்பாடு ரிஷிகள் முதலாகப் பதினைந்துபேர் பிருதுவினாலே வசிகரிக்கப்பட்ட பூமியிலேயிருந்து தங்கள் தங்கள் இஷ்டத்தைக் கறந்துகொண்டார்கள். அதெப்படியென்றால் ரிஷிகள் இந்திரியங்களாகிற பாத்திரங்களிலே பிரகஸ்பதியைக் கன்றாகப்பண்ணிக்கொண்டு வேதமயமான கசியான பாலைக் கறந்து கொண்டார்கள். தேவகணங்கள் இந்திரனைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்வர்னமயமான பாத்திரத்தினாலே அமிர்தபாலைக் கறந்துகொண்டார்கள் தைத்தியதானவான் அசுரசிரேஷ்டனான பிரகலாதனைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு இரும்புமயமான பாத்திரத்திலே சுராமத்தியபான க்ஷீரத்தைக் கறந்துகொண்டார்கள். கந்தருவானும் அப்சரஸ்தீரிகளும் விசுவாவசுவைக் கன்றாகப்பண்ணிக்கொண்டு பத்மமயமான பாத்திரத்திலே கானமயமான மதுவையும் சவுர்தரியத்தையும் க்ஷீரமாகக் கறந்து கொண்டார்கள்.

சேரார்த்த தேவதைகளான பிதுருகள் அறியமாவைக்கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு பச்சை மண்பாத்திரத்திலே பிதுர்களுடைய அன்னமான கவ்லியமாகிய க்ஷீரத்தைக் கறந்துகொண்டார்கள். சித்தான் கபிலரைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு ஆகாசமென்கிற பாத்திரத்திலே அணிமாதிரித்திருப்பமான க்ஷீரத்தைக் கறந்து கொண்டார்கள். வித்தியாதரான் அந்தக்கபிலரையே கன்றாகப்பண்ணிக்கொண்டு ஆகாசமென்கிற பாத்திரத்திலே ஆகாசத்திலே சஞ்சரிக்கிறவித்தையாகிற க்ஷீரத்தைக் கறந்துகொண்டார்கள். மாயாவியான கிம்புருஷான் முதலானபேர் மயனைக்கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு அந்தரத்தானமாய்ப் போகிற மாயையைக் கறந்துகொண்டார்கள் யக்ஷன், ராக்ஷசன், பூதங்கள், பிசாசங்கள் இவர்கள் ருத்திரனைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு கபாலமாகிற பாத்திரத்திலே இரத்தமாகிற மத்தியத்தைக் கறந்து கொண்டார்கள். சர்பங்கள் விருச்சிகம் முதலான துஷ்டஜந்துக்களும் இரும்புமயமான பாத்திரத்திலே விஷமாகிற க்ஷீரத்தைக் கறந்துகொண்டார்கள். பசுக்கள் ரிஷபத்தைக் கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு காடென்கிற பாத்திரத்திலே திரணமாகிற க்ஷீரத்தைக்கறந்து கொண்டார்கள் கோபாப் பற்களையுடைய மிருகங்கள் சிங்கத்தைக்கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு தங்களுடைய சரீரமென்கிற பாத்திரத்திலே மாங்கசமயமாகிற க்ஷீரத்தைக்கறந்து கொண்டார்கள் பட்சிகள் கருடனைக் கன்றாகப்பண்ணிக்கொண்டு புழுக்கள் பழங்க்கு முதலான க்ஷீரத்தைக்கறந்து கொண்டார்கள் விருக்ஷங்கள் ஆலமரத்தை கன்றாகப் பண்ணிக்கொண்டு அதற்கதற்கு வேறுவேறு வாக்ஷணியைப் பாலாகக் கற

ந்துகொண்டதுகள் பருவதங்கள் இமவத்பருவதத்தைக் கன்றாகப்பண்ணிக் கொண்டு தங்களுடைய தாழ்வரையிலே பொன்னருள்முதலான நானாதாக் களையும் க்ஷீரமாகக்கறந்துகொண்டதுகள் இதரபிராணிகளும் தங்கள் தங்க ளிலே முக்கியமானவைகளைக் கன்றாகப்பண்ணிக்கொண்டு தங்களுடைய பா த் திரத்திலே வெவ்வேறான சர்வகாமங்களையும் கறந்துகொண்டதுகள்.

வாரீர் குருசிரேஷ்டனே! இந்தப்பிரகாரம் பிருதுசக்ரவர்த்தி முதலான பேர்கள் பூமியில்கின்றும் தங்கள் தங்கள் பாத்திரபேதத்தினாலேயும் கன்று பேதத்தினாலேயும் க்ஷீரமும் பேதித்ததென்று அறியத்தக்கது பிற்பாடு அந்த பிருதுசக்ரவர்த்தியானவன் சர்வாபிஷ்டத்தையும் கறந்த அந்தப்பூமியினி டத்தில் வாற்சல்வியத்தை யுடையவனுய்த் தனக்குப் பெண்ணாகப் பாவ னைப்பண்ணிப் பிரஜைகளுக்குச் சீவனத்தைக்கொடுத்த அந்தப் பூமியைத் தன்னுடைய தனுசு முனையிலே பர்வதசிகரங்களைச் சூர்னங்களாகப்பண்ணி நாலுபக்கமும் சம்மாகச்செய்து இந்தப்பூமண்டலத்திலே அங்கங்கே யதா யோக்கியமாகப் பிரஜைகளுக்குக் கிராமங்களையும் நகரங்களையும் பட்டணங் களையும் நானாவிதங்களான கிரிதூர்க்கங்களையும் சலதூர்க்கங்களையும் வனதூர் க்கங்களையும் வேடச்சேரிகளையும் இடைச்சேரிகளையும் கண்டிருக்க இடங் களையும் சுவர்னமுதலான தாதுக்களுடைய வற்பத்தி ஸ்தானத்தையும் உழு கிற நிலங்களும் பர்வதசமீபங்களிலே யிருக்கப்பட்ட கொல்லுகளும் இதுகளை யெல்லாம் கற்பித்தான் இந்தப்பிருது சக்ரவர்த்தி அவதாரத்துக்கு முன்னே பட்டணம் கிராமம்முதலான வாசஸ்தானங்களில்லை எனெனவனுக்கு எங் கெங்கே யிஷ்டமோ அந்தந்த விடங்களிலே பயமில்லாமல் சுகமாகவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ப தி னே ழ ர வ து அ த் தி ய ர ய ம்.

கலி விநாசம்.

அந்தமாச்செய் பஸ்வமேதவஸ்வத்தை
இந்திரராஜனெனக்க வெண்ணங்கொண்டே
தந்தகுழ்ச்சி யறிந்துகொல்பிருதுவை
உந்திபூத்தோன் தடுத்ததுரைசெய்வாம்.

அசுவமேதத்தில் அசுவத்தை அபகரியாநின்ற இந்திரனைக் கொல்லவே ணுமென்று எத்தனித்த பிருதுசக்ரவர்த்தியைப் பிரம்மாவர்து தகைந்தர் னென்றுசொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! பிற்பாடு ராஜாஷியான அந்தப் பிருது சக்ரவர்த்தியா னவன் சரஸ்வதிகதி தீரமான பிரம்மாவர்தமென்கிற புண்ணிய சேஷத்திரத்தி லே அசுவமேதம் பண்ணக்கடவோமென்று தீக்ஷித்துத் தொண்ணூற்றொன்பது அசுவமேதஞ்செய்து நூறாவது அசுவமேதஞ்செய்ய ஆரம்பித்த பிருதுவினு டைய அந்த எக்கிய மகோற்சவத்தைப்பார்த்து எக்கியங்களுக்கெல்லாம் சுவா மியாயும் பிரபுவாயு மிருக்கிற க்ஷீணுவானவர் பிரம்ம ருத்திராதிகள் அஷ்ட திக்குப்பாலாளுடனேயும் கூடினவராய் கந்தருவர், ரிஷிகள், அப்சரஸ்திரிகள் சித்தவித்தியாதரான், தயித்திய தானவான், யக்ஷன், சுனந்தனந்தான் முத லான ஹரியினுடைய பாரிஷத சிரேஷ்டர்கள், கபிலர், நாரதர், தத்தாத் திரே யர், ஜனகஜனந்தனார் முதலான யோகீஸ்வரானும் மற்றுமுள்ள பகவற்சேவ பரானான பாகவதானும் சேவித்துக்கொண்டு பின்சென்றார்கள். அந்த எக்கி யத்தில் சர்வகாமங்களையும் கொடுக்கப்பட்ட பூமியானவன் நெய் முதலான அபிஷ்டார்த்தங்களை ராஜாவுக்குக்கொடுத்து நதிகள், கரும்புரசம், திராக்ஷ ரசம் முதலான ரசங்களையும், பால், தயிர், மோர், நெய், பாயசம், அன்னம் இதுகளையும் பெருகின்றதுகள் விருக்ஷங்கள் மதுரமாயிருக்கிற பலன்களை உண்டாக்கியதுகள். சமுத்திரங்கள் ரத்தினராசிகளைக் கொடுத்ததுகள். பரு வதங்கள் நாலுவகைப்பட்ட அன்னத்தை கொடுத்ததுகள் சமஸ்தமானஜனங் களும் ராஜாக்களும் உலுப்பைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். இப்ப டிக்கொத்த நாராயண அம்சமான பிருதுவினுடைய அதிகமான அயிகவலி யத்தைச் சகியாதவனுய் இந்திரன் அந்த எக்கியத்துக்கு விகாதத்தைப்பண்ண இச்சித்து பிருதுசக்ர வர்த்தியினுடைய கண்ணுக்குத்தட்டாமல் பாஷண்ட வேஷமாய் அந்த எக்கியபசுவை அபகரித்துக்கொண்டு ஆகாயத்தில் கிளம்பிப் போகிற இந்திரனை அத்திரி மகாரிஷியானவர்கண்டு மகாரதனான பிருது புத்திர னுக்குக் காட்டினார் அவன் கோபத்தை யடைந்தவனுய் பின்னே துரத்திக் கொண்டுபோய் நில் நில்லென்று சொல்லிக்கொண்டு தர்மமயமான சரீரத்தை யுடையவனாயும் ஜடாதாரியாயும் பஸ்மத்தினாலே பூசப்பட்டு மிருக்கிற தபசியா கவெண்ணி அவன்பேரில் பாணத்தைப் பிரயோகியாமல் திரும்பிவிட்ட பிருது புத்திரனைப்பார்த்து அத்திரி மகாரிஷியானவர் திரும்பியும் அவனைக்கொல்லு கைக்கு ஏவினார்.

அந்தப் பிருது குமாரன் ஆகாசமார்க்கத்திலே ஓடுகின்ற இந்திரனைத் துரத்தினான். அந்த இந்திரன் அந்த அசுவத்தையும் அந்த வேஷத்தையும் விட்டு மறைந்தான் பிருது குமாரன் எக்கியபசுவைக் கிரகித்துக்கொண்டு தகப் பருருடைய எக்கியத்தை யடைந்தான். அவனுடைய அற்புதகாரியத்தைப் பார்த்து மகாரிஷிகள் விசித்ரஸ்வனென்கிற பேரைக் கொடுத்தார்கள். திரும்ப வும் இந்திரன் காடார்தகாரத்தைச் சிருஷ்டித்து அதிலே மறைந்துகொண்டு திரும்பவும் அந்த அசுவத்தை அபகரித்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திலே ஓடுகின்ற இந்திரனைப் பார்த்துத் திரும்பவும் அத்திரி மகாரிஷியானவர் பிருது

குமாரனுக்குக் காண்பித்தார். அந்த விசிதாசுவன் இந்திரனைக் கொல்லாமல் விடுகிறதில்லையென்று தனுசிலே பாணத்தைச் சந்தானம்பண்ணி இந்திரன் அந்த அசுவத்தையும் அந்த வேஷத்தையும்விட்டு அவன் கண்ணிலேபடாமல் மறைந்திருந்தான். திரும்பவும் வீரனுன விசிதாசுவன் அசுவத்தைக்கிரகித்துக் கொண்டு தகப்பனுடைய எக்கியத்தையடைந்தான். சத்புருஷானலே நிந்திக் கப்பட்ட அந்த இந்திரன் தரித்தரூபத்தை பாஷண்டமென்று சொல்லப்படு கின்றது. ஜயினான், பவுத்தான், கபாலிகான் இவர்கள் தாமம்போலே காண்பு படுகின்ற அந்த பாஷாண்ட வேஷத்தில் விருப்பமுள்ளவர்களாய்த் தரிக்கின் றார்கள். அதன்பிற்பாடு ஞானசக்தி சம்பன்னனை பிருது சக்கிரவர்த்தி கோ பத்துடன் இந்திரனை அடித்துப் போடுகிறேனென்று தனுசிலே பாணத்தைச் சந்தானம் பண்ணின பிருது சக்கிரவர்த்தியைப் பார்த்து ரித்துவிக்குகள் அந்த அரசனேநோக்கி இந்த எக்கியத்திலே விதிக்கப்பட்ட பசுவதமன்றி வே றொரு இம்சை செய்யக்கூடாதென்று நிறுத்தி அந்த இந்திரனை மகத்தாகிய சக்திகளையுடைய ஆகுதிகளினாலே அக்கினியிலே ஓம்பண்ணிப் போடுகிறே மென்று இந்தப் பிரகாரஞ்சொல்லி அவரனுமதிபெற்று சுருக்கு என்கிற ஓம் பாத்திரத்தால் ஓம்பண்ணுகின்ற ரித்துவிக்குகளை நோக்கிப் பிரம்மாவானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் ரித்துவிக்குகளே! இந்த இந்திரனுனவன் பகவத் சுருயாயி ருந்து எக்கியத்தினால் பூசிக்கப்பட்டவன். இவனைக்கொல்ல உங்களால் சக்தி யப்படாதென்று கிறுத்தி இந்தப் பிருதுவானவன் ஒன்றுகுறைய நூறு அச வமேதம் பண்ணினதினாலேயே கோனசதக்கிருது வென்று பிரசித்தனாய் இந் திரனைக்காட்டிலும் அதிகரித்த கீர்த்தியையுடையவனாயிருக்கக் கடவனென்று சொல்லி பிருதுவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரும் பிள்ளாய் பிருதுவே! உன்னாலே செய்யப்பட்ட எக்கியங்கள்போதும் மோஷதர்மத்தை அறிந்த நீ இந்திரனிடத்தில் கோபம்வையாமல் பகவத்ஸ்வரூபியான நீங்களி ருவரும் அன்னியோன்னியமா யிருக்களென்று பிரம்மாவால் ஆக்கியாபிக்கப் பட்டவண்ணம் இந்திரனுடன் சினேகிதனாய் அவபிருத ஸ்நானஞ்செய்து தே வதைகளால் அடையவேண்டிய வரத்தையடைந்து தக்ஷணைகளால் பிரம்ம ணைக்குத் திருப்திசெய் வித்தான். அந்த அரசனேநோக்கி அந்தணர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

வாராய் மகாபாகுவே! இந்த எக்கியத்திலேவந்த தேவதைகள், ரிஷிகள், மனுஷியான், சமஸ்தமான பேர்களும் உன்னாலே நன்றாய் ஆதரிக்கப்பட்டவர் களாய் தானங்களினாலேயும் வெகுமானங்களினாலேயும் பூசிக்கப்பட்டார்கள்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

எஞ்சலில்லாப் பிருதுவின்யெக்கியத்தில்
அஞ்சனமேனி யானேன்பிரீதியுடன்
தஞ்சமென்கிற பிருதுவுக்குத்தத்துவ
மிஞ்சிடும்படிக்கேவரமீந்தனர்.

பிருதுவினுடைய யக்கியத்தினாலே சாஷாத் விஷ்ணுவானவர் பிரீதியு டன் அந்தப் பிருதுவுக்குத் தத்துவ உபதேசஞ்செய்து வரங்கொடுத்ததைச் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப் பிரகாரம் பிருது சக்கிரவர்த்தியினாலே பண்ணப் பட்ட யக்கியங்களுக்குச் சந்தோஷித்து ஸ்ரீமுகுந்தனுனவர் இந்திரனுடன் பிருது சக்கிரவர்த்தியை நோக்கி ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாராய் ராஜனே! இந்த இந்திரன் உன்னுடைய யாகத்தை விக்கிஞ் செய்வதற்கு நீ பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சாதுக்களாயும் உத்தமாளாயு மிருக்கிற கியானிகள் பிராணிகளுக்குத் தரோகத்தைப் பண்ணார்கள். இந்த தேகத்தைக் கர்மமூலமான புண்ணிய பாபமென்கிற கர்மங்களினாலே உண்டா கப்பட்டதென்று அறிந்த ஆத்தமக்கியானியானவன் இந்தச் சரீரத்தில் ஆசக் தியைச்செய்யான். ஆத்தமாவான ஜீவனைக்காட்டிலும் பரமாயுமிருக்கிறவன் ஈஸ்வரன், தேகத்தை ஆஸ்ரயித்து இருக்கிற கர்மங்கள் தேகத்தை ஸ்பரிசித் திக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தமாவுக்கில்லை தேகம் பாலிய கவுமாராதி பேதத்தினு லே அனேக ரூபமாயும் தோஷத்துடனே கூடினதாயும் கியானகுனியமாயும் சத்வாதிருணத்தேடே கூடினதாயும் மாயாகுணங்களை யுடையதாகியும் அல்ப மாயும் கிரகாதிகளிலே அடங்கினதாயும் ஈஸ்வரனாலே காணப்பட்டதாயும் ஆத்தமாவை யுடையதுமாகியு மிருக்கிற தேகம் இந்தத் தேகத்திலேயிருக்கிற அந்தராத்நுமாவை அறிந்தவன் தேக்குணங்களினாலே அகப்படாமல் பரமாத் நுமாவான என்னிடத்திலேயே இருப்பான்.

வாராய் ராஜனே! சிரத்தை யுடையவனாய் என்னையே பஜனைபண்ணுகிற வனுடைய மனசானது சத்தமாய் பிரகாசமான ஆத்தமக்கியானத்தை யுடையவனாய் மோஷத்தை யடைவன். சகதுக்கங்களிலும் உத்தம மத்திம அதம ளையும் சமமாகப் பார்க்கிறவனாயும் இந்திரியங்களை ஜபித்தவனாயு மிருக்கிற நீ நம்மாலே உண்டாக்கப்பட்ட மந்திரி, படாள்முதலான சமஸ்த பரிவாரங்க ளுடன் ராஜாக்களுக்குப் பிரஜைகளை ரக்ஷிக்கிறதே உத்தமமான தர்மம் ரக்ஷி யாமற்போனானால் பிரஜைகளினாலே அரிக்கப்பட்ட புண்ணியத்தை யுடைய

வனாய் பாபத்தை அனுபவிப்பான். பிரீதியோடே கூடின ஜனங்களையுடைய நீ கொஞ்சகாலத்தில் உன்னுடைய கிரகத்துக்கு வருகின்ற ஜனகாதி யோகிகளைப் பார்க்கப்போகிறாய் உனக்குவேண்டியவரத்தைக் கேளென்று பகவானுலாக்கியாபிக்கப்பட்ட பிருதுசக்கிரவர்த்தியானவன் தான் செய்த அபராதத்திற்கு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற இந்திரனை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு சந்தோஷித்தவனாய் முரஹரியான பூதபகவானை நமஸ்கரித்து அஞ்சலியைத் தந்துடன் ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

வாரீர் நாதனே! பெரியவானுடைய இருதயமத்தியத்தில் நின்றும் வெளிப் புறப்படுகின்ற உம்முடையபாதாரவிந்தங்களின் மகத்துவமான கீர்த்தியைக் கேட்கிறதற்கு பதினாறஞ்செவ்விதனை யருளவேண்டும் ஸாராம்சத்தை அறிந்திருக்கிற வெணக்கு அந்தபரணைக்கேட்கிறதன் றி வேறொருவரங்கள் வேண்டாம் பெரியவானுடையகோஷடியும் உம்முடைய மங்களகரமான கீர்த்தியைக் கேட்கவேனுமென்கிற யெத்தனமன்றியிறுநே ஒருக்கால் கேட்டானேயாகில் மூடமானபசுவைத்தவிர சாரத்தையறிந்தவன் எவன்தான் அந்தக்குணுபவத்தில். நின்றும் ஒழிவன், கல்யாணகுணுகரராயும் புருஷோத்தமராயு மிருக்கிற உம்மை லட்சுமியானவன் சரணமாக அடைந்தாப்போல் நானுமடைந்தேன் எங்கனிருவருக்கும் நீர் ஒருபுருஷனுயிருக்கிறபடியால் எங்களுக்குக் கலகமுண்டகாமற் போகவல்லமையுடன் எங்களுக்குச்சமமாக இதைப் பண்ணுமென்று பிருதுவினால் தோத்திரம்பண்ணப்பட்ட பகவான் அந்தப் பிருதுவைக்குறித்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றார்.

வாராய் ராஜாவே! என்னிடத்திலுனக்குத் தெய்வசங்கத்தினுலே பத்திபண்ணப்பட்டு சொன்னவார்த்தை நன்றாயிருக்கின்றது எல்லாரும் பசுவாதி பலன்களைக்கோருகிறார்கள். நம்மிடத்திலாசத்தியுடையவர்கள் சொர்க்கமோகூழ் நரகங்களைச் சமமாகப்பார்ப்பார்கள். உன்னிடத்தில் நான்சந்தோஷித்தேன் எனது ஸ்வரூபசுஷைய விசுவசித்து பிரகிருதிதேகாபிமான தோஷத்தைவிட்டு அர்த்தயுக்தமாய்ச் சொன்னவார்த்தைக்குச்சந்தோஷித்தேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவதென்றனுக்கிரகித்து அவனுடைய மனதை அபகரித்துக் கொண்டு தம்முடைய ஸ்தானத்தையடைந்தார். பிற்பாடு தேவாள்-ரிஷிகள்-பிதர்க்கள்-கந்தர்வாள்-சித்தாள்-சரணுள்-உரகாள்-கின்னரர்கள்-அப்சரகக்கள் மனுஷியாள்-பக்திகள்-பூதங்கள்-இவர்களெல்லாரும் பகவத்ஸ்வரூபமென்று பத்தியினுலே வெகுபிரகாரமாகப் பூசிக்கப்பட்டவர்களாய் தங்கள் ஸ்தானத்தையடைந்தார்கள். ஜனகாதினரும் ராஜாவினுலே நன்றாகப்பூசிக்கப்பட்டுப் பகவானை அனுசரித்துச் சுவஸ்தானத்தை யடைந்தார்கள். ராசாவும் அந்தவாசுதேவன்பொருட்டு பிரணாமத்தைப்பண்ணி தன்னுடைய பட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மேவும்சத்திர மென்னுமெக்கியத்தில்
தேவதைகள் முதலானதிவ்விய
சேவும்பிருதிவி னுலசெய்யும்பிரஜைகள்
மாவலங்கார சிருஷ்டிவழுத்துவாம்.

மகாசத்திர மென்னப்பட்ட யக்கியத்தில் தேவதைகள் முதலான பேருடைய மகாசதசில் பிருதுவினுலே பண்ணப்பட்ட பிரஜைகளினுடைய அலங்காரசிருஷ்டி சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! அந்தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் முத்துமலைகள் புஷ்பமலைகள்-வெண்பட்டுகள் சுவர்னதோரணங்கள் இவைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் மிசவும் பரிமளித்துக்கொண்டிருக்கிற அகிற்கட்டை சந்தனக்குழம்புகளிலே நனைக்கப்பட்டவீதி நால்சந்திகளையுடையதாகியும் புஷ்பங்கள் அக்ஷதைகள்-பலங்கள் பச்சைமேனிகளான நெற்சத்திரக்கற்றைகள் தீபங்கள் குலைகளுடனே கூடினவாழைமரங்கள், சிறுபாக்குமரங்கள் துளிர்க்கரினுலே கட்டப்பட்டமலைகள் இவைகளினால் நாலண்டையும் அலங்கரிக்கப்பட்டபட்டணத்தில் பிரவேசித்த ராஜாவை சர்வாபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டஸ்திரிகள் கன்னியாப் பெண்கள் தீபங்களையும் தயிர் முதலான மங்களதிரவியங்களையும் ஏந்தி எதிர்கொண்டுவந்த ஸ்தோத்திரஞ்செய்யப் பிராம்மணர் சுவஸ்திவசனங்கூற சங்கம், துந்துமிமுதலான வாத்தியகோஷத்துடனே தன்னுடைய கிரகத்திலே பிரவேசித்து ஜனங்களினால் பூசிக்கப்பட்டவனாய் பூமண்டலத்தை ரகித்த நாலுபக்கமும் தன்னுடைய யசசை வியாபிக்கும்படியாக மகாசத்திரமென்கிற யாகத்துக்குத் தீசைப் பண்ணினார்.

அந்த யாகத்திற்குவந்த தேவதைகள், பிரம்மரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் இன்னம் பூச்சியாளாகிய சமஸ்தமான பேர்களுக்கும் யதாயோக்கியமாகப் பூசித்தவனாகியும் காந்தியாயும் பருத்து நீண்டுமிருக்கிற புஜங்களும் பொன்வரன்மாரியும் பத்மதளம்போல் நீண்டகண்களும் சோபனமான நாசிகளும், சமுகனாகியும் சவுமியனாகியும் சோபனங்களாகிய தந்தங்களையுடைய புன்சிரிப்புகளும் விசாலமான மார்பும் பருத்தகடிபச்சாபாகங்களும் மூன்றுமடிப்புகளினுலே சந்தரமானவயிறும் சூட்சுமமான இடையும் சழிபோன்ற நாடியும் சொன்னம் போன்ற துடைகளும் உன்னதங்களான பாதங்களும் மெல்லிய சுருளுள்ள கறுத்த தலைமயிர்களும் சங்கம்போன்ற கழுத்தும் மகத்தாகிய விலைபெற்ற வெண்பட்டுக்களை அரையிலேயும் உத்திரியமாகவும் தரித்தும் பிரகாசமான அவயவங்களினுடைய காந்தியை வாய்ந்து தீக்ஷாரியமத்தில் பூஷணங்களை விட்டு கிருஷ்ணாஜின ஆசனமும் தர்ப்பைபயித்திரத்தைக் கையிலேயணிந்தும்

உசிதகர்மங்களைப் பண்ணினவனாகியும் கிருபையுடைய குளிர்ந்த சினேகத்து டனேகடிய கருவழிகளையுடைய கண்களையு முடையவனாகிய அந்தப் பிருக சக்கிரவர்த்தியானவன் அந்த சத்திரயாக மத்தியிலிருந்து சந்திரன் உதயமா னம்போல் எழுந்திருந்து நாலுபக்கமும் பார்த்து சபையிலே யிருக்கின்றபே ரைச் சந்தோஷிப்பித்துக்கொண்டு செவிக்கினிய சொல்லாகியும் கம்பிர அர்த் தமான பதங்களையுடையதாகியு மிருக்கிற ஒருவார்த்தையைச் சொன்னான்.

வாருங்கள் சபையிலே யிருக்கிறவர்களே! தர்மத்தை யறியவேணுமென் கிறபேர்கள் தங்கள் மனதில் இருக்கிற அர்த்தத்தைச் சத்புருஷாஸிடங்களி லே சொல்லிக்கொள்ளவேணும் லோககர்த்தாவான பகவானால் பிரஜைகளுக்கு தண்டநாயகனாக நியமிக்கப்பட்டேன். நீங்கள் பொருமையைவிட்டு பகவானிடத் தில் மனதையுடையவர்களாய் சுவதர்மத்தை சத்பிரீதியாகப் பண்ணுவீர் களானால் எனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணப்பட்டதாய்விடும் தர்மத்தைப் பகவத் பிரீதியாகச் செய்யத்தக்கது. தர்மத்தைச் செய்கிறவன் அதை ரக்ஷிக்கிறவன் அதைப்பார்த்து சந்தோஷப் படுகிறவன் இந்த மூன்றுபேருக்கும் பலன் சமா னமாயிருக்குமென்று நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடிக்கு தர்மத்தில் மோ கப்பட்டு விசனத்தையடைந்த வேளையும் அவனுக்குச்சமானமானவர்கள் சில பேரும் இவர்களைத் தவிர மனுப்பிரஜாபதி, உத்தானபாதன், துருவன், பிரி யவிரதன், என்னுடைய பாட்டானான் அங்கராஜன், பிரம்மா, சிவன், பிரகலா தன், பலிச்சுக்கிரவர்த்தி இவர்கள் தர்மார்த்தகாமங்கள் சொர்க்கம், மோ க்ஷம் இவைகளுக்கு ஏகருபமான ஏதுவாகியும் கர்மபலன்களைக் கொடுக்கிறவ ராயும் இருக்கிற பரமேஸ்வரர் ஒருவரிருக்கிறாரென்று நிச்சயம்பண்ணி யிருக் கிறார்கள்.

அந்த சஸ்வரனுடைய பாதாங்குஷ்டத்தில் உண்டான கங்கையினிடத்தி லே ஸ்ரீராமன் பண்ணவனுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கின திருவடி களையுடைய பகவானைச் சேவிக்கிறவன் சம்சார துக்கத்தை யடையான் நீங்க ளும் உங்களதிகாரனும் குணமான கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு அந்த பகவானைத்தானே பஜனை செய்யுங்கள் அக்கினியானது வளைவான தாருவி லிருந்தாலும் வெளிப்பட்டப் பிரகாசிப்பதுபோல் யாகாதிக்கிரியாபலமாகவும் அறி யப்படுகின்றார் சர்வகாலமும் பூமியில் திடமான விரதத்தையுடையவர்கள் எனக்கு மிகவும் இஷ்டமானென்றறியுங்கள் எக்கியத்தைப் பூசிக்கின்ற இந்திரா தீதேவதைகளுக்கு அதிஸ்வரனாயும் ஜகத்குருவாயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீஹரியைத் தங்களுடைய சுதருமயோகத்தினால் ஆராதிக்கிறவர்கள் எனக்கு அனுக்கிரகத் தைப் பண்ணுகின்றவர்கள் மகத்தான சம்பத்துகளையுடைய ராஜகுலத்தின் பிரபுத்துவமானது பொருமையினாலும் தவசினாலும் வித்தையினாலும் மிகவும் விளங்காகின்ற பிராம்மண குலத்தினாலேயே விருத்திசெய்யப்படுகிறது புராண புருஷராயும் பூச்சியாளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராயு மிருக்கின்ற ஸ்ரீஹரியான வர் நித்தியமாக பிரம்ம கிஷ்டாளான பிராம்மணனுடைய சேவையினால் ஒருக் காலும் பிரியாமலிருக்கிற லக்ஷ்மியையும் ஜகத்துக்கு பாவனமாகிய எசசை யும் அடைந்தார்.

அப்படிப்பட்ட மகிமையையுடைய பிராம்மணனைத்தானே பகவதாக்கினை யை வழுவாதவர்கள் சேவிக்கத்தக்கது பிராம்மண குலத்தை, நித்தியமாய்ச் சேவிக்கிற 'புருஷனுக்கு' கியாஸ்பியாச மில்லாமற் போனாலும் சுயமாகத்தா னே சீக்கிரமாகப் பரிசுத்தனான அப்படிப்பட்ட பிரம்மகுலத்தைக் காட்டி லும் தேவதைகளுக்கு வேறே என்னவிருக்கின்றது சர்வமும் பகவதரூப மென்று அறிந்தபேர்கள் செய்கிறயாகத்தில் கொடுக்கப்பட்ட அவிசுபிராம் மணனுடைய மூலமாய் புசிக்கிறார்களேயன்றி அசேதனமான அக்கினியிலே ஓமம்பண்ணப்பட்ட அவிஸ்புசிக்கிறதில்லை சகல பிரபஞ்சமும் கண்ணாடி போல் பிரகாசிக்கிற வேதத்தை நித்தியமாக கிரத்தையுடன் அத்தயனஞ் செய்து பிரம்மசாட்சாத்காரத்தையடைகிற பிராம்மணனுடைய பாதாரவிர்த ரேணுவை நான் கீர்த்திப்பேரில் ஆயசன்மமட்டும் தரிக்கின்றேன் அந்த ரேணுவை நித்தியமாகத் தரிக்கிறவனுக்கு சீக்கிரமாகப் பாவமெல்லாம் நசித் தும் அவனைச்சமஸ்தமான குணங்களும் அடையும்.

குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயும் சிலத்தைத் தனமாகவுடைய வனாயும் நன்றிமறவாதனாயும் பெரியவானே உபாசிக்கிறவனுயிருக்கின்றவனைச் சம்பத்துகள் தானே அடைகிறதற்கு அப்படிப்பட்ட பிராம்மண குலமும் கோக்களுடைய குலமும் பத்தாளுடன்கூடின ஸ்ரீஜனார்த்தகாகவாயியும் எனக் குப் பிரசன்னமாகக்கடவர்களென்று சொல்லுகின்ற அரசனுடைய வார்த் தையைக்கேட்டு பித்ருக்கள் தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் சந்தோஷித்து சத் புத்திரனால் லோகங்களை ஜயிக்கிறார்களென்று சொல்லுகின்ற சுருதிப்பிரமாணம் சரியானதே பிராம்மணசாபத்தினால் அடிக்கப்பட்ட பாபியான வேளையும் பகவானே நிந்தித்ததினால் நரகத்துக்கு யோக்கியனான இரணியகசிபும் பின்னை களுடைய பிரபாவத்தினால் நரகத்தைத்தாண்டினார்கள் சமஸ்தலோகங்களுக் கும் முக்கிய கர்த்தாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் இப்படிப்பட்ட புத்தி யுண்டாயிருக்கிறபடியால் நீவெகுதூரஞ் சிரஞ்சீவியாயிருக்கக்கடவாய் பிராம் மணனையே தெய்வமாகவுடைய ஸ்ரீவிஷ்ணுவின் கதையைப் பிரகாசம்பண் னினவன்னாலே நாங்கள் ஸ்ரீமுகுந்தனை நாதனாக வுடையவாளானோம்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

கலி விரதம்.

பேகிடும்பிருது சக்கிரவர்த்திக்கு ஆசிலாதரியின்ற னுக்கினுண்ப்படி மாகசுகன் றவுபதேக மார்த்தத்தை ஏசிலாச்சுன் ற் குமாரரியம்பிணர்.

பிருதுசக்கிரவர்த்திக்கு ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆக்கினியினால் சனந்ருமஸ்யோ கியானவன் உத்தமமான கியானத்தை உபதேசித்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

மைத்தரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப்பிரகாரம் பிருதுசக்கிரவர்த்தியை ஜனங்கள் ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறபோது அந்தமகாசதசிலே சூரியனுக்குச்சமானமான தேஜசையுடைய சனகாதியோகிகள் வந்தார்கள். ஆகாசத்தில்நின்று இறங்குகின்ற அவர்களைக்கண்டு ராஜாவானவர் சபையிலிருக்கின்ற சனங்களுடனே சிவாத்மாவானவன் சப்தாதிவிஷயங்களைப் பார்த்து எழும்புவதுபோல் அந்த யோகிஸ்வரானே எதிர்கொண்டு அர்க்கியமுதலான வுபசாரத்தால் பூசித்து ஆசனங்களில் எழுந்தருளப்பண்ணி திருவடிகளைத்துலக்கி அந்தத்தீர்த்தத் தைத் தன்னுடைய சிரசிலேதரித்துப் பிரகாசிக்கிற அக்கினிபோலும் பரமசிவ னுக்குமுன்னே பிறந்தவாளாயுமிருக்கிற அந்தயோகிகளைப்பார்த்து ஒருவார் ததை சொன்னார்.

வாருங்கள் மங்களத்துக்கெல்லாம் ஸ்தானமாகி யிருக்கின்ற சனகாதி யோகிகளே! உங்களுடைய தரிசனங்கிடைக்கும்படி பூர்வத்திலென்னபாக்கி யஞ்செய்தேனோ அறிகிலேன், தேவரீர்களுடைய சந்தரிசனங்கிடைத்த புரு ஷனுக்கு என்னகுறை யிருக்கின்றது அந்தர்யாமியான புருஷனை காண்கிறதற் கரிதா யிருப்பதுபோல் தேவரீர்களுங் காணுகிறதற்குத் துர்லபமாகவிருக்கிறீர் கள் பகவத்பக்தரன் நாகுகிறவிடர் தரித்திரனுடைய இடமாகச்சொல்லத்தக் கது சப்தாதிவிஷயங்களைப் புருஷார்த்தமாகவெண்ணி இந்தச் சம்சாரத்தில் உழலுகிற எங்களுக்கு சேஷமமெப்படி யுண்டாகும் அதை பகவத் ஸ்வரூபி களான நீங்களருளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினவுகிற அரசனைநோக்கி சனற் குமாரர் புன்சிரிப்புடனொருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் மகாராஜனே! சர்வபூதங்களுக்கும் சுகத்தையிச்சித்த உன்னால் ஈல்லபிரசினம்பண்ணப்பட்டது கதாரூபமான மலத்தைப்போக்கடிக்கத் தக் கினபகவத் பாதாரசிந்தத்தினுடைய குணங்களைக்கேட்கிறதில் பக்தியும் சரீர கிரகாதிசுளித்தத்தில் விரக்தியும் உனக்குச் சர்வதாயுண்டாயிருக்கிறது. சிரத் தையினாலும் பகவத்தைக்கரியமும் யோகநிஷ்டையும் யோகசிரேஷ்டானு டைய சேவையும் புண்ணியகதைகளைக்கேட்கிறதும் அர்த்தகாமிகளிடத்தில் சகவாசத்தை நிவர்த்திப்பிக்கின்றதும் இதரவஸ்துக்களிலே இச்சையில்லாமல் ஆத்மதிருப்தி யடைந்திருக்கிறதும் ஏகாந்தவாசத்தில் ருசியும் பூதவிம்சையில் லாமலிருக்கிறதும் சமதமாதி குணங்களுடன் பகவத்குணாபவஞ் செய்கிற தும் இதரதேவதைகளை நிந்திக்காமலிருக்கிறதும் இப்படிப்பட்ட அனுஷ்டா னத்துடனிருந்தால் பிரம்மத்தினிடத்தில் ஸ்திரமான ஆசக்தியுண்டாகின்றது அப்போது சதா ஆசாரியன் மூலமாய் உபதேசம்பெற்றவனுக்கு அக்கினியா னது திக்கடைக்கோலைத் தகிப்பதுபோல் சுகதுக்காதிகள் சுவப்பனமாய்விடும் ஆதலால் மனதைசுத்திசெய்துகொண்டு தர்மார்த்தங்களில் முதன்மையான மோட்சத்தையே விரும்பும் சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்திற்குத் தெப்பமாயிருக் கிற அகவங்கமான ஸ்ரீஹரியினுடைய பாதாரசிந்தத்தைப் பற்றக்கடவாய் என்று பிரம்மபுத்திரரான சனற்குமாரரால் காண்பிக்கப்பட்ட மோட்சமார்த்

கத்தையுடைய அந்தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியானவன் அவரைக்கொண்டடி ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டர்களே! முன்னே திளைடங்களில் தயைபண்ணி ன்ற ஸ்ரீஹரியினால் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டார்போல் மகானுபாவான உங் களாலும் அனுக்கிரகிக்கப்பட்டேன் இந்த மகோபகாரத்திற்கு இணையாய் விஷ யாதிகளில் இச்சையற்றிருக்கின்ற உங்களுக்கென்னத்தைக் கொடுத்து திருப் தியடையப் போகிறேனென்று சாஷ்டாங்கமாய்த் தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து அஞ்சலிகூப்பிக்கொண்டு நிற்கிற பிருதுசக்கிரவர்த்தியினிடத்தில் சிலவுபெற் றுக்கொண்டு சதசிலிருக்கப்பட்டவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் ஆகா சமார்க்கத்தில்போய் விட்டார்கள் அப்பால் பிருதுசக்கிரவர்த்தி சாம்பிராச்சி யத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும் விஷயங்களில் ஆசக்தியில்லாத சூரியனைப் போல் ஆசக்தி குன்னியலாய் பிரம்மநிஷ்டையை யுடையவனாயிருந்தான் அவ னுக்கு அதிற் சிசு என்கிற பாரியையினிடத்தில் விகிதாஸ்வனென்றும், தாம கேதுவென்றும், அரியசுவனென்றும், திருவருணனென்றும், விருகனென்றும் தனக்குச் சமானான ஐந்துபிள்ளைகளைப்பெற்று ஏகராஜாவாய் அச்சதனி டத்தில் மனதையுடையவனாய் சூரியனுனவன் பூமியிலிருக்கின்ற ஜலத்தைக் கிரகித்து மறுபடியும் பூமியில் வருஷிப்பதுபோல் பிரஜைகளிடத்தில் தனக் குண்டான கப்பத்தைவாங்கி அவர்களுக்கே உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு தேசசினல் அக்கினிபோலும், பராக்கிரமத்தில் இந்திரன்போலும், பொருமை யில் பூம்போலவும், அபிஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறதில் சொர்க்கம் போலவும், இஷ்ட வஸ்துக்களைக்கொடுப்பதில் பரசன்னியதேவன்போலும் சமுத்திரம் போல் அகாதமான அபிப்பிராயமுடையவனாயும், தைரியத்தில் மகாமேருவைப் போலும், ஆச்சரியகுணத்தில் இமவாளைப்போலும், பொக்கிஷத்தில் ருபேர னைப்போலும், குற்றமான அர்த்தத்தில் வருணன்போலும், வியாபகத்தில் வாயு வைப்போலும், பலத்தில் ருத்திரபகவாளைப்போலும், செளந்தரியத்தில் மன் மதனைப்போலும், பெரியமனதில் சிங்கம்போலும் மனுஷியானிடத்தில், வாற் சல்லியத்தில் மனுவைப்போலும், பிரபுத்துவத்தில் பிரம்மாவைப் போலும் வே தவாதத்தில் பிரகஸ்பதியைப்போலும், ஜிதேந்திரியத்தில் சனகாதியோகிகள் போலும், பசு, குரு, பிராம்மணர்களிடங்களில் பக்தி, வணக்கம், லச்சை, சிலம், இதுகளில் உபமானமில்லாதவனாகியும் திரிலோகத்திலும் அளாவியிருக்கின்ற கிர்த்தியில் சீதாபதியானவர்போல் பிரசித்தியடைந்திருந்தான்.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

ஆனவவான்பிரஸ்தா சிரமந்தன்னிற்
முனும்பாரியு மாகச்சமாதியில்
வானபிருதுசக் கிரவர்த்தியானவன்
கோணும்வைகுந்தங் கொண்டதுரைசெய்வாம்.

வானப்பிரஸ்தா சிரமத்தில் பாரியையுடன் சமாதியிலிருந்த பிருதுசக் கிரவர்த்தியானவன் விமானருடனாய் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைந்ததைச் சொல்லப் படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! ஆத்மக்கியானியாகியும் பிராணிகளுக்குச் சகல அன் னங்களையும் உண்டாக்கினவனாகியும், பராக்கிரமாதிகளை நிர்மாணம் பண்ணின வனாகியும், ஸ்தாவரசங்கமங்களுக்கு விருத்திகளைக் கொடுத்தவனாகியும், பெரியோர்களுடைய தர்மத்தை ஆசரிக்கிரவனாகியுமிருக்கிற பிருதுசக்கிரவர்த்தி யானவன் ஒருக்கால் தன்னுடைய வார்த்திகத்தைப்பார்த்துத் தன்னுடைய பிரிவைச்சகிக்காமல் விசனப்படுகிறவளாகியும் மகளாகியுமிருக்கிற பூமியைப் புத்ராள் ஆதினம்பண்ணிப்போட்டு துதிக்கப்படுகின்ற பிரஜைகளிடத்திலும் ஆசையைவிட்டவனாய் பாரியையுடனேகூட தபோவனத்தையடைந்து நிய மங்களையுடையவனாய் சிறிதுநாள் கந்தமூலபலங்களையும், சிறிதுநாள் சீரணங் களான திரணபர்னங்களையும், சிறிதுநாள் சலத்தைப்படுத்திக்கின்றதும், சிறிது நாள் வாயுவையும் ஆகாரமாகப் பண்ணிக்கொண்டு கிரீஷ்மருதுவில் பஞ்சாக் கினிமத்தியிலும் வருஷகாலங்களில் வருஷதாரைகளில் நனைந்தும் பனிக்காலத் தில் கழுத்தளவு சலத்திலுமிருந்து தபசு செய்கிறவனாயும், பூமியில் சயனிக் கிறவனாயும், சுஷ்மையும் மவுனவிரதத்துடன் காமக்குரோதங்களையும் பிரா ணுதி வாயுக்களையும் சயித்து உத்தமமானதபசினால் பிராரத்தகர்மநாசத்தை யுடையவனாய் ஜனர்க்குமாரர் உபதேசித்த யோகமார்க்கத்தை அனுசரித்து குதிக்கால்களினால் குதத்தை அழுத்திப் பிராணவாயுவை மூலாதாரத்தில் நின் றும் ஊர்த்துவமுகமாக எழுப்பி நாயியில் நிறுத்தி அங்விடத்திலிருந்து இரு தயம், மார்பு, கண்டம், புருவமத்தியம் இதுகளில் நிறுத்தி அங்கேயிருந்து பிரம்மரத்திரத்தில் நிறுத்தி பூதவாயுவுடனேயும் தேகத்தினுடைய அங்கிதத் தைப் பூமியிலேயும், தேஜசை தேஜசிலேயும், இந்திரியங்களை ஆகாசத்தி லேயும், சரீரத்திலிருக்கிற திறவாமிசத்தை சலத்திலும், பூமி தத்துவத்தை சலத்தாவத்திலும், சலத்தத்துவத்தை தேஜஸ்தத்துவத்திலும், தேஜசை வாயு தத்துவத்திலும், வாயுவை ஆகாசத்தத்துவத்திலும், மனதை இந்திரியங்களி லும், இந்திரியங்களைப் பூதங்களுக்கு காரணமான தாமச அகங்காரத்திலும்,

அதை மகத்தத்துவத்திலும், அந்த மகத்தத்துவத்தைப் பிரகிருதியை உபாதி யாகவுடைய சேவனிலுஞ்சேர்த்து பிரம்மநிஷ்டையுருந்து கியானவைவராக் கியங் களினால் சேவ்வுபாதியை விட்டுவிட்டான். அவனுடைய பத்தினியானவள் அற்சிசுவென்கிற சிசுமந்திரியான ராஜஸ்திரியானவள் விபத்தையடைந்திருக் கிற தனதுபதியின் தேகத்தைப் பார்த்து சற்றேபிரலாபித்து பிற்பாடு மந்தர பருவதத்தின் தாழ்வரையில் சிதையைக் கல்பித்து அதிலே பர்த்தாவினுடைய தேகத்தை யெடுத்துவிட்டு நதியிலே ஸ்நானம் பண்ணிமகத்தாகிய யக்கி யாதிதர்மங்களைச் செய்திருக்கின்ற பர்த்தாவுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மங் களெல்லாஞ்செய்து ஆகாசத்திலிருக்கின்ற தேவதைகளைச்சேவித்து அக்கினி யை மூன்றுதரம் பிரதட்சணம்பண்ணி பர்த்தாவினுடைய பாதங்களைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தச்சிதையில் பிரவேசித்து வீரசிரேஷ்டனாகி யும் பதியாகியு மிருக்கிற அந்தப்பிருது சக்கிரவர்த்தியுடனே தேவர்கள் கொண்டாட அனுசமனம் பண்ணினான். புஷ்பங்களை வருஷித்துக்கொண்டு தேவதூத்துமி வாத்தியங்கள் முழங்கிக்கொண்டு அந்ததேவதா ஸ்திரீகள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சொல்லிக்கொண்டார்கள் ராஜாக்களுக்கெல்லாம்இரா சாவாயிருக்கின்ற பிருது சக்கிரவர்த்தியை அற்சிசுனவன் ஸ்ரீவிஷ்ணுவை லட்சுமி அடைந்தாற்போல சர்வப்பிரகாரத்தினாலும் நமக்கும் மேலானலோ கத்தை யடைந்தாள் மனுஷியானாளுக்குள் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கொடுக்கின்ற கியானத்தை அனுஷ்டானம் பண்ணுகின்றவர்களுக்குஇதறதேவதைகளுடைய லோகங்கள் துர்லபமோ மோட்சசாதனமான மனுஷியஜன்மத்தை யடைந் தும் விஷயங்களில் ஆசத்தியையுடைவன யிருக்கிறவனே ஆத்துமத்தரோகி யென்று சொல்லத்தக்கவனென்று தேவதாஸ்திரீகள் சொல்லிக்கொண்டிருந் கையில் ஆத்துமக்கியானிகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகியும் பகவத்பத்தனாய் மிரு க்கின்ற பிருதுசக்ரவர்த்தி அடைந்த லோகத்தை அந்த அற்சி சென்ற பாரி யையும் அடைந்தாள் பிருதுவுனுடைய சரித்திரத்தைச்சிரத்தையுடனே படி த்துங் கேட்டுங் கேட்பிக்கிற புருஷன் பிருது சக்கிரவர்த்தி யடைந்த லோகத் தை யடைவன்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

பிராசினபரி கசியென்னுமன்னனிடம்
பிரசேதசக்களென்னும் பெரியோர்கள்தான்
அறியவுற்பத்தி யும்மவர்களுக்குத்
தெரியருத்திர கதையுஞ்சொல்லினார்.

பிராசின பரிகசியென்கிற ராஜாவினிடத்தில் நின்றும் பிரசேதசக்களெ ன்கிற ராஜரிஷிகளுடைய வுற்பத்தியும் அவர்களுக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ருத் திரகதை ஸ்தோத்திரமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதூரே! பிருதுவினுடைய புத்திரனாகியும் பிதாக்களிடத்திலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவிசிதாசுவன் தன் தம்பிமார்களில் அரியசிவனுக்குக் கிழக்குத்திக்கையும், தூமகேதனுக்கு தட்சணத்திக்கையும், விருக்குவுக்கு மேற்குத்திக்கையும், திரவணனுக்கு வடக்குத்திக்கையும் கொடுத்து இந்திரனிடத்தில் நின்றும் அந்தர்தான வித்தைபெற்று சிகண்டினியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பூர்வகாலத்திலே வசிஷ்டருடைய சாபத்தினாலே மனுஷிய யோனியிலே ஜனிக்கும்படிசபித்திருந்த அக்கினியானவன் பாவகனென்றும், பவமரனென்றும், சுசியென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளாகப் பிறந்தார்கள் நபய்தியென்கிற மற்றொரு பாரியையிடத்தில் அவிரதானவென்றொரு பிள்ளையைப்பெற்று கப்பம் வாங்குகிறதிலும் தண்டிக்கிறதிலும் ராஜதர்மத்தைக் கோரமானதாயெண்ணி தீர்க்கசத்திரமென்கிற கிருதுவை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு ராச்சியத்தைத் துறந்து ஸ்ரீ அச்சதனிடத்திலும் பாகவதாளிடத்திலும், பக்தியுள்ளவனாய் ஸ்ரீபகவானுடைய சாலோக்கியத்தை யடைந்தான், அவனுடைய புத்திரனான அவிர்தானவனானவன் அவிர்தானியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பரிஷித்தென்றும், சேயனென்றும், சுக்கிலனென்றும், கிஷ்ணனென்றும், சத்தியனென்றும், சிதப்பிரபனென்றும் ஆறுபிள்ளைகளைப்பெற்றான் அவர்களுக்குள்ளே மகாபூச்சியனாகிய பரிஷித்து என்கிறவன் ராஜாவாக விருந்து கொண்டு கர்மமார்க்கத்திலேயும் யொகமார்க்கத்திலேயுஞ் சமர்த்தனாயிருந்து அனேக யக்கியங்களைச் செய்தான் அந்த யக்கியசாலையில் கிழக்கு நுனியாக இரண்டங்குலப் பிரமாணம்பூமியெல்லார் தர்பைகளினால் பரப்பப்பட்டபடியால் அவனுக்குப் பிராசீன பரிஷிஷெனென்று பெயரையடைந்தான். அவன் சமுத்திர ராஜனுடைய பெண்ணாகியும் மனோகரங்களான சருவாங்கங்களிலும் நன்றாக அலங்கரிக்கப்பட்டு மிருக்கிற சத்ரதுருகியென்பவளை விவாகஞ்செய்யுங்காலையில் அக்கினியும் மோகிக்கத்தக்கனை சௌந்தரிய முள்ளவளாகியுங்கால்கிலம்பினால் திக்குகளை சப்திக்கின்ற அந்தச் சத்ரதுருகியினாலே தேவாள், அசுரர்கள், கந்தர்வாள், முனிகள், சித்தர்கள், மனுஷியாள், உரகங்கள் இவர்களெல்லாரும் மோகத்தை யடைந்தார்கள் அப்படிப்பட்ட மகிமையுள்ள ஸ்திரீயினிடத்திலே தனக்குச்சமானவிரதங்களை யுடையவளாகியு மிருக்கிற பிரசேதசுக்களென்று பத்துப்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், அவர்கள் பிரசேதசுக்களைச் சிருஷ்டிக்கும்படி பிதாவினாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவர்களாய் தபசு செய்வதற்குச் சமுத்திரத்திலே பிரவேசித்து ருத்திரனாலே யுபதேசிக்கப்பட்ட ருத்திரகீத ஸ்தோத்திரத்தினால் பதியுயிரவருஷம் ஸ்ரீ ஹரியைக் குறித்து தியானஞ்செய்தார்களென்று சொல்லுகின்ற மைத்திரேயரைப்பார்த்து பிரஸன்னம் பண்ணுகின்றார் பிரசேதசுக்களுக்கு ருத்திரனுடனே மார்க்கத்திலே எப்படி சம்பந்தமுண்டாச்சது எந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சொன்னார். அதையெனக்குச்சொல்லுமென்று கேட்கின்ற விதூரைப்பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் விதூரே! சத்புருஷானான அந்தப்பிரசேதசுக்கள் பிதாவினுடைய வார்த்தையைச் சிரசாய்வகித்து தபசுபண்ணவேணுமென்று ஆதர

வுடனே கூடினமனதை யுடையவர்களாய் மேற்குச் சமுத்திரத்தினுடைய சமீபத்திலே மிகவும்விளாசமாகியும் மகத்தாகியும் மகாத்மாக்களுடைய மனது போல மிகத் தெளிந்துஞ்செந்தாமரை கருநெய்தல் செங்கழுநீர் முதலான புஷ்பங்களுக்கெல்லா மிருப்பிடமாகியு மஞ்சம் சக்கிரவாகம் நீர்காக்கைகளு மதித்திருக்கிற வண்டினங்களுடைய மதுரமானசப்தத்தினுலே வியாபிக்கப் பட்டிருக்கின்ற கொடிகள் விருட்சங்களுடைய ஒரு சரசைப்பார்த்து, அதி லே மனோகரமாயிருக்கிற மிருதங்கம் பணவமுதலான வாத்தியங்களுடைய கானத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியத்தை யுடையவர்களாய் அந்தசரசிலே பிரவே சிக்கப்போகிற சமயத்திலே அந்தச் சரசிலேயிருந்து பரிவாரங்களுடனே வெளிப்புறப்படுகின்ற ருத்திரபகவானைத் தரிசித்து சந்துஷ்டாளாயிருக்கிற அந்தப் பிரசேதசுக்களைப்பார்த்து ருத்திரன் ஒருவார்த்தை சொன்னான் உங் களுடைய மனதிலிருக்கின்ற அர்த்தம் நம்மாலே அறியப்பட்டு உங்களை அனுக்கிரகிக்கிறதற்காகவந்தேன் திரிகுணமாயிருக்கின்ற பிரகிருதியும் சீவனைப் பார்க்கிலும் வேறுபட்டிருக்கின்ற வாசுதேவனைச் சரணமடைந்தவன் எனக் குப்பிரியன் சுவதர்மத்தில் நிஷ்டையையுடைய புருஷன் நூறுஜன்மங்கள் பிரம்மாவினுடைய சாரூப்பியத்தை யடைந்தபிறகு என்னுடைய சாரூப்பியத் தையடைவன் சொல்லுகிறதற்கு அடங்காததாகியும் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறு பட்டுமிருக்கிற விஷ்ணுசாரூப்பியத்தை நானுந்தேவதைகளு மெங்கள் அதி காரமுடிவிலே அடைவதுபோல் பரமபாகவதனை புருஷன் அடைவன் ஆன் படியினுலே பாகவதாளான நீங்கள் ஸ்ரீபகவானைப்போல் எனக்கு இஷ்டாளாக விருக்கிறீர்கள் பாகவதாளுக்கும் என்னைப்பார்க்கிலு மன்னியனாய் வேறொரு வன் ஓரிடத்திலேயுமில்லை ஏகாந்தத்திலே ஜபிக்கத்தக்கதாகியும் பாவனமாகி யும் மங்களகரமாகியும் மிகவும் மோட்சகரமாகியுமிருக்கின்ற ஸ்தோத்திரத்தை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்களென்று விஷ்ணுபக்தனாகிய சிவன் அஞ்சலிபந்தத்துடனே அந்தராஜரிஷிகளைப்பார்த்து சொல்லுகிறார்.

வாரீர் ஆத்தமக்கியானிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டாளானவர்களே! சுவதர் மத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு பகவானிடத்திலே வைக்கப்பட்ட மனதை யுடையவர்களாய் விஸ்வாசத்துடனே சர்வபூதங்களிலே அந்தரியாமியாகியும் பரமாத்மாவாகியு மிருக்கின்ற அந்த ஸ்ரீஹரிக்கு மிகவும் இஷ்டமாயிருக் கின்ற ஏகாதசமென்று பெயரையுடைய மகாமந்திரத்தை எனக்கும் பிருகு முதலானபிள்ளைகளுக்கும் பிரம்மாவானவர் உபதேசித்தார் அதை ஜபித்த பிரபாவத்தினால் அக்கியானத்தைப் போக்கி நானாருபமான பிரஜைகளைச் சிரு ஷ்டித்தோம் ஆதலால் இந்த மந்திரத்தை செபிக்கின்ற புருஷன் கியானத் தைத் தெப்பமாகப்பண்ணிக்கொண்டு சம்சாரமாகிற சமுத்திரத்தைத்தாண்டி மோக்ஷமடைவான்.

வாரீர் பிரசேதசுக்களே! நம்மாலே சொல்லப்பட்ட இந்தபகவத் ஸ்தோ த்திரத்தை அத்தியயனம் பண்ணி எந்தெந்தபுருஷார்த்தங்களைக்கோரி அந்த வாசுதேவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறானோ அவன் எல்லாவற்றையு மடைவான்

இந்த ஸ்தோத்திரத்தைப் பிராதக்கால மெழுந்திருந்து அஞ்சஸிபத்தம் பண்ணி சிரத்தையுடனே கேட்டுக் கேட்பிக்கற புருஷன் கர்மபந்தத்தினாலே விடப்படுவன் நீங்களும் அந்தப்பரம புருஷனுடைய ஸ்தோத்திரத்தையே சபித்து அந்த தத்துவத்தினுடைய அந்தத்திலே இஷ்டரான அந்தப்பர மாத்ருவை சுயம் அடையப்போகிறீர்களென்று ருத்திரன் அனுக்கேரிகத்தார்.

இருபத்திமூன்றாவது அத்தியாயம்.

சுல விருத்தம்.

பிரசேதசுக்கள் தபம்பண்ணுங்காலையில்
பிராசினபரி கசுவென்னுந்தந்தையே
அரியநாரதர் புரஞ்சனன்கியானத்தை
தெரியபஞ்சுவத் தியாயத்தாற்செப்பினர்.

பிரசேதசுக்கள் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குப் பிதாவான பிராசின பரிகசுவென்கிற ராஜாவைக் குறித்து நாரதர் புரஞ்சன னுடைய கதாவிசயத்தினாலே ஆத்மக்கியானத்தை ஐந்து அத்தியாயத்தி னால் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! இந்தப்பிரகாரம் ருத்திரன் அந்த ஸ்தோத்திரத்தை யுபதேசித்து தம்முடைய பாரிஷதாளாலே சூழப்பட்டு அந்தரத்தானமாய்ப் போனார் பிரசேதசுக்களும் அந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் சபித்துப் பதினாறுபுரு ஷும் சலத்திலே யிருந்து தபசுபண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது - கர்மத்தி லேயே மனதையுடைய பிராசினபரிகசு அண்டையில் தயாளுவாகியும் ஆத்து மதத்துவத்தை யறிந்தவராகியு மிருக்கின்ற நாரதர் எழுந்தருளி அவனை நோக்கி துக்கவிவரத்தையும் சுகப்பிராப்தியும் இந்த இரண்டும் நீ செய்கிற கர் மத்தினால் சித்திக்கமாட்டாதென்று சொல்லுகின்ற நாரதரைப்பார்த்து ராஜா கேட்கிறார்.

வாரீர் மகானுபாவரே! கர்மத்திலே புத்தியுடைய நான் மோட்சசாதன மான கியானத்தை அறியேன் ஆதலால் மோட்சசாதனமான கியானத்தை அடியேனுக்கு உபதேசித்து மேன்மைசெய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற அரசனே நோக்கி நாரதர் வாரும்பிள்ளாய் இராஜாவே! யாகத்திலே உன்னாலே கும்புகும்பாகக்கொல்லப்பட்ட இந்த சீவராசிகள் தேகத்தைவிட்டு லோகாந் தரத்தை யடையப்போகிற உன்னை இரும்புத்தடிகளினாலே சேதிப்போ மென்று சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றதுகள் இந்தத்துக்கம் ஒழிகிற கிமித்தம் புரஞ்சனன் சரித்திரமான இனிகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

முன்னே மகாதீர்த்திமானுன புரஞ்சனனென்று பெயரையுடைய ஒரு ராச னிருந்தான். அவனுக்கு அலிக்யாதியென்று பெயரையுடைய லோகபிரசித் தனுன வியாபாரசினேகனிருந்தான். அந்தப்புரஞ்சனன் ஏகபோக சாதன மான ஒருபுரத்தைத் தேடிக்கொண்டு பூமியெல்லாஞ் சஞ்சரித்து எங்குங் காணாமல் மகாதுக்கத்தை யடைந்து ஒருக்கால் இமவத்பருவத்தினுடைய வலது பாரிசயான தாழ்வரையிலே நவதுவாரத்துடனையும் பிராகாரங்கள் உத்தியானவனங்கள் உப்பரிக்கைகள், உழலத்தடிகள், கவாகுங்கள், வெளி வாசல்கள், வெள்ளி, பொன், இரும்பு மயங்களான சுகரங்களுள்ள கிர கங்களும் நாலுபாரிசத்தில் நெருங்கியும் இந்திரநீலம், ஸ்படிகம், வச்சிரம், முத்து, மரகதம், மாணிக்க மிதுகளினாலேசெய்யப்பட்ட உப்பரிக்கைப் பிரதே சத்தையும் பிரகாசமாகியகார்த்தியினால் போகவதிபட்டனம்போல் மண்டபங் கள் நற்சந்திகள் ராசமாரக்கங்கள் லீலாஸ்தானங்கள் கடைகள். நற்சந்திச் சாவடிகள் துவசங்கள் பிரவாளமயங்களான திண்ணைகளுடனும் திவ்வியங் களான விருட்சங்கள், கொடிகள் நெருங்கினதாயும் சப்திக்கின்ற பட்சிசாதி கள் மிருகங்கள் இதுகளுடைய கோலாகலங்களுடனே சரசுக்களை யுடைய தாகியும் பவிஜலங்களில் திவலைகளுடைய புஷ்பத்தோடே சம்பந்தித்திருக் கின்ற வாயுவினாலே சலியாரின்ற துளிகள் சாகைகளையுடைய விருட்ச சம் பத்தையுடையதான சரசுக்களின் தீரங்கையுடையதாகியும் ஒருத்தரையும் இம்சியாமலிருக்கின்ற மிருகங்களையுடையவனத்திலே தன்னைக்கூப்பிகொடுது போல் சப்திக்கின்ற கோகிலங்களுடைய தொனியினது உத்தியானவனத்திலே ஒரு உத்தமகவயிச்சா சஞ்சாரியாகியும் அநேக ஸ்திரீகளுக்கு நாயகியாகியும் கிவாகமில்லாதவளாகியும் புருஷனைத் தேடிவருகின்றவளாகியும் சவுந்தரிய மான தந்தங்களையுடையவளாகியும் சிறுபெண்ணாகியும் கண்ணாடிபோன்ற கபோலங்களும் சிரேஷ்டமான முகமும் சமமாகவைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கண் னங்களில் குண்டலங்களுடைய கார்த்தியைத்தரிக்கின்றவளாகியும் பச்சைநிற மாகியும் சொர்னமயமான அரைநூல்மாலைகளையும் கால் சிலம்புகளினாலே சப் திக்கும்படி சஞ்சரிக்கின்ற தேவதையைப்போ லிருக்கிறவளாயும், தோற்றப் பட்ட இளமையையும் சமங்களாகியும் விருத்தங்களாகியும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கியுமிருக்கின்ற ஸ்தனங்களை வஸ்திரத்தினால் மறைக்கின்றவளாகியும், யானையைப்போல நடக்கிறவளாகியும் மனோக்கியமான புன்சிரிப்புடைய ஸ்திரீ யையும் அவளுக்குச் சகாவாய் முன்னேநடந்து வருகிற ஒரு புருஷனையும், பாரிசத்தில் ரட்சித்துக்கொண்டு வருகின்ற ஐந்துதலை சர்ப்பத்தைப்பார்த்து அந்தஸ்திரீயினுடைய கடைக்கண் பார்வையாகிற பாணத்தினாலே அடிக்கப் பட்ட அந்தப் புரஞ்சனன் ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

வாராய் தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளே! நீ யார் ஒருடைய பெண், உன்பின்னே வருகின்றபதினொருபெயரான இந்தமகாபடாளார் இந்த ஸ்திரீகளார். உனக்குமுன்னே நடக்கிற இந்தச்சர்ப்பமார் சிவனைத் தேடி கின்ற பார்வதியா, பிரம்மாவைத்தேடுகின்ற சரஸ்வதியா, மகாவிஷ்ணுவைத் தேடுகின்ற லட்சுமியா, அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவி புன்சிரிப்புடைய புன்

னிலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தமன்மதன் உனது கடைக்கண்பார்வையா கிற பாணங்குளிலே பேதிக்கப்பட்ட விர்திரியங்களுடைய வெண்ணை பாதித் திருநெய்களிலே என்னிடத்திலே அன்புசெலுத்தி அங்கீகரிக்கவேண்டும் மனதை ஹரிக்கத்தக்கின கருவிகளுடனேகூடி கண்களுள்ளவளாகியு மிருக்கின்ற உன்னுடைய முகத்தை உயரவெடுத்து எனக்குக்காண்பியென்று தைரியமில்லாதவன்போல் யாசிக்கின்ற வீரனான புரஞ்சனனைப்பார்த்து நகைத்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் புருஷசிரேஷ்டனே! நான் தாய்தந்தை முதலானவர்களை யாரையுமறியேன். இந்தப்புருஷன் என்னுடைய சினைகிதான். இந்தஸ்திரீகள் என்னுடைய தோழிகள். இந்தச் சர்பமானது நான் தூங்கும்போது இந்தப் பட்டணத்தை இரட்சித்துக்கொண்டிருக்கும் தெய்வாதீனமாய் அப்பிரயோசனனாகியும் குருபிரயாயுமிருக்கிற பர்த்தாவை அடையாமல் பிரசித்தனாயுந் தான் சிலனாயும், மகாருபத்தை யுடையவனாயுமிருக்கிற உம்மைவிட்டு நான் ஆரைத் தானடையப்போகிறேன்.

வாராய் மகாபுருஷனே! கிருபாதிசயத்தையுடைய புன்கிரிப்புடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிறகடாட்சத்தினிலே தீனாளுடைய மனோவியாதியைப் போக்கிடிக்கிறதற்காகச் 'சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற உம்மைவிட்டு நான் ஆரையுடையப் போகிறேனென்று அவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சங்கேதம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்து நாலுபக்கத்திலுங் கயாகாள் காணஞ்செய்ய நூறு சம்வச்சரம் ரமித்து சந்தோஷப்பட்டிருந்தார்கள்.

அந்தப்பட்டணத்துக்கு மேலே ஏழுவாசலும் கீழே இரண்டுவாசலும் உண்டாயிருக்கிறதிகள் அந்த நவத்துவாரங்களுடனே கூடினப்பட்டணத்துக்கு ராஜாவானவன் ஒருவராலும் அறியப்பட்டவனன்று அந்தப்பட்டணத்துக்கு மேலான ஏழுவாசலுக்குள் கிழக்குத்திக்குள் ஓரிடத்தில் நிர்மீக்கப்பட்டிருக்கின்ற சத்தியோதாவென்றும் அவிர்முகியென்றும் இரண்டுவாசல்களில் துயுமத்தென்கிற சினைகிதனுடன் பிரவேசித்து விருப்பிருசித்தென்கிற தேசத்தையும் நளினி நாளினியென்னும் இவ்விரண்டுவாசல்களுள்ள கிழக்குத்திக்குள் அவதூதனென்கிற சினைகிதனுடன் பிரவேசித்துவுற்பமென்கிற தேசத்தையும்அந்தக் கிழக்குத்திக்குள் மற்றொரு முக்கியையென்றும் பெயரையுடைய துவாரத்தில் அந்தபுரஞ்சனனென்கிறஇராஜாவானவன் ரசக்கியென்றும் விபணனென்றும் இவ்விரண்டுபேர்களுடன் புறப்பட்டு ஆபரணமென்றும் பேகோதனமென்றும் பெயரையுடைய தேசத்தையும்தென்பக்கத்தில் பிதூர்குவென்று பெயரையுடையதுவாரத்தில்சுறுத்தானென்கிறவனுடன் பிரவேசித்துதட்சணபாஞ்சாலமென்கிற தேசத்தையும் வடக்குவாசல் துவாரமான தேவகுவென்கிறதில் சுருத்தவென்கிறவனுடன்பிரவேசித்து உத்தரபாஞ்சால தேசத்தையும் மேற்குத்திக்குள் ஆகுரியென்கிற துவாரத்தினுள் துர்மதனென்கிறவனுடன்பிரவேசித்து கிருமியகமென்கிற தேசத்தையும் மேற்குத்திக்குள் நிருதியென்கிற துவாரத்தினுள் லுப்தனென்கிறவனுடன் பிரவேசித்து வைசுசமென்ற தேசத்தையும்

அடைந்தார் அந்தப்பட்டணத்திலிருக்கிற பேர்களுக்குள்ளே கண்ணில்லாதவர்களாய் நிர்வாகியென்றும் உபஸ்கரனென்றும் இரண்டுபெயர்களை எந்தக்காரியங்களுக்கும் சகாயமாகவைத்துக்கொண்டு எங்கேபோனாலும் எந்தக்காரியஞ்செய்தாலும் கூடவைத்துக்கொண்டிருந்து அந்தப்புரஞ்சனன் விசினனென்கிறவனுடன் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து தன்னுடைய ஸ்திரீபுத்திராளாலே உண்டாக்கப்பட்ட விசனத்தையும் சந்தோஷத்தையும் ஆனந்தத்தையுமடைந்து கர்மங்களிலே ஆசக்தியுடையவனாய் மனமோகிதனாகி ஸ்திரீபுத்திராதிகளிலே வஞ்சிக்கப்பட்டவனாகி தன்னுடைய ஸ்திரீயானவன் எதைக்கோருகிறானோ அதற்கொரு தாட்சியில்லாமல் நடத்திக்கொண்டு வந்தான்.

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விந்ந்தம்.

வேட்டையென்கிற வியாஜமதனிஹர்
சேட்டைசொற்பன ஜாகரூபமாம்
கோட்டமாஞ்சமு சாரக்கொடுமையை
வாட்டமின்றி வழுத்தினதாமரோ.

வேட்டையென்கிற வியாஜத்தினிலே சொற்பன ஜாகரூபமான சமுசாரம் சொல்லப்படுகிறது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரரே! அந்தப் புரஞ்சனனானவன் மிஷும் வேகமதான ஐந்து குதிரைகள் சாரதிக்கு இருப்பிடமான யீஷாதண்டங்கள். இரண்டு சக்கிரங்கள் ஒரு அச்சு, மூன்று துவஜஸ்தம்பங்கள் இதுகளினிலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற சொர்னமயமான இரதத்தின்மீது தனுர்ப்பாணியாய் ஆரோகணித்துக்கொண்டு சொர்னமயமான கவசத்தைத்தரித்து அட்சயமான அம்புறுத் தூணியையுடையவனாய் ஒரு சேனாநாயகனுடன் அஞ்சபிரதேசங்களையுடைய வனத்தையடைந்து மகாகருவத்துடன் வேட்டையிலே அசுரர்களைப்போல் நிர்த்தயனாய் அந்தவனங்களிலுள்ள மிருகங்களைவதைக்க யத்தனஞ்செய்து சிரார்த்தத்திலே உபயோகிக்கப்பட்ட மிருகங்களை இராஜாக்களடிக்கத் தக்கதென்று சாஸ்திரங்களில் விதித்திருக்கிற ஹத்துதப்பி வியானமில்லாமல் சரிப்போனபடி சித்திரங்களான இறகுகளையுடையபாணங்களினிலே தயாசாவிகளுக்கூச் சகிக்கக்கூடாத ஜீவஹிம்சை செய்ய யத்தனித்து முசல்கள், காட்டுப் பன்றிகள், மான்கள், முள்ளப்பன்றிகள், இதுமுதலான மிருகங்களைச் சங்கரித்த சிரமத்தினால் பசிதாக முடையவனாய் அந்த வனத்தை விட்டுகிரகத்தையடைந்து சிரமத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டு சந்தனபூஷ தாம்பூலங்களை

னால் நன்றாயலங்கரிக்கப்பட்டு தன்னுடைய பாரியையினிடத்தில் கியாபகங் கொண்டவனாய் மன்மதனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனதுடன் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்துப் பார்ச்சையில் அவ்விடத்தில் தன்னுடைய பாரியானைக்காணாமல் அந்தப்புர ஸ்திரீகளைநோக்கி யஜமானி எங்கே யிருக்கிறாள் என்று கேட்கிற அரசனைப்பார்த்து அந்தஸ்திரீகள் வாராய் ராஜனே! உன்னுடைய இஷ்ட நாயகியானவள் உமது பிரிவிக்கு சகிக்காமல் தேகாபிமானத்தைவிட்டு கட்டில் மெத்தை முதலானதை நிவர்த்தித்து தரையிற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று காண்பிக்க அதைப்பார்த்து புரஞ்சனன் அவளுக்கின்பான வார்த்கள் சொல்லித் தேற்றவேண்டுமென்று கருத்துகொண்டு அவளைத் தூக்கி மடியில்வைத்துக்கொண்டு அவளைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய் சோபனையே! சமனாய் யிருப்பவர்கள் தப்பிசெய்திருந்து அவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை செய்யாவிடில் அவர்களைப் புண்ணியஞ் செய்யாதவர்களென்று சொல்லத்தக்கது அவிவேகியானவன் தான்செய்த தப்பித்திற்குப் பதிலாய் செய்யப்பட்ட தண்டனையை அனுக்கிரக மென்றறியமாட்டான் அபராதி யான என்னிடத்தில் நீ பிரீதியினுல்கோபித்துக்கொண்டதாயிருந்தாலும் தில் கஞ்ஞன்னியமாகியும் பிரளய கோபத்தினாலே பயங்கரமாகியும் சினேகஞ்ஞன்யமாகியுமிருக்கிற உன்னுடைய முகத்தையும் துக்கத்தினாலே அலைந்து சந்தனக் குங்குமம்ஞன்யங்களாகியுமிருக்கிற ஸ்தனங்களையுடைய உன்னைப்பார்க்க என் மனந்தாளவில்லை ஆனபடியினாலே சுயபிச்சையினால் வேட்டையிலே விசனத் தையடைந்த எனக்கு பிரசன்னமாய் மன்மதனுடைய பாணவேகத்தினாலே தைரியமிழந்திருக்கின்ற என்னை அங்கேகரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

கவி விருத்தம்.

பாரியாபுத்தி ராதிபக்கங்களில்
நேருமாசக்தி யால்வறவாரின்று
ஒருங்கால்கன் னிகையினுபாக்கியானத்
தேருஞ்சோர ரோகமுதற்செப்பினார்.

பாரியாபுத்திராதி களிடங்களிலே ஆசக்தியினாலே தன்னை மறவாரின்ற கால்கன்னிகையினுடைய உபாக்கியானத்திலே சோரரோக முதலானது சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் புரஞ்சனியானவன் தன்னுடைய விலாசங்களினாலே புரஞ்சனை நன்றாக வசப்படுத்திக்கொண்டு மங்கள ஸ்நானஞ்செய்தும் மனோக்கியமான வஸ்திராபரணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு

யெள்வனத்தில் கர்வியையாகித் தன் சமீபத்திலேவந்து ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்ட ஸ்திரீயைத்தானும் ஆலிங்கனம்பண்ணி ரகசியத்திலே அனுகூலங்களாயிருக்கிற அவளுடைய வார்த்தைகளினாலே மோகப்பட்டிருக்கிற விவேகத்தையுடையவனுப் ஸ்திரீவசிகரணாகப் பகலென்றும் இராத்திரியென்றும் அறியாமற் றன் ஸ்திரீயினுடைய புஜத்தைத் தலைக்கணையாகச் செய்து அந்த ஸ்திரீயையே பரமபுருஷார்த்தமாக வெண்ணி தன்னுடைய சருபத்தையும் பரமாத்மாவினுடைய சருபத்தையும் அறியாமல் அவ்விடத்தில் அனேகம் பிள்ளைகளையும் பெண்களையும் பெற்று அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி விவாகஞ் செய்து அவர்களுக்கும் அனேகம் பிள்ளைகளுண்டாய் மிகவும் போகசம்பத்தூடன் காமாந்தகாரனாய் காலத்தினுடைய கதியை அறிபாதவனாகவே வெருவிதமான கோரிக்கைகளை யுடையவனுப் பசு யிம்சாருபங்களான யக்கியங்களினால் தேவர்கள், பிதூர்க்கள், பூதபதிகள், இவர்களைப்பூசித்து அனுகூலளாயிருக்கிற புத்திர பவுத்திராதிகளிடங்களிலே ஆசக்தியுடன் விவேக வினா யிருக்கின்ற அந்தப் புரஞ்சனனுக்கு ஸ்திரீமோகத்தை சிவர்த்திக்கத் தக்க தான வார்த்தைகமானது வந்தது அதற்கு முன்னமே கந்தர்வானுக்கெல்லாம் அதிபதியான சண்டவேகனென்றெவன் மகாபலசாலிகளான முந்நூற்றறுபதுபேர் கந்தர்வானும் அவர்களுடைய ஸ்திரீகள் முந்நூற்றறுபதுபேர்களும் அந்தப் புரஞ்சனனுடைய பட்டணத்தை யழிக்க எத்தனம்பண்ணி அந்தப் பட்டணத்தைச் சற்றிக்கொண்டு அபகரிக்க யத்தனம்பண்ணினபோது அந்தப் பட்டணத்தை இரட்சிக்கின்ற தளகர்த்தாவாகியும் பலவானாகியுமிருக்கிற ப்ரசாகரனானவன் ஒருவனுய் கந்தருவான் எழுநூற்றறுபது பெயருடனையும் நூறு சம்வச்சரம் யுத்தம்பண்ணி தடைசெய்துகொண்டிருந்த ஒண்டிக்காரனாதலால் அந்தயுத்தத்திலே தனக்குப் பலட்சீனம் வந்து பந்துக்களுடனே கூடி மகா துக்கத்தை யடைந்தவனுய்ச் சிந்தைசெய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த ராஜாவானவன் தன்னுடைய சேவகர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட போக்கிய வஸ்துக்களைக்கிரகித்து ஸ்திரீவாசனாகி அந்தப்பட்டணத்துக்கு வந்த பயத்தை யறியாமலிருக்கிற சமயத்தில் காலனுக்குப்பெண்ணை ஜரையென்கிற ஸ்திரீ தனக்குப் பர்த்தாவை யிச்சித்து மூன்றுலகத்திலேயுஞ் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறவளாயும் சந்தோஷத்துடன் புருச்சக்கிரவர்த்தியினால் கிரகிக்கப்பட்டவளாய் அவனுக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தவளாயும் அனிஷ்டபோகத்தை யுண்டாக்குகிறதினாலே துர்ப்பகையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறவளாய் மிருக்கிற அந்தச் சரையானவள் பூமியிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் பிரம்மலோகத்திலிருந்து பூமியிலேவாராநின்ற என்னைப் பிரம்மவிஷ்டனென்று அறிந்திருந்தாலும் மன்மதனுலேமோகத்தை யடைந்தவளாய் என்னைப்பர்த்தாவாகச் சொன்னான் அவளை நான் விரும்பாமல் கிராகரித்த படியால் எந்தவிடங்களிலேயும் நிலையாயிராமற் போகக்கடவீரென்று கோரமான சாபத்தைக்கொடுத்து என்னிடத்தில் நின்றஞ் சித்தியாமலிருக்கிற சங்கற்பத்தையுடையவளாய் எவனுக்கு இராஜாவாகியும் என்னுலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற பயமென்கிறவனை நோக்கி வாராய் விரனே! எவனு

ஞக்குச் சிரேஷ்டராயிருக்கிற உன்னை இஷ்டனாகிய பர்த்தாவாக வறிக்கிறேன். பிராணிகளுக்கு உன்னிடத்திலே பண்ணப்பட்ட சங்கல்பம் சித்தியாமற் போகிறதில்லையே உன்னையே யடைந்திருக்கிற என்னிடத்திலே தயவுசெய்வாயென்று மிகவும் விரும்பமுடன் சொல்லுகிற காலகன்னிகையினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த எவனேசரனுனவன் தேவரகசியத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சித்திருக்கிற அந்தக் காலகன்னிகையைப் பார்த்து புன்சிரிப்புடனே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் காலகன்னிகையே! இந்த உலகமானது உனக்குப்பர்த்தவாகவிருப்பது என்னுடைய கியானதிருஷ்டியினாலறியப்பட்டது நீ ஒருத்தராலேயுமறியப்படாத கதியையுடையவளாய் கர்மத்தினாலே நிர்மிக்கப்பட்ட இந்தவுலம் என்னுடைய சேனையுடனே கூடிக்கொண்டு எனது சேனாபதியான பிரகரமானது உன்னை அந்த உலகத்தை யடைவிப்பிக்கும் இந்தப் பிரகரமானது எனக்குப்பிறா நீயும் எனக்குத் தங்கையாய்விடு உங்களிருவரோடேயுங் கூடிநானிந்த உலகத்திலே அடையப்படாத கதியை யுடையவளுகியும் பயங்கரமாகியசேனையை யுடையவளுகியும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இருபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

யேரும்வைதற்பி யென்னும்ஸ்திரீசிரந்தையால்
ஆரும்ஸ்திரீபாவர் தன்னையடைந்திடும்
ஒரியாம்புரஞ் சன்னுக்கோர்க்காலத்தில்
சீரதாய்த்தெய்வ முக்தியுஞ்செப்பினார்.

வைதற்பியென்கிற ஸ்திரீசிரந்தையால் ஸ்திரீபாவத்தையடைந்த புரஞ்சனனுக்கு ஒருகாலத்திலே தெய்வானுகூலமாக முக்திசொல்லப்படுகின்றது.

நாரத மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் பிராசின பரிகிசே! பயனென்னும் பெயரையுடைய எவனேஸ்வரனுடைய ஆக்கினையைச் செய்கிற சேவகர்கள் பிரகவான காலகன்னிகை இவர்களுடனே கூட இந்தப் பூமியெல்லாஞ் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார் ஒருக்கால் அந்தப்பயனுடைய சேனையிலே ரட்சிக்கப்பட்டும் பூமியிலே யடைந்த போக்கிய வஸ்துக்களினாலே நிறைந்திருக்கிற புரஞ்சனனுடைய பட்டணத்தை காலகன்னிகையான ஜரையுடன் பலாத்காரமாகப்பற்றி அனுபவித்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் அந்தஜரை அந்தப்பட்டணத்தைப் பிடிக்கையில் அந்தப்பட்டணத்துக்கு அபிமானியாகியும் சம்சாரியாகியும் மமதையினாலே வியாகூலனாகியு மிருக்கின்ற புரஞ்சனனுனவன் வெகுவிதங்களான சந்தர

பங்களை அடைந்து காலகன்னிகையினால் ஆலிங்கனம் பண்ணப்பட்டபடியால் நசித்துப்போன சம்பத்தையுடையவனாய் தினனாய் விஷயத்திலே மன்னத யுடையவனாய் புத்திசூன்யனாய் சுந்தருவ எவனுனாலே பலாத்காரமாக அபகரிக்கப்பட்ட ஐஸ்வரியத்தை யுடையவனான புரஞ்சனனுனவன் சிரணமான தன்னுடைய பட்டணத்தைப்பார்த்து பிரதிகூலனாகியும் தன்னிடத்திலே ஆதரவைப் பண்ணுதவாளாகியு மிருக்கிற புத்திராள், பெளத்திராள், படாள், மந்திரிகள், பிரீதியில்லாத ஸ்திரீ இவர்களைப்பார்த்து காலகன்னிகையினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தன்னையும் சத்துருக்களினாலே தூஷிக்கப்பட்ட பாஞ்சால தேசங்களையும் பார்த்து அபாரமான சிந்தையை யடைந்தவனாய் இதுசனாக்கெல்லாம் பிரீதிசெய்யவேண்டியதை யடையாமல் கால்கன்னிகையினாலே சாரம்போலிருந்தாலும் அந்தப்பட்டணத்தை விட்டுவிட மனதில்லாமலிருக்கச்சே எவனேஸ்வரனுன பயனுக்குத் தமையனுன பிரகதானவன்வந்து அந்தப் பட்டணத்தையெல்லாம் பிராதர்வான பயனுக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேண்டு மென்கிற இச்சஸயினாலே தகித்தான். அப்போது புரஞ்சனனாருடனேயும் சம்பத்துடனேயும் பிருத்தியவர்க்கங்களுடனேயும் பாரியாளுடனேயுங்கூடின சமுசாரியான புரஞ்சனன் தபித்தான். புரபாலனான அந்த நாகம் மிகவும் தூபத்தையடைந்து வேகவிபத்தினாலே அதிகமான நடுக்கத்தையுடையதாய் அந்த பட்டணத்திலே யிருக்கமாட்டாமல் அக்கினியினாலே தகிக்கப்பட்ட விருகூத்தினுடைய பொந்தில்நின்றும் கிளம்புகிற சரப்பமானதுபோல் அந்தப் பட்டணத்தைவிட்டுப் போகிறதற்கு இச்சித்தது.

அந்தப் புரஞ்சனனுனவன் எப்போது துர்பலமான அவயவங்களுையுடைய வனுனானே, அப்பொழுதே சக்தியில்லாதவனாய் வெகுபேர்களான அந்த எவனுனாலே சமுத்தைப் பிடிக்கப்பட்டவனாகக் குறுகுறென்று விகாரமாய்க் கூப்பிட்டான். மறுபடியும் பெண்கள், பிள்ளைகள், பேரன்மார்கள், மாட்டுப்பெண்கள், மாப்பிள்ளைகள், பிரத்தியவர்க்கங்கள் இவர்களையும் மீதியாக விருக்கிற வீடு, தனம் முதலானதும் என்னுடையதென்று மமதையை வகித்தவனாய் ஸ்திரீக்கும் தனக்கும் பிரிந்துபோகிறகாலம் வந்ததைப்பார்த்து தினனாய் இந்தப்பிரகாரம் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

எப்படியெனில், நான் லோகார்த்தரத்தை யடைந்தேனாகில் அனாதையான இந்த ஸ்திரீ தீனையாய் தீனானான இந்தக் குழந்தைகளைவைத்து துக்கித்துக் கொண்டு எப்படி யிருக்கப்போகிறாள். நான் சாப்பிடாமற் போவேனாகில் இவளும் சாப்பிடுகிறதில்லையே நான் ஸந்நம் பண்ணுவிட்டால் என்னையே கதியாக அடைந்திருக்கிற இவளும் ஸந்நம் பண்ணுகிறதில்லையே, நான் கோபித்துக்கொண்டால் மிகவும் பயப்படுவாளே நான் மிரட்டினேனெனையாகில் பயத்தினால் எதிரிலொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லாமலிருப்பாளே, ஒன்றுந்தோன்றாமலிருக்கிற வெனக்கு விவேகத்தை சொல்லுவாளே நான் தேசாந்திரம்போயிருந்தேனாகில் விசனத்தினாலே இளைத்து துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பாளே, இப்படிப்பட்டவளாகியும் வீராளுக்குத் தாயாராகியும் இருக்கிற என்னுடைய

ஸ்திரீயானவள் கிரகஸ்த தர்மமான புருஷனுடனே அனுமரணமார்க்கத்தை இச்சியாமற் போவாளா, என்னையே கதியாக வுடையவளாகியும் அனாதாளாய் மிருக்கிற நம்முடையபிள்ளைகளும் பெண்களும் நான் பரலோகத்தை அடைந்த பிற்பாடு சமுத்திரத்திலே உடைந்துபோன கப்பல்போல் ஓடித்திலேயிருக்கிற வர்களேபோலே எப்படியிருக்கப் போகிறார்களென்று மகாதீனமான புத்தியினாலே விசனப்படுகிற புரஞ்சனனே எவனேஸ்வரனான பயன்வந்துகிட்டி தங்கள் கிரகத்துக்குவேண்டும் பசுவைப்போல இழுத்துக்கொண்டு போகிறபோது அந்தப் புரஞ்சனனுடைய ராச்சியானுபவ காலத்திலே சகாயங்களாய் கூட விருந்தவர்களும் மகா விசனத்தையடைந்து மிகவும் பயந்தவர்களாகப் பின்னாலேபோனார்கள். அந்தப் பட்டணத்தைவிட்டுப் போய்விட்டபோதே அந்தப் பட்டணமானது சேரணமாய் பஞ்சபூதங்களைப்படைந்து போச்சது, பலவானான எவனானாலே யிழுக்கப்பட்ட மகா அக்கியானத்தையுடைய நிர்த்தயனான அந்தப் புரஞ்சனனாலே காமியகர்மங்களினால் யாதொருபசுக்கள் கொல்லப்பட்டதுகளோ அந்தப் பசுக்கள் இவன்செய்த இம்சையை நினைத்து மிகவும் கோபத்தை யடைந்ததுகளாய் இந்த ராஜாவை கோடாலிகளாலே பிளந்ததுகள்.

அந்தப் புரஞ்சனன் கரையில்லாத தமசிலே முழுகினவனாய் அனேகவரு கங்கள் கோரமானவாதனைகளை அனுபவித்து ஸ்திரீயினுடைய சங்கத்தினாலே கிவேக மில்லாதவனாய் சரீரம்விடும்போது அவனையே மனதில்நினைத்து பிராணனை விட்டபடியினாலே பின்பு விதர்ப்ப ராஜாவினுடைய கிரகத்திலே உத்தம ஸ்திரீயாகப் பிறந்தான் பின்பு சுயம்வரத்திலே விரியத்தையே பந்தியமாகவுடைய அந்த விதர்ப்பராஜன் பெண்ணைச் சத்துருக்களைச் செயித்தவனாகியும் பாகவதனாகியு மிருக்கிற பாண்டிய தேசாதிபதிரான மலையத்துவசன் யுத்தத்திலே ராஜாக்களையெல்லாம் செயித்து விவாகஞ்செய்துக்கொண்டான் அந்தபாண்டிய ராஜாவானவன் அந்தவைதற்பியினிடத்திலே கறுப்பான கண்களையுடைய ஒருபெண்ணையும் ஏழுபிள்ளைகளையும் பெற்றான். அந்தப்பிள்ளைகளுக்குள்ளே ஒவ்வொருத்தனுக்கு அனேகம் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அகஸ்தியர் மலையத்துவசனுக்கு ஸ்ரீமந்தபுத்திரியாகியும் விரதத்தையுடையவளாகியுமிருக்கிற அந்தப் பெண்ணை விவாகஞ்செய்து அவனிடத்திலே இத்துமவாகனென்கிற பெயரையுடைய திரட்சுதனென்கிற முனியானவன் பிறந்தான் இராஜரிஷியான அந்த மலையத்துவசன் பிள்ளைகளுக்கு இராச்சியத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே ஆராதிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையையுடையவனாகி இமோத்பருவத்தைக் குறித்துப்போனான். மோகிப்பிகின்ற கண்களையுடையவைதற்பியும் பிள்ளைகளையும், கிரகங்களையும், போகக்களையும்விட்டு சந்திரனைச் சந்திரிகையானது அனுசரிப்பதுபோல பாண்டியதேசாதிபதியான மலையத்துவசனைப்பின்சென்றான். அந்த இமோத்பருவத்திலே தாம்பரபரணியென்றும், கோதகையென்றும், சந்திரவாகையென்றும், நிர்மலமான ஜலத்தையுடைய பிரசித்தமான நதிகளினது தீர்த்தங்களிலே கித்திய் ஸ்நானஞ்செய்து உள்னும் புறம்பும் நிர்மலனாகவிருந்து கந்தமூலபலங்கள்,

பழுப்பிலைகள், திரணம், உதகம் இதுகளைசாப்பிட்டுக் காயகிலேசத்தையுடையவனாக உக்கிரமான தபசைச்செய்து சமபுத்தியுடையவனாகி சீதன உஷ்ணங்கள், காற்றுமழைகள், சுகதுக்கங்களென்கிற தொந்தங்களைச்சயித்து தபசிளையே உபாசனையினாலேயும் பாபத்தைத் தகித்தவனாய் எம்ரியமங்களினாலே இந்திரியங்களையும் சுவாசத்தையும் சயித்தவனாய் தேவமானத்திலே நூருவருஷம் ஸ்தானுபோலே சலியாமல் பகவானான ஸ்ரீவாசதேவனிடத்திலே பக்தியைச் செய்தவனாகியும் வேறே ஒன்றையுமறியாதவனாகியு மிருந்தான் தேவாதிவிலக்ஷணான ஜீவாத்மாவினிடத்திலே பரமாத்மாவை வியாபகனாகவுஞ் சர்க்கரியாகவுமறிந்து அனித்தியமான தேகவிரூத்தார்த்தத்தைச் சொர்ப்பனத்தைப் போலப் பார்த்து அந்த விமரிசனத்தையும்விட்டு மிகவும் பகவதனுசந்தான தற்பரனான.

வாராய் ராஜாவே! குருவாகியுஞ் சாட்சாத் பகவானாகியு மிருக்கிற ஹரியினாலே சொல்லப்பட்ட எங்கும் பிரகாசமான விசுதக்கியான தீபத்தினாலே ஜீவாத்மாவை பரப்பிரம்மத்தினிடத்திலேயும் அந்தப்பரப்பிரம்மத்தை ஜீவாத்மாவினிடத்திலேயும் பார்த்து அந்த உபாசனத்தையும்விட்டுச் சமுசாரத்தில் நின்று மொழிந்தான் அப்போது பதிவிரதையான அந்த வைதற்பியானவன் பதியினிடத்திலே பிரீதியினாலே போகக்களையிட்டு பணிவிடைக்கினியளாய் மரவுரியையுமித்தி விரதத்தினாலே கிறுசமான தேகத்தை யுடையவளாகியுஞ் சடைபாய்ப்போன தலையிர்களை யுடையவளாகியு மிருக்கிற அந்த வைதற்பியானவன் பதியினுடைய சமீபத்திலே தனலான அக்கினிபோல விளங்கினான். ஸ்திரமான ஆசனத்தையுடையவனாக விருக்கிற பர்த்தாவை தேகத்தைவிட்டவனாக அறியாமல் முன்போலவே பணிவிடைசெய்து கொண்டிருந்து பதியினுடைய பாதங்களிலே உஷ்ணமிராம லிருக்கக்கண்டு அப்போது தன்கூட்டத்தில் நின்றுவிடப்பட்ட மான்பேடானதுபோல துக்கப்படாநின்ற மனதையுடையவளாய் பதியில்லாமல் தீனையாகவு மனதையாகவு மிருக்கிற தனக்கு விசனப்பட்டு மிகவும் தைரியத்தை யுடையவளாய்க் கண்ணீர்களினாலே தன்னுடைய ஸ்தனங்களை நனைத்து அந்த கானகத்திலே அமுத் தொடங்கினான்.

வாராய் ராஜரிஷியே! எழுந்திரு, எழுந்திரு, சோரர்களான தஷ்டகூத் திரியானுக்குப் பயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற சமுத்திரமே கலையான இந்தப் பூமியை இரட்சிக்கைக்கு யோக்கியனாகா நிற்குறயென்று இந்தப் பிரகாரக் காட்டிலே பதியை அனுசரித்தவளாகியுஞ் சிறுபெண்ணாகியு மிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயானவள் பிரலாபித்து பதியினுடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து கண்ணீரை விட்டமுது பின்பு கட்டைகளினாலே சிதையையடுக்கி அந்தச் சிதையிலே புருஷனுடைய சரீரத்தைவைத்துதகித்து ரோதனஞ்செய்து அனுமரணஞ்செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்தாள் அப்போது பூர்வஜன்மத்திலே சினேகிதனாகியு மாத்தமக்கியானியாகியு மிருக்கிற பிரம்மணன் அவ்விடத்திலேவந்து அமுதக் கொண்டிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து சமாதானஞ்செய்து ஒருவார்த்தை சொன்னான்.

வாராய் பெண்ணே! நீ யார், எவருடையபெண், படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனார், எவனிடத்தம் ரோதனம் பண்ணுகிறாய் இந்த ஜன்மத்துக்கு முன்னமே உன்னுடனே விளையாடிக்கொண்டிருந்த சினேகிதனென்று என்னை அறி. வாராய் சகியே! என்னை ஜன்மந்தரத்திலே அவிக்கிபாதனுக்குச் சகாவென்கிறத்தை நீனைத்துக்கொண்டிருக்கிறையா, என்னை விட்டுவிட்டு பூமியிலேயுண்டான போகத்திலே ஆசையையுடையவளாய் ஓரிடத்தை இச்சித்துப்போனாய் நீயும் நானுமிருவரும் சினேகிதாளாகியு மானசசரசிலே வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவாளாகியும் அனேகசம்வச்சர மரண மில்லாதவாளாயிருக்கிற அம் சாளாக நிற்கிறோம்.

வாராய் தோழியே! அப்படிப்பட்ட நீ என்னைவிட்டு விடயசகத்திலே புத்தியையுடையவளாய் பூமியிலே சஞ்சரித்து ஒரு ஸ்திரீயினாலே பண்ணப்பட்டதாயிருக்கிற ஒருபட்டணத்தைப் பார்த்தையா அந்தப் பட்டணமெப்படியிருக்குதென்றால் சப்தாதி அஞ்சவிஷயங்களே அஞ்சதோட்டங்கள் நவத்துவாரங்களே ஒன்பதுவாசல்கள் பிரிதிவி, அப்பு, தேசசுக்களே மூன்றுபிராசாரங்கள் பிராணனே ஒரு ரட்சிக்கிற சாரதி இந்திரியம் ஐந்து மனது ஒன்று இந்த ஆறு மபிஷ்டத்தைச் சம்பாதிக்கிறவாள் கர்மேந்திரியங்களைந்துங் கடைத்தெருவுகள், பஞ்சமகாபூதங்களே அஞ்சகாரணங்கள், புத்தியே மானி, தேசமே பட்டணம், இந்தப்படி அறியத்தக்கது அந்த ஸ்திரீவாசனா யிருந்துகொண்டு இந்தப்பட்டணத்திலே பிரவேசித்துக் கர்வப்படுகிற புருஷன் ஒன்றையும் அறியாத மூடனாய்ப்போகிறான்.

வாராய் விபுவே! நீயானவன் இப்படிப்பட்ட பட்டணத்திலே புத்தியென்னப்பட்ட ஸ்திரீயினாலே கிரகிக்கப்பட்டவனாய் அவளுடனே ரமித்துக்கொண்டு தன்னையும் பரமத்துமாவையு மறந்தவனாய் அந்த ஸ்திரீ சங்கத்தினாலே இப்படிப்பட்ட பாபிஷ்டமான ஸ்திரீ ஜன்மத்தை அடைந்தாய் ஆகையினாலே நீ பசுபாவமாய் விதற்பனுடைய பெண்ணுமன்று இந்த வீரனான மலையத்துவசன் உனக்குப் புருஷனுமன்று நவத்துவாரமான இந்தப் பட்டணத்திலே எந்தப்புத்திக்குப் பாவநாசமாயிருந்தையோ அந்தப்புரஞ்சனி யென்னப்பட்ட புத்திக்கு நீ பர்த்தாவுமன்று எந்தக் காரணத்தினாலே புருஷனான உன்னை ஸ்திரீயாக வெண்ணியிருக்கிறையோ இது என்னாலே பண்ணப்பட்ட மாயை எந்தக்காரணத்தினாலே நாமிரண்டுபேரும் சத்தாரோ அந்தக்காரணத்திலே இந்த இரண்டும் ஆத்துமாவுக்குச் சபாவமாகவில்லை நம்மிருவருடைய ஸ்வரூபத்தைப்பார் நீ என்னுடைய அமிசபூதமான சதந்திரனன்று நானுன்னை அமிசமாக வுடையவன் நம்மிருவருக்கும் கியானிகள் கிஞ்சித்தும் சம்பந்தமில்லாமை பார்ப்பவரில்லை எந்தப் பிரகாரம் புருஷன் தன்னை ஒருவனையும் கண்ணடியிலேயும் கண்களிலேயும் இரண்டு பிரகாரமாகப் பார்க்கிறானோ அந்தப் பிரகாரமே நம்மிருவருக்கும் பிம்பப்பிரதி பிம்பங்களுக்கும் பேதமுண்டா யிருக்கிறது இந்தப் பிரகாரம் அந்த மானசசரசிலே வாசம்பண்ணுகிற அம்சத்தினாலே சத்தனான ஜீவன் அப்படிப்பட்ட அம்சத்தினாலே போதிக்கப்பட்டவனாய்

ஸ்வரூபத்தை யடைந்தவனாய் சஸ்வரணைவிட்டுப் பிரிந்ததினாலே நசித்துப் போன விவேகத்தைத் திரும்பவும் அடைந்தான் வாராய் பிராசீன பரிகிசே! இந்த ஆத்துமவுபதேசம் கதாரூபமாக உனக்கு என்னாலே காண்பிக்கப்பட்டது. எந்தக் காரணத்தினாலே விசுவகர்த்தாவான பகவான் அப்பிரத்தியக்ஷத்திலே பிரீதியையுடையவனோ அந்தக் காரணத்தினாலே அப்பிரத்தியக்ஷமாகவே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மாதர்கூட்டத்தால் மன்னும்சம்சாரமாம்
சாதுசங்கத்தால் முத்தியாம்
ஓதுமாத்ம வுபதேசவுண்மைக்கு
திதிலாதவியா க்கியானத்தைச்செப்புவாம்

ஸ்திரீசங்கத்திலே சம்சாரமென்றும், சஸ்வரசங்கத்தினாலே முத்தியென்றும், பிரகாசமாகக் கதாரூபமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்ம வுபதேசத்துக்கு வியாக்கியானம் சொல்லப்படுகிறது.

பிராசீன பரிகிசவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் நாரதபகவானே! உமது வசனத்தினுடையதாத்தபரியம்நம்மாலே நன்றாக அறியப்படவில்லை கியானிகளான பேரகன் உம்முடைய வசன தாத்தபரியத்தைநன்றாக அறிவார்கள் காமமோகிதனான நான் அறியமாட்டேனென்று இந்தப்பிரகாரம் சொல்லாநின்ற ராஜாவைப்பார்த்து நாரதர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் ராஜாவே! யாதொருபுரஞ்சனன் ஏகபாதமாயும் திவீபாதமாயும் திரிபாதமாயும், சதர்ப்பாதமாயும், வெகுபாதமாயும், பாதமேயில்லாமலுமிருக்கிற பட்டணமென்று சொல்லப்பட்ட தேசத்தில் பிரகாசிக்கின்றானோ அப்படிப்பட்ட புரஞ்சனைச் சீவாத்துமாவென்றறி அந்தச் சீவனான புரஞ்சனுக்குச்சகவாய் அவிக்கியாதனென்று பெயரையுடையவனாய் எந்தசகாசொல்லப்பட்டானோ அவனைப்பரமாத்மாவென்றறி, யாதொருகாரணத்தினல்புருஷானாலேயும் நாம ரூபங்களினாலேயும் கிரியாகுணங்களினாலேயும் அறியப்படாததினாலே அந்தசஸ்வரன் அவிக்கியாதனென்று சொல்லப்படுகிற புருஷன் பிரகிருதியினுடைய சமஸ்தகுணங்களையு மடையவேண்டுமென்று எப்போ திச்சித்தானோ அப்போதுபட்டணமென்றுசொல்லப்பட்ட ஏகபாதாதி சரீரங்களுக்குள்ளே நவத்துவாரங்கள் இரண்டுகைகள் இரண்டுகால்கள் இதுகளோடேகடின மனுஷ்யசரீரத்தையே போக்கியமென்றெண்ணுகிறான் அந்தப்பட்டணத்திலே ஸ்திரீயென்றுசொல்லப்பட்டவனை புத்தியென்றறி, எந்தப்புத்தியினாலே

நானென்றும் என்னதென்றும் இந்தவிதம்பம் உண்டாகத்தக்கன புத்தியை ஸ்திரீயென்றும் எந்தப்புத்தியை ஆஸ்ரயித்து இந்த ஜீவனுனவன் தேகத்தில் இந்திரியங்களினாலே ரூபரசாதி குணங்களை யனுபவிக்கிறானே அதையே ஸ்திரீ யென்று சொல்லப்பட்டன கர்மேந்திரியங்கள் கியானேந்திரியாதிகள் இதுகள் விஷயானுபவத்துக்கு சகாயமென்று சொல்லப்பட்டதுகள் எந்தயிந்திரியங் களினாலே ஜீவனுக்கு ஞானமும் கர்மமும் உண்டாகப்படுகிறதோ அவ்விந்திரி யங்களே சகாயாளென்று சொல்லப்பட்டதுகள். அவ்விந்திரியங்களினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட விர்த்தியானங்களே அந்தப்புத்திக்குச் சகைகளென்று சொல்லப்பட்டதுகள் பஞ்சவிர்த்தியை யுடையதான பிராணனே அஞ்சு தலை யையுடைய சர்பமென்று சொல்லப்பட்டது மகாபலசாலியான வொருவனுய் சொல்லப்பட்டானே அவுனையே கியானேந்திரியங்களுக்கு 'இராஜாவான மன தென்றறி. யாதொரு பாஞ்சாலங்க னென்னப்பட்ட தேசங்கள் சொல்லப்பட் டதுகளோ அதுகளை சப்தஸ்பரிச ரூபரசகந்தமென்னப்பட்ட அஞ்சு விஷ யங்களென்றறி, அந்தத் தேசங்கள் நடுவிலே ஒன்பது வாசலையுடையதான யாதொரு பட்டணமென்று சொல்லப்பட்டதோ அந்தப் பட்டணத்தைத் தேகமென்றும் அந்தவாசல்களை இந்திரியங்களென்றும் அறி, இந்தசீவாத்மா வானவன் இந்திரியங்களை முன்னிட்டிக்கொண்டு இரண்டுகண்கள் இரண்டு காதுகள் இரண்டு மூக்குகள் முகமொன்று சிசனம் குதமென்னப்பட்ட இந் தவாசல்களாலே சீவாத்மாவானவன் வெளியிலே புறப்பட்டு சப்தாதி விஷயங் களை அடைகிறான் இந்தப்பட்டணத்துக்குக்கிழக்கே அஞ்சுவாசல்கள் சொல் லப்பட்டதே அந்த வாசல்கள் கண்களிரண்டு மூக்கிரண்டு முகமொன்று ஆக அஞ்சுவாசல்கள் என்றறி, வடக்குத்திக்கிலே யாதொருவாசல் சொல்லப்பட்ட தோ அதை இடது காதாயும் தெற்குத்திக்கிலே சொல்லப்பட்டதை வலதுகா தாயும் அறி, மேற்குத்திக்கிலே யாதொரு இரண்டுவாசல் சொல்லப்பட்டதோ அதைச்சிசனமென்றும் குதமென்றும் அறி, ஒருவிடத்திலேயிருக்கப்பட்டசத் தியோதமென்றும் அவிர் முகமென்றும் சொல்லப்பட்ட இரண்டு வாசல்களை யும் இரண்டுகண்களென்றும் அறி, ஜீவனுனவன் நேத்திரிய விர்திரியங்களுட் னேகடிக்கொண்டு அந்தவழியால் புறப்பட்டு விப்பிராசிதமென்று சொல்லப் பட்டரூபத்தையறிகிறான் ஈளினி நாளினியென்றுசொல்லப்பட்ட இந்தவாசல் களையும் இரண்டுமூக்குகளென்றறி, சவுபரமென்றுசொல்லப்பட்ட தேசத்தை கந்தமென்றறி, அவதூதமென்றுசொல்லப்பட்டவணிகிரானேந்திரியமென்றறி, முக்கியமென்று சொல்லப்பட்ட வாசலை முகமென்றறி, விபணமென்று சொல் லப்பட்ட தேசத்தைவாக்கென்றறி, ரகசிசமென்று சொல்லப்பட்டவணை ரச னேந்திரியமென்றறி, ஆபரணமென்று சொல்லப்பட்டதை விவகாரமென்றறி பெகூதன் என்றுசொல்லப்பட்டதை வலக்காதென்றும் தேவவுள மென்னப் பட்டதை இடக்காதென்றும் அறி, பாஞ்சாலமென்றுசொல்லப்பட்டதை பிற விர்த்தி சாஸ்திரமென்றும் நிரித்தி சாஸ்திரமென்றும் பிதூர்யானம் தேவயா னமென்றும் அறி, ஆசூரியென்று சொல்லப்பட்டதை குதமென்றறி, வைற்ச மென்று சொல்லப்பட்டதை நகரமென்றறி, லுப்தகனென்று சொல்லப்பட்ட வணை பாயுவிந்திரிய மென்றும் அறி, அந்தாளென்று சொல்லப்பட்ட வானை

யென்றும் காலென்றும் அறி. அந்த ஜீவனுனவன் காலோடேகடிக்கொண்டு நடக்கிறான் கையோடே கடிக்கொண்டு செய்கிறான் அந்தப் புரமென்று சொல்லப்பட்டதை இருதயமென்றும் விசுசினென்று சொல்லப்பட்டதை மனதென்றறி.

அந்த ஜீவாத்மாவானவன் அந்த மனதுடனே கடிக்கொண்டு அந்தமன தினுடைய சத்வாதிருணங்களினாலே மோகத்தையும் விவேகத்தையும் சந்தோ ஷத்தையும் அடைகிறான். இந்தப்புத்தியானது எப்படி எப்படி விகாதத்தை யடைகிறதோ எப்படி எப்படி இந்திரியங்களைப் பிரவிர்த்திப்பிக்கிறதோ அப் படி அப்படி அந்தப் புத்தியினுடைய குணங்களினாலே ஆசக்தனாய் இந்த சீவ னுனவன் சாட்சிமாத்திரை யிருந்தாலும் அதினுடைய வியாபாரங்களை யடை கிறான் இந்ததேகமே ரதமென்றும் இந்திரியங்களே குதிரை யென்றுஞ்சொல் லப்பட்டது சம்வச்சரத்தினுடைய வேகமே கதியென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது புண்ணிய பாவமென்கிற கர்மங்களை இரண்டு வண்டியென்றுஞ் சொல்லப்பட் டது சத்துவரஜஸ் தமோ குணங்களை மூன்று துவசமென்றுஞ் சொல்லப்பட் டது பஞ்சப்பிராணனே அஞ்சுபந்தனமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது மனதேக யிரென்றும் புத்தியே சாரதியென்றும் இருதயம் சிம்மாசனமென்றும் சுகதுக் கங்களை சாரதிஸ்தானமான கூபரமென்றும் சொல்லப்பட்டதுகள். சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களே அஞ்சுஆபுதங்களென்றுஞ்சொல்லப்பட்டதுகள். சப்ததா துக்களை அவருதமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆகிருதியே பராக்கிரமமென் றுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஜீவாத்மாவானவன் தேகேந்திரியங்களுடனே கடி னவனுய் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை அனுபவிக்கிறானென்கிறது. ரதத்தின் பேரிலேறிக்கொண்டு பஞ்சப்பிரஸ்த மென்னப்பட்ட வனத்திலேபோய் வேட் டையாடுகிறானென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. சம்வச்சரமே சண்டவேகனென் றுஞ் சொல்லப்பட்டது எந்தச் சம்வச்சரத்தினாலே அகண்டமானகாலம் பின் னமாகச் சொல்லப்படுகிறதோ அந்தச் சம்வச்சரத்துக்கு பகல்கள் கந்தருவா னென்றும் இராத்திரிகள் கந்தருவஸ்திரீகளென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது. அந் தச்சம்வச்சரத்துக்கு அவயவங்களான முன்னூற்றறுபதுநாட்கள் திரும்பித் திரும்பிவந்துகொண்டு பிராணிகளுடைய ஆயுசை அபகரிக்கிறதுகள். ஜறையா னது காலகன்னிகையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. எந்த ஜறையை லோகமா னது சந்தோஷப்படாமற் போச்சுதோ அந்த ஜறையை எவனேசுரனென்று சொல்லப்பட்ட மிருத்தியுவானவன் லோகத்தை நாசம்பண்ணுகிறதற்காக தனக்குத் தங்கையாய்க் கிரகித்தான். அந்த எவனேஸ்வரனுக்கு யாதொரு எவனுளென்கிற பரிசனங்களாகச் சொல்லப்பட்டார்களோ அவர்களை ஆதி யென்றும் அறியத்தக்கது. பிராணிகளுக்கு பீடையைப் பண்ணுபிற பிறச் சுவார மென்னப்பட்டது சேதசுரமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

வாராய் ராஜாவே! இந்த சீவாத்மாவானவன் இந்தப்பிரகாரம் அத்தியாத் மிகம் ஆதிதெய்வீகம் ஆதிபுத்திகமென்னப்பட்டவெருவிதங்களான துக்கங்க ளினாலே பிடிக்கப்பட்டவனுய் மகா அக்கியானத்தை யுடையவனுய் பிரானேந் திரியம் மனது இதுகளுடைய தர்மங்களைத் தன்னிடத்திலே ஆரோபித்துக்

கொண்டு நானென்றும் என்னதென்றும் அக்கியானத்தினாலே விஷயசுகபோகத்தையே பெண்ணிக்கொண்டு கர்மங்களைச் செய்துகொண்டு இந்தத்தேகத்திலே நூறுசம்வத்சரம் இந்தப்பிரகாரம் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். சுவயம் பிரகாசனான ஜீவாத்மாவானவன் தன்னையும் பரமகுருவான பகவானையும் அறியாமல் பிரகிருதியினுடைய குணங்களினாலே ஆசக்தியைப்பண்ணுகிறானே அப்போது குணபிமான பிரகிருதி பகவானால் புண்ணியபாபரூபமாய் பிருக்கிற கர்மங்களைப்பண்ணி சாத்துவீகனாகவும், ராஜசனாகவும், தாமசனாகவும், கர்மானுகுணமாகப்பிறக்கிறான். சிறிதுசன்மத்திலே பிரகாசரூபமான லோகங்களைச் சாத்தவீககுணத்தினாலும் அடைகிறான். ரசோகுணத்தினாலே துக்கத்தையுடையதுகளான கர்மத்தினாலே ஆபாசத்தையுடையதுகளாய்மிருக்கிற லோகங்களை ரஜோகுணத்தினாலும் அடைகிறான். தாமசகுணத்தினாலே இருட்டு, துக்கம், இதுகளை யுடையதுகளான லோகங்களை தமோகுணத்தினாலும் அடைகிறான் சிறிது ஜன்மத்திலே புருஷனாயும், சிறிது ஜன்மத்திலே ஸ்திரீயாயும், சிறிது ஜன்மத்திலே நபுஞ்சகனாகியும், தேவனாயும், மனுஷியனாயும், பட்சியாயும் மிருகங்களாயும் இந்தப் பிரகாரம் கர்மானுகுணமாய் மந்தபுத்தியான இந்த ஜீவனுனவன் பிறக்கிறான் மகாபசியுடனே கூடினதாயும் தீனமாய்மிருக்கிற நாயானது வீலேடாய்போய் தடியினாலே பிரகாரத்தையாகிலும் அன்னத்தை யாகிலும், எப்படியுடையுமோ, அப்படிப்போலே கர்மவசனான ஜீவனும் மேல் லோகத்திலே பாதாளத்திலே பூலோகத்திலே இந்த லோகங்களிலே அனேகப் பிரகாரமாக பிரமிச்சுக்கொண்டு தன் கர்மமானுகுணமாகப் பிராப்தமான சுக துக்கங்களை யடைகிறான். தெய்வகதியால் வந்ததாயும் பிராணிகளினாலேவந்ததாயும் தந்தேகத்தினாலேயே சம்பவித்ததாய்மிருக்கிற இந்த மூன்றுவிதமான துக்கங்களிலே யொருதுக்கமாகிலும் ஜீவனுக்குக்குமேயல்லாமல் இல்லாமல் போகிறதில்லை. இந்த துக்கத்தைப் பரிகரிக்க வுபாயமில்லை. உபாயமுண்டாகச் செய்துகொண்டாலும் அதுவும் துக்கரூபமே எப்படியானால் தலைமேலே மகத்தானசமையை எடுக்கிற புருஷனுனவன் தலைநொந்துதானால் தோளிலே யிறக்கிக்கொள்ளுகிறான். அப்படியிறக்கிக் கொண்டாலும் சமையெடுக்கிற துக்கம் எப்படிப்போக வில்லையோ, அப்படிப்போலே துக்கத்துக்குப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற பரிகாரங்களும் துக்கரூபமாகவே யிருக்கும் கியானமில்லாமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பரிகாரரூபம் ஆகமாட்டாது. கர்மமும் அதற்குப் பிராயச்சித்தமான கர்மமும் இரண்டும் அக்கியானத்தினாலேயே செய்யப்பட்டபடியினாலே சொற்பனத்தினாலே ஒரு கர்மத்தினாலே ஒருகர்மம் பரிகரிக்கப்பட மாட்டாது. புருஷனுக்கு சொற்பனத்திலே காணப்படுகிற வஸ்துக்களப்போது எதார்த்தமாக வில்லாமலிருந்தாலும் சொற்பனத்திலே அந்தவஸ்து அனுபோகம் எப்படியுண்டாயிருக்கிறதோ அப்படியே பரம புருஷார்த்தரூபமான ஜீவாத்மாவுக்கு உபாதியான மனதினாலே தேகாதிசம்பந்தமேயதார்த்தமாய் வில்லாமலிருந்தாலும் சம்சாரமென்கிறது உண்டாயிருக்கிறது ஆகையினாலே பரமபுருஷார்த்தரூபமான இந்த ஜீவனுக்கு எந்த அக்கியானத்தினாலே அனர்த்தப் பரம்பரைகளை யுடையதுகளான சம்சாரரூபமாய் நேர்ந்திருக்கிற அந்த அக்கியான நாசமானது குருவான வாசுதேவனிடத்திலே

செய்யப்பட்ட பத்தியினாலே வைராக்கியத்தையும் கியானத்தையும் சீக்கிரமாக உண்டக்கும்.

வாராய் ராஜரிஷியே! அச்சுதனுடைய கதையை ஆஸ்ரயமாகவுடைய தான அந்த பத்தியோகமானது அச்சுதனுடைய கதையைக்கேட்கிறவனுக்கும் சிரத்தை யுடையவனுக்கும் நித்தியமாகப் பாராயணம்பண்ணுகிறவனுக்கும் சீக்கிரமாகவுண்டாகும் வராய் ராஜாவே, எவ்விடத்திலே கிர்மலமான இருதயத்தையுடையவர்களாய் சாதுக்களாய் பகவத்குணங்களைச் சொல்லுவதிலும் சேட்பதிலும் துறையுடனே கூடினமனதையுடையவர்களான பாகவாதானிருக்கிறார்களோ, அந்தகோஷ்டியிலே மகாபாகவதர்களால் கீர்த்திக்கப்பட்ட பகவத்சரித்திரமாகிற அமிர்த நதிகள் நாலண்டையிலேயும் பிரவகியாநிற்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அமிர்தப் பிரவாகங்களைச் சிலபேர் திருப்தி யில்லாதவர்களாய் சாவதானமாய் காதுகளினாலே பானம்பண்ணுகிறார்களோ, அவர்ளைப் பசி, தாகம், பயம், சுகம், மோகம், இப்படிப்பட்ட ஹேயகுணங்கள் அடைகிறதகளில்லை. சபாவமாய் உண்டாயிருக்கிற இப்படிப்பட்ட பசி, தாகம், பயம், சுகம், மோகம், இதுகளினாலே நித்தியமாக பிடிக்கப்பட்ட ஜனனமானது பகவானுடைய குணங்களாகிற அமிர்தசமுத்திரத்திலே ஆசக்தியைப்பண்ணுகிறதில்லை. சாக்ஷாத்சுதர்முகனும் பகவானான ருத்திரனும் மனுச்சக்கிரவர்த்தியும், தக்ஷணமுதலான நவப்பிரஜாபதிகளும் நைஷ்டிகாளான ஜனகாதிகளும், மரீசி, அத்திரி, அங்கிரசு, புலஸ்தியர், புலகர், சிந்து, பிருது, வசிஷ்டர், நான் இப்படிப்பட்ட பிரம்மலிஷ்டானும் வேதவாதிகளும், தபசு, தியானம், யோகம், இதுகளினாலே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் சருவசாட்சியான பரமாத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களன்று அபாரமாயும் அதிகமான விஸ்தாரத்தை யுடையதாய் மிருக்கிற வேதத்தையே அத்தியயனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறபேர்கள் மந்திரவிக்கங்ககளிலே சொல்லப்பட்ட இந்திராதிருபமானபகவதரூபத்தைக் கர்மமாரக்கத்தினாலே யுபாசித்தாலும் பரமான வாசுதேவரூபத்தை யறியார்கள் எப்போது பகவானான வாசுதேவன் தன்னைமனத்திலே தியானம்பண்ணப்பட்டவனை அனுக்கிரகிக்கிறபோது அவன்லோகவிசாரத்தையும் வேதங்களிலே கர்மமாரக்கத்தையும் அனுசரிக்கின்ற புத்தியையும் விட்டுவிடுகிறான்.

வாராய் பிராணேபரிகிசேனா! ஆனபடியினாலே அக்கியானத்தினால் பரமபுருஷார்த்தம்போலே காண்பியாநின்றும் கேள்விக்குப் பிரியங்களாயும் முக்கியமானமோக்ஷபுருஷார்த்தத்தோடே சம்பந்தியாமலு மிருக்கிற கர்மமாரக்கங்களிலே புருஷார்த்தபுத்தியைப் பண்ணவேண்டாம். மலின்புத்திகளான யாதாமோருவர் வேதத்தினுடைய தாற்பரியத்தை அறியாதபேர்களாய் வேதத்தைக் கர்மபோகமாகச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் பகவான் எந்தலோகத்திலே வாசம்பண்ணுகிறாரோ, பகவதஸ்வரூபமான அந்த லோகத்தை அறியமாட்டார்கள். கிழக்கு துளிகளாய்த் தெர்ப்பைப்புல்லினாலே பூமியெல்லாம் பரப்பி அனேகம் பசுக்களை இம்சைபண்ணி நானே வெருயக்கியங்களைப் பண்ணின

வனென்று அகங்காரத்தை யுடையவனாயும் கர்விதனாயிருக்கிற நீ கர்மத்தது வத்தையும் அறிந்தவனன்று கியானத்தவத்தையும் அறிந்தவனன்று எந்த கர்மம் ஹரியைச்சந்தோஷிப்பிக்கிறதோ அதுவே கர்மம். எந்தவித்தை அந்த ஹரியினிடத்திலே பக்தியை யுண்டாக்குகிறதோ, அதுவே வித்தை ஹரியான வர் சரீரிகளுக்கெல்லாம் ஸ்வய ஆத்மாவாயும் கியந்தாவாயும் தாமே காரண மாய்மிருக்கிறாரன்றோ ஆகையினாலே பிராணிகளுக்கு இந்தச் சம்சாரத்திலே யாதொரு ஹரிபாதபஜனையினாலே சேஷமம் உண்டாகிறதோ, அந்த ஹரியினு டைய பாதாரவிந்தமே சரணமாக அடையத்தக்கது. யாதொரு பகவானிடத் திலே அனுமாத் திரமும் பயமில்லையோ, அந்த பகவானே இந்த சீவனுக்கு மிகவும் இஷ்டமானவரென்று இந்தப் பிரகாரம் எவன் அறிகிறானோ அவனே வித்துவான். எவன் வித்துவானோ அவனே குரு, அவனே ஹரி.

வாராய் புருஷ சிரேஷ்டனே! இந்தப்பிரகாரம் உன்னாலே பண்ணப்பட்ட பிரசினமானது நம்மாலே பிரகரிக்கப்பட்டது. இந்த விஷயத்திலே ரகசியமா யும் லிச்சயிக்கப் பட்டுமிருக்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். வாராய் ராஜ சிரேஷ்டனே! மெள்ள மெள்ள சஞ்சரித்துக்கொண்டும், புஷ்பவனத்திலே ஸ்திரீ யுடனே கூடிக்கொண்டும், அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலே பிரீதியையுடைய தாயுள்ள வண்டிகளுடைய கானத்தையே காதுகளினாலே கேட்டுக்கொண்டும், எதிரேவராகின்ற பிராணிகளை வதைத்துத் தன்பிராணனை திருப்திபண்ணு வியானின்று மிருக்கிற செந்நாய்களையும் எண்ணாமல் சஞ்சரித்துக் கொண் டிராகின்றும், பின்பக்கத்திலே வேடனுடைய பாணத்தினாலே அடிக்கப்பட்டு மிருக்கிற மிருகத்தைப்பார் இதற்குத் தாற்பரிய மென்னவென்றால் கிரகஸ்தாசி ரமத்திலே காமிய கர்மங்களினாலேயுண்டான அற்ப சுகங்களையே அனுபவித் துக்கொண்டு ஸ்திரீயோடே கூடினவனுய் அந்த ஸ்திரீயினிடத்திலேயே ஆசக்தனாயும் அந்தஸ்திரீகளுடைய மதுரமான வார்த்தைகளிலேயே ஆசையை யுடையதுகளான காதுகளை யுடையவனாகியும் நாள்தோறும் தன்னுடைய ஆயுசை அபகரித்துக்கொண்டு போகாகின்ற அகோராத்திர மென்னப்பட்ட காலங்களையும் அறியாமல் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் புருஷனை அவனுக்குத் தெரியாமலேயேவந்து காலனுவன் பிராணனைக் கொண்டு போகாகிறான். இந்தத்தாற்பரியத்தை அறியத்தக்கது, ஆகையால் இந்தசீவ னுடைய கதியை மிருகத்தினுடைய சேஷத்தம்போலே நன்றாக விசாரித்து இருதயத்துக்குள்ளே சிந்திக்கப்பட்ட பாக்கியவியாபாரத்தை சித்தத்திலேயே அடக்கிப்போடு, விட புருஷானுடைய கதையையுடைய தான கிரகஸ்தாசி ர மத்தைவிட்டுவிடு சீவாத்மாவுக்கு கியந்தாவாயிருக்கிற பரமாத்மாவை சந்தோ ஷிப்பித்துக்கொண்டிரு, இந்தப் பிரகாரம் கிரமமாகச் சர்வ வியாபாரங்களில் லின்றும் ஒழிவையடை யென்று சொல்லுகின்ற நாரதமகா ரிஷியைப் பார்த்து ராஜா பிரசினம் பண்ணுகிறார்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! எந்த அர்த்தத்தைக் கேட்கவேனுமோ அதுநன் ருக்கக் கேட்கப்பட்டது. நன்றாக விசாரித்து மறியப்பட்டது யாதொரு ஆத் தும தத்துவத்தை நீர் சொன்னீரோ இந்த ஆத்ம தத்துவத்தையும் கர்மத்

தையும் உபதேசியாகின்ற என்னுடைய ஆசாரியான் அறியார்கள் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்களேயானால் எனக்கு ஏன் சொல்லாமற் போவார்கள். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! ஆசாரியானாலே பண்ணப்பட்ட ஆத்தம் தத்துவத்திலே யுண்டாயிருந்த சம்சயமானது உம்மாலே போக்கடிக்கப்பட்டது. யாதொரு கர்மத்திலே இந்திரிய விர்த்திகளும் பிரவிர்த்தியாதுகளோ அந்தக் கர்மத்தி லே ரிஷிகள்கூட மோகத்தை யடைந்திருந்தார்கள் அந்தக் கர்மவிஷயத்திலே சம்சயமுண்டாயிருக்கிறது அதெப்படி யென்றால், புருஷனுவன் இந்தப் பூமியில் எந்த சரீரத்தினால் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ அந்த சரீரத்தை இங் கேயே விட்டுவிட்டுப் பரலோகத்தில் கர்மத்தினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட வேறே ஒரு சரீரத்தினால் காமபலன்களை அனுபவிக்கிறான். இந்தப் பிரகாரம் தேவ வாதினானுடைய வாதமானது அங்கங்கே கேட்கப்படுகிறது திரும்பவும் சாஸ் திரங்களினாலே விதிக்கப்பட்ட வேறேகர்மமும் பண்ணப்படுகிறது. செய்யப் பட்டகர்மமும் அந்த சூனத்திலேதானே காணப்பட்டதாய்ப் பிரகாசிக்கிற தில்லை ஆகையால் கர்மம் நசித்துப் போயிருக்கச்சே அதினுடைய பலாபுலம் எப்படி சம்பவிக்கும் இத்தச்சமுசயத்தை எனக்குத்தெனியும்படியாய் சொல் லவேண்டு மென்றுகேட்கின்ற ராஜாவைப்பார்த்து நாரதமகாரிஷி சொல்லத் தொடங்கினார். -

வாராய் ராஜாவே! புருஷனுவன் இவ்விடத்திலே எந்தத்தேகத்தினாலே கர்மங்களைப் பண்ணுகிறானோ கர்த்தாவான தேகத்துக்கும் போக்தாவான தே கிக்கும் வேறுகாமலிருக்கிற லிங்கசரீரமான அந்த மனதிலேயே பரலோ கத்திலே கர்மபலத்தை அனுபவிக்கிறான், அதெப்படியென்றால் புருஷனு வன் சயனித்துக்கொண்டும் சுவாசத்தையுடையதாயுமிருக்கிற இச்சரீரத்திலே அபிமானத்தைவிட்டு நித்திரை செய்கிறகாலத்தில் இதற்கு வேறாயும் கர்மத்தி னாலே யுண்டாக்கப்பட்டு மிருக்கிற இதற்குச் சமானமான சரீரத்தினாலே ஜாக்ரத்தி லனுபவிக்கப்படுகிற கிருத்தியங்கள் சொற்பனத்திலேயும் மன திலேயிருக்கப்பட்ட தன்னுடைய கர்மங்களை அனுபவிக்கிறானோ அப்படியே லோகார்த்தரத்திலேயும் கர்மத்தினாலே பண்ணப்பட்ட சரீராதிரத்தினாலே கர் மபலன்களை அனுபவிக்கிறான் புருஷனுவன் இவான் என்னுடைய புத்திரா திகள் நான் பிரம்மமனென்று சொல்லிக்கொண்டு மனதிலே எந்தெந்தச் சரீரத்தை கிரகித்தானோ அந்தந்தச் சரீரத்தினாலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தை அந்தப்புருஷன் அடைகிறான் யாதொரு கர்மத்தினாலே புனர்சூன்மம் உண்டா கிறதோ அந்தக் கர்மத்தை அவனே அடைகிறான் செய்யப்பட்டகருமம் இங் கேயே நசித்துபோயிருக்கச்சே பரலோகத்திலே கர்மானுபவம் எப்படியுண்டா மென்று கேட்டதற்கு உத்தரம், எப்படியானால் கியான கர்மேந்திரியங்களு டைய பிரவிர்த்திகளினாலே மனது என்று ஒன்று அனுமானிக்கப் படுகிறதோ இப்படி மனதினுடைய வியாபாரங்களினாலே பூர்வதேகத்திலே செய்யப்பட்ட கர்மமும் அனுபவிக்கப்படுகிறது இந்தசரீரத்தினாலே ஒருவிடத்திலேயும் அனு பவிக்கப்படாமலும் பார்க்கப்படாமலுமிருக்கிற யாதொரு வஸ்து எப்படி ப்பட்ட தாயிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டதான அந்தவஸ்து சொற்பனத்திலே னும் இச்சையிலேனும் மனதிலேனுமொருநாளும் தோணப்படாது.

வாராய் ராஜாவே! சப்தாதிருபமாயும், சத்வாதிருணமாயும், ஷோடசரூபமாயும் சொல்லப்படுகிற லிங்கசரீரத்தை யுடையவனுன இந்தசேவனுக்குக் கர்ம பலாபுபவத்திலே தேகம் உண்டென்கிறதை நிச்சயமாக அறி, ஒருக்காலும் அனுபவிக்கப்படாத வஸ்துவானது மனதிலே பிரகாசிக்க மாட்டாது. வாராய் ராஜனே! உனக்கு மங்களமுண்டாகட்டும் உத்தமனாக ஆகப்போகின்ற புருஷனுக்கும் அதமனாக ஆகப்போகின்ற புருஷனுக்கும் மனதுதானே அவுநாரியம் லோபம் இந்த குணங்களைக் கற்பித்து பூர்வசன்மத்தையும் வரப்போகிற சன்மத்தையும் சொல்லுகிறது ஒருவேளையிலே பார்க்கப்படாமலும் கேட்கப்படாமலுமிருக்கிற வஸ்து மனதிலே தோணப்படுகிறது அதை அன்னிய காலத்திலே யிருக்கிறதும் அன்னிய புருஷனிடத்திலே யிருக்கிறதும் நித்திரையினாலே சொற்பன தோஷத்தினாலே தன்னிடத்திலே தோணப்படுகிறதென்று அநியத் தக்கது சமஸ்தமான சப்தாதி விஷயங்களுங் கர்மானுருணமாக அனுபவிக்கிற படியினாலே மனதிலே அடைந்திருக்கிறதிகள் அனுபவித்த பிற்பாடு விட்டு போகிறதிகள் சமஸ்தமான ஜனங்களும் மனதை யுடையவர்களன்றோ சத்து வகுணப் பிரதானமாயும்பகவத் கியானத்தை யுடையதாயு மிருக்கிற மனதிலே இந்தப் பிரபஞ்சமானது சந்திரனை ஸ்பரிசிக்குகின்ற ராகுவானவன்போல சம்பந்தித்திருக்கிறதாகபிரகாசிக்கிறது எந்தமட்டுக்கும் அனாதியானபுத்தி மனது சப்தாதி விஷயங்கள் இதுகளுடைய சங்காதரூபமான லிங்கசரீரமிருக்கிறதோ அந்த மட்டுக்கும் புருஷனிடத்திலே நானென்னும் என்னதென்னும் தேகசம்பந்தம் ஒழிகிறதில்லை நித்திரை மூர்ச்சை வியாதியினாலே உண்டான ஆயாசம் இஷ்ட ஜனங்களுடைய வியோகத்தினாலேயுண்டான துக்கம் மரணம் இதுகளிலே இந்திரிய சக்தி அடங்கிப்போயிருக்கிறபடியினாலே நானென்கிற அகங்காரம் பிரகாசிக்கிறதில்லை எப்போ யெனவனத்தையுடைய புருஷனுக்குப் பதிகொரு விந்திரியங்களினாலே பிரகாசிக்கப்படாநின்ற அகங்காரமானது கர்ப்பத்திலே யும் பாலிய அலஸ்தையிலேயும் இந்திரியங்கள் சமர்த்தங்களாகாமலிருக்கிற தினாலே அமாவாசையிலே சந்திரபிம்பம் எப்படி காணப்பட வில்லையோ அப்படியேபோல காணப்படவில்லை சப்தாதிவிஷயங்களைத் தியானம் பண்ணுகின்ற இந்த சேவனுக்கு லிங்கசரீரம் உள்ள மட்டுக்கும் தேகசம்பந்த மிருக்கிற படியினாலே சொற்பனத்திலே யில்லாமலிருக்கிற வஸ்துக்கள் எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியேபோலவே பரமார்த்தமாய் ஒருவிஷயமுமில்லாமலிருந்தாலும் சம்சாரம் ஒழிகிறதில்லை சப்தாதி ரூபமாயும் சத்வாதி குணமயமாயும் ஷோடச ரூபமாயும் லிங்கசரீரம் சொல்லப்படுகிறது கியானசக்தியுடைய புருஷன் சேவாத்மாவென்று சொல்லப்படுகொன் இந்த லிங்கசரீரத்தோடே கூடிக்கொண்டு சேவாத்மாவானவன் ஸ்தூலதேகங்களை அடைந்து திரும்பவும் விட்டு விடுகொன் இந்தலிங்கசரீரத்தோடே கூடிக்கொண்டு சந்தோஷம், சுகம், பயம், துக்கம், சோகம், இதுகளை அனுபவிக்கொன் எப்படியானால் திரணத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற கிருமியானது மற்றொரு திரணத்தைப்பிடித்துக்கொண்ட பிற்பாடு அந்தத் திரணத்தை எப்படி விட்டுவிடுகிறதோ அப்படியேபோலவே சேவனாவன் மரணத்தையடையும்போது இந்ததேகத்தையுண்டாக்காரின்றிகர்ம முடிந்ததினாலே இந்தசரீரத்தைவிட்டுப் பின்னையொரு சரீரத்தைப் பற்றுக்கொ

தற்குமுன்னே விடுகிறதில்லை யாதொருகாரணத்தினாலே இந்திரியங்களால் சப்தாதிவிஷயங்களைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு அடிக்கடி கர்மங்களைப்பண்ணுகொனே அந்தக் கர்மமே பிராணிகளுக்கு ஜன்மவேறுதவாகா நிற்கிறது ஆத்துமாவிற்குக் கர்மமூலமான அக்கியானத்தினாலே தேகாதிகளுடைய கர்மபந்தமுண்டாகிறது ஆனபடியினாலே ஜன்மத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுகிற நிமித்தமாய் இந்த பிரபஞ்சத்தைப் பகவதரூபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு எந்த பகவானாலே இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு சிருஷ்டி திதி சங்காரங்கள் உண்டாயிருக்கிறதோ அந்தப் பகவானையே சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயும் சரணமாக அடையென்று நாரதர் சொன்னார்.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதுரே! இந்தப்பிரகாரம் பாகவத கிரேஷ்டரான நாரதர் சேவன் ஈஸ்வரன் இவாளுடைய ஸ்வரூபத்தை ராஜாவுக்கு உபதேசித்து அவனுடைய அனுமதிக்கொண்டு பிற்பாடு சித்திலோகத்தையடைந்தார் ராஜரிஷியான பிராசீனரான பரிகசம் பிரகாசனத்திலேபுத்திரானே நியமித்துத் தவசின்பொருட்டு கபிலாசிரபத்தை யடைந்து அவ்விடத்திலே விஷயசங்கத்தைவிட்டு எகாக்கிரமானதாய் பகவத்பாதரா விர்த்தத்தைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு அந்த பகவத் பக்தியிலே அந்தப் பகவானுடைய சாரூப்பியத்தையடைந்தான் வாரீர் விதுரே! தேவரிஷியினாலே சொல்லப்பட்ட இந்த ஆத்மகியானத்தை யாதாமொருத்தன் கேட்கொனே யாதாமொருவன் கேட்பிக்கொனே அவரளி ருவரும் முக்தாளாவார்கள் முகுந்தனுடைய ஏசகொலே லோகபாவனமாகியும் தேவரிஷி கிரேஷ்டரான நாரதருடைய முகத்தில் நின்றும் உண்டானதாயும், ஆத்மபாவனமாயுமிருக்கிற இந்த ஆத்மவுப் தேசத்தை எவன் கீர்த்திக்கொனே, அவன் உத்தமஸ்தானத்தை யடைவன். சமஸ்த கர்மபந்தங்களினாலே ஜன்மத்தையடையான்.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி வீரத்தம்.

பேதுமின்றிப்பிர சேதசுக்களானோர்
ஒதுங்கீதயை னாலொலீசனை
நீதமாய்த்தொழு விய்பின்வதுவைநின்
ருதரத்துடன் செய்தத்திறகுவாம்.

பிரசேதசுக்கள் ருத்திரகேத்தினாலே ஈஸ்வரனை மெய்பித்து அவனுலே வெருவரத்தையடைந்து பிற்பாடு அங்கிருந்துவந்து விராகியென்கிற பெண்ணைக்கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு ராச்சியபாரம் பண்ணினார்களென்று சொல்லப்படுகிறது.

விதூர் வாக்கியம்.

வாரீர் பிரகஸ்பதிக்கு சிவியனுன மைத்திரேயரே! பிரசீன பரிசுக்கள் யாதொரு பிள்ளைகள் உம்மாலே சொல்லப் பட்டார்களோ, அவர்கள் ருத்திர கீதத்தினால் ஹிரியைச் சந்தோஷிப்பித்து எப்படிப்பட்ட சித்தியை அடைந் தார்கள். அந்தப் பிரசேதசுக்கள் தேவனுன கிரீசனை எதிரிச்சையாகவே யடைந்து கைவல்லியநாதராகிய சுவாமிக்குப் பிரியனுன ருத்திரனுடைய அனுக்கிரக பாத்திரர்களாய் மோட்சத்தை யடைந்தார்கள். அது நிச்சயம் மோட்சத்தை யடைகிறதற்கு முன்னே இந்த லோகத்திலே தானும் எப்படிப் பட்ட பலத்தை யடைந்தார்கள். அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று பிரசினம் பண்ணுகின்ற விதூரைப் பார்த்து மைத்திரேயர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

வாரீர் விதூரே, அந்தப் பிரசேதசுக்கள் பிதாவினுடைய ஆக்கினையைக் சடவாமல் சமுத்திரத்திலே மூழ்கிக் கொண்டு ருத்திரனுலே சொல்லப்பட்ட கீதத்தினாலே ஜபயக்கியத்தினாலும் தபசினாலும் நிர்விகாரனுன பர்மாத்மாவை பதியிரவருஷம் தபஞ்செய்து சந்தோஷிப்பித் தார்கள். இந்தப் பிரகாரம் தபசுபண்ணிக் கொண்டிருக்கிற அந்தப் பிரசேதசுக்களுக்குப் பதியிரம் வருஷத்துக்குப் பிற்பாடு செகநாதரான ஸ்ரீமந் நாராயணன் தம்முடைய தேஜ சுகாந்தியினாலே அந்தப் பிரசேதசுக் களுடைய தபசினாலேயுண்டான கிலே சத்தைப் போக்கடிக்க நினைத்து சத்துவப் பிரதானமான மூர்த்தியினாலே பிரசன்னரானார். மேருசிகரத்திலே யிருக்கிற காளாமேகம் போலே கெருடா ருடராய், பீதாம்பரதாரியாய், கவுஸ்துவ மாணிக்கத்தை கண்டத்திலே யுடைய வராய் அந்த கவுஸ்துவ மாணிக்கத்தினுடைய தேஜசினாலே திக்குகளைப் பிர காசப் படுத்திக்கொண்டும் ஆவிர்ப்பவித்தார் தேப்பியான சுவர்ணமயமுள்ள கிரீட குண்டலங்களினாலே விளங்குகின்ற கபோலங்களையும் வதனத்தையும் உடையவராய் பிரகாசியா நின்ற கிரீடத்தையணிந்தவராய் அஷ்டா யுதங்களி னாலேயும் பக்தாளான முனிகளாலேயும், தேவ சிரேஷ்டாளாலேயும் சேவிக் கப்பட்டவராய் கெருடனாகி கின்னரனுலே இறக்கைகளுடைய தொனிகளி னாலே காணப்பட்ட கீர்த்தியை யுடையவராய் பருத்தம் நீண்டுமிருக்கிற அஷ்ட கஜங்களினாலே சூழப்பட்ட மார்பிலே யிராநின்ற லட்சுமியுடனே சண்டை பண்ணுகின்ற காந்தியையுடைய லுனமாலையினாலே சூழப்பட்டவரான ஆதிபுரு ஷன் கிருபாபூரண கடாட்சங்களுடனே கூடினவராய் சரணுகதமென்ற சேத சக்கலோக்குறித்து மேகநாதம்போலே தொனியை யுடையதான வாக்கினாலே ஒருவார்த்தை அருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாருங்கள் ராஜகுமாரர்களே! உங்களுக்கு நன்மையை யுண்டாக்கக்கட வது, நீங்களனைவரும் ஏகபுத்தியா யிருந்துகொண்டு ஏகவிரதாளாய் என் னையே ஆரதித்தீர்கள் உங்களுடைய சுகிர்தப் பிரபாவத்தினாலே நான்

சந்தோஷத்தை யடைந்தேன். உங்கள்மனதிலே யிருக்கிற கோரிக்கையை என்னிடத்தில் நின்றும் அடைவதற்குக் கேளுங்கள். எந்தப் புருஷன் நான் தோரும் சயன்காலத்திலே என்னைநினைக்கிறானோ, அவனுக்குத் தன் பிரதாக்க ளிடத்திலே வாற்சல்லியமும், பிராணிகளிடத்திலே தயையும் உண்டாம். எவர் கள் சித்த சமாதானத்தை யுடையவர்களாய் இந்த ருத்திரகீதையை சாயங்கா லத்திலும் பிரதக்காலத்திலும் ஜபித்து, என்னை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களுக்கு நான் இஷ்டவரங்களையும் சோபனமான புத்தியையும் கொ டுப்பேன். நீங்கள் சந்தோஷத்தையுடையவர்களாய் பிதாவினுடைய ஆக்கினையை எப்போது கிரகித்தீர்களோ, அதினாலே உங்களுடைய மனோகரமான கீர்த்தி லோகங்களையெல்லாம் வியாபிக்கப்போகிறது. உங்களுக்குக் குணங் களினால் பிரம்மாவுக்குச் சமானமான பிரசித்தியையுடைய புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான். அந்தப்பிள்ளை யானவன் இந்த மூன்று லோகத்திலும் தன் சந்தானத்திலே பிரசித்தியையுடையப் போகிறான், வாருங்கள் ராஜபுத்திர ர்களே! கண்முகாரிஷிக்குப் பிரமலோசை யென்கின்ற அப்சர ஸ்திரீயான வள் கமலம்போலொத்த கண்ணையுடையவளான ஒரு பெண்ணைப் பெற்றாள். அந்தப் பெண்ணை அந்த ஆசிரமத்திலேயே விட்டு விட்டு அவள் சுவர்க்கத்தை யடைந்தாள். பசியினாலே அழுது கொண்டிருக்கிற அந்தப்பெண்ணை விரு க்குங்கிளேடுத்து வளர்த்ததுகள். தயானுவாயும் ஓஷதிகளுக்கெல்லாம் ராஜா வாயுமிருக்கிற சந்திரன் அமிர்த்தத்தைப் பெருகாநின்ற தர்ஜனி யென்னப் பட்ட விரலை பசியினாலே அழுதுகொண்டிருக்கிற அந்தப் பெண்ணினுடைய வாயிலே கொடுத்தான் அதினாலே அந்தப்பெண் விரத்தியடைந்தது. வாருங் கள் ராஜகுமாரர்களே! என்னையே யுபாசியாநின்ற உங்கள் பிதாவினுலே நீங் கள் பிரஜைகளைச் சிருஷ்டி பண்ணிச்சொல்லி ஆக்கியாபிக்கப் பட்டீர்கள் னோ அந்தப்பிரசாசிருஷ்டி சிமித்தியத்திலே நீங்கள் உத்தமஸ்திரீயான் அந் தப் பெண்ணை சீக்கிரமாக விவாகம் பண்ணிக்கொள்ளுங்கள் சோபனமான இடையையும் சமானமான தர்மத்தையும் சிலத்தையு முடையவளாய் உங்க ளிடத்திலேயே வைக்கப்பட்டமனதை யுடையவளாயுமிருக்கிற அந்தப்பெண் னானவன் உங்களுக்குப் பத்தினியாகக் கடவன் நீங்கள் தடுக்கப்படாத பராக் கிரமத்தை யுடையவர்களாய் அனேக திவ்வியவருஷங்கள் பூமியிலும் சுவர்க் கத்திலும் உண்டான போகங்களையும் விடுத்து என்னுடைய ஸ்தானமான பர்மபதத்தை அனுபவிக்கப் போகிறீர்கள்.

எனக்குப் பிரீதியாகக் கர்மங்களைச் செய்தவர்களாயும் என்னுடைய கந்தயினாலே காலத்தைப் போக்குகிற வர்களாயுமிருக்கிற புருஷன் கிரகஸ்தா சிரமத்திலே யிருந்தாலும் அந்தக் கிரகஸ்தா சிரமத்திலேயும் அவர்களுக்கு பந்தயேது ஆகமாட்டாது சர்வக்கியனுன நான் பிரம்மநிஷ்டாளாலே கீர்த் திக்கப்பட்டவனாய் கேட்கிறேர்களதுடைய இருதயத்தையும் அடிக்கடி அடை ந்தவனாய் பிரகாசிப்பேன் பரப்பிரம்ம மென்னப்பட்ட நானேயன்றோ அந்தப் பரப்பிரம்மமான் என்னை அடைபவர்கள் திருப்பவும் சோகம் மோகம் விஷ யப்பிரீதி இதுகளை அடைபார்கள்.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே! இந்தப்பிரகாரம் சொல்ல நின்றுப் புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவரையும் மிகவும் உபாசியராய் மிருக்கிற ஜனார்த்தனுக்குப் பிரசேதசுக்கள் அநேக பிரணாமங்களைப் பண்ணினவர்களாய் பிரசேதசுக்கள் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு அந்தப் பகவத் தரிசனத்தினாலே ரஜஸ் தமோ குணங்கள் மனோமலங்கள் இதுகளைப் போக்கடித்தவர்களாய்ப் பக்தி அதிசயத்தினாலே பொருமலையுடையதான வாக்கினாலே அந்தப்பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள் பிரசேதசுக்களுடைய ஸ்தோத்திரம் வேதங்களினாலே சர்வபுருஷார்த்த சாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட உதாரங்களான குணங்களையும் நாமங்களையும் முடையவராய் ஆஸ்ரதாளுடைய கிலேசங்களைப் போக்கடிக்கிறவராய் மனதினாலே அறிவதற்கும் வாக்கினாலே சொல்வதற்கும் அகப்படாதவராய் சர்வேந்திரியங் களினாலேயும் அறியப்படாத கதியையுடையவராய் மிருக்கிற உமக்குப்பிரணாமம். சுபாவமாகப் பிரகிருதி சம்பந்தமும் சோகமோகாதிகளு மில்லாதவராயும் புருஷார்த்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பாத மனதிலே தோணுநின்ற தேவாதியோசத்தை யுடையவர்களான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தரியாமியாகியும் ஜகத்பந்தி ஸ்திதி சங்கரங்களிலே மாயா குணத்தினாலே பிரம்மாதி மூர்த்திகளை யுடையவராகியு மிருக்கிற உமக்குப்பிரணாமம் நிர்மலமான சத்துவ மூர்த்தியாயும் பாபத்தைப் போக்காநின்ற கியானத்தைக் கொடுக்கிறவராயும் வாசதேவராயும் கிருஷ்ணனாயும் சமஸ்தமான பக்தாளுக்குப் பிரபுவாய்மிருக்கிற உமக்குப்பிரணாமம் கமலத்தினுடைய கேசரம்போலே பொன்னிறமான பிதாம்பரத்தை யுடையவராயும் சர்வபூத நிவாசராயும் சர்வக்கியராய் மிருக்கிற உமக்குப்பிரணாமம் பகவானான உம்மாலேகிலே சங்களை யெல்லாம் போக்கடியாநின்ற இந்த ரூபமானது கிலேசத்தை யுடையவர்களான எங்களுக்குக் காண்பிக்கப்பட்டது இதைப்பார்க்கிலும் வேறேகருபை பண்ணத்தக்கது என்ன விருக்கின்றது.

வாரீர் அமங்களத்தைப் போக்கடிக்கிற மங்களமூர்த்தியே! இவான் நம் முடைய வர்களென்று யோக்கியமான காலங்களிலே புத்தியினாலே நினைக்கிறது யாதொன்றுண்டோ இவ்வளவே தினுளிடத்திலே வாற்சல்லியத்தையுடையவர்களான விபுக்களாலே செய்யத்தக்கது எப்போதும் உம்மையேதிபானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற பேர்களுடைய இருதயத்திலே சுகரூபமாயிருக்கிறீர் அக்கியானிகளான பிராணிகளுடைய இருதயத்திலே அறியப்படாதவராய் அந்தரியாமியாயிருக்கிறீர் அப்படியாயிருக்கிற நீர் கோரிக்கையை யுடையவர்களாகியும் உம்முடைய உபாயக்களான எங்களுடைய இருதயத்திலே இராநின்ற இஷ்டங்களை எந்தக்காரணத்திலே அறியாமற் போவீர் வாரீர் சுகத்பதியே! மோட்சத்தைக் கொடுக்கின்றவராயும் கதியாய்மிருக்கிற நீர் எங்களுக்குப் பிரசன்னராளீரோ இந்தவும்முடைய பிரசாதமே எங்களுக்கு வேண்டிய பிரதானவரம், வாரீர் பகவானே! பிரகிருதியைக் காட்டிலும் சிவனைக்காட்டிலும் விலட்சணான உம்மிடத்தில் நின்று ஒருவார்த்தை கேட்கிறோம் யா

தொருகாரணத்தினாலே உம்முடைய ஜஸ்வரியங்களுக்கு அந்தமில்லையோ ஆகையினாலே அனந்தரென்று சொல்லப்படுகிறீர் பாரிஜாதபூஷ்பமானது சுலபமாகலபித்ததேயாகில் வண்டானதுவேறொருபூஷ்பத்தை எப்படியடையாதோ அப்படியே நாங்கனும் சாட்சாத் பரமாத்மாவான உம்முடைய பாதமுலத்தை யடைந்து வேறே எதைக்கேட்கப் போகிறோம் நாங்கள் எவ்வளவுகாலம் உம்முடைய மாய்கையினால் மோகிக்கப் பட்டவர்களாய் சம்சாரத்திலே கர்மங்களினாலுமன்று கொண்டிருக்கிற காலம்வரையில் எங்களுக்குப் பிறவிதோறும் பாகவத சகவாசம் உண்டாகக்கடவது மனுஷியாளுக்குச் சுவர்க்க மோக்ஷங்களை அதிசயித்த பாகவதாளுடைய க்ஷணகால சகவாசத்துக்கும். சரியாகச் சொல்லமாட்டோம் சுபுத்திராதி பலன்கள் சரியல்லவென்று சொல்லவேண்டியதென்ன யாதொரு பாகவதசங்கத்திலே சத்தமான பகவத்கதையானது பிரசங்கிக்கப் படுகிறதோ யாதொரு பகவத்கதையினாலே சப்தாதிவிஷய ஆகைக்குச் சாரதியுண்டாமோ யாதொருபகவத் கதாப்பிரசங்கத்திலே பிராணிகளிடங்களில் மனது வைரத்தை விட்டதாமோ யாதொருபகவத் கதையிலே ஒருபயமும் உண்டாகாதோ யாதொரு பாகவதகோஷ்டியினாலே சத்தகதைகளிலே முத்தசங்களாலே முழுட்சுக்களும் மெதியான சாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணன் அடிக்கடிஸ்தோத்திரம் பண்ணப்படுகிறோ தீர்த்தங்களை யெல்லாம் பரிசுத்தம் பண்ணவேணு மென்று இச்சையினால் காலாலே சஞ்சரியாநின்ற அப்படிப்பட்ட பாகவதாளுடைய சங்கமானது சம்சாரத்தில்பயத்தை யுடையவனான எவனுக்குத் தான்றுகொடுக்கிறது.

வாரீர் பகவானே! உமக்குப் பிரியனாயும் சகாவாயும் பாகவதனாய் மிருக்கிற சாக்ஷாத்ருத்திரனுடைய க்ஷணகாலசங்கத்தினாலே நாங்கள் ஒரு சிகிச்சையுமில்லாதாகிய ஜனன மரணத்தக்கமான சம்சாரமாகி வியாதிக்கு வைத்தியரான உம்மை இப்போது கதியாக அடைந்தோம் வாரீர் சசனே! எங்களால் பண்ணப்பட்ட அத்தியயனம் யாதொன்றுண்டோ சர்வகாலமும் சுகரூபையினாலே கியானவிருத்தாளான ஆசாரியான் பிராம்மணன் இவர்கள் சந்தோஷிக்குப் படியாய் நடந்துகொண்டு ஜேஷ்டராளான பிராதாக்கன் சினேகிதான் இவர்களை நமஸ்கரித்து சகலப்பிராணிகளிடத்திலேயும் பொருமையைவிட்டுச் சமமாகப் பார்த்து வெகுதூரம் சலத்திலே முழுகிக்கொண்டு அன்ன மில்லாமல் எங்களாலே செய்யப்பட்ட தபசு இதெல்லாம் அனந்த மகிமையை யுடையவரான உமக்குச் சந்தோஷத்தின் பொருட்டு உண்டாகக்கடவது சுவாயம்பு மனுபிரமன் ருத்திரன் முதலானவர்கள் தபசு கியானங்களினாலே நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாய் உம்முடைய மகாத்தும மென்றிறகதையை அறியாதவர்களாய் மிருந்தாலும் தங்களுடைய புத்தியானுசாரமாக உம்மை ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார்கள், ஆகையால் நாங்களும் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறோம். சர்வபூதசம்மராயும், சார்த்ராயும், பரமபுருஷராயும், வாசதேவராயும், சத்துவ மூர்த்தியாயும் ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணராய் மிருக்கிற உமக்குப் பிரணாமம் பண்ணுகிறோமென்று பிரசேதசுக்களாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய் பக்தவத்சலராயிருக்கிற பகவானானவர் சந்துஷ்டராய்

அவர்களாலே கோரப்பட்ட அந்த வரத்தைக் கொடுத்து அனந்த மகிமை யையுடையவரான சுவாமியானவர் தம்முடைய தரிசனத்தினுலே திருப்தி யில்லாத கண்களையுடையவராயும் தமது சுதரிசனத்தை இச்சிக்கிறபேராயு மிருக்கிற அந்தப் பிரசேதசுக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தம்மு டைய ஸ்தானத்தைக் குறித்து எழுந்தருளினர் பிற்பாடு அந்தப்பிரசேதசுக் கள் சமுத்திரத்திலே யிருந்து வெளிப்பட்டு சுவர்க்கத்தைத் தகையவேணு மென்கிறது போல் மிகவும் உயர்ந்திருக்கிற விருட்சங்களினுலே வியாபிக்கப் பட்ட பூமியைப்பார்த்து கோபித்துக் கொண்டார்கள்.

வாராய் ராஜனே ! பிற்பாடு அந்தப் பிரசேதசுக்கள் பிரளயகாலத்திலே காலக்கிளி ருத்திரன்போலப் பூமியிலே உள்ளவிருட்சங்கள் கொடிகள் இது கள் ஒன்றுமில்லாமற் போகப் பண்ணுகிறதற்காகக் கோபத்தினுலே தங்கள் முகத்திலே யிருந்து அக்கினியையும் வாயுவையும் சிருஷ்டித்தார்கள் அந்த அக்கினியினுலே பஸ்பங்களாகப் பண்ணப்பட்ட விருஷங்களைப்பார்த்து பிரம் மதேவன் வந்து பிரசனபரிகசியினுடைய பிள்ளைகளான பிரசேதசுக்களுக்கு நியாயங்களைப் போதித்துக் கோபந்தணிபச்செய்து அப்போது மிகவும் பயப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிற விருஷக்கன்னிகையானமாரிஷை யென்கிற பெண்ணை அந்தப் பிரசேதசுக்களுக்குக் கொடுப்பித்தார். அந்தப் பிரசேதசுக்களும் பிரம்மாவினுடைய ஆக்கினியினுலே அந்தமாரிஷை யென்கிற பெண்ணைவிவா கம் பண்ணிக்கொண்டு அவளிடத்திலே மகாதேவனுடைய அவமானத்தினுலே நசித்திருந்த தட்சப்பிரஜாபதி திரும்பவும் பிறந்தான். பிரம்மாவானவர் பிரஜா சிருஷ்டியிலும் ரட்சிக்கிறதிலும் அந்த தக்ஷனை நியமித்தார் அவன் மரிசி முதலான பிரஜாபதிகளைப் பிரஜாசிருஷ்டியிலே ஆக்கியாபித்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அறுநீரடி யாசிரியவந்தம்.

தன்னிடபிள்ளையான தட்சன் தன்னிடத்திலரச்சியம் தன்னவேவைத்துக்கானில் துரியமாய்வாசஞ்செய்யும் மன்னுந் பிரசேதசுக்கு மகதயாழ்நாரதேந்திரன் நன்மையாமோஷமார்க்க நவீனத்தைநவிலுவாமே.

பிள்ளையான தட்சனிடத்திலே இராச்சியபாரத்தை வைத்து வனத்திலே வாசம்பண்ணுகின்ற அந்தப் பிரசேதசுக்களுக்கு நாரதர் முத்திசொல்லப் பட்ட மார்க்கத்தை உபதேசித்து அதனுலே மோஷத்தை அடைந்தார்கள் என்கிற சொல்லப்படுகின்றது.

மைத்திரேய மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் விதாரே ! அந்தப்பிரசேதசுக்கள் அனேகர் திவ்வியவருஷத்துக் குப் பின்பு விவேகத்தை யுடையவர்களாய் சமுத்திரத்திலே பகவானுலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை நினைத்துக்கொண்டு பிள்ளையான தக்ஷனிடத் திலே தங்களுடைய பாரியை கிரகம் இவைமுதலியதகளைவிட்டு சீக்கிரமாகப் புறப்பட்டு சாசினியென்கிறரிஷி சித்தியையடைந்த மேற்குச் சமுத்திரக்கரை யிலே பரமாத்மக் கியானத்துடன் பிரம்மநிஷ்டையிலே தீட்சையுடையவர்க ளாய் பிராணன் மனது வாக்கு கண்கள் முதலியதகளை நிக்கிரகித்து சமா னங்களாகியும் மூலாதார முதற்கொண்டு செம்மையாய் மிருக்கிற சரீரங்களை யுடையவர்களாயும் நிர்மலமான பரமாத்மாவினிடத்திலே வைக்கப்பட்ட மன தையுடையவர்களாய் மிருக்கிற அந்தப்பிரசேதசுக்களை அணுகிரகிக்க தே வான் அசுராளாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட நாரதமகாரிஷியானவர் வருவதை பிரசேதசுக்கள் கண்டு எழுந்திருந்து சேவித்து அபிவாதனம் பண்ணி யெதாஸ்திரமாகப்பூசித்து ஆசனம் சமர்பித்து அவரதில் உட்கார்ந்த பிறகு நாரத மகாமுனியைப்பார்த்து வாரீர் தேவரிஷியே ! தெய்வானைமாக எங்களுக்கு உம்முடைய தரிசனமுண்டாச்சது சூரியனைப் போலவும் உம்மு டைய சஞ்சாரம் எங்களைப் போலொத்த வர்களுடைய அக்கியானத்தைப் போக்கடிக்கிறதின் பொருட்டன்றோ சிவனுலேயும் பகவானு ன யதோட்சனா லேயும் உபதேசிக்கப்பட்ட கியானமானது பாரியா புத்திராதிகளிலே ஆசக் தாளான எங்களுக்கு அந்தக்கியானம் வெகுதாலமாய் மறக்கப்பட்டது பர மாத்மசாட்சாத் காரஞபமான அந்த ஆத்மக்கியானத்தை எங்களுக்குத்தெரி யப்படுத்துமென்று பிரசேதசுக்களாலே கேட்கப்பட்ட மனதையுடையவராய் பிரசேதசுக்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாருங்கள் பிரசேதசுக்களே ! யாதொரு சன்மத்தினுலேயும், கர்மத்தினு லேயும், ஆயுசினுலேயும், மனத்தினுலேயும், வாக்கினுலேயும் ஸ்ரீ ஹரியைச் சேவி க்கிறவனே மனுஷ்யன், அதுவே ஜன்மம், அதுவே சந்தர்மம், அதுவே ஆயுசு, அதுவே மனது, அதுவேவாக்கு இந்தப்பூமியில் உத்தமகுலத்திற்பிறந்து உப நயன முதலான கியாதிகளைச்செய்த மூன்றவகைப்பட்ட ஜன்மங்களினாலும் என்னப்பிரயோசனம் வேதங்களிலே சொல்லப்பட்ட கர்மங்களிலும் தேவ தைகளைப்போல வெகுதாலமான ஆயுசைப் பெற்றதினாலும் சாஸ்திரத்தினு லும், தபசினாலும், வாக்காலும் சித்தவிர்த்தினாலும், சாமர்த்தியமான புத்தி இரத்திரிய பலத்தினாலும் என்ன பிரயோசனம், பிரானுயாம யோதத்தி னாலும், சரங்கியமென்கிற, ஆத்மக்கியானத்தினாலும், சன்னிபாசத்தினாலும், வேதாத்தியயனத்தினாலும், மற்றுமுள்ள பசுபுத்திராதி பலன்களில், வைராக்கி யுங்களினாலும் பிரயோசனமில்லை, சுகலமான புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே, ஆத்மக்கியானம் சிரேஷ்டம் விருட்சத்தின்வெரில் ஜலம்விட்டதினால் அந் தினுடையகிளைகள் பத்திரங்கள் புஷ்பங்களெல்லாம் திருப்தி யடைவதுபோ லும் பிராணனுடைய திருப்தியினுலே இத்திரியங்கள் திருப்தியடைவதுபோல

லும், அச்சதனுடைய ஆராதனத்தினாலே சகலபிராணிகளும் திருப்தியடையும்; வருஷகாலத்தில் சூரியனிடத்தில் நின்று ஜலங்களுண்டாகி திரும்பவும் கிரீஷ்மகாலத்திலே அந்தச் சூரியனிடத்திலேயே பிரவேசிப்பதுபோலும் சூரியிலே ஸ்தாவரசங்கமங்களான பூதங்களுண்டாய் அதிலேதானே லயிக்கிறது போலும் சராசராத்மகப் பிரபஞ்சமும் ஸ்ரீஹரியினிடத்தி லுண்டாகி லயிக்கிறதுகள் சூரியனுடைய பிரபையானது ஒருக்கால் பிரகாசித்தும் ஒருக்கால் அப்பிரகாசமாய்மிருப்பதுபோல ஜகத்சரீரியான ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்தானமான அந்த ஜகதும் சிருஷ்டிவேளையில் பிரகாசித்தும் லயகாலத்திலே அப்பிரகாசமாகியிருக்கும் இந்திரியங்களும் சரக்கிற அவஸ்தையிலே விஷயங்களை வியாபித்து பிரகாசிக்கிறது, சமுத்தி அவஸ்தையில் விஷயங்களை விட்டுப் பிரகாசியாம லிருக்கிறதுகள் இந்தப்பிரகாரம் பரப்பிரம்மத்தினிடத்திலும் ரஜஸ்தம சத்துவமென்னப்பட்ட குணங்கள் ஒருக்கால் காணப்பட்டும் ஒருக்கால் காணப்படாமலு மிருக்கிறதுகள். ஜகத்தினுடைய சபாவம் இப்படிப்பட்டது ஆனபடியினால் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் பரமகாரணமாயும் பிரகிருதி சரீரகனாயும், அந்தரியாமியாயும், நியந்தாவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை அந்தராத்மாவென்கிற பாவத்தினாலே நிச்சயபஜனை பண்ணுங்கள், சர்வபிராணிகளிடங்களில் தயையும் உள்ளத்தைக்கொண்டு சந்தோஷிக்கையும் சர்வேந்திரியங்களுடைய ரிக்கிரகமுன்னவனுக்கு ஜனார்த்தனார் சீக்கிரமாகப்பிரசன்னமாவார்.

வாருங்கள் பக்திசுகத்தை அறிந்தவர்களே! பரமாத்மாவையே தனமாகவுடைய தரித்திராளான சத்புருஷானிடங்களிலே துரோகத்தைப் பண்ணுகிற துஷ்டபுத்தியை யுடையவர்களினது பூசையை அங்கீகரிப்பார். சர்வகாலமும் தன்னையேவிடாமல் அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிற லட்சுமியையும், அந்த இலட்சுமி கடாட்சத்தைக்கொருகின்ற ராசாக்ஷியையும், தேவானையும், பகவானுவர் அனுவர்த்திக்கின்றதில்லை. உங்களுடைய வம்சத்திலே சிரேஷ்டனாயும், சித்திரதனாயும், ராஜராஜனாயும், சிறுபிள்ளையாயுமிருக்கிற துலுவனுவன் சபத்தினிமாதானுடைய வாக்காகிற பாணங்களினாலே பிளக்கப்பட்ட இருதயத்தையுடையவனாய் அஞ்சவயது பாலனாய் ஸ்திரீமோகத்தையுடைய பிதாவையும்விட்டுத் தபோவனத்தை யடைந்தவனாய் அவ்விடத்திலே என்னைகண்டு என்னுடைய வுபதேசத்தினாலே பகவானை நன்றாக ஆரதித்து சமஸ்தபதங்களுக்கும் உத்திருஷ்டமாயும், மற்றொருவராலேயும் அடையப்படாமலுமிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடைந்தான், அந்தஸ்தானத்தை இப்போதும் சப்தரிஷிகள் கிழேயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே யல்லாமல் அந்த ஸ்தானத்தை யடைந்தவர்களன்று ஆனபடியினாலே நீங்கள் சர்வபூதாத்மரி யாமியான ஈஸ்வரனை ருத்திரனாலே சொல்லப்பட்ட வுபதேசமார்க்கத்தினாலே புனர்ஜன்மத்தை யடையாமலிருக்கிறதற்காக பஜனை பண்ணுங்களென்று நாரத முனியானவர் பிரசேதசுக்களுக்கும் மற்றும் சிவபெருக்கும் பகவத்கதைகளைக் கேட்பித்து பிரம்மலோகத்தை அடைந்தார். அந்தப் பிரசேதசுக்களும் கலிதோஷங்களைப் போக்கடிக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய எச்சைக்கண்டு

அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டு அவரது பாதத்தை யடைந்தார்கள்.

வாரீர் விதுரரே! யாதொரு அர்த்தத்தை என்னைக் கேட்டிரோ பிரசேதசுக்களுக்கும் நாரதருக்கும் சம்வாதருபமான ஹரிகீர்த்தனம் நம்மாலே உமக்குச் சொல்லப்பட்டது.

சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஶித்தே! யாதொரு இந்த மனுவினுடைய பிள்ளையான உத்தானபாதன் வம்சம்சொல்லப்பட்டது. எந்த பிரியவிரதன் நாரதரிடத்தில் நின்று ஆத்மவுபதேசத்தைப்பெற்றுப் பின்னும் வெருகாலம் இராச்சியத்தை அனுபவித்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு பரமபதத்தை யடைந்தானோ அந்தப்பிரிய விரதனுடைய சத்துருக்களினாலே கொண்டாடப்பட்ட வமிசத்தையும் கேளும் இந்தப் பிரகாரம் மைத்திரேயராலே சொல்லப்பட்ட. உத்தானபாதனுடைய சக்கதையைக்கேட்டு விதுரரானவர் மிகவும் விருத்தியடையாநின்ற பக்தியினாலே உண்டான ஆனந்தபாஷ்பங்களை யுடையவராயும் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை இருதயத்திலே தரித்துக்கொண்டு மிருக்கிற விதுரர் மைத்திரேயருடைய பாதாரவிந்தங்களிலே பிரணமம்பண்ணி அவரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் மகாயோகியே! மகா கிருபையை யுடையவரான உம்மாலே யாதொரு பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரராயும் அகிஞ்சான் இருதயத்தில் வாசம் பண்ணுநின்ற ஹரியானவர் எந்தக்கியான மார்க்கத்தினாலே அறியப்படுகிறாரோ அந்தக்கியான மார்க்கமானது காண்பிக்கப்பட்டதென்று இந்தப் பிரகாரஞ்சொல்லி மைத்திரேயரைப் பிரணமம்பண்ணி அவருடைய அனுமதி கொண்டு பூரணமனோரதராய் தம்முடையவாளான கியாதிகளைப் பார்க்கவே னுமென்கிற இச்சையினாலே அஸ்திஸூரியைக் குறித்துப்போனார். வாராய் பரிஶித்து மகாராஜனே! ஸ்ரீஹரியினிடத்திலே வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களான இந்தராஜாக்களுடைய சரித்திரத்தை எவன்கேட்கிறானோ அவன் ஆயுசு, தனம், கிரீத்தி, ஐஸ்வரியம், மோக்ஷ முதலிய யாவையும் அடைவன்.

சதுர்த்த ஸ்கந்தம் முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேரமாதஜாயநம:

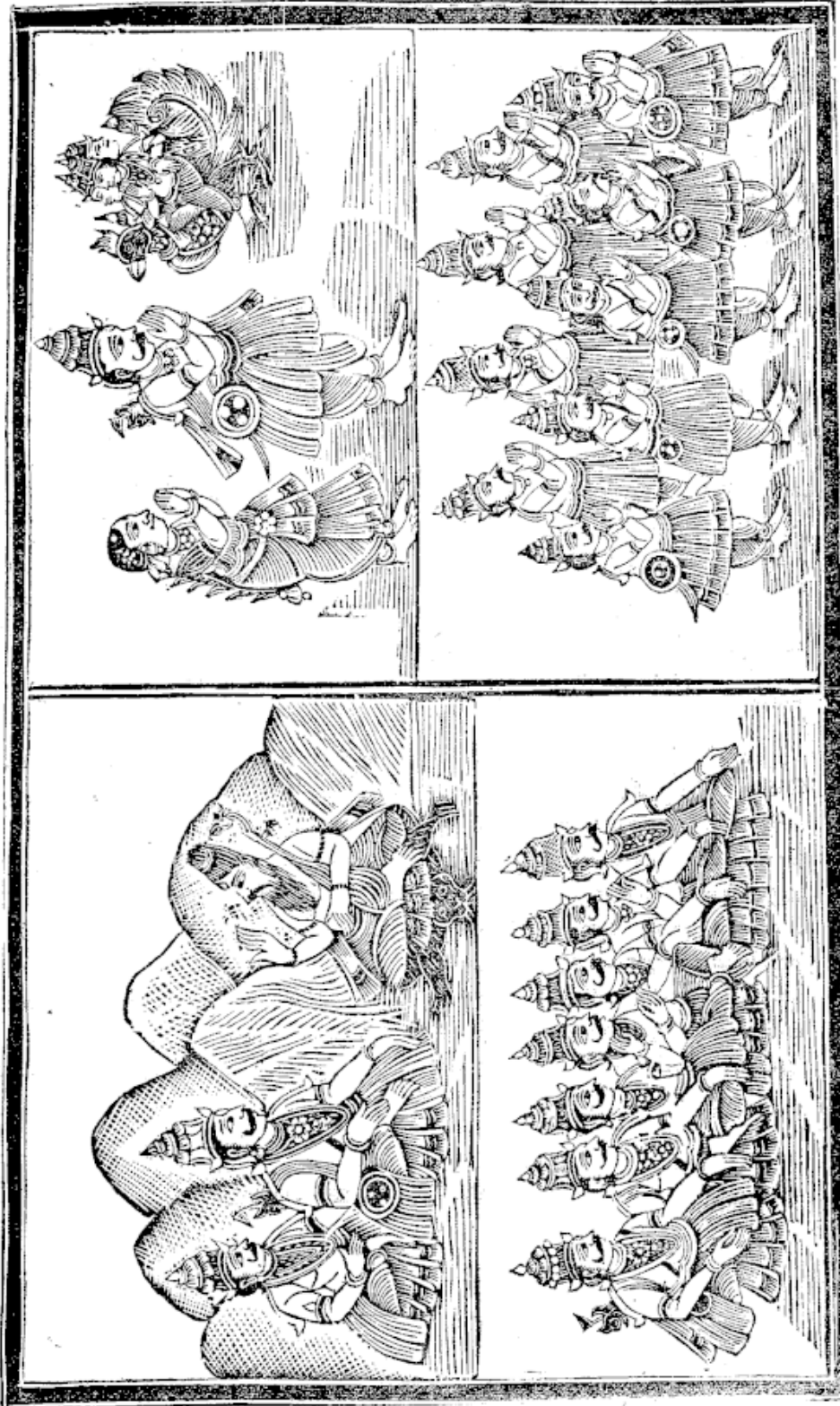
ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

பஞ்சமஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

இரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

அந்தமுளபாகவத நற்புராணந்தனில்
பஞ்சம ஸ்கந்தத்தில்
அதிருபலவன்னிய விரதன்வங்க்செழும்பிர
பஞ்சவர்னையுமல்லால்
தொந்தவிருபது வத்தியாயங்கனிற்பிரிய
தோன்றலெனும் விரதன்முதலாம்
சொல்லிமெழியி விராநின்ற தீவுகளில்
சோர்வில்மரியாப்பாலனம்
சந்திரசூரியாதிகளின் சோதிமேன்முன்றத்தி
யாயங்களாற்செய்திடும்
தனியிலாக்கீழு லோகங்களில் தயித்தியாள்
தக்கவர்க ளானோர்களால்
விரதையாயிருபத்து வத்தியாயந்தனில்
வியானநிஷ்டாபரண
விறல்விரதனுக்குசமு சாரத்தில்செளக்கியமும்
வீறுகதையுஞ் சொல்லுவாம்.

பரியவிரதன் நாரதரிடம் உபதேசம் பெறுகிறதும், ஆக்கினத்திலுடைய சரித்திரமும்.

ஸ்ரீமகா பாகவதபுராணத்தில் பஞ்சம ஸ்கந்தத்தில் அனேகப் பிரகாரங்க ளுடனேகூடின பிரியவிரதன் வங்கிசமும் பிரபஞ்சமரியாதையும் வர்ணிக்கப் படுகின்றது அதில் இருபத்தியாயங்களிலே பிரியவிரதன் முதலிய ராஜாக்க ளாலே பூமியிலிராநின்ற தீவுகளுடைய மரியாதாபாலனம் பண்ணப்பட்ட தென்றும் மேல்மூன்று அத்தியாயங்களிலே சூரிய சந்திராதிகளுடைய சோதிசக்கிராதி மரியாதாபாலனம் பண்ணப்பட்டதென்றும் அதன் முதலான கீழ்லோகங்களிலே தைத்தியான் முதலான பேராலே மரியாதாபாலனம் பண் ணப்படுகிறதென்றும் மேல் மூன்று அத்தியாயங்களிலே சொல்லப்பட்ட தென்றும் ஆக இருபத்தாறு அத்தியாயம் பஞ்சம ஸ்கந்தம் அதில் முதல் அத்தியாயத்திலே கியானநிஷ்டனான பிரிய விரதனுக்குச் சமுசாரத்தில் சவுக் கியமும் திரும்பவும் கியான நிஷ்டையுமென்று அற்புதமான பிரியவிரதன் கதை சொல்லப்படுகின்றது.

பரிக்ஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சகப்பிரம்மவிஷயே ! கர்மபந்தமும் கருபங்கியான மில்லாமையும் யாதொரு கிரகஸ்தாசிரமந்தாலுண்டாகிறதோ அப்படிப்பட்ட கிரகஸ்தாசிர மத்திலே பாகவதனும் பரமாத்மம் அனுபவ நிஷ்டனான பிரியவிரதன் எப் படி ரமித்துக்கொண்டிருந்தான் பிராம்மணசிரேஷ்டரே பசுபுத்திராதிகளிலே ஆசக்தியை விட்டவர்களான மகாபாகவதானுக்குக் கிரகங்களில் ஆசக்தியுண் டாகிறதில்லை அதுநிச்சயம் விப்பிரசிரேஷ்டரே புண்ணிய கீர்த்தியான ஸ்ரீபக வானுடைய பாதாரவிர்தச் சாயையிலுலே சுகியாநின்ற சித்தத்தை யுடைய வர்களான மகத்துக்களுடைய புத்திசமுசாரத்தை இச்சியாதன்றோ பிரம்ம நிஷ்டரே பாரியாபுத்திராதி யிடங்களில் ஆசக்தியை யுடையவனான அந்தப் பிரியவிரதனுக்கு மோகஸ்கித்தியும் அதற்கு மூலமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தி லே நிரந்தரமான பத்தியும் உண்டாயிற் றென்கிற அர்த்தத்தில் எனக்கு மகா சமுசயமுண்டா யிருக்கிறதென்று கேளாநின்ற பரிக்ஷித்து மகாராஜாவைப் பார்த்து சுகர் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே ! கிரகஸ்தாசிரமங்களிலே பாகவதானுக்கு ஆசையிரா தென்கிறது எதார்த்தமே யானாலும் புண்ணியகீர்த்தியான பகவானுடைய சர னாரவிர்த மகரந்தரசங்களிலே ஆசையுடனேகூடின சித்தத்தையுடைய பாகவ தானுக்கு மிகவும் இஷ்டமான பகவானுடைய கதையை ஒருவன் ஒருவிகா தத்தினுலே தடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் மங்களகரமாயும் தங்களுடைய மார்க்க மாயுமிருக்கிற அந்தப்பாகவதகதையை எந்தவிதத்தினாலும் விட்டு விடார்கள் அந்த இராஜகுமாரனான பரமபாகவதனென்கிற பிரியவிரதன் நாரதருடைய பாதசேவையிலுலே சீக்கிரமாகப் பரமார்த்தத்தை யறிந்தவனாய் பிரம்மசத் திரமென்னப்பட்ட தியான எக்கியத்தினுலே திடுக்கிட்டுப் போகிறவனாய் சாஸ் திரங்களாலே சொல்லப்பட்ட சிரேஷ்டங்களான குணசமூகங்களுக்கு இருப்

பிடமாயிருக்கையிலே தன்னுடைய பிதாவான மனுனிலுல் பூமியைப் பரிபால னம் பண்ணுகிறதற்கு நேமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பகவானான வாசுதேவனி டத்தில் நிரந்தரமான யோகத்தினுலே சகல இந்நிரிய வியாபாரங்களையும் சமர்ப்பித்தவனாய் அந்தப்பிதரு வாக்கியம் தள்ளிப்போடத் தகாதாயிருந் தாலும் அந்த ராச்சிய அதிகாரத்திலே அசத்தான இராகாதி துவேஷத்தி னுலே ஆத்மாவுக்குத் திரஸ்காரத்தை நிச்சயித்தவனாயும் அந்த அதிகாரத் தைச் சம்மதியாமலிருந்தான் பிற்பாடு பகவானுமிருக்கிற சதுர்முகனானவர் இந்தப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டி விருத்தியாக வேணுமென்கிற தியானத்தினுலே நிச் சயிக்கப்பட்ட சகல பிராணிகளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தவராயும் சரீரத்தோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சமஸ்தமான வேதங்களினாலும் ஜனகா திதேவரிஷி கணங்களினாலுஞ் சூழப்பட்டவனாய் சத்தியலோகத்தில் நின்றும் இறங்கினார் அந்தப்பிரம்மாவானவர் ஆகாசத்தில் சந்திரனைப்போற் பிரகாசித் தவராயும் அங்கங்கே விமான சிரேணிகளினால் வாராநின்ற தேவதைகளால் மார்க்கக்கண்டோறும் பூசிக்கப்பட்டவராய் அந்தமார்க்கங்களில் கும்பு கும்பா யிருக்கிற சித்தாள், கந்தருவாள், சாத்தியாள், சாரணாள், முனிகணங்கள் இவர் களாலே தியானம் பண்ணப்பட்டவராயும் கந்தமாதன பர்வதத்திலிராநின்ற ஒருவனொரு குகையைப் பிரகாசிப்பியா நின்று கொண்டுவந்தார், அந்த கந்த மாதன பர்வதக்குகையில் தேவரிஷியான நாரதர் அம்சவாகனத்தினுலே பக வானான இரண்ணியகற்பனை தன்னுடைய பிதாவென்று அறிந்து பிதாபுத்தி ராளான மனுப்பிரிய விரதானுடனே கூடசீக்கிரமாக யெழுந்திருந்து அஞ்ச லிபர்த்தத்தை யுடையவராய் பூசித்து ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். வாராய் பரத னே பகவானான சதுர்முகனும் அவர்களாலே பூசிக்கப்பட்டவராய் அவர்களு டைய ஸ்தோத்திரத்தினுலே சந்துஷ்டராய் மிகவும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப் பட்ட குணசமூகத்தையும் அவதாரங்களையும் விஜயங்களையு முடையவனாய் தயையுடனேயும் மந்தஹாசத்துடனேயும் கூடின கடைச்சத்தையுடையவ னாய் அந்தப்பிரிய விரதனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

சதுர்முகன் வாக்கியம்.

வாராய் பிரியவிரதனே ! எதார்த்தமாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன் அதைநன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளும் நானும் நீயும் உன்னுடைய தாய்தகப்ப னான மனுவும் இந்தத் தேவரிஷியான நாரதரும் எல்லாருங்கூட பராதினான யிருந்துகொண்டு எந்தபகவானுடைய ஆக்கினையைச் செய்துகொண்டிருக்கி றோமோ அப்பிரமேயராயும் ஜகத்குரியாயு மிருக்கிற அந்தப்பகவானிடத்தி லே தோஷபுத்தியைப்பண்ணாதே தபசவித்தை யோகபலம் ஆத்மக்கியானம் அர்த்தம் தர்மங்களினாலும் தன்னுலே அல்லது பிரத்தியாளாலே யாதொரு பகவானுடைய ஆக்கினையைத் தன்னுகிறதற்கு ஒருவரும் சமர்த்தானல்ல வா ராய் பிரியவிரதனே ! ஜன்மம், மரணம், சோகம், மோகமில்லாத மோகஸ்த்தின் பொருட்டும் கருமத்தைப் பண்ணுகைக்குப் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட இந் தத்தேகத்தை ஜனசமூகமானது தரியானிற்கிறது. வாராய் குழந்தாய்

யாதொரு பகவானுடைய வேதவாக்காகிற தந்தியினாலே சத்வாதிருணங்களால் பண்ணப்பட்டதாயும் திடங்களாயிருக்கிற கர்மங்களுடனேயும் நாமங்களுடனேயும் நன்றாகக் கட்டிவைக்கப்பட்ட நாமெல்லாம் எப்படி மூக்காங்கயற்றினால் கட்டப்பட்ட எருதுகளானது புருஷனுக்கு வசியமாயிருந்துகொண்டு அவனிஷ்டப்படி நடக்கின்றதோ அப்படியாக ஈஸ்வரனுடைய ஆக்கியாபிரகாரம் நடக்கிறோம்.

வாராய் ராஜனே! ஈஸ்வரனுனவர் அவனவன் கர்மானுகுணமாக தேவர்கள் பட்சி மிருகங்கள் முதலானதுகளுக்கு எப்படிப்பட்ட சரீரங்களைக்கட்டி வைக்கிறாரோ அப்படிப்பட்ட சரீரங்களை யுடையவர்களாய்க் கண்ணில்லாதவர்கள் கண்ணிருக்கிறவர்களாலே எப்படி ஓரிடத்தை யடைகின்றார்களோ அப்படிப்போலவே பத்தாளாயிருந்துகொண்டு ஈஸ்வரனுலே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற சுகதுக்கங்களை அடைக்கிறோம் ஆத்மக்கியானியா யிருக்கின்றவன் கூட எவ்வளவு பரியந்தம் பிராரத்வ கர்மானுபவ மிருக்கிறதோ அவ்வளவு பரியந்தம் கர்மபலத்தை அனுபவித்து எப்படியானால் நித்திரை தெளிந்தெழுந்திருந்தவன் சொற்பனத்தில் காணப்பட்ட தேகத்தை அதிலே அபிமான மில்லாதவனு யிருந்து நினைத்துக் கொள்ளுகிறாரோ அப்படிப்போலவே இந்தத்தேகத்தை அபிமான மில்லாதவனுய்த் தரித்துக் கொண்டிருப்பான் அந்தத்தேகத்திலே மறுபடியும் ஜனனம் வரும்படியான கர்மங்களைப் பண்ணுகிறதில்லை யாதொருகாரணத்தினாலே எவன் இந்திரியங்களை நிக்கிரகிக்கமாட்டாதவனுய் வனத்திலேயும் காமக்குரோதாதி அரிஷ்டவர்க்கம் மனது புத்தி இதுகளுடன் கூடியிருக்கிறானே அப்படிப்பட்ட இந்திரிய செயமில்லாதவனுக்கு எங்கேயிருந்தாலும் ஜனனமரணமென்கிற சம்சாரம்விடாது. இந்திரிய ஜயத்தையுடையவனுயும் பரமாத்மநிஷ்டனுயும் விவகேதையுடையவனுய் மிருக்கிறவனுக்குக் கிரகஸ்தாசிரமத்திலே யிருந்தாலும் அந்தக் கிரகஸ்தாசிரமம் ராகத்துவேஷாதி தோஷத்தைச் செய்யமாட்டாததன்றோ எப்படியானால் சத்துருக்களைச் செயிக்கவேணுமென்கிற புருஷனுனவன் ஒருதுக்கத்தைப்பற்றி யிருந்துகொண்டு பலவான்களான சத்துருக்களை ஜயிக்கிறாரோ அந்தச்சத்துருக்கள் அடிபட்டுப்போன பிற்பாடு அந்தத் துக்கத்தினாலே தானாகட்டும் தனக்குச்சரியான மற்றொருவனிடத்திலே யாகட்டும் எப்படி வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பாரோ அப்படிப்போலவே எவன் காமக்குரோதமுதலான அரிஷ்டவர்க்கங்களைச் செயிக்கவேணுமென்று இச்சிக்கிறாரோ அவன் கிரகஸ்தாசிரமத்திலே யிருந்துகொண்டு காமக்குரோதங்களைச் செயிக்கத்தக்கவன் அதுகள் ஜயிக்கப்பட்ட பிற்பாடு கிரகஸ்தாசிரமத்தி லாகட்டும் வனத்திலாகட்டும் இஷ்டமான விடத்திலிருக்கத் தக்கவன் ரீயோவென்றால் பகவானுடைய பாதாரவிர்தங்களாகிற துக்கத்தைப் பற்றினவனுய் காமாதி அரிஷ்டவர்க்கங்களை ஜயித்தாய் ஆனாலும் பகவானுலே கொடுக்கப்பட்ட போகங்களை இந்தக் கிரகஸ்தாசிரமத்திலிருந்துகொண்டு அனுபவிக்கக்கடவாய் பிற்பாடு அதுகளிலே வைராக்கியத்தை யடைந்தவனுய் பகவானிடத்திலே நிஷ்டையையுடையவனு யிருக்கக்கடவாய்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்

வாராய் ராஜாவே! இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மாவினாலே சொல்லப்பட்ட மகாபாகவதனுன பிரியவிரதன் பகவானுயும் திரிலோகருவாய் மிருக்கிற பிரம்மாவினுடைய ஆக்கினையைத்தான் அவருக்குத் தாழ்ந்தவனாகையால் கௌரவத்தினாலே கிரகினால் பிரணமம் பண்ணினவனுய் அப்படியே நடந்து கொள்ளுகிறேனென்று வெகுமானத்தோடே கிரகித்தான் பகவானுன சதுர்முகனும் மனுஷிலே ஏதாசாஸ்திரமாகப் பண்ணப்பட்ட பூசையை யுடையவனுய்ப் பிரியவிரதனும் நாரதமுனியும் இவர்களிரண்டுபேரும் தங்கள் சங்கல்பத்துக்கு விகாதம் வந்திருந்தாலும் குடிலமன்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அவன் மானசகோசரமாய் நித்தியமாய் அன்னியாளாலே யடையப்படாத தன்னுடைய வுத்திருஷ்டமான ஸ்தானத்தை யடைந்தான் மனுவும் இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மாவினாலே கூட்டிவைக்கப்பட்ட மனோரதத்தை யுடையவனுய் தேவரிஷி சிதேஷ்டரான நாரதருடைய அனுமதியினால் பிள்ளையான பிரியவிரதனை அகில பூமண்டலத்தையும் ரக்ஷிக்கிறதின் பொருட்டு ஸ்தாபித்து தானும் அத்தியந்தம் குரூரமான சப்தாதிவிஷயமாகிய விஷமத்தினுடைய ஆசையில் நின்றும் ஒழிந்தான் இந்தப்பிரகாரம் அந்த சகத்பதியான பிரியவிரதன் ஈஸ்வரயிச்சையினாலே பூமிபாலன் கர்மாதிகாரத்தை யடைந்ததனால் சகல செகத்துக்களுடைய பந்தங்களையும் போக்கடியாகின்ற பிரபாவத்தை யுடையவனுன பகவானுடைய பாதாரவிர்தவருளால் அவ்வரத்ததியானத்தினாலே ராகத்துவேஷாதிகளைப் போக்கடித்துப் பரிசுத்தனு யிருந்தாலும் மகத்துக்களைப் பூசியாகின்ற அந்தராஜாவானவன் பூமண்டலத்தை ரக்ஷித்தான் அதன்பிற்பாடு பிரசாபதியான விசுவகர்மாவினுடைய பெரிஹஷ்மதியென்கிற பிரசித்தியான பெண்ணை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான் அந்த பெரிஹஷ்மதி யினிடத்திலே தன்னோடே சமானமான சீலம், குணம், கர்மம், ரூபம், விரியம் அலுதாரியம், இதுகளை யுடையவர்களான பத்துபிள்ளைகளையும் அவர்களுக்குத் தங்கையான ஊற்சல்வதியென்று ஒருபெண்ணையும் பெற்றான் அந்தப்பத்துப் பிள்ளைகளும் ஆக்கினித்திர நென்றும், இத்துமசிக்குவனென்றும், எக்கியபாகுவென்றும், மகாவீரனென்றும், இரணியரேதகவென்றும், கிருதபிருஷ்டனென்றும், சவனனென்றும், மேதாதிதியென்றும், கிதி கோத்திரனென்றும், கவியென்றும் ஆக்கினியினுடைய நாமத்தை யுடையவர்களானார்கள் இவர்களுக்குள்ளே கவி, மகாவீரன், சவனன், இவான் மூன்று பேரும் ஊர்த்த ரேதசுக்களானார்கள். அவர்கள் பால்யமுதற் கொண்டு வேதார்த்தத்தைவையே அப்பியாசம் பண்ணினவர்களாய் பரம அம்சானுடைய ஆசிரமமான சன்னியாசத்தை அடைந்தார்கள். அந்தப்பரம அம்சானுடைய ஆசிரமமான சன்னியாசத்திலே சார்தகுணத்தையே அவபாகமாக யுடையவர்களாய் பரமரிஷிகளான கவிமுதலான மூன்றுபேரும் சகலமான சீவராசிகளும் வாசஸ்தானமாய் ஷாப்தகுண்ணிய அயிஸ்வரிய சம்பன்னனாய் சங்கராபிதாக்களுக்கெல்லாம் புகலிடமாயிருக்கிற ஸ்ரீவாசுதேவனுடைய சரணாவிர்தத்தில் அனவரத ஸ்மரணத்தினுண்டான பரமபக்தி ரசப்பிரபாவத்தினாலே பரி

மளிக்கப்பட்ட மனதில் சாட்சாத்கரிக்கப் பட்டவனாய் சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாய் சேவசரீரியான பரமாத்மா வினிடத்திலே ஆத்மகாயியத் தைப் பேதமில்லாமல் அடைந்தான்.

அந்தப்பிரிய விரதனுக்கு வேறே ஒருஸ்திரீயினிடத்தில் உத்தமனென்றும், தாமசனென்றும், மரைவதனென்றும், மன்வந்தராதிபதிகளாய் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். இந்தப்பிரகாரம் தன்னுடைய பிள்ளைகள் சாந்தி குணப் பிரதானான யிருக்கையில் பிற்பாடு மகாபரிசுத்தான பிரியவிரதனுனவன் ஓரிடத்திலேயும் தடையில்லாம லிருக்கிற சமஸ்தமான பராக்ரமத்தினுலே விரத்தியடையாநின்ற இரண்டு புஜங்குளினு லிழுக்கப்பட்ட கோதண்டத்திரோநின்ற நானியினுடைய சப்தத்தினுலே தாம் வீரோதிகளைப் போக்கடித்தவனாய் நான்தோறும் விரத்தியாநின்ற பெரிஹஷ்மதி யென்கிற ஸ்திரீயினுடைய சந்தோஷம் யோக்கியமான மரியாதை ஸ்ரீசுபாவமான லச்சையில் சங்கோசிக்கப்பட்ட மந்தஹாசம் கடாட்சம் மனோகரமான நல்லவார்த்தை இதுகளினுலே திரஸ்கரிக்கப்பட்ட விவேகத்தை யுடையவனாய் ஸ்வரூபத்தை யறியாதவன் போலிருந்து கொண்டு ஜெகத்தை யெல்லாம் பதினொருகோடி சம்வச்சரம் பரிபாலனம் பண்ணினான் பகவானுன் சூரியன் மகாமேருவைப் பிரதட்சணமாக வந்து பூமியிலே பாதியைப் பிரகாசிப்பிக்கொன், பாதியை அந்த காரத்தினுலே சூழப்பட்டதாகப் பண்ணுகொன்.

அப்போது பிரியவிரத மகாராஜா பகவத் உபாசனத்தினுலே விரத்தியடையா நின்றும் சகலமானபேரும் அதிசயித்திருக்கிற பிரபாவத்தை யுடையவனாய் சூரியனைப்பார்த்து சந்தோஷப்பட்டவனாய் அந்தச்சூரிய ரதத்தோடே சமமானவேகத்தை யுடையதாயும் சோதிமயமாய் மிருக்கிற ரதத்தினுலே ரத்திரியையும் பகலாகப் பண்ணுவோமென்று நினைத்தவன்போல் ஏழுதரம் சூரியனுக்குப் பிள்ளை இரண்டாஞ் சூரியன்போலே சஞ்சரித்தான். அவனுடைய தேர்வண்டியினுலே புதைக்கப்பட்ட பன்னங்களை ஏழுசமுத்திரங்களாயிற்று அந்தசப்த சமுத்திரங்களினுலே பூமியிலே சம்புவென்றும், பிலருசமென்றும், சான்மலியென்றும், குசமென்றும், கிரவுஞ்ச மென்றும், சாகரமென்றும், புஷ்கரமென்றும், பேர்களையுடையதான சப்த தீவுகளுண்டானதுகள். அந்தத்தீவுகளுடைய பிரமாணத்தைக்கேளும் முன்னேயிருக்கிற தீவுக்கு அப்பாலிருக்கிற தீவுகள் ஒன்றுக்கொன்று இரட்டிப்பானுபிரமாணத்தை யுடையதுகளாயும் அந்தத்தீவுகளுக்குச் சமானமான பிரமாணத்தை யுடையதுகளான சமுத்திரங்களினுலே அந்தத் தீவுகளுக்கு வெளியிலே சூழப்பட்டதுகளாயிருக்கிறதுகள் அந்தத் தீவுகளுக்கு அகழிகள்போல யிருக்கிற சமுத்திரங்கள் லவணம், இட்சு, சரா, சர்ப்பி, ததி, க்ஷீரம், சுத்தோகமென்ற பெயரையுடையதுகளாய்ப் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதுகள். ஜம்புத்தீவு முதலான அந்தத்தீவுகளிலே பிரியவிரதனுனவன் தன்னிடத்திலே பத்தியையுடையவர்களான ஆக்கினித்திரன், இத்துமசிக்குவன், எக்கியபாகு, இரணியரேதக, கிருத பிருஷ்டன், மேதாதிதி, விதிகோத்திரனென்கிற ஏழு பிள்ளைகளையும் வரிசை

யாக ஒவ்வொருத்தனை ஒவ்வொருதீவுக்கு அதிபதியாகப் பண்ணினான். ஊற் சல்வதி யென்கிற தன்னுடைய பெண்ணை சுக்ரிராசாரியருக்குக் கொடுத்தான் அந்த ஊற்சல்வதி யினிடத்தில் சுக்ரிராசாரியருக்கு தேவயானியென்கிற பெண் பிறந்தாள். பகவத்பாதார விர்த தூளியினுலே பசி, தாகம், சோகம், மோகம், சரா, மரணம் இதுகளை ஜயித்தவாளான பகவதாசானுடைய பிரபாவம் இப்படிப்பட்ட தென்கிறது ஆச்சரியமன்று ஏனென்றால் வர்னங்களுக்கெல்லாம் அந்தியசாதியாகிய சண்டாளனும் பகவானுடைய நாமதேயத்தை ஒருக்கால் உச்சரித்தானே யாகில் அவனந்த ஈஷணத்திலே சமுசாரதுக்கத்தில் நின்றும் விடுபட்டவனாய் பரிசுத்தனான இந்தப்பிரகாரம் அளவிடக்கூடாத பலபராக்ரமங்களை யுடைய அந்தப்பிரிய விரதன் ராச்சியாதிகாரத்தினுலே ஒருக்கால் தேவரிஷியான நாரதருடைய சரணுவிந்த சேவையினுண்டான வயிராக்கியத்தை யுடையவனாய் தன்னைப் புண்ணியத்தைப் பண்ணாதவன் போலெண்ணிக் கொண்டு தன்னுடைய விசனத்தைச் சொல்லுகொன். என்னவென்றால் என்னுலே என்ன அசாதுவான காரியம்பண்ணப்பட்டது. யாதொரு ராச்சியாதி காரியத்தினுலே ஆசத்தியை யுடையவனாய் நான் இந்திரியங்களினுலே அக்கியானத்தினால் பண்ணப்பட்ட பிரதிகுலமான சப்தாதிவிஷயமாகிற பாழுங்கிணற்றிலே தள்ளப்பட்டேனே அந்தராச்சியாதி காரத்தினுலே ஒருஸ்திரீக்கு, கினேதமிருக மாகவிருக்கிற என்னை நிந்திக்க வேண்டாமாவென்று இந்தப்பிரகாரம் தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டான். பரதேவதையான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பிரசாதத்தினால் அடையப்பட்ட ஆத்மக்கியானத்தினுலே மிகவும் கிஷ்டையை யுடையவனாய் தன்னிடத்தில் பத்தியையுடையவர்களான புத்திராள் பொருட்டு இந்தப்பூமியை எதாபாகமாக பங்கிட்டுக்கொடுத்து மகாபோகங்களை யனுபவித்தவர்களான தன்னுடைய ஸ்திரீயையும் மகாசம்பத்தையும் சலத்தைப் போலெண்ணி விட்டுவிட்டு தான்மனதிலே நிர்வேதத்தை யடைந்து பகவானுடைய சுபானுபவத்தில் ருசியையுடையவனாய் பரிசுத்தமான நடத்தையை யுடையவனாய் பகவானுன் நாரதராலே உபதேசிக்கப்பட்ட அத்தியாத்ம மார்க்கத்தையே திரும்பவு மடைந்தான். அவனுடைய விஷயமானது இந்தப்பிரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. பிரியவிரதனுலே பண்ணப்பட்ட காரியத்தை ஈஸ்வரன் ஒருவனன்றி மற்றெவன்தான் பண்ணமாட்டுவான். யாதொரு பிரியவிரதன் ரதங்களுடைய வண்டினுனிகளினுலே சப்த சாகரங்களை யுண்டாக்கிப் பின்னும் தீவுகள்தோறும் பிராணிகளுக்குச் சுகத்தின் பொருட்டு நதிகள் பருவதங்கள் வனங்கள் இதுகளால் பூமியினுடைய மரியாதைகள் எல்லைகள் பண்ணப்பட்டதோ பாகவதோத்தமனான பிரியவிரதன் பூமி அந்தரிஷ சொர்க்கங்களிலே கர்மயோகத்தினு லுண்டான தன்னுடைய மகத்துவத்தை நரகதுல்லியமாக வெண்ணினுலே அப்படிப்பட்ட பிரியவிரதனுனவனுடைய காரியத்தை எவன்தான் பண்ணப்படுவான்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

அருகாடி ஆசிரிய விருந்தம்.

அகமகிழுமிரண்டாமத் தியாயந்தன்னில்
அரியஸ்ரீசனசம்ம தங்களான
புகுலாக்கினித்திரன் தன் சரித்திரஞ்சொன்னோம்
பூர்வசித்தியென்கிறதன் பத்னியான
நகைசெரியும்ஸ்திரீயிடத்தில் நாபியான
நனிமகவைப்பெற்றெடுத்த நடனந்தன்னை
சுகபகவான் புன்சிரிப்பை யுடையோராகிச்
சுகபரிட்சித்துக்கினைச் சொல்லுவாரே.

இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீசனசம்மதமான ஆக்கினித்திரனுடைய சரித்திரம் சொல்லப்பட்டது ஆக்கினித்திரன் பூர்வசித்தியென்கிற தன்னுடைய பத்னியான அப்சரஸ்திரீயிடத்தில் நாபிமுதலான பிள்ளைகளைப்பெற்றானே இந்த வம்சத்திலே ஸ்ரீபரவசனான யாதொரு ஆக்கினித்திரன் பிரசித்தனே அப்படிப்பட்ட ஆக்கினித்திரனுடைய சரித்திரத்தைச் சுகபகவான் புன்சிரிப்பை யுடையவராய் பரிஷித்துவுக்குச் சொல்லுகின்றார்.

வாராய் ராஜாவே! இந்தப்பிரகாரம் பிதாவான பிரியவிருதன் நிவர்த்தி மார்க்கத்தை யடைந்த பின்பு அவனுடைய ஆக்கினியினு லிராபின்ற ஆக்கினித்திரன் சம்புத்திவு வாசிகளான பிரஜைகளைத் தன்வயற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகளைப்போல தர்மசிற்தையுடன் இரட்சித்தான் அந்த ஆக்கினித்திரன் ஒருக்கால் புத்திரன் வேணுமென்கிற இச்சை கொண்டவனாய் தேவஸ்திரீகளுக்கு ஸீலாஸ்தான மான மந்திரபர்வதத்தினுடைய குகையில் பகவானுடைய தேகாதிகளுக் கெல்லாம் பதியாயுமிருக்கிற சதுர்முகனைச் சம்பாதிக்கப்பட்ட விஷப் முதலான பூசாதிரவியங்களைப் பெற்று ஏகாக்கிர சித்தத்தையுடையவனாய் தபசினுலே ஆராதித்தான் அதைக்கண்டு ஷாட்குண்ணிய அயிஸ்வரிய சம்பன்னனாயும் ஆதிபுருஷனுமிருக்கிற பிரம்மா பூர்வசித்தியென்கிற அப்சரசை அனுப்பிவைத்தார் அந்தப்பூர்வ சித்தியென்கிற அப்சரகம் அப்போது அத்தியந்த ரமணியமாயும் நானுவிதங்களாயும் நெருங்கியிருக்கிற விருட்சங்களின் சாகைகளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சுவர்னலதைகள் மேலேஏறிக் கொண்டிருக்கிற மயூர மிதுனங்களினுலே சொல்லப்பட்ட ஷட்சாதி சுவரங்களினுலே எழும்பப்பட்ட நீர்க்கொழிநீர்க்காக்கை அம்சங்கள் முதலானபட்சி சாதிகளினுலே விசித்திரமாகச் சப்திக்கப்பட்ட நிர்மலங்களான மடுக்களிலிராபின்ற தாமரைப்புஷ்பங்களுக்கு இருப்பிடமான ஆஸ்ரம வுபவன சமீபத்திலேசஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான் மிகவும்மனோகரமான நடையிலுண்டான அடிவைப்புக்களாலே சிங்காரவிலாசத்தை யுடையவளான அந்தப் பூர்வசித்தி யென்கிற

அப்சரசனுடைய அடிவைப்புகள் தோறும் கண்களுவென்று மனோக்கியமாக சப்தியா ரின்ற காற்சிலம்பினுடைய சப்தத்தைக்கேட்டு பிரிய விரதகுமாரனான ஆக்கினித்திரன் சமாதியோகத்தினுலே மூடப்பட்ட பத்மம்போன்ற கண்களிரண்டையும் கொஞ்சந்திறந்து பார்த்தான் அப்போது சமீபத்தில் புஷ்பங்களை முகந்துகொண்டிருக்கிற பிரம்மஸ்திரீபோல் சஞ்சரித்துக்கொண்டும் தேவாள் மனுஷியாள் இவர்களுடைய மனதிற்கும் கண்களுக்குஞ் சந்தோஷத்தைக் கொடாபின்ற நடையினுல் வணக்கத்துடனே கூடினபார்வை மதுரமான சப்தத்தையுடைய கானங்கள் நேத்திர முதலான அவயவங்கள் இதுகளினுலே மனுஷியாளுடைய மனதில் மன்மதனுக்குப் பிரவேசத்தைப் பண்ணுகிறவளாயும் தன்னுடைய முகத்தி னின்றும் வராபின்ற மூச்சுக் காற்றினுடைய பரிமளத்தினுல் மகரந்தமாயிருக்கிற பிரம ரசமும் சூழ்ந்து கொண்டு வருகிறபடியினுல் பயப்பட்டு சீக்கிரமா யிருக்கிற அடிவைப்புக்களினுல் மனோகரமாக அசையாபின்ற கலசங்கள்போன்ற ஸ்தனங்கள் அளகபாரம் அரைநூன்மாலை இதுகளை யுடையவளான அந்தப் பூர்வசித்தியென்கிற அப்சரசைப் பார்த்ததினுல் கொடுக்கப்பட்ட சம்பத்தையுடைய பகவானான மன்மதனது வசத்தையடைந்தவனாய் உன்மத்தனானவன்போல் அந்த ஆக்கினித்திரன் அப்சரசைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் நீயார் இந்தப் பருவத்திலே என்ன காரியமாய்வந்தாய் வாரீர் முனிசிரேஷ்டரே! நீர் பறதேவதையான பகவானுடைய மனையோ அன்றியும் நாணில்லாத இரண்டு தனுசுக்களை என்ன நிமித்தியமாய்த் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறாய் இந்த தனுசுகளினுலே உனக் கேதாவது ஒருகாரியம் ஆகவேண்டி யிருக்கின்றதோ சிதேந்திரியாளாகாமல் காட்டில் மிருகத்துடன் சமானமா யிருக்கிற என்னைப்போன்ற பேரைத் தேடுகிறையோ நேத்திர கமலங்களை இறகாக வுடையதுகளாயும் விசாலத்தை யுடையதுகளாயும் சொர்னக்கட்டுக ளில்லாமலிருந்தாலும் மகா அழகுள்ளதாயும் அதிதிட்சணங்களான துளிகளை யுடையதுகளாயுமிருக்கிற இரண்டு பாணங்களைக் காட்டிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு எவன் பேரிலே பிரயோகம் பண்ணவேணுமென்று இச்சிக்கிறையோ நாம் அறியோம் ஆகையினுலே மந்த மதிகளான எங்களுக்குப் பகவானான உன்னுடைய பராகிரம சேஷமத்தைச் சொல்லக்கடவது பூச்சியரான உம்முடைய இந்த சிஷியாள் ரகசியத்துடனே கூடின இப்படிப்பட்ட பிரதாபத்தை நாலண்டையிலே யும் கானம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறார்கள் இந்த சிஷியாளெல்லாரும் உம்முடைய சிகையில் நின்றும் நமுவாபின்ற புஷ்பவருஷங்களை ரிஷிகணங்கள் வேத சாகைகளை கிரகிக்கிற பாவணியாகக் கிரகிக்கிறார்கள்.

வாரீர் பிரம்மா நிஷ்டரே! உன்னுடைய கால்களிலே யிராபின்ற கூண்டுகளிலிருக்கிற தித்திரிப் பட்சியினுடைய சப்தத்தை மாத்திரமே கேட்டு ரோம் அந்தப் பட்சிகளுடைய ரூபங் காணப்படவில்லை கடிப்பிரதேசத்திலே கதம்ப புட்பத்தினுடைய கார்தியானது காணப்படுகிறது அந்தக் காந்தியிலே மண்டலாதாரமான குரைக்கொள்ளி காந்தி காணப்படுகிறது உமக்குத் தரிக்கத் தக்கதான மரவுரியெங்கே வாரீர் பிரம்மணனே! மகா அழகா

யெ வுமது மார்பிலிருக்கிற கொம்புகளிலென்ன நிறைக்கப்பட்டிருக்கிறது இளைத்திருக்கும் இடையை யுடையவரான நீர் எந்தக் கொம்புகளை மகா பிரயாசத்துடன் சுமக்கிறீரோ அந்த கொம்புகளில் என்னுடைய பார்வையானது விழுந்திருக்கின்றது மேலும் உம்முடைய கொம்புகளில் பரிமளித்துக் கொண்டும் சிவந்து மிருக்கிற சேறிருக்கிறது அந்தச் சேற்றினால் என்னுடைய ஆசிரமத்தை யெல்லாம் பரிமளிக்கப் பண்ணுகிறீர் சுருத்தாக்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டரே! எந்த லோகத்திலிருக்கிற ஜனமானது இந்தப் பிரகாரம் மார்பினால் என்னுடைய மனதைக் கலக்காவின்ற இரண்டுகொம்புகளை தரித்திருக்கிறதோ முகத்திலே மாதிரியம் விலாசம் இதுகளுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற அமிர்த முதலான வெகு ஆச்சரியங்களைத் தரித்திருக்கின்றதோ அப்படித் தொத்த லோகத்தை எனக்குக் காண்பியும் உன்னுடைய தேகதாரணத்துக்குச் சாதனமான ஆகாரமென்ன அன்னத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய பதார்த்தமே உனக்கு ஆகாரமென்று எனக்குத் தோணுகிறது நீர் விஷ்ணுவின்னுடைய அங்கிசமாகவேணும் உன்னுடைய கண்கள் இமையாமலிருக்கிற மகரந்தங்களை யுடையதுகளா யிருக்கிறதுகள் பயந்திருக்கிற இரண்டு மீன்களை யொத்த தாயும் அம்சபட்சியின் பந்திகளினால் விளங்கா நின்றும் சமீபத்தி லிராநின்ற பிரமரங்கள் கூட்டங்களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிற உன்னுடைய முகமானது சரசுபேரல விளங்குகிறது உன்னுடைய தாமரைப் புஷ்பம்போலொத்த கைகளால் அடிக்கப்பட்ட சூரியனுனவன் திக்குகளிலே சமூன்றுகொண்டு பிரமியாநின்ற மனதையுடையவனு எண்கண்களைச் சலிப்பிக்கிறான் உன்னுடைய வக்கிரங்களாயிருக்கிற சடாபந்தம் அவிழ்ந்துபோ யிருக்கிறதை ஏனினைக்கவில்லை தூர்த்தனாயு மந்தனாயுமிருக்கிற வாயுவானவன் உன்னுடைய நீயை யவிழ்க்கிறான் அதையும் ஏனினையாம லிருக்கிறும் தபசுபண்ணுகிற பேர்களுடைய தபசை நாசம்பண்ணுகின்ற உன்னுடைய இந்தரூபமானது எப்படிப்பட்ட தபசுபண்ணி உன்னாலே அடையப்பட்டது.

வாரீர் சினேகிதனே! என்னுடனேகூட தபசு பண்ணுகிறதற்கு யோக்கியனாகிய சம்சாரத்தை விர்த்திபண்ணிவையாநின்ற பிரம்மாவானர் எனக்குப் பிரசன்னரானரோ பிரம்மாவினாலே கொடுக்கப்பட்ட மித்திரராயிருக்கிற வுன்னை நான் விடுகிறதில்லை உன்னிடத்தில் நம்முடைய மனதுங் கண்ணும் பற்றினதாய் அப்பாற்போகவில்லையே மனோகரங்களான சிகரங்களை யுடையவரே! உனக்கிஷ்டனாகி அனுசரியானின்றும் இருக்கிற என்னை யுன் ஆதினமாகப் பண்ணிக் கொள்ளக்கடவாய் உன்னுடைய சகிகளும் அனுகூலான யென்னை அனுவர்த்திக்கக் கடவர்கள்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்திரீகளை நல்ல வார்த்தையினால் சுவாதீனம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறதில் மிகவும் சமர்த்தனான ஆக்கினித்திரன் சாதாரியத்தை யுடையவார்த்தையினாலே அந்த தேவதா ஸ்திரீயைச் சஞ்சலபுத்தியைக்கொண்டு பூசித்தான் அந்த தேவதா ஸ்திரீயும் வீரசிரேஷ்டனான அந்த

ஆக்கினித்திரனுடைய புத்தி, சிலம், ரூபம், வயது, சம்பத்து, அலுதாரியம் இதுகளால் இழுக்கப்பட்ட மனதையுடையவளாய் அந்தச் சம்புத்திபாதிபதியான ஆக்கினித்திரனுடனே கூடி கோடி வருஷகாலம் பூமிபோகங்களையும் சொர்க்க போகங்களையும் அனுபவித்தாள் அந்தத் தேவஸ்திரீயான பூர்வசித்தியினிடத்தில் அந்த ராஜசிரேஷ்டனான ஆக்கினித்திரன் நாபியென்றும், கிம்புருஷனென்றும், அரியவருஷனென்றும், இரம்மியகனென்றும், இரண்மயனென்றும், குருவென்றும், பத்திராசுவனென்றும், கேதுமாலனென்றும், பெயரையுடைய ஒன்பதுபிள்ளைகளைப் பெற்றான்.

அந்தப் பூர்வசித்தியும் வருஷங்கள் தோறும் ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்று அந்தப் பர்த்தாவினுடைய கிரகத்திலேதானே அவர்களை விட்டுவிட்டு மறுபடியும் தேவனுன பிரம்மாவையடைந்தாள் அந்த ஆக்கினித்திரனுடைய பிள்ளைகள் மாதாவினுடைய அனுகிரகத்தினால் பிறந்தநாள் முதற்கொண்டு நல்ல ரூபம் பலம் இதுகளையுடையவர்களாய் பிதாவினால் பிரிக்கப்பட்டுத் தங்கள் பேரையுடையதான சம்புத்திப வருஷங்களை யெதாபாகமாக அனுபவித்தார்கள் ராஜாவான ஆக்கினித்திரனும் காமபோகத்திலே திருப்தி யில்லாதவனாய் அந்த அப்சரசைத்தானே நான்தோறும் மூன்திலே யெண்ணிக்கொண்டு வேதோத்த கர்மானுஷ்டானங்களிலே அவளுடைய சாலோக்கியத்தை மிகவுமடைந்தான் யாதொரு யிடத்திலே பிதார்க்களெல்லாம் சந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்படிப்பட்ட லோகத்தை யடைந்தான் பித்ரவான ஆக்கினித்திரன் பிதார்களோசத்தை யடைந்த பிற்பாடு அந்த நாபி முதலான ஒன்பதுபேர் பிராதாக்களும் மேருவினுடைய பெண்களான மேருதேவியென்றும், அப்ரதியென்றும், உக்கிரதமஷ்டரை யென்றும், வதையென்றும், இரம்மியை யென்றும், சாரதை யென்றும், நாரியென்றும், பத்திரை யென்றும், தேவியென்றும் பெயரையுடைய ஒன்பதுபேரையும் விலாகம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

முன்னு வது அத்தியாயம்.

அறுகோடி யாசிரியவிநீதம்.

முன்னு வதத்தியாயத்தில் முளரிபோலாக்கினிற்றிரன் சந்திரமே பாலனன் வெழிநூறும் நாபியென்போன் கான்றிமென்க்கியத்திற் கதித்தநல்லிஷ்டபென்று தோன்றிடும் புத்திரன்சீரைத் தொல்புயியதனிற்கூர்வாம்.

முன்னு வது அத்தியாயத்தில் ஆக்கினித்திரனுடைய முதற்பிள்ளையான நாபிக்கு எக்கியத்தில் சந்துஷ்டராய் ஸ்ரீ ஸுரியானவர் ரிஷ்டபென்று பெயரையுடைய புத்திரரானரோ அப்படிப்பட்ட நாபியினுடைய பரம்மங்களமான சரித்திரஞ்சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாராஜாவே! நாபியானவன் சந்தானத்தை யிச்சித்தவனாய் அபுத்திரையான மேருதேவியினுடனேகூட பகவானுள் எக்கியபுருஷனைச் சாவதான மனதையுடையவனாய் எக்கியங்களினுலே ஆராதித்தான். சிரத்தையுடனேயும் பரிசுத்தமான மனதையுங்கொண்டு எக்கியத்தினால் பூசியாகின்ற நாபி மகாராஜாவுக்குப் பிரவாக்கியங்க ளென்கிற கர்மங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கையில் திரவியம், தேகம், காலம், மந்திரம், கிரிகை, ரித்துக்குகள், தெட்சணையென்கிற வேதோக்தமங்களான உபாயங்களினுடைய சம்பத்தினுலே யடையக்கூடாதவராயிருந்தாலும் பகவான் பாகவதாளிடங்களிலே வாச்சல்லியத்தினுலே சோபங்களான அவயவங்களை யுடையவராய்ச் சதந்தரனாயும் தமது பத்தாளுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவேனுமென்கிற யிச்சையை யுடையவராயும் சுபதரமாயும் மனோநேத்திரங்களுக்கு ஆனந்தகரமாயிருக்கிற அவயவங்களினுலே மனோக்கியமாயிருக்கிற தம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரகாசிப்பித்தார் அவ்வாறு பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற சதுர்ப்புஜங்களை யுடையவராயும் தேஜோமயமாயும் சுவர்ணமான பிதாம்பரத்தைத் தரித்தவராயும் மார்பினிலிலங்காநின்ற ஸ்ரீவச்சசின்னத்தை யுடையவராயும் சங்கம், சக்கரம், பத்மம், வனமலை, கவுஸ்துவமணி, கதை இதுகளோடுங்கூடினவராயும் பிரகாசங்களான கிரணங்களுடைய சிரேஷ்டங்களான ரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டமகுடம், குண்டலம், அஸ்தகடகம், கடிசூத்திரம், ஆரம், தோள்வளை, கால்சிலம்பு முதலான அங்கபூஷணங்களாலே பூசிக்கப்பட்டவராயிருக்கிற அந்தப் புருஷோத்தமரை ரித்துக்குகள் சத்தியான் எசமானன் இவர்களெல்லோரும் தனமில்லாதவர்கள் மிகுதியான தனத்தையடைந்தவர்கள் போலடைந்து வெகுமானத்துடன் கூட அந்தப்பகவானைப் பூசித்துப் பிரணாமப்பண்ணினவர்களாய் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள் வாரீர் மிகவும் பூச்சியராயிருக்கிறவரே! பத்தாளாகிய எங்களுடைய பூசையை அடிக்கடி நீரே யங்கீகரிப்பதற்கு யோக்கியர் நாங்கள் உம்மைஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதற்குச் சத்தானன்று நமோநமஸா என்கிற இவ்வளவான வார்த்தையே பெரியவர்களாலே எங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது உம்முடைய ஸ்வரூபம் அறியக்கூடாதாகையாலே நமோநமஸாவென்று இவ்வளவே சொல்லுவார்கள் பிரகிருதி காரியங்களான சப்தாதி விஷயங்களிலே புத்தியை யுடையவனாயும் பராதினையுமிருக்கிற எவன் தான் சகல சிவராசிகளுடைய பாபங்களைப் போக்கடியாகின்றும் மிகவும் மங்களகரமாயிருக்கிற சிரேஷ்டங்களான குணசமூகங்களையுடைய தெசமாத்திரத்தைச் சொல்லுகைக்குத் தவிர பிரகிருதி புருஷாளுக்கு லிலட்சணராயும் சர்வவியந்தரவாயுமிருக்கிற உம்முடைய ஸ்வரூபத்தைப் பிரபஞ்சத்துக்குட்பட்ட நாமரூபாகாரங்களினுலே நிரூபிக்கிறதற்கு யோக்கியனாகா நிற்குன்.

வாரீர் பரமபுருஷரே! பத்தஜனங்களினால் பிரதியுடன் பண்ணப்பட்டிருந்துதிகள் சத்தோதகம் சத்தங்களான, புஷ்பங்கள், துளிகள், ஊசி, அருகு, இதுகளால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பூசையினுலேயே மிகவுஞ் சந்தோஷிக்கிறீர்-

இப்படிப்பட்ட பூசையைத்தவிர நானுவிதமான திரவியங்களினுலே சம்பாதிக்கப்பட்டும் அனேக அங்கங்களுையுடையதாய் மிருக்கிறகாலத்திலேயும் இந்த எக்கியத்தினுலேயும் நீர்தானே எக்கியங்கள்தோறும் சர்வசாட்சாத்காரராயிருந்துகொண்டு மிகவும் அனுபவிக்கப்பட்ட சமஸ்த புருஷார்த்தஸ்வரூபங்களையுடைய பரமரத்மாவான உமக்கு வேண்டியதான ஒரு பிரயோசனத்தையுங்காணும் பின்னை என்னவென்றால் நானுவிதபசுபுத்திராதிபலன்களைக் கோராநின்ற எங்களுக்கு இந்த யோக்கியரூபமான உம்முடைய ஆராதனம் பலசாதனமாகாநிற்கிறது அதெப்படியென்றால் உத்தமமான சிரேயசை அறியாதவர்களாயும் மூடாளாயுமிருகிற எங்களுக்கு மிகுதியான கிருபையினுலே மோகஷமென்னப்பட்ட வம்முடைய மகிமையையும் எங்களுடைய இஷ்டத்தையும் கொடுக்கப்போகிறவராய் எங்களாலே பூசிக்கப்பட்டாதவராயிருந்தாலும் பூசிக்கப்பட்டவர்போல் சுய இச்சையினால் தானே எங்களுக்குப் பிரத்தியட்சரானீர் ஆகையால் எப்போது இந்தராஜரிஷியான நாபியினுடைய யக்கியத்திலே வரதசிரேஷ்டனுள் நீர் உமது பத்தாளுடைய நேத்திரங்களுக்குப் பிரத்தியட்சமாக ஆகிற்பயித்திரோ இதுவே வரமன்றோ ரிஷிகளினுலே சர்வகாலமும் அப்பியாசம்பண்ணப்பட்ட அனந்தகலியான குணங்களை யுடையவரே! வயிராக்கியத்தினுலே யுண்டான மகா தீட்சணமான கியானமாகிற அக்கினியினுலே சமஸ்தமான மனதிலேயிருக்கப்பட்ட மலங்களைத் தகித்தவர்களாயும் பகவத்தர்மங்களை யுடையவர்களாயும் ஆத்ம நிஷ்டாளாயுமிருக்கிற ரிஷிகளுக்கும் பரமமான மங்களங்களுக்கு கிருப்பிடமான குணசமூகங்களினுடைய கீர்த்தனத்தை யுடையவராகா நிற்கிறீர் ஆனாலும் இடறினாலும் துர்ப்பாஷணஞ் செய்தாலும் தும்மினாலும் காரியுமிழ்ந்தாலும் கிழந்தாலும் கொட்டாகிகொண்டாலுஞ் சங்கடமானவிடத்திலே அகப்பட்டிருந்தாலும் இதுமுதலான அவஸ்தைகளிலேயும் சுவரமரணாதி அவஸ்தைகளினுலேயும் உம்முடையசரணாரவிந்தங்களை நினைக்கிறதற்கு அசக்தாளாயிருக்கிற யெங்களுக்குச் சகலதுக்கங்களையும் போக்கடிப்பதான உம்முடைய குணங்களும் நாமதேயங்களும் வாக்கினுலே உச்சரிக்கத்தக்கதாகக் கடவதுகள் இன்னமொருபிரார்த்தனை பண்ணுகிறோம் என்னவென்றால் புத்திரகாமனாய் இந்த ராசரிஷியான நாபிமகாராசன் உம்மைப்போலொத்த பின்னையைக்கோரினவனாய் பசுபுத்திராதிபலன்களுக்குச் சொர்க்கமோட்சங்களும் ஈஸ்வரனாய் ஷாட்குணய அயிஸ்வர்ய சம்பன்னரான உம்மை உபாசிக்கிறுன் புத்திரனே புருஷார்த்தமென்று புத்தியையுடையவனாய் இந்தராசாவானவன் உம்மை உபாசிக்கிறது எப்படியிருக்கிறதென்றால் (தரித்திரனானவன் உயிருக்குக்காகக் குபேரனை உபாசிக்கிறது போலிருக்கிறது) மகத்துக்களை உபாசியாதவர்கள் யாரோ அவர்களுக்குள்ளே இறுமாதிகளினுலேயும் செயிக்கப்பட்டாதாய் அவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டாத சதியையுடையதாயுமிருக்கிற உம்முடைய மாயையினால் இந்த சமுசாரத்தில் செயிக்கப்பட்டாதவன் எவனிருக்கிறுன் அந்தமாயையினுலே சூழப்பட்டாமலிருக்கிற புத்தியையுடையவன் எவனிருக்கிறுன் சப்தாதி விஷயமாகிற கிவேகத்தினால் சூழப்பட்டாத சுபாவத்தையுடையவன் எவனிருக்கிறுன்.

வாரீர் வெகுலிகளைச் செய்கிறவரே! தேவதேவரே! சர்வாத்துமாவே! எந்தக்காரணத்தினாலே இந்தயக்கியத்தில் எங்களாலழைக்கப்பட்டமரோ அப் படிப்பட்டபுத்திரனிடத்தில் புருஷார்த்த புத்தியை யுடையவர்களாயும் மூடா ளாயுமிருக்கிற எங்களுடைய இந்த அபராதத்தைச் சகிக்கக்கடவீர் இந்தப் பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டும் தேவதைகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்ட ரான பகவான் பாரதவருஷத்துக்கு அதிபதியான நாபியினாலேயும் அவனு டைய ரித்துவிக்குகளினாலேயும் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட சரணுரவிந்தங்களை யுடையவராய் தையயுடன் ஒருவார்த்தைசொன்னார்.

வாருங்கள் ரிஷிகளே! அமோகமான வார்த்தையுடையவர்களான உங்க ளாலே இந்தராஜாவுக்கு எனக்குச்சமானமான பிள்ளையுண்டாகக்கடவனெ ன்று துர்லபமானவார்த்தை கேட்கப்பட்டேன் எனக்குச்சமானாய் இரண் டாவனில்லை ஆனபடியினாலே நானே எனக்குச்சமானன் ஆனாலும் பிராமண னுடைய வாக்கு அபத்தமாய்ப்போகிறதில்லை ஆகிலும் எனக்குச் சமானமாக ஒருவனு மில்லாதபடியினாலே நான்தானே இந்தநாபியினுடைய சேஷத்திரத் திலே அங்கிசாவதாரமாக அவதரிக்கப்போகிறேனென்று மேருதேவி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே நாபிகாராசாவைப் பார்த்துச் சொல்லியபகவானு னவர் அந்தயக்கியத்திலே அந்தர்த்தானமாய் விட்டார்.

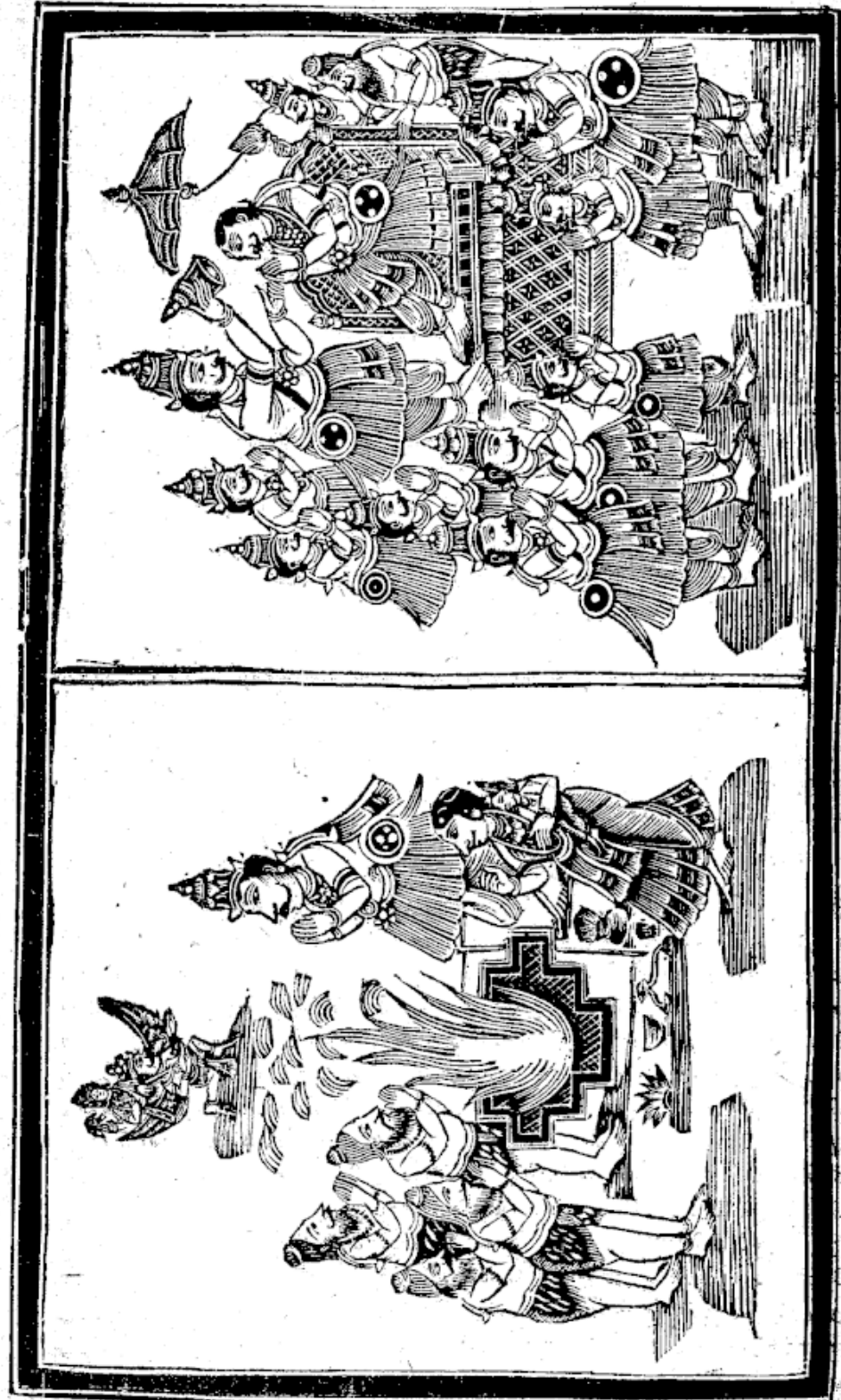
வாரீர் விஷ்ணுராதனே! இந்தப்பிரகாரம் அந்த எக்கியத்திலே பகவானு ன விஷ்ணு பரமரிஷிகளினாலே கூமைகொள்ளப் பட்டவராய் நாபிகாராசாவுக் குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேனுமென்கிற இச்சையினாலே அவனுடைய அந் தப்புரத்திலிருக்கும் மேருதேவியினிடத்திலே திகம்பராளாயும் சுபசவிகளா யும் கியானிகளாயும் நயிஷ்டிகப் பிரமசாரிகளாயுமிருக்கிற பேர்களுடைய தர் மங்களைக் காண்பிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையையுடையவராய் சுத்தசத்துவ மான மூர்த்தியினாலே அவதரித்தார்.

நா ன் கா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

அந்தநல்லிஷப ரூபியாகிய
பந்தபாசத் தொடரையறுத்தவன்
உந்துசத்கர்மத் தொலிவும்-நிவர்த்தியும்
அந்தமார்பிள்ளை களையடைந்ததோதுவாம்.

அந்த ரிஷபரூபியான பகவானுனவர் சத்கர்மமும் நிவர்த்திமார்க்கமும் ராச்சியத்தில் சத்புருஷானுடையவாசமும் தான் ஹுபிள்ளைகளை யடைந்த தும் இதுகளைச் சொல்லப்படுகின்றது.

ரிஷபதேவர் பட்டாபிஷேகம்.

நாபியின் யக்கியத்தில் பகவான் ரிஷபதேவராக அவதரித்தல்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்தே! அதன்பிற்பாடு பிறக்கும்போதுவச்சிராங்குச முதலான பகவத் சின்னங்களுையுடையவராய் சம்பத்துகளினுலே நாள்கள்தோறும் விர்த்தியடையாநின்ற பிரபாவத்தை யுடையவராயிருக்கிற அந்தசுவாமியை மந்திரிமுதலானபேர்கள் பிரசைசுகள் பிராமணுள் தேவதைகள் இவர்கள் ஸ்தோத்திரம்பண்ணி பிதாவான நாபி அந்தப்பிள்ளைக்கு ரிஷபனென்று நாமகரணம் பண்ணினார் யாதொரு நாபியினுடைய ராச்சியத்திலே அருகையுடையவனுய் இந்திரன் வருஷியாமலிருந்தான் அதையறிந்து யோகேசுவரனாயும் பாகவதனாயுமிருக்கிற ரிஷபதேவன் சிரித்தும் தம்முடைய யோகமாயையினுலே அசுரபுமென்று பிரசித்தமான தம்முடைய மண்டபத்திலே வருஷத்தை யுண்டு பண்ணினான் நாபியோவென்றால் தன்னுடைய கோரிக்கைப்படிக்கே சுபுத்திரனை யடைந்து மிகவுஞ் சந்தோஷாதிசயத்தினுலே பரவசனுய் சுயபிச்சையினுலே கிரகிக்கப்பட்ட மனுஷியருபத்தை யுடையவரான புராண புருஷனான ஸ்ரீபகவானையையினுலே விளங்காநின்ற புத்தியையுடையவனுய் கெற்கசுரத்தையுடையதான வாக்கினுலே அப்பா குழந்தாயென்று ஆசையோடு சீராட்டிக்கொண்டுமிகவும் சவுக்கியத்தையடைந்து பிற்பாடு சர்வலோக சுதந்தரனான பிள்ளைக்குப்பட்டாபிஷேகம்பண்ணி பிராம்மணுடைய ஆதினபாகவைத்துப்போட்டு மேருதேவியென்கிற தன்னுடையஸ்திரீயுடனேகூட பதரி காசிரமத்திலே ஒருவருக்கும்பயத்தை யுண்டாக்காமலும் மகாதீவிரமாயுமிருக்கிற தமோரிஷ்டையினுலே நரநாராயணரென்று பேரையுடையவராயும் பகவானாயுமிருக்கிற வாசுதேவரை யுபாசித்தவனுய் கால அந்தியத்திலே அவருடைய மகிமையை யடைந்தான்.

வாராய் பாண்டவபுத்திரனே! யாதொரு நாபிவிஷயமாய் பெரியோர்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள் அதெப்படியென்றால் அந்த நாபியினுடைய பரிசுத்தமான கர்மத்தினுலே பகவான் அவனுக்குப் புத்திரபாவத்தை யடைந்தார் அப்படிப்பட்ட நாபிராஜாவாலே செய்யப்பட்ட கர்மத்தை அவனுக்குப் பிற்பாடு பூமியிலே எந்தப்புருஷன் செய்யப்போகிறான்பின்பு பகவானான ரிஷபதேவனும் தம்முடைய ராச்சியமான பூகண்டத்தைக் கர்மசேஷத்திரமென்று சந்தோஷித்தவராய் காண்பிக்கப்பட்ட குருகுலவாசத்தைப் பண்ணிச்சகல வித்தைகளையும் அப்பியாசித்துத் தம்மாலேகொடுக்கப்பட்டகுருதட்சணையை யுடையவர்களான ஆசாரியாளாலே அனுக்ளை பண்ணப்பட்டவராய் கிரகஸ்தாசிரம யோக்கியங்களான தர்மங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு வேதங்களினுலே சொல்லப்பட்ட பிரவிருத்தி ரிவிருத்திமார்க்கம் இரண்டையும் அனுஷ்டித்து இந்திரனுலே கொடுக்கப்பட்ட செயர்தி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே தம்மோடேசமானமான நூறுபிள்ளைகளைப்பெற்றான். இந்தரிஷி புத்திராளான நூறுபேருக்குள்ளே மகாபோகியாகியாசேஷ்டபுத்திரனுன பரதன் சிரேஷ்ட குணங்களுையுடையவனாக விருந்தான், யாதொருபரதனுலே இந்தக்கண்டம் பரதகண்டமென்று சொல்லப்படுகிறதோ? அந்தப் பரதனுக்குப் பிற்பாடு

குசாவிரதன், இளாவிரதன், பிருமாவிரதன், ஆதியாவிரதன், மலையகேது, பத்திரசயனன், இந்திரஸ்பிருகு: விதற்பன், கிகடனென்று ஒன்பதுபிள்ளைகள் தொண்ணூறுபேருக்குள்ளே சிரேஷ்டர்களானார்கள்.கவியென்றும், அரியென்றும், அந்தரிஷ்டென்றும், பிரபுத்தனென்றும், பிப்பிலாதனென்றும், ஆனிர ஹோத்திரனென்றும், திரமிடனென்றும், சம்சனென்றும், மகாபாசனென்றும், ஒன்பது பிள்ளைகள் மகாபாகவதாளாய் பாகவத சாஸ்திரத்தையும் பகவத தர்மத்தையும் கரைகண்டவர்களாயுமானார்கள் பகவான் மகாத்துமத்தினுலே விருத்தியடைந்ததாய் சார்திப்பிரதானமாய் வசுதேவ நாரதசம்வாதருபமான அந்தப்பாகவதானுடைய சரித்திரத்தை மேலே ஏகாதசஸ்கந்தத்தில் சொல்லுகிறோம். மற்றகனிஷ்டாளான எண்பத்தொருபேர்கள் பிதாவினுடைய ஆக்கினையைப்பண்ணுகிறவர்களாயும் மிகவும் வணக்கத்தை யுடையவர்களாயும் மகாசிரோத்திரியர்களாயும் எக்கியசிலர்களாயும் கர்மவிசித்தர்களாயுமிருக்கிற பிராம்மணர்களானார்கள். ரிஷபரென்று பெயரையுடையவரான அந்தப்பகவானானவர் சுதந்தரராயும் நித்தியமாக லிவிர்த்தி ரிஷ்டராயும் கேவலம் ஆனந்தானுபவத்தையுடையவராய் மிருந்துகொண்டு சுவயம் சஸ்வரனாயிருந்தாலும் பரதந்திரனைப்போலே தர்மங்களைப்பண்ணுகிறவராய் வெருகாலமாய் நின்று போன தர்மத்தைத்தாம் செய்வதினலே தர்மத்தையறியாதவர்களுக்கும்செய்யும்படியாய் கிட்சிப்பித்துக்கொண்டு சார்தியையுடையவராய்ச் சகல பிராணிகளிலேயும் தயையுடையவராய் லோகங்களைக் கிரகஸ்த தர்மங்களிலேயே ஆசுத்தியையுடையதாகச்செய்து வேதமானது தம்மாலே அறியப்பட்டிருந்தாலும் பிராம்மணர்களாலே காண்பிக்கப்பட்ட மார்த்தத்தினுலே சாமதானாகி வுபாயங்களாலே ஜனசமூகத்தை ரட்சித்துக்கொண்டிருந்தார். திரவியம், தேசம், காலம், எவ்வனம், சிரத்தை, ரித்துக்குகள் நானாவித்தேவதைகளுடைய வுத்தேசம், இதுகளினுலே விருத்தியடைந்திருக்கிற சமஸ்த கிருதுக்களினுலேயும் சாஸ்திரப்படிக்கு நூறு ஆவர்த்தி யக்கியங்களைப்பண்ணினார். பகவானான ரிஷபயோகியினுலே ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிற இந்தப்பரத வருஷத்திலே ஒருபுருஷனும் ராஜாவிடத்திலே நாள்தோறும் விருத்தியடைந்துகொண்டிருக்கிற கிரேகர் அதிசயத்தைத்தவிர தனக்கில்லைமென்று ஒருவஸ்துவை யொருவனைப்போய் ஒருவிடத்திலேயும் ஒருகாலத்திலேயும் இச்சித்ததுமில்லை கேட்டதுமில்லை அந்தபகவானான ரிஷபதேவன் ஒருக்கால் பூசஞ்சாரம்பண்ணிக்கொண்டு வரச்சே பிரம்மபரதசேஷத்திரத்தை அடைந்து பிரம்மரிஷி சிரேஷ்டானுடைய சபையிலே பிரசைசுகளெல்லாம் பார்த்துக்கேட்டுக்கொண்டிருக்க அவதானத்துடனே கூடினமனதை யுடையவர்களாய் வணக்கம், பக்தி, பயம் இதுகளினுலே கட்டுப்பட்டவர்களாயுமிருக்கிற பிள்ளைகளைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விநீதம்.

சுகவிருஷப தேவராற்சொல்லிமே
திகழுமோட்ச தர்மவுபதேசமும்
மகிழுமுஷ்ணதி மன்னுந்துக்கத்தினை
சகிக்கவந்திச நிஷ்டையுஞ்சாற்றுவாம்.

நிஷபதேவராலே புத்திரானுக்குச் சொல்லப்பட்ட மோட்சதர்மவுபதேசமும் அந்தநிஷப தேவருடைய சீதோஷ்ணதி தொந்த துக்கத்தைச் சகித்தினிலே அந்தநிஷபதேவருடைய பரமாங்கிச நிஷ்டையுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

நிஷபதேவர் வாக்கியம்.

வாருங்கள் புத்திரானே! இந்தலோகத்திலே மனுஷியானுடைய இந்த தேகமானது அசுத்த பொசிப்புகளான பன்றிமுதலான பிராணிகளுக்கும் சாதாரணங்களாயும் பின்னோடே கிலேசத்தைக் கொடுக்கிறதாயும் இருக்கிற விஷயபோகங்களைக்குறித்து யோக்கியமாகிறதில்லை, சிரேஷ்டமாயும் பகவதாராதன ரூபமாயும் இருக்கிற தபசுக்கு யோக்கியமாயிருக்கிற யாதொரு தபசினிலே சத்துவகுணமானது பரிசுத்தமாய் விளங்குகிறதோ அப்படிப்பட்ட சுத்த சத்துவத்தினிலே அனந்தமான பிரம்மானந்தரூபமான மோட்சப்பிராப்திக்குப் பெரியோர்களுடைய சேவையை வுபாயமாகச் சொல்லுவார்கள் ஸ்திரீகளிடத்திலே ஆசையை யுடையவர்களான விடாளுடைய சாவகாசத்தை நரகத்துக்கேதுவாகச் சொல்லுவார்கள் சதாசாரசம்பன்னுளாய் பூததையயுடனே கூடினவர்களாய் கோபமில்லாதவர்களாய் சார்தாளாய், பசுவாதி சகல பிராணிகளிடங்களிலேயும் கியானுநந்தமயான ஆத்மாகர்மவசத்தினிலே அந்தந்தசரீரத்தைப் பரிசுத்திக்குக்கொண்டு சமபுத்தியை யுடையவர்களாய் மிருக்கிறவர்களை மகத்துக்களென்றறியத்தக்கது பரமாத்மாவின்னிடத்தில் பண்ணப்பட்ட பிரீதியையே பரமபுருஷார்த்தமாகவுடையவர்களையும் தேகத்தைப் போஷியாநின்ற விஷயவார்த்தையை யுடையவர்களான ஜனங்களிடத்திலேயும் பாரியபுத்திரான் தன்மித்திரான் இதுகளுடனேகூடின கிரகங்களிலேயும் பிரீதியில்லாம மிருக்கிறவர்களையும் தேகதாரணத்துக்கு வேண்டியது எவ்வளவோ அவ்வளவையே பரிக்கொடுக்கிற பேர்களையும் மகத்துக்களென்றறியத்தக்கது.

எந்தப்புருஷன் எப்போது இந்திரியப் பிரீதிக்காக விவகரிக்கிறானோ அப்போது விவேக மில்லாதவனாய் நிச்சயமாக விபத்தையடைகிறான் பூர்வ சன்மத்திலே செய்யப்பட்ட யாதொரு கர்மத்தினிலே ஆத்மாவுக்கு துக்கத்

தைக்கொடாநின்ற அசுத்தான இத்தேகம் உண்டாச்சதோ அப்படிப்பட்ட கர்மத்தைத் திரும்பவும் செய்வது நல்லதென்று நான் நினைக்கவில்லை எந்தமட்டுக்கும் ஆத்தமத்துவத்தை யறியவேண்டுமென்று இச்சியாமலிருக்கிறானோ அந்தமட்டுக்கும் தேகசம்பந்தத்தினிலே அக்கியான மூலமான ஸ்வரூப திரஸ் காரமுண்டாயிருக்கும் கர்மசபாவமான அந்தமனத்தினிலே திரும்பவும்தேக சம்பந்த முண்டாகிறது புருஷனுனவன் விவேகமில்லாதவனாய் தனக்கு உத்தம புருஷார்த்த மோட்சத்திலே பிரமாதத்தையுடையவனாய் இந்திரிய வியாபாரங்களை புருஷார்த்தமென்று எப்போது பார்க்கிறானோ அப்போது சொரூபக்கியான சூரியனாய் மூடனாய் அசுதத்தையுடையதான கிரகத்தை யடைந்து நானுவித தாபங்களை யடைகிறான் புருஷனுக்கு ஸ்திரீயோடே ஏகாந்தசங்கத்தை அவாவிருவருக்கும் ஏகரூபமான விருத்தியையந்தமென்று சொல்லுவார்கள் இந்த ஏகாந்த சங்கமரூபமான இருதயபந்தத்தினிலே ஜனங்களுக்குக் கிரகம் சேஷத்திரம் பிள்ளைகள் பந்துக்கள்தனம் இதுகளினிலே நானென்றும் என்னுடைய தென்றும் மகாமோகம் உண்டாயிருக்கிறது எப்போது இந்த ஜன்மத்துக்குக் கர்மத்தினிலே கட்டப்பட்டும் திருடமாயிருக்கிற மனோரூபமான இந்த இருதயகிரந்தியானது விபட்டுப்போகிறதோ அப்போது ஜன்மாவனவன் ஸ்திரீயோடே ஏகாந்த சங்கத்தில் நின்றும் ஒழிந்து பிற்பாடு அகக் காரத்தைவிட்டு முத்தனாய் பரமாத்மாவை யடைகிறான்.

வாருங்கள் புத்திரர்களே! நிர்மலனாய் குருவாயிருக்கிற என்னிடத்தில் பக்தியினிலேயும் நிரந்தரசேவையினிலேயும் ஆசை யில்லாமையினிலேயும் சீதோஷ்ண சுகதுக்காதினை சகிக்கிறதிலேயும் சமஸ்தபிராணிகளுடைய துக்கத்தைக்கண்டு துக்கிக்கையாலேயும் ஆத்தம விசாரத்தினிலேயும் தபசினிலேயும் காமியகர்மங்களை விட்டதினிலேயும் பாகவதாராதன கர்மங்களினிலேயும் நித்தியமாய் பாகவதசங்கத்தினிலேயும் சர்வபூத சாமியத்தினிலேயும் சார்த்தியினிலேயும் சரீரம் கிரகம் இதுமுதலானதுகளினிலே என்னுடைய தென்கிற புத்தியில்லாமை யினிலேயும் வேதார்த்தசாஸ்திர அப்பியாசத்தினிலேயும் பிராண இந்திரியமனோ சயத்தினிலேயும் திருடமான சிரத்தையினிலேயும், பிரமசரியத்தினிலேயும், வாக்குரியமத்தினிலேயும் சாஸ்திரக்கியானத்தினிலேயும் பிரகாசியாநின்று மிருக்கிற கியானபோகத்தினிலேயும் சமர்த்தன புருஷன் நம்மாலே சொல்லப்பட்ட இந்த யோகத்தினிலே அகக் காரத்தில் நின்று மொழியக்கடவன் இந்தப்பிரகாரம் பிதாவானவன் புத்திரானாயும், குருவானவன் சிஷ்யானாயும், ராஜாவானவன் பிரஜைகளையும், கோபத்தை விட்டவனாயும் என்னுடைய லோகத்தை இச்சியாதவனுய் மிருந்து கொண்டு சித்திக்கத்தக்கவன். தத்துவத்தை யறியாதவர்களாயும் பூர்வகாலத்திலே மூடர்களாயுமிருக்கிற அவர்களைத் திரும்பவும் கர்மங்களிலே பிரவர்த்தியாம மிருக்கக்கடவன். மூடமான இந்தஜன்மமானது அல்பசக நிமித்தியத்தினிலே ஒருவருக்கொருவ ருண்டாகி வயிரத்தையும் அனந்தமான துக்கத்தையும் அறிகிறதில்லை அக்கியானத்துக்குள்ளே மூழ்கியிராநின்றும் புத்தியில்லாமலுமிருக்கிற சனத்தை மிகவும் அறிந்தவனாயும் கியானனாயும் தயானுவா

யுமிருக்கிறவன்தான் வழியில்லாத வழியிலே போகாகின்ற குருடனைப்பார்த்துத் திரும்பவும் அந்தத் தப்பு வழியிலே கொண்டுபோய் விடுகிறவன்போல் கர்மமார்க்கங்களிலே பிரவர்த்திப்பன். சமுசாரத்திலே விழுந்து தப்பித்துக் கொண்டிருக்கிற புருஷனைப் பக்திமார்க்கத்தை யுபதேசித்து எவன் விடுவிக்க வில்லையோ அவன் குருவுமன்று.

வாருங்கள் புத்திரர்களே ! இந்தச் சரீரமானது என்னுடைய இச்சையினால் அடையப்பட்டதென்று அறியத்தக்கது. நான் பிராகிருதமனுஷியனும் கர்மமூலமான தேகத்தை யுடையவனுமல்ல என்னுடைய இருதயமோ வென்றால் சத்தமான சத்வகுணப்பிரதான மென்றறியத்தக்கது. அதினாலே என்னை ரிஷபனென்று சிரேஷ்டனாய் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகையினாலே சத்துவபிரதானமான என்னுடைய இருதயத்திலே பிறந்தவர்களான நீங்கள் சமஸ்தமர்னபேரும் மகாபூச்சியனாயும் ராஜாவாயுமிருக்கிற இந்தப் பரதநாமி சாரணியத்தைவிட்டு அனுவர்த்தியுங்கள் அதுவே எனக்குச் செய்யப்பட்ட சிசுருஷை அதுவேபிரஜாபாலனம் சேதன சேதனமான பிராணிகளுக்குள்ளே லதைகள் உத்தமம், அதிலும் சர்ப்பங்கள் உத்தமம், அதிலும் மனுஷியர் உத்தமம், அதிலும் பூதப்பிரேத பசாசங்கள் உத்தமம், அதிலும் கெந்தருவார் உத்தமர், அதிலும் சித்தர், கின்னரர் உத்தமர், அதிலும் அசுரர் உத்தமர், அவர்களிலும் தேவர்கள் உத்தமர்கள், அவர்களிலும் இந்திரன் உத்தமன், அவனிலும் பிரம்மபுத்திரர்களான தக்ஷன் முதலானபேர் உத்தமர்கள், அவர்களிலும் சிவன் உத்தமன், அவனிலும் பிரம்மா உத்தமன், அந்தப் பிரம்மாவானவன் என்னையே காரணமாக அடைந்தவன், நானேவென்றால் பிரம்மணர்களையே தெய்வமாகவுடையவன் பிரம்மணனுக்குச் சமமாக வேறொரு பிராணியை ஒப்பாகச் சொல்லமாட்டேன். ஆகையினாலே எந்தப் பிரம்மணர்களிடத்திலே பரமபாவனமான சத்துவகுணம் சபதம் சத்தியம் அனுக்கிரகம் தபசு சுஷ்மை அனுபவ மென்னப்பட்ட இந்தக்குணங்களும் நித்தியமாயிருக்கிறதானோ அப்படிப்பட்ட பிரம்மணர்களுக்குச் சமானமானவர்க ளொருவருமில்லை யாதொரு பிரம்மணனுக்கு பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறாயும் சுவர்க்கமோட்சங்களுக்கு சஸ்வரனாயும் அனந்தனாயுமிருக்கிற என்னைக்காட்டிலும் பிரார்த்திக்கத் தக்கினவஸ்து வேறொன்று மில்லையோ என்னிடத்திலே பத்தியுடையவர்களாயிருக்கிற அந்தப் பிரம்மணனுக்கு சுத்தநிரியாளாலே ஆகவேண்டியதென்ன? வாருங்கள் பிள்ளைகளே ! மச்சரமுதலான பேய்குணங்களில்லாத திருஷ்டிகளை யுடையவர்களான உங்களாலே சராசரங்களான சமஸ்தபூதங்களும் என்னுடைய சரீரமாக அடிக்கடி பாவிக்கத்தக்கதுகள் அதுவே எனக்கு நித்தியமான ஆராதனம் மனது வாக்கு திருஷ்டிமற்றுமுண்டான விர்திரியங்கள் இதுகளுடைய விபாபாரத்துக்கு என்னுடைய ஆராதனமே பிரத்தியட்சமானபலம் யாதொருவனும் என்னுடைய ஆராதனத்தை யன்றி மகாமோகமான சம்சாரபயத்தில் நின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளச் சமர்த்தனாகமாட்டான்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்வயமாகவே தெரிந்தவர்களாயிருந்தாலும் பிள்ளைகள் லோகசிட்சார்த்தமாகச் சிட்சித்து மகாநுபாவனாய் பரமசுகீர்தாய் ரிஷபரென்று பெயரையுடையவரான பகவான் பொறுமையே சீலமாகவுடையவர்களாகவும் நிவர்த்தி ரிஷ்டர்களாயுமிருக்கிற மகாமுனிகளுடைய பக்தி கியான்ம் வைராக்ஷியம் இதுகளுடைய ஸ்வரூபமான பரம அங்கிசதர்மத்தைச் சிட்சித்தவராய்த் தம்முடைய பிள்ளைகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டனாயும் பரமபாகவதனாயும் பாகவதானையே கதியாக வுடையவனுமிருக்கிற பரதனைப் பூபரிபாலனத்தின் பொருட்டு பட்டாபி ஷேகம்பண்ணி தாம் கிரகத்தை விட்டுச் சரீரத்துடனே வெளிப்பட்டுப் பித்தனைப்போலே திகம்பரனாய் அவிழ்ந்திருக்கிற தலைமயிரையுடையவராய் தம்மிடத்திலே ஆகவளியமென்கிற வைதிகாக்கினியை ஆரோகணம் பண்ணிக்கொண்டு பிரம்மாவர்த்த மென்கிற தம்முடைய தேசத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டார். மூடன் அந்தகன், ஊமை, செவிடன், பிசாசம், பித்தன், குழந்தை இவர்களைப்போல் அவதூதவேஷத்தை யுடையவராய் ஜனங்களினாலே அழைக்கப்பட்டாலும் மவுனவிரதத்தை யுடையவராய் வார்த்தைசொல்லாமலேயிருந்தார் அங்கங்கே வழிகள் தோறும் பட்டணங்கள் நதிப்பிரதேசங்கள் பயிரிடற்குடிகளுடைய ஸ்தானங்கள் புஷ்பவாடிகைகள், சேனாகிவேசஸ்தானங்கள், இடைச்சேரிகள், சனசமூகங்கள், பர்வதங்கள் வனங்கள், ஆசிரமங்கள் முதலானதுகளிலே துர்ச்சனானாலே அடிக்கிறது, மூத்திரத்தை விடுகிறது, காரியுமிழ்கிறது, கல்லுவிட்டெடுகிறது, தூளி இரைக்கிறது, துர்ப்பாஷைகளைச் சொல்லுகிறது, இதுமுதலான விபாபாரங்களினாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டிருந்தாலும் அதையெண்ணாதவராய்த் தானே அனித்திய தேகத்தோடே சம்மதித்துச் சம்மதியாமலு மிருக்கிற தம்முடைய மகிமையினாலே அகங்கார மமகாரங்களை விட்டதினாலே பரிபூரணமான மனதையுடையவராய்ப் பூமியெல்லாம் ஒருவராகவே சஞ்சரித்து அமேத்தியத்திலே புரண்டுகொண்டு அதினாலே பூசப்பட்ட அவயவங்களை யுடையவராய் யிருந்தார். அந்தப்பகவானது கமலத்தினுடைய சுகந்தத்துடனே கூடினவாயுவானது சற்றிலும் பத்துயோசனை தூரமட்டுக்கும் பரிமளிக்கச் செய்தது இந்தப்பிரகாரம் லோகசிட்சார்த்தமாக நானுவிதங்களான யோகாதிக்களை பண்ணிற்று கொண்டு மோட்சப்பிரதராயும் பகவானாயுமிருக்கிற ரிஷபதேவர் ஒழியில்லாத பரமானந்தானுபவத்தை யுடையவராய் சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்நாமாவாயும் ஸ்ரீபகவானாய் யிருக்கிற வாகதேவனிடத்திலே தம்க்கு அபேதமான படியினாலே தனக்குத்தானே சித்தித்திருக்கிற சமஸ்தபுருஷார்த்தங்களிலே பரிபூரணராய் அந்தயோகப் பிரபாவத்தினாலே தனக்குத்தானே பிராப்பதங்களான ஆகாச கமனம் மனோவேகம் அந்தர்த்தானம் ப்ரகாயப்பிரவேசம் தூரத்திலிருக்கிற பதார்த்தத்தைப் பார்க்குதல் கேட்குதல் இதுகள் முதலானயோக அயில்வரியங்களைக் குறித்து மனதிலே சந்தோஷித்தவரல்ல.

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

எழிநீரடி ஆகிய விருத்தம்.

ஆராத காட்டுத்தீயினதனைப் பார்த்திருந்தாலுந்தா
யாராதவரைப்போலிற்கும் பரிவாந்தேகாபிமான
ஏரிலாச்சூன்யரான விருஷபதேவரின்னற்றேகத்
தாரிலாத்தியாகப்பிரகாரம் சாற்றுகுமிதனிற்கேண்மோ.

தகியாரின்ற காட்டுத்தீயைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் பாராதவ
ரைப்போலிருந்த அப்படிப்பட்டதேகாபிமான சூனியரான ரிஷபதேவருடைய
தேகத்தியாகப்பிரகாரம் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே ! யோகத்தினாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட கியானத்தினாலே
கர்மவாசனையைத் தகித்தவர்களாய் பரமத்துமானுபவ ரிஷ்டாளா யிருக்கிற
யோகிகளுக்கு தனக்குத்தானே பிராப்பதமான அயில்வரியங்கள் கிலேசத்
தைக்கொடுக்கிறதகளாகமாட்டாதுகள் அதுநிச்சய மன்றோ ஆகையினாலே
அப்படிப்பட்ட யோக அயிசுவரியங்கள் ரிஷபதேவன் யெதற்காகச் சந்தோ
ஷிக்க வில்லையென்று பிரஸ்னம் பண்ணுநின்ற ராஜாவைப்பார்த்து சுகர்
சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வராய் ராஜாலே ! உன்னாலே எதார்த்தமே சொல்லப்பட்டது, ஆனாலும் இந்த
உலகத்திலே சிலபுத்திமான்கள் சஞ்சலமானமனதை கபடபுத்தியான கிரா
தனமிருகத்தைப்போல நம்பார்கள் ஆனபடியினால் பெரியோர்களாலே மன
தை நம்பப்போகாதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது எப்படியென்றால்
எந்த மனோவிசுவாசத்தினாலே வெகுதூரமாய் சம்பாதிக்கப்பட்ட சிவனுடைய
தபசானது விஷ்ணுவின்னுடைய மோகினிருப தரிசனத்தினாலே நமுகியிட்ட
தோ ஒருவிஷயத்திலேயும் நிலையிலாத அப்படிப்பட்ட மனதில் ஒருக்காலும்
விசுவாசத்தைப் புத்திமான் நினையாம லிருக்கக்கடவன் மனதிலே நம்பிக்கை
யுடையவனுன யோகியினுடைய மனதானது காமத்துக்கும் அதின்பின்னே
யுண்டாகாவின்ற குரோதமோகாதிகளுக்கும் விசுவாசத்தை யுடையவனுன
புருஷனுடைய ஸ்திரீயானவள் சோரபுருஷனுக்கு இடங்கொடுக்கிறப்போல்
இடங்கொடாநிற்கிறது காமம், குரோதம், மதம், லோபம், சோகம், மோகம்,
பயம், இதுகள் முதலான ஹேயகுணங்களும் கர்மபந்தமும் யாதொரு மன

தை மூலமாக விடையதுகளோ அப்படிப்பட்ட மனதை கியானியானவன்
எவன்தான் சுவாதீனமென் றெண்ணிக் கொள்ளுவான் அதன்பிறகு இந்தப்
பிரகாரம் சமஸ்த லோகபாலாளுக்கும் சிரோன்மணியான ரிஷபதேவன்
சடன்போல் லோகவிலட்சணங்களாயும் நாஸ்பிரகாரங்களையு மிருக்கிற
அவதூதவேஷ பாஷாசரித்திரங்களி லறியப்படாத பகவதம்சமான பிரபாவத்
தையுடையவராய் போகிகளுக்கு தேகத்தை விடுகிற பிரகாசத்தை சிட்டுப்பித்
துக்கொண்டு தம்முடைய சரீரத்தை விடவேனுமென்று இச்சித்தவராய் தம்
மைப் பரமத்துமாவினிடத்திலே அக்கியானத்தினாலே மறைக்கப்பட்டாத
சிவாத்தமஸ்வ ரூபத்தை பரமத்துமாவுக்குச் சரீரமாகையினாலே பர
மத்துமா வினுடனே அபேத மாகப்பார்த்துக் கொண்டு தேகார்த்தமான
வியாபாரத்தில் நின்றும் ஒழிந்தவரான இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தூலதேக லிங்க
தேக அபிமானத்தை விட்டவராயும் பகவானையு மிருக்கிற அந்த ரிஷபயோகி
யினுடைய சரீரமானது யோகமாயா வாசனையினாலே சூயவனுடைய சக்கரம்
போலே பூமியிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தது ஒருக்கால் கொங்கணதே
சம், வங்கதேசம், குடகுதேசம் தென்னகம்நாடதேசங்களை சுயவிச்சையாக
வடைந்தார் சூடகாசலமென்கிற பர்வதசமீபத்திலே ஒருகர்ம வாசனையினாலே
வாயிலே கல்லைவைத்துக் கொண்டதாகப் பரித்தியம் பிடித்தவனைப்போல்
தலைமயிரையும் விரித்துக் கொண்டு நக்கினமாகத் தானேசஞ்சரித்துக் கொண்
டிருந்தது பிற்பாடு வாயுவேகத்தினாலே ஒன்றோடொன்று இழையா நின்ற
மூங்கில்களில் உண்டான பெருங்காட்டுத் தீயானது அவ்வனத்தை யெல்லாம்
கவளிகரித்துக்கொண்டு அந்த ரிஷபதேவருடைய தேகத்தோடு கூடத்தகித்
தது அந்த ரிஷபதேவருடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டு அவ்வாசாரத்துக்கு
விரோதமாகக் கொங்கணதேசம், வங்கதேசம், லிங்கதேசம், யெவனதேசம்,
சகதேசம் இதுகளுக்கெல்லாம் ராசாவாய் அருகனென்று பெயரையுடையவ
னுன இராசாவானவன் கலியுகத்திலே அதர்மமிஞ்சி யிருக்கையில் பிராணிக
ளுடைய பாவானுகுணமாக நடக்கப்போகிற படியினாலே புத்திமோகத்தை
யடைந்தவனுப் ஒரிடத்திலேயும்பயமில்லாத சுதர்மமார்க்கத்தைவிட்டு தூவித
மான பாஷண்ட மார்க்கத்தை தன்னுடைய புத்தியினாலே மூடைய் பிரவர்த
திக்கப் போகிறான் இப்படி பாஷண்ட மார்க்கத்தையுண்டுபண்ணுநின்ற அந்த
அருகனென்கிற இராஜாவினாலே கலியுகத்தில் மனுஷியப்பதருகள் விஷ்ணு
மாயையினாலே மோகிக்கப் பட்டவராய் தங்களுக்கு அமித்த சாஸ்திரங்களின
லே சொல்லப்பட்ட சவுசம் ஆசாரம் இதுகளைவிட்டவர்களாய் தேவதைகளு
டைய அவமான ரூபமாயிருக்கிற ஆசாரங்களைச் சுயவிச்சையினாலே கிரகித்த
வர்களாய் ஸ்தான ஆசமன சவுசங்களை விட்டவராய் தலைமயிர்கள் முகத்து
மயிர்கள் இவைகளைப் பிடுங்கிப் போகிறவர்களாய் அதர்ம விருத்தியையுண்ட
யதான கலியினாலே தூஷிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களாய் வேதப்பிராம்
மணன் எக்கிய புருஷரான பகவான் பாகவதான் இவர்களைத் தூஷிக்கிறவர்க
ளாக மிகவும் உண்டாகப்போகிறார்கள் வேதத்திலே சொல்லப்பட்டதாயும்
சுய இச்சையினாலே உண்டாக்கப் பட்டதாயுமிருக்கிற அந்தப்பரம் பரையான
அதர்மமார்க்கத்திலே விசுவாசத்தை யுடையவர்களாய் நரகத்திலே தாங்

களே விழப்போகிறார்கள் இந்த ரிஷபதேவர் அவதாரம் ரசோருணத்தை யுடையபோக்கு மோட்சமார்க்கத்தைக் காண்பிக்கிற நிமித்தியமாக வுண்டா னது அந்தரிஷபர் அவதாரத்துக்கு ஆறுகுணங்களான சுலோகங்களை இந்தப் பிரகாரம் சொல்லுகிறார்கள்.

என்னவென்றால், சத்தசமுத்திரங்களுடனே கூடின இந்தப் பூமியிலே யிராநின்ற தீவுகளுக்குள்ளே வருஷங்களுக்குள் இந்தப் பாரதவருஷம் அதிக மானபுண்ணியத்தை யுடையது யாதொரு பாரதவருஷத்திலே யிராநின்ற ஜனங்கள் சுவாமியினுடைய சேஷம் கர்மங்களான ரிஷபர் அவதாரத்தைக் கானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ பிரிய விரதனுடைய சம்பந்தமான இந்தவங்கிஷமானது கீர்த்தியிலே மகாபரிசுத்தமாய் விளங்குகிறது யாதொரு பிரிய விரதனுடைய வங்கிஷத்திலே புராண புருஷனாயும் ஆதிபுருஷனாயு மிருக்கிற சுவாமி அவதரித்து மோட்சசேஷனான தர்மத்தைப் பண்ணுகின்ற ரோ எந்தயோகிதான் அந்தரிஷப யோகியினுடைய மார்க்கத்தை மனோரத மாத்திரத்தினாலே யாகிலும் அடைய மாட்டுவன் எந்தயோகியானவன் அந்த ரிஷபயோகியினாலே வஸ்து அல்லவென்று தன் ளப்பட்டுப் போன யோகசிக்கி ளை மகாபரிசுத்தத்தை யுடையவனு யிச்சிக்கிறானே அந்தப்பிரகாரம் சகல மான லோகங்கள், வேதங்கள், தேவர்கள், பிராம்மணன், பசுக்கள் இதுகளுக் கெல்லாம் பரமகுருவான பகவானு ரிஷபதேவருடைய பரிசுத்தமான சரித் திரமானது புருஷாருடைய சமஸ்தமான பாபங்களையும் போக்கடிக்கிறது பரமமான மங்களங்களுக்கு இருப்பிடமா யிருக்கிறது.

வாராய் ராஜாவே! ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்களான உங்களுக் கும் யாதவர்களுக்கும் ரட்சகராயும், பரமரசகியத்தை யுபதேசிக்கிறவராயும், உபாசிக்கத்தக்க தெய்வமாயும், சினேகிதராயும், நியந்தாவாயும் இப்படி யெல் லாமிருந்தார் இப்படியிருந்தாலும் மற்றப்பிராணி களுக்கும் தம்முடைய பக்தா னுக்கும் மோட்சத்தைக் கொடுக்கிறார் ஒருக்காலும் பக்தியோகத்தைக் கொ டுக்கிறதில்லை ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பக்தியைத்தானே பெரியோர்கள் இச் சிப்பார்கள் நித்தியமாய் அனுபவிக்கப்பட்ட ப்ரமாத்ம சாட்சாத் காரத்தி னால் விஷயாபிலாஸையை விட்டவரான யாதொருரிஷபதேவர் பகவானுடைய மாயையினால் புருஷார்த்தமான மோட்சத்திலே மூடமாகிய புத்தியை யுடைய தான லோகத்துக்குப் பரமகிருபையினாலே ஒருக்காலும் பயமில்லாத பரமபுரு ஷார்த்தமான ஆத்தமஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தாரோ அப்படிப்பட்ட ரிஷப தேவருக்குப் பிரணமம்.

எழாவது அத்தியாயம்.

கலி விரூத்தம்.

பரதன்ராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்து
பரவுமெய்யங்க ளாற்பலகாலமும்
ஹரியையாராதித்துக் கொண்டதின் பின்னர்
சரியையோக சர்யாசமடைந்தனர்.

பரதன் ராச்சியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு வெகுதூரம் எக்கியங்களி னாலே ஹரியை ஆராதித்துக் கொண்டு பிற்பாடு புலகருடைய ஆர்மத்திலே சர்நியாசத்தை அடைந்து ஹரியைப் பசனை பண்ணினாரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! மகாபாகவதனு பரதனோ வென்றால் பகவானு ரிஷ பராலே பூபரிபாலனத்தின் பொருட்டு எப்போ அபிஷேகஞ் செய்யப்பட்டா னோ அப்போதந்த ராச்சியாதி காரத்திலே சாக்கிரதை யுடையவனாயிருந்து விசுவரூபருடைய பெண்ணை பஞ்சசேனியென்கிற ஸ்திரீயை விவாகம்பண் னினான். அந்தப் பஞ்சசேனியிடத்திலே தனக்குச் சர்வப்பிரகாரத்தினாலே யும் சமான்மானவர்களாய் சுமதியென்றும், ராட்சதப் பிரத்தயென்றும், சுதரிசனென்றும், ஆவரணென்றும், தூம்பரகேதுவென்றும், ஐந்து பிள் ளைகளைத் தாமச அகங்கரமானது பூதூருட்சுமங்க ளென்னப்பட்ட பஞ்சதன் மாத்திரைகளைப் போலப் பெற்றான். அசனாபமென்று பிரசித்தமான இந்த வருஷத்தை யாதொருபரதன் முதற்கொண்டு பரதவருஷமென்று சொல்லு கிறார்கள்.

அந்த சர்வக்கியனு பரதமகாராசன் பிதூர்பிதாமகர்களான ரிஷபதே வன் ஆக்கினித்திரன் முதலானவர்களைப்போல மிகவும் வாச்சல்லியத்தினாலே சுதர்மத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிற பிரஜைகளைச் சுதர்மமான ராஜதர் மத்தை அனுசரித்தவனாய் ரட்சித்தான் தன்னுடைய அதிகாரானுணமாகச் செய்யப்பட்ட அக்கினிகோத்திரம், தரிசனம், பூரணமாசம், சாதூர்மாசியபசு சோமம், இதுகளுக்குப் பிரகிருதிகளாயும் விசுர்திகளாயு மிருக்கிற மகத்துக் களான எக்கிய கிருதுக்களாலே ஏதாசாஸ்திரமாக எக்கியபுருஷனு பகவா னைச்சிரத்தையுடன் ஆராதித்தான் இந்தப்பிரகாரம் செய்யப்பட்டும் பரிபூர ணமான அங்கங்களை யுடையதாய் மிருக்கிற இந்த எக்கியங்களில் அபூர்வ மென்னப்பட்ட ஒருபுண்ணிய முண்டாச்சகனோ அந்தப் புண்ணியத்தைப் பரப்பிரம்மமாயும் எக்கியபுருஷராயும் சகலதேவதா சப்தங்களுக்கும் மந்திரங் களுக்கும் அர்த்தசுரூபரானபடியினாலே சாட்சாத் கர்த்தாவாயும் பரதேவதை

யாயும் பகவானுயிரிடுக்கிற வாசதேவரிடத்தில் சமர்ப்பித்தவனுய் ஆத்தம நிஷ்டையினால் சகல மனோபலங்களையும் போக்கடித்தவனுய் மிருக்கிற அந்தப் பரத மகாராசாவானவன் அத்துவரியுக்களினிலே ஓமம்பண்ணப்பட்ட அவி சுக்களைப் புசியாநின்ற தேவதைகளையும் பரமாத்மாவின்னுடைய அவயவமாகப் பாவனை பண்ணினான் இந்தப்பிரகாரம் கர்மசத்தியினிலே பரிசுத்தமான சத்துவகுணத்தையுடைய அந்தப்பரதனது இருதயப் பிரதேசத்திலே ஆகாச அசீரிமாய்ப் பரப்பிரம்மமாய்ப் பகவானுயிரிடுக்கிறவராய் ஸ்ரீவச்ச கவுஸ்துவம் வனமாலே சங்கம் சக்ரம் கெதை இதுகளுடனே கூடினதாயும் தம்முடைய பக்தாளான நாரதர் முதலான பேர்களுடைய இருதயத்தில் பிரகாசியா நின்ற புருஷரூபத்தினிலே தன் இருதயத்தில் விளங்கியிருக்கின்ற வாசதேவனிடத்திலே அதிசயமாக நான்தோறும் விருத்தியடையா நின்ற பக்தியானது உண்டாச்சது இந்தப்பிரகாரம் கோடிவருஷத்துக்குமேல் இராச்சிய போகத்துக்கு வேறுதுவான அதிஷ்டத்தினுடைய முடிவுகாலத்தை நிச்சயித்தவனுய் அனுபவிக்கப்பட்டு மிதுர் பிதாமகக்கிரமமாய் வந்துமிருக்கின்ற தனத்தைத் தன்பின் னைகளுக்குச் சரிபாகமாய் பிரித்துக்கொடுத்து அந்தப் பரதனுனவன் சர்வ சம்பத்துகளுடனே கூடின தன்னுடைய கிரகத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுப் புலகருடைய ஆசீர்மமான ஹரிசேஷத்திரத்தை யடைந்தான்.

வாராய் குழந்தாய்! யாதொரு புலகாசீர்மத்திலே பகவானுன் ஹரியானவர் இப்போதும் அங்கேவாசம் பண்ணுகின்ற சனங்களுக்கு வாச்சல்லியத்தினிலே தம்முடைய பக்தர்களுக்கு அபேட்சிதமான ரூபத்தினிலே ஆவிற்பவித்திருக்கிறாரோ யாதொரு புலகாசீர்மத்திராநின்ற ரிஷிகளுடைய ஆசிரமஸ்தானங்களை இருபுறமும் சக்கரத்தை யுடையதுகளான சாளக்கிராம சிலைகளினிலே சாக்கிரந்தியென்று பிரசித்தமாயும் நதிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான கெண்டகிநதியானது நாலண்டையிலும் பரிசுத்தமாகப் பண்ணுகிற அப்படிப்பட்டபுலகாசிரமவனத்திலே பரதன் ஒருவனுய் நானுயித புஷ்பங்கள் துளிகள், துளசி, சுத்தோதகம், கந்தமூலபலங்கள் இதுகளினால், ஸ்ரீபகவதாராதனம் பண்ணவேணு மென்று இச்சித்தவனுய் பரிசுத்தனாயும் விஷய அபிலாஷத்தை யொழிந்தவனுய், சாந்தியையடைந்தவனுய், பரமான சுகத்தை அடைந்தான். இந்தப்பிரகாரஞ் சருவகாலமும் அந்தப் பகவதாராதனத்தினால் பகவானிடத்தில் பிரதிதி அதிசயத்தினால் உருகாநின்ற மனதையுடையவனுய்ச் சுந்தோஷாதிசயத்தினால் சரீரமானது புளகாங்கிதமாயிருக்கையில் பக்தியினால் பெருகாநின்ற ஆனந்தபாஷ்பங்களினிலே தகையப்பட்ட பார்வை யுடைய நேத்திரங்களுடனே கூடினவனுய் தனக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடாநின்ற சுவாமியினுடைய செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் சரணுர விர்தங்களுடைய தியானத்தினிலே விருத்தியடையப்பட்ட பக்தி பிரவாகத்தினால் நாலண்டையிலும் பெருகாநின்ற பரமானந்தமாகிற கெம்பிரமான மனிலே முழுமிருக்கிற புத்தியையுடையவனுய் அந்தப் பகவதாராதன கயிங்கரியத்தையுமறந்தான். இந்தப்பிரகாரம் பகவதாராதனத்தை யுடையவனுய் கிருஷ்ணசுனாபமான லஸ்திரத்தினாலேயும் திரிசந்திய காலங்களிலும், ஸ்ரானத்தினால்

சரங்களாயும் பொருக்கென்ற வர்னங்களாயும் வக்கிரங்களாய் மிருக்கிற சடைகளினாலும் பிரகாசியாநின்று பகவானை யுதியாநின்ற சூரியமண்டலத்தில் தியானம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு மந்திரத்தைச் சொன்னான். பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரனுய் ஆசிரதானுக்குக் காமபலத்தைக் கொடுக்கிறதாய் சூரியாந்திரியாமியாய் மிருக்கிற யாதொருபகவானுடைய தேசசானது சங்கல்பமாத்திரத்தினிலே பிரபஞ்சத்தைச் ச்சரீரபூதமான சீவனுலே அந்தரியாமியாக அனுப்பிரவேசித்து ரட்சியாநிற்கிறது. இப்படிப்பட்ட சீவானுக்குள்ளே அனுப்பிரவேசித்திருக்கும் போதும் பரிசுத்தனாயிருக்கிற பரமாத்மாவைச் சரணமாக அடைகிறோமென்று பரதனுல் உச்சரிக்கப்பட்ட காயத்திரியந்திரத்தினுடைய அர்த்தம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடி யாசிரியவந்தம்.

பகவானையாராதிக்கும் பரதனுராதனத்துக் கிகலுறுமென்றும்மாணை யிரட்சிப்பதாலும்வந்த பகையிருக்கத்தின்சென்மம் பண்ணிமீம்சகவாசத்தின் நகைசெறிமிருகரசுஷணம் நாட்டமாய்சொல்லுகின்றார்.

பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்த பரதனுடைய ஆராதனத்துக்கு விக்கினத்தினாலும் மாணை ரட்சிக்கிறதினாலும் வந்த மிருகஜன்மமும் யோகியான்வனுக்கு பிராணிகளிடத்தில் தனையினிலே பண்ணப்பட்ட சகவாசமும் பரலோகத்துக்கு விசாதமாக ஆகியிடுமென்று இந்த அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கிறதற்காகப் பரதனுடைய மிருகரட்சணம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

பரதமகாராஜன் மிருகஜனன மெடுத்தது.

வாராய் ராஜாவே! ஒருக்கால் அந்த பரதனுனவன் மகாநதியிலே அவசியமாகச் செய்யத்தக்கதான நித்திய கையித்திக கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்தவனுய் பிரணவத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு ஒரு சாமபரியந்தம் நதி நீரத்திலே மிருந்தான். அப்போது அங்கே ஒரு மான் பேடானது தாகத்தினாலே ஜலபானம் பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையினால் நதியினுடைய சமீபத்திலே வந்து அந்த நதியிலே சலத்தைப்பானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையிலே சமீபத்திலே சப்தியாநின்ற சிங்கத்தினுடைய லோகபயங்கரமான ஒருநாத முண்டாச்சது. அந்த நாதத்தைக்கேட்டு ஸ்வரூபமாய் அதைரியத்தை யுடையதாயும், சஞ்சலமான பார்வையை யுடைய தாயும், மிகவும் சிங்க கெர்ச்சனையினாலே யுண்டான பயத்தினால் அலைந்துகொண்டிருக்கிற இருதயத்தை

யுடைய அந்த மான் பேடானது தாகமடங்காதிருக்கையிலே மிகவும் பயத் தினாலே சீக்கிரமாக எழும்பின அந்தப்பிரகாரம் எழுந்து நின்று கொப்பி னியாயு மிருக்கிற அந்தமான் பேடினுடைய பயத்தினால் கொப்பமானது மிக வும் நழுவி பிரவாகத்திலே விழுந்தது. அந்த கொப்பம் நழுவினதினாலேயும் சலத்திலேயிருந்து உயர்ந்தகரையிலே எழும்பிவிழுந்ததினாலேயும் சிங்ககொற் சீனையினாலே யுண்டானபயத்தினாலேயும் மகாதுக்கத்தை யுடையதான அந்த மான் பேடானது தன்னுடைய கூட்டங்களை யெல்லாமிட்டு ஒருபருவத ருகையில் விழுந்துமிரித்தது அப்போதினமாயும் பிரவாகத்தினாலே கொண்டு போகப்பட்டதாயும் தாயார் முதலான கூட்டத்தினாலே விடப்பட்ட தாயுமி ருக்கிற அந்த மான்குட்டியை இராஜரிஷியான பரதன் தயவினாலே பந்துவா னவன்போலப் பார்த்து தாயாரில்லாத அந்த மான் குட்டியை யெடுத்துக் கொண்டு ஆசீர்மத்தையடைந்தான். அந்த மான் குட்டியினிடத்திலே மிகவும் அபிமானத்தை யுடையவனான அந்தப் பரதனுக்கு மான் குட்டியைத் திரண திகளினாலே போஷணமும், செந்நாய்கள் முதலானதுகளில் நின்று உபத்திர வமும் வராமல் ரக்ஷிக்கிறதும் உடம்பைச்சொரிகிரதினாலே சந்தோஷம்பண்ணி வைக்கிறதும் முத்தமிட்டுக்கொண்டு பாலனைப்பண்ணுகிறதும் இதுகளினாலே யுண்டான ஆசக்தியினால் தன்னுடைய ஸ்நானுதிதியமங்கள் பிரணயாமங்கள் பகவதாராதனம் இதுமுதலான தபசுகள் நான்தோறும் ஒவ்வொன்றும் சில நாளைக்குள்ளே எல்லாம் விடப்பட்டதாய் பிற்பாடு தினமான ஒரு வசனத் தைச்சொன்னான் ஆச்சரியமன்றோ தினமான இந்த மான்குட்டியானது கால சக்கிரத்தினுடைய வேகத்தினாலே தன்னுடைய கூட்டமான பந்துக்களினால் விடப்பட்டதாய் என்னைச் சரணமாகவடைந்து தாயென்றும், தகப்பனென் றும், பிராதாவென்றும், பந்துவென்றும் தன்னுடைய கூட்டமென்றும், என் னிக்கொண்டு மற்றொருவரையும், அநியாமல் என்னிடத்திலேயே மிகவும் விசுவாசத்தை யுடையதா யிருக்கின்றது

ஆனபடியினால் என்னையே கதியாக அடைந்திருக்கிற இந்த மான் குட்டி யினுடைய போஷணம் ரட்சணம் சந்தோஷப்பிக்கிறது முதலான ஆசுவைய யில்லாதவனாயும் சரணுகதானுடைய வுபேட்சையிலே தோஷமுண்டென்றறி ந்து மிருக்கிற என்னாலே செய்யத்தக்கது. சதாசாரநிஷ்டாளாயும் சாரதியை யுடையவர்களாயும் தினவச்சலங்களாயுமிருக்கிற பெரியோர்கள் இப்படிப்பட் டவிஷயத்திலே மகத்தாயிருந்தாலும் தங்களுடைய பிரயோசனங்களைப் பா டார்களே நிச்சயமல்லவாவென்று இந்தப்பிரகாரம் அந்தமான் குட்டியினி டத்திலே ஆசக்தியையுடையவனாய் இருக்கும்போதும், படுக்கும்போதும், சஞ்சரிக்கும்போதும், ஸ்நானஞ்செய்யும் போதும், போசனஞ்செய்யும்போ தும், மான் குட்டியுடனே கூடவேயிருந்துகொண்டு அதனிடத்திலே மிகவும் சினேகித்தையுடையதான இருதயத்தை யுடையவனான தர்ப்பை, புஷ்பம், சமித்து, பலாசம், கந்தமூல பலங்கள், உதகம் இது முதலானதுகளைச் சம்பா தித்துக்கொண்டு வரும்போதும் நாய் நரி முதலானதுகள் தன்னுடைய மான் குட்டியை உபத்திரவிக்கப்போகிறதுகளென்று பயத்தை யெண்ணிக்கொண்டு

மான் குட்டியுடனே கூடவே வனத்திலே பிரவேசிப்பான் மார்க்கங்கள் தோ றும் குட்டியான படியினாலே அங்கங்கேநிற்கிற அந்த மான் குட்டியை மிக வும் சினேகித்துடனே கூடின இருதயத்தை யுடையவனாய், சாபல்லியத்தி னாலே தோளில் வைத்துக்கொண்டு போவான் வைதிக கருமங்களைச் செய்யும் போதும் மத்தியிலே எழுந்திருந்துவந்து எப்போது இந்தமான் குட்டியைப் பார்க்கிறானோ அப்போது வருஷபதியான பரதன் சொஸ்தசித்தனாயிருப்பான் அந்த மான்குட்டியைப்பார்த்து வாராய் குழந்தாய்! உனக்கு நான்குதிக்கிலும் நன்மையுண்டாகக் கடவதென்று ஆசீர்வசனங்களைச் செய்வான் அந்த மான் குட்டியைப் பாராதபோது மிகவும் நொந்தமனதை யுடையவனாய் உடமை யைப் பறிகொடுத்தவன் போலத் தினனாய்த் தையுடன் கூடின புத்தியை யுடையவனாய் மான்குட்டியினுடைய பிரிவினால் அதைக்குறித்து துக்கித்துக் கொண்டு மகத்தான மோகத்தை யடைந்தவனாய்ச் சொல்லுகிறான் அந்த மான் குட்டியானது கிராதன்போல கிர்த்தயனாயும் பாக்கியவினனாயுமிருக்கிற என்னுடைய அனாதரவைப் பார்த்து வாராமல் போய்விட்டதோ அந்த மான் குட்டியை நான் மறுபடியும் பார்க்கப்போகிறேனா சகல செகத்துக்கும் கேஷ மத்தைப்பண்ணு நின்று வுதையத்தை யுடையவனாயும் வேதமூர்த்தியாயும் பகவானுமிருக்கிற சூரியன் அஸ்தங்களுனான இப்போதும் அந்தமான் குட் டியானது வந்துசேரவில்லையே அதுவந்துசேர்ந்து பாக்கிய ஈனனான என்னைச் சுகப்படுத்துமா அந்தமான் குட்டியினுடைய விளையாட்டினாலே என் தக்கத் தை போக்கடித்து என்னைச் சுகப்படுத்துமா இந்தப்பூரியானது சொர்க்க மோட்சங்களைக் கோறுகின்ற பிராமணனுக்கு எக்கியபூமியாக விருக்கிறது இந்தத்தினே வச்சலனாயும் பகவானாயும் நட்சத்திரங்களுக்குப் பதியாயுமிருக் கிற சந்திரன் ஆசிரமத்தி லிருந்துவெளிப்பட்ட இந்தமான் குட்டியைத் தைய வினாலே ரட்சிப்பனோ சுயசனமான மிருகத்தினுடைய பிரிவினாலேயுண்டான சரமாகிறது காட்டுத்தீயினுடைய சவாலையை அமிர்தங்களாகிற கிரணங்களி னால் சுகப்படுத்துவானோ இந்தப்பிரகாரம் சித்தியாத மனோரதத்தினாலே வியாகூலமான இருதயத்தை யுடையவனான அந்தப் பரதனானவன் மான் குட்டி ரூபமாயிருக்கிற தன்னுடைய பிராப்த கருமத்தினாலே யோகாப்பியா சத்தில் நின்று நழுவினவனாய் பகவதாராதன ரூபமான தபசில் நின்று நழுவினான் பிராப்தகரும மாகாவிட்டால் வயிற்றிலே பிறந்தபிள்ளையும் கிட் டிவிட்டிருக்கிற அந்தப்பரதனுக்கு மிருகசாதியான அந்தமான் குட்டியினி டத்திலே வாச்சல்லிய முண்டாகுமோ இந்தப்பிரகாரம் விக்கினத்தினாலே யோக அப்பியாசத்தை விட்டவனாயும் அந்தமான் குட்டியைவளர்க்கிற இந்த வியாபாரத்தினாலே ஆத்மசினையையும் விட்டவனாயிருக்கிற அந்தராஜரிஷி யான பரதனுக்குத் தாண்டக்கூடாததாயும் மகாசுருக்கான வேகத்தையுடை யதாயு மிருக்கிற மரணகாலமானது அடைந்தது அந்தச் சமயத்திலேயும் பக்கத்திலிராநின்ற அந்தமான்குட்டி யினிடத்திலே வைக்கப்பட்ட மனதை யுடையவனாய் அந்தப்பரதனானவன் இந்தலோகத்தை விட்டுப் பூர்வசன்மக் கியானத்தை யுடையவனாய் அக்கியானியைப் போல வேறொரு சன்மமாகிற மிருகசரித்தை யடைந்தான் அந்த மிருகசன்மத்திலேயும் பகவதாராதனத்

தினிலே யுண்டாயிருந்த இச்சையினிலே மிகவும் பச்சாத் தாபத்தையுடைய வனாய் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான் ஏன்வெட்டிச்சையை அடைந் தேன் நான் ஆத்மனிஷ்டாருடைய மார்க்கத்தில் நின்றுப் பிரஷ்டனாய் விட் டேன் சகல சங்கத்தையும் விட்டவனாயும் நிர்ச்சனமாயும் மகாபுண்ணியமாய் மிருக்கிற ஆரண்யத்தை யடைந்தவனாயும் பரமர்த்தமாவினிடத்திலே நிஷ் டையை யுடையவனாய் மிருக்கிற என்னுடைய மனதானது சர்வப்பிராணிக றுக்கும் ஆத்மாவாயும் பகவானாய்மிருக்கிற வாசுதேவனிடத்திலே ஆசக்தி யை யுடையவனாக இருந்த என்னுடைய மனதானது மான்குட்டியை அனு வர்த்தித்த தென்று இந்தப்பிரகாரம் மிகவும் வயிராக்கியத்தை யுடையவனாய் தன்னுடைய மாதாவான மிருகஸ்திரீயை விட்டுவிட்டு தன் சன்மபூமியான காலஞ்சனமென்கிற தேசத்தைவிட்டுத் திரும்பவும் ரிஷிகணங்களுக்கு இஷ்ட மாயும் பகவத் சேஷத்திரமாய் மிருக்கிற புலஸ்தியப் புலகாசிரமமான சாளக் கிராம சேஷத்திரத்தை அடைந்தான் அந்தச் சாளக்கிராம சேஷத்திரத்திலே யும் அந்த மிருகசன்மத்தினுடைய ஒழிவுகாலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு விஷயசங்கத்தில் நின்று மிகவும் நொந்தவனாய் ஒருவனாகவே சஞ்சரித்தும் சரகு உலர்ந்த புல்லுகொடி முதலானதுகளைப் பட்சித்துக்கொண்டு அந்த மிருக சன்மத்துக்குக் காரணமான கருமத்தினுடைய ஒழிவையே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த அந்த மிருகருபியாயிருக்கிற பரதனுனவன் அந்த மிருகசரீ ரத்தை விட்டு விட்டான்.

ஒ ன் ப தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறநீரடி யாசிரியவந்தம்.

தன்னிடத்தையாலே தனியாதமக்கியானியான
உன்னிடம்பரதன்பிராரத் துவகருமத்தினாலே
துன்னிடமிருகமாகித் துகளிலுன்மத்தனாகப்
பன்னுமபத்திரகாளிக்குப் பஸ்யானவாறுசொல்லாம்.

பிதாவினாலே ஆத்தமக்கியானியான புரதன் பிராரத்துவ கருமவேகத்தி னாலே மிருகமாய்ப்பிறந்து திரும்பவும் கருமசூயத்திலே உன்மத்தப்பிராம்ம னனாய்ப் பிறந்துராகத்துவேஷாதிகளில்லாமையால் பத்திரகாளிக்குப் பஸ்யா கும்போதும் நிருவிதாரன மிருக்கையானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுக்ருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிசுதித்தே ! மிருகஜனனம் போனபிறகு ஆங்கிரசகோத்திரத்தி லே பிரந்தவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனாகியும் அதிதிபூசை பொறுமை கருமா னுஷ்டானம் ஆத் தமக்கியானம் இதுவருடனே கூடினவராய் மிருக்கிற ஒரு

பிராம்மண சிரேஷ்டனுக்கு தன்னுடனே சமான சாஸ்திரம், சீலம், சவுசம், ஆசாரம், ஸூபம், அலுதாரியம் இதுமுதலான குணங்களை யுடையவர்களாய் ஒன்பது பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் அந்தப் பிராம்மண சிரேஷ்டனுக்கே வே ருருகு கனிஷ்டபாரியை விடத்திலே ஒருபெண்ணும் பிள்ளையும் இரட்டை யாய்ப்பிறந்தது அதிலே புருஷப்பிரசை யாதொன்றுண்டோ அவனைப் பரம பாகவதனாயும் மிருகஜன்மத்தை விட்டு கடைசி சன்மத்திலே பிராம்மணஜன் மத்தை யடைந்திருக்கிற இராஜரிஷி சிரேஷ்டனான பரதனென்று சொல்லு வார்கள் அந்த விப்பிரசன்மத்திலேயும் ஸ்வசன பந்துக்களுடைய சகவாசத் தில் நின்று மிகவும்பயந்தவனாய் பகவானுடைய சரணாவிரதயுகளத்தை மனதிலே நினைத்துக்கொண்டு பகவதனுக் கிரகத்தினாலே பூர்வஜன்மக்கியானங் களை யுடையவனாய் அந்தச் சன்மத்தினுடைய ஒழிவையும் எண்ணினவ னாய்த் தன்னை ஜனங்களுக்குப் பயித்தியக்காரன் போலே தோற்றுவித்துக் கொண்டிருந்தான் பிதாவான அந்தப்பிராம்மணன் அந்தப்பிள்ளைக்கு புத்திர வாச்சல்லியத்தினால் அத்தியயனம் பண்ணி கடைசியில் பண்ணத்தக்கதான சமாவர்த்தன கருமபரியங்களுடன் சமஸ்காரங்களையும் ஏதாஸ்திரமாக உபந யயம் பண்ணப்பட்ட அந்தப்பிள்ளைக்குத் திரும்பவும் சவுசம் ஆசாமமுத லான கருமநியமங்களையும் இப்புத்திரனுக் கிஷ்டநிலலாம விருந்தாலும் தகப் பண்ணடை யிலிருந்து சகல ஆசாரங்களையும் பிள்ளை சிட்டுக்கப்பட்ட வனாக வேணுமென்கிற சாஸ்திரத்தை யறிந்து சிட்டுசை பண்ணிவைத்தான் அந்தப் பிள்ளையும் பிதாவினுடைய சன்னிதானத்திலே தானே தகப்பன் அலுத்து விட்டு விடும்படிக்கு கருமங்களை ஒன்றுசொல்ல ஒன்றைச்செய்து கொண்டு வித்தியாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான் திரும்பவும் வேதங்களைச் சொல்லி வைக்கவேணு மென்று தகப்பனானவன் வியாகிரதி பிரணவங்களுடனே கூடி னதாயும் மூன்றுபாதங்களை யுடையதாய்மிருக்கிற காயத்திரிபை சயித்திராதி சிராவண மாசபரியந்தஞ் சொல்லிவைத்தாலும் அந்தப் பிள்ளை யானவன் அவ்வளவு காலத்திலேயும் அந்தக் காயத்திரிபைக் கிரகியாமற்போய்விட்டான் இந்தப்பிரகாரம் ஆத்மபூதனான தன் பிள்ளையினிடத்திலே பிரீதியினாலே வைக் கப்பட்ட சித்தத்தையுடையவனாய் அந்தத் தகப்பனானவன் சவுசம் அத்திய யனம் விரதநியமங்கள் குருசிசருஷை அக்கினிசிசருஷை இதுகள் முதலான பிரம்மசாரிக்கு செய்யத்தக்கதுகளான கருமங்களை புத்திரனுக்கு அசம்ம தங்களா யிருந்தாலும் அந்தப்பிள்ளைக்கு நன்றாக சிட்டுசை சொல்லிவைத்தும் புத்திரனாலே மனோரதத்தை யடைபாதவனாய் ஆயுசவரைக்கும்கிரகத்திலேயே யுழைத்தவனாய் மரித்தான் பிறகு அந்தபிராம்மணனுடைய கனிஷ்டபாரியும் தன்னுடைய கெர்ப்பத்திலே பிறந்த அந்தப்பிள்ளையையும் பெண்ணையும் சக்க ளத்திகையிலே ஒப்பிவித்து தான் அனுமரணத்தினாலேபதி சாலோக்கியத்தை யடைந்தான் தகப்பன் போய்விட்ட பிறகு இந்தப் பரதனுடைய பிரபாவத் தை யறியாதவர்களாயும் வேதத்திலே கரும காண்டத்திலேயே சிரமப்பட்ட வர்களாயும் பிரம்மவித்தைபை அறியாதவர்களாய் மிருக்கிற அந்தப்பிராதாக் கள் இந்தப் பரதனைப் பயித்தியக்காரனென்று எண்ணினவர்களாய் அவனை சிட்டுக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

அந்தப் பரதனும் பிராகிருதாளான மனுஷிய பசுக்களினிலே எந்தெந்த வேளைகளிலே பயித்தியக் காரணென்றும் மூடனென்றும் செவிடனென்றும் சொல்லப்படுகிறோடு அந்தவேளையிலே மூடனைப்போலவும் பயித்தியக்காரனைப்போலவும் செவிடனைப்போலவும் வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான் பிறத்தியாராலே பலாக்காரமாக ஏவப்பட்டவனாய் காரியங்களைச் செய்வான் செய்யப்பட்ட காரியங்களுக்குக் கூலியாகக் கிடைக்கப்பட்ட அன்னத்தை அல்லமாயிருந்தாலும் வெகுவாயிருந்தாலும் அதையே பட்சிப் பான் ரசனை ருசியைப்பார்த்து பட்சிக்கிறதில்லை மானம் அவமானங்களினாலுண்டான சுகதுக்கங்களிலே தேகாபிமானமில்லாதவனாயும் அழுக்கடைந்திருக்கிற கந்தையை அரையிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனாயும் கறுத்திருக்கிற எக்கியோப விதத்தினாலே பிராம்மணனென்றும் பிராம்மண அதமனென்றும் இந்தப்பிரகாரம் தன்னுடைய அநியாத சின்னங்களினாலே அவமானம் பண்ணப்பட்டவனாய் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான் பிற்பாடு ஒருக்கால் ஒரு சூத்திரனுனவன் புத்திரன் வேணுமென்று பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு பத்திரகாளிக்குப் புருஷனாகிற பசுவைப்பலிகொடுக்க எத்தனம் பண்ணினான் அந்த சூத்திரன் பலிகொடுக்கிறதற்குக் கொண்டுவந்தபுருஷன் அர்த்தராத்திரியில் தெய்வப்பலத்தினாலே தப்பித்துக்கொண்டு போய்விட்டான் அந்தச் சூத்திரனுடைய படாள் தப்பித்துக் கொண்டுபோன அந்தப் புருஷபசுவைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறபோது அகஸ்மாத்தாய் ஒருவிடத்திலே பரண்போட்டு அதிலே யிருந்துகொண்டு காட்டுப் பன்றி மிருகங்கள்வந்து விளைச்சலை அழித்துப் போடாமல் இரட்சித்துக் கொண்டிருக்கிற பரதனைப் பார்த்து அந்தப் படாள் சர்வலட்சணத்துடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தப் புருஷனைப் பார்த்து நமது யஜமானனுடைய கருமபூர்த்திக்கு புருஷபசுகிடைத்த தென் றெண்ணிக்கொண்டு மலர்ந்த முகத்தை யுடையவர்களாகி இந்தப் பரதனைக் கயிற்றினாலே நன்றாகக் கட்டிக் கொண்டு காளிகோயில் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்து பரதனையும் ஸ்நானம் பண்ணுவித்து நூதன வஸ்திரத்தை தாரணம் பண்ணி நல்ல சந்தனபூஷ்பமாலை திலக முதலானது களினாலே அலங்கரித்து பிரஷ்டான்ன போஜனஞ் செய்வித்து அந்தப் புருஷபசுவைத் துபதிபமாலைகள் பொரிகள் துளிகள் அங்குரங்கள் பலங்கள் இதுகள் முதலான பூசா திரவியங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மகத்தாகிய பலிகொடுக்கிற விதியுடனேகூட நிறைந்த தேய்க்கள் மத்தளங்கள் பேரிவாத்தியங்கள் இதுகளுடனேகூட அந்தப் பத்திரகாளியினுடைய எதிரே நிறுத்தினார்கள் பிறகு அந்தச் சூத்திரனுக்குப் புரோகிதனான சோரனும் அந்தப் புருஷபசுவினுடைய இரத்தமாகிற மத்தியத்தினாலே அந்த பத்திரகாளியைப் திருப்திசெய்து வைக்க வேணுமென்று எத்தனித்தவனாய் சாளிமந்திரத்தினாலே மந்திரிக்கப்பட்டும் மகாதிட்சணமாயும் குருரமாயு மிருக்கிற கத்தியை ஓகையிலே எடுத்தான் இரத்தப்பிரகாரம் இராட்சசதர்ம சபாவத்தை யுடையவர்களாயும் தம்மத்தினாலே மிகவும் கருவத்தை யடைந்தமனதை யுடையவர்களாயும் பகவதம்சமான ஆங்கிரசுலத்தை திக்கிரித்து சரிபோனபடிக்கு சுயவிச்சையாய்க் கொக்கரித்து லீலைகள் பண்ணிக்கொண்டு இம்சையே விளையாட்டாக வுடையவர்க

ளாயுமிருக்கிற சோராளான சூத்திரர்தனைய மகாகுருரமான் யாதொரு கருமங்களைப் பிரம்மவிஷ்டராயும் சாட்சாத் பிரம்மவிஷியினுடைய புத்திரனாயும் வயிரமில்லாதவனாயும் சகலபிராணிகளுக்கு சுருந்தாயும் தன்னுடைய இம்சையிலேயும் சந்துஷ்டனாயுமிருக்கிற அந்தப் பரதனுடைய இங்கிசாரூபமான அந்தகருமத்தைப்பார்த்து மிகவும் சகிக்கக்கடாமலிருக்கிற பிரம்மதேஜசினால் தகிக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவளாய் அந்தப் பத்திரகாளியானவள் சிகிரமாக அந்தபிம்பத்தில் நின்றும் வெளிப்பட்டு அந்தசோரர்பண்ணின் அபராதத்தைச் சகியாதவளாய் மிகவும் கோபாக்கினியினிலே தகிக்கப்பட்டவளாய் மிகவும் வேகத்தினால் நெறிக்கப்பட்ட புருவங்களாகிற கிளைகள், மகாகுடி குலங்கள், கோரைப்பல்லுகள், சிவந்தகண்கள், இதுகளுடைய ஆற்பாடத்தினாலே பயங்கரமான முகத்தை யுடையவளாக இந்த ஜகத்தைச்சங்காரம் பண்ணிப் போடுகிறவள் போலே மகத்தான அட்டாகசத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு கோயிலேவிட்டு வெளிப்பட்டு பாபிஷ்டர்களாயும் துஷ்டர்களாயுமிருக்கின்ற அந்தசோர படர்களுடைய சிரசுக்களை அந்த கத்தியினாலே தானே சேதித்து அவர்கள் கழுத்திலிருந்து பெருகாநின்றும் அதிவுஷ்ணமாயுமிருக்கிற இரத்தமாகிற மத்தியத்தைத் தன்னுடைய பூதகணங்களுடனேகூட பானம் பண்ணி அதிகமான இரத்தபானத்தினால் உண்டானமத்தினாலே உடம்பு தெரியாதவளாய் மிகவுந் தன்னுடைய சேனைகளுடனேகூட கானம் பண்ணிக்கொண்டு கூத்தாடியும் அந்த சிரசுகளாகிற பந்துகளாலே விளையாடினாள். வாராய் ராஜாவே! இப்படிதான் மகத்துக்க ளிடத்திலே பண்ணின் அபராதம் மிகவும் தன்னிடத்திலே பலிக்கும் விஷ்ணுபக்தர்களுக்கு இது ஆச்சரியமன்று என்னவென்றால் தேகாதியிலே ஆத்தம புத்தியை விட்டவர்களாயும் சகலபிராணிகளுக்கும் சுருந்தான ஆத்மாவை யுடையவர்களாயும் துவேஷமில்லாத வர்களாயும் சக்கிராயுதமான பகவானாலே பத்திரகாளிமுதலான சூத்திரதெய்வங்களில் நின்றும் ரட்சிக்கப் படுகிறவர்களாயும் பகவானுடைய பாதாரவிர்தங்களை ஆசரித்தவர்களாயு மிருக்கிற பாகவதோத்தமாளான பரம் அம்சானுக்கு எந்த வேளையிலேயும் பயம் விசனம் இதுகளிராது என்கிறது இது மகாபாகவதானுக்கு ஆச்சரியமன்று.

ப த் தா வ து அ த் தியா ய ம்.

கலி விர்த்தம்.

ரகுணனெனும் ராஜன்பல்லக்கினைத்
தகும்படிச்சுமக் காதநகைமையால்
வெகுவாய்நிந்திக்கும் வேளைபரதனும்
ரகுணனுபாக யானநவிலுவாம்.

அனாதரவுபண்ணுநின்ற ரகுணனென்கிற ராசா வானவர் தன்பல்லக்
கைச் சுமக்காரின்ற அந்த பரதரானவரை பல்லக்கை ஏன்செம்மையா

யெடுக்க வில்லையென்று கேட்டதற்கு பரதர் சொல்லுகிற உத்தரவினாலே அவரை மகாபிரம்மரிஷ்டரென்று அறிந்துகொண்டு சீக்கிரமாக ஸ்நைமகொள் ளப்பட்டாரென்று இந்தப் பிரகாரம் மகா ஆபத்தினாலேயும் மனதிலேவிவ காரத்தை யடையாமலிருக்கிறது அக்கியானிக்கும் சர்வக்கியானிக்கும் சரியா யிருக்குமென்று எண்ணி அந்தப்பரதர் சர்வக்கிய ரென்று தெரிகிறதற்காக ரகுணனுடைய உபாக்கியானம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ கருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்தே! பிற்பாடு சிந்துசவ்வீரதேசாதிபதியாயும் கபிலமகா ரிஷி ஆசிரமத்தைக்குறித்துப் போகாரின்ற ரகுணனென்கிற இராஜாவி னுடைய சிவிகையாருக்கெல்லாம் எஜமானுலே பல்லக்குசமக்க சிவிகை யாரைத் தேகிறசமயத்தில் இட்சசமகியென்கிற நதிதீரத்திலேயிராசின் ன இந்தப்பரதரானவர் தேவாதினமாய் அடையப்பட்டு அவனுலே கிரகிக்கப் பட்டார். பரமனாயும் திடனான சரீரத்தை யுடையவனாயும் எருதுபோலவும் கழுதையைப்போல சமையையெடுக்கத் தக்கவன்போலவுமெண்ணிக்கொண்டு அந்தசிவிகையினால் முன்னாலே பல்லக்கு எடுக்கிற சிவிகையாருடனே கூட பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து சேர்க்கப் பட்டவராய் அந்த பல்லக்கை எடுக்க அயோக்கியரானும் மகாநுபாவரான அந்த சடபரதர் இரண்டு அம்பு அள வான பூமியை முன்னே பார்த்துகொண்டுபிறகு அடியெடுத்து வைத்து நடக் கிற படியினாலே அந்தபல்லக்கு எடுக்கிற சிவிகையாருடனே நடைக்கு சரியா யில்லாமற் போச்சு அப்போது அந்தராஜாவானவன் வித்தியாசமாய்ப்போகா ரின்ற தன்னுடைய பல்லக்கைப்பார்த்து அந்தப்பல்லக்கை யெடுக்கிற சிவிகை யாள் கருக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான், அடா சிவிகையர்களே! செவ் வையாய்ப் பல்லக்கை யெடுத்துக்கொண்டு போங்கள், ஏன் இந்தப்பிரகாரம் பல்லக்கானது வித்தியாசமாயெடுக்கப் படுகிறதென்று வெறுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற அந்த இராஜாவினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு ராஜா அடிக்கப் போகிறானென்று பயப்பட்டவர்களாய் அந்தசிவிகையாளர்கள் ராஜாவைப் பார்த்து ஒருவிக்கியாபனம் பண்ணுகிறார்கள். வாரீர்மகாராஜனே! உம்முடைய ஆக்கியாப்பிரகாரம் நடவாரின்ற நாங்கள் உடம்பு பறந்தவர்களாய் செவ்வையாய் நடவாம லிருக்க வில்லை, நாங்கள் செவ்வையாகவே எடுத்துக்கொண்டு போகிறோம் ஆனால் இந்தப் புருஷனுனவன் சீக்கிரமாக எடுத்துக் கொண்டு நடக்கவில்லை இந்தப்பல்லக்கிலே இவனுடன்கூட நாங்கள் எடுக்கமாட்டோ மென்று இந்தப்பிரகாரம் மகாதேவியத்துடனே சொல்லுகின்ற சிவிகையாள ருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு இந்தபல்லக்குச் செவ்வையாய் நடவாமலிருக்கிறதோஷம் சகவாசத்தினால் வந்ததே அது நிச்சயம் ஒருவனுடையதோஷமே எல்லாரையும் பிடிக்கிறதென்று நிச்சயத்தவனாய் அந்த ரகுணனென்கிற ராஜாவானவன் பெரியவர்களுடனே சகவாசம் பண்ணியிருந்தாலும் அந்த ராஜ சபாவத்தை விடாமல் கொஞ்சங்கோபத்தை யுடையவனாய் நீயுபுத்த நெறுப்பைப்போலே தெரியப்படாமலிருக்கிற பிரமதேஜசை யுடையவரான அந்தச்சடபரதனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இது என்னகஷ்டம், என்ன ஆச்சரியம், வாராய் தம்பியிகவும் இளப்பைய டைந்தாய் இது நிச்சயம் வெகுதூரம் வெகுதூரம் ஒருவனாகவே இந்தச் சமையைச் சமந்தாய் நீயிகவும் பருத்திருக்க வில்லை நீ திடமான சரீரத்தை யுடையவனுமன்று வார்த்தைத்தினாலேயும் மிகுதியும் பிடிக்கப்படுகிறாய் இந் தச்சமையைக்கூட எடுக்கிறதற்கும் ஒருத்தருமில்லையென்று இந்தப்பிரகாரம் வெறுப்பினாலே சொல்லப்பட்டாலும் அக்கியானத்தினால் செய்யப்பட்ட பிரு தியியாதி பூதங்கள் இந்திரியங்கள் புண்ணிய பாவமான கருமங்கள் மனது இதுகளை யுடையதான தன்னுடைய கடிசியான அந்தச்சரீரத்திலே தான் என்ன தென்கிற கியானமில்லாதவராகியும் பிரம்மபூதராய் மிகுக்கிற அந்தச் சடபரதரானவர் அந்தராஜா சொன்னதற்கு உத்தரவு சொல்லாமல் முன் போலவே பல்லக்கைச்சமந்தார் திரும்பவும் அந்தப்பல்லக்கு வித்தியாசமாய்ப் போகிறதைப்பார்த்து மகாகோபத்தை யடைந்தவனாய் அந்தராஜா ஒருவார்த் தைச்சொன்னான். அடாதம்பி! இது என்ன நீ பிராணனுடனே மிகுக்கச்சே யும் மரித்தாய் ராஜாவான என்னையும் அப்பிரயோசனமாக யெண்ணி என்னு டைய ஆக்கியுந்தள்ளி நடக்கிறாய் உடம்பு தெரியாமல் நடவாரின்ற உன் னைத் தண்டனை பண்ணுகிறேன், தண்டிக்கப்பட்டவனாய்ப் பிறகு சபாவத் தை அடைந்து நடப்பா யென்று இந்தப் பிரகாரம் வெகுவிதமாய் அபத்தங் களைச் சொல்லாநின்றும் இராஜா வென்றும் அகங்காரத்தையடைந்தும் ராஜ சதாமசங்கலினுண்டான கருவத்தினாலே பாசவதானைத் திரஸ்கரியா நின் றும் நானே சர்வக்கியானென்றும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ராஜா வைப்பார்த்துப் பிரம்மபூதராயும் சகலபிராணிகளுக்கும் சுருந்தான ஆத்து மாவையுடையவராயும் கருவமில்லாதவராயுமிருக்கிற அந்தச்சடபரதரானவர் புன்சிரிப்புடையவராய் யோகிகளுடைய நடத்தையிலே பரிசியம்பண்ணப்படா தவனுன புத்தியையுடைய அந்தராசாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொன்னான்.

பிராய்மண வாக்கியம்.

வாராய் ராஜானே! இளைப்பு முதலானது ஒன்று மில்லையென்று உன் னாலே சொல்லப்பட்டது. அது எதார்த்தமே கபடமாய்ச் சொல்லப்பட்ட தன்று, பாசமென்கிறது ஒன்று உண்டாயிருந்தால் அந்தப்பார்த்தை எடா ரின்ற தேகத்துக்கு உண்டாயிருக்கும், எனக்குமந்தபாரமுண்டாம், அதுவே யில்லையல்லவா, நடக்கிறவனுக்கு அடையத்தக்கதான விடம் ஒன்றுண்டா யிருந்தால் மார்க்கமென்கிறதும் ஒன்றுண்டா யிருக்கும், அப்போது, அது எனக்கும் உண்டாம் நீ மிகவும் பருத்திருக்க வில்லை யென்று யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ பிருதி முதலான பூதங்களுடைய கூட்டமான சரீரத் திலே பருத்திருக்கிற தென்கிற சப்தம் பெரியவாளாலே சொல்லப்படுகிறது ஆத்மாவிலே சொல்லப்படுகிறதில்லை ஆகையினால் நீமிகவும் பருத்திருக்கவில்லை யென்று சொன்னது எதார்த்தமே, பருத்திருக்கை இளைத்திருக்கை மனோ வியாதிகள் தேகத்திலேயுண்டான வியாதிகள் பசி, தாபம், பயம், கலகம், இச் சை, வார்த்தை, நித்திரை, பிரீதி, கோபம், அகங்காரத்தினாலே யுண்டாகிற

மதம், இதுகளெல்லாம் தேகாபிமானத்தை யுடையவனுக்கே. தேகாபிமான மில்லாத எனக்கு இதுகள் ஒன்றுமில்லை வாராய் இராஜானே! பிழைத்தும் செத்தவனுயிருக்கிற பென்று யாதொன்று சொன்னீரே இது எனக்கு மாத் திரமன்று சென்மநாசங்களை யுடையதான படியாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகலபிரபஞ்சத்துக்கும் உண்டாயிருக்கிறது வாராய் பூச்சியான ராஜாவே! உன்னைத் தண்டிக்கிறேன் என்று யாதொன்று சொன்னீரே இதுவும் இரா ஜா வென்கிறதும் சேவகனென்கிறதும் ஒருவனிடத்திலே நிலையிருக்கிற தனால் அப்போ தண்டிப்பே நென்றும் தண்டிக்கப்படுவாயென்று சொல் லுகிறதும் யுக்தமாயிருக்கும் இராஜா வென்றும் பிரக்திய நென்றும் இந்த விஸ்வத்தையா பிராமற்போனாலும் நான்ராஜாவாயிருக்கிறமட்டுக்கும் உன்னை தண்டிக்கத் தகுமென்று சொன்னாலும் இந்தப்புத்திக்கு விவகாரத்தை விட் டால்வேறையொரு ஏதாவைக்கொஞ்சமாகிலும் காணப்படவில்லை இராஜாவெ ன்னப்பட்டவனார் சேவக நென்னப்பட்டவனார் இதைத் தெரியச் சொல்லு நாளை ராஜா இவர்களே சேவகர் யென்கிற அபிமானம் உனக்கிருந்ததேயா னால் நான் உனக்குச் செய்யவேண்டிய தென்ன அதைச் சொல்லக்கடவாய் உன்மத்தனைப்போலும் மூடனைப்போலும் ஊமையைப்போலும் இராஜின் றும் பூதனுயிருக்கிற எனக்கு உன்னாலே செய்யப்பட்ட தண்டனையினால் ஆக வேண்டியதென்ன விருகிறது நான் பிரம்மசிவன் என்று உடம்புமறந்து மத் தனாயிருக்கிறவனென்று பெண்ணி யென்னை நிச்சயித்தாலும் உன்னாலேசெய் யப்படுகிற சிட்சை அரைத்தமாவையே அரைக்கிறப்போல வியர்த்தமாகாகிற் கிறது சபாவமாய் சடனாயிருக்கிறவன் சிட்சையினாலேயுஞ் சமர்த்தனாகச்செய் யமாட்டானல்லவா வென்று இந்தப்பிரகாரம் அந்த ராஜா சொன்னதற்கு உத்தரவு சொன்னவராய் சாரதியே சீலமாக வுடையவராய்த் தேகத்துக்கு நிமித்தமான அக்கியான மில்லாதவராயிருக்கிற அந்தப் பரதமுனியானவர் பிரபத்தகர்மத்தை யனுபோகத்தினாலே நாசம்பண்ணுவித்துக் கொண்டு அந் தப் பல்லக்கை முன்போலவே சமர்த்துகொண்டு நடந்தார்.

வாராய் பரிசுதித்தே! அந்த சவ்விரதேசாதிபதியாயும் மிகவுஞ் சிரத்தை யாலே தத்துவத்தை யறியவேனுமென்கிற இச்சையாலே அதிகாரத்தை யுடையவனுயிருக்கிற அந்த ரகுநானுவன் யோகசாஸ்திரங்களுக்குச் சம்மதமாயும் மனதினுள்ள சமுசயத்தைப் போக்கடியாகின்றமிருக்கிற அந் தப் பிராம்மணனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுச்சீக்கிரமாகப் பல்லக்கை விட் டிறங்கிச் சிரசினாலே சாஷ்டாங்கமாக அவருடைய பாதார விந்தங்களிலே வணங்கி நமஸ்கரித்து அவரை சுஷ்மகொண்டவனாய் இராஜாவென்கிற அபி மானத்தைவிட்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறுன் நீர் ஆர்? அறியப்படாத மகி மையுடையவராய்ச் சஞ்சரிக்கிறீர் எங்கியோப வீதத்தைத் தறித்துக்கொண்டிருக்கிறீர் தெத்தாத்திரேயர் முதலான பிராம்மணனுக்குள்ளே அவதூதா யிருக்கின்ற நீர் ஆர்? ஆருடையபுத்திரர்? எங்கேயிருக்கிறவர் இங்கே என்ன காரியமாய் வந்தீர் இல்லாவிட்டால் எனக்கு சேஷமத்தின் பொருட்டாக வந் தீரோ, ஆனால் கபிலமகாரிஷியோ நானேவென்றால் தேவேந்திரனுடைய வச்

சிராயுதத்துக்குப் பயப்படுகிற தில்லை ருத்திரனுடைய குலத்துக்கும் பயப்படு கிறதில்லை எமனுடைய தண்டத்துக்குப் பயப்படுகிறதில்லை அக்கினி சூரியன் சந்திரன் வாய்வு குபேரன் இவர்களுடைய அஸ்திரங்களுக்கும் பயப்படுகிற தில்லை ஆனாலும் பிராம்மணகுலத்தினுடைய அவமானத்துக்கு மிகவும் பயப்ப டுவேன். ஆகையினாலே நான்கேட்டதற்கு உத்தரவை யனுக்கிரகம் பண்ணும் சங்கத்தை விட்டவராயும் சடன்போலே மூடப்பட்ட கியான பிரபாவத்தை யுடையவராயும் அளவில்லாத மகிமைபையுடையவருமாயிருக்கிற நீர்சஞ்சரித் துக்கொண்டிருக்கிறீர் யோகசாஸ்திர சம்மதமான உம்முடைய வார்த்தைகள் என்னுடைய மனதிலே அறியத்தக்கதுகளன்று நானேவென்றால் யோகேசுர வனையும் ஆத்துமதத்துவத்தை யறிந்த ரிஷிஸ்வரானுக்குள்ளே சிரேஷ்ட ராயும் சாட்சாத் ஹரியினுடைய யக்கியான அம்சாவதாரமாயிருக்கிற கபில மகாரிஷியை இந்தச்சமுசாரத்திலே எது ரட்சகமாயிருக்கிற தத்துவமோ அந்தத் தத்துவத்தைக் கேட்ட வேனுமென்று புறப்பட்டேன் பகவானுள் அந்தக் கபிலமகாரிஷி தானே லோகத்தினுடைய கதியைப் பார்க்க வேனு மென்று தெரியப்படாத மகிமையை யுடையவராய் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறீரோ கிரகாதிகளிலே ஆசத்தியை யுடையவனாயும் மூடபுத்தியாயு மிருக்கிற என்னைப்போலொத்த சனனமானது யோகேசுவரானுடைய கதியை எப்படியறியும் எனக்கு யுக்தமுதலான கர்மத்தினாலே சிரமம் எப்படி காணப் படுகிறதோ அப்படியே இந்தப்பல்லக்கை யெடாநின்றும் நடவாநின்றும் மிருக் கிற உமக்குஞ் சிரமமுண்டா யிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன் எனக்குச் சிரம மில்லையென்று எப்படிச் சொல்லுவீர் விவகாரமாத் திரமேயல்லாமல் பரமார்த்த மாக வில்லையென்று சொல்லுவீரேயாகில் பிரபஞ்சத்தைத் தானதருமாதி காரியத்தோடேகூடி யிருக்கிற படியினாலே சத்தியமென்றே சொல்ல வேணும் எப்படியானால் அக்கினியினாலே தபலை தபிக்கப்பட்டால் தபலைக்குள்ளே யிருக்கிற சலமுந் தபிக்கப் படுகிறது சலத்தினுடைய தாபத்தினால் அதுக் குள்ளேயிருக்கிற அரிசிகளுந் தபிக்கப்படுகிறதுகள் அரிசியிலே தாபம் உண் டானதினால் அதனுடைய கேர்ப்பத்துக்கும் தாபமுண்டாயிருக்கிற தன்றோ இதிலே ஒன்றும் அபத்தமில்லையே இப்படி தானே வெய்யல் முதலானது களினாலே தேகம் தபிக்கப்பட்டால் பிறகு தேகத்தினுண்டான இந்திரியங் களிலும் தாபமுண்டாகிறது அந்த இந்திரியங்களின் தாபத்தினால் பிராண னிடத்திலே தாபமுண்டாகிறது பிராணனுடைய தாபத்தினால் மனதிலேயும் தாபமுண்டாகிறது மனதினுடைய தாபத்தினால் அதிலே யிருக்கிற ஆத்மாவுக் குத் தாபமில்லாமற் போகுமா எப்போது எவன் ராஜாவாயிருக்கிறானோ அப் போது அவன் பிராணகளுக்குத் தண்டபையையும் ரட்சகனாயு மிருக்கிறுன் யாதொருவன் அச்சதனுடைய பக்தனோ அவன் அரைத்தமாவை யவர்க்கிற வன்போல வியர்த்தமான காரியத்தைச் செய்கிறதில்லை யாதொருகாரணத்தி னால் அந்தபகவத்பக்தனானவன் சுதர்மானுஷ்டானமாகிற பகவதாராதனத்தை செய்துக்கொண்டு சகலபாபத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறுன் ஆகையினால் நான் ராஜா வென்கிற அகங்காரத்தினாலே பெரியோர்களை நிராகரிக்கின்ற எனக்குச் சினேக திருஷ்டியினால் சத்துருக்களுடைய அவமானருபமான பாபத்தைத்

தாண்டிலேனோ அப்படி அனுக்கிரகிக்கக் கடவீர் சகல பிராணி களுக்கும் சுருந்தாயும் சகாவாயும் தேகாபிமான மில்லாதவராயு மிருக்கிற உமக்குச் சர்வத்திர சமதிருஷ்டியாயிருக்கையினால் என்னுடைய அனாதரனினால் ஒருவிகாரமுமில்லை ஆனாலும் தன்னாலே செய்யப்பட்ட பெரிபேர்களுடைய அவமானத்தினால் என்னைப்போலொத்த ஜன்னமானது அவன்சாட்சாத் சஸ்வரனாயிருந்தாலும் சிக்கிரமாக நசித்து போவானல்லவா ஆகையினாலே என்னிடத்திலே அனுக்கிரகம் பண்ணக்கடவீர்.

ப தி னோ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

சுந்தகலி விருத்தம்.

குணபணி ரகுண கொற்றவனாலே,
துணிவுடன் கேட்டிடும் சொற்சடபரத
முனிவரனரசற் குப்பரமான,
அணிபெருமாத்மக் கியானமறைந்தார்.

ரகுணராஜாவினாலே கேட்கப்பட்ட அந்தச்சடபரதமுனி அந்தராஜாவுக்குப் பரமான ஆத்துமக்கியானத்தை உபதேசித்தா ரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

சடபரதர் வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! நீ ஆவித்துவானாயிருந்தாலும் வித்துவாமிசாளுடைய வார்த்தைக்கு துல்லியமானவார்த்தைகளைச் சொன்னாய் யாதொருகாரணத்தினால் சுவாமி பிருத்தியாதி லெளகிக விவகாரத்தை நீ சத்தியமாகச் சொன்னையோ ஆனபடியினாலே நீ மிகவும் தத்துவத்தை யறிந்தவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டனென்று வித்துவாமிசான் இந்தலெளகிக விவகாரத்தை தத்துவ விசாரத்துடன்கூடச் சொல்லுவார்கள் வாராய் ராஜாவே! அப்படி தானே அதிகங்களையும் கிரகஸ்தாசிரம சம்பந்தங்களையும் இருக்கிற யோக்கிய சமுதங்கனையுடைய தானவித்தையினால் மிகவும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிற கருமகாண்டமான வேதங்களிலேயும் ராகாதி குணியராயும் இயிசாதி குணியமாயு மிருக்கிற இந்த ஆத்துமதத்துவமானது பிரகாசிக்கிறதில்லை

எந்தப் புருஷனுக்குச் சொப்பன திருஷ்டாந்தத்தினாலே கிரகஸ்தாசிரம சௌக்கியமானது பரமார்த்தம் அல்லவென்று அறியப்பட்டதாக ஆகவில்

லையோ தத்துவமான அர்த்தத்தை உபதேசிக்கிறதிலே சமர்த்தங்களான வேத வாக்கியங்களும் அந்தப்புருஷனுக்குத் தத்துவக்கியானத்தை போதிக்கமாட்டாதுகள் புருஷனுடைய மனதானது எப்போது சத்துவ ரஜஸ்தமோகுணங்களினாலே வலிகரிக்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ அப்போது தட்டு தடையில்லாமல் இருந்துகொண்டு கியானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களினாலே புண்ணியத்தையும் பாபத்தையும் பண்ணி நிற்கிறது. கர்மவாசனையுடனே கூடினதாயும் சப்தாதி விஷயங்களிலே ஆசக்தி யுடையதாயும் சத்துவாதி குணங்களினாலே எங்கும் பிரவர்த்திக்கப்பட்டதாயும் காமாதி விகாரங்களை யுடையதாயும் கியானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கள் பூதமாத்திரைகள் இதுகளுக்குள்ளே சிரேஷ்டமாயிருக்கிற அந்த மனதானது வேறுவேறான பேர்களுடனேகூட தேவதிரியக்காதி சரீரபேதத்தை தரித்துக்கொண்டு அந்தச் சரீரங்களினாலே உத்திருஷ்ட ரிக்கிருஷ்டத்தைப் புருஷனுக்குப் பண்ணுகிறது சமுசார சக்ரத்துக்குக் காரணமான அந்தமனதானது சேவனுக்கு மாயையினால் செய்யப்பட்ட உபாதிசரீரமாயிருந்து கொண்டு சேவனை ஆதரித்துக்கொண்டு துக்க ரூபமாயும் சுகரூபமாயும் மோகரூபமாயும் பரிகரிக்கக் கூடாமலும் அந்தந்தக் காலங்களிலே சம்பவியாபின்று மிருக்கிற கருமபலத்தை யுண்டாக்குகிறது பிரகாசித்துக்கொண்டும் சாக்கிரத்துப் பிரபஞ்சரூபமாயும் சொற்பனபிரபஞ்ச ரூபமாயும் மனதினாலே செய்யப்பட்டு மிருக்கிற நானென்கிற விவகாரமானது சர்வகாலமும் சேஷத்திரக்கியனான சேவனுக்குக் காணப்பட்டதாக விருக்கிறது ஆகையினால் இந்த மனதையே சேவனுக்கு அபிமானரூபமான சமுசார ஏதுவாயும் அபிமான குணியரூபமான மோட்சத்துக்கு ஏதுவாயும் சொல்லுகிறார்கள், இந்த மனதானது சப்தாதி குணங்களினாலே ஆசக்தியை யடைந்ததேயானால் சேவனுக்கு விசனரூபமான சமுசாரத்துக்கு ஏதுவாகிறது அந்த சப்தாதி குணங்களில் ஆசக்தியடையாம லிருந்துதானால் மோஷும் ஏதுவாக ஆகிறது.

அதெப்படியென்றால் தீபமானது நெய்யிலே துவைக்கப்பட்ட வர்த்தியை யடைந்து பிரகாசிக்கிறபோது புகையை யுடையதான சிகையை யடைகின்றது நெய்யில்லாம லிருக்கின்றவேளையில் சருபத்தை யடைகின்றது அப்படி போலவே இந்தமனதும் சப்தாதி குணங்களை யடைந்து நானரூபமான விரத்திகளையடைகிறது. சப்தாதி குணங்களை அடையாமலிருக்கிற காலங்களிலே நானுவித விரத்தி குணியமாய் சருபநிஷ்டையை அடைந்திருக்கிறது. அந்தமனதுக்குக் கிரியாகாரங்களாய் ஐந்து விரத்திகளும் கியானகாரங்களாய் ஐந்து விரத்திகளும் அகங்கார மென்னப்பட்டதாய் ஒன்றுமாக பதினொரு விரத்திகளுண்டாயிருக்கிறது. அந்த விரத்திகளுக்கு ரூபாதிகளையும் இந்தச்சரீரத்தையும் ஆகப்பதினென்றையும் விஷயங்களென்று சொல்லுவார்கள். கெந்தம் ரூபம், ஸ்பரிசம், ரசம், சப்தம், இந்த ஐந்தும் கியானேந்திரிய வழியாய் கியானகாரங்களான மனோவிருத்திகளுக்கு விஷயங்கள் விசர்க்கம், ரதிக்கிரிடை, கமனம், வசனம், சிஸ்பம், இந்த ஐந்தும் கர்மேந்திரிய வழியாய்க் கிரியாகாரங்களான மனோவிருத்திகளுக்கு விஷயங்கள். பதினொராம் விஷயமோ வென்ற

நூல் என்னதென்று கிரகிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரமென்று சொல்லப்படும். சிறிதுபேர் அசுங்காரத்தைப் பன்னிரண்டாவதான மனோவிருத்தி விஷய மென்று சொல்லுவார்கள். பூதபஞ்சகம், சப்தாதிவிஷயங்கள், சமன்காரம் புண்ணியபாப ரூபமான அதிர்ஷ்டம் கிரியா ஏதுவானகாலம் இதுகளினாலே பதினொருவிதமான மனதினுடைய விகாரங்கள் நூறுபிரகாரமாகவும், ஆயிரம் பிரகாரமாகவும், கோடிபிரகாரமாகவும், ஷேஷத்திரக்கியான சகவரானாலேயுண்டாகிறதுகளையல்லாமல்ஸ்பாவத்தினாலேயுனே கருபமாயுண்டாகிறதுகளன்று ஒன்றினு லொன்று அனேகரூபங்களா யுண்டாகிறது களாமன்று, சீவனானவன் தனக்கு உபாதிசரீரமாயும் கர்த்தாவாயு விருக்கிற மனதினுடைய சம்பத்துகளா யும் சாக்கிர சொப்பனு வஸ்தைகளினாலே நித்தியங்களாகப் பிரகாசியாநின்ற இந்த விர்த்திகளைப் பார்க்கிறான் சமுத்தி அவஸ்தைகளில் பிரகாசியாமலு மிருக்கிற இந்த விருத்திகளைப் பார்க்கிறான்! மனது ிரிகாரமா யிருந்ததே யாகில் சுத்தமான ஆத்துமஸ்வரூபத்தையே பார்க்கிறான் அந்தச்சீவனாலே யறியப்பட்டுநின்ற அந்தப் பரமாத்மமா வானவர் ஜகத்காரணராயும் பரிபூர ணராயும் சுவயம்பிரகாசராயும், ஜன்மாதிகுணியராயும், பிராணதி யிந்திரி யங்களுக்கு சகவரனாயும், சீவாத்துமானைச் சரீரமாக வுடையவராயும், ஷாட் குண்ணிய பரிபூரணராயும் சகலபிராணி களுக்கும் ஆசிரயமாயும் சுவாஜீன மான மாயையினால் சீவாத்துமா வினிடத்தில் நியந்தாவாக விருக்கிறார். எப்ப டியானால் வாயுவானவன் ஸ்தாவரசங்க மங்களான பிராணிகளுக்குப் பிராண ரூபமா யிருந்துகொண்டு நியந்தாவா யிருக்கிறானே அந்தப்பிரகாரம் பகவா னான வாசுதேவரும் சீவசரீரியாய் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே பிரவேசித்து நியந் தாவாயிருக்கிறார்.

வாராய் நேரந்திரனே ! புருஷனானவன் விஷயசங்கத்தை விட்டுக் காமக் குரோதாதிகளைச் சயித்தவனாய் கியானயோகத்தினாலே இந்த மாய்கையை யுதறிப்போட்டுப் பரமாத்ம தத்துவத்தைப் பாராமல் எந்தமட்டு மிருக்கிறானே அந்தமட்டு மிந்த சமுசாரத்திலே பிரயித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சீவனுக்கு உபாதிசரீரமான இந்தமனதை சம்சாரபந்தங்களுக்கு வற்பத்தி ஷேஷத்திரமாக எந்த மட்டு மறியாமலிருக்கிறானே அந்தமட்டும் சம்சாரத்தி லே பிரயித்துக் கொண்டிருக்கிறான். எந்தகாரணத்தினாலே இந்த மனதானது புருஷனுக்குச் சோக, மோக, வியாதி, ஆசை, லோபம், வயிரம், இதுமுதலா னதுகளையும் மமதையும் பண்ணுகிறது ஆகையினாலே, சத்துருவாயும், உபேட் சையாலே மகாவிரியத்தை யுடையதாயும், விருத்தியடையா நின்றும், அசத் தாயும், ஆத்மதுரோகியாயு மிருக்கிற அந்தமனதை நியானவன் பிரமதத்தை விட்டவனாய் ஆசாரியனான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதாரவிந்த வுபாசனையாகிய அஸ்திரத்தை யுடையவனாய் சயிக்கக்கடவாய்

ப ன் னி ர ண் டா வ து அ த் தி யா ய ம்.

சத்தக்கலி விருத்தம்.

மீளவும்ரகுண வேந்தலானோர்
நாளினிற்கேட்டுஞ் சந்தேகமனைத்தும்
வான்வழிச்சட பரதமுனியானோன்
தான் தனில்விழ்ந்து நிவர்த்திசெய்தனரே.

திரும்பவும் ரகுணராஜாவானவர் கேட்கப்பட்ட சந்தேகங்களைச் சட பரதமுனியானவர் நிவர்த்திசெய்தா ரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ரகுணர் வாக்கியம்.

காரணமான பரமாத்மமா வினுடைய லோகரக்ஷணர்த்தமான சரீர மாயும் சுவானந்த பிரகாசத்தினாலேயே சரீரமில்லாதவராயும் அவதூத பிராம் மணவேஷத்தினாலே மறைக்கப்பட்ட நித்தியமான பிரபாவத்தை யுடையவ ராயு மிருக்கிற உமக்குப்பிரணமம், வாரீர் பிராம்மணேத்தமரே! சுரமாகிற வியாதியினாலே பீடிக்கப் பட்டவனுக்கு மதுரமான அவிழ்தம்போலவும் வெய் யலிலே அடிபட்டவனுக்குக் குளிர்ந்தசலம்போலவும் நிந்திதமான தேகாபிமா னமாகிற சரீரத்தினாலே கடிக்கப்பட்டும் விவேகமில்லாதவனான எனக்கு உம் முடைய வசனமிர்தமானது அவிழ்தமாகா நிற்கிற. வாரீர் பிராம்மநிஷ்டரே! ஆகையினாலே உம்மை யெனக்குச் சந்தேகவிஷயமாக யிருக்கிற அர்த்தங்க ளைப் பிற்பாடு கேட்கிறேன். இப்போது உம்மாலே சொல்லப்பட்ட வசனம் ஆத்துமக்கியானத்தோடு கூடியிருக்கிற படியினாலே நன்றாக அறியப்படாம லிருக்கிறது அது எப்படி நன்றாகத்தெரியவருமோ அந்தப்பிரகாரம் ஆசையு டனே கூடின மனதையுடைய எனக்குச் சொல்லும். வாரீர் யோகிஸ்வரரே! சமையெயிக்கிறதிலே யுண்டாகிற இளைப்பு பிரத்தியட்சமாகக் காணப்பட்ட டிருந்தாலும் இது விவகாரமாத்நிரமே யல்லாமல், எதார்த்தமாக விசாரிக்கு மிடத்தில் இல்லைபென்று சொன்னீரே அந்த அர்த்தத்திலே என்மனது மிக வும் பிரயிக்கிறது இந்தப்பிரமை திரும்படியாய் நீர் அனுக்கிரகிக்கவேணு மென்று பிரார்த்திக்கின்ற அந்த ராஜாவைப் பார்த்துச் சடபரதமுனிசொல் லுகின்றார்.

வாராய் ராஜாவே! பிருதிமியமான இந்தத்தேகமே ஒருகாரணத்தினாலே இந்தப்பூமியிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சன்மமென்று சொல்லப் படுகின்றது. இந்தபிருதிமியமான எந்ததேகம் சஞ்சரியாமலிருக்கின்றதோ, அது ஸ்தாபரமென்று சொல்லப்படுகின்றது. இந்தப் பிருதிமியமான சரீ ரத்துக்குப் பூமியிலே பாதம், பாதத்தின் பேரிலே புறங்கால், அதன்பேரில் கணைக்கால், அதன் பேரிலே முழங்கால், அதன் பேரிலே துடை, அதன் பே

ரிலே இடை, அதன்பேரிலே மாப்பு, அதன் பேரிலே கழுத்து, அதன்பேரிலே தோள், தோளிலே தாறுமயமான பல்லக்கு, அதன் பேரிலே சவ்வீர ராஜ னென்கிறபேரை யுடைய பிருதிமயமான உன்னுடைய சரீரமிருக்கிறது அந்தசரீரத்தையே ஆத்துமாவென்று அபிமானத்தையுடையவனுய் நான் கிந்துதேசத்துக்கு அதிபதியென்று மதத்தினுலே அந்தகனுயிருக்கிறாய். நீ துக்கிக்கத் தக்கவர்களாயும் மிகவும் தீனையுமிருக்கிற இந்தச் சிவிகையா ளரைப் பல்லக்கைச் சுமக்கச் சொல்லிக் கஷ்டப்படுத்திக்கொண்டு தயையில் லாதவனுயிருக்கிறாய் ஆகையினால் நான் சனங்களை ரட்சிக்கிறேனென்று வெ ருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற கெருவிதனை நீ பெரியோர்களு டைய கோஷ்டிக்கு அருகனாகமாட்டாய். எப்போதுஞ் சராசரமான இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குப் பூமியிலே நித்தியமாகப் பிறப்பையும் திரும்பவும் அந்தப் பூமியிலேயே லயத்தையும் பிரத்தியட்சமாகக் காண்கிறதோ அப்போதே அந் தப் பூமியைத்தவிர வேறேயொரு விவகாரமில்லை. ஆனபடியினாலே இந்தப் பிரபஞ்சமென்கிற சொல்லித்தவிர விவகாரத்துக்கு மூலமாயும் பிறப்புஇறப்பு என்கிறகிரியையினாலே அறியத்தக்கதாயும் வேறே ஒன்று சத்தென்று சொல் லத்தக்கதாக விருக்கிறது நன்றாக விசாரிக்கப் பட்டும் இப்படியே இந்தப் பூமியென்கிற சப்தார்த்தமும் தனக்குக் காரணங்களான பரமானுக் களிலே லயத்தையடைந்த படியினாலே அந்தப் பரமானுக்களைத் தவிர பூமியென்று சொல்லத்தக்கதாகச், சத்தான அர்த்தம் ஒன்றுமில்லை யல்லவா இந்தப்பூமி யாதொரு பரமானுக்களுடைய கூட்டமாயிருக்கிறதோ அந்தப் பரமானுக் களும் காரியவசத்தினாலே மனதினால் அக்கியான மூலமாகக் கல்பிக்கப் பட் டிருக்கிறதான். இந்தப் பிரகாரம் கியான குணியமாகியு மிருக்கிற துவயித மென்கிற விவகார விஷயமான யாதொரு பிரபஞ்சமுண்டோ இந்தப்பிரபஞ் சமானது திரவியமென்றும், குணமென்றும், வாசனையென்றும், காலமென் றும் இதுகளுடைய புத்தியினால் பிரகிருதியினாலே பண்ணப்பட்டிருக்கிற தென்று அறிசபாவமாகக் கியானசுருபமாயும் கர்மசம்பந்த ரகிதமாயும், பரமார்த்தசுருபமாயும் ஏகமாயும் பரிபூரணமாயும் பிரம்மமாயும், நித்தி யமாயும், சுயம்பிரகாசமாயும், பசுதாக முதலான துர்க்குணங்களில்லாத தாயும், பகவத்சத்தார்த்தமாயு மிருக்கிற வாசுதேவனை சத்தியமென்று சொல்லுவார்கள். வாராய் ரகுருணனே! இப்படிப்பட்ட பரமாந்மசுருபத்தை சொல்லுவார்கள். வாராய் ரகுருணனே! இப்படிப்பட்ட பரமாந்மசுருபத்தை மகத்துக்களுடைய சேவையல்லாமல் தபசினாலும், எக்கியங்களினாலும், ஸ்நா னங்களினாலும், அதிதி பூசையினாலும், வேதாப்பியாசத்தினாலும், சலம், அக் கினி, சூரியன் இவர்களுடைய வுபாசனையினாலும் அடையமாட்டான். யா தொரு பெரியாவளுடைய கோஷ்டியிலே அசத்தான கதைகளுக்கு விகாத மான அந்தபகவத் குணனுவாதமானது மோட்சத்திலே இச்சையையுடையவ னான புருஷனுக்கு வாசுதேவனிடத்திலே பரமார்த்தமான புத்தியைக்கொடுக் கின்றது அப்படிப்பட்ட மகத்துக்களுடையசேவையினாலே அந்தப்பரமாந்மம் சொருபத்தை நான் பூர்வஜன்மத்திலே பரதனென்கிற பெயரை யுடையவனு ள் ரகாவாயிருந்தேன் அப்படிப்பட்ட நான் விஷயசங்கத்தை விட்டவனுய்த் தபோவனத்தில் பகவதாராதனத்தைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவன் ஒரு மிரு

கத்தினுடைய சகவாசத்தினாலே புருஷார்த்தத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டவ னுய்த் திரும்பவும் மிருக ஜன்மமாகப்பிறந்தேன் வாராய் வீரனே! எனக்கு அந்த மிருக ஜன்மத்திலேயும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய ஆராதனப் பிரபா வத்தினால் சன்மார்திரக்கியானம் எனக்கு விடாமல் இருந்தது ஆகையினாலே ஜன்மங்களுடைய சங்கத்தினால் கெட்டுப்போவேனென்று அதற்கு பயப்பட் டவனுய்ச் சன சங்கத்தைவிட்டு அறியப்படாத சுயரூபத்தை யுடையவனுய் அவதூத வேஷத்தினாலே சஞ்சரித்துக்கொண் டிருக்கிறேன் ஆனபடியினாலே மனுஷியன் விஷய சங்கமில்லாத பெரியோர்களுடைய சங்கத்தினாலே உன் டான கியானமாகிற கத்தியினால் சேதிக்கப்பட்ட விஷயசங்கத்தை யுடையவ னுய் பகவத்குண கீர்த்தனத்தினாலேயும் பகவத் கதாசிரவணத்தினாலேயும் அடையப்பட்ட கியானத்தையுடையவனுய்ச் சம்சார மார்க்கத்தைத் தான் டிப் பகவானையடைவன்.

பதின மூன்றாவது அத்தியாயம்.

சல விருத்தம்.

வாசவிரக்தியி லாதவனுக்கு
நேசக்கியானே பதேச விவர்த்தி
பேசும் வைராக்கிய மாகும் பொருட்டு
ஆசில்சம்சார மதைவர்ணிப்பாம்.

விரக்தியில்லாதவனுக்குக் கியானேபதேசம் வியர்த்தமென்று வயிராக்கி யம் உண்டாகிறதின் பொருட்டுச் சம்சாரமாகிற ஆரண்யம் வர்ணிக்கப்படு கின்றது.

சடபரதர் வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! தாண்டக்கடாததான பிரவர்த்தி மார்க்கத்திலே விஷ் னுமாயையினால் தள்ளப்படாதவனாயும் ரஜஸ் தமஸ் சத்துவ குணங்களினால் பிரிக்கப்பட்ட சுபாசுப கர்மங்களிலே திருஷ்டியை யுடையவனாயும் சுகத்தை யிச்சியாநின்ற பிரசித்தமான இந்தத் சிவசமூகமானது வர்க்காளுடைய சங் கம்போலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு சாரமாகிறவனத்தைப் பிரவேசிக் கின்றது அதிலே ஒருநாளும் சுகத்தையடைகிறதில்லை வாராய் இராஜனே அந்த வனத்திலே ஆறுபேரான இந்தச்சோரான் சாமார்த்தியமில்லாதவனும் சாரதியை யுடையவனுமான இந்தப்புருஷனை யடித்துப் பிடுக்குகிறார்கள் அந்தவனத்திலே பொல்லாத நரிகளானதுகள் உடம்புமறந்திருக்கிற அந்தப் புருஷனைச் செந்நாய்களானதுகள் ஆட்டுக்குட்டியைப் போலப்பிடித்துக் கொண்டு நான்கு பக்கத்திலும் இருக்கிறதிகள் அனைக்களான கொடிகள் கிரணங்கள் புதருகள் இதுகளினாலே பிரவேசிக்கப்படா நின்ற அந்தவனத்

திலே மகாகுருநர்களான நக்களினாலேயும் கொசுக்களினாலேயும் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவனாய் சிலவிடத்திலே மிகவும் வேகத்தை யுடையதான கொள்ளிவாய்ப் பிசாசுக்களையும் பார்க்கிறான் வாராய் ராஜனே வாசபூமி தீர்த்தம் தனம் இது களினாலேயே ஆசுத்தியையுடையதான புத்தியை யுடையவனாய் அந்தக்காட்டிலே நாலுபக்கமும் ஒடிக்கொண்டு திரிகிறான் சிலவிடத்திலே சுழற்காற்றினாலே எழும்பப்பட்ட தூளிகளினால் வியாபிக்கப்பட்ட திக்குகளையும் அறிபாமல் தூள்கள் விழுந்து கலங்கியிருக்கிற கண்களை யுடையவனாய்ச் சுழற்காற்று போலவே சுழன்று கொண்டிருக்கிறான் கண்ணிலே காணப்படா மிருக்கிற சல்லிகை யென்னப்பட்ட பூச்சிகளுடைய சப்தங்களினால் மிகவும் பிடைசையுடையவனாய்க் கோட்டான் களுடைய சப்தங்களைக் கேட்டு விசைப்படாநின்ற மனதை யுடையவனாயும் அடையக்கூடாத ஆசையாகிய மரங்களினது நிழல்களையெல்லாம் அடைகிறான் மிகவும் பசிதாகங்களை யுடையவனாய்ச் சிலவிடத்திலே காலை வெள்ள மென்று எண்ணிக்கொண்டு ஒடிகிறான் சிலவிடத்திலே சலயில்லாம விருக்கிற நதிகளைப்போயடைகிறான் மகாபசியினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ஒருவனைப்போய் அன்னம்பேணுமென்று பாசிக்கிறான்.

இந்தப்பிரகாரம் மகத்தாகிய சிரமங்களினாலேயும் தனநாசங்களினாலேயும் ஒருவருக்கொருவர் துலேவங்களினாலேயும் மகாவிபத்தை யடைந்தவனாய்ச் செத்தவன்போல் அப்பிரயோசகனாய் விடுகிறான் புருஷனுனவன் அங்கங்கே எவர்கள் விபத்தையடைந்து போகிறார்களோ அவர்களை விட்டுவிட்டுப் புதிதாய்ப்பிறந்து உற்பத்தியானவனைச்சேர்ந்து விளையாடிக்கொண்டு எவ்விடத்திலிருந்து வந்தானோ அவ்விடத்துக்கு எப்போதும் திரும்பிப் போனதில்லை வாராய்வினே! இப்படி திரிகிறவர்களுக்குள்ளே சமர்த்தனாயிருந்தாலும் ஒருவனும் அந்த மார்க்கத்தினுடைய கரையையடைந்த தில்லை மகாவிரளாயும் திக்கஜங்களைச் சயித்தவர்களாயுமிருக்கிற சமஸ்தமான பேர்களும் இந்த பூமி என்னதென்று பூமி நிமித்யத்திலே ஒருவருக்கொருவர்காவயிரத்தையுடையவர்களாய் யுத்தத்திலே அடிபட்டு விழுந்துபோகிறார்கள் வயிரமில்லாதவனாகிற சந்தியாசி யானவன் எந்த பகவானுடைய பதத்தை அடைகிறானோ அந்த பதத்தை அவர்கள் அடைகிறதில்லை.

அந்தவனத்தில் ஒவ்வோரிடங்களிலே மகா அழகாயிருக்கிற கொடிகளின் சாக்கைகளைப்பார்த்து அதை ஆசரித்துக்கொண்டு அந்தகொடிகளிலேயிருந்து செவிகளுக்கு மகாமதுரமாய்ச் சப்தியாகின்று மிருக்கிற பட்சிகளில் ஆசையையுடையவனாய் இருக்கிறான் வாராய் ராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் அந்தபகவானுடைய மானையினால் சம்சாரமாகிற ஆரண்ணியத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கிற நீயும் இந்தராசிய பரிபாலனத்தை விட்டவராய்ச் சகலபிராணிகளுக்கும் சுகிர்தமாயிருந்து விஷயங்களிலே ஆசையை விட்டவனாய் ஸ்ரீஹரியினுடைய உபாசனையினால் மகாதீட்சணமான கியானமாகிற கத்தியைக்கொண்டு சமுசாரமாகிற காட்டைச்சேதித்து மார்க்கத்தினுடைய கரையைத் தாண்டக்

கடவா யென்று இந்தப்பிரகாரம் சொல்லா நின்ற பரதயோகியைப்பார்த்து ராஜா ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாரீர் பிராம்மணோத்தமரே! சமஸ்த சன்மங்களிலேயும் மனுஷ்ய சன்மமே மிகவும் சிரேஷ்டமாக விருக்கிறது இதரஜன்மங்களிலேயும் சொர்க்கத்திலே தேவாதி ஜன்மங்களிலேயும் என்ன பிரயோசனம் எந்த ஜன்மங்களிலே நிஷிகேசனுடைய அனுபவத்தினால் நிர்மலமான மனதையுடையவர்களான உம்மைப்போலொத்த மகாத்து மாக்களுடைய சகவாச மிகவு முண்டாகாது அப்படிப்பட்ட ஜன்மங்களினாலே என்ன பிரயோசனம் ஒரு முகூர்த்த காலமான உம்முடைய சகவாசத்தினாலே என்னுடைய குயுத்தி மூலமான அவிவேகம் நசித்துப் போயிற்று அப்படிப்பட்ட மகாபாகவதானுடைய சரணாரவீர்த்தத் தூளிகளினால் சகல பாவங்களையும் நாசம் பண்ணுகின்ற புருஷனுக்குப் பகவானிடத்திலே நிர்மலமான பக்தி யுண்டாயிருக்கிற தென்கிறது. ஆச்சரிய மல்லவோ மகத்துக்களாயிருக்கிற பிராம்மணுளுக்கு பிரணமம் பண்ணுகிறேன்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்தே! அளவிடக் கூடாத பிரபாவத்தை யுடையவரான அந்த பிரம்மரிஷி குமாரரான பரதமுனி தன்னை அவமானம் பண்ணி யிருந்தாலும் அந்தச் சிந்து பதியான ரகுநுணனுக்குப் பரமகருபையினாலே ஆத்துமத்துவத்தை உபதேசித்து அந்த ரகுநுணனுல் பக்தியோடே வந்தனம் பண்ணப்பட்ட சரணத்தை யுடையவராய்ப் பூரணமான சமுத்திரம் போலே இந்திரிய குணங்களான காமக்குரோ தாதிகளிலே விடப்பட்ட இருதயத்தை யுடையவராய் பூமியிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார் சவ்வீரதேசாதி பதியான ராசாவும் சர்வ புருஷ சகவாசத்தினாலே அறியப்பட்ட பரமார்த்தம தத்துவத்தை யுடையவனாய்த் தன்னிடத்திலே அக்கியானத்தினாலே பண்ணப்பட்ட தேகாத்தும புத்தியை விட்டுவிட்டான் வாராய் பரிசுதித்தே! பாகவதா சிரயனான பரதமுனியை ஆசரியாகின்ற சவ்வீர ராஜனுடைய பிரபாவம் இப்படிப்பட்ட தல்லவோ பாகவதானே ஆதரித்தபேர்களுடைய பிரபாவம் இப்படியிருக்கு மல்லவா வென்று சொல்லா நின்ற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைப்பார்த்து பரிசுதித்து மகாராஜா சொல்லுகிறார் வாரீர் மகாபாகவதரே! சர்வக்கியரான உம்மாலே சொல்லப்பட்ட சிவாத்து மாக்களது சம்சாரமார்க்கமானதுவிவேகிகளுடைய புத்தியினாலே கல்பிக்கப்பட்ட விஷயக்களுடையது முடபுத்திகளுக்கு நன்றாக அறியமாட்டாது ஜனபடியினாலே அறியக்கூடாததான இந்தச் சம்சார மார்க்கத்தை அந்தந்த அனுபுமான அர்த்தகல்பணியினாலே நீ தரிசனம் பண்ணுவித்து சொல்லப்படத்தக்கது.

பதினாண்டுகாவது அத்தியாயம்.

கலி வீரத்தம்.

அரியசம்சார ஆரண்யவாசாரம்
திருடர்சம்பு கொசுக்கள் ஸ்திரீதர்ச்சனாள்
உரியவான விவைகளாற் சொல்லுரைக்
கருமைபிரஸ்துத மாகநிருபிப்பாம்.

சம்சார வனத்தினுடைய ஆசாரமானது திருடர், நரிகள், கொசுக்கள், ஸ்திரீகள், துர்ச்சனாள், இதுகளாலே சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களுக்குப்பிரஸ்துதமான சம்சாரத்திலே உசிதார்த்த கல்பனையினுலே நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுதருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! தேகமே ஆத்துமா வென்றெண்ணிக் கொண்டிரா நின்ற பேர்களுடைய இந்தச் சீவபிரபஞ்சமானது சத்துவாதிசுண விசேஷங் களினுலே பிரிக்கப்பட்ட சுபாசபருபமான கர்மங்களினுலே யுண்டாக்கப்படா நின்ற நானுவிதமான தேகசமூகங்களோடே கூடுகை பிரிகை இந்தருபமான சம்சார அனுபவத்துக்குத் துவாரமாயிருக்கிற ஆறு இந்திரியங் களுடனே நடக்கக்கூடாததான சம்சாரமார்க்கத்திலே நியந்தாவாயும் பகவானுயிரிருக்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுவினுடைய சுவாதீனமான மாய்கையினுலே தள்ளப்பட்ட மகா சனம்போலே அமங்கலமான இந்தச் சம்சாரமாகிற காட்டை யடைந்து அந் தக்காட்டிலே யுண்டாகா நின்ற தாபத்திரியங்களைப் போக்கடியாகின்ற ஹரி யாகிற குருவினுடைய சரணா விர்த்தத்துக்கு பாகவதர்களாலே செய்யப்பட்ட யாகிற பக்திமார்க்கத்தை இப்போது அடைய மாட்டாம் லிருக்கிறது அந்த சம்சார மான காட்டிலே இந்திரியமென்று பெயரையுடையவர்களான சோரான் குரூகர்மங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதெப்படி யென்றால் புருஷனுக்கு மகாபிரயாசத்தினுலே சம்பாதிக்கப்பட்ட யாதோரு தன் மிருக் கிறதோ அந்தத்தனம் இந்த லோகத்திலே தர்மத்தைச் செய்கிறதற்குப்போ கிக்கும் சாக்ஷாத் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனருபமான யாதோரு தர்மமுண் டோ அந்த தர்மத்தைப் பரலோகசாதனமான தனமென்று சொல்லுவார்கள். தர்மத்தைச் செய்கிறதற்குக் காரணமாயிருக்கிற தரிசனம், ஸ்பரிசம், கிரீவ ணம், ருசுபதார்த்த அனுபவம், ஆக்கிராணம், சங்கல்ப விவசாயங்கள் இப்படி பட்ட வியாபாரங்களினுலே இந்திரிய ஜய மில்லாதவனையும் புத்தியில்லாதவனு யுமிருக்கிற புருஷனுடைய தர்மார்த்த மாயிருக்கிற அந்தத்தனத்தை இந்திரி யங்களென்று பெயரையுடையவர்களான அந்தசோரான் அபகரிக்கிறார்கள்.

பின்னையுங் குடும்பத்திலே ஆசக்தியை யுடையவனான புருஷனுக்குப் பாரியையென்றும், புத்திரரானென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள் செய்கின்ற காரி யத்திலேயோவென்றால், செந்நாய்போலவும், நரிபோலவும், ஆகாநிற்கிறார்கள்.

அதெப்படியென்றால் (செந்நாய், வளர்க்கிற ஆட்டை எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டுருக்கையிலே கொண்டுபோகிறதோ) அப்படிப்போலவே பாரியாபுத் திராதிகளும் குடும்பத்திலே ஆசையை யுடையவனையும் மகாலுத்தையு மிருக்கிற புருஷனுடைய காமவேதுவான அந்த தனத்தை மகாபத்திரமாய் ரட்சிக்கப் பட்டிருந்தாலும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கொண்டு போகிறார்கள் எப்படியானால் வருஷந்தோறும் உழப்பட்டிருந்தாலும் சேஷத்தி ரமானது அரிந்ததாளிலே கொளுத்தி விட்டு உழாமற்போனால் திரும்பவும் பயிரிடுங் காலத்திலே அனேகம், செடி, கொடி, புல்லுகள் இதுகளினுலே சூழப்பட்டதாகிறதோ அப்படியே கிரகஸ்தாசிரமம் கர்மசேஷத்திரமென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த கிரகஸ்தாசிரம மென்னப்பட்ட சேஷத்திரமானது கியான அக்கினியினுலே தகிக்கப்படாமற் போச்சுதனால் இந்த சேஷத்திரத் திலே கர்மங்கள் ஒருநாளும் நாசத்தை அடைகிறதில்லை. எப்படியானால் கற் பூமிருந்த பாத்நிரத்திலே கற்பூரம் போய்விட்டாலும் பரிமளம் போகாம லிருக்கின்றதோ அப்படியே இந்த கிரகஸ்தாசிரமமான நாசத்தை யடையா மலிருக்கிற கர்மவாசனைகளினால் கர்மங்களுக்கு ஆசிரயமாகவே யிருக்கும். அந்தக்கிரகஸ்தா சிரமத்திலே வாசம்பண்ணுகிற புருஷனானவன் காட்டுக் கொசுக்கள், சுக்கள், இதுகளுக்குச் சமானர்களாயும், நீசர்களாயுமிருக்கிற ஜெனங்களினாலும் விட்டிற் பூச்சிகள், பட்சிகள், சோரான், பெருச்சாளிகள் இதுகள் முதலானபேர்களைப்போல் அபகரிக்கப்பட்ட தனத்தையுடையவனாய் இப்படி இவர்களாலே பீடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒருவழியிலே யிருந்து இந் தச்சம்சாரத்திலே சுழன்று கொண்டு அக்கியான முதலானதுகளினுலே மிக வும் ஆசையையுடையதான மனதினால் கந்தருவ நகரம்போல அசத்தான இரத்தலோகத்தை யதார்த்தமென்றெண்ணிக் கொண்டு பிரார்த்தியை யுடைய வனாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அப்படிப்பட்ட கந்தருவ நகரத்துக்குச் சமானமான இந்தலோகத்தி லே ஒவ்வோரிடங்களில் கானல் சலத்துக்குச் சமானமான சப்தாதிவிஷயங்க ளைப் பார்த்து பானம் போஜனம் மைதுனம் இதுகள் முதலான காரியத்தினு லே மிகவும் ஆசையையுடையவனாய் ஓடுகிறான். ஓரிடத்திலே சமஸ்த தோஷங் களுக்கும் இருப்பிடமான சுவர்னத்தைப்பார்த்து அந்த சுவர்னம்போலொத்த வர்னத்தை யுடையதான ரஜோகுணத்தினுலே அந்த சுவர்னத்திலே பற்றி யிருக்கிற புத்தியையுடையவனாய் அந்த சுவர்னத்தைக் கிரகிக்கவேனுமென்று இச்சித்து ஓடுகிறான். ஓரிடத்திலே கிரகம், தனம், தீர்த்தம் இதுமுதலான அனேகமான பேர்க்குடி வஸ்துகளினால் ஆசையையுடையவனாய் இந்தச்சமு சாரமாகிற அடவியிலே இவ்விடத்துக்கு அவ்விடம் ஓடுகிறான். ஓரிடத்திலே சுழல்காற்றுச் சமானமான ஸ்திரியினுலே கிரகிக்கப்பட்டவனாய் அவன்மடி யில் ஏறிக்கொண்டு அந்தவேளையில் உண்டாயிருக்கிற பிரீதியினுலே தனே மயனாய் மரியாதைகளை விட்டவனாய் துள்ளுகளினுலே வியாபிக்கப்பட்ட கண் களையுடையவன் எப்படி திக்குகளை யறியமாட்டானோ அப்படிப்போலே தான் மரியாதையை அதிகரித்ததற்குச் சாட்சியான திக்கு தேவதைகளையும்

அறியாமலிருக்கிறான் ஓரிடத்தில் அடிக்கடி தன்பிரயத்தனம் பரியாமல் விபர்த்தமாய்ப் போனதை அறிந்திருந்தாலும் தேகாபிமானத்தினால் அந்த நினைவில்லாதவனாய் கானல் சலம்போல் இல்லாத விஷயங்களிலே திரும்பவும் ஓடுகிறான். ஒருவேளையில் அசத்துக்களுடைய சகவாசத்தினால் புத்தியில்லாதவனாய் ஜலமில்லாத மடுவிலே விழுந்தாற்போல் இந்த லோகத்திலேயும், பரலோகத்திலேயும் துக்கத்தைக்கொடா நின்ற பாஷண்டானே ஆசிரயிக்கிறான்.

எப்போதானே ஆதரித்தும் அவர்களை யுபத்திரஸித்தும் தனக்கு அன்னம் அகப்படாமல் கஷ்டப்படுகிறானே அப்போது தன் பிதாபுத்திரான் சம்பாதித்தது எவ்வளவாகிலும் எவனண்டையாகிலும் மிருந்தால் அவரோப்போய் பாதிக்கிறான் ஒருக்கால் மனோரதத்தை யடைந்திருக்கிற பிதர் பிதாமகான் முதலானவர்களை அசத்தியங்களா யிருந்தாலும் சத்தியங்களாக எண்ணிக் கொண்டு சொப்பன சுகத்தோடு சமானமான சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ஓரிடத்திலே கிரகஸ்தா சிரமத்துக்கு யோக்கியங்களான கர்மவிதிகளாகிற பர்வதங்களை ஏறவேண்டுமென்கிற இச்சையை யுடையவனாய் லௌகிக வியாபாரத்தினால் தடுக்கப்பட்ட சங்கல்பத்தை யுடையவனாயும் நொத்தமனதையுடையவனாயும் முள்ளு வுளப்பாங்கட்டி இதுகளுடனே கூடிய பூமியில் நடக்கிற வளைப்போலத் துக்கத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஓரிடத்தில் சகிக்கக்கூடாத சடராக்கினியினால் கிரகிக்கப்பட்ட பலத்தையுடையவனாய் தன்னுடைய பாரியாபுத்திராதிகள் பேரிலே கோபத்தைப் பண்ணிக் கொள்ளுகிறான். அவன் தானே திரும்பவும் நித்திரையாகிய மலைப்பாம்பினால் கிரகிக்கப்பட்டவனாய் மகாதவசிலே முழுதிருளியவனத்திலே அகப்பட்டவன்போல் எறிந்து போட்ட சவம்போலே ஒன்றையும் அறியமாட்டாமல் விழுந்து கிடக்கிறான். ஆகையினால் இந்தலோகத்திலேயும் பரலோகத்திலேயும் ஆத்மாவுக்குப் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்திலே கர்மத்தை சம்சாரத்திற்கு உற்பத்தி சேஷத்திரமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்திலே இப்படிப்பட்ட உபத்திரவங்களுண்டாகின்றது. அப்படியே சுகம், துக்கம், ஜன்மம், ஜரா, மரணம், இது முதலான ஏயருணங்களும் உண்டாயிருக்கிறது. இந்தச்சம்சாரமார்க்கத்திலே நானாவதிலேசங்களில் சாதிக்கப்பட்டவனாய் ஆபத்தை யடைந்தபேர்களையும் விட்டுவிட்டுத்திரும்பவும் நூதனமாக உண்டானபேர்களைக்கிரகித்துக்கொண்டு சோகத்தையும், மோகத்தையும், தேகத்தையும், கோலாகலத்தையும், பயத்தையும், ரோதனத்தையும், சந்தோஷத்தையும், கானத்தையும் அடைந்து சம்சாரபாசத்தினால் கட்டுப்பட்டவனாய் சத்புருஷராலே விடப்பட்டவனாய் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தில் நின்று இத்தனை துக்கத்தை அனுபவிக்கிறது போலும் ஒழியாமலிருக்கிறான். எந்தவஸ்துவில் நின்றும் இந்தச் சராசராத்மகமான பிரபஞ்சம் உண்டாகிறதோ அந்தவஸ்துவே பிரவிர்த்தி மார்க்கத்துக்கு அக்கரையாகச் சொல்லுவார்கள் சந்தியாகிகளாயும், முனிகளாயும், விஷயானுபவத்தில் நின்றும் ஒழிந்தமனதை யுடையவர்களாய் மிருக்கிறவர்க ளடைகிற

அந்த யோகமார்க்கத்தைச் சம்சாரியான புருஷன் அடையாமல் பிரம்மித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ராஜரிஷிகள் திக்கெஜங்களைச் சயித்தவானானாலும் அந்த யோகமார்க்கத்தை யடைந்தவர்களில்லை. எதினாலென்றால் இது என்னுடைய பூமியென்று ஒருத்தரோ டொருத்தர் விரோதித்து யுத்தபூமியிலே அடிப்பட்டு இறந்து போனார்கள். பூர்வகர்மத்தை அனுசரித்து துக்கங்களை அனுபவித்து அந்தத்துக்கத்தில் நின்றும் மகாபிரயாசையினாலே விடுபட்டவனும் திரும்பவும் இந்தப்பிரகாரமே பிரவிர்த்தி மார்க்கத்திலே யிருந்துகொண்டு சம்சார துக்கத்தை அடைகிறான். இந்தப்பிரகாரமே சொர்க்க லோகத்தை யடைந்திருக்கிறவனும் தன்னுடைய புண்யசேஷத்தினாலே திரும்பவும் பூலோகத்தில்சம்சாரத்திலே உற்பத்தியை அடைகிறான். ரிஷபராஜகுமாரனாயும், ராஜரிஷியாயும், மகாத்மாவாயுமிருக்கிற பரதனுடைய மார்க்கத்தை வேறொரு ராஜாவானவன் மனதிலே நினைக்கவும் வல்லமையுடையவனாய் மிருக்கமாட்டான்.

அவனது மனோகரங்களாயும் விடக்கூடாததுகளாய் மிருக்கிற பாரியாபுத்திராதிகளையும் சுகதுக்கங்களையும் ராச்சியத்தையும் இதுகளை யெல்லாம் பகவானிடத்திலே ஆசையை யுடையவனாய் எவ்வளவு வயதிலேதானே விட்டு விட்டான். தேவதைகளாலே பிரார்த்திக்கத் தக்கவனாயும் தயையுடனே கூடின கடைச்சத்தை யுடையவனாய் மிருக்கிற மகாஸ்சமியையும் இச்சியாமற்போனா னென்கிறது உசிதமல்லவா, அதேனென்றால் பகவானுடைய சேவையினாலே ஆசையையும் மனதையும் உடையவனாயும் மகான்களாய் மிருக்கிற பேர்களுக்கு மோட்சபலமும் அப்பிரயோசகமன்றோ நியந்தாவாயி ருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியின் பொருட்டுப் பிரணாமமென்று உதார மானவசனத்தை யாதொருபரதன் மிருகஜன்மத்தை விட்டு விடுகிறபோது சொன்னாரோ அப்படிப்பட்ட பரதனுடைய மார்க்கத்தை எந்தராஜாதான் அனுசரிக்கமாட்டான் யாதொருத்தன் அந்த பரதனுடைய மங்களகரமான சரித்திரத்தைக் கேட்கிறானே அவன் பரமாத்மாவின் வினிடத்தில் நின்றும் தனக்கு வேண்டிய நன்மைகளையடைவான்.

ப தி வ ண ந் தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

வடிவுவாய்ந்த பரதன்வம்சத்தினி
விடியேறென்னப் பிறந்தவிராஜினி
படியின்மீதவர் பண்பாங்கீர்த்திதனை
அடைவுடன்வரு ணித்ததறைகுறாம்.

அந்த பரதனுடைய வங்கிஷத்திலே பிறந்த இராஜாக்களுடைய கீர்த்திகளை வானிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்தே ! பரதனுடைய பிள்ளைக்குப் புத்திரனுனவன் சுமதியென்று சொல்லப்படுவன் ரிஷபதேவருடைய மார்க்கத்தை யனுசரியாநின்ற சுமதியைப்பார்த்துச் சத்புருஷானுக்கு விரோதிகளான சிலபாஷண்டிகள் பாப ஏதுவான தங்களுடைய புத்தியினாலே கலியுகத்தில் தேவதாசுத்தென்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டாத புத்ததேவதை அவதாரமென்று எண்ணப்போகிறார்கள் அந்த சுமதிக்குத் துருவேசனை யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே தேவதாசுத்தென்று ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். தேவதாசுத்துக்கு ஆசுரியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் தேவததிமுன்னென்கிற புத்திரன் பிறந்தான், அந்ததேவததிமுன்னென்கிற வனுக்குத் தேவமதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பரமேஷ்டியென்கிற புத்திரனுண்டானான், அந்தப் பரமேஷ்டிக்குச் சிவலையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பிரதிகளென்கிற புத்திரன் பிறந்தான், அந்தப் பிரதிகளென்கிற ராஜா வெகு பேருக்கு வேதாந்த விஷயத்தை உபதேசம்பண்ணி அந்த வுபதேசத்தினால் தானும் பரிசுத்தனாய் மகாபுருஷனுன விஷ்ணுவைப் பிரத்தியட்சமாகவே யனுபவித்தான், அந்தப் பிரதிகளனுக்குச் சுவர்க்கலை யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பிரதிகர்த்தாவென்றும் எக்கிய பிரயோகத்தில் சமர்த்தர்களாய்மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், பிரதிகர்த்தாவுக்கு ஸ்தூதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் வியோகமென்றும், பூமாவென்றும், இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், பூமாவுக்கு ரிஷிகுலஸியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே உத்தேதன்பிறந்தான், அந்த உத்தேதனுக்குத் தேவகுலஸியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பிரஸ்தாவன் பிறந்தான், பிரஸ்தாவனுக்கு விசுச்சையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் விபுவென்கிற பிள்ளை பிறந்தான், விபுவுக்குப், பராகியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பிருதுவேஷணன் பிறந்தான், பிருதுவேஷணனுக்கு ஆசுதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் நந்தன் பிறந்தான், நந்தனுக்குப் பிரதி புத்திரையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஜகத்ராட்ச னுர்த்தமாகக் கிரகிக்கப்பட்ட சத்துவகுணத்தை யுடையவனுன சாட்சாத் பகவானுடைய அம்சமாக புருஷசிரேஷ்டனுன கேயனென்று பிரசித்தையுமிருக்கிற ஒருபிள்ளை பிறந்தான், அந்தகேயன் பிரம்மானுபவத்தை யுடையவனாயிருந்தாலும் அகங்காரத்தை விட்டவனாகவேபூமியை ரக்ஷித்தான்.

வாராய் பரிஷித்தே ! அந்தக்கேயனுடைய விஷயமான கதைகளைப் பெரியோர்கள் மேன்மையாகச் சொல்லுகிறார்கள் லோகரட்சகரான பகவான் தாம்பிரதி ஸ்லோபரா யிருந்தாலும் யாதொரு கேயனிடத்தில் பிரீதியையடைந்தாரோ அப்படிப்பட்ட கேயனைகர்மங்களினாலே எவன் தான் அனுசரிக் கப்போகிறான், அந்தகேயனுக்கு செயந்தியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே சித்திராதனென்றும், மிருகநாதியென்றும், அவரோதன எனன்றும், மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், சித்திராதனுக்கு ஊரணையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே சம்பிராட்டென்கிறவன் பிறந்தான், சம்பிராட்டிக்கு உத்கலையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே மரீசிபிறந்தான், மரீசிக்குப் பிந்துவதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பிந்துமான் பிறந்தான், பிந்துமானுக்குச் சகாயென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தி

லே மதுவென்கிறவன் பிறந்தான், மதுவுக்கு 'சுமனசியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் வீரவிரதன் பிறந்தான், வீரவிரதனுக்குப் பொசையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் மன்னியு வென்றும் பிரமன்னியு வென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், மன்னியுவுக்குச் சத்திய நென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பவனன் பிறந்தான், பவனனுக்குத் தோஷையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் துவஷ்டாபி நந்தான், துவஷ்டாவுக்கு விரோசனையினி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் விரசன் பிறந்தான், விரசனுக்கு விஷ்டபதா யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் சதசித் துமுதலான் நூறுபிள்ளைகளும் ஒருகன்னிகையும் உண்டானார்கள், அந்தவிரசன் விஷயமாக இந்தசுலோகம் சொல்லப்பட்டது பிரிய விரதனுடைய வங்கி சத்தில் கடைசியிற் பிறந்த விரசனுனவன் அந்தவம்சத்தை மிகவும் கீர்த்தியினாலே அலங்கரித்தான்.

ப தி னு ர வ து அ த் தி யா ய ம்.

சுலீ வ்ருத்தம்.

சுசுலதீவுகண் மத்தியிற்றங்கடும்
மகமேருவின் நன் மட்சியும்பூமியாம்
மொகுட்டித்தாமரை பூவின்மொகன்னு
பகட்டும்வாநிக்கப் படுகின்றதாமரோ.

சுசுலதீவுகளுக்கும் மத்தியிலே யிராகின்ற மகம்மேரு வினுடைய நிலையும் பூமியாகிற தாமரைக் சுமலத்தினுடைய மொகுட்டும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே ! எந்தமட்டுக்கும் சூரியன் பிரகாசிக்கிறானோ சந்திரன் சுக்கில பட்சத்திலேயும் கிருஷ்ண பக்ஷத்திலேயும் நக்ஷத்திர க்ஷணங்களுடனே கூட எந்தமட்டுக்கும் காணப்படுகிறானோ அந்தப் பூமண்டலத்தினுடைய விஸ்தாரம் அவ்வளவென்று உம்மாலே சொல்லப்பட்டது அந்தப் பூமண்டலத்திலேயும் பிரியவிருதனுடைய தேர் பண்டிகளினாலே உண்டாக்கப்பட்ட பள்ளங்களினாலே சப்தசாகரங்களும் அந்த சப்தசாகரங்களினாலே செய்யப்பட்ட தீவுகளுடைய விபாகமும் உம்மாலே சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது இதையெல்லாம் நான் பிரமாணங்களினாலேயும் லக்ஷணங்களினாலேயும் சவிஸ்தாரமாக அறியவேணு மென்றிச்சிக்குறேன் பகவானுடைய ஸ்தூலரூபமாயும் சுயம்பிரகாசமாயு மிருக்கிற வாகதேவனிடத்தில் என்மனதை நிறுத்துகைக்கு யோக்கியமாகும்படி அவனுடைய ஸ்தூலரூபத்தை எனக்கு விசிதமாகச் சொல்ல வேணுமென்று பரிஷித்துவினுலே பிரஸன்னம் பண்ணப்பட்டதற்கு சுசுயோகி சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்

வாராய் மகாராஜனே ! ஸ்ரீபகவானுடைய மாயாகுண ஐஸ்வரியமாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தின் ஸ்தான விசேஷங்களுடைய நாமரூபங்களினது அசித்யை வாக்கினாலே சொல்லுகைக்கு புருஷனுனவன் தேவதைகளுடைய ஆபுசைப்பெற்றிருந்த போதைக்கும் சமர்த்தனாகமாட்டான் ஆனபடியினாலே பிரதானங்களாயிருக்கிற பூகோளவிஷயங்களை நாமத்தினாலேயும் ரூபத்தினாலேயும் பிரமாணத்தினாலேயும் லட்சணங்களினாலேயும் வியாக்கியானம் பண்ணுகிறோம் பூமண்டலமாகிற கமலத்துக்கு இதழைப்போலொத்த சப்ததீவுகளுடைய மத்தியிலே யொருசம்புத்தீவுண்டு. அந்தத்தீவு இலட்சம்யோசனைவிஸ்தாரமாயும் சமமாயும் நாமரையிலேயோலேயு மிருக்கும். அந்தச் சம்புத்தீவு மத்தியிலே ஒன்பதினாயிரம்யோசனை விஸ்தாரங்களான ஒன்பது வருஷங்களாகிய பூமியினுடைய கண்டங்கள் ஒவ்வொன்று ஒன்பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரத்தை யுடையதாகளாயும் எட்டுமரியாதா பருவதங்களாலே பிரிக்கப்பட்டதாகளாயும் இருக்கிறதிகள். அந்தவருஷத்துக்குள்ளே இளாவிரதமென்கின்ற வருஷம் மத்தியிலே யிருக்கும். யாதொரு இளாவிரதமென்கிற வருஷத்தினுடைய மத்தியிலே குலபர்வதங்களுக்கெல்லாம் இராஜாவாயும் சுவர்ணமாயு மிருக்கிற மேருபர்வதமானது அந்த வருஷத்துக்குச் சரியான அளவையுடையதாயும் இந்தப்பூமியாகிய பத்மத்துக்குக் கர்ணிகாகாரமாயு மிருக்கிறது அந்தமகா மேருவானது சிரசிலே முப்பத்திராயிரம் மோசனை விஸ்தாரத்தோடு கூடினதாயும் பூமிக்குள்ளே பதினாயிரம் யோசனைப்பிரமாணம் புதைமானமும் பூமிக்கு வெளியிலே எண்பதினாயிரம் உயர்ச்சியுடனே கூடினதாகக் காணப்படுகிறது இந்தப் பிரகாரம் இலட்சம் யோசனைப் பிரமாணம் மேருபர்வதம். இளாவிரத வருஷத்துக்கு வடக்கே கொஞ்சதூரத்தில் நீலமென்றும் சுவேதமென்றும் கிருங்கவானென்றும் மூன்றுபர்வதங்கள் ரம்மியகம் இரண்மயம் குருவென்னப்பட்ட மூன்றுவருஷங்களுக்கும் மரியாதா பர்வதங்களாய்ப் பூர்வகாலத்திலே தீர்க்கங்களாயும் இருபுறத்திலேயும் லவணசமுத்திரத்தை அகழிகளாக யுடையதாகளாயும் இரண்டாயிரம் யோசனை விஸ்தாரத்தோடு கூடினதாகளாயும் ஒவ்வொரு பர்வதங்கள் பூர்வபர்வதங்களைக் காட்டிலும் உத்தரோத்திரங்களான பர்வதங்கள் பத்திலொரு பங்குக்குக் கொஞ்சமிருதியான அமிசத்தால் நீட்டத்திலே குறைந்ததாகளாயிருக்கும் இந்தப்பிரகாரம் இளாவிரதத்துக்குத் தெற்கே கொஞ்சதூரத்தில் நிஷதமென்றும் ஏமகூடமென்றும் இமாலயமென்றும் மூன்றுபர்வதங்கள் கிழக்காக நீண்டதாகளாயும் நீலாதிபர்வதங்களோடு சமானமான விஸ்தாரத்தை யுடையதாகளாயும் பதினாயிரம் யோசனை யுயர்ச்சியுடனே கூடினதாகளாயும் அரிவருஷம் கிம்புருடவருடம் பாரதவருஷம் இம்மூன்றுவருஷத்துக்கு மரியாதா பர்வதங்களாக நிற்கிறதிகள்.

அந்தப்பிரகாரமே இளாவிரத வருஷத்துக்கு மேற்காகவும் கிழக்காகவும் மாலியவான் கெந்தமாகன மென்கிற இரண்டு பர்வதங்கள் வடக்குத்திக்கு

கிலே நீலபர்வதம் போல் நீண்டதாயும் தெற்குத்திக்கிலே நிஷதபர்வதம் போல் நீண்டதாயும் இரண்டாயிரம் யோசனை விஸ்தாரத்துடனே கூடினதாகளாயு மிருந்துகொண்டு கேதுமாலம் பத்திராசலம் என்கிற இரண்டு வருடங்களுக்கு மரியாதா பர்வதங்களாக நிற்கிறதிகள். மந்தரமென்றும், மேருமந்தரமென்றும், சுபராசலமென்றும், குமுதமென்றும்நாலுபர்வதங்கள் பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரம் உயர்ச்சியுடனே கூடினதாகளாய் மேருவுக்கு நாலுதிக்கிலேயும் அதற்குப்பிடிப்பாகப் பண்ணப் பட்டிருக்கிறதிகள் இந்த மந்தரமுதலான நாலுபர்வதங்களிலேயும் குதமென்றும், செம்புவென்றும், கதம்பமென்றும், நெக்குரோத மென்றும் நாலுவருஷ சிரேஷ்டங்கள். இந்த நாலுபர்வதங்களுக்கும் துவசங்கள் போலே ஆயிரத்தொருதூறு யோசனை யுயர்ச்சியுடனே கூடினதாகளாயும் அவ்வளவு விஸ்தாரங்களை யுடையதாகளாயுமிருக்கிறதிகள். வாராய் பரதசிரேஷ்டனே ! நூறுயோசனை விசாலத்தோடு கூடினதாகளாயும் பால் மது கரும்பு இதகளுடைய ரசத்தினால் பூர்ணமான ஜலங்களையுடையதாகளாயும் நாலுமடுக்களுண்டா யிருக்கிறதிகள் அந்த மடுக்களிலே யிராநின்ற ஜலங்களைப் பானம் பண்ணுகின்ற உபதேவகணங்கள் சுவாபிகங்களான யோக அயிஸ்வரியங்களைத்தரித்திருக்கிறார்கள். நந்தனமென்றும், சயித்திராதமென்றும் வயிப்பிராசிக மென்றும் சர்வதோபத்திர மென்றும் நாலுதேவவுத்தியானவனங்க ளுண்டாகிறதிகள் அந்ததேவவுத்தியானவனங்களில் தேவஸ்திரீகளுக்கெல்லாம் பூஷணங்களான ஸ்திரீகளுடைய கூட்டங்களுக்குப் பதியான தேவசிரேஷ்டாளான பேர்கள் உபதேவகணங்களினால் கானம் பண்ணப்பட்ட மகாத்துமியத்தை யுடையவர்களாய் லீலைபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மந்தரபர்வதத்தினுடைய சிரசிலே ஆயிரத்தொரு நூறுயோசனையுயர்ச்சியுடனே கூடின தேவகுத விருட்சத்தினுடைய சிரசில் நின்றும் பர்வதசிகரம் போல் பருத்ததாகளாயும் அயிரத்தத்தோடே சமானமாயுமிருக்கிற பழங்கள் விழுவின்துகள்.

அப்படி விழாநின்ற பழங்களினது அதிமதுரமாயும் பரிமளத்தோடு கூடினதாயுமிருக்கின்ற ரசமானது அருண ரசோதமென்று பெயரையுடையதான நதியாக மந்தர பர்வதசிகரத்தில் நின்றும் விழுந்து இளாவிருதவருடத்திற்குக் கிழக்காக ஓடுகின்றது அந்த அருண ரசோதத்தினுடைய தீர்த்தபானத்தினால் பார்வதியினுடைய பரிசாரிகைகளான ஏட்ச ஸ்திரீகளுடைய சரீரஸ்பரிசத்தினால் சுகந்தத்தையுடையதாய் வாயுவினால் பத்துயோசனை விஸ்தாரம் பரிமளிக்கின்றது இந்தப்பிரகாரம் அத்தியந்தம் உயரத்திலிருந்து விழுவதினால் சிதறாநின்ற அதிசுட்சுமங்களான பீசங்களையுடையதாகளாயும்கெசம்பிரமாணங்களாயு மிருக்கிற சம்புபலன்களினுடைய ரசத்தினால் சாம்புநதியென்று பிரசித்தமான ஒருநதி பதினாயிரம்யோசனை உயர்ச்சியுடனே கூடின மேருமந்தர சிகரத்தில் நின்றும் பூமியில் விழுந்து தெற்காக இளாவிருதவருடத்தில் எவ்வளவுதூரம் பிரவகிக்கிறதோ அந்தமட்டுக்கும் உபயதிரங்களிலே யுமிருக்கிற மிருத்திகையானது அந்தச்சாம்புநதி ஜலத்தினாலே நனைக்கப்பட்டு வெய்யலில் கார்தியினுடைய சம்பந்தத்தினாலே யுண்டானபாகத்தினால் தேவ

ஜனங்களுக்குப் பூஷணமான சாம்புரத மென்னப்பட்ட சுவர்னமாகநிற்கிறது அந்தச் சாம்புரத சுவர்னத்தைத் தேவர்கள் முதலானவர்கள் ஆபரணங்கள் செய்து தரித்துக்கொள்ளுகிறார்கள் சபராசுவ மென்னப்பட்ட பர்வதத்திலே கதம்பவிருட்சமுண்டு அந்த விருட்சத்தினுடைய பொந்துக் களில் நின்றும் பிரவதித்துக்கொண்டு ஐந்துமார் பருமனோடுகூடின ஐந்துமதுதாரைகள் சப ராசுவ சிகரத்தில் நின்று விழுந்து மேருவுக்கு மேற்காக இளாவிருதவருடத் தைப் பரிமளிக்கச் செய்கிறது அந்த மதுதாரைகளைப் புசியாநின்ற பேர்களை யுடைய மூச்சினிலே நூறுயோசனை நூரம் பரிமளிக்கச் செய்கின்றது.

இந்தப் பிரகாரம் குமுத பர்வதத்திலே முளைத்திராகின்ற சதல்விச மென்று பிரசித்தமான வடவிருட்ச முண்டு அதினுடைய அடிக்கிளைகளில் நின்றும் பிரவதியா நின்ற பால், தயிர், நெய், மது இதுகளுடனேகூடின அன் னம், வஸ்திரம், மஞ்சள், ஆசனம், ஆபரணம் இது முதலான சர்வகாமியங் களையும் கரவாநின்ற நதங்கள் குமுத பர்வதத்தினுடைய சிகரத்தில் நின்றும் விழுந்து வடக்காக இளாவிருதவருடத்துக்கு வடவண்டை பக்கத்தில் இருக் கிற பேருக்கு அனுபோகத்துக்கு யாக்யமாய் யிருக்கிறது அந்த மதுதாரை களை அனுபவியா நின்ற பிரஜைகளுக்கு ஒருக்காலும் நரை; திரை மூப்பு சாக் காடு இதுகள் நீங்கி சுகமே உண்டாயிருக்கும் குரங்கம், குரவகம், குகம்பம், வைகங்கதம், சித்திரகூடம், சிசிரம், பதங்கம், ருசகம், ரிடதம், சிவிவாசம், கபி லம், கங்கம், வைரேயம், சாருதி, அமுசம், ரிடபம், நாகம், களாஞ்சனம், நாரதம் முதலான உபபர்வதங்கள் பூமிக்குக் காணிக்கை போலே யிருக்கிற மேருவுக்குக்கேசங்கள் போலே மேருவினுடைய மூலப்பிரதேசத்தில் நாலன் டையிலேயும் பண்ணப்பட்டிருக்கிறதிகள் சடமென்றும் தேவகூடமென்றும் இரண்டு பர்வதங்கள் மேருவுக்குக் கிழக்காக பதினெண்ணாயிரம் யோசனைப் பிரமாணம் வடக்காக நீண்டதுகளாய் இரண்டாயிரம் யோசனைப்பருமம் உயர்ச்சியுடனே கூடினதுகளாயிருக்கிறதிகள் இந்தப்பிரகாரம் மேருவுக்கு மேற்காக நவமென்றும் பரீரியாத்திசமென்றும் இரண்டு பர்வதங்களுண்டா யிருக்கிறதிகள் மேருவுக்குத் தெற்காகக் கயிலாசமென்றும் கரவீரமென்றும் இரண்டு பர்வதங்கள் கிழக்காக நீண்டதுகளாயிருக்கிறதிகள்.

இந்தப் பிரகாரமே மேருவுக்கு வடக்காகத் திரிசுருங்கு மென்றும் மகர மென்றும் இரண்டுபர்வதங்க ளுண்டாயிருக்கிறதிகள் இந்த இரண்டு பர்வதங் களிலேயும் பரிஸ்தரணம் பண்ணப்பட்ட அக்கினிபோலே நான்கு பக்கத்தி லேயுஞ் சுவர்னபர்வதமான மகாமேரு பிரகாசிக்கிறது மேருவினுடைய சிர சிலே பகவானான பிரம்மாவுக்கு மத்திய தேசத்திலே செய்யப்பட்டதாய்ப் பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரத்தோடு கூடினதாய் சமமாய் சதுரஸ்ரமாய் சாதகும்பி யென்று ஒருபட்டணத்தைச் சொல்லுவார்கள் அந்தசாதகும்பி பட்டணத்தைச்சுற்றி நாலுபுறத்திலும் அஷ்டலோகபாலாளுக்கும் அவான வாளுடைய ரூபத்தினாலே இரண்டாயிரத்தைநூறு யோசனை விஸ்தாரத் தோடு கூடின உபரகரங்கள் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

கலி விரூத்தம்.

சொர்னமேருவைச் சூழ்ந்தநாற்றிக்கினும்
வானகங்கை வரவுமிளாவிருத
வருடத்தில்ருத்ரனாற் செய்வடிவுசங்
கர்ஷணவிகோபாசனமுகழுவாவம்.

மேருவுக்கு நாலுதிக்கிலேயும் கங்கையினுடைய வரவும் இளாவிருத வருடத்திலே ருத்திரனால் செய்யப்பட்ட சங்கர்ஷண விகோபாசனமும் சொல்லப்படுகிறது

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிக்ஷித்தே ! யாதொரு சாதகும்பி யென்கிற மேருமத்தியிலிரா நின்ற பிரம்மாவினுடைய பட்டணத்தில் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய எக்கி யத்தில் திரிவிக்கிரமாவதாரம் பண்ணி பாதத்தினால் அளவாநின்ற விஷ்ணுவி னுடைய இடதுகால்பெருவிரல் நகத்தினால் பிளக்கப்பட்ட வூர்துவமான அண்டபித்தியினுடைய ரந்தரத்தினால் உள்ளே பிரவேசிக்கப்பட்ட அண்டத் துக் கப்புறப்பட்ட ஜலங்க்வினுடைய தாரையானது அந்த பகவானுடைய பாதாவிந்த பிரட்சானத்தினால் பாதசம்பந்தியான குங்குமமாகிற செவந்த கேசரங்கினால் ராகயுத்தமாகப் பண்ணப்பட்டு பாபங்களைப் போக்கடியா நின்ற ஸ்நானபானத்தை யுடையதாயும் நிர்மலமாயும் பகவானுடைய பாதத் தில் உண்டாகையால் விஷ்ணுபதியென்கிற நாமத்தையடைந்து யுகாயுகங் களான ஆகாயத்தினுடைய சிரசில் ஆவிற்பவித்து விஷ்ணுபதத்தில் தீரனாயும் பரமபாகவதனாயு மிருக்கிற உத்தானபாதனுடைய குமாரனான துருவன் நாரா யணனுடைய சரணர விந்தோதகமென்று அந்த கங்கையை மூன்று சந்தி களிலேயும் பக்தியினால் இளகிப்போதாநின்ற இருதயத்தை யுடையவனாய் பத்ம முகுளம்போலொத்த இரண்டு கேத்திரங்களில், நின்றும் பெருகாநின்ற ஆனந்த பாஷ்பத்தினுடைய திவ்லையினால் பிரகாசிக்கப்பட்ட ரோமாஞ்ச சமூ கத்தையுடையவனாய் சிரசினால் பரியாநிற்கினான் அந்த கங்கையினுடைய பிர பாவத்தை யறிந்த சப்தரிஷிகள் நம்முடைய தபசுக்கு பலமிதவேயென்று சாட்குன்னியத்தோடு கூடினவரான வாசுதேவனிடத்தில் ஒழிவில்லாத பக்தி யினாலே பலார்தரத்தை அபேட்சியாமலிருக்கிற ஆத்மக்கியானத்தை 'யுடைய வர்களாய் இப்பவும் ஜடபாரங்களால் வகிக்கின்றார்கள்.

அந்த கங்கையானது லோகத்தில் நின்றும் ஆகாசமார்க்கமா யிறங்கி பிரம்மாவினுடைய சிரகத்தில் விழுந்து அவ்விடத்திலிருந்து நாலுப்பிரகா ரமாக பேதிக்கப்பட்டிச் சிதையென்றும் அளகநரத்தையென்றும் சட்டசுவென் றும் பத்திரையென்றும் நாலுநாமங்களையுடையதாய் நாலுதிக்கிலேயும் பிர

வகித்துக்கொண்டு நதங்கள் நதிகள் இதுகளுக்கெல்லாம் பதியான சமுத்திரத்திற் பிரவேசிக்கின்றது. அதுகளில் சிதைபென்பது பிரம்மாவினுடைய கிரகத்துக்குக்கிழக்காக மேருவுக்குச்சுமானமான கேசராதி பர்வதங்களினுடைய சிகரங்களிலிருந்து கிழக்கே பிரவகித்துக் கெந்தமாதன பர்வதத்தினுடைய சிகரங்களில் விழுந்து பத்திராக வருடத்தை வியாபித்து கிழக்குத் திக்கிலே யிராநின்ற சமுத்திரத்திற் பிரவேசிக்கின்றது. பத்திரையென்பது மேருசிகரத்திற்கு வடக்காக விழுந்து நீலபர்வதத்தினுடைய சிகரத்தில் நின்றும் சுவேத பர்வதத்தினுடைய சிகரத்தைத்தாண்டி. சிருங்கவானுடைய சிகரத்தில் நின்றும் கீழேபிரவகித்து வடக்குத்திக்கிலே லவண சமுத்திரத்தில் பிரவேசிக்கின்றது. சுட்சக வென்பதும் மாலிவானுடைய கிரகத்தில் நின்றும் விழுந்து அங்கிருந்து கேதுமால வருஷத்தில் விழுந்து மேற்குத்திக்கிலே லவணசமுத்திரத்திற் பிரவேசிக்கின்றது. அளகந்தை பென்பது மேருவிலேயிராநின்ற பிரம்மாவினுடைய கிரகத்திற்குத்தெற்கே அனேக பிரகாரங்களான கிரிசிகரங்களை அதிகிரமித்து ஏமகூடம் இமாலயம் இதுகளுடையசிகரங்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு பாரதவருடத்தில் விழுந்து தட்சணதிக்கில் சமுத்திரத்திற் பிரவேசிக்கின்றது.

பாரதவருஷமே கர்மசித்திக்கு சேஷத்திர மாகின்றது மற்ற எட்டு வருஷங்களும் புண்ணிய சேஷத்திரத்தினுடைய வுபயோக ஸ்தானங்களா யிருக்கின்றது அந்த பாரதவருடம் தவிர இதரவருடங்களில் தெய்வ மானத்தினால் பதினாயிரவருடம் ஆயுசையுடையவளாய் முடிவிலே கெர்ப்பத்தை யுடையவளான ஸ்திரீகளை யுடையவளாய் மிருக்கிற புருடாளுக்குக் காலம் திரேதா யுகத்தோடு சமானமாகவே யிருக்கும் இந்தவொன்பது வருடங்களிலேயும் புருடோத்தமரான ஸ்ரீமந்நாராயணன் அந்தந்த புருடனை அனுக்கிரகிக்கிற தின் பொருட்டு சன்னித்தியும் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் இளாவிருதவருடத்திலேயோ வென்றால் பகவானுருத்திரன் ஒருவனே புருடன், வேறே ஒரு புருடன் பார்வதியினுடைய சாபநிமித்தியத்தை அறிந்தவனாய் அங்கே பிரவேசிக்கிறதில்லை யாதொரு இளாவிரதத்தில் பிரவேசிக்கப் போகிறவன் ஸ்திரீ ஜன்மத்தை யடைவானென்று மேலே சொல்லப்போகிறோம் பார்வதி நாதனான ருத்திரன் புருடோத்தமருடைய நாலாம் வியூகமாயும் சகசிருஷ்டிக்குக் காரணமாய் மிருக்கிற சங்கர்ஷண மூர்த்தியைத் தன்னுடைய சமாதியினால் சன்னிதானம் பண்ணி வைத்துக்கொண்டு இந்த மந்திரத்தைச் செபித்துப் பூசிக்கின்றார்.

யாதொரு மகாபுருடனான வாசுதேவனை இந்த சகத்தினுடைய வற்பத்தி ஸ்திதி சங்கரங்களுக்கு ஏதுவாகவும் சொல்லுகிறார்கள் அப்படிப்பட்ட பகவானுக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன் சத்துவாதி குணங்களினுலே பூர்ணமான விக்ரகத்தை யுடையவனாயும் மகத்தத்துவ அபிமானியாயும் விக்கியானத்திற்கு இருப்பிடமாயும் அரசனாகிய மிருக்கிற பிரம்மாவானவர் யாதொரு சங்கர்ஷண மூர்த்தியினிடத்தில் நின்றும் பிறந்தானோ அந்தப்பிரம்மா வினி

டத்தில் நின்றும் உற்பத்தியுடையவனான நான் சத்துவாதி குணத்தையுடைய தான் அகங்காரத்தினுலே வைகாரிக மென்னப்பட்ட இந்திரிய அபிமான தேவதையையும் தாமசமென்னப்பட்ட பூதவர்க்கத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறோனோ அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவுக்குப் பிரணமம் வலையிலேய்கப்பட்டபட்சிகள் போலே மகத்தத்துவமும் அகங்காரத்தத்துவமும் வைகாரிக தாமசங்கள் இதுகளாலே நாங்கள் எந்தப்புருடனுடைய வசத்திலே யிருந்து கொண்டு எவனுடைய அனுக்கிரகத்தினுலே இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறோமோ அப்படிப்பட்ட பகவானுக்குப் பிரணமம் இந்தப்பிரகாரம் சங்கர்ஷண மூர்த்தியை ருத்திரனுனவர் இளாவிருத வருடத்திலே பிரதிதினமும் உபாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

உந்துநான்கு பாரிசங்களிலேயும்
அந்தந்தவருடங் கனிலார்த்திமே
நந்துபாசியங்க ளானநன்னுதர்கள்
இந்துநேரினின் னுரென்றியம்புவாம்.

நாலுபாரிசங்களிலேயும் அந்தந்த வருடங்களிலேயு மிராநின்ற வுபாசியங்களான பகவன் மூர்த்திகளும் உபாசகர் இன்னு ரின்னொரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிஷித்தே ! பத்திராக வருடத்திலே தர்மனுடைய பிள்ளையான பத்திரசிரவசம் அவனுடைய சேவகாளுக்குள்ளே முக்கியமன புருஷானும் சாஷ்நாத பகவானுன் வாசுதேவனுடைய சிரேட்டமாயும் தர்ம சரூபமாய் மிருக்கிற அயக்கீவ மூர்த்தியை வுத்கிருஷ்டமான சமாதியினுலே சன்னிதானம் பண்ணுவித்துக் கொண்டு இந்த மந்திரத்தைச் ஜபித்துக்கொண்டு பசுணைப்பண்ணுகிறார்கள்.

பத்திர சிரவச வாக்கியம்.

கியானசக்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும் தர்மபிரவர்த்தகராய் மிருக்கிற வாசுதேவனுக்குப் பிரணமமென்று மந்திரத்தையுடைய பொருள் பகவானுடைய ஸீலையானது ஆச்சரியகரமா யிருக்கின்றது இந்த ஜனமானது மறித்துப்போகா நின்றபாலுன புத்திரனையும் விருத்தான பிதாவையும் தகித்து விட்டுத்தான் வெகுகாலம் பிழைக்க வேனுமென்று இச்சையையுடைய அல்பசகத்தை அடைவதற்குப் பரம கர்மத்தையே மனதில்தியா

னம் பண்ணிக்கொண்டும் காலநுபமாயிருந்து கொண்டு சகலத்தையும் சங்காரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற பகவானைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதும் நன்றாய் அறிபயமாட்டாம லிருக்கிறது வாரீர் அரசரே! அத்தியாத்மக்கியான வான்களாயும் இருக்கிறபுருஷன் இந்தவுலகத்தை அறித்தியமாகச் சொல்லுகிறார்கள் அப்படியே பார்த்துக்கொண்டு மிருக்கிறார்கள் தமோருணப் பிரகரணை தயித்தியனால் யுகார்தகாலத்தில் அபகரிக்கப்பட்ட வேதங்களைப் பாதாளத்தில் நின்றகொண்டுவந்து அயக்கீவ அவதாரம்பண்ணி யாதொரு நிரவேதங்களை யாசியா நின்ற பிரம்மாவைப்பொருட்டு திரும்பவும் கொடுத்திரோ அப்படிப்பட்ட சத்தியசங்கல்பரான உமக்குப் பிரணமம்.

இந்தப் பிரகாரம் அரிவருஷத்திலேயும் பகவான் நரசிம்பரூபத்திலே சான்னித்தியம் பண்ணி யிருக்கிறார் பகவான் நரசிங்கரூபத்தைக் கிரகித்தது இன்னதற்காக வென்று மேல் ஏழாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்போகிறோம் அந்தபகவானுடைய இஷ்டமான நரசிங்கரூபத்தை மகாபாகவதஸூபத் தயித்தியானுடைய குலத்தைப் பாவனமாகப் பண்ணு நின்ற பிரகலாதன் அபேட்சையன்றிக்கே நரசிங்க ரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறேயொரு ரூபத்தை ஆச்சரியமாகக் கொள்ளாத பத்தியினிலே அந்த அரிவருஷத்திலே யிராகின்ற புருஷானோடு கூட வுபாசனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் இந்தமந்திரத்தை அவர்களும் செபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அப்படிப்பட்ட முகுந்தனுடைய சரித்திரமானது அசாதாரணமான வைபவத்தையுடையது கங்கைமுதலான தீர்த்தமோ வென்றால் அடிக்கடி ஸ்ரானாதிகளைப் பண்ணுகின்ற புருஷானுடைய சரீரத்திலே யுண்டான மலத்தை மாத்திரமே போக்கடியா நிற்கிறது உள்ளேயிராகின்ற ராகத்துவேஷாதிகளைப் போக்கடிக்கறதில்லை.

வாருங்கள் அசுராளே ! ஆசை, அகங்காரம், துக்கம், கோபம், மானம், காமம், பயம், தயிரியம், மனோவிபாதி இதுமுதலான பேய்க்குணங்களுக்கு மூலகாரணமாயும் உத்தரோத்தரமான ஜனனமரணங்களை உண்டாக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிற கிரகத்திலே ஆசுக்கியைவிட்டு ஒன்றினாலேயும் பயமில்லாத நரசிங்கனுடைய பாதாரவித்தத்தைப் பசுனைபண்ணுங்க ளென்று அசுராளேக் குறித்துப் பிரகலாதனன் சொன்னான் இந்தப்பிரகாரம் கேதுமால் வருஷத்திலேயும் பகவான் பிரத்தியுமனரூபத்திலே லட்சுமிக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையினிலே சம்வச்சரத்தினுடைய பெண்களான ராத் திரிகளுக்குப் பிள்ளைகளான பகல்களுக்குப் அபிமானிகளான தேவதைகளுக்கும் அந்தவருஷ பதிகளுக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையினிலே புருஷாயுசினுடைய பிரமாணத்தினிலே அகோராத்திரங்களுடைய சங்கையைப் பண்ணிக்கொண்டு சான்னித்தியம் பண்ணியிருக்கிறார் ரம்மியவருஷத்திலேயும் பகவானுடைய அத்தியந்தம் சிரேஷ்டமான மச்சியாவதார ரூபமானது அந்த ரம்மியகவருஷாதி பதியான மணுவுக்குப் பிரசன்னமா யிருக்கிறது அந்தமனு இப்பவும் மகாபத்தியாகத்தினிலே அந்தரூபத்தை ஆராதித்துக்கொண்டும் மந்திரத்தைச் ஜபித்துக்கொண்டு மிருக்கிறார் இரம்மியக

வருஷத்திலேயும் கூர்மரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பகவான் ஆவிற்பலித்திருக்கிறார் அந்தப்பகவானுடைய சிரேஷ்டமான கூர்மரூபத்தைப் பிறர்க்கணங்களுக்கு அதிபதியான அரியமாவானவன் அந்த இரம்மியகவருஷத்திலே யிராகின்ற புருஷானுடனே கூட வுபாசனைபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் உத்தர குருவருஷத்திலேயும் எக்கியரூபமான பகவானுனவர் வராகரூபியாய் ஆவிற்பலித்திருக்கிறார் அந்த எக்கியவராகரூபத்தை இந்தப் பூமிதேவி அந்தக்குருவருடத்திலே யிராகின்ற புருஷானுடனேகூட ஒன்றினாலேயும் தடையில்லாத பத்தியோகத்தினிலே பஜனைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் கியான சக்தியாதி முதலான குணங்களுடனே கூடினவனாயும் மந்திரங்களினாலேயும் தபங்களினாலேயும் ஸ்தோத்திரங் களினாலேயும் அறியப்படுகிறவராயும் பூபஸ்தம்பங்களையுடைய தான கிருதுக்களாலே ஆரதிக்கப் பட்டவராயும் எக்கியங்களைப் அவயவமாக வுடையவராயும் புருஷோத்தமராயும் கர்மங்களினாலே சக்தராயும் திரியுதராயு மிருக்கிற உமக்குப்பிரணமம் இந்தப் பிரகாரம் பூமி தேவியானவன் உத்தரகுருவினிடத்திலே எக்கியவராக ரூபியாயிருக்கிற பகவானை உபாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

பத் தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடி யாசிரியநீந்தம்.

சொல்லரியகிம்புருட வருடர்தன்னிற்
சந்தரமாம்ஸ்ரீராம மூர்த்திதன்னை
அல்லலின்றியனுமாரா லுபாசித்தாரென்
றறைந்ததலாற்பாரதன் வருடர்தன்னில்
பல்லோர்கள் துதிநார தேந்திராரானோர்
பகவன்நாராயணனைத் துதித்துமந்த
வல்லபாரதவருடத் துக்குச்சிரேஷ்டம்
வழுத்தியதும்வண்மையாய் வழுத்துவோமே.

கிம்புருட வருடத்திலே ஸ்ரீராமமூர்த்தியான பகவானுனவர் அனுமாராலே உபாசிக்கப் படுகிறாரென்றும் பாரத வருஷத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியானவர் நாரதமகாரிஷியாலே உபாசிக்கப்படுகிறாரென்றும் பாரத வருஷத்துக்குச் சிரேஷ்டமுஞ் சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

கிம்புருட வருடத்திலே கியானசக்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும், ஆதிபுருடராயும் லட்சுமணனுக்குத் தமையனாகியிருக்கிற சீதாராம மூர்த்தியினுடைய சரணாவிர்த்தங்களிலே மனதையுடையவராயும் பரமபாகவதராயுமிருக்கிற அனுமான் அந்த கிம்புருட வருடத்திலே யிராகின்ற புருஷா

ளோடு சர்வகாலத்திலேயும் நீங்காமலிருக்கிற பக்தியையுடையவராய்ப் பசுணை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார் மந்திரத்தினுடைய பொருள் ராகாதிகளி னாலே துதிக்கப்படாத விசத்தக்கியான சுருபமாயும் தன்னுடைய மகாத்மத் தினால் சத்வாதிருணாதாரியங்களான சாக்ரதி அவஸ்தைகளில்லாதவராயும் சுயம்பிரகாசராயும் மிருத்தகாந்தியை யுடையவராயும் யோகத்தினாலே பிறந்த கியானத்தினால் அறியத்தக்கவராயும் கர்மமூலங்களான நாமரூபங்களில்லாத வராயும் அகங்கார மமகரமில்லாதவராயுமிருக்கிற அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சரணமாக வடைகிறேன் இந்தப்பிரகாரம் கிம்புருடவருடத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த் தியான ஹரீயை அனுமார் உபாசனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்.

பாரத வருஷத்திலேயும் பகவானான நாராயணர் கல்ப்பாயுசான பரியந் தம் விருத்தியையடையாகின்ற தர்மக்கியானம் வயிராக்ஷியம் அயிஸ்வரியம் இந்திரிய நிக்கிரகம் மனோநிக்கிரகம் பரமாத்ம் சொரூபக்கியானம் இது களையுடையதான தபசை தயையினால் ஆத்தமக்கியானிகளுக்கு அனுக்கிரகத் தின் பொருட்டு ஒருவராலேயும் அறியப்படாத அந்தப்பகவானைக் கியான சக்திமுதலான குணங்களையுடையவரான நாரதர் வர்ணசிரமங்களையுடைய வர்களாயும் பாரத வருஷத்தில் இராகின்று மிருக்கிற பிரஜைகளுடனேகூட பகவானுலே சொல்லப்பட்டது களான சாங்கியயோகங்களினால் பகவத்பிர பாவ உபதேசத்தை யுடையதான பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரத்தைச் சாவர்ணி மனுஷுக்கு உபதேசிக்கப்போகிறவராய்ப் பரமமானபக்தியுடனே உபாசிக்கிறார் கியானசக்திமுதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயும் சாந்தியைச் சபாவ மாக வுடையவராயும் தேகாபிமானத்தை யொழிந்தவராயும் அகிஞ்சுளென் னப்பட்ட ஏழைகளுக்குத் தனமாயும் கியானிகளுக்குப் பரமகுருவாயும் ஆத் மானுபவ பிஷ்டாளுக்கு அதிபதியாயும் நரநாராயணரூபத்தினால் அவதரித் திருக்கிற சவாயிக்கே பிரணாமம் இந்தப்பிரகாரம் பாரதவருடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணரை நாரதமுனியானவர் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

இந்த பாரதவருடத்தில் வெகுபிரகாரங்களான நதிகள் பர்வதங்கள் உண் டாயிருக்கிறதிகள் எப்படியென்றால் மலயமென்றும், மந்திரபிரஸ்தமென்றும், மைகாகமென்றும், திரிகூடமென்றும், ரிடபமென்றும், குடகமென்றும், கோ ஷ்டணமென்றும், சைகமென்றும், வேதகிரியென்றும், ரிஸ்வமுகமென்றும், ஸ்ரீசைலமென்றும், வேங்கடமென்றும், மகேந்திரமென்றும், வாரிதாரமென் றும், வீர்தியமென்றும், சுகத்திமாவென்றும், ரிட்சகிரியென்றும், பரியாத்நிர மென்றும், துரோணமென்றும், சித்தரகூடமென்றும், கோவர்த்தனமென்றும், ரைவதகமென்றும், கபுகமென்றும், நீலமென்றும், கோகரமுகமென்றும், இந் திரநீலகமென்றும், இமயகிரியென்றும் இப்படிப்பட்ட பர்வதங்களும் மற்றுஞ் சிலபர்வதங்களும் வெகுபிரகாரமாயுண்டா யிருக்கிறதிகள் அந்தப்பர்வதங் களுடைய தாழ்வரைப் பிரதேசங்களில் உண்டாகாவின்ற நதிகளும் நதங்க ளும் எண்ணிக்கையில்லாம விருக்கிறதிகள் அந்த நதி நதங்களுடைய ஜலங் கள் பாரதவருடத்திலிரானின்ற பிரஜைகளை நாமமாத்நிரத்தினால் பாவன

மாகப்பண்ணுகிறதிகள் நாமத்தினாலேயும் சுருபத்தினாலேயும் சில நதிகள் பாவனம் பண்ணுகிறதிகள் என்னவென்றால் சந்திரவசையென்றும், தாம் பரபரணியென்றும், அவபோதாவென்றும், கிருதுமால்மென்றும், வைகாயிசி யென்றும், காலேரியென்றும், பெண்ணையென்றும், க்ஷீரநதியென்றும், சத் கராவதியென்றும், துங்கபத்திரையென்றும், கிருஷ்ணவேணியென்றும், பீம நதியென்றும், நிருவீர்தியாவென்றும், கோதாயிரியென்றும், பயோஷணி யென்றும், தாபினியென்றும், ரேவாவென்றும், சுரசாவென்றும், நிர்மலமா வென்றும், சாமணாவதியென்றும், சிந்துவென்றும், சோணாவென்றும், இரண்டு நதங்கள் மகாநதி யென்றும், தேவனமிரதி யென்றும், ரிசிகுல்லியா வென் றும், கவுசிகி யென்றும், மந்தாகினியென்றும், யமுனையென்றும், சரஸ்வதி யென்றும், பிருஷ்த்தாவதி யென்றும், கோமதியென்றும், சரையுவென்றும், உரோமவதியென்றும், சகோஷ்டாவென்றும், குட்சமணாவென்றும், சத்தரு வென்றும், மருத்தருதாவென்றும், விதஸ்தாவென்றும், அசிக்கினியென்றும், விசவாயென்றும் இப்படிப்பட்ட மகாநதிகள் உண்டாயிருக்கிறதிகள்.

இந்த பாரதவருஷத்திலேயே சன்மத்தையுடையவாளான புருஷர்ளாலே சாத்தவிக் ராஜச தாமசமான மூன்றுபிரகாரமான காமத்தினாலே சொர்க்க மென்றும், நரகமென்றும், மனுஷியலோகமென்றும் சொல்லப்படுகிற விதி களானது சர்வப்பிரானிகளுக்குக் கர்மானுகுணமாய் உண்டாயிருக்கிறதிகள் இந்தப்பாரத வருஷத்திலேயே வர்ணசிரமதர்மத்துக்கு அனுகுணமாய் மனுஷி யாளுக்கு மோட்சமும் உண்டாயிருக்கிறது பக்தியோகத்தைச் சுருபமாக வுடையதாயும் அக்கியானபந்தத்தை நாமப்பண்ணுவதாயுமிருக்கிற பரமபாக வதானுடைய சங்கமானது புருஷனுக்கு எப்போவுண்டாகிறதோ அப்போது மோட்சமும் பாரதவருஷத்திலே மனுஷிய சன்மத்தையே தேவதை களும் உத்திருஷ்டமாகக் கானம்பண்ணுகிறார்கள் இந்தப்பாரத வருஷத்திலே கியா னம், கியானத்துக்கு ஏதுவான கர்மங்கள், கர்மங்களுக்கு ஏதுவான திரவியங் கள், இதுகளினாலே சம்பூர்ணமாயிருக்கிற மனுஷிய சன்மத்தை அடைந் திருக்கிறவர்களால் மோட்சத்தின் பொருட்டாகப் பகவானே ஆராதிக்கப் படவில்லையோ அப்படிப்பட்டவர்கள் மிருகங்கள் பட்சிகள்போலத் திரும் பவஞ் சமுசாரபந்தத்தை யடைகிறார்கள்.

அவர்களால் எக்கியத்தில் சிரத்தையுடனே பாகமாகப்பண்ணப்பட்டும் சாஸ்திரப்பிரகாரமாக மந்திரங்களினால் புரோட்சம்முதலான திரவியங்களி னால் ஓம்பண்ணப்பட்டுமிருக்கிற அவிசைப் பகவானானவர் தாமொருவரே இந் திராதி தேவதைகளுடைய நாமங்களினால் அழைக்கப்பட்டவராய்ப் பரிபூரண ராயிருந்தாலும் சர்வா பிஷ்டங்களைக் கொடுக்கிறவராயிருந்தாலுஞ் சந்தோ ஷத்துடனே யங்கிகரிப்பதினால் அந்தப்புருஷானே மகாபாக்ஷியத்தை பண்ணி னவர்களல்லவா பகவானானவர் பிரார்த்திக்கப்பட்ட மனுஷியாளுக்குக் கோ ரப்பட்ட அர்த்தத்தை சத்தியமாகக் கொடுக்கிறார் அந்தப்பாரதவருடத்திலே பஜனைபண்ணி நின்ற பேருக்குப் பகவான் நிரதிகயசகமான மோட்சத்தைத்

கொடுக்கிறார் அப்படிப்பட்ட பாரதவருஷத்திலே நமக்குச் சென்மமுண்டாகக் கடவதென்று தேவதைகள் பாரதவருஷத்தை சிரேஷ்டமென்று கொண்டாடுகிறார்கள் வாராய் ராஜாவே! சிலபேர் இந்தச்சம்புத் தீவுக்குச் சகர புத்திராள் அசுவத்தைத் தேடும்போது இந்தப்பூமியை யெங்கும் வெட்டின தினிலே பண்ணப்பட்டதுகளான எட்டு வுபத்திவுக ளிருக்குதென்று சொல்லுகிறார்கள் அதெப்படி யென்றால் சொர்ணப்பிரஸ்தமென்றும், சந்திரவலக மென்றும், ஆவர்த்தன மென்றும், ரமணகமென்றும், மந்த அரணமென்றும், பாஞ்ச சன்னியமென்றும், சிம்மளமென்றும், லங்கையென்றும் பெயரையுடையதுகளாய் எட்டுவுபத்திவுகளிருக்கிறதுகள் வாராய் பாரதவுத்த மனே! இந்தப்பிரகார முனக்கு ஜம்புத்தீவு வருஷத்தினுடைய விபரங்கள் இதோபதேசமாகச் சொல்லப்பட்டதுகள்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

கலி விநாசம்.

சத்தசாகரங்க ளுடன்கூடவே
சுத்தபிலட்சத்திவுமுதலாகிய
நித்யவாறுதிவுகள் நிலையையும்
வெற்றியாக விளம்பியதாமரோ.

சமுத்திரங்களுடனேகூட பிலட்சத்திவு முதலான ஆறுதிவுகளுடைய நிலையையும் சக்கிரவாளகிரியினுடைய நிலையையும் அதற்குட்பட்ட பிரதேசங் களையும் வெளிப்பட்ட பிரதேசங்களையுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிசுத்தே! இனிமேல் பிலட்சமுதலான தீவுகளுடைய அகலம் நிகளமிதுகளுடைய அளவு சுருபமும் ஆதாரமும் இதுகளோடு வருஷங்களு டைய விபாகமுஞ் சாஸ்திரத்தை அதிகிரமிபாமல் சொல்லப் படுகின்றது இந்த ஜம்புத்திவு எவ்வளவு விஸ்தாரத்தோடு கூடினதோ அவ்வளவு லட்சம் யோசனை விஸ்தாரமான லவணசமுத்திரத்தினுடைய சூழப்பட்டிருக்கிறது எப் படியானால் மேருவானது சம்புத்திவினிலே சூழப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படி லவணசமுத்திரமும் இரண்டிலட்சம் யோசனை விஸ்தாரத்தோடு கூடினபிலட் சத்திவினிலே சூழப்பட்டிருக்கிறது சம்புவிருட்சத்தினுடைய பிரமாணத் தோடு சுமமான பிரமாணத்தையுடையதாயும் பிலட்சத்திவையென்கிற பேருக் குக் காரணமாயும் சுவர்ணமயமாயிருக்கிற பிலட்சவிருட்சமானது அந்த பிலட்சத்திவிலேயுண்டாயிருக்கிறது அந்தபிலட்சத்திவிலே ஏழுசுவாலையாகிற நாக்கையுடையவனான அக்கினியானவன் அந்த நதிகளுடையுத்தியம் பண்ணியிருக்கிறான் அந்த பிலட்சத்திவுக்குப் பிரியவிரதனுடைய பிள்ளையான

இத்தும சிக்குவானவன் அதிபதி அவன் தன்னுடைய அந்த பிலட்சத்திவை ஏழுவருடங்களாகப் பிரித்து அந்த வருடநாமங்களுடன் கூடின ஏழு பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்து விட்டுத் தானும் ஆத்மத்தியானத்தில் சம்சாரத் தில் நின்றும் நீங்கினான்.

சிலமென்றும், வயரமென்றும், சுபத்திரமென்றும், சாந்தமென்றும், கேசுமமென்றும், அபயமென்றும், ரிதமென்றும், பிலட்சத்திவு வருடங்களு டைய நாமங்கள். அந்தபிலட்சத்திவுவருடங்களில் மரியாதாபர்வதங்கள் ஏழும் மாகாந்திகள் யேழுமே பிரசித்தமா யிருக்கின்றதுகள். அதென்னவென்றால் மணிகூடமென்றும், வச்சிரகூடமென்றும், இந்திரசேனமென்றும், சோதிடா மென்றும், தூம்பரவர்ணமென்றும், இரணியகிரிவமென்றும், மேகமாலமென் றும், மரியாதா பர்வதங்களுடைய நாமங்கள். அருணையென்றும், ரமணயென் றும், ஆங்கிரசியென்றும், சாவித்திரியென்றும், சுபப்பிரபாதா வென்றும், ருதம்பராவென்றும், சத்தியம்பராவென்றும், மகாநதிகளுடைய நாமங்கள். இந்தநதிகளுடைய சலபானத்தினால் ரஜஸ் தமோகுளங்களை விடப்பட்டவர் களாய் அம்சாளென்றும், பதங்காளென்றும், ஊர்த்துவாயா ளென்றும், சத் தியங்காளென்றும், பெயர்களை யுடையவர்களான நாலுவர்ணத்தார் சகஸ்தி ரவருட பரியந்தமான ஆயுசை யுடையவர்களாய்த் தேவதைகளுக்குச் சமான மானருபத்தையும் பிரஜோத்பத்தியு முடையவர்களா யிருக்கிறார்களை அந்த நாலுவர்ணங்களும் வேதமயமா யிருக்கப்பட்ட சூரியனையே பரமாத்மாவாக வேதமார்க்கங்களினால் உபாசிக்கின்றார்கள்.

பிலட்சத்திவுமுதலான அஞ்சதிவுகளி லிராநின்ற புருஷான் உற்பத்தியா கும்போதே பஸ்பராக்கிரமம் ஆயுசுயிர்த்தி இதுகளெல்லாஞ் சித்தியாகவே யிருக்கும் பிலட்சத்திவோ வென்றால் தன்னோடு சமானமாக இரண்டிலட்சம் யோசனைப்பிரமாணத்தை யுடையதான இட்கரசோதக மென்கிற கருப்பஞ் சாறு சமுத்திரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கும் இதைப்பார்க்கிலும் இரட்டிப் பான-விஸ்தாரத்தையுடையதாய் நாலுலட்சம் யோசனையோடு கூடின சால்ம லீத்திவும் தன்னோடு சமானமான சராசமுத்திரத்தினால் நாலண்டையிலேயும் சூழப்பட்டிருக்கும் அந்த சால்மலீத்திவில் பிலட்சவிருட்சத்தோடு சமான மான உயர்ச்சியை யுடையதான சால்மலியென்னப்பட்ட இலவம் உண்டா யிருக்கிறது அந்தச்சால்மலி விருட்சத்தினுடைய மூலப்பிரதேசத்தில் கியான சக்தி முதலான குணங்களையுடைய வராயும் பட்சிகளுக்கெல்லாம் ராஜாவா யுமிருக்கிற கருடனுக்கு வாசஸ்தானமாகச் சொல்லுவார்கள் அந்தத்திவா னது சால்மலிவிருட்சத்தினால் சால்மலியென்று பெயரையுடையதாயு மிருக் கின்றது அந்தத்திவுக்கு அதிபதி பிரியவிரதன் பிள்ளையான எக்கியபாகு வென்கிறவன் தன்பிள்ளைகளான யேழுபேருக்கும் அந்தத்திவை அந்தப் பிள்ளைகளுடைய நாமங்களை யுடையதான ஏழுவருடங்களாகப் பிரித்துக் கொடுத்தான் சுரோதனமென்றும், சவுமனசுயமென்றும், ரமணகமென்றும், தேவபெருகமென்றும் பாரியத்திரமென்றும் ஆப்பியாயன மென்றும் அபிசு

கியான்மென்றும் வருஷங்களுக்குப்பேர் அந்தவருஷங்களுக்குள்ளே வருஷ பர்வதங்கள் ஏழும் நதிகள் ஏழும் பிரசித்தமா யிருக்கின்றதுகள். என்ன வென்றால், சவற்சமென்றும், சதசிருங்கமென்றும், வாமதேவமென்றும், குத் தமென்றும், குமுதமென்றும், புஷ்பவருஷமென்றும், சகசருதியென்றும் வருஷபர்வதங் களினுடையபேர். அனுமதியென்றும், சினிவாலியென்றும், சர்சவதியென்றும், குருவென்றும், அக்கினியென்றும், நந்தாவென்றும், ராகா வென்றும், நதிகளுடைய நாமங்கள். சுருத்திராளென்றும், வீரியதராளென் றும், வசந்தராளென்றும், இஷ்டந்தராளென்றும், பிரசித்தாளான பேரையு டையவர்களான அந்தச்சால்மலித்திலேயே பிராநின்ற நாலுவர்னங்களும் பக வாணயும் வேதமயனாயு யிருக்கிற சந்திரணையே பரமாத்மாவாக உபாசுக்கின் றார்கள் தன்னுடைய கிரணங்களினால் சுக்கிலபட்சத்திலேயும் கிருஷ்ணபக்ஷத் திலேயும் பிதார்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் அமிர்தருபமான அன்னத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு எல்லாப்பிரஜைகளுக்கும் ராசாவான சந்திரன் எங்க ளுக்கு அமிர்த்தத்தைக் கொடுக்கக் கடவனென்று பொருளுடனே கூடின மந் திரத்தினுலே சந்திரனைப் பூஜிக்கிறார்கள். இந்தப்பிரகாரம் சுருசமுத்திரத் துக்கு வெளியில் அந்தச்சுருச் சமுத்திரத்துக்கு இரட்டிப்பான கிருதோதக மென்கிற. நெய்க்கடலினால் சூழப்பட்டதாய்க் குசத்திவு உண்டாயிருக்கிறது அந்தக்குசத்திவில் தேவனால் செய்யப்பட்ட குசஸ்தம்பமானது குசஸ்திபத் துக்கு நாமயேதுவா யிருந்துகொண்டு வேறொரு அக்கினிப்பாலே தன்னு டைய மனோக்யமான கார்தியினால் பத்துத்திக்குகளையும் பிரகாசிப்பிக்கின் றது. அந்தத்திலைத் தன்னுடைய புத்திரர்களான ஏழுபேருக்கும் ஏதா பாகமாய்ப் பிரித்து ஏழுபிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தான் தபசிலிருந்தான் அந்தப்பிள்ளைக்குப்பேர் வசுவென்றும், வசுதானென்றும், திரடருசியென் றும், நாகிசுமதனென்றும், சத்திய கிருதனென்றும், விப்பிரனென்றும், வாமதேவனென்றும், பேர். அந்தவருடங்களில் வருடபர்வதங்களும் மகாநதி கள் ஏழும் பிரசித்தமா யிருக்கின்றதுகள். பெப்புருவென்றும், சதுசிறுங்க மென்றும், பிப்பிலமென்றும், சித்திரகடமென்றும், தேவாசிகமென்றும், ஊர்த் தரோமாவென்றும், திரவிணமென்றும், வருடபர்வதங் களினுடைய பேர் ரச குல்லியையென்றும், மதுகுல்லியையென்றும், சுருதுவிந்தையென்றும், மித்து ருவிந்தையென்றும், தேவகெர்ப்பையென்றும், கிருதுச்சுந்தாவென்றும், மந்திர மாலையென்றும், நதிகளுடையபேர். அந்த நதிகளில் திர்த்தங்களினால் அந் தக் குசத்திலிருந்து கொண்டு குசலாளென்று பெயரையுடையவர்க ளான பிரசைசுள் கர்மங்களினால் பகவானுன் அக்கினிமூர்த்தியைப் பூசிக்கின் றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் நெய்க்கடலுக்கு வெளியிலே அத்தற்கிரண்டத்தனை விசாலத்தோடுகூடின கிரவுஞ்சதிவானது தன்னோடு சமான்மான பாற்கடலி னுலே குசத்திவுபோலே நாலண்டையிலேயும் சூழப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கிரவுஞ்சதிவிலே கிரவுஞ்சமென்கிற பர்வதர்சனால் அந்ததிவுக்கு கிரவுஞ் சமென்கிற பேருக்கு எதுவாயிருக்கின்றது அந்தக்கிரவுஞ்சத்திவு சப்பிர

மணியருடைய ஆயுதத்தினுலே துளைக்கப்பட்ட தாழ்வரைப் பிரதேசத்தையு டையதா யிருந்தாலும் பாற்கடலினுலே நனைக்கப்பட்டு பகவானுன் வருணா னுலே ரட்சிக்கப்பட்டதாய் நிர்ப்பயமாயிருக்கிறது அந்தக்கிரவுஞ்சத் தினினு லேயும் பிரியவிருத குமாரனான கிருதபிருஷ்டன் அதிபதியாயிருக்குறான் அவன் தன்னுடைய தீவை ஏழுவருஷங்கனாகப் பிரித்து தன்புத்திரானு டைய நாமத்தை யுடையதான அந்த வருஷங்களுக்குள்ளே தன்பிள்ளை களை வருஷபதிகளாக ஸ்தாபித்து தான் சர்வாந்தரியாபியான ஸ்ரீஹரியினு டைய பாதாரவிந்தத்தை யடைந்தான் ஆமோதனென்றும், துவகமென்றும், மேகப்பிரஷ்ட னென்றும், சுதர்மனென்றும், ரெஞ்சிஷ்டனென்றும், லோக தாரணனென்றும், வனஸ்கிபதியென்றும் கிருதபிஷ்டனுடைய பிள்ளைகளுக் குப்பேர் அவாளுடையவருஷங்களிலே வருஷபர்வதங்கள் ஏழும் மகாநதிகள் ஏழும் பிரசித்தமா யிருக்கின்றதுகள் அதுகளுடைய பேர் சுக்கிலமென்றும், வர்த்தமானமென்றும், போசனமென்றும், உபபெருகணமென்றும், ஆனந்த மென்றும், நந்தமென்றும், சர்வபிதோபத்திர மென்றும், வருஷபர்வதங்களி னுடைய நாமங்கள். அபையாயென்று, அமிர்தவுகாயென்று, ஆரியகா பென்றும், திர்த்தவதியென்றும், பாத்திராவதியென்றும், பவித்திரவதியென் றும், சுக்கிலையென்றும், மகாநதிகளுக்குப்பேர் அந்த நதிகளுடைய பரிசுத்த மான திர்த்தத்தைப்பானம் பண்ணியும் குருவென்றும், மரிஷபனென்றும், ரிஷபனென்றும், திரவிணனென்றும், தேவகனென்றும், பேரையுடையவர் களான வருஷ புருஷானானவர்கள் வருணதேவனை திர்த்தபூர்னமான அஞ் சலியினுலே பூசிக்கின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் பாற்கடலுக்கு வெளியினுலே நாலண்டையிலேயும் முப் பத்திரண்டு லட்சயோசனை விஸ்தாரத்தோடு கூடினதாயிருக்கப்பட்ட சாகத் திவானது தன்னுடனேசமான்மான தயிர்க்கடலினுலே நாலண்டையிலேயும் சூழப்பட்டிருக்கும் அந்த சாகத்திலே சாகமென்னப்பட்ட விருட்சம் தன் னுடைய சேஷத்திரத்துக்கு நாமத்தைப்பிரசித்தி பண்ணிவைக்கின்றது அந்த சாகத்திவுக்கும் பிரியவிருதகுமாரனான மேதாதிகையே அதிபதியாயிருக் கின்றான் அவனும் தன்னுடைய தீவைப் புத்திரானுடைய நாமங்களை யிட்டு ஏழாகப் பிரித்து அந்தவருஷங்களான பூகண்டங்களிலே புரோசக னென்றும், மனோசுவனென்றும், வெபமான னென்றும், தூம்பராணிகனென் றும், சித்திராதனென்றும், வெருருபனென்றும், விசுவவரானென்றும், பேரை யுடையவளான புத்திரானே அதிபதிகளாக ஸ்தாபித்து தானும் பகவானிடத் திலே மனதையுடையவனும் தபோவனத்தைப் பிரவேசித்துத் தபகபண்ணித் கொண்டிருக்கிறான். அந்தச் சாகத்திலேயே பிராநின்ற வருஷங்களுக்கு மரி யாதா பர்வதங்கள் ஏழும் மகாநதிகளேழும் உண்டாயிருக்கிறது. சசானமெ ன்றும், உருசிக்கமென்றும், பலபத்திரமென்றும், சதகோரமென்றும், சகஸ் திர சுரோதசுவென்றும், தேவபாலமென்றும், மகாசமென்றும், பர்வதங்களுக் குப்பேர். அநரகாயென்றும், ஆயுததாவென்றும், உபய கிருஷ்டியென்றும், அமராசிகாவென்றும், பஞ்சபதியென்றும், சகஸ்திர சதியென்றும், லிசதுரு

தியென்றும், மகாதிகளுக்குப்பேர் அந்த சாகத்திலே யிராநின்ற நிதவிற்
தாளென்றும், பத்தியவிரதாளென்றும், தானவிரதாளென்றும் அனுவிதா
ளென்றும், பெயரையுடையவர்களான புருஷன் பகவானையும் வாயுருபியாயு
மிருக்கிற சுவாமியை பிராணயாமத்தினாலே ரசஸ்தமசுக்களை நசிப்பித்தவர்
களாய் பரமபான சமாதியினாலே யுபாசிக்குள்ளார்கள்.

இந்தப் பிரகாரம் தயிர்க்கடலுக்கு வெளியிலே புஷ்கரத்திவ், சாகத்
திவ்வுக்கு இரட்டிப்பு விஸ்தாரத்தோடு கூடினதாய் நாலண்டையிலேயும்தன்னு
டனே சமானமான சுத்தஜல சமுத்திரத்திலே வெளியிலே சூழப்பட்டிருக்கும்
அந்த புஷ்கரத்தினாலே பெரிதாகியும் அக்கினியினுடைய சிவிகையைப்போ
லே நிர்மலமாயும் லட்சம் இதழுடனே கூடினதாயும் பகவானையும் சமஸான
யுமிருக்கிற சதுர்முகனுக்கு ஆசனமாகப் பண்ணப்பட்டு மிருக்கிற தாமரசு
புஷ்பமுண்டா யிருக்கின்றது அந்த புஷ்கரத்தினிலே மானசோத்திர
மென்கிறபர்வதமானது ஒன்றேதனக்குவுட்பட்டவருஷத்துக்கும் வெளிப்பட்
டவருஷத்துக்கும் மரியாதா பர்வதமாகநிற்கிறது அந்தப்பர்வதம் பதினாயிரம்
யோசனையுயர்த்சி விஸ்தாரங்களுடனே கூடினதாயிருக்கின்றது அந்தமான
சோத்திர பர்வதத்தினிடத்திலேயும் லோகபாலானான இந்திராதிகளுடைய
நாலுபட்டணங்களுண்டா யிருக்கிறதிகள் அந்தமான சோத்திரபர்வதத்தின்
மேலே மேருவைச் சுற்றுகின்ற சூரியரத்தினுடைய சம்வச்சு சுருபமான
சக்கிரமானது உத்தராயன தெட்சிணயன மார்க்கங்களினாலே சுழன்று
கொண்டிருக்கிறதிகள் அந்த புஷ்கரத்திவாதிபதி பிரியவீருதகுமாரான சதி
கோத்திரன் அவனுடைய பிள்ளை ரமணகமென்றும் யாதனென்றும் பேரையு
டையவர்களான இரண்டுபேரையும் வருடபதிகளாக நேமித்து அந்த விதி
கோத்திரன் தன்பெரியோர்களைப்போலே பகவத்கர்மத்தையே செய்துகொண்
டிருக்கிறான். அந்தப் புஷ்கரத்திவி விராநின்ற புருஷன் பிரம்மரூபியான
பகவானே பிரம்மசாலோக்கியாதிகளுக்குச் சாதனமாயிருக்கிற எக்யாதிகர்
மத்தினாலே ஆராதிக்கிறார்கள்.

அந்தச்சத்தோதக சமுத்திரத்துக்கு வெளியிலே லோகலோகாமென்று
பெயரையுடைய பர்வதமானது சூரியப்பிரகாசத்தையுடைய தேசத்துக்கும்
பிரகாசமில்லாத தேசத்திற்கும் நடுவிலே நாலண்டையிலேயும் மரியாதா பர்வ
தமாகப் பண்ணப்பட்டிருக்கின்ற சோத்திர பர்வதத்திற்கும் மேருவுக்கும் நடு
விலே எவ்வளவுபூமியோ அவ்வளவுபூமி சுத்தசல சமுத்திரத்திக்கு அப்பாலே
லோகா லோக பர்வதத்திற்கு உட்புறத்திலே உண்டாயிருக்கிறது அதற்கப்
பாலே கண்ணுடிபோலொத்த தகையையுடைய காஞ்சனமயமான பூமி உண்
டாயிருக்கின்றது அந்தப்பூமியின்பேரில் விழுந்தபதார்த்தமானது காண்ப
தற்கு அரிதாயிருக்கும் ஆகையினால் சமஸ்த பிராணிகளினாலும் பரிகரிக்கப்
பட்டிருக்கின்றது இந்தலோகா லோக பர்வதமானது ஐம்பதுகோடி விஸ்தா
ரத்துடனே கூடின பூமண்டலத்துக்கு நாலிலொருபங்கான பன்னிரண்டரை
கோடி யோசனையுடனேகூடின லோகாலோக குருவான சதுர்முகனால் ரிடப

மென்றும் அபராசித் மென்றும் பெயரையுடையதுகளாய் சகலத்தினுடைய
இருப்புகளுக்கு ஏதுகளாய் நாலுதிக்கஜங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அந்த பர்வத சிரேஷ்டமான லோகபர்வதத்தில் சகலலோகத்தினுடைய
சேஷமத்தின் பொருட்டு அந்தரியாமியாயும், பரிசுத்தமான சத்துவகுணம்,
தர்மக்கியானம், வைராக்கியம், அயிஸ்வரியம் முதலான அஷ்டமகாசித்தி
களையும் தரித்துக்கொண்டு விசுவச்சேனனென்று பிரசித்தனான பகவான் தம்
முடைய யோகமாயையினால் செய்யப்பட்ட நானுவித லோகமரியாதைகளு
டைய ரட்சணத்தின் பொருட்டுக் கற்பகாலபரியந்தம் பகவானுனவர் ஆயிற்
பணித்திருக்கிறார் அந்தலோகாலோக பர்வதத்திற்கும் அப்பாலே யோகசித்
தாளாயிருக்கிறவாள் யோகீசுவரனுடைய கதியைச்சொல்லுவார்கள் சூரிய
னுனவன் பூமி அந்தரிட்சம் இதுகளுடைய மத்தியமான அண்டமத்தியத்தை
யடைந்திருக்கிறான் சூரியனுக்கும் அண்ட கோளத்துக்கும் நடுவே பூமி இரு
பத்தைந்துகோடி யோசனை விஸ்தார முண்டாயிருக்கின்றது இந்தச்சூரியன்
அசேதனமான இந்த அண்டத்தில் ஆயிற்பணித்தா னாகையால் மார்த்தாண்ட
னென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் இரணியமான அண்டத்தில் பிறந்தவனாகை
யால் இரணியகொப்பனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் சூரியனுலையன்றோ திக்
குகள், ஆகாசம், சொர்க்கம், பூமி, சொர்க்கமோட்ச நரகஸ்தானங்கள் அதல
முதலான கீழேமுலகங்களும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதிகள் தேவன், பட்சிகள்,
மனுஷிபாள், சர்ப்பங்கள், பர்வதங்கள், லதைகள் இதுமுதலான சர்வசீவ
ராசிகளுக்கும் நேத்திரத்துக்கு அதிஷ்டாதாவான் சூரியனே ஆதரவாயிருக்
கின்றார்.

இருபத்தோருவது அத்தியாயம்.

கலி விந்நம்.

தினங்கள்தோறும் காலசக்கரத்தினுற்
றனியானாய்ச்சுழ லாநின்றசூரியன்
இனவிராசியிற் கூடுமிதற்றினுற்
கனகயோகயாத் திரைகள்சுழலுவாம்.

நாள்தோறும் காலசக்கரத்தினாலே சுழலாநின்ற சூரியனுடைய ராசிசஞ்
சாரங்களுடனே கூடின கெடுதியினாலேலோகயாத்திரை சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சகருடைய வாக்கியம்.

பஞ்ச சதகோடி விஸ்தாரத்துடனே கூடின பூமண்டலத்தினுடைய சமஸ்
தானம் பிரமாணத்தினாலேயும் சுருபத்தினாலேயும் வியாக்கியானம் பண்ணப்
பட்டது இந்தப் பூமண்டலப் பிரமாணத்திலே ஆகாசத்தினுடைய பிரமாணத்

தைச் சோதிமண்டல சரூபத்தை யறிந்தபேரான சோதிடசாஸ்திர பராங்க
தாள் உபதேசிக்கின்றார்கள் எப்படியென்றால் அவரைக் கோட்டைமுதலான
துகளுடைய இரண்டு தளங்களுக்குள்ளே ஒன்றினுடைய பிரமாணமானது
அறியப்பட்டதானால் அதிலே மற்றொன்றினுடைய பிரமாணமும் சொல்லப்
படுகின்றதுபோல் சொல்லுவார்கள்.

சொர்க்கம் பூமி இதுகளுடைய நடுவிலே ஆகாசமானது இரண்டோடும்
கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த ஆகாசமத்தியத்திலே யிருந்துகொண்டு காந்தி
மயமாய்ப் பிரகாசியாகின்ற வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் பதியான சூரியன் தன்
னுடைய தேஜஸினுலே மூன்றுலோகங்களையும் பிரகாசிப்பிக்கொண் டு
யனுவன் உத்தராயன மென்றும் தட்சிணபனமென்றும் வைவமென்றும்
பெயரை யுடையதுகளான மந்தசீக்கிர சமகெதிகளினால் ஏறத்தக்கதாயும்
இரங்கத்தக்கதாயு மிருக்கிற ஸ்தானங்களில் காலத்தை அதிக்ரமியாமல்
ஏறுகிறதும் இறங்குகிறதும் மகரமுதலான மாசங்களில் பகல்களையும் இரா
த்களையும் தீர்க்கங்களாகவும் குறுகினதுகளாகவும் சமங்களாகவும் செய்து
கொண்டிருக்கொண் டு எப்போது சூரியன் மேஷராசிலேயும் துலாராசிலேயு
மிருக்கிறதோ அப்போது பகலிரவுகள் சமமாகவிருக்கும் எப்போது விருஷப
முதலான ஐந்துராசிகளில் சஞ்சரிக்கிறதோ அப்போது பகல்கள் விரத்தியாக
விருக்கும் மாசங்கள்தோறும் ஒவ்வொருநாழிகை ராத்திரிகளிலே குறுகியிருக்
கும் எப்போது விருச்சிகமுதலான ஐந்துராசிகளிலே யிருக்கிறதோ அப்போது
இரவுகள் தீர்க்கங்களாகவும் பகல்கள் குறுகினதுகளாயுமிருக்கும் தெட்சிணய
னத்தில் பகல்கள் எவ்வளவு விரத்தியடைகின்றதோ அவ்வளவு உத்தராய
னத்திலே இராத்திரிகள் விரத்தியடையும் ஒன்பதுகோடியும் ஐம்பத்தொரு
லட்சம் யோசனைகளை மானசோத்திரகிரியிலே சுற்றுகின்ற சூரியனுக்கு மார்க்
கமென்று சொல்லுவார்கள்.

இந்தமான சோத்திர பர்வதத்தில் மேருவுக்குக் கிழக்காகத் தேவயானை
யென்று பெயரையுடையதாய் இந்திரனுடைய பட்டணம் உண்டாயிருக்கி
றது தெட்சணபாகத்தில் சமயமனியென்று பெயரையுடையதாக எமனுடைய
பட்டணம் உண்டாயிருக்கின்றது, மேருவுக்கு மேலண்டையாக நிபரோசனை
யென்று பெயரையுடையதாய் வருணனுடைய பட்டணம் உண்டாயிருக்கின்
றது, உத்தரபாகத்தில் விபாரியென்று பெயரையுடையதாய்ச் சோமனுடைய
பட்டணம் உண்டாயிருக்கின்றது.

அந்ததேவயானை முதலான நாலுபட்டணங்களிலேயும் சூரியன்கிரமமாக
வந்தானையாகில் மேருவைச் சுற்றி நாலுபக்கங்களிலேயு மிராகின்ற பிராணி
களுக்குப் பிரவிர்த்தி நிவர்த்திகளுக்கு நிமித்தியங்களான வுதயம் மத்தியா
னம் அஸ்தமயம் அர்த்தராத்திர மென்கிற காலவிசேஷங்களானதுகள் சொல்
லப்படுகிறது, சூரியனானவன் சர்வகாலமும் பகல்காலத்தில் உருமத்தை யடைந்
தவனாவே நிற்கொண் டு மேருவுக்கு இடதுபாசிசத்திலேயே யிருந்துகொண்டு

மேருவைப் பிரதட்சணம் பண்ணுகொண் டு எவ்விடத்தில் சூரியோதயமாகின்ற
தோ அத்தற்கு நேரானதிக்கு அஸ்தமனமாகின்றான் எவ்விடத்திலே உச்சகா
லத்தையடைந்து கிரணங்களினால்பிரகாசிக்கிறதோ அத்தற்குநேரான திக்குக்கு
அஸ்தமனமாகின்றான் எப்போது இந்திரனுடைய பட்டணமான தேவயானை
யென்கிற பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறதோ அப்போது பதினெந்துநாழி
கையளவிலே இரண்டேகால் கோடியோசனைகளையும் கொஞ்சமதிகமான பனி
ரண்டரைலட்சம் யோசனைகளையும் தாண்டி எமனுடைய சமனியமென்கிற
பட்டணத்தை வந்தடைகின்றான் எவ்விடத்திலே யிருந்து அவ்வளவு நாழி
கைக்குள்ளே தானே அவ்வளவு எண்ணிக்கையை யுடையதான யோசனைத்
தாண்டி வருணனுடைய நிமரோசனையென்கிற பட்டணத்தை யடைகொண்
டு அவ்விடத்தை விட்டு அவ்வளவுநாழிகையில் அவ்வளவுயோசனைகளை யதிக்கிர
மித்துச் சோமனுடைய விவாவதியென்கிற பட்டணத்தை யடைகொண் டு அவ்
விடத்தை விட்டுத் திரும்பவும் அந்தநாழிகையிலே தானே அவ்வளவு யோச
னைகளைத்தாண்டித் திரும்பவும் இந்திரனுடைய பட்டணத்தையடைகொண் டு.

அந்தப்பிரகாரம் சந்திரன்முதலான மற்றுமுள்ள கிரகங்களும் நட்சத்திர
ங்கள் சோதிட சக்கிரங்களுடனே கூடவுதயமாகி யதனுடன்கூடவே அஸ்த
மிக்கின்றதுகள் இந்தப்பிரகாரம் முகர்த்தகாலத்தினுலே முப்பத்து நாலுலட்
சமும் எண்ணுறு யோசனைகளை அதிக்ரமியாகின்ற வேதமயமான சூரியனு
டைய ரதம் நாலுபட்டணங்களிலேயும் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றது அந்த
சூரியரதத்துக்குப் பன்னிரண்டு மாதங்களாகிற அரமென்னப்பட்ட இலைகளை
யுடையதாயும் சத்துருக்களாகிற நமியென்னப்பட்ட முனைகையுடையதாயும்
சாதுர்மாசியங்க ளென்னப்பட்ட தொப்பைகட்டைகளை யுடையதாயும் சம்
வச்சரசரூபமாயுமிருக்கிற ஒருசக்கரத்தையுடைய தென்று சொல்லுகொண்ட
அந்தரதசக்கிரத்தினுடைய இருச மேருவினுடைய சிரசிலேயொருமுனையாய்
சோத்தரபர்வதத்திலே யொருமுனையுமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது அந்த
இருசிலே கோக்கப்பட்ட சூரியனுடைய ரதசக்கிரசெக்கினுடைய திருகுமரத்
திலே கோர்க்கப்பட்ட சக்கிரம்போல் மானசோத்திரகிரியிலே சுழலுகின்றது
இந்த இருசிலே வைக்கப்பட்ட மூலபாகத்தையுடையதான இரண்டாம் இரு
சானது முப்பத்தொன்பது லட்சமும் முப்பத்தீழாயிரத்தைத்தாறு யோச
னைப் பிரமாணத்தோடு கூடினதாய்ச் செக்கிராசின்றவுலக்கை மரம்போலே
துருவனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட துனியையுடையதா யிருக்கும் ரதத்துக்
குள்ளே யிருப்பிடமான மத்தியபாகமோ வென்றால் முப்பத்தாறுலட்சம்
யோசனைப்பிரமாணமான வுயர்ச்சியையும் அதிலே நாலிலொருபங்கான விசா
லத்தையுடையதாயு மிருக்கும் அந்தரதத்தினுடைய துகத்தடியும் அவ்வளவு
பிரமாணத்தோடு கூடியிருக்கும் யாதொருதுகத்தடியில் காயத்திரி முதலான
சந்தசக்களுடைய பெயரையுடையதான ஏழு அஸ்வங்கள் அருணனானசார
தியினுலே கட்டப்பட்டதுகளாய்ச் சூரியனைவகியாகிற்கிறதுகள் சர்வகாலமும்
அருணனானவன் சூரியனுக்குமுன்னே மேற்குமுகமாகியிருந்துகொண்டுசாரதி
சர்வத்தில் ஏவப்பட்டவனா யிருக்கொண் டு அந்தப்பிரகாரமே வால்கில்லியா

வென்று பிரசித்தானாய் பெருநீரல் பிரமாணத்தை யுடையவர்களான அறு பதினாயிரம்பேர் ரிஷிகள் சூரியஸ்தோத்திரத்தின் பொருட்டு நேமிக்கப்பட்ட வாளாய் முன்னேறினுகொண்டு ஸ்துதிபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அந் தப்பிரகாரம் மற்றுஞ் சிலரிஷிகள், கெந்தருவாள், அப்சரசுக்கள், நாகங்கள், கிராமினிகள், யட்சர்கள், தேவர்கள், இவர்கள் தனித்தனியே பதினாறுபேர்களா கவும் சோமசோடாய் ஏழுகணக்களா யிருந்துகொண்டு மாதங்கள்தோறும் நானுதிமான நாமங்களோடு கூடினபகவானுன் சூரியனை வெவ்வேறான அவ ருடைய லீலாமர்மங்களினால் உபாசிக்கிறார்கள் ஒன்பதரைகோடியும் இலட்சத் திராயிரம் யோசனையும் நானாறு குரோசமுமான பூமண்டலத்தினுடைய தே சத்தை சுஷணகாலத்தில் தாண்டுகிறார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கல் விருத்தம்.

சந்திரன் சக்கிரன் முதலாகிய
உந்தகோட்களுத் தரோத்தரமாமிடம்
அந்தமாளிட ரவரவரநீர்நயம்
விந்தையாகவெடுத்துவிளம்பினார்.

சந்திரன் சக்கிரன் முதலான கிரகங்களுடைய வுத்தரோத்தர மான ஸ்தர்னத்தையும் அவாளவாளுடையகதிரிருணயத்தினுலே மனுஷியாளுடைய இஷ்டாணிஷ்டங்களையும் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிக்ஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மவிஷ்டரே! பகவானையும் மேருவையும் துருவனையும் பிரதட் சணம் பண்ணுகிற சூரியனுடைய இராசி கமனமும் பிரதட்சண கமனமும் பூச்சியான வும்மாலே சொல்லப்பட்டது சூரியனுடைய இந்தகமனத்தை நாக் களெப்படி அறியப்போகிறோமென்று பரிட்சித்துவினுலே பிரசினம் பண்ணப் பட்டவராய்ச் சுகர்சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுக்ருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிக்ஷித்து மகாராசனே! சுழலாநின்ற ருசவனுடைய சக்கிரத்தின் மேலே இராநின்ற எழும்புமுதலான சீவராசிகளுக்குக் கதியானதுபிரதேசார் தரத்திலே காணப்படுகிறதுபோலே சக்கிரகதிக்கு எழும்புமுதலானது கரு டையகதி வேறுகவேயுண்டாயிருக்கிற தல்லவா அப்படியே நட்சத்திராசி களினுலே அறியப்படாநின்றும் மேருவையும் துருவனையும் பிரதட்சணமாக வோடாநின்ற காலச்சக்கிரத்துடனேகூட ஓடிக்கொண்டும் அந்தக்காலச்சக்கிர

ரத்தை ஆகிரயித்து மிருக்கின்ற சூரியன் முதலான கிரகங்களுக்கும் வெவ் வேறான கதியானது நட்சத்திரங்களிலேயும் இராசிகளிலேயும் காணப்படுகிற படியினுலே சூரியாதி கிரகங்களுடைய கதியானது காலச்சக்கிரத்தினுடைய கதிக்கு வேறுகவுண்டாயிருக்கிறது அந்த கியானசுத்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும் ஆதிபுருஷராயுமிருக்கிற சாட்சாத் நாராயணனே கியானி களினுலேயும் கர்மணிஷ்டர்களினுலேயும் இக்கித்தப் பட்டவராய் லோகங்க ளுக்குக் கேதமத்தின்பொருட்டு அந்தக்கால நியமத்தினுலே கர்மபூர்த்திக்கு நிமித்தமாயும் வேதமயமாயு் மிருக்கின்ற தம்முடைய சுருபத்தைப் பன்னி ரண்டு பிரகாரமாகப்பிரித்து வகந்தமுதலான சத்துருக்களிலேயும் கர்மானு குணமாக சீதவூஷணமுதலான ருதாருணங்களைப் பண்ணுகிறார் இந்தலோகத் திலே அந்தச்சூரியபகவானே வர்ணசிரம ஆசாரங்களிலே நீஷ்டையையுடையவரான புருஷன் வேதங்களினுலே விதிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற கர்மங்களி னுலேயும் தியான சமாதிகளினுலேயும் சிரத்தையுடனே பூசித்துக்கொண்டு ஆவரிடத்திலேயிருந்து மோக்ஷ முதலான அபிஷ்டத்தை அடைகின்றார்கள் அந்த லோகங்களுக்கெல்லாம் ஆத்துமாவான சூரியந்தரியாயியான பகவானு னவர் பூலோகம், சுவர்க்கலோகம், இதுகளுக்கு நடுவிலேயிராநின்ற ஆகாசமத் திபத்திலே காலச்சக்கிரத்தை யடைந்தவனாய் ராசியென்று பெயரையுடையது களாயும் சம்வச்சரத்துக்கு அவ்வவங்களாயுமிருக்கிற பன்னிரண்டுமாதங்களை யும் அடைகின்றார் அந்த ராசிகளையே சாந்திராதிமான பேதத்தினுலே ருதா வென்றும் மாதமென்றும் பட்சத்துவாய் மென்றும் பகவென்றும் இரவென் றும் சொல்லுகிறார்கள் எவ்வளவு காலத்தினுலே சம்வச்சரத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கை அடைகிறானோ அந்தக் காலமானது சம்வச்சரத்துக்கு அந்தமான எவ்வளவுகாலம் ஆகாசவீதியிலே சஞ்சரிக்கிறானோ அவ்வளவுகாலத்தை அய னமென்று சொல்லுவார்கள் இன்னமும் அந்த ஆகாசமண்டலத்தை சுவர்க் கப் பூமிகளுடைய மண்டலங்களோடுகூட முழுமையும் எவ்வளவுகாலத்தினு லே அடைகிறானோ அவ்வளவு காலத்தை சம்வச்சரமென்றும், பரிவச்சர மென்றும், இரதவச்சர மென்றும், அனுவச்சர மென்றும், இரத்துவச்சர மென்றும், சூரியனுடைய மந்தச்சீக்கிர சமகதிகளினுலே சொல்லுகிறார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் சந்திரன் சூரியகிரணங்களுக்கு மேலாக லக்ஷம்யோச னைப் பிரமாணத்திலே பிரகாசிக்கின்றவனாய்ச் சூரியனுடைய சம்வச்சரபுத் தியை இரண்டுபட்சங்களினுலேயும் சூரியனுடைய மகாபுத்தியை இரண்டே கால் நஷத்திரங்களினுலேயும் சூரியனுடைய பட்சபுத்தியை ஒருதினத்தினு லேயும் சூரியனுக்கு முன்னடக்கிறவனாய் அதித்தரையான கமனத்தை யுடை யவனாயும் தாண்டுகொன் திரும்பவும் அமிர்தங்களினுலே விர்த்தியடைந்துங் குறைந்துபோகின்ற கலைகளினுலே பிதூர்க்களுடைய அகோராதிரங்களைச்சக் கில கிருஷ்ணபட்சங்களினுலே பண்ணிக்கொண்டும் சமஸ்த சீவராசிகளுக்கும் அன்னமயனாகையாலே பிராணபூதனாயும் சிவப்பிக்கின்றவனாகையால் சீவசரு பனையும் ஒவ்வொரு நட்சத்திரத்தை அறுபது நாழிகை யிருந்துகொண்டு அனுபவிக்கிறான் சோடசகலைகளுடனே கூடினசந்திரனே மகாபுருஷனான

பகவானும், மனோமயனும், அன்னமயனும், அமிர்தமயனும், தேவான், பிதர்க்
கள், மனுஷியான், பூதங்கள், பசுக்கள், பட்சிகள், சர்ப்பங்கள், ஜ்ஞதிகள்,
இதுகளுடைய பிராணன்களை யெல்லாம் போகிக்கின்றவனாகையால் சர்வமய
னென்றும் சொல்லுவார்கள் சந்திரனுக்குமேலாக லட்சம்யோசனைப் பிரமா
ணத்திலே நட்சத்திரங்கள் காலசக்கிரத்தினால் ஈஸ்வரனாலே ஸ்தாபிக்கப் பட்
டதுகளாய் அபிசித்தென்கிற நட்சத்திரத்தோடுகூட இருபத்தெட்டு நட்சத்
திரங்களாய் மேருவைப் பிரதட்சணம் பண்ணுகின்றதுகள் நட்சத்திர மண்ட
லத்துக்கு மேலே சுக்கிரன் இரண்டிலட்சம்யோசனைப் பிரமாணத்திலே சூரிய
னுக்கு முன்னும்பின்னுக்கூடவும் சிக்கிரமந்த சமநெதிகளினாலே சூரியனைப்
போலே லோகங்களுக்கு என்னைக்கும் அனுக்லமாயிருந்து சஞ்சரித்துக்
கொண்டிருக்கிறான் அந்தச்சுக்கிரனுடைய ராசிசுவனத்தினாலே வருஷமானது
உண்டென்று அறிப்படுகின்றது அந்தச்சுக்கிரன் வருஷப்பிரதிபந்தங்க
ளான கிரகங்களுடைய கதியை அடைந்திருக்கிறவன் அந்தச்சுக்கிரனுக்கு
மேலே இரண்டிலட்சம் யோசனைப்பிரமாணத்திலே காணப்படாநின்றும் லோ
கத்துக்கு திரளாகச்சுக்கத்தையே பண்ணுகிறவனாயும் சோமனுடைய பிள்ளை
யான புதுனைவன் எப்போது சூரியனோடு ஏகராசியில் நின்றும் பிரிகின்
றானே அப்போதுகாற்று மழைகளினாலே பயத்தைசொல்லுவார்கள் அந்தப்
புதுனுக்குமேலே அங்காரகன் இரண்டிலட்சம் யோசனைப் பிரமாணத்திலே
காணப்படாநின்றனாகொண்டும் ஒவ்வொருராசியிலே நாற்பத்தைந்துநாளிருந்து
பன்னிரண்டு ராசியையுந் தாண்டுகின்றான் அந்த அங்காரகன் வக்கிரித்தானே
யாகில் மிகவும் அசுபக்கிரகமாய் லோகங்களுக்குத் துக்கத்தையே உண்டாக்
குவான் அங்காரக கிரகத்துக்குமேலே இரண்டு லட்சம் யோசனைப்பிரமாணத்
திலே பகவானான பிரகஸ்பதி ஒவ்வொரு ராசியிலே வருஷப்பரியந்தஞ் சஞ்
சரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பிரகஸ்பதியானவன் வக்கிரித்தானாகில் திரளாகப்
பிராண குலத்துக்குப் பிரதிகூலனாயிருப்பான் பிரகஸ்பதிக்குமேலே இரண்டு
லட்சம்யோசனைப் பிரமாணத்திலே தோற்றப்படுபவனான சனியானவன் ஒவ்
வொருராசியிலே முப்பது மாதம் வரைக்கும் விளம்பித்துக்கொண்டு இந்த
கிரகங்களை யெல்லாம் பின்சென்று கொண்டிருப்பன் பன்னிரண்டாமிடம்,
ஜன்மராசி, இரண்டாமிடம் இதுகளிலிருக்கும்போது சகல ஜனங்களுக்குங்
கஷ்டத்தையே பண்ணுவான் சனிக்குமேலே பதினொருலட்சம் யோசனைப்
பிரமாணத்தினாலே சப்தரிஷிகள் காணப்பட்டிருப்பார்கள் அவர்கள் லோகங்
களுக்குச் சுகத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு விஷ்ணுவினுடைய பரமமான
பதத்தையும் பிரதட்சணம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இருபத்திமூன்றுவது அத்தியாயம்.

சுல வந்தும்.

சோதியாஞ்சக் கரத்துக்கிருப்பிடம்.

ஆதியான தருவஸ்தானமதின்

மாதுநேர்சிம்சு மாரநுபியான

சீதரன்ஸ்ததியும் சிறப்பித்திடும்.

சோதிசக்கிரத்துக்கு இருப்பிடமான தருவஸ்தானமும் சிம்சுமார நுபி
யான ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்ததியுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்

சப்தரிஷி மண்டலத்துக்குமேலே பதின்மூன்று லட்சம்யோசனைப் பிரமா
ணத்திலே விஷ்ணுவினுடைய பரமமான பதமென்று சொல்லுகிறார்கள் அந்
தஸ்தானத்திலே மகாபாகவதனை உத்தான பாதனுடைய புத்திரனான துரு
வனானவன் அக்கினி, இந்திரன், பிரசாபதி, காசியபன், எமன், ஏககாலத்திலே
கூடிக்கொண்டு நட்சத்திரரூபிகளான இவர்களாலே வெகுமானத்தோடு கூட
பிரதட்சணம் பண்ணப்பட்டவராய் இப்போதும் சுற்பகாலபரியந்தம் ஆயுசை
யுடையவர்களுக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிறான் அந்தத் தருவனுடைய பிரபாவ
மெல்லா முன்னையே வர்ணிக்கப் பட்டதல்லவா அந்தத் தருவனோ வென்றால்
தேவதைகளாலேயும் அறியப்படாத வேகத்தை யுடையதாய்ச் சுழற்றப்படா
நின்ற நவக்கிரகங்கள் நட்சத்திரங்கள் முதலான சமஸ்தமான சோதிர்கணங்
களுக்கும் மரத்தைப்போலச் சலியாமல் ஆசிரயமாக ஈஸ்வரனாலே பண்ணப்
பட்டவராய்ச் சர்வகாலமும் விளங்குகிறார். எப்படியானால் களத்தின் மத்
யிலே இராநின்ற பந்தனஸ்தம்பத்திலே கட்டப்பட்ட பிணையிலே அகப்பட்ட
எருதுகள் திரிகாலத்திலேயும் அந்தஸ்தானத்தை நீங்காமல் மண்டலாகார
மாகச் சஞ்சரிக்கின்றதுகளோ அந்தப்பிரகாரம் நட்சத்திரகணம் கிரணங்கள்
முதலான சோதிர்கணங்கள் துருவனுக்கு உள்ளேயும் வெளியிலேயும் கட்டப்
பட்டதுகளாயும் காலசக்கிரத்தை யடைந்ததுகளாயும் துருவனைத்தானே
பிடித்துக்கொண்டு வாயுவினாலே ஏவப்பட்டதுகளாய்க் சுற்பகாலபரியந்தஞ்
சுழன்று கொண்டிருக்கிறதுகள்.

எப்படியென்றால் ஆகாசத்தி லிருக்கப்பட்ட மேகம் சுழக்கள் முதலான
துகள் கரத்தில் அகப்பட்டதுகளாய் தன் தன்கர்மத்தைச் சகாவாகயுடையது
களாய்ச் சுழலுகின்றதுகளோ அந்தப்பிரகாரம் சோதிர்கணங்களும் பிரகிருதி
புருஷசையோகத்தை யடைந்ததுகளாயும் தங்கள் கர்மங்களினாலே உண்டாக்
கப்பட்ட கதியை யுடையதுகளாயும் பூமியிலேவிழுந்து போகாமல் சிற்கிறது

கள் சிலயோகிகள் இந்தச் சோதிர்கணத்தைச் சிம்சுமாரஞ்சியாயும் பகவானுய்மிருக்கிற வாசுதேவருக்கு அவயவங்களாக யோகதாரணியிலே சொல்லுகிறார்கள் தலைகீழாக விருந்துங் குண்டலாகரமாய்மிருக்கிற அந்தச் சிம்சுமாரத்தினுடைய வாலின் துனியிலே துருவனிருக்கிறான் வாலிலே பிரஜாபதி, அக்கினி, இந்திரன், தர்மன், இவானிருக்கிறார்கள் வால் அடியிலே தாதா விதாதாக்களும், கடிப்பிரதேசத்திலே சப்தரிஷிகளு மிருக்கிறார்கள், பிரதக்ஷணமாகக் குண்டலாகரமாகப் பண்ணப்பட்ட சரீரத்தை யுடையதான் அந்தச் சிம்சுமாரத்தினுடைய தெட்சிண பரிசுத்திலே உத்தராயனங்களான அபிசித்துமுதலாகப் புனர்பூச நட்சத்திரமுடிவாக உண்டான பதிநாலு நட்சத்திரங்கள் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது தெட்சிணபனங்களான பூசமுதலான உத்திராடம் முடிவாகவுள்ள பதினான்கு நட்சத்திரங்களும் அந்தச் சிம்சுமாரத்தினுடைய இடதுபரிசுத்திலே யிருக்கிறதுகள் குண்டலாகரமான சிம்சுமாரத்தினுடைய உபயபரிசுங்களிலேயும் அவயவங்களைப்போலச் சமானசங்கைகளை யுடையதுகளாயிருக்கிறதுகளைச் சொல்லுகிறோம் முதுகிலே அசுவினியும், வயிற்றிலே ஆகாசகங்கையும், வலது இடதுகளான சிதம்பப் பிரதேசங்களிலே புனர்பூசங்களும், வலக்கால் இடக்கால்களிலே திருவாதிரையும், ஆயிலியமும், வலமூக்கு இடமூக்குகளிலே அபிசித்தும் உத்திராடமும், வலக்கண் இடக்கண்களிலே திருவோணமும், பூராடமும், வலக்காது இடக்காதுகளில் அவிட்டமும், மூலமும், தெட்சிணபன நட்சத்திரங்களான மகமுதலான எட்டுநக்சத்திரங்களும் இடப்பக்கமான மார்பிலேயும் அப்படிதானே உத்தராயன நக்சத்திரங்களான மிருகசிரிஷமுதலாய்த் தலைகீழாய் எண்ணப்படாநின்ற எட்டு நக்சத்திரங்கள் வலப்பக்கமான மார்பிலேயும் வலத்தோள் இடத்தோள் களிலே சதயமும் கேட்டையும் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதுகளாகிய சிம்சுமாரஞ்சியான பகவானே யோகாப்பி யாசத்தினாலே யறியக்கடவன்.

சிம்சுமாரத்தினுடைய வலதுதாடையிலே எமனும், இடதுதாடையிலே அகஸ்தியரும், முகத்திலே அங்காரகனும், உபஸ்த்தத்திலே சனியும், பிடரியிலே பிரகஸ்பதியும், மார்பிலே சூரியனும், இருதயத்திலே நாராயணரும், மனத்திலே சந்திரனும், நாடியிலே சுக்கிரனும், ஸ்தனங்களிலே அசுவினிதேவதைகளும், பிராணமானவாயுக்களிலே புதனும், கழுத்திலேராகுவும், சர்வாங்கங்களிலே கேதுக்களும், ரோமங்களிலே சமஸ்தமான நக்சத்திரகணங்களும், இந்தப் பிரகாரம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதுகள் பகவானுன் மகாவிஷ்ணுவனுடைய சர்வதேவமயமான இந்தச் சிம்சுமாரஞ்சுபத்தை நான்தோறும் சந்தியாகாலத்திலே சுகியாய் மவுனத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கடவன் சோதிர்கணங்களுக்கு ஆதாரமாயும், தேவதைகளுக்கெல்லாம் பிரபுவாயும், காலசக்கிரஞ்சியாயும் இருக்கிற மகாபுருஷனான விஷ்ணுவின் பொருட்டுப் பிரணமம் பண்ணுகிறேனென்று துதிக்கிறான் சூரியன்முதலான கிரகங்கள் அசுவனி முதலான நக்சத்திரங்கள் மற்றுமுள்ள நக்சத்திரங்கள் இதுகளுடைய சரூபமாயும் அதிதேவதானுக்குப் பிரபுவாயும் மந்திரசெபலோளுடைய பாவத்தைப் போக்கடிக்கின்றவராய்மிருக்கிற இந்த பகவத்

ருபத்தைத் திரிகாலத்திலே சிரத்தையுடனே நினைக்கிரவனுக்கும் பிரணமம் பண்ணுகிறவனுக்கும் அந்தந்த காலங்களிலே உண்டான பாபம் அந்தக்ஷணத்திலே நசித்துப்போகும்.

இருபத்திநான்காவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

ஏழுலோகங்க ளென்றேயிசைத்திடும்

சீழுலோகங் கிளத்துவதாமரோ.

அதல முதலான ஏழுலோகங் களினுடைய மரிபாதைகளை வர்னிக்கப் படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! சூரியமண்ட லத்துக்குப் பதினாயிரம் யோசனைப்பிரமானத்துக்குக் கீழே ராகுவானவன் நக்சத்திரம்போலே சஞ்சரிக்கிறுனென்று சிவ்ரெல்லுவார்கள். அசுரராத்நுமனையும் சிம்மிகர் புத்திரனையும் இருக்கிற யாதொரு ராகுவானவன் தேவனுக்கைக்கும் நலக்கிரங்களிலே யொருவனுயிருக்குகைக்கும் யோக்கியனாகாம விருந்தாலும் பகவானுடைய கிருபையினாலே தேவனுக்கையும் கிரகங்களுக்குள்ளே ஒருவனுக்கையும் அடைந்தான் அவனுடைய சென்மகர்மங்களை மேலேசொல்லுகிறோம் பிரகாசியாநின்ற சூரியனுடைய யாதொரு மண்டலமுண்டோ அந்தமண்டலத்தைப் பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவார்கள். சந்திரமண்டலத்தைப் பன்னிராயிரம் யோசனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவார்கள்.

ராகுமண்டலத்தை பதினமூவாயிரம் யோசனை விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவார்கள். யாதொரு ராகுவானவன் அமிர்தபானம் பண்ணும்போது சூரியசந்திரர் இருவருக்கு மத்தியிலே யிருந்துகொண்டு அவர்களிருவரையு மறைத்துக்கொண்டிருந்த படியினாலே அவர்களுடனே விரோதித்தவனாய் அதனாலே பாவகாலங்களிலே சூரியசந்திரர் இருவரையும் கிரகிக்க ஓடிவருகின்றான் சூரிய சந்திராருடைய அந்த ஆபத்தைப்பார்த்து அவர்நிரட்சிப்பதின் பொருட்டுப் பகவானாலே பிரயோகிக்கப்பட்டதாயும் சுதரிசனமென்று பெயரையுடையதாய்த் தேஜசினாலே சகிக்கக்கூடாததாயும் அடிக்கடி சுழன்றுகொண்டு வருகின்ற பகவத்சம்பந்தியான சக்கரத்தைப்பார்த்து முகூர்த்தகாலம் சூரியசந்திராருக்கு அபிமுகாளாயிருந்துக்கொண்டு ராகுவானவன் மிகவும்பயத்தோடு கூடினவனாய் நொந்தமனதை யுடையவனாய் தூரத்திலேதானே திரும்பிவிடுகின்றான் அதைலோகமானது உபகாரமென்று சொல்லும் அந்த உபகாரத்திலே அந்த ராகுமண்டலமானது சூரியமண்டலங்களுக்கு நேராகவிருந்தால்

குறைச்சலாயிருக்கிற உபகாரமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள் நடுவே வெகுதூரம் இடமிருக்கிற படியினாலே எதார்த்தமாகச் சூரிய சந்திரனை ராகுவானவன் பிடிக்கிறதில்லை அந்தராகு மண்டலத்துக்குக் கீழேபதினாயிரம் யோசனைப் பிரமாணத்திலே சித்தான், சாரணன், வித்தியாதரான், இவர்களுடைய கிரகங்கள் உண்டாயிருக்கின்றது அதற்குக்கீழே ஆகாசமானது யக்ஷன், ராக்ஷசன், பிசாசங்கள், பிரேதங்கள், பூதகணங்கள் இதுகளுடைய விகாரத்துக்கு ஸ்தானமாயிருக்கிறது. எந்தமட்டுக்கும் வாயுவிசுகுறோ எந்தமட்டுக்கும் மேகங்கள் தெரியப்படுகிறதோ அதை ஆகாசமென்று சொல்லுவார்கள் மேக மண்டலத்துக்கு நூறுயோசனைப் பிரமாணத்தின்கீழே இந்தப் பூமண்டலம் உண்டாயிருக்கின்றது அம்சம், கெருடன் முதலான பட்சி சிரேஷ்டங்கள் எந்தமட்டுக்கும் உயரப்பரக்கிறதானோ அந்தமட்டுக்கும் பூமண்டல ஸ்தான மென்று சொல்லப்படுகின்றது இந்தப்பிரகாரம் பூமியினுடைய ஸ்திதியானது எதாப்பிரகாரமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இந்தப் பூமிக்குக்கீழே ஏழுபிலங்க னென்னப்பட்ட லோகங்கள் ஒவ்வொன்று பதினாயிரம் யோசனைவிஸ்தாரம் உயர்த்திகளையுடையதாகளாயும் அண்டகடாக பரியந்தம் அகன்ற விஸ்தாரத்தையுடையதாயும் பகவாலல் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது அதலமென்றும், விதலமென்றும், சுதலமென்றும், தராதலமென்றும், மகாதலமென்றும், ரசாதலமென்றும், பாதாளமென்றும், அந்தலோகங்களுக்குப் பெயர் சுவர்க்கத்தைப்பார்க்கிலும் அதிகமான சர்வ சம்பத்துக்கள் காமபோகங்கள் அயிஸ்வரியானந்தம் இதுகளினாலே பூரணங்களான கிரகங்கள் உத்தியானவனங்கள் கீர்டாவிசாரஸ்தானங்கள் இதுகளுடையதான இந்தப்பல சுவர்க்கங்களிலே தயித்தியான் முதலான எல்லாரும் நித்தியசந்தோஷிகளாயும் அனுரூபத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற பாரியா புத்திரபந்துசுகீர்து பரிசாரகனையுடையவர்களாயும் கிரகபதிகளாயும் ஈஸ்வரனாலே சித்தியாநின்ற காமத்தையுடையவர்களாயும் மாயவினோதத்தை யுடையவர்களாயும் வாசம்பண்ணுகின்றார்கள்.

வாராய் ராசனே! இந்தப்பில சுவர்க்கங்களிலே மாயாவியான மயனாலே நிர்மிக்கப்பட்டதுகளாய் நானாவித இரதன் சிரேஷ்டங்களாலே பண்ணப்பட்ட விசித்திரங்களான கிரகங்கள், பிரகாரங்கள், கோபுரங்கள், சபைகள், நற்சத்திரச்சாஷிகள், ராசவிதிகள், இதுமுதலான துகளிலேயும் நரகதம்பதிகள், அக்ரதம்பதிகள், மாடப்புறங்கள், கிளிகள், சாரிகைகள் இதுகளினாலே வாசம் பண்ணப் படாநின்ற உப்பரிகைகள்முதலான ஸ்தானங்களையுடையதுகளான பிலசொர்க்காதி பதிகளுடைய உத்தமகிரகங்களினாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதுகளாய் பட்டணங்கள் விளங்குகின்றதுகள் யாதொரு லோகங்களிலே பூங்கொத்துகளையும் விருட்சங்களையு முடைய உத்தியானவனங்கள் நானா விதமான மிருகங்கள், பட்சிகள், கீர்மலமான, சலங்கள், மச்சங்கள், ஆம்பல், நெய்தல், செங்கழுநீர், செந்தாமரை இது முதலான துகளினாலே சுவர்க்கலோகத்தினுடைய சம்பத்தை அதிசயிக்கின்றதுகள் இந்தப் பிலசொர்க்கங்களிலே

வாசம்ண்ணுநின்ற பேருக்கு நரை திரை மூப்பு முதலானதுகளும் உண்டாகிறதில்லை அந்த பிலசொர்க்கங்களுக்குள்ளே அதலமென்கிற லோகத்திலே மயனுடைய பிள்ளையான சபலனுனவன் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான். அவனுலே இந்தலோகத்திலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட தொண்ணூற்றாறு மாய்கைகளுக்குள்ளே சிலமாய்கைகளை இப்போதுமாயாவிகள் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் போகத்திலே ஆசக்தனான அந்த சபலனுடைய முகத்திலேயிருந்து சுவைறிணிகளென்றும் காமிணிகளென்றும் புழும்சலிகளென்றும் மூன்று விதமான ஸ்திரீகணங்களுண்டாச்சுது இந்தஸ்திரீகணங்களிலே தன்சாதியிலேயே விபசரித்திருக்கிறவர்கள் சுவைறிணியென்றும், சகலசாதிகளிலேயும் விபசரிக்கிறவன் காமிணியென்றும், சகலசாதிகளிலேயும் சகலபுருஷாளுடனேயும் மிகவும் காமாதுரையாய் விபசரிக்கிறவன் புழும்சலியென்றும் சொல்லப்படுவார்கள் அந்த அதலத்துக்குக்கீழான விதலலோகத்திலே ஆடகேசுவரனென்றும் பிரசித்தபகவானுருத்திரன் பாரிஷாதாவான பூதகணங்களினாலே குழப்பட்டவனாய் பிரசாவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பார்வதியுடனேகூட கீர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் யாதொருபார்வதிபரமேசுவராளுடைய வீரியத்தினாலே ஆடகமென்று பெயரையுடையதான நதிசிரேஷ்டமானது பிரவகித்தொண்டிருக்கின்றது.

அந்த விதல லோகத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட சுதலலோகத்திலே யுதாரகுணனாயும் புண்ணியகீர்த்தியாயு மிருக்கிற விரோசனனுடைய பிள்ளையான பஸிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் இந்திரனுக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேனுமென்கிற இச்சையினாலே அதிதி தேவியினிடத்திலே வாமனரூபமாக அவதரித்த பகவானாலே அபகரிப்பட்ட தன்னுடைய லோகத்திரையத்தையும் உடையவனாய் அந்தப்பகவானுடைய கிருபையினாலேதானே அந்தப்பாதாள சுவர்க்கத்திற் பிரவேசிக்கப் பட்டவனாய் இந்திராதிகளுக்குக் கிடையாத சம்பூர்ணமான அயிஸ்வரியத்தோடு கூடினவனாய்ச் சுதர்மத்தினாலே ஆரதிக்கத் தக்கவரான அந்தப்பகவானையே யாராதித்துக்கொண்டு இப்போதும் கிர்ப்பயனாகவிருக்கிறான் அந்தப்பஸிச்சக்கிரவர்த்திக்குச் சுதலராச்சியாதிபத்தியத்தைச் சிறிது பேர் பூமிதானத்துக்குப் பலமென்று சொல்லுவார்கள் அதுவே பலமாகமாட்டாது அதெப்படியென்றால் பகவனாயும் சகலபிராணிகளுக்கும் அந்தரியாயியாயுமிருக்கிற வாசுதேவருடைய பாக்கியவசத்தினாலே கிடையாநின்றசத்பாதிரத்திலே பரமமான சிரத்தையினாலே கொடுக்கப்பட்டதாயும் சாட்சாத் மோட்சத்துக்கு ஏதுவாயுமிருக்கிற தானத்துக்குப் பிரசித்தமான இந்தச் சுதலலோகாதி பத்தியமானது முக்கியமான பலமாகமாட்டாது யாதொரு பகவானுடைய நாமத்தைப் புருஷனுனவன் ஒருக்கால் சொன்னுனையாகில் அவன் சகலகர்மபந்தத்தையும் சிக்கிரமாக வுதறிப்போடுவன்.

பரமத்துமாவான பகவானாலே பஸிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் பிலசுவர்க்க அயிஸ்வரியத்திலே நியமிக்கப்பட்டானோ யாதொருகாரணத்தினாலே ஆத்தமத்தியானத்துக்கு விக்கினமாயும் பகவானுடைய மாயாவிசாலமாயு மிருக்கிற யோக அயிஸ்வரியத்தையே திரும்பவும் பகவான் பஸிச்சக்கிரவர்த்திக்குக்

கொடுத்தாரோ ஆகையினால் அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்திக்கு நன்றாக அதுக்கி ரகித்தவரன்று பகவானுலே யாசனைசெய்கிற வியாசத்தினுலே அபகரிக்கப் பட்ட லோகத்திரையத்தை யுடையவனையும் சரீரத்துடனையும் வருணபாசங் களினுலே நன்றாகக் கட்டுப்பட்டும் பாவதருகையிலே தள்ளப்பட்டவனு யிருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்திரனுனவன் தெரிந்தவனுமிருந்தாலும் புருஷார்த்தங்களிலே சமர்த் தனன்று அந்த இந்திரனுக்கு யோசனையின் பொருட்டு பிரகஸ்பதியானவன் மந்திரியாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார் அந்தபிரகஸ்பதியை யன்றித்தான் தானே குபேந்திரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய மனோரதமான லோ கத்திரையத்தை என்னையாசித்தபடியினால் அந்த இந்திரன் தெரிந்தவன் என்று ஒருத்தராலேயும் அறியக்கூடாத வேகத்தையுடைய இந்த காலத்துக்கு மன் வந்தரபரியந்தம் இராபின்ற இந்தத்திரைலோக்கிய அயிஸ்வரியம் எவ்வளவு யாதொரு பகவானுடைய தாசியத்தையே நம்முடையபாட்டனான பிரகலாத னுனவன் பிரார்த்தித்தானல்லவா தன்பிதாவானவன் மரித்தபிற்பாடு பகவர் னுலே கொடுக்கப்பட்டும் நிர்ப்பயமாயும் தகப்பனுடையதாயுமிருக்கிற இந்தத் திரைலோக்கிய அயிஸ்வரியத்தைப் பிரார்த்தியாமற் போனானல்லவா மகானு பாவனு அவனுடையமார்க்கத்தை ராகத்து வேஷாதிகளாலே விடப்படாத வனாயும் பகவதனுக்கிரகத்தையடை யாதவனுமிருக்கிற என்னைப்போலொத் தவன் எவன்தான் அடைகைக்கு இச்சிக்கப்போகிறானென்று இந்தப்பிரகா ரம் பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் சொன்னான் இந்தமகானுபாவனு பலிச்சக் கிரவர்த்தியினுடைய சரித்திரம் மேலேவிஸ்தரித்துச் சொல்லப்போகிறது அந் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய வாசலிலே பகவானையும் அகிலலோககுருவாயு மிருக்கிற நாராயணன் கதாபாணியாய்ச் சுயஜனங்களிடத்திலே தயைபண் ணப்பட்ட இருதயத்தையுடையவராய் எப்போது மிருக்கிறார் அந்தபலிச்சக் கிரவர்த்தியினுடைய பாதாங் குஷ்டத்தினுலே இராவணனுனவன் திக்குவிஜ யத்திலே பதினாயிரம்யோசனைக்கும் அப்பாலே தள்ளப்பட்டான் அப்படிப் பட்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய சரித்திரத்தை மேல் அஷ்டம ஸ்கந்தத் தில் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்போகிறோம்.

அந்த சதலலோகத்துக் கீழே தராதலலோகத்திலே மயனென்று பிரசித் தனும் திரிபுராதிபதியானதானவேந்திரன் மகாசக்திமானாயும் திரிபுராந்தக னாயும் திரிலோகத்திலேயும் சஞ்சரிக்கவேனுமென்கிற இச்சையையுடைய வனுமிருக்கிற ருத்திரனுலே தகிக்கப்பட்ட தன்னுடைய திரிபுரத்தையுடைய வனாய் அந்த ருத்திரனுடைய பிரசாதத்திலே அடையப்பட்ட ஸ்தானத்தை யுடையவனாய் மாயாகாரியனாய் மகாதேவனுலே ரட்சிக்கப்பட்டவனாய்ச் சக்கிரபயமில்லாதவனாய்த் தானவாளாலே பூசிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்தத் தராதலலோகத்துக்குக் கீழே மகாதலமென்கிற லோகத்திலே அனேகம் சிரசுகளோடு கூடின சர்ப்பங்களுடைய குரோதவசமென்று பிர சித்தமான கணங்களானதுகள் குளிகன், தக்ஷன், காளியன், சுதேஷணன்,

இதுகள் முதலான சர்ப்பங்களைப் பிரதானமாகவுடையது களாயும் விஷ்ணு னினுடைய வாகனமாகிய கருடனிடத்தில் நின்றும் சர்வகாலமும் பயந்தது களாயும் தங்களுடைய பாரியான் புத்திராள் ஸ்நேகிதாள் முதலான சம்சா ரத்திலே ஆசக்தியினுலே சிலவிடங்களிலே மதித்ததுகளாய் விளையாடுகின்றது கள் அந்த மகாதலத்துக்குக்கீழே ரசாதலமென்கிற லோகத்திலே தயித்தி யாள் நிவாதகவசாள் இரணியனுடைய பட்டணத்திலே வாசம் பண்ணுகின்ற காலகேயாள் இவர்களெல்லாம் தேவதைகளுக்கு எதிரிகளாய்ப் பிறக்கும் போது உண்டான பராக்கிரமத்தை யுடையவர்களாய் சகலலோகங்களிலும் பிரபாவத்தையுடையவரான ஸ்ரீஹரியினுடைய தேஜசினுலேயே போக்கடிக்கப் பட்ட கருவத்தை யுடையவர்களாய்ச் சர்ப்பங்கள் போலே வாசம்பண்ணு கின்றார்கள் யாதொரு காலகேயாதிகள் இந்திரனுடைய தூதியான பெண்ணு கையினுலே சொல்லப்படுகின்ற மந்திரவரணரூபங்களான வாக்கு களினுலே இந்திரனிடத்தில் நின்றும் பயப்படுகின்றார்கள் அந்த ரசாதலத்துக்குக் கீழே பாதாள லோகத்திலே நாகலோகாதி பதிகளாயும் வாகசி முதலானதுகளாயும் சங்கன், குளிகன், மகாசங்கன், சுவேதன், தனஞ்சயன், திருதராஷ்டன், சங்க குடன், கம்பளன், அசுவரதன், தேவதத்தன் முதலான மகாசர்ப்பங்கள் பெரி தானபடங்களையும், விஷங்கனையுமுடையதுகளாய் வாசம்பண்ணுகின்றார்கள் அனேகம் சிரசுகளோடு கூடின சர்ப்பங்களினுடைய படங்களிலேயிராபின்ற மகாகாந்தியோடுகூடிய இரத்தினங்கள் அந்தப் பாதாள பிலத்திலே யிருக் கிற அந்தகாரத்தைத் தங்களுடைய காந்தியினுலே போக்கடிக்கின்றதுகள்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சந்நக்கலி விருத்தம்.

சலப்பிரவர்க்கமத்திரிற் சங்கரிக்கவெண்ணிடம்
குலப்ரசித்தவாதிரேசுடன் கொள்கைநின்றுருத்திரன்
நலம்பெறச்செனித்திருக்கு நடனவாதிரேசுடன் நன்
தலந்தனைக்குறைவதின்றிச் சாற்றிடத்துணிந்தனர்.

பிரளயகாலத்திலே இந்தலோகத்தைச் சங்கரிக்கவேனுமென்று இச்சி யாபிற்ற ஆதிசேஷனிடத்தில் நின்றும் காலாக்கினிருத்திர னுண்டாகிறோனே, அப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தானம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாராஜாவே! அந்த பாதாளலோகத்துக்கு முப்பதினாயிரம்யோச னைப் பிராமானத்தின் கீழே பகவானுடைய தபோகுணத்தைப் பிரதானமாக

வுடையதாயும், அனந்தமென்று சொல்லப்பட்ட பெயரையுடையதாயும், யாதொரு அயிசம் உண்டாயிருக்கிறது. அனந்தமூர்த்தியாயும், சகஸ்திரசிர சக்களையுடையவராயிருக்கிற பகவானுடைய ஒரு சிரசிலே தரிக்கப்படுவ தான இந்த பூமண்டலமானது கடுகுபோலே காணப்படுகின்றது. இந்தபூமண் டலத்தைக் காலவசத்தினாலே சங்கரிக்கவேண்டுமென்று இச்சையை யுடையவ ரான அனந்த மூர்த்தியினுடைய கோபத்தினாலே நெருப்பை யுடையதான புருவங்களினுடைய மத்தியிலே சங்கருஷ்ணமென்கிற நுத்திரனுவன் ஏகா தசருத்திரானென்று பதினொருபத்தை யுடையவனாய் மூன்றுகண்களையும் மூன்றுசிகையுடனே கூடினருஷத்தை உயரவெடுத்துக் கொண்டெழும்பினார். யாதொரு ஆதிசேடமூர்த்தியான சங்கருஷ்ண மூர்த்தியினுடைய பாதாஸிந் தத்திலே வந்ததுகளாயும் நிர்மலங்களாயு மிருக்கிற நரகங்களாகிய ரத்தி னங்களுடைய மண்டலங்களிலே பிரகாசியாநின்ற குண்டலங்களுடையகாந்தி சமூகத்தினாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட கண்டஸ்தனங்களை யுடையதுகளாயு மிருக்கிற தங்களுடைய சர்ப்பகிரேஷ்டங்களானது பக்தசிரேஷ்டங்களானது கள். சக்தசிரேஷ்டங்களோடு கூடமிகவும் பக்தியோகத்தினாலே நமஸ்கரித் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் நாககன்னிகைகளானவர்கள் யாதொரு அனந்த மூர்த்தியினுடைய மனோக்கியங்களான கடகங்கணங்களையுடைய புஜங்களா கிறவெள்ளி ஸ்தம்பங்களிலே குங்குமக்குழம்பினாலே பூசிக்கொண்டிருக்க அந்தபுஜங்களைத் தொட்டமாத்நிரத்தில். இருதயத்திலே மன்மதவேகத்தி னாலே புன்சிரிப்புகளையுடையவர்களாய் அந்த அனந்தனுடையபிரீதியினாலே சந்துஷ்டாளாயும் கிருபாகடாட்சத்துடனேகூடின கண்களையுடைய முகா ர விர்த்தத்தைமிகவும் லச்சையையுடையவள்ளாய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்த அனந்தரானவர் லோகங்களினுடைய சேஷமத்தின் பொருட்டு உபசங்காரம் பண்ணப்பட்ட பொருமை கோபம் இதுகளுடைய வேகத்தை யுடையவராய் இருக்கின்றார் தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களாலே தியானம் பண்ணப்படுகிறவராயும் தம்முடைய வைஜயிந்தி யென்கிற வனமாலையை யுடையவராயும் இந்திரனுடைய அயிராவதமானது சொர்னமயமான கட்சி யென்னப்பட்ட சொர்னபடைபைத் தரித்திருப்பது போலத் தரித்துக்கொண் டிருக்கிறார், அனந்தமூர்த்தியான பகவானுவர் இந்தப்பிரகாரம் தியானம் பண்ணப்பட்டவராய் மோக்ஷத்தை இச்சியாநின்ற பேர்களுடைய இருதயத் துக்குள்ளே ஆவிற்பலித்துக் கொண்டிருக்கிறார் அப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷனு டைய இந்தப் பிரபாவத்தைக் கியானசக்தி முதலான குணங்களையுடையவ ரான நாரதமுனியானவர் பிரம்மசபையிலே தும்புருவோடுகூட கிரீத்தனம் பண்ணுகிறார். இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய வற்பத்தி ஸ்திதி நாசங்களுக் குக் காரணங்களாயும், சத்துவ ரஜஸ் தமோ ரூபங்களாயு மிருக்கிற பிரகிருதி குணங்களானது யாதொரு ஆதிசேஷனுடைய கடாட்சத்தினாலே கிருஷ்டிக் குஞ் சமர்த்தங்களாக்கதுகளோ, அப்படிப்பட்ட அனந்த ரூபத்தை சன மானது எப்படிதான் அறியும் அந்த அனந்தனைத்தவிறப் பின்னை யெவனைப் புருஷன் காரணமாக அடைவான்.

சகஸ்திர சிரசையுடையவரான யாதொரு பகவானுடைய ஒருசிரசிலே யிருந்தும் அனேகபர்வதங்கள், நதிகள் சமுத்திரங்கள் ஜீவசந்துக்கள் இது களோடு கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற இந்தப் பூமண்டலமானது ஒருபரமானு போலே விளங்கியிருக்கின்றது. அளவில்லாதமகிமையை யுடையவரான படி யினாலே ஒருத்தராலேயும் அறியப்படாத பராக்கிரமத்தையுடையவரான அந்த அனந்தமூர்த்தியினுடைய வீரியங்களை ஆராயிரம் நாவையுடையவனா யிருந்தாலும் எவன்தான்வாநிக்கச் சமர்த்தனுவன் இப்படிப்பட்ட பிரபா வத்தையுடையவரான அனந்தமூர்த்தியானவர் பூமிமுதலான ஏழுலோகத் துக்கும் கீழே ஆதாரமாயிருந்துகொண்டு லீலையினாலே ஸ்திதியின்பொருட் டிப் பூமியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். மனுஷியாளாலே அடையத்தக்கது களான கதிகள் அவ்வளவும், எதாசாஸ்திரமாக உனக்குச்சொல்லப்பட்டது கள். வராய் ராஜாவே ! இன்னம், எதைச் சொல்லவேண்டுமோ அதைக் கேட்கக் கடவாய்.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

சந்த லிருத்தம்.

பாபிதளானோர் நரகங்களிலே பணிசெய்யும்
கோபிகளா மெமதுதர்க ளாலேகொடு மைந்தன்
நாபிவறண்டு பாதாள மூலத்தின் நடுவாரும்
சோபமதா நரகத்தின் ஸ்திதியைச் சொல்வோமே.

பாபிகள் நரகங்களிலே எமதுதர்க ளாலே தடுக்கப்படுகிற பாதாள மூலத் துக்குங்கீழான அப்படிப்பட்ட நரகங்களுடைய ஸ்திதி சொல்லப்படுகின்றது.

பரிசுஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாரிஷியே ! இந்தலோகங்கள் ஒன்றுக்கொன்று விசித்திரங் களாய் எப்படி உண்டாயிருக்கிறதென்று கேட்கின்ற பரிட்சித்துவுக்குச் சுகர் சொல்லுகின்றார். வாரீர் மகாராஜாவே ! கர்மகர்த்தாவான புருஷன் திரிசுணங் களை யுடையவனுனபடியினாலே சிரத்தையும், சாத்துவீகமென்றும், தாமச மென்றும், ராஜசமென்றும், மூன்று படிப்படியாய் இருக்கையாலே வெவ்வேறு களாய்ச் சமஸ்தங்களான அந்த சிரத்தாமூலங்களின் கர்ம கதிகளும் எல்லா ருக்கும் வேறுவேறுக வுண்டாகிறது. இனிமேல் நிஷித்த கர்மமான அதர் மத்தினுடைய கர்த்தாவுக்கு சிரத்தாபேதத்தினால் கர்மபலமும் விருத்தமாக வுண்டாயிருக்கிறது. அக்கியானமூலமான இச்சையினால் பண்ணப்பட்ட கர் மங்களுடைய பலசுருபங்களாயும் நானுப்பிரகாரங்களாயும் நரகங்கள் உண்டா யிருக்கிறதுகள். அதுகளையெல்லாம் திரளாகவாநிக்கிறோமென்று சொல்லு கின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்துப் பரிசுஷித்துமகாராஜன் சொல்லுகி ன்றார். வாரீர் பகவானே ! நரகங்களான தேசயிசேஷங்கள் திரைலோக்கியத் துக்கும் அப்புறப்பட்டதா? அல்லது உட்பட்டதா? வென்றுகேளாநின்ற பரி சுஷித்துவைப் பார்த்துச் சுகர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் மகாராஜாவே! திரைலோக்கியத்துக்கு உள்ளே தெகிணத்திக்கு லே பூமிக்குக்கீழேயும் அண்டஜலத்துக்கு மேலேயும் உண்டாயிருக்கின்றது யாதொருதிக்கில் அக்கினி சூவர்த்தாக்கன் முதலான பிதூர்கணங்கள் தங்களுடைய குலங்களுக்கு பரமமான சமாதியினால் சத்தியுங்களான ஆசீர்வசனங்களைக்கோரிக்கொண்டு வாசம்பண்ணுகிறார்களோ அந்தத்திக்கிலே பகவானாயும் பிதூற்பதியாயும் வைவசுவென்று பிரசித்தனாயு மிருக்கிற எமன் தனதுபடாளான தூதர்களாலே தன்னுடைய தேசத்தை அடையச்செய்து மிருகாளான பிராணிகளிடங்களிலே அந்தந்த துஷ்கர்மங்களுக்குத் தக்கதாகத்தான் டக்கடாத பலதாக்களைக் கொண்டு சிதைச்செய்கிறான் வாராய் ராஜாவே! கியானிகள் நரகங்களை இருபத்தொரு பிரகாரங்களாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நரகங்களை பெல்லாம் நாமங்களினாலேயும் சுருபங்களினாலேயும் உனக்குச்சொல்லுகிறோம். அதெப்படி யென்றால், தாமசிரமென்றும், ரவுரவமென்றும், மகாரவுரவமென்றும், சும்பிபாகமென்றும், காலசூத்திரமென்றும், அசிபத்திரவனமென்றும், சூகரமுகமென்றும், அந்தகூபமென்றும், கிருமிபோசன மென்றும், சந்தங்கிச மென்றும், சூரமி யென்றும், வச்சிரகண்டக மென்றும், சலமரி யென்றும், வைதரணி யென்றும், பூயோதமென்றும், பாணரோதமென்றும், வைச்சமென்றும், லாலாபட்சமென்றும், சாரமேயாதனமென்றும், விவிரசபானமென்றும், மற்றும் சில நரகங்கள் ஷாரகாத்தபமென்றும், ரட்சோகண போசனமென்றும், சூலப்புரோதமென்றும், தெந்தசூதகமென்றும், வடதிரோதமென்றும், பரியாபத்தனமென்றும், சூசிமுகமென்றும் நானுப்பிரகாரங்களான யாதன அனுபவதேசங்களாய் இருபத்தெட்டு பிரகாரங்களாக நரகங்கள் உண்டாயிருக்கிறது. அந்த நரகங்களுக்குள்ளே யாதொருத்தன் பரனுடையதனம், புத்திரன், ஸ்திரீ இவைகளை அபகரிக்கிறானே அவன்மிகவும் பயங்கராளான எம்புருஷாளாலே காலபாச்சத்தினால் கட்டப்பட்டவனாய்த் தாமசிரமென்னப்பட்ட நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறான். இந்தலோகத்தில் நானென்றும் எனதென்றும் எண்ணித் துரோக சிந்தையுடையவனாய்ச் சமூசாரத்தைப் போஷிக்கிறானே அவன்ரவுரவமென்கிறநரகத்தில் தள்ளப்படுகிறான், இந்தப்பிரகாரமே மகாரவுரவமென்னப்பட்ட நரகமும். சூரானாய் பசுக்களையும் பிராணனோடு எவன் பிடிக்கிறானே அவனை லோகார்தரத்திலே எம்படான் சும்பிபாகமென்கிற நரகத்தில் காய்ச்சப்பட்ட தயில பூர்ணமான கொப்பறைகளிலே தள்ளப்படுகிறான். எவன் இந்த லோகத்தில் மாதாபிதாக்களுக்கும், பிராம்மணுக்குக்கும் துரோகம் பண்ணுகிறானே அவன் காலசூத்திர மென்னும் பிரசித்தமாய் பதியிரம் யோசனைவிஸ்தாரமான நரகத்திலே தாம்பிரபாத்திரத்தில் போட்டுக் கீழுமேலும் அக்கினியினால் தகிக்கப்படுகிறான். இந்தலோகத்தில் தன்னுடைய வேதமார்க்கத்தை விட்டுப் பாபசமூகமான பாஷண்டமென்று பிரசித்தமான துர்மார்க்கத்தை யடைகிறானே அவன் அபசித்திரவன மென்னப்பட்ட நரகத்திலே தள்ளப்படுகிறான். இராஜாவானவன் தெண்டிக்கிறதற்கு யோக்கியனல்லாத பிராம்மணனிடத்திலே தான்சரீர தண்டத்தைப் பண்ணுகிறானே அந்தபாபியான புருஷன் சூகரமுகமென்னும் நரகத்திலே தள்ளப்படுகிறான். யாதொருத்தன் ஈஸ்வரனுலே

சுற்பிக்கப்பட்ட விர்த்திகளை யுடையதுகளாயும் அறியப்படாத பரபீடையுடையதுகளாயு மிருக்கிற பிராணிகளுக்குத் தான் பிராம்மணதி சபாவத்தினாலே துக்கத்தைப் பண்ணுகிறானே அவன் லோகார்தரத்திலே அந்தகூபமென்கிற நரகத்திலே தள்ளப்படுகிறான். எந்தப் புருஷன் இந்தலோகத்திலே யக்கியங்களைவிட்டு வாயசபலியோடு கூடின வைசதேவ முதலான பலிகர்மத்தைப் பண்ணுமல் ஏதேனும் சம்பாதிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் பொசிக்கிறானே அவன் லோகார்தரத்திலே கிருமிபோசனமென்கிற நரகத்திலே தள்ளப்படுவான். எவன் இந்த லோகத்திலே பலத்தினாலே எவனுடைய பொருளையாவது அபகரிக்கிறானே அவனை எம்புருஷான் அக்கினியினாலே பழுக்கக்காய்ச்சப்பட்ட இரும்பு காறுகளினாலேயும் கொடுகளினாலேயும் பிடுங்கிச் சந்தங்கிசமென்னும் நரகத்தில் தள்ளுவார்கள்.

இந்தலோகத்திலே தான் அடையக்கூடாத ஸ்திரீயையும் தான் அடையக்கூடாத புருஷனையும் துர்மார்க்கத்தினாலே தாங்கள் அடைகிறார்களோ அவர்கள் லோகார்தரத்திலே தீட்சணமான ஜாட்டியினாலே அடித்து அக்கினிமய மாயிருக்கிற ஸ்தம்பத்தை ஆலிங்கனம் பண்ணுகித்துச் சூரமியென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவார்கள். எவன் சர்வ வர்ணஸ்திரீகளுடனே சங்கமத்தையுடையவனாய்ச் சமஸ்தபிராணிகளையும் உயிரோடு இம்சிக்கிறானே அவன் லோகார்தரத்திலே முள்ளுகளையுடைய இலவமரத்தின் மேலேற்றி வச்சிரகண்டகமென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவான். எந்தராசாக்களாவது ராஜபடாளாவது பாஷண்டாளாய்த் தர்மயேதுக்களான வைதீக மரியாதைகளைக் கொடுக்குறார்களோ அவர்கள் மரித்து வைதரணி நதியென்னும் நதியிலே தள்ளப்படுவார்கள். இந்தலோகத்திலே சிலபேர் சூத்திரஸ்திரீகளுக்குப் பதிகளாய்ச் சவுசம் ஆசாரம் நியமங்களில்லாமலிருக்கின்றார்களோ அவர்களும் லோகார்தரத்தையடைந்து மலமுத்திர சிலேஷ்மாதிகளினால் பூரணமான பூயோதயமென்னும் நரகமாகியசமுத்திரத்தில் தள்ளப்படுவார்கள். எவன்வேட்டையிலேசமர்த்தனாய் கிமித்தியமில்லாமல் மிருகங்களைக் கொல்லுகிறானே அவன் லோகார்தரத்தில் எம்புருஷாளுடைய பாணங்களினாலே பிளந்து பாணரோதமென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவான் டம்பப்பிரதானுளாய் டம்பார்த்தமான எக்கியங்களிலே பசு இம்சையைப் பண்ணுகிறார்களோ அவர்கள் லோகார்தரத்திலே வைச்சமென்னும் நரகத்திலே தள்ளப்படுவார்கள். லோகத்திலே சாட்சியிலும் கிற்கியத்திலும் அபத்தம் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் லோகார்தரத்திலே கிரியபரணமென்னும் நரகத்தில் தலைமூடிய தூறுயோசனை உயர்ச்சியையுடைய பர்வதசிகரத்தில் நின்று தள்ளப்படுவர். சிலர் இவ்விடத்திலே புருஷ இம்சையினாலே யாகம்பண்ணுகிறவர்களையும் அசாஸ்திரியங்களான பசுக்களை இமிசிக்கிறவர்களையும் அவர்களிருவரையும் ரக்ஷோகணபோசன மென்னும் நரகத்தில் தள்ளுவார்கள். சிலர் இவ்விடத்திலே மகா சூரமான சபாவத்தையுடையவர்களாய்ச் சர்ப்பங்கள்போலப் பிராணிகளை மிரட்டிப் பயமுறுத்துகிறார்களே அவர்கள் மரித்து தெந்தசூகமென்கிற நரகத்திலே தள்ளப்படுவார்கள், சிலர் இவ்விடத்திலே பாலானையும் அந்தகானையும் துர்ப்பாலாளான

இதரபிராணிகளையும் பள்ளங்களிலேயும் பாழ் வீடு முதலான துகளிலேயும் அடைத்துத் தகைத்துவைக்கிறார்களோ அவர்கள் லோகாந்தரத்திலே வடதி ரோதானமென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்படுவார்கள் யாதொருத்தன் இவ்விடத் திலே ஒருநாளும் வராதவர்களாய் அன்னம் வேணுமென்று வராகின்ற அக்தி களை கோபத்துடனே கூடினவனாய்க் குருதமான திருஷ்டியினால் தகித்துப் போடுகிறவன்போலப் பார்க்கிறோ அவன் பரியாவர்த்தன மென்னும் நரகத் திலே தள்ளப்படுவன். யாதொருத்தன் இவ்விடத்திலே நாளை அயிஸ்வரிய வந்தனென்கிற அபிமானத்தோடு கூடினவனாயும் அகங்காரத்தை யுடையவ னாயும் வக்கிரமாகப் பார்த்துக் கொண்டும் எல்லாரிடத்திலேயும் சங்கையை யுடையவனாய்ச் சம்பாதித்த அர்த்தங்களுக்கு விரைய நாசங்களுடைய சிந் தையினாலே உலந்துபோகாநின்ற மனதையு முகத்தையு முடையவனாய்த் தைரியத்தை அடையாமல் கிரகத்திலேநானே அர்த்தத்தை இரட்சிக்கின்ற னே அவனும் மரணத்தையடைந்து சூசமுக மென்னும் நரகத்திலே தள்ளப் படுவன். இப்படிப்பட்ட நரகங்கள் எமாலயத்திலே வெகுபிரகாரமாக வுண்டா யிருக்கிறனாக.

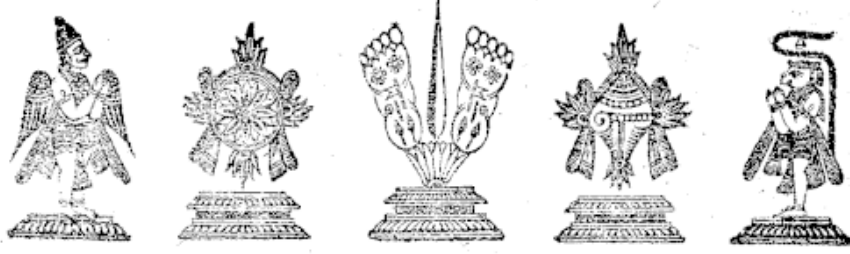
வாராய் ராஜாவே! அந்தச் சமஸ்தமான நரகங்களிலேயும் சிலபேர் அதர் மத்தைப்பண்ணி இங்கேயிருந்துபோய் விழுகிறார்களோ அவர்களெல்லாக் கிரமமாக அந்தந்த நரகத்திலே பிரவேசிப்பார்கள். அந்தப்பிரகாரமே தர்ம நிஷ்டாளானபேர் மேலான புண்ணிய லோகங்களிலேயும் பிரவேசிப்பார்கள். இவ்விடத்திலே திரும்பவும் பிறக்கும்போதும் அந்தப்பாபிகளும் புண்ணிய வான்களும் பாபசேஷத்தோடும் புண்ணியசேஷத்தோடும் பிரவேசிப்பார்கள். நிவர்த்தி சரூபமான மார்க்கம் ஆதியிலே இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் வியாக்கி யானம்பண்ணப்பட்டது வாராய் ராஜாவே! இந்தப்பிரம்மாண்டகோசமானது பதினாறு பிரகாரமாக விகற்பிக்கப் பட்டதுகளாய்ப் புராணங்களிலே சொல் லப்பட்டிருக்கிற அண்டகோசம் வியானசக்தி முதலான குணங்களையுடைய வராயும் மகாபுருஷனாயு மிருக்கிற நாராயணனுடைய ஆத்தம மாயையென் னப்பட்ட பிரகிருதியினுடைய குணப்பிரவாகமான ஸ்தூலரூபமானதை வர் னிக்கப்பட்டது இதைப்பக்தி சிரத்தையினால் நிர்மலமான புத்தியையுடைய புருஷனுனவன் பகவானுடைய ஸ்தூலரூட்சமங்களான யிர்த ரூபங்களைக் கேட்டபிரகாரம் அதிலேபுத்தியைச் செலுத்துகிறோ அப்படிப்பட்ட ஸ்தூலரூபத்திலே சயிக்கப்பட்ட ஆத்துமாலைச் சூட்சும நிஷ்டையினாலே மெள்ளச் சூட்சும ரூபத்தில் புத்தியை யடைவிக்கக்கடவன்.

வாராய் ராஜாவே! சகலமான சீவராசிகளையும் ஸ்தானமாகவுடைய ஈஸ் வரனது ஸ்தூலசரீரமாகப் பூமி, விரியங்கள், வருஷங்கள், நதிகள், பர்வதங் கள், ஆகாசம், சமுத்திரம், பாதாளம், திக்கு, கிரகம், நட்சத்திரகணம், லோ கங்கள் இதுகளுடைய சமஸ்தானம் நம்மாலே உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.

பஞ்சமஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்படாளிடத்தின்ன அஜாமேளனை பூவிலுணுதான வைகுண்டமழைத்தப்போதல்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

சஷ்டமஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

சந்தக்கல் விருத்தம்.

ஆதிசேடன்மீது பள்ளிகொள்ளுமையன்றுதராய்
நீதியற்றபாவினை விடுவிக்கு நிமித்தமாய்
ஆதவன்போ தொளிநு மெமகிங்க ராளப்பாவிதன்
கோதுபாவந்தனை வெளியிடும் பொருட்டதை கூறுவாம்.

இதில் விஷ்ணுதாதர்களாலே பாவினை விடுவிக்கிற நிமித்தியம் எபகிங்க
ரான் அந்தப்பாவிசளுண்டய பாவத்தை வெளியிடுகிறதின் பொருட்டுத் தர்ம
முதலானதுகளுடைய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

பரிசுதித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்ம நிஷ்டரே! பூச்சியரான உம்மால் எதாசாஸ்திரமாகக் கர்
மானுஷ்டான மூலமான கியானத்தினால் சம்சாரநிவர்த்தி ரூபமான மோட்ச
மென்பது யாதொன்றுண்டோ அது முதலானதுகள் இரண்டாம் ஸ்கந்தத்
திலே சொல்லப்பட்டது.

இப்போது மனுஷியன் நானுவிதமாகிய உக்கிரமான வாதனைகளையுடைய
நரகங்களை எந்த உபாயத்தினாலே தவிர்க்கலாமோ அந்த வுபாயத்தை வனக்
குச்சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள வியாசருடைய குமாரனை
சுகர்சொல்லுகிறார். வாராய் ராஜாவே! மனோவாக்குக்காயங்களினுற் பண்ணப்
பட்டபாபத்துக்கு இந்தலோகத்தில் மனுமுதலானவர்களால் சொல்லப்பட்ட
பிராயச்சித்தம் எதாசாஸ்திரமாக அந்தமனோவாக்குக் காயங்களினுற்றானே
அதிகாரியான புருஷன் பண்ணுதற் போனானில் நிச்சயமாக மரணத்தை
யடைந்து முன்சொல்லப்பட்ட கொடியநரகங்களை யடைவன் ஆனபடியினாலே
இவ்வுலகத்தில் மரணத்தை யடைகின்றதற்கு முன்னமே துரிதமாகப் பிரபல
மாயும் சொற்பமாயுமிருக்கின்ற பாவங்களையறிந்து ரோகங்களினுடைய நிதா
னத்தையறிந்த வைத்தியன் அதற்கு அனுகூலமாயெப்படி சிகிச்சைபண்ணு
வானோ அப்படிப்போல் பிராயச்சித்தஞ்செய்ய எத்தனம் பண்ணக்கடவ
னென்று சொல்லுகின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்துச்சொல்லுகிறான். பெ
ரியவர்களாலே பண்ணப்பட்ட நிந்தையாலும் சாஸ்திரங்களினுடைய கேள்வி
யாலும் இராஜதண்டனையாலும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லும் நரகத்தில் விழு
கிறதிலும்தனக்குப் பாபமே யனர்த்தத்தைப் பண்ணுகிற தென்றறிந்தும்
புருஷனுனவன் திரும்பவும் பிரகிருதிபரவசனப்ப பாவத்தையே பண்ணுகிற
னல்லவா ஆகையால் பிராயச்சித்தம் எப்படியும் ஒருவன் ஓரிடத்தில் ஒரு
வேளையில் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டு பாபத்தில் நின்றும் ஒழிந்தவனா
கின்றான் ஒருவன் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் திரும்பவும்
பாவத்தைச் செய்கிறவனாயு மிருக்கின்றான் யானைக்கு உடம்பிலுள்ள அழுக்
குப்போகச் சத்திபண்ணியிருந்தாலுந் திரும்பவும் புழுதியை அள்ளிப்போட்
டுக் கொள்ளுகிறதினால் அந்த ஸ்நானம் எப்படி வியர்த்தமோ அப்படிப்
புருஷனுனவன் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பவும் பாபத்தைப்
பண்ணுகின்றதினாலே பிராயச்சித்தம் வியர்த்தமென்றெண்ணுகிறே னென்று
அரசன் சொல்லச் சுகர்சொல்லுகின்றார்.

வாராய் ராஜாவே! அக்கியானியான புருஷன் அதிகாரியான படியினாலே
பிராயச்சித்தகர்மத்தினால் பாவத்துக்கு நாசமுண்டாகிறதில்லை பிராயச்சித்த
கர்மமோவென்றால் கியானசாதனமாயிருக்கும் பாபத்தைச் சமூலமாக நாசம்
பண்ணக் கியானமே முக்கியமான பிராயச்சித்தம் பத்தியமாய்ப்பிசிக்கும் புரு
ஷனுக்கு வியாதிகள் எந்தப்பிரகாரம் விர்த்தியாகிறதில்லையோ அப்படியேரியம
அனுஷ்டானத்தைப்பண்ணுகின்ற புருஷன் மெள்ள மெள்ள தத்துவக்கியா
னத்தையடைகிறான் தருமத்தை யறிந்தவர்களாயும் ஜிதேந்திரியாளாயு மிருக்
கிறபேர்கள் மனோவாக்குக்காயங்களினுற் பண்ணப்பட்ட மகத்தாயும் கல்ப
மாயுமிருக்கிற பாபத்தைப் பிராயச்சித்தத்தினாலும் ஸ்திரீசம்பந்தமில்லாம
யான பிரம்மசரியத்தினாலும் இந்திரியநிக்கிரகத்தினாலும் கர்மபலத்தைவிட்ட
தினாலும் சத்திய சவுசங்களினாலும் சரணுகதியினாலும் நாசம் பண்ணுகின்றார்
கள் வாசுதேவனையே பற்றுகின்றபிரபன்னாளான சிஸ்கேவலம் சரணுகதியினால்
பாவத்தை யுதறிப்போடுவார்கள் ஓய் அரசனே! எந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீகிருஷ்ண
பகவானிடத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சரீரம் அர்த்தம் பிராணன் இதுகளை

யுடைய புருஷன் அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபக்தாளான பாகவதானுடைய சேவையினால் சதாசாரிய சமாசிரேணத்தினால் சுத்தனாவானே அந்தப்பிரகாரம் பாபியானவன் தபசு பிரமசரியமுதலான பாவநிவர்த்தி சாதனங்களினால் பரிசுத்தனாகின்றான் யாதொருசரணாகதி மார்க்கத்தில் நல்ல சிஷ்த்தையும் நாராயணனையே முக்கியமான கதியாகவுடைய சத்புருஷன் உண்டாயிருக்கிறார்களோ அந்தமார்க்கமானது உலகத்தில் ஒருக்காலும் பயமில்லாமல் சேஷமசாதனமுஞ் சிரேஷ்டமுமான மார்க்கமல்லவா ஆதலால் செய்துகொள்ளப்பட்ட பிராயச்சித்தங்கள் நாராயணனிடத்தில் பக்தியில்லாத புருஷனைப்பரிசுத்தனாகப்பண்ணப்பட்டதுகள் இந்தலோகத்தில் எவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய குணங்களில் பிரீதியையுடையவர்களாய் அந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் ஒருக்கால் மனதைவைத்த அந்த மகானுபாவாள் சகல பிராயச்சித்தமும் பண்ணிக்கொண்டவர்களாய் இயமனையும் இயமபடாரையும் சொப்பனத்திலேயும் பாராக்கள் இந்தச்சரணாகதி பிரகரணத்தில் அனாதியான இந்த இதிகாசத்தைப் பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் இராஜ சிரேஷ்டனே! அந்த இதிகாசமாகிய விஷ்ணுதாதர்களுக்கும் இயமதாதர்களுக்குமுண்டான சம்வாதத்தைச் சொல்லுகின்றேன்.

கன்னியாகுச்ச மென்கற பட்டணத்திலே அசாமேளனென்று பெயரை யுடையவனுய்த் தாசிபுதியான ஒருபிராம்மணன் வைதிகசாரங்களை விட்டுத் தாசியினுடைய சங்கத்தினுலே தூஷிக்கப்பட்டவனுயிருந்து சொக்கட்டான் குது முதலான வஞ்சனை மார்க்கங்களினாலேயும் சவுரியங்களினாலேயும் நித்தியமான விருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு ஆசார ஈனனுய்ச் சம்சாரத்தைப் போஷித்துப் பிராணிகளைப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். வாராய் ராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு அந்தத்தாசிகளுடைய பிள்ளைகளை யெடுத்து உபலாஸனம்பண்ணிக் கொண்டிருப்பின்ற அந்த அசாமேளனுக்கு ஆயுசிலே எண்பத்தெட்டுச் சம்வச்சரந்தாண்டிப்போச்சது வார்த்திகத்தை யுடையவனுன் அந்த அசாமேளனுக்குப் பத்துப்பிள்ளை அந்தப் பிள்ளைகளுக் குள்ளே கடைசிப்பிள்ளை நாராயணனென்று பெயரையுடையவன்.

தாய் தகப்பனுக்கு மிகவும் இஷ்டனுயிருக்கிறவன் மழலைச்சொல்லுகளுடனேகூடின அந்த நாராயணனென்கிற குழந்தையினிடத்திலே மனதை யுடைய விருத்தானை அந்த அசாமேளனுனவன் அந்தப்பிள்ளையினுடைய விளையாட்டைக் கண்ணிலேபார்த்துக்கொண்டு மிகவுஞ் சந்தோஷத்துடனே தான் சாப்பிடுகிறபோதும் பானம்பண்ணுகிறபோதும் அந்தக் குழந்தையினிடத்தில் பிரீதியுடையவனுய் அந்தக் குழந்தைக்கும் தான் பண்ணுகிற அந்தப் போஜனங்களைப் பண்ணுவித்துக்கொண்டு மூடானை அந்த அசாமேளன் சமீபித்திருக்கின்ற மரணகாலத்தை யறியாமல் அந்த நாராயணனென்கிற குழந்தையினிடத்திலே மனதைவைத்திருந்தான்.

அந்த அசாமேளனுனவன் கையிலேபாசத்தை யுடையவர்களாயும் மிகவும் பயந்தராளாயும் வக்கிரமான முகத்தை யுடையவர்களாயும் தன்னைக்

கொண்டுபோகுகைக்கு வந்தவர்களாயும் இருக்கிற மூன்று எமகிங்கரானைப் பார்த்துச் சலியாநின்ற இந்திரியங்களை யுடையவனுய்த் தூரத்திலே விளையாடாநின்ற பிள்ளையை நாராயணுவென்று உரத்த சத்தத்துடனே அழைத்தான் வாராய் ராஜசிரேஷ்டனே! மரியாநின்ற அந்த அசாமேளனுடையமுகத்தில் நின்றும் உண்டாகாநின்ற ஹரிகீர்த்தனத்தைக் கேட்டமத்திரத்திலே ஸ்ரீபகவானுடைய பரிஷதாள் சீக்கிரமாகவந்துவிட்டார்கள் தாசிபுதியான அந்த அசாமேளனை இருதயப்பிரதேசத்தில் நின்றும் விழாநின்ற எமதூதானை அந்த விஷ்ணுதாதாள் தங்களுடைய பரக்கிரமத்தினாலே நிறுத்தினார்கள். இந்தப்பிரகாரம் விஷ்ணுதாதாளாலே தகையப்பட்ட அந்த எமதூதாள் விஷ்ணுதாதானைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்கள். நீங்கள் ஆர்? தர்ம ராஜாவினுடைய ஆக்கினையை நிராகரிக்கிறீர்கள். ஆருடைய தூதர்கள்? எங்கே யிருந்து வந்தீர்கள்? எதற்காக எங்களைத் தடுக்குறீர்கள்? நீங்களென்ன தேவர்களா? உபதேவர்களா? அல்லது சிதோத்தமர்களா? எல்லாரும் தாமரைத்தளம் போலொத்த கண்களையுடையவர்களாயும் பீதாம்பரதாரிகளாயும் கிரீடகுண்டலம் இதுகளையுடையவர்களாயும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற தாமரை மலரையுடையவர்களாயும் சங்கம், சக்கிரம், கதை, கட்கம், சாரங்கம், அக்ஷய தூணீரம், இதுகளை யுடையவர்களாய்ச் சரீரகார்தியினாலே திக்குகளை அந்த கரகூனியங்களாகப் பண்ணிக்கொண்டு அன்னியானுடைய தேஜஸையும் அடக்கிக்கொண்டு பிரகாசிக்கிறீர்கள்.

தர்மராஜாவினுடைய கிங்கராளான எங்களை என்ன நிமித்தியமாக நிராகரிக்கிறீர்களென்று எமதூதாள் சொல்ல வாசதேவனுடைய தூதாள் அந்த எமதூதானைப்பார்த்துச் சிரித்து மிகவும் கம்பிரமான வாக்கினாலே சொல்லுகின்றார்கள். நீங்கள் தர்மராஜாவினுடைய ஸ்வரூபமும் பிரமாணமும் எப்படிப்பட்டது அதை எங்களுக்குச்சொல்லுங்கள் தண்டனையானது எந்தப்பிரகாரம் பண்ணப்படுகிறது தண்டனைக்கு விஷயமானது எப்படிப்பட்டது அதர்மத்தைச் செய்கிறவர்களெல்லாரும் தண்டிக்கத்தக்கவர்களா? என்று விஷ்ணு தூதாளாலே கேட்கப்பட்டவர்களாய் எமதூதாள் சொல்லுகிறார்கள். வேதத்திலே எதுசெய்யத்தக்கதாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே தர்மமென்று அறியத்தக்கது; எதுசெய்யலாகாதென்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது அதர்மமென்று அறியத்தக்கது; அந்த வேதமோ வென்றால் சுவாயம்புலான சாஷாத் நாராயணனுடைய சுவாசமென்று கேட்டிருக்கிறோம் யாதொருத்த ராலே தன்னுடையரூபத்திலே சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணத்தையுடையவரான இந்தப்பிராணிகள் சாரத்தத்துவ மூடத்துவங்களாகிற குணங்கள் பிராம்மணுதி நாமங்கள் அத்தியயனமுதலான கிரியைகள் வர்ணசிரமாதிரிபங்கள் இதுகளினாலே யதார்த்தமாக அறியப்படுகிறார்களோ அவரே ஸ்ரீமந்நாராயணன். சூரியன், அக்ஷிணி, ஆசாசம், வாய்வு, சலங்கன், சந்திரன், சந்திகள், அகோராதிரங்கள், திக்குகள், பூமி, காலம், எமன், இவர்களெல்லாம் சீவனுக்குச் சாட்சியா யிருக்கிறார் சாட்சிகளான இவர்களாலே அறியப்பட்ட அதர்மமே தண்டனைக்கு விஷயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கர்மத்தைப்

பண்ணுகின்ற சகல பிராணிகளுக்கும் அகங்கார மமகாரங்களினுலே உண்டா காரின்ற அதர்மானு குணமாகத் தண்டனைக்கு போக்கியாளாக வருகிறார்கள் எவனுலே எந்தப்பிரகாரம் எவ்வளவு தர்மந்தான் அதர்மந்தான் செய்யப்படு கிறதோ அந்தப்புருஷன் அப்படி தானே அந்தத்தர்மாதர்மபலத்தை லோகாந் தரத்திலே அனுபவிக்கிறான்.

வாருங்கள் தேவசிரேஷ்டாளே! பிராணிகளிடங்களிலே சத்துவமுதலான குணங்களையுடைய பிரிவினாலே சாத்துவிகமாயும் ராஜசமாயும் தாமசமாயும் மூன்றுபிரகாரம் எப்படி காணப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே ஜன்மந்தரத்திலேயும் அந்தப்பிரகாரம் யூகிக்கப்பட்டிருக்கும் வர்த்தமானமாயிராநின்ற வசந் தாதி காலமானது எப்படியானால் முன்னே போயிருக்கிற வசந்தகாலத்துக்கும் இனிமேல்வரப்போகிற வசந்தகாலத்துக்கும் புஷ்பம் பலமுதலானது களுக்குக் கியாபகமில்லாமலிருக்கிறதோ அந்தப்பிரகாரம் இந்தஜன்மமானது பூர்வஜன் மத்துக்கும் வரப்போகிற ஜன்மத்துக்கும் தர்மாதர்மங்களுக்குக் கியாபகமில் லாமலிருக்கிறது. பகவானுன் தர்மராஜாவோ வென்றால் அந்தரியாமியான பர மாத்துமானவப்போல் சமயமளிபட்டணத்திலேயே யிருந்துகொண்டு மனதில் தானே பிராணிகளுடைய தர்மாதர்மங்களையெல்லாம் அறிந்துகொண்டு பிற பாடு அந்தப்பிராணியினுடைய தர்மா தர்மத்துக்கு அனுகுணமாக விசாரிக்கி றான் அக்கியான புருஷனுனவன் ஜன்மந்தர கர்மத்தினாலே பிராப்தமாயிருக் கிறஇத்தேகத்தையே நானென்றெண்ணிக்கொண்டு ஜன்மந்தரக்கியானமில்லா தவனாய்ப் பூர்வஜன்மத்தையும் வரப்போகிற ஜன்மத்தையும் அறியமாட்டான். ஒரு சீவனுனவன் கர்மேந்திரியங்களைந்துகளினாலேயும் கர்மங்களைப்பண்ணுகி றான் கியானேந்திரியங்களைந்து களினாலேயும் சப்தாதி ஐந்து விஷயங்களையும் அறியாமலிருக்கிறான் சோடசகலையையுடையதாயும் குணத்திரயத்தையுடைய தாயும் அநாதியாயுமிருக்கிற இந்தச்சரீரமானது சீவனிடத்திலே சந்தோஷம், துக்கம், பயம், பீடை, இதுகளைக்கொடாநின்ற சமுசாரத்தையுண்டுபண்ணும் அக்கியானமயனாயும் காமக்குரோதாதிகள் முதலான அரிஷ்டவர்க்கத்தைச் செயிக்கமாட்டாதவனுய் மிருக்கிற புருஷனுனவன் இச்சியாமலிருந்தும் இந் தச் சரீரத்தினாலே பலாத்காரமாகக் கர்மங்களைப்பண்ணுவிக்கப் படுகிறான் கோசகாரமென்று பெயரையுடையதான பூச்சியானதுதான் தானே பிரதான மான கூண்டைப்பண்ணிக்கொண்டு அதற்குள்ளே யகப்பட்டு வெளிப்பட மாட்டாம லிருக்குமோ அப்படி கர்மத்திலே அகப்பட்டுக்கொண்டு அந்தக் கர்மத்தைவிட்டு வெளிப்படுகைக்கு உபாயமரியாதவனுய் மோகத்திருக்கிறான். ஒருத்தனும் கர்மத்தைப் பண்ணாமலிருக்கிறானில்லை பூர்வகர்மானுகுணமாக உண்டாகாநின்ற குணகாரியமான கர்மக்குரோதாதிகளினாலே சகலபிராணி யும் பரவசமாயிருந்துகொண்டு பலாத்காரமாகக் கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படு கிறது அதிஷ்டரூபமான நிமித்தியத்தை யடைந்து அந்த அதிஷ்டான ரூப மான ஸ்தூலமாயும் சூட்சுமமாயுமிருக்கிற தேகமானது பலவந்தான கர்ம வாசனையினாலே மாதாபிதாக்களுக்குச் சமானமாகவே உண்டாகும் இந்தப் பிரகாரம் பிரகிருதியினுடைய சம்பந்தத்தினாலே புருஷனுக்குச் சம்சாரமா

னது உண்டாகிறது அந்தச் சம்சாரமும் சீக்கிரமாக ஈஸ்வர வுபாசனையினாலே நசித்துப்போகும் இந்த அசாமேளனாலென்றால் சாஸ்திரசம்பன்னனாயும் சீலம் சதாசாரம் பொறுமை இதுமுதலான குணங்களுக்குரியபிடமாயும் விர தங்களனுஷ்டித்தவனாயும் சத்தியவாக்காயும், சசிவகுணத்தையுடையவனாயும், வேதவித்தாயும் குரு, அக்கினி, அதிதிகள், விருத்தாள், பிராம்மணன் இவர்க ளுடைய பணிவிடையிலே பிரீதியையுடையவனாயும் அகங்காரமில்லாதவனு யும் சர்வபூதங்களுக்கும் சுகிர்தாயும் சாதுவாயும் மிருதபாலியாயும் பூர்வத் திலே யிருந்தான் இப்படிப்பட்ட ஆத்தமகுணங்களுடனேகூடின இந்தப் பிரரம்மணன் ஒருக்கால் பிதாவினுடைய ஆக்கினையினாலே வனத்துக் குப்போய்ப் பல புஷ்ப சமித்து தெர்ப்பை இதுகளைக்கொண்டு திரும்பி வரும்போது மதுமத்தியங்களைப் பானம்பண்ணி அந்த மதுபானத்தினாலே சிவந்து சுழலாநின்ற நேத்திரங்களை யுடையவனான போகஸ்திரீயான தாசி யுடனேகூடக் கிரீடித்துக்கொண்டிருக்கிற காழகனான ஒருகுத்திரனைக்கண் டான் அந்த மத்தியபானத்தினாலே மதித்து வஸ்திரங்கள் அவிழ்ந்துபோய் லச்சையில்லாமல் அவளுடனேகூடக் கிரீடித்துக்கொண்டும் கானம் பண்ணிக் கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் அவளோடுசமீபத்திலே யிராநின்ற அந்தக்கா முகனான குத்திரனையும் காமவிகாரத்தோடு கைகளினாலே யாலிங்கனம் பண் ணிக்கொள்ளப்பட்ட அந்தஸ்திரீயையும் பார்த்து அந்தக்ஷணத்திலேயே மன் மதவசியனாய் மோகத்தையடைந்து தன்னுடைய மனதைச் சாஸ்திரக்கியான பலத்தினாலே நிருத்தியிருந்தாலும் காமாதிசயத்தினால் மன்மதனாலே மிகவும் அலைக்கப்பட்ட மனதைநிறுத்துகைக்குச் சத்தியற்றவனுதப் போனான் அந்தப் போகஸ்திரீ காழகன் இருவரையும் பார்த்ததினாலே உண்டாகாநின்ற மன்மத னுகிற பிசாசத்தினாலே பிடிக்கப்பட்டு விவேகமில்லாதவனாய் அவளையேமன தில் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு சுதர்மமான வைதீகக்கிரியைகளை விட்ட வனாய்ப் பிதாவினாலே சம்பாதிக்கப்பட்டதன் எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வ ளவுதனத்திலேயும் இஷ்டங்களினால் விஷயசுகங்களைினாலேயும் அவளைச் சந் தோஷிப்பித்துக்கொண்டிருந்தான் அந்தத் தாசியுடைய கடைக்கண்பார்வை யினாலே விவேகஞுனியனான அந்தபிராமணனுனவன் சீக்கிரமாய் அக்கினி சாட் சியாகக் கலியாணம் பண்ணப்பட்டவனாயும் பிரபுடைய நாரியாயுமிருக்கிற தன்னுடையபாரியையும் விட்டுவிட்டு நியாயமாயும் அனியாயமாயும் தனங் களைச் சம்பாதித்து அந்தப்போகஸ்திரீயினுடைய சம்சாரத்தை மந்தபுத்தி யான அந்தப் பிராம்மணனுனவன் ரட்சித்துக்கொண்டிருந்தான் அதனாலே இந்த அசாமேளனுனவன் சாஸ்திரமார்க்கங்களை விட்டுவிட்டுத் தாசியினு டைய சகவாசத்தினால் பெரியோர்களால் நிர்த்திக்கப்பட்டவனாய் அவளுடைய அன்னத்தையே புசித்துக்கொண்டு அருகியாய் வெகுகாலம் பாபரூபமான ஆயுசையுடையவனாயிருந்தான் ஆகையினாலே மகாபாவத்தைப் பண்ணினவனு கவும் பண்ணின்பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொள்ளாம லிருக்கிற இந்த அசாமேளனைத் தண்டபாணியான எமனுடைய சமீபத்திலே கொண்டு போகிறோமென்று எமனுதான் சொன்னார்கள்.

இ ர ண் டா வ து அ த் தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அந்தவிஷ்ணுவின் கிங்கராளானவர்
சிந்தைகூர்ந்தெம் தூதர்க்குச்செவ்வையாய்
அந்தநாமசங்கீர்த்தனையறிவித்து
விந்தையாம்விஷ்ணு லோகத்தைசேர்ந்தனர்.

விஷ்ணு கிங்கராளானவர்கள் எமதுதாளுக்கு அற்புதமான ஹரிநாமசங்கீர்த்தனைப் பிரபாவங்களைத் தெரிவித்து அந்த அசாமேளனென்கிற பிராமணனை விஷ்ணுலோகத்தை யடையச் செய்தார்களென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் மகாராஜவே! இந்தப்பிரகாரம் அந்த எமதுதார்களுடைய வசனத்தைக்கேட்டு ஞாயத்தை யறிந்தவர்களான அந்தபகவத்கிங்கரள் அந்த எமதுதாளைக்குறித்துப் பிரதியுத்தரஞ் சொல்லுகின்றார்கள்.

விஷ்ணுதூதர்கள் வாக்கியம்.

ஆச்சரியம், தர்மத்தை அறிந்தவர்களுடைய சபையிலே பாவத்தைப் பண்ணாத புருஷனுனவன் விருதாவாகத் தண்டிக்கப்பட்டால் அந்ததர்மசபையை அதர்மமானது அடையாமலிருக்குமா இந்தத்துக்கத்தை என்ன சொல்லப்போகிறோம் பிரஜைகளுக்குப் பிதாவைப்போல ரட்சிக்கிறவர்களாயும் சிட்சிக்கிறவர்களாயும் எல்லாருக்குஞ் சமானமாய் மிருக்கிற சத்புருஷானிடத்திலே பட்சபாத முண்டாச்சதானால் பிரசைகளானது எவனைச் சரணமாக அடையும் சிரேஷ்டனாயிருக்கிறவன் எந்த தர்மத்தைப் பிரமானமாக ஒப்பி நடக்கிறானோ இந்த ஜன்மமும் அதையே பிரமானமாகப்பற்றி அனுவர்த்திக்கும் சகலபிரானிகளும் விசுவாசிக்கத் தக்கவனாயும் தயானுவாய் மிருக்கிற புருஷனுனவன் தன்னிடத்தி லொப்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தை யுடையதாயும் சிநேகத்தை யுடையதாயும் அக்கியானனாயுமிருக்கிற அந்தப்பிரானியை எப்படித்திரோகம் பண்ணுவன். இந்த அசாமேளனோ வென்றால் யாதொருகாரணத்தினால் ஸ்ரீஹரியினுடைய மங்களங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமான நாமத்தைப்பரவசனம் உச்சரிக்கின்ற இந்த நாமசங்கீர்த்தனத்தினாலே கோடி ஜன்மங்களிலே பண்ணப்பட்ட பாவங்களுக்கெல்லாம் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டவனாவன் நாராயண இங்கேவாவென்று நாலு அக்ஷரத்தை யுடையதான அந்தப்பகவான் நாமத்தை யுச்சரித்தானோ அந்தப்பகவான் நாம உச்சாரணத்தினாலே மகாபாபியாயிருக்கிற இந்த அசாமேளனுடைய பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமானது பண்ணப்பட்டது.

சோரன், சராபானம் பண்ணினவன் மித்துருதுரோகம் பண்ணினவன், பிரம்மஹத்திபண்ணினவன், குருஸ்திரீசம்போகம் பண்ணினவன், ஸ்திரீஹத்தி பண்ணினவன், இராஜாவைக்கொன்றவன், மாதாரு பிதுருஹத்திபண்ணினவன் முதலான பாபிகளுக்கெல்லாம் இந்த விஷ்ணுவினுடைய நாமசங்கீர்த்தனமே முக்கியமான பிராயச்சித்தமாயிருக்கிறது. பகவானுனவர் தன்னுடைய நாமத்தை இச்சிக்கிறவன் விஷயத்திலே என்னுடைய பக்தனென்று நாராயணனுக்கு மனது உண்டாயிருக்கிறது மகாபாபியாயிருக்கிறவன் உச்சரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய நாமபாதங்களினாலே பரிசுத்தனாவதுபோல் பிரம்மவித்துக்களினால் சொல்லப்பட்ட பிராயச்சித்தங்களினாலேயும் சார்திராயணமுதலான விரதங்களினாலேயும் பரிசுத்தனாகமாட்டான். பிராயச்சித்தமானது நிசேஷமாகப் பரபலத்தைப் போக்கடிக்கமாட்டாது பிராயச்சித்தம் பண்ணப்பட்டிருந்தும் மனதானது திரும்பவும் பாபத்திலே ஓடுகிறதல்லவா நிசேஷமாகப் பாபத்தை இச்சிக்கிறபேர்களுக்கு ஹரியினுடைய குணகீர்த்தனமே முக்கியமான பிராயச்சித்தமாக விருக்கிறது ஆகையினாலே சகலபாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தத்தைப்பண்ணிக்கொண்ட இந்த அசாமேளனைப் பாபிகளுடைய மார்க்கத்திலே நீங்கள் கொண்டுபோக வேண்டாம் இந்த அசாமேளன் மரணத்தை அடைகிறவனாயிருந்தும் பகவான் நாமத்தை யுச்சரித்த படியினாலே சமஸ்தபாபங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம் பண்ணிக்கொண்டவனுனான் உன்னதப்பிரதேசங்களினின்றும் விழுந்தாலும் மார்க்கங்களிலே இடறினாலும் சரீரத்திற்கு எதினாலாவது பங்கமுண்டானாலும் சற்பங்களினாலே கடிக்கப்பட்டாலும் கவரங்களினாலே தபிக்கப்பட்டாலும் தண்டாதிசுளினு லடிக்கப்பட்டாலும் பரவசமாக அந்தப்புருஷன் ஹரியென்று பகவான் நாமத்தை யுச்சரித்தால் அவன் எமவாதனைக்கு போக்கியனாகிறதில்லை கியானிகளான மனுமுதலான பேர்களினாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற தபசு, தானம், செபமுதலான அந்தப் பிராயச்சித்தங்களினாலே பாபங்கள் மாத்திரமே நசிக்கும் பாபத்தினாலே உண்டாகாவின்ற மனதினுடைய களங்கமானது நசியாது பகவானுடைய பதாரவிந்த சேவையினாலேயும் நாமகீர்த்தனத்தினாலேயும் களங்கம் நசித்து மனதிற்குச் சத்தியுண்டாம்.

வாருங்கள் எமபடாளே! இந்தத் தர்மத்திலே உங்களுக்குச் சமுசயமுண்டாயிருந்ததேயானால் உங்களுடைய சுவாமியைப் போய்கேளுங்கள். பகவானுன் எமன் அந்தத் தர்மத்தினுடைய பரமரகசியத்தை அறிவானென்று விஷ்ணுதூதாள் சொன்னார்கள்.

வாராய் ராஜாவே! இந்தப்பிரகாரம் அந்தவிஷ்ணு கிங்கரள் பாகவத தர்மத்தை நிஷ்கரித்துச் சொல்ல அந்த அசாமேளனை எமபாசத்தில்நின்றும் விடுவித்து மரணத்திலின்றும் விடுவித்தார்கள். எமதுதாளானவர்கள் விஷ்ணு தூதர்களால் இந்தப்பிரகாரம் நிராகரிக்கப்பட்டவர்களாய் எமனுடைய சமீபத்திலேபோய் இந்த விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னார்கள் அந்தப் பிரம்மணனும் மிருத்தியுபாசத்தில் நின்று விடுபட்டவனாய்ப் பயத்தையடைந்து விஷ்

ஊகிங்கராணைப் பார்த்ததினாலே மிகவுஞ்சந்தோஷத்தை யுடையவனுய் சிர
சினாலே சாஷ்டாங்கப்பிரணாமம் பண்ணினான் அந்தமகா புருஷகிங்கராரும்
அந்தப்பிராம்மணனுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்
கும்போதே அந்தத்தாவமாய்ப் போனார்கள் பிற்பாடு அசாமேளனும் மூன்
றுவேதங்களினாலே சொல்லப்பட்டும் சுத்தமாயும் சகலசிரேயசுக்களுக்கு
இருப்பிடமாயும் விஷ்ணுதாதாளுக்கு சம்வாதரூபமாய் இருக்கிற பகவதர்
மத்தைக்கேட்டு ஹரியினுடைய மகாத்மியத்தைக் கேட்டதினாலே சித்திரமாகப்
பகவானிடத்தில் மிகவும் பக்திமானாய்த் தான் பண்ணினபாவத்தை நினைத்து
மகத்தான பச்சாத்தாப முண்டாச்சுது அந்தப் பச்சாத்தாபத்தைச் சொல்
லுகிறார் அதெப்படியென்றால் நான் சிறுபெண்ணாயும் பதிவிரதையாயுமிருக்
கிற பாரியைவிட்டு மத்தியபானம் பண்ணுகிறவனாயும் விபசாரியாயுமிருக்
கிற சூத்திரஸ்திரியை யடைந்து குசலத்துக்குக் களங்கத்தைப் பண்ணியும்
மகாபாபியாயும் சத்புருஷானாலே தூஷிக்கப்பட்டுமிருக்கிற என்னைச் சுட
வேண்டாம் நான் மிகவும் பயங்கரமான இந்த நரகத்திலே நிச்சயமாகவிழப்
போனேன் இதுசொர்ப்பனமோ இல்லாவிட்டால் பிரத்தியட்சமாகவே இவ்
விடத்திலே மகத்தான ஆச்சரியமானது காணப்பட்டதோ பாசபாணி
களாயிருக்கிற சிலபேர் என்னையிழுத்தார்கள் அவர்கள் இப்போ எங்கேபோ
னார்கள் பாசங்களினாலேசுட்டிப் பூயியின்கீழே பாதாளத்திலே கொண்டிபோ
கப்படாநின்ற என்னைச்சிலபேர்கள் விடுவித்தார்கள் மனோக்கியமான தரிசனத்
தையுடையவர்களான அந்தநாலு சித்தர்களும் இப்போது எங்கேபோனார்கள்
அந்தச்சித்த புருஷானுடைய தரிசனத்தினால் தூர்ப்பாக்கியனான எனக்குப்
பூர்வமாயிருக்கிற மகத்தான புண்ணியமுண்டா யிருக்கவேணும் பூர்வபுண்ணி
யமில்லாமற் போனால் பாபியாயும் தாசிபதியாயும் மரணத்தையடைந்து மிருக்
கிற என்னுடைய நாவானது வைகுண்டனுடைய நாமத்தை யுச்சரிக்குகைக்கு
இவ்விடத்திலே எப்படியோக்கியமாக விருக்கும் அக்கியானம், காமம், கர்மம்,
இதுகளினாலே யுண்டாகாநின்ற இந்தச் சமுசாரபந்தத்தை விட்டுச் சர்வப்பிர
ாணிகளிடங்களிலேயும் சிநேகத்தையுடையவனாய் சாந்தி, மயித்திரி, கருணை
இதுகளையுடையவனாய் ஆத்தம நிஷ்டையை யுடையவனாய் யாதொரு மாயை
யினாலே அதமனான நான் கிரீடாயிருக்கும்போல லீலைபண்ணப்பட்டேன், ஸ்திரீ
ரூபமாயிருக்கிற அந்த மாயையினாலே ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருக்கிற இந்த
ஆத்தமாவை விடுவித்துக் கொள்ளுகிறேனென்று வயிராக்கியத்தை யுடையவ
னாய்புத்திர களத்திராதி சினேகத்தை விட்டவனாய்க் கங்காதுவாரத்தைப்
போயடைந்தான் தேவதைகளுக் கிருப்பிடமான அந்த கங்கா துவாரத்திலே
யிராநின்ற அந்தப்பிராம்மணனுனவன் யோகமார்க்கத்திலே யிருந்துகொண்டு
இந்திரியங்களை விஷயங்களில் பிரவர்த்தியாமல் நிக்ரிகித்தவனாய் மனதைப்
பரமாத்மாவின்விடத்தில் கூட்டிவைத்தான்.

பிற்பாடு தேகம் இந்திரியம் இதுகளிலின்றும் தன் ஆத்தமாவை வேறு
கப்பண்ணி யேகாக்கிரமான மனதினாலே அனுபவரூபமாயும் பரப்பிரம்மமாய்
மிருக்கிற அந்தப்பகவானிடத்திலே யேகப்பிரம்மமாகப் பண்ணினான் எப்

போது அநீதப்பகவானிடத்திலே நிச்சயமான புத்தியை யுடையவனுனாலே
அந்தக்காலத்திலே முன்னேகாணப்படாநின்ற அந்த பகவத்கிங்கரானைக்கண்டு
இவான் முன்னே காணப்பட்ட வர்களல்லவா வென்று கியாபகம்பண்ணிக்
கொண்டு சிரசினாலே பிரணாமம் பண்ணினான் அவர்களைக் கண்டபிறகு கங்
காதிரத்திலே தன்னுடைய சரீரத்தைவிட்டு அந்தக்ஷணத்திலே பகவானு
டைய பாரிசுத்திலே யிராநின்ற பேர்களுடைய சுருபத்தை யடைந்தவனாய்
அந்தப் பிராம்மணனுனவன் பகவத்கிங்கரானுடனேகூட ஆகாசமார்க்கமாய்ச்
சொர்னவிமானத்தின் மேலே யேறிக்கொண்டு சாட்சாத் ஸ்ரீயப்பதி எந்தலோ
கத்திலேயிருக்கிறாரோ அந்தலோகத்தையடைந்தான் வாராய்ராஜாவே! இந்த
பிரகாரம் ஸர்வதர்மங்களை விட்டவனாயும் தாசிபதியாயும் சுராபானமுதலான
நிஷித்தமான கர்மங்களை யுடையவனாயும் நரகத்திலே தள்ளப்படுபவனாயும்
விரதங்களை விட்டவனாய் மிருக்கிற அந்த அசாமேளனுனவன் பரவசனாய்
பகவன்நாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு அந்தக்ஷணத்திலே தானே முத்தனாய்
விட்டான் மோக்ஷத்தை யடையவேணுமென்று இச்சியாநின்ற பேருக்குப்
பகவன் நாமோச்சாரணத்தைத் தவிர பாபபந்தத்தை நாசம்பண்ணுகிறதவே
றென்றில்லை ஹரிநாமகீர்த்தனமோ வென்றால் சகலபாபங்களையும் நசிப்பித்து
மனதுக்குச் சத்தியை யுண்டாக்குகிறது இந்தப்பிரகாரம் பரமரகசியமாயும்
பாப அறமாயுமிருக்கிற இந்த உபாக்கியானத்தைச் சிரத்தையுடனே கேட்கிற
வனும் பக்தியினாலே கீர்த்தனம் பண்ணுகிறவனும் நரகத்தையடைகிறதில்லை
மனுஷியானவன் மகாபாபியாயிருந்தாலும் நாமசங்கீர்த்தனப் பிரபாவத்தி
னாலே விஷ்ணுலோகத்திலே பூசிக்கப்பட்டிருப்பன் மரணத்தையடையா நின்ற
அசாமேளனும் புத்திரனிடத்திலே உபகரிக்கப்பட்ட ஹரிநாமத்தையுச்
சரித்துக் கொண்டு உத்தமமான ஸ்தானத்தையடைந்தான் சிரத்தையினாலே
ஹரிநாமகீர்த்தனம் பண்ணுகிறவன் மோக்ஷத்தை யடைவனென்பதற்குச்
சந்தேகமென்ன.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

தொல்புயியையா னேமன்றன் தூதர்க்கு
வல்லவிஷ்ணுபத் தாளின்பிரபாவத்தைச்
சொல்லுவித்துச் சமாதானம்பண்ணிநீர்
சொல்லவேண்டாமெனச் செப்பினாரோ.

எமனுனவர் தன்னுடைய தூதாளுக்கு விஷ்ணுபத்தானுடைய பிரபாவங்
களைத்தெரிவித்து அவர்களைச்சமாதானம்பண்ணி விஷ்ணுபத்தான் விஷயத்தி
லே நீங்கள் பிரவேசிக்க வேண்டாமென்று சொன்னதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

பரிக்ஷித்து வினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் பிரம்மசிஷ்டரே! தடுக்கப்பட்ட ஆக்கிணைய யுடையவனான அந்தத் தர்மராஜாவானவன் தன்னுடைய படாளாலே சொல்லப்பட்ட விருத் தார்த்தத்தைக்கேட்டு விஷ்ணுதுதாளாலே நிராகரிக்கப்பட்ட இந்தப்படாளைப் பார்த்துத் திரும்பி என்னசொன்னான். தேவனுன் எமனுடைய ஆக்கிணைக்குப் பங்கமானது ஒருத்தராலேயுஞ் சொல்லக்கேட்கப் பட்டதில்லை இந்தச்சமு சயத்தை உம்மைத்தவிர வேறொருவன் போக்கடிக்கமாட்டான் என்று பிரசி னம்பண்ணுநின்ற பரிக்ஷித்துவைப் பார்த்துச் சுகர் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! பகவத் கிங்கராளாலே நிராகரிக்கப்பட்ட எமதுதான் சமயமளிபட்டணத்துக்கு எசமானனாயும் தங்களுக்குச் சுவாமியாயு மிருக்கிற எமனைக்குறித்து விக்கியாபனம் பண்ணினார்கள்.

எமபடாள் வாக்கியம்.

வாரீர் பிரபுவே! மனோவாக்குக் காயங்களினாலே கர்மங்களைப் பண்ணு கின்ற பிரானிகளுக்கு கர்மானுகுணமான பதத்தைக்காண்பிக்க ஏதுக்களாயும் சிக்ஷிக்கிறவாளாயும் இருக்கிறபேர் இந்த லோகத்திலே எத்தனைபேர் உண்டா யிருக்கிறார்கள் லோகத்திலே கர்மானுகுணமாகத் தண்டியாகின்ற பிரபுக்கள் வெகுபேர் இருந்தார்களானால் அவர்களிலொருவருக் கொருவர் விரோதத்தி னால் சுகதுக்கங்கள் ஒருபிரானிக்கும் உண்டாகமாட்டாது லோகத்திலே கர் மத்தைப் பண்ணுகிறபேர்கள் அனேகமானபடியினாலே அவர்களுக்குக் கர்மா னுகுணமாகச் சித்திக்கிற பிரபுக்களும் அனேகம்பேர்களா யிருக்கலாம் எப்ப டியானால் சக்கிரவர்த்தியான ராஜாவின்கீழே மண்டலாதிபத்தியம் பண்ணுகிற பிரபுக்களுக்குப் பிரபுத்துவ உபசாரமாகச் சொல்லப் படுகிறதுபோல் அனே கம்பிரபுக்களை யுடையவாளான பிரானிகளுக்கு நீர் ஒருவரே-பிரபுவாயும் கர் மானுகுணமாகத் தண்டிப்பண்ணுகிறவராயும் மனுஷியானுடைய புண்ணிய பாவங்களைப்பிரித்து அறிகிறவராயு மிருக்கிற உம்முடைய ஆக்கிணையானது மனுஷியலோகத்திலே தடுக்கப்படாம விருக்கிறதல்லவா இப்போது ஆச்சரிய கராளான நாலு சித்தபுருஷாளாலே உம்முடைய ஆக்கிணையானது தடுக்கப் பட்டது உம்முடைய ஆக்கிணையினாலே நாங்கள்பாபியான அசாமேளனைப் பாசத்திலேகட்டினோம் அப்போது சித்தபுருஷன் பலாத்காரமாகப் பாசங் களையறுத்துவிட்டுவிடு வித்தார்கள் அவர் நாலுபேரையும் நாங்கள் உம்பிடத் தில் நின்றும் அறியுநகக்கு இச்சிக்கிறோம் எங்களுக்குச் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லத் தக்கதென்று தன்னுடைய படாளாலே பிரஸ்னம் பண்ணப்பட்ட வனாய் பிரசைகளுக்கெல்லாம் நியந்தாவான எமன் சந்தோஷத்தோடு கூடின வனாய் ஹரியினுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஸ்மிர்த்துக்கொண்டு தன்னுடைய தூதானுக்குப் பிரதியுத்தரஞ்சொன்னார்.

எமனுடைய வாக்கியம்.

வாருங்கள் தூதர்களே! என்னைக்காட்டிலும் வேறாய் ஸ்தாவர சங்கமங் களுக்குச் சிரேஷ்டனுன சஸ்வரன் ஒருவன் உண்டாயிருக்கிறான் நானே வென்றால் மனுஷியானுக்குள்ளே பாபிகளுக்குமாதிரிமே சஸ்வரனாய் அவரு டைய கிங்கரனாயிருக்கிறேன் நாராயணனிடத்திலே இந்தப்பிரபஞ்சமானது தூலினால் நெய்யப்பட்டவஸ்திரம் போலக் குறுக்கு நெடுக்குமாகக் கோக் கப்பட்டிருக்கிறது அவனுடைய அம்சபூதாளான பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திர ராலே இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்குச் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கரங்களுண்டாயி ருக்கிறதிகள் அப்படிப்பட்ட நாராயணன் நமக்கு நியந்தாவாய் அதிஸ்வர னாயிருக்கிறான். அந்தப் பகவான் தம்முடைய வேதருபமான வாக்கினாலேயும் பிராம்மணுதி நாமங்களினாலேயும் பிரானிகளைக்கட்டுகின்றார். அந்தப்பிரானி கள் பகவானுடைய ஆதினமாயிருந்துகொண்டு சுதர்மத்தைப் பண்ணுகின் றார்கள் நானும், இந்திரனும், கிருதியும், வருணனும், சோமனும், அக்கினியும், சிவனும், வாயுவும், பிரம்மாவும், துவாதசாதித்தியான், விசுவதேவ கணங்கள், அஷ்டவசக்கள், சாத்தியான், சத்தமருத்துக்கள், சித்தானுடனேகூடின ஏகா தசருத்திரான், பிரசாபதியும், ரசஸ் தமசுக்களினாலே ஸ்பரிசிக்கப்படாத பிரு குமுதலான மகரிஷிகளும் இவர்களெல்லாரும் சத்துவகுணப் பிரதானானாயி ருந்தாலும் பகவானுடைய மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்தப் பகவானுடைய சங்கல்பத்தை அறியாமலிருக்க அவர்களுக்காட்டிலும் நிசுருஷ் டாளான மற்றபேர் அறிபார்க ளென்பதற்குச் சொல்ல வேண்டிய தென்ன சுதந்திரராயும் அதிஸ்வரராயும் மாயாதிபதியாயும் மகாத்துமா வாயுமிருக்கிற அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய மனோகராளான தூதான் இந்த லோகத் திலே மிகவுஞ் சஞ்சரிப்பார்கள்.

தேவதைகளாலே பூஜிக்கப்பட்டவர்களான அந்த விஷ்ணுவினுடைய தூதான் இதராளாலே காணக்கூடாத சரூபங்களையுடையவர்களாய் அந்த விஷ்ணுவினிடத்திலே பக்திமான்களான பிரானிகளைச் சத்துருக்கள் அக் கினி முதலான பூதங்கள் நான் இவர்களில் நின்றும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள் சாட்சாத் பகவானாலே சொல்லப்பட்ட சத்தமான பாகவததர்மத்தை நிஷி களும் தேவர்களும் அறியமாட்டார்கள். வாருங்கள்படாளே! பிரம்மாவும் நா ரதரும், சிவனும், பிரம்மகுமாரரான சனற் குமாரரும், கபிலரும், மனுவும், பிரகலாதனும், ஜனகனும், பீஷ்மரும், பஸ்யும், சுகரும், நானும், ஆக இந்தப் பன்னிரண்டுபேரும் இந்தச்சத்தமான பாகவததர்மத்தை யறிவோம் எவனொ ருவன் பரமரகசியமாயும் சத்தமாயும் அறியக்கூடாததாயுமிருக்கிற அந்தப் பாகவததர்மத்தை அறிந்தானாகில் மோட்சத்தையடைவன், வாருங்கள் பிள்ளை களே ஹரிநாம வுச்சரணத்தினுடைய பிரபாவத்தைப்பாருங்கள் அந்த ஹரி நாம வுச்சாரணத்தினாலே அசாமேளனும் மிருத்தியுபாசத்தில் நின்றும் கிடு பட்டான் அவன் மகாபாதகனாயிருந்தாலும் மரணகாலத்திலே நாராயண னென்று புத்திரனைக் கூப்பிட்டதினால் பகவானுடைய நாமத்தைக்கீர்த்தனை

பண்ணினதாக சுமுத்தியை அடைந்தான் ஆகையினாலே பகவன் நாமகீர்த்தனத்தினால் புருஷானவன் சகலபாபத்தில் நின்றும் விடுபட்டு முக்தனாய் விடுவன் வேதசாஸ்திரங்களிடத்திலே சித்தத்தையும் எங்கியாதிகர்மத்திலே பத்தியுமுடையவர்களான மறுமுதலானவர்கள் இந்தப் பகவந்நாமகீர்த்தனத்தினுடைய பிரபாவத்தை அறிந்தவர்களன்று.

இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலே பக்தியோகத்தைச்செலுத்துகின்றவர்கள் நம்முடைய தண்டத்துக்கு உட்பட்டவரானது அவர்களுக்குப் பாபம் உண்டாகிறதேயில்லை அப்படிப்பட்டபேருக்கு ஒருக்கால் பிரகிருதிவாசனையினாலே பாபம் உண்டாகுமாயில் அதையும் அந்தப் பகவானுடைய நாமகீர்த்தனமே போக்கடிக்கின்றது அப்படி ஹரிபத்தாளா யிருக்கிறவர்களுடைய சமீபத்திலேயும் போகாதீர்கள் அப்படிப்பட்ட முகுந்தனுடைய பாதா ரவிந்தங்களிலே சிரத்தையிலலாதவர்களாயும் சுதர்மங்களினாலே சூனியமாயும் நரசத்துவாரமாய் மிருக்கிற கிரகத்திலே ஆசக்தியை யுடையவர்களான துஷ்டாளே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கென்று தங்களுக்குச் சுவாமியான எமனுலே சொல்லப்பட்ட பகவன் மகாத்மியத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியத்துடனே கூடின மனதையுடையவர்களாய் அந்த எமகங்கரான் அன்று முதற் கொண்டு நாம் பாகவதானுடைய சந்திதானத்திலே போனால் நம்மிடஸ்வாமியே நம்மை அடித்துப்போடுவானென்று பயப்பட்டிருந்தார்கள் புண்ணியகரமான இந்த இதிகாசத்தை மலையபர்வத்திலே யிருந்துக் கொண்டு ஸ்ரீஹரியைப் பூஜியாநின்ற பகவானுனை அகஸ்திய மகாரிஷியானவர் எனக்குச் சொன்னார்.

நா ன் கா வ து அ த் தி யா ய ம்.

சந்த விருத்தம்.

மற்றவிஸ்வரூபத்தின் மகிழ்ச்சியைச்
சொற்றலேண்டு மெனுஞ்சயவிச்சையார்
பெற்றபிரசேதசக் களுடையபிள்ளையா
யுற்றதெட்சன்வம் சமுரைக்கின்றதே.

விஸ்வரூபத்தினுடைய வற்பத்தியை சொல்லவேணுமென்கிற இச்சையினாலே பிரசேதசக்களுடைய வமிசம் விஸ்தரிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

பரிசுதித்து கதாப்பிரசங்கத்தினாலே சுவாயம்பு மனுவினுடைய பிள்ளையான பிரியவிரதனுடைய வங்கிஷத்திலே பகவந்நாம சங்கீர்த்தனப் பிரபாவத்தைக்கேட்டு அந்தப்பிரியவிரதனுடைய வம்மிச விஸ்தாரத்தை அறியவேணுமென்று இச்சையினாலே பிரசினம்பண்ணுகின்றான்.

பரிசுதித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே ! சுவாயம்பு மனுவந்தரத்திலே தேவான், அசுரான், மனிதான் முதலான சிருஷ்டியானது உம்மாலே சங்கிரமாகச் சொல்லப்பட்டது அந்த சிருஷ்டி விஸ்தாரத்தையும் பகவானுனை பரமபுருஷன் தன்சக்தியினாலே எந்தப்பிரகாரம் இந்தச் சிருஷ்டியைச் சிருஷ்டித்தாரோ அந்தச் சக்தியையும் சிருஷ்டிப்பிரகாரத்தையும் உம்மாலே தெரிந்து கொள்ள விச்சிக்கிறேனென்று பிரசினம் பண்ணுகின்ற பரிசுதித்துவுக்கு வியாசகுமாரரான சகப்பிரம்மரிஷியானவர் சந்தோஷத்துடனே சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜாவே ! பிராசினபரிசுகினுடைய பிள்ளைகளான பிரசேதசக்கள் பத்துபேரும் எப்போது சமுத்திரமத்தியில் நின்றும் வெளிப்பட்டார்களோ அப்போது விருட்சங்களினாலே சூழப்பட்டிக் காடுமூடின பூமியைப் பார்த்தார்கள் விருட்சங்கள் பொருட்டுக் கோபித்துக் கொண்டவர்களாய்த் தபசினாலே சொலியாநின்ற குரோதத்தை யுடையவர்களான பிரசேதசக்கள் அந்தவிருட்சங்களைத் தகிக்கவேணுமென்கிற இச்சையினாலே முகத்தினால் வாயுவையும் அக்கினியையுஞ் சிருஷ்டித்தார்கள். அந்தப் பிரசேதசக்களுடைய முகத்தில் நின்று முண்டான வாயுவினுலேயும் அக்கினியினாலேயும் தகிக்கப்படாநின்ற அந்த விருக்ஷங்களைப்பார்த்து மகானுயும் ஓஷதிகளுக்கும் கெல்லாம் ராஜாவாய்மிருக்கிற சந்திரன் பிரசேதசக்களைக் குறித்துக்கோபத்தைப் போக்கடிக்கிறவன்போல் சொல்லுகிறான். வாருங்கள் மகானுபாவர்களே ! நீங்கள் தீனங்களான விருக்ஷங்கள் பொருட்டுத் தரோகம் பண்ணுகைக்கு யோக்கியானன்று பிரஜைகளை விருத்திபண்ணவேணுமென்று இச்சையுடையவர்களான பிரஜாபதிகளாகச் சொல்லப்படுகிறீர்கள். ஆதியிலே பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும் நாசயில்லாதவராயும் கியானசக்திமானாயும் விபுவாய்மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் விருக்ஷங்களையும் ஓஷதிகளையும் பட்சியமாகவும் அன்னமாகவுஞ் சிருஷ்டித்தார். அதுகளுக்குள்ளே சஞ்சரிபா நின்ற பிராணிகளுக்கு ஸ்தாபரங்களும் பாதத்தினாலே சஞ்சரிக்கின்ற பிராணிகளுக்கு பாதயில்லாம விருக்கிறபிராணிகளும் அன்னமாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் வாருங்கள் நிந்துஷ்டாளான பிரசேதசக்களே நீங்களோவென்றால் பிதாவினுலேயும் தேவதேவனுனை பகவானுலேயும் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட விருக்ஷங்களை எப்படி தகிக்குகைக்கு யோக்கியாளாகிறீர்கள் பெரியோர்களுடைய மார்க்கமான சாந்தியை ஆஸ்ரயித்திருங்கள் ஜொலியாநின்ற கோபத்தையடக்குங்கள் குழந்தைகளுக்கு மாதாபிதாக்களும், கண்களுக்கு இமைகளும், ஸ்திரீகளுக்குப் பர்த்தாவும், பிரஜைகளுக்கு ராஜாவும், சன்னியாசிகளுக்குக் கிரகஸ்தனும், அக்கியானிகளுக்குக் கியானிகளும், சுருத்ததுக்களாயும் பந்துக்களாய் மிருப்பார்கள் பிராணிகளுடைய தேகங்களுக்குள்ளே நியந்தவாய் அந்தராத்மாவான ஸ்ரீஹரியிருக்கிறார் சமஸ்த்தத்

தையும் அந்தரியாமியான ஸ்ரீஹரிக்குஸ்தானமாகப்பாருங்கள் இப்படிப்பட்ட கியானத்தை யுடையவர்களா யிருந்தீர்களானால் அந்தரியாமியான பகவான் உங்களாலே பூசிக்கப்படுவர் யாதொருத்தன் தேகத்திலே ஆகஸ்த்திதமாக உண்டாகாதின்று ஜோலியாநின்ற கோபத்தை ஆத்தும் விசாரத்தினாலே அடக்குகிறானே அவன் பிரகிருதி குணங்களான சத்துவாதிகளை அதிக்ரமி யாமலிருப்பன் தினங்களான விருஷங்களைத் தகித்ததுபோதும் இந்தவிரு ஷங்களுக்கும் மங்களமுண்டாகக் கடவதென்று அந்தப் பிரசேதசுக்களைச் சமாதானம்பண்ணி பிரம்மலோசனை பென்ற அப்சரஸ்திரீயினுடைய பெண் ணை அந்த உத்தம கன்னிகையைப் பிரசேதசாளுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான் அந்தப்பெண்ணை வாங்கிக்கொண்டு பிரசேதசுக்கள் பத்துபேரும் ஏதாசாஸ்திரமாக விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார்கள்.

வாராய் ராஜாவே! அந்தப் பிரசேதசுக்களிடத்தில் நின்றும் அந்த ஸ்திரீ யினிடத்திலே பிரசேதசுக்களுடைய புத்திரனாக தகஷன் பிறந்தான் அந்தத் தட்சணுடைய பிரஜாசிருஷ்டியினாலே மூன்று லோகங்களும் பூரிக் கப்பட்டன பெண்களிடத்திலே வாற்சல்லியத்தை யுடையவனான அந்தத் தட்சன் தேஜசினாலேயும் மனதினாலேயும் எந்தப்பிரகாரம் பிராணிகளைச் சிருஷ்டித்தானோ அந்த விர்த்தார்த்தத்தை என்னிடத்தில் நின்றும் சாவதானமாகக்கேளும் பிரஜாபதியான தட்சனுனவன் தேவான், அசுரான், மனுஷியான், முதலான வர்களாயும், ஆகாசம், பூமி, ஜலம், இவைகளை ஸ்தானமாகவுடைய வர்களாயு மிருக்கிற பிரஜைகளை முன்னே மனதினாலேயே சிருஷ்டித்தான். அந்த மான சமான பிரஜாசிருஷ்டி பூரணமாகவில்லை பென்று பார்த்துப் பிரஜாபதியான தட்சன் விர்திய பர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையிலேபோய் ஒருத்தராலேயும் பண்ணக்கடாத தபசைப்பண்ணினான் அந்த விர்தியபர்வதத்தின் தாழ்வரை யிலே அகமருஷணமென்று பிரசித்தமாய்ப் பாப அரமான ஒரு தீர்த்தமிருக் கிறது அதிலே மூன்றுகாலம் ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டு தபசினாலே பகவா னைச் சந்தோஷிப்பித்து அமுசகூய்யமென்கிற ஸ்தோத்திரத்தினாலே அதோட் சசனான அந்தப்பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

வாராய் குருசிரேஷ்டனே! இந்தப்பிரகாரம் அந்த அகமருஷணமென் கிற தீர்த்தத்தில் ஸ்தோத்திரங்களினாலே ஸ்துதிபண்ணுகின்ற தட்சப்பிரஜா பதிக்குப் பக்தவச்சலனான பகவான் கருடாருடராய்த் தீர்க்கங்களான அஷ்ட மகாபுஜங்களை யுடையவராய் சங்கம், சக்கரம், நாந்தகம், சாரங்கம், பாசம், கதை, பாணம், சாமம் இதுகளைத் தரித்துக்கொண்டு பீதாம்பரதாரியாய் லீலமேகசியாமளராய் பிரசன்னமான முகம் நேத்திரம் இதுகளையுடையவ ராய்க் கண்டத்திலே யிருந்து பாதபரியந்தம் தொங்காநின்ற வனமாலையை யுடையவராய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீவச்சம், கவுஸ்துவம் இதுகளை யுடையவ ராய் மகத்தாகிய கிரீடம், கடகம், மகரகுண்டலம் இதுகளையுடையவராய் நாரதர் சனகர் முதலான தேவசிரேஷ்டாளாலேயும் சூழப்பட்டவராய்ப் பிர

சன்னமானார் அந்தத்திரிலோக சுந்தரமான ரூபத்தைப்பார்த்துத் தட்சப்பிர ஜாபதியானவன் பயமில்லாதவனுய்ச் சந்துஷ்டமான மனதையுடையவனுய்ப் பூமியிலே தண்டம் போலே பிரணமம்பண்ணினான் இந்தப்பிரகாரம் பிரணமம் பண்ணுகின்ற தட்சப் பிரஜாபதியைப் பார்த்துத் திரிலோகாதிபதியான ஜனர்த்தனன் சொல்லுகின்றார். வாராய் தட்சனே! மகாநுபாவனே! நீ தபசினாலே சித்தியையுடையவனுய் அதினாலே நம்மிடத்தில் பரமமான பக்தியை யடைந்தாய்.

வாராய் தட்சப்பிரஜாபதியே! இயம நியமாதிகளுடனே கூடின தபசா னது என்னுடைய இருதயம், அங்கங்களுடனே கூடினமந்திர ஜபமானது என்னுடைய சரீரம், தியானுதிவிஷயமான புருஷனுடைய விபாபரமானது எனது ஆகிருதி, நன்றாகப்படாநின்ற கிருதுக்கள் எனது அவயவங்கள், தர்ம மானது என்னுடையமனது, தேவதைகளே எனதுபிராணன்கள், சிருஷ்டிக்கு முன்னே நான் ஒருவனேயிருந்தேன் நம்மையன்றி வேறொன்றில்லை என்னிடத்தில் மாயையினாலே குணமயமான பிரம்மாண்டமானது எப்போது உண் டாச்சதோ அப்போதே அயோனிசனான பிரம்மாவானவன் உண்டானான், தேவதைகளுக்கெல்லாம் தலைவனாயும் என்னுடைய சத்தியினாலே பூரணனாயு மிருக்கிற அந்தப்பிரம்மாவானவன் சிருஷ்டிகர்மத்திலே எத்தனம்பண்ணின வனுய்த் தன்னை அசுபர்த்தன் போலேயெண்ணிக் கொண்டானோ அப்போது என்னாலே தபசுபண்ணென்று சொல்லப்பட்டவனுய் யாதொரு தபசினாலே அந்தப்பிரம்மாவானவர் ஆதியிலே பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கின்ற உங்க ளைச் சிருஷ்டித்தான்.

வாராய் தட்சனே! பஞ்சசேனனென்கிற பிரஜாபதியினுடைய பெண் ணை அசுக்கினியென்று பெயரையுடையவளான அந்தப் பெண்ணானவள் உனக்குப் பத்தினியாகி ஸ்திரீபுருஷாளுடைய ரதிதர்மத்தை யுடையவனுய் நீ அவளிடத்திலே இந்தப் பிரஜாசிருஷ்டியை மிகவுமுண்டாக்கப் போகிறாய் நீயும் உனக்குக்கீழ்ப்பட்ட சகலமான பிரஜைகளும் என்னுடைய மாயையினாலே ஸ்திரீயும் புருஷனுமாகச் சேர்ந்து புத்திராதிகளை வுண்டாக்கப் போகிறீர் கள் வர்ணசிரம ஆசாரங்களினாலே நம்மை ஆராதிக்கவும் போகிறீர்களென்று சொல்லி அந்தத் தட்சப் பிரஜாபதி பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஜகத்காரணமான அந்தப் பகவான் சொப்பனத்திலே காணப்பட்ட அர்த்தம் போலே அவ்விடத்திலே அந்தர்த்தானமானார்.

ஐ ந் தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

உரியநாரதர் கபடவுரையினால்
சுருங்கிப்போனதன் பிள்ளைகள்சோபத்தால்
தெரியதட்சப்பிர ஜாபதியானவன்
அரியநாரதர் தனைச்சபித்தானன்றே.

நாரதருடைய கபடவசனங்களினாலே நசித்துப்போன தனதுபிள்ளைகளுடைய சோகத்தினால் தட்சப்பிரஜா பதியானவன் அந்தநாரதரைச் சபித்தானென்று நீருபிக்கபடுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே ! விஷ்ணுமாயையினாலே விருத்தி யடைவிக்கப்பட்ட தட்சப்பிரஜாபதியானவன் பஞ்சசேனபுத்திரியான அந்த அசக்கினியிடத்திலே அரியசுவானென்று பெயரையுடையவர்களாய்ப் பதினாயிரம்பிள்ளைகளைப் பெற்றான் அந்தத் தட்சகுமாராளான அரியசுவாளானவர்கள் சமானங்களான ஆகாரசிலங்களை யுடையவர்களாகிய பிதாவான தட்சனாலே பிரஜாசிருஷ்டியின் பொருட்டு நியமிக்கப்பட்டவர்களாய் மேற்குத்திக்கிலே போனார்கள். அந்த மேற்குத்திக்கிலே சிந்து நதிசமுத்திரங்களுடைய புண்ணியமான சங்கமப்பிரதேசத்திலே யிராநின்ற மகத்தான முனிசித்தாளாலே சேவிக்கப்பட்ட நாராயணசரசென்று பிரசித்தமான தீர்த்தத்தையடைந்து அதில் ஸ்நானம் பண்ணினமாதிரத்திலே மனதிலிராநின்ற காமக்குரோதங்கள் முதலான ஏயகுணங்களை உதறிப்போட்டவர்களாய் பகவதாராதனரூபமான பரம் அங்கியமென்ற தர்மத்திலே நிஷ்டையை யுடையவர்களாய் பிதாவினுடைய ஆக்கினியினாலே கட்டுப்பட்ட உக்கிரமான தபசைப்பண்ணினார்கள் நாரத மகாரிஷியானவர் பிரஜாசிருஷ்டியின்பொருட்டு எத்தனத்தையுடையவர்களான அந்த அரியசுவானைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாருங்கள் அரியசுவாளே ! நீங்கள் சிறுபிள்ளைகள் மூர்க்களாய் யிருக்கிறீர்கள் பூமியினுடைய அந்தத்தை அறியாமல் பிரசைகளை எப்படி சிருஷ்டிக்கப் போகிறீர்கள் ஒருபுருஷனையுடையதான அந்தராச்சியத்தையும் அறியாமல் காணப்படாமலிருக்கிறதையும் திரும்பவும் வெளியிலே புறப்படுகிறதையுடையதான பிலத்தையும் வெகுருபத்தை யுடையவளான ஸ்திரீயையும் விபசாரிக்குப் பதியான புருஷனும் உபய பாரிசங்களிலே பிரவகியானின் நதியையும் தத்துவங்களினாலே அற்புதமான கிரகத்தையும் ஓரிடத்திலே திரங்களான கதைகளோடுகூடின அம்சத்தையும் தானே மிகவும் சூழ்ந்

கொண்டும் நாவின் கத்தியினாலேயும் வச்சிராயுதங்களினாலேயும் நிர்மிக்கப்பட்டது போலே அதிதிட்சணமாயும் திடமாயும் இருபத்தைந்து தத்துவங்களினாலே ஆச்சரியகரமாய் யிருக்கிற கிரகத்தையும் அறியாமல் சர்வக்கியனாய் யிருக்கிற பிதாவினுடைய ஆக்கினியை அணுரூபமாக அறியாதவர்களாய் யிருக்கிற நீங்கள் எப்படி பிரஜாசிருஷ்டியைப் பண்ணப்போகிறீர்களென்று சொல்லிய நாரத மகாரிஷியினுடைய வாக்கியங்களைக்கேட்டு அரியசுவாளானவர்கள் சகலமான சக்தியையுடையதான புத்தியினாலே தாங்கள் தானே யோசனைப்பண்ணுகின்றார்கள் பூமியினுடைய அந்தத்தைக் காணாமலிருக்கிறீர்களென்று சொன்ன வசனத்துக்கு அர்த்தம் பூமியென்னப்பட்டது ஆத்மாவுக்குப் பந்த காரணமாயும் அநாதியாயும் லிங்கச்சரீரமாய் யிருக்கிற ஷேத்திரமென்று அறியத்தக்கது, அந்தத்தையென்று சொன்னவசனத்துக்கு அர்த்தம் அந்தசேஷத்தினாலுடைய நாசத்தையறியாமல் மோட்சத்துக்கு விரோதமான கர்மங்களினாலே என்ன ஆகவேண்டியதென்று அறியத்தக்கது, ஒருபுருஷனையுடைய தான ராச்சியத்தை அறியாமல் என்கிறதற்கு அர்த்தம் அந்தசேஷத்திரத்திலே சர்வசாட்சியாயும் தனக்குத்தானே ஆதாராய் யிருக்கிற பரமேஸ்வரரே ஒருவனுக்கு ஸ்வரவிடத்திலே சமர்ப்பிக்கப்படாமலிருக்கிற கர்மங்களினாலே ஆகவேண்டியதென்ன பிலத்தையறியாமல் என்றவசனத்துக்கு அர்த்தம் புருஷனுடன் யாதொன்றிலே போயடைந்து பாதாளத்தை யடைந்தவன் போலத்திரும்பி வராமலிருக்கிற சோதி சொரூபமான அந்தப் பரப்பிரம்மத்தை யறியாதவனுக்கு நசியாநின்றும் செலுக்காதி சாதனங்களாய் யிருக்கிற கர்மங்களினாலே ஆகவேண்டியதென்ன வெகுருபம் ஸ்திரீயை அறியாமலென்ற வசனத்துக்கு அர்த்தம் புருஷனுடைய புத்தியானது விபசாரியானவன் போல வெகுவிதமான ரூபத்தையுடையதாயும் மோகத்தைப் பண்ணுகின்ற ராட்சசாதி குணங்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கின்றது அந்த புத்தியினுடைய விவேகத்தை யறியாமலிருக்கிற புருஷனுக்கு இவ்விடத்திலே நசித்துப்போகிற கர்மங்களாலே ஆகவேண்டியதென்ன விபசாரிபதியான புருஷனை யறியாமல் என்ற வசனத்துக்கு அர்த்தம் அந்தப் புத்தியினுடைய சங்கத்தினாலே சுவாதந்தரியத்தை விட்டவனாயும் துஷ்டையான ஸ்திரீயையுடைய புருஷன் போலே அந்தப்புத்தியினுடைய சுகதுக்காதிகளை அடைந்திருக்கிற சேவியை யறியாதவனுக்கு அவிவேகத்தினால் பண்ணப்படாநின்ற கர்மங்களினாலே ஆகவேண்டியதென்ன இரண்டுபக்கத்திலேயும் பிரவகியானின் நதியையறியாமல் என்றவசனத்துக்கு அர்த்தம் சிருஷ்டியைக்களைப் பண்ணியும் ஜனனமரணமென்கிற பிரலாகத்திலே விழுந்தபேருக்கு வெளிப்படுகிறதற்கு உபாயமான தபோவிர்த்தி யாதிகள் என்னப்பட்ட இருகரையினுடைய சமீபத்திலே குரோத ஆகங்காராதிகளினாலே மிகவும் வேகத்தையுடையதாயும் இருக்கிற மாயையை விசாரியாதவனாயும் அதன்வசமாய் யிருக்கிற புருஷனுக்கு அவிவேகத்தினாலே பண்ணப்படாநின்ற கர்மங்களினாலே ஆகவேண்டியதென்ன இரு தத்துவமென்கிறதற்கு அர்த்தம் இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் பரம புருஷனுடன் அந்தரியாமியாய் யிருக்கிறான் இந்தத் தத்துவங்களுக்கு ஆச்

சரியரூபமான ஆதாரமாயும் தேகேந்திரியாதிகளுக்குப் பிரவர்த்தகனாயுமிருக்கிற அந்தப்ரமபுருஷனை அறியாதவனுக்கில்லாத சுவாதந்திரியத்தை வகித்துப் பண்ணப்படாநின்ற கர்மங்களினுலே ஆகவேண்டியதென்ன அம்சத்தையறியாம லென்றதற்கு அர்த்தம் ஈஸ்வரனையும் சித்து அசித்துரூபமான வஸ்துவையும் பந்தமோட்சங்களையும் காண்பிக்கின்ற சாஸ்திரத்தை அறியாமல் வெகுனிதங்களான இந்தக்கர்மங்களினுலே ஆகவேண்டியதென்ன மேற்படி உற்பனிய மென்றதற்கு அர்த்தம் சர்வகாலமும் சுழன்றுகொண்டும் ஜகத்தை மிகவும் இகழாநின்றும் மகாவேகத்தை யுடையதாயும் சுதந்திரமாயுமிருக்கிற காலசக்கிரத்தை யறியாமல் செய்யப்படாநின்ற அசத்துக்களான கர்மங்களினுலே ஆகவேண்டியதென்ன.

பிதாவினுடைய ஆக்கினையை யறியாமலென்றதற்கு அர்த்தம் இரண்டாஞ்சன்மத்துக்கு ஏதுவாயும் பிதாவாயிருக்கிற சாஸ்திரத்தினுடைய நிவர்த்திமார்க்கத்துக்கு யோக்கியனான புருஷனுக்கு நிவர்த்திமார்க்கத்தை யறிவியாகின்ற ஆக்னையை யறியாத அந்தப்புருஷனாவன் குணமயமான பிரவர்த்தி மார்க்கத்திலே விசுவாசத்தை யுடையவனுய்ப் பிரஜாசிருஷ்டியிலே யெப்படி பிரவர்த்திப்ப னென்று நாரதராலே சொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தை நிச்சயித்தவர்களாய் அந்த அறியசுவாளானவர்கள் எல்லாரும் ஏகரூபமான புத்தியை யுடையவர்களாய் அந்த நாரதரைப் பிரதட்சண நமஸ்காரம்பண்ணித் திரும்பிவாராமலிருக்கிற மார்க்கத்தையடைந்தார்கள் அத்த நாரதமகாமுனியும் சுகப்பிரம்மமான பிரணவத்தில் பிரகாசியாகின்ற ரிஷிகேசனுடைய பாதாரவிந்தத்தில் நிச்சலமாகச் சித்தத்தைவைத்து லோகங்களில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார் தட்சப்பிரஜாபதியானவன் சீலத்தையுடையவர்களான பிள்ளைகள் நாரதராலே காணப்படாமல் போனதைக்கேட்டு மிகவும் வியசனப்பட்டுப் புத்திரசோகத்தை யடைந்தான் அந்தத்தட்சனாவன் பிரம்மாவினுலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டவனாய் திரும்பவும் பஞ்சசேனபுத்திரியான அசக்கினியிடத்தில் சபளாசுவாளென்று பெயரையுடையவர்களான ஆயிரம்பிள்ளைகளைப் பெற்றாள் மகாவிரதத்தை யுடையவர்களான அந்தச் சபளாசுவாளென்கிற பிள்ளைகளும் பிதாவினுலே பிரஜாசிருஷ்டியில் ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவர்களாய்த் தங்களுடைய பிராதாக்கள் எந்தச்சரசிலே தபசித்தியை யடைந்தார்களோ அந்தநாராயண சரசையடைந்து அதில் ஸ்நானம்பண்ணின மாத்திரத்திலே காமக்குரோதங்கள் முதலான சித்த மலங்களை யுதறிப் போட்டவர்களாய் பரமமான மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்திலே மகத்தான தபசைப்பண்ணினார்கள்.

வாராய் ராஜசிரேஷ்டனே ! இந்தப்பிரகாரம் பிரஜாசிருஷ்டியிலே புத்தியையுடையவர்களான அந்தச் சபளாசுவாளையும் நாரதமகாமுனி யானவர் அடைந்து முன்போல் அர்த்தாந்தரத்தைத் தெரிவிக்கின்ற வசனங்களைச் சொல்லுகின்றார் வாருங்கள் தெட்சகுமாராளே ! என்னுடைய உபதேசத்தைக் கேளுங்கள் பிராதாக்களிடத்திலே வாச்சலியத்தை யுடையவர்களான

நீங்கள் உங்கள் பிரதாக்களுடைய மார்க்கத்தை யறியுங்கள் பிரதாக்களுடைய மார்க்கத்தைத் தர்மக்கியனாயிருக்கிற எந்தப்பிரதாவானவன் பின் செல்லுகின்றானோ அந்தப் புருஷனானவன் புண்ணியத்தையே பந்துவாக உடையவனாய்ப் பிரதாரு வச்சலர்களாயிருக்கிற தேவதைகளோடு தேவலோகத்திலேசந்தோஷத்திக்கொண்டிருப்பானென்று அமோகமாகிய தரிசனத்தை யுடையவரான நாரதமகாரிஷியானவர் இந்தப்பிரகாரம் சொல்லிப்போனார் அந்தச் சபளாசுவானும் அந்தப் பிரதாக்களுடைய ஆத்தமநிஷ்டையினாலே அடையத்தக்கதாகும் பாணுக்கு அனுகூண மாயுமிருக்கிற மார்க்கத்தையடைந்து இவர்களும் முன்னவர்களைப் போலத்திரும்பவில்லை இப்படியிருக்கிற சமயத்திலே தட்சப்பிரஜா பதியானவன் மகத்தாகிய உற்பாதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு முன்போலே நாரதராலே புத்திராள் காணப்படாமற் போனதைக்கேட்டுப் புத்திரசோகத்தினாலே மூர்ச்சையடைந்தவனாய் நாரதர் பொருட்டுக் குரோதத்தைப்பண்ணி ரோஷத்தினாலே துடியானின்ற அதரபுட்பங்களை யுடையவனாய் நாரதரைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அசத்துவே! சத்புருஷானுடைய வேஷத்தை யுடையவனான உன்னாலே என்னுடைய குழந்தைகளுக்குச் சந்நியாசினுடைய மார்க்கத்தைக் காண்பிக்கையால் காரியபங்க மாகிவிட்டது வாராய் பாபிஷ்டனே! தேவருணம், பிதூர்ருணம், ரிஷிருணமென்கிற இந்தருணத்திரையத்தினாலே விடுபடாதவர்களாயும் கர்மத்தினுடைய சுருபத்தை விசாரியாதவர்களாய் மிருக்கிற பிள்ளைகளுடைய சிரேயசுக்கு இகலோகத்திலேயும் பரலோகத்திலேயும் விகாதமே பண்ணப்பட்டது நீ நிர்த்தயனாயும் பாலானுடைய மதியைக்கெடுத்தவனாயும் இருந்துக்கொண்டு லச்சையில்லாதவனாய்ச் சுவாமியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கீர்த்தியை நாசம்பண்ணிக்கொண்டு பாகவதானுடைய மத்தியிலே யென்னமாய்ச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய் ஆனாலும் வியர்த்தமாகக் கியானமில்லாமல் பரம அங்கிசானுடைய வேஷத்தை யுடையவனான உன்னாலே இந்தப்பிரகாரம் புத்திபேதிக்கப் பட்டிருந்தாலும் புருஷனுக்கு வயிராகியம் பிறக்கமாட்டாது புருஷனானவன் விஷயங்களை யனுபவியாமல் அந்த விஷயங்கள் துக்கத்துக்கு ஏதுவாயிருக்கிறதை அறியமாட்டான் ஆகையினாலே விஷயங்களை யனுபவித்து அந்த விஷயங்கள் துக்க ஏதுக்களென்றறிந்து எப்படிவைராக்கியத்தை அடைவனோ அப்படி அன்னியனாலே பேதிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன் வயிராக்கியத்தை யடையமாட்டான் கர்மமரியாதையை யுடையவர்களாயும் சாதுக்களாயும் கிரகஸ்தாளாய் மிருக்கிற எங்களுக்கு நீ சகிக்கக்கூடாததான யாதொரு அப்பிரியத்தைச் செய்வதையோ அந்த அப்பிரியமானது நம்மாலே சகிக்கப்படாது வாராய் சந்தான நாசத்தைப் பண்ணினவனோ! எந்தக்காரணத்தினால் நீ நம்முடைய புத்திரானுக்கு அஸ்சிரேயசையே பண்ணினையோ அதனாலேசஞ்சரியானின்றவுனக்கு லோகங்களிலே ஓரிடத்திலே யும் ஸ்தானமில்லாமல் போகக்கடவதென்று தட்சப்பிரஜா பதியானவன் நாரதமகாரிஷியைச் சபித்தான் சாதுக்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டரான அந்த நாரதமுனியானவர் அந்தச்சாபத்தை அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கேறித்

நார் அதற்குப் பிரதியாகச் சபிக்குகைக்குத் தான்சமர்த்தனா யிருந்தாலும் பொருத்திருந்தார். இது சத்புருஷாளுடைய மார்க்கம்.

ஆருவது அத்தியாயம்.

கலி வீருத்தம்.

சொல்லுந்தட்சன் சிருஷ்டிக்கப்படாரின்ற
வல்லநல்லறு படவங்கிசங்கனும்
தொல்லேதட்ச கன்யாவமிசத்திலே
நல்லவிஸ்வன் பிறந்ததைநாட்டுவாம்.

தட்சனாலே சிருஷ்டிக்கப் படாரின்ற! அறுபது பெண்களுடைய வங்கி சங்கனும் வெவ்வேறுகக் கீர்த்திக்கப்பட்ட தட்சகன்னிபா வமிசத்திலே அதிதி புத்திரனான துவஷ்டாவினிடத்தில் நின்றும் விசுவரூபன் பிறந்தவங்கிசங்கனும் கீர்த்திக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! பிற்பாடு பிரசேதசுக்களுடைய குமாரனாய்ப் பிரசேத சனென்று சொல்லப்பட்ட தட்சப்பிரசாபதி பிரம்மாவினாலே சமாதானம் பண்ணப்பட்டவனாய் அசக்கினியென்கிற பெண்ணினிடத்திலே நின்றும் அறுபது பெண்களைப்பெற்றான். அவர்களுக்குள்ளே பத்துபெண்களைத் தர்மத்துக்கும், காசிபருக்குப் பதின்மூன்று பெண்களையும், சந்திரனுக்கு இருபத்தேழுபெண்களையும், பூதா, ஆங்கிரசு, கிசிவா, இவர்களுக்கு இரண்டுபெண்களையும், தாட்சிபரென்று நாமாந்தரத்தை யடைந்த காசிபருக்கு நாலுபெண்களையும் கொடுத்தான் யாதொரு தட்சகன்னிகைகளுடைய புத்திரபவுத்திராளாலே மூன்றுலோகங்களும் பூரிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுடனேகூட அந்த அறுபது பெண்களுடைய நாமதேயங்களைச் சொல்லுகிறேன் பாணுவென்றும், லம்பையென்றும், கரும்புவென்றும், ஜாமியென்றும், விசுவாவென்றும், சாத்தியாவென்றும், மருத்துதியென்றும், வசுவாவென்றும், குமுர்தாவென்றும், சங்கல்பாவென்றும், இந்தபத்துபேரும் தர்மத்தினுடைய ஸ்திரீகள் இவர்களுடைய பிள்ளைகளைச் சொல்லுகிறேன்கேளும் பாணுவுடைய பிள்ளைவேதரிஷபர் அவருடைய பிள்ளை இந்திரசேனன், லம்பையென்கிறவளுக்கு வித்தியோதன் பிறந்தான், அந்த வித்தியோதனிடத்தில் நின்றும் ஸ்தனயித்துருக்காள் பிறந்தார்கள், கருப்புவென்ற ஸ்திரீயினிடத்தில் சங்கடன்பிறந்தான், அந்தச் சங்கடனுக்குக் கிகடன் பிறந்தான், அந்தக்கிகடனிடத்தில் நின்றும் பூமியினுடைய துர்க்காபிமானியான தேவதைகள் பிறந்தார்கள், ஜாமியினிடத்தில் சொர்க்கனும், சொர்க்கனிடத்தினின்றும் தந்தியும் பிறந்தார்கள், விசுவாவென்

கிறவனிடத்தில் விசுவதேவான் பிறந்தார்கள், அந்தவிசுவதேவானே அபுத்திராளாகச் சொல்லுவார்கள் சாத்தியாவென்கிறவளுக்கு சாத்திய கணங்கள் பிறந்தார்கள், சாத்தியகணங்களுக்கு அர்த்தசித்தி பிறந்தான், மருத்துதியினிடத்திலே மருத்துவானும் சயந்தனும் பிறந்தார்கள், அந்தச்சயந்தனை வாசுதேவ அங்கசமாகவும் உபேந்திரனாகவும் சொல்லுவார்கள். வசுவினிடத்திலே அஷ்டவசுக்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுடைய நாமங்களைச் சொல்லுகிறேன்.

துரோணன், பிராணன், துருவன், அர்க்கன், அர்க்கினி, தோஷன், வாஸ்து, விபாவசு, என்று எட்டுபேர் பிறந்தார்கள், துரோணனுக்கு அபிமதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தினின்றும் அருட்சம், சோகம், பயம், இவான் முதலானபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், பிராணனுக்கு உற்சஸ்வதியென்கிற பாரியினிடத்திலே சகன் என்றும், ஆயுகுவென்றும், புதோசுவனென்றும் மூன்றுபேர் பிறந்தார்கள், துருவனுடைய பாரியையான தானியோவென்றால் நானுவிதங்களான புராணங்களைப் பெற்றான், அர்க்கனுடைய பாரியையான அசனையென்கிறவளுக்கு ஆசைமுதலான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், அர்க்கினியினுடைய பாரியையான வசோர்த்தாரையானவள் திரவிணகன் முதலான பிள்ளைகளைப்பெற்றான், ஸ்கந்தனோவென்றால் அர்க்கினிக்குக் கிர்த்திகையினிடத்திலே பிறந்தவன் விசாகன் முதலான பிள்ளைகளும் அர்க்கினிக்குப்பிறந்தார்கள், தோஷனுக்குப் பாரியை சரவரியானவள் ஹரியினுடைய கலையான சிம்சுமாரனைப் பெற்றான்; வாஸ்துவுக்குப் பாரியையான அங்கிரசியென்கிறவள் சிற்பாசாரியான விசுவகர்மாவென்கிறவனைப்பெற்றான், விசுவகர்மாவுக்குச் சாட்குசமனு பிறந்தான், சாட்குசமனுக்கு விசுவேசன் முதலானபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் விபாவசுவென்கிறவனிடத்தில் உஷாவென்கிற ஸ்திரீயானவள் வியஷ்டியையும் ரொஷஸ் என்கிறவளையும் ஆதபனையும்பெற்றான், ஆதபனிடத்தில் பஞ்சயகம மென்னப்பட்ட திவசம்பிறந்தான், குமுதாவினிடத்திலே மேனவூர்திகா என்கிற தேவகணங்கள் பிறந்தார்கள், சங்கல்பையென்கிற வனிடத்திலே சங்கல்பன் பிறந்தான், சங்கல்பனுக்குக்காமன் பிறந்தான், பூதருடைய பாரியையான சருபாவென்பவள் கோடிசங்கையான ருத்திராளைப்பெற்றான், மற்றொருத்தி ரைவதனென்றும் அசனென்றும் பவனென்றும், பீமனென்றும், வாமனென்றும், உக்கிரனென்றும், விருஷாகபியென்றும், அசைகபாதென்றும், அகிற்புத்தியனென்றும், வெஞ்ஞபனென்றும், மகானென்றும், எகாதசருபனை ருத்திரனுடைய பாரிஷதாள் கோராளாயும், பிரேதங்களாயும், விராயகன் இவான் முதலானவர்களைப் பெற்றான். ஆங்கிரசுக்குச் சுதாவென்றும், சதியென்றும், இரண்டுமனைவிகள். அவர்களுக்குள்ளே சுதாவென்கிறவள் பிதுர்க்களைப்பெற்றான், சதியென்கிறவள் அதர்வ அங்கிரசுவென்கிற வேதத்தைப்பெற்றான், கிரிசாசனுக்கு அர்ச்சிகுவென்றும் திட்சனையென்றும் இரண்டுமனைவிகள் அவர்களுக்குள்ளே அர்ச்சிகுவென்கிறவள் தாமரகேசனையும் திஷ்டனையென்கிறவள் வேதசிரசையும், தேவனையும், வயினனையும், மனுவையும்பெற்றான்.

தாரட்சியருக்கு வினதையென்றும், கத்துருவென்றும், பதங்கியென்றும் யானியென்றும் நாலுமனைவிகள், அவர்களுக்குள்ளே வினதையென்கிறவள்

சாட்சாத் யெக்கியேசுவரரான விஷ்ணுவுக்கு வாகனமான கெருடனையும் சூரியனுக்குச் சாரதியான அருணையும் பெற்றான், சுத்தருவென்கிறவன் அநேகநாகங்களைப் பெற்றான், பதங்கியென்கிறவன் பட்சிகளையும், யாமினி யென்கிறவன் சர்ப்பங்களையும் பெற்றார்கள், சந்திரனுடைய மனைவிகளான இருபத்தேழு நட்சத்திரங்களும் அந்தச்சந்திரன் தட்சனுடைய சாபத்தினாலே சுஷ்மரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் அந்தக்கிரத்திகை முதலான இருபத்தேழு மனைவிகளிடத்திலே புத்திரனில்லாதவனாக ஆனான், காசிபருக்குத் திமியென்றும், சரமையென்றும், சுரபியென்றும், தாம்பரையென்றும், முனியென்றும், குரோதவசியென்றும், இளாவென்றும், சுரசையென்றும், அரிஷ்டையென்றும், காஷ்டையென்றும், தனுவென்றும், அதிதியென்றும், திமியென்றும், இந்தப் பதின்மூன்றுபேரும் காசிபருடைய மனைவிகள். அவர்களுக்குள்ளே திமியினிடத்தில் சலசெந்துக்களுடைய கூட்டங்களுண்டாச்சுதுகள், சரமையினிடத்தில் சுவாபதங்க ளுண்டாச்சுதுகள், சுரபியினிடத்தில் மகிஷங்களும்கோக்களும் இரண்டு குழம்புகளுடனே கூடின பிராணிகளும் உண்டாச்சுதுகள், தாம்பரையினிடத்தில் வல்லூரு கழுக்கள் முதலானது உண்டாச்சுது, முனியினிடத்தில் அப்சரசுகளுடைய கூட்டங்கள் உண்டாச்சுது, குரோதவசியினிடத்தில் தெந்தருகமுதலான சர்ப்பங்கள் உண்டாச்சுது, இளையினிடத்திலே சகலமான விருட்சங்களும் பிறந்தது, சுரசையினிடத்திலே யாதுதானுளென்னப்பட்ட ராட்சசரின் பிறந்தார்கள், அரிஷ்டையினிடத்திலே யோவென்றால் கந்தர்வரின் பிறந்தார்கள், காஷ்டையினிடத்திலே ஒருகுழம்பையுடையதுகளான பிராணிகள் பிறந்ததுகள், தனுவினிடத்திலே அறுபத்தொருபேர் பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள், அதிதியினிடத்தில் விவசுவாவென்றும், அரியமாவென்றும், பூஷாவென்றும், தோஷ்டாவென்றும், சவிதாவென்றும், பகனென்றும், தாதாவென்றும், விதாதாவென்றும், வருணனென்றும், மித்திரனென்றும், சக்கிரனென்றும், உருக்கிரமனென்றும், இவர்ப்பன்னிரண்டுபேரும் பிறந்தார்கள். விவசுவானிடத்தில் நின்றும் சமுக்கியாதேவியானவள் சிரார்த்ததேவனையும், மனுவையும், இரட்டையான எமனையும், எமியையும் பெற்றாள், அந்த சமுக்கியாதேவிதானே பூமியிலே பெண்குதிரைருபத்தைத் தரித்தவளாய் அசுவனிதேவதைகளைப் பெற்றாள். சாயாதேவியானவள் அந்த அசுவனியிடத்தில் சகியேவரனையும், சாலர்ணினுவையும், தபசியென்கிற பெண்ணையும் பெற்றாள், அந்தத்தபசியானவன் சமவரணனைப் பர்த்தாவாக வரித்தான், அரியம வென்கிறவனுக்குமாதருகாவென்கிறவன் ஸ்திரீயாகி அவரளிருவருக்கும் கியானவான்களான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

அந்தப் பிள்ளைகளிலே ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையதான மனுவிய சரீரமானது பிரம்மாவிலே சேர்க்கப்பட்டது யாதொருபூஷாவானவன்முன்னேவிரபத்திர புத்தத்திலே முறிக்கப்பட்ட தந்தங்களை யுடையவனாய் பிஷ்ட பொசியாகவான அந்த பூஷாவானவன் தட்சன்பொருட்டுக் கோபம்பண்ணி நின்ற ருத்திரனைப்பார்த்துத் தந்தங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு கிரித்தானே அப்படிப்பட்ட பூஷாவானவன் அகிபுத்திரனான துவஷ்டாவுக்குத்

தயித்தியனுக்குத் தங்கையான ரசனையென்று பெயரையுடையவளான கன்னிகை பிரியையானான் அவளிருவருக்கும் சன்னிவேசனும், வீரியவரணனான விசுவரூபனும் பிறந்தார்கள், தேவகணங்களை அவமானம்பண்ணியும் குருவாயு மிருக்கிற பிரகஸ்பதிக்குச் சத்துருக்களான தயித்தியரின் தங்கை பிள்ளையாயிருந்தாலும் அந்தவிசுவரூபனைப் புரோகிதனாக வரித்தார்கள்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

பேர்பெற்ற குருவான பிரகஸ்பதி
யார்விடுத்த தேவதை களிலார்த்திமே
வார்புரோகித கர்மத்தி நால்வரும்
சீர்புரோகிதம் விஸ்வரூபன் செய்தான்.

குருவான பிரகஸ்பதியினால் விடப்பட்ட தேவதைகளினாலே புரோகித கர்மத்திலே வரிக்கப்பட்ட இந்த விஸ்வரூபன் தேவதைகளுக்குப்பெளரோகியத்தைப் பண்ணினுனென்று சொல்லப்படுகின்றது.

பரிசுபித்து வினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே! ஆசாரியான பிரகஸ்பதியை தம்முடைய சிஷ்யர்களான தேவர்கள் எந்தக்காரணத்தினாலே விடப்பட்டார்கள் அப்படிப்பட்ட குருவிஷயத்தில் சிஷ்யாளுடைய அக்கிரமித்தைச் சொல்லுமென்று கேளா நின்ற ராஜாவைப்பார்த்துச் சுகர்சொல்லுகின்றார்.

புரி சுருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுபித்தே! இந்திரனுனவன் திரைலோக்கிய அயிஸ்வரியமாகிற மதத்தினாலே சத்துருக்களுடைய மார்க்கத்தைத் தாண்டினவனாய்ச் சப்த மருத்துக்கள் அஷ்டவசுக்கள் ஏகாதசருத்திரரின் முதலாகிய இதரதேவதைகளினாலேயும் சேவிக்கப்பட்டவனாய்க் கியானசக்தி முதலானகுணங்களுடையவனாய் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட சபாமத்தியிலே சிம்மாசனத்திலே யிருந்துக்கொண்டு தன்னுடனே அர்த்தசிம்மா சனத்திலே யிராநின்ற இந்திரானியோடு விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற இந்திரனுனவன் தேவதைகளுக்கும் தனக்கும் பரமாசாரியராயு மிருக்கிற பிரகஸ்பதியைப் பார்த்துப் பிரத்தியுத்தான ஆசனம் இதுமுதலானதுகளாலே யுபசரிக்காமல் ஆசனத்தில் நின்றும் எழுந்திருக்காமற் போனானே அப்போது ஆங்கிரசவினுடைய புத்திரனான பிரகஸ்பதியானவர் சம்பத்திலேயுண்டான மதத்தை அறிந்தவராய் அந்தச்சபையில் நின்றும் துரையாகப் புறப்பட்டு மவுனத்தோடு தம்முடைய

கிரகத்தையடைந்தார் அப்போது இந்திரனுனவன் தன்னுலே செய்யப்பட்ட பிரகஸ்பதியினுடைய அவமானத்தை அழிந்தவனாய்ச் சதசிலே தன்னைத்தானே நிந்தித்துக் கொண்டு என்னகாரணத்தினாலே அயிஸ்வரிய மத்தனான என்னாலே சபையிலே வந்த ஆசாரியரானவர் திரஸ்கரிக்கப் பட்டாரல்லவா தேவதைக்குக்கெல்லாம் சஸ்வரனுன நான் யாதொரு திரைலோக்கிய சம்பத்தினாலே அசுரபாவத்தை யடைவிக்கப் பட்டேன் அப்படிப்பட்ட திரிலோகாதி பதியினுடைய சம்பத்தைப் பண்டிதனான எவன்தான் இச்சிப்பன் ஆனபடியினாலே தேவதைகளுக்கெல்லாம் ஆசாரியரான பிரகஸ்பதியை நான் அக்கியான மில்லாதவனாய் அவருடைய பாதாநிந்தங்களிலே வணங்குகிறேன் என்று நிந்தித்துக் கொள்ளுகின்ற இந்திரனுக்குப் பகவானான பிரகஸ்பதியானவர் தம்முடைய மாய்கையினாலே கிரகத்தில் கின்றும் மறைந்துபோனார் அப்போது இந்திரனுனவன் தன்னுடைய புத்தியினாலே குருவையறியக் கூடாதவனாய் மனோதுக்கத்தை யடைந்தான் பிரகஸ்பதியானவர் தேவதைகளை விட்டுவிட்டாரென்றதைக் கேட்டுச் சமஸ்தமான அசுரானும் சக்கிராசாரியருடைய மதத்தை ஆஸரயித்துத் துர்மார்க்கர்களாய் அஸ்திரங்களை யுடையவர்களாய்த் தேவதைகளைக் குறித்து யுத்தம்பண்ணினார்கள் அந்த அசுராளாலே விடப்பட்ட பாணங்களினால் இந்திரன் முதலான தேவதைகளெல்லாம் தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு பிரம்மாவைப்போய்ச் சரணமடைந்தார்கள் அப்படி தன்னிடத்தில் சரணமடையப்பட்ட தேவதைகளைப்பார்த்து பிரம்மதேவனுனவன் கிருபையினாலே தேவதைகளைச் சமாதானம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாருங்கள் சுரகிரேஷ்டாளே ! உங்களாலே மகத்தான அமங்கலம் பண்ணப்பட்டது என்னவென்றால் பிரம்மநிஷ்டாராயும் இந்திரியநிகிரகமுடைய வராயுமிருக்கிற பிரகஸ்பதியை அயிஸ்வரியத்தினாலே மதியாமற் போனீர்கள் உங்களுக்கு நேரிட்ட அவமானமானது குருவை அனாதரவுபண்ணின அன்னியாயமேயல்லாமல் வேறல்ல இந்திரனே ! முன்னே குருவாயிருக்கிற சக்கிராசாரியருடைய அதிக்கிரமத்தினாலே துற்பலாளாயும் இப்போது அந்தக்குருவை பத்தியினாலே ஆரதித்து விர்த்தியையடைந்த வர்களாயுமிருக்கிற சத்துருக்களான அசுரானைப்பார் அந்த அசுரான் குருபத்தியினால் என்னுடைய ஸ்தானத்தையும் கிரகிப்பார்கள் அந்த சக்கிராசாரியருடைய அர்த்தத்தையும்ந்திரங்களையுமுடைய அசுரான் சொர்க்கத்தை ஒருபொருட்டாக என்னுனவர்கள்? ஆகையால் அதமக்கியானியாய் துவஷ்டாவினுடைய குமாரனான விசுவரூபனைச் சீக்கிரத்தில் புரோகிதனாக அடையுங்கள் அந்தவிஸ்வரூபன் உங்களாலே பூஜிக்கப்பட்டவனாய் உங்களுக்குவேண்டிய பிரயோசனங்களைப் பண்ணப்போகிறானென்று பிரம்மாவினாலே சொல்லப் பட்டவர்களாய் விசனத்தையிட்டு அந்த விஸ்வரூபனையடைந்து ஆலேங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு சொல்லுகின்றார்கள் வாராய் பிரம்மகிரேஷ்டனே பிதுர்க்களாயும் அதிதிகளாயுமிருக்கிற பேர்களுடைய சமையோகிதமான இஷ்டமானது உன்னாலே பண்ணத்தக்கது ஆகையினாலே துக்கத்தை யடைந்தவர்களாயிருக்கிற நாங்கள் சத்துருக்களிட

னாலே யடைந்த அவமானத்தை உன்னுடைய தபசினாலே போக்கடித்து எங்களைக்காப்பாற்றினால் உன்னைப்புரோகிதனாக வரிக்கிறோம் எப்படி உன்னாலே சத்துருக்களை ஜயிக்கத்தக்கதோ அப்படிப் பண்ணக்கடவாயென்று தேவகணங்களினாலே புரோகித்திய நிமித்தியம் யாசிக்கப்பட்டவனாய் மகாதபசியான விஸ்வரூபனுனவன் சிரித்துக்கொண்டு அந்தத் தேவதைகளைப் பார்த்து மதுரமானவாக்கினாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாருங்கள் நாதாளே ! தர்மசீலாளாலே தபசுக்கு நாசகரமான பெளரோகித்தியமானது நிந்திக்கப்படுகின்றது ஆனாலும் லோகநாயகாளான உங்களாலே யாசிக்கப்பட்டாநின்ற என்னைப் போலொத்தவன் அவர்களுடைய சித்சைக்கு அருகனாயிருக்கிறவன் எப்படி தள்ளிப்போடுவன் பூச்சியான் சொன்னவார்த்தையைத் தள்ளிப்போடாம விருக்கிறதே சிவியனுனவனுக்குப் பிரயோசனமென்று சொல்லப்படுகின்றது தனமில்லாத பேர்களுக்குக் கிருஷி பண்ணுகிற சேஷத்திரங்களிலே யுதிர்ந்தும் கிருஷிபண்ணுகிறவனாலே அபேஷிக்கப் படாமவிருக்கிற நெற்களைப்பொறுக்கிக் கொள்ளுகையாகிற விலவிர்த்தியும் வீதிகளிற்சிற்தின நெற்களைப் பொறுக்கிக் கொள்ளுகிற தாயுமாகிற வுஞ்சவிர்த்தி பண்ணுகையுமேயாம். வாருங்கள் அதிஸ்வரான் அந்தத் தனத்தினாலையிருந்த கிரகாசிரமத்திலே சாதுக்களுடைய சத்கர்மங்களை நிறைவேற்றுகின்ற நான் நிந்திக்கத்தக்கதான பெளரோக்கிய கிர்த்தியத்தை எப்படி செய்யப்போகிறேன் ஆனாலும் பூச்சியர்களான உங்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டகாரியம் எவ்வளவு இதற்குப் பிரதிவசனஞ் சொல்லமாட்டேன் உங்களுடைய சமஸ்தமான யிஷ்டத்தையும் பிராணன் களினாலேயும் அர்த்தங்களினாலேயும் சாதிக்கிறேனென்று அந்தத் தேவதைகள் பொருட்டு பிரதிக்கனை பண்ணி மகாதபசியான விஸ்வரூபனுனவன் பெளரோக்கிய கர்மத்தை மகத்தாகிய பிரயத்தினத்தோடு பண்ணினான் சக்கிராசாரியருடைய வித்தையினாலே ரகிக்கப்பட்டிருக்கிற தேவசத்துருக்களான அசுரானுடைய சம்பத்தை விஸ்வரூபனுனவன் நாராயணகவசமென்கிற வித்தையினாலே பிடுங்கித் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுத்து அந்த நாராயண கவசமென்கிற வித்தையை விஸ்வரூபனுனவன் தேவேந்திரனுக்கு உபதேசம் பண்ணின மாத்மிரத்தில் அந்தத் தேவேந்திரனுனவன் தனக்கு சத்துருக்களான அசுரசேனைகளைச் சயித்தான்.

எ ட் டா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி வீரத்தம்.

கந்தவிர்தர நாராயண கவசத்தால்
சொந்தமாக ரட்சிக்குஞ் கருணையு
அந்த நாராயணக் கவசமதைத்
தொந்தவிஸ்வ னிர்திரருக்குச் சொல்லினார்.

இந்திரன் எந்த நாராயணகவசத்தினாலே ரட்சிக்கப்பட்டவனாய் தயித்தி யானே ஜயித்தானோ அப்படிப்பட்ட நாராயணகவசத்தை இந்திரனுக்கு விஸ்வ ரூபன் உபதேசித்தாரென்று சொல்லப் படுகின்றது.

பரிசுதித்து வினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் சுகப்பிரம்மரிஷியே இந்திரனுனவன் கவசத்தினாலே இரட்சிக்கப் பட்டவனாய் ரதகஜதுரகபதாதி கருடனே கூடின சத்துருசேனைகளை வினை யாட்டினாலே சயித்து திறைலோக்கிய சம்பத்தை அனுபவித்தானோ அப்படிப் பட்ட நாராயண கவசத்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் வாராய் ராஜனே ! தேவதை களினாலே புரோகிதனாக வரிக்கப்பட்ட விஸ்வரூபனுனவன் கேளா நின்ற மகேந்திரனுக்குச் சொன்ன நாராயண கவசத்தை ஏகமனதாய் சாவ தானமாகக்கேள்.

விஸ்வரூபனுடைய வாக்கியம்.

வாரும் மயேந்திரனே ! காலையுங் கையையுங் நன்றாகச் சுத்திசெய்துக் கொண்டு ஆசமனஞ் செய்து பலத்திரத்தைத்தரித்து வடக்குமுகமா யிருந்து கொண்டு அஷ்டாஷ்ட மந்திரங்களினாலே அங்கன்னியாச கரன்னியாசம் பண் ணினவனாய் மவுனத்தை யுடையவனாய் சுசியாயும் நாராயண சுரூபனாயிருக் கிற புருஷனுனவன் தெய்வபக்தியோடுங் கூடினவனாயிருந்து கொண்டு பாதங் களிலேயும், முழந்தான்களிலேயும், துடைகளிலேயும், வயிற்றிலேயும்; இரு தயத்திலேயும், வட்ச்சிலேயும், முகத்திலேயும், சிரசிலேயும், இந்த யெட்டி இடங்களிலும் பாதாதிசுரமமாக அஷ்டாட்சர மந்திரத்தினது பிரணவமுத லான ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தை ஆரம்பத்திலே நாசத்தைப் பண்ணக்கடவன். பிற்பாடு உபசம்மாரத்திலே சிரசுமுதல் பாதபரியந்தம் நாசம்பண்ணக்கடவன். அங்கன்னியாசத்துக்குத் துவாதசாஷ்டா வித்தையினாலே பிரணவ முதலான ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தை வலக்கைதனிற் சனிமுதலாக எட்டுவிரல் களிலேயும் அங்குஷ்டங்களினுடைய ஆதியந்த ரேகைகளிலேயும் நாசம்பண்ணக்கடவன். சடாஷ்டமந்திரத்தினுடைய பிரணவமுதலான அக்ஷரங்களை இருதயத்திலே ஒங்காரத்தையும் சிரசிலே உகாரத்தையும் புருவமத்தியங்களிலே ஷகாரத்

தையும் சிகையிலே ணகாரத்தையும், நேத்திரங்களிலே வகர்ரத்தையும் சமஸ்த சந்திகளிலே நகாரத்தையும் நாசம்பண்ணக்கடவன் மகாரத்தை அஸ் திரமாகத் தியானம்பண்ணி விசர்க்கத்தோடும் படி. என்கிற அட்சரத்தோடும் அந்த மகாரத்தைச் சர்வதிக்குப் பந்தனத்திலே நாசம்பண்ணி புருஷனுனவன் மந்திரமூர்த்தியாக வாகின்றான். தியானம் பண்ணத்தக்கவரான பரமாத்மா வைத் தியானம்பண்ணி இந்த நாராயணகவச மந்திரத்தை ஜபிக்கக்கடவன்.

வராய் இந்திரனே ! இந்த நாராயணகவசமானது உனக்குச் சொல்லப் பட்டது இந்த கவசத்தையுடையவனாய் அசுரசிரேஷ்டானே சீக்கிரமாக ஜயிக் கப்போகிறாய். இந்தக் கவசத்தைத் தரியாபிற்ற புருஷனுனவன் எவனைக் கண் ணுலேபார்த்து காலினாலே ஸ்பரிசிக்கிறானோ, அந்தப் புருஷனும் அந்தட்சணத் திலே சகலபயத்தில் நின்றும் விடப்படுவன். இந்த கவசத்தை முன்னே கவுசி கனென்ற ஒரு பிராம்மணன் தரித்திரனாய் யோகதாரணியினாலே தன்னுடைய சரீரத்தை நிர்சலப் பிரதேசத்திலே விட்டு விட்டான். எவ்விடத்திலே அவன் தேகத்தைவிட்டானோ அந்தப் பிரதேசத்துக்குச் சரியாக ஆகாசத்திலே விமா னத்திலேறிக்கொண்டு சித்திர ரதனுன கந்தர்வபதியானவன் அந்தவழியாகப் போகும்போது அந்தட்சணத்திலே விமானத்தோடுகூட தலைகீழாய் விழுந் தான். அந்தக் கந்தர்வன் வால்கில்லியானுடைய வசனத்தினாலே கவசத்தைத் தரியாபிற்ற அந்தப் பிராம்மணனுடைய அஸ்திகளை யெடுத்துக்கொண்டு கிழக்கே சரஸ்வதி நதியிலே போட்டுவிட்டு ஸ்நானத்தைப்பண்ணி ஆச்சரியத் தையுடையவனாய் திரும்பவும் கந்தர்வலோகத்தை யடைந்தான் வாராய் ராஜ னே ! அப்படிப்பட்ட கவசத்தை இந்திரனுனவன் பெற்று அசுரானைச் சயித்து திரிலோக சம்பத்தை அனுபவித்தான்.

ஒ ன் ப தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி வீரத்தம்.

வெல்லுமிந்திரன் கோபத்தால் விஸ்வரூபன்
சொல்லிடுந் துவஷ்டானினு லக்கனி
நல்முகத்தில் விருத்திரனை வரண்ணியே
அல்லல்தீர ஹரிதோத்தரஞ் செய்தனர்.

இந்திரனது கோபத்தினாலே விஸ்வரூபன் அடிக்கப்பட்டு பிற்பாடு துவஷ் டானினாலே அக்கனிமுகத்திலே விருத்திராசுரனை யுண்டாக்கி அந்த விருத்தி ராசுரனிடத்தில் நின்றும் பயந்த தேவதைகளினாலே ஸ்ரீஹரியினுடைய தோத் திரம் பண்ணப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுருதைய வாக்கியம்.

வாராய் பரதனே! அந்த விஸ்வரூபனுக்கு சோம்பிதமென்றும் சராபிதமென்றும், அன்னாதமென்றும் மூன்று சிரசுகள் உண்டாச்சதுகள். அந்த விஸ்வரூபனவன் தேவதைகளை குறித்து எக்கியம் பண்ணி வணக்கத்தோடு தேவதைகள் பொருட்டு பிரத்தியட்சமாக அலிப்பாகத்தை இது இந்திரனுக்கு இது அக்கினிக்கென்று உரக்கச்சொல்லிக் கொடுத்தான். மாதார்களை கத்தினாலே அசுரர்களை அனுவர்த்தித்தவனாய் அசுரர்களுக்கு அலிப்பாகத்தைக் குப்தமாகக்கொடுத்தான். இந்திரனவன் அந்த விஸ்வரூபனுடைய தேவயே எனமாயும் கபடமாயுமிருக்கிற அந்தக் கர்மத்தைப்பார்த்து பயந்தவனாய் சீக் கிரமாகக் கோபத்தினாலே அவனுடைய சிரசுக்களை அறுத்துப்போட்டார். அந்தவிஸ்வரூபனுடைய சோம்பிதமென்கிற சிரசானது கபிஞ்சலமென்கிற பட்சியாச்சது. சராபிதமென்கிற சிரசு கலிங்கமென்னப்பட்ட பட்சியாச்சது. அன்னாதமென்கிற சிரசானது தித்திரிப் பட்சியாச்சது. இந்திரனவன் பிரம்மஹத்தியைத் தள்ளுகைக்கு சமர்த்தனாயிருந்தாலும் அந்தப் பிரம்ம ஹத்தியை அஞ்சலியினாலே கிரகித்து ஒரு சம்வச்சரம் அப்படியேயிருந்து சம்வச்சரார்த்தத்திலே லோகாபவாதத்துக்குப் பயந்தவனாய் அந்த அபவாதத் தைப் பரிகரிப்பதென்பொருட்டு அந்த பிரம்மஹத்தியை நாலு பாகமாகப் பண்ணி பூமி, ஸ்திரீகள், விருட்சங்கள், ஜலம் இவான் பொருட்டுக்கொடுத்து விட்டான். அந்த நாலுபேருக்குள்ளே பூமியானது மனுஷியாளாலே வெட்டப் பட்ட பள்ளம் தானே துந்துபேரூம்படிக்கு இந்திரன் கையில் வரம்பெற்று அந்தப் பிரம்மஹத்தியின் நாலத்தொரு பங்கைக் கிரகித்தது, அந்தப் பிரம்ம ஹத்தியினுடைய ரூபமே பூமியிலே ஊஷரசேஷத்திரமாகக் காணப்பட்டிருக்கி றது, ஸ்திரீகள் பிரசவபரியந்தம் கொப்பத்துக்கு விரோதமில்லாமல் சம்போக வரத்தைப்பெற்று அந்தப் பிரம்மஹத்தியிலே நாலிலொருபங்கைக் கிரகித்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் பிரம்மஹத்தியே ஸ்திரீகளுக்கு மாதந்தோறும் மாத விடாயாகக் காணப்பட்டிருக்கிறது, விருட்சங்கள் களையானது வெட்டப்பட்டிருந்தாலும் திரும்பவும் வெட்டினவிடம் துளிர்க்கும்படியாய் வரம்பெற்று அந்தப் பிரம்மஹத்தியினுடைய நாலிலொருபங்கைக் கிரகித்ததுகள். அந்தப் பிரம்மஹத்தியினுடைய ரூபமே விருட்சங்களிலே பிசினுக்காணப்பட்டிருக்கி றது, ஜலமானது இறைக்க இறைக்க சுரப்பினாலே விருத்தியடையும்படி வரம் பெற்று அந்த பிரம்மஹத்தியினுடைய நாலிலொருபங்கைக் கிரகித்ததுகள், அந்த பிரம்மஹத்தியினுடைய ரூபமே ஜலங்களிலே குமிழியும் நுரையுமாகக் காணப்படுகிறது, பிற்பாடு இந்திரனாலே கொல்லப்பட்ட விஸ்வரூபனுடைய பிதாவான துவஷ்டாலானவன் இந்திரனைக்கொல்லத்தக்கின சத்துரு உண்டா க்குக்கைக்கு ஆபிரகரிசு ஓமத்தைப்பண்ணினான். அந்த தட்சணாக்கினியில் லின் றும் பயங்கரமான தரிசனத்தையுடைய ஒரு புருஷனவன் பிரளயகாலத்தி லே லோகங்களைச்சங்கரிக்கின்ற எமன்போலே உண்டானான், கறுத்தவரனத்தை யுடையவனாயும் உருக்கப்பட்ட தாம்பரம்போலொத்த சிகைமயிர் தாடியுமிர்க னையுடையவனாயும் மத்தியானகாலத்துச் சூரியன்போல எதிர்விழிக்கக்கூடாத

கண்களையுடையவனாயும் மூன்று சிகைகளுடனேகூடியன சூலத்திலே பூமி ஆகா சங்களைக்கோர்த்துக் கொண்டவன்போல நிர்த்தனம் பண்ணிக்கொண்டும் அடிக்கடி கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு மிருக்கிற அந்தப் புருஷனைப்பார்த்து சமஸ்தமான பேர்களும் பயப்பட்டவர்களாய் பத்துத்திக்கிலேயும் ஓடிப் போய்விட்டார்கள்.

அந்த விருத்திராசுரனை நாலுபக்கமுஞ் சுற்றிக்கொண்டு தங்களுடைய திவ்வியாஸ்திரங் களினாலே அடித்தார்கள். அந்த விருத்திராசுரன் தேவதை களினாலே பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்த சஸ்திரங்களை விசேஷமாக விழுங்கி போட்டான். சமஸ்தமான தேவதைகளும் ஆச்சரியத்தையும் விஷத்தையும் அடைந்தவர்களாய் அந்தரியாமியான பகவானே ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார் கள். பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவு, ஆகாயம், இதுகளும் இதின்மயமான மூன்று லோகங்களும் அதுகளுக்கு ஈஸ்வராளான பிரம்மாமுதலான நபர் களும் நாங்களும் பயந்தவர்களாய் காலரூபியான யாதொருபகவான் பொ ருட்டு சதர்மானுஷ்டானமாகிற பூசையைப் பண்ணுகிறோமென்று ஸ்தோத் திரம் பண்ணுகின்ற அந்தத் தேவதைகளுக்குப் பகவானவர சங்கு சக்கர கெதாதரராக இருதயத்திலே ஆலிப்பவித்தார் பூவச்ச கவுஸ்துவங்களை யன் றித் தம்முடைய சாரூப்பியத்தை யுடையவர்களாயும் பதினாறு பேர்களாயு மிருக்கிற சுனந்தாதிகளினால் நாலு பக்கத்திலும் சேவிக்கப்படா நின்றும் சுரற் காலத்திலே விகசித்த தாமரபூஷ்பம் போலொத்த நேத்திரங்களை யுடையவ ராயுமிருக்கிற அந்தப் பகவானே எதிரே பிரத்தியக்ஷமாகப்பார்த்து சமஸ்த மான தேவதைகளும் அந்த பகவத் தரிசனத்தினாலே யுண்டான ஆனந்தத்தி னால் பரவசர்களாய் பூமியில் தெண்டம் போலே பிரனாமம் பண்ணி மெள்ள வெழுந்திருந்து திரும்பவும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றார்கள். வாரீர் பகவந் நாராயண, ஆதிபுருஷ, வாசுதேவா, மகாபுருஷ, மகானுபாவா, பரமபங் களா, பரமகல்யாண, பரமகாருணிக பரம அங்கிஷாளான யோகிகளாலே அஷ்டாங்க யோகத்தினால் ஏகாக்கிரசித்தமாக அறியப்பட்டும் பிரகாசமாயு மிருக்கிற பகவத் பஜன ரூபதர்மத்தினாலே நீக்கப்பட்ட அக்கியானமாகிற கத வையுடையதான மனதிலே பிரகாசிக்கிற பிரத்தியகாத்மாவிலேதானே பிர காசியாகின்ற தம்முடைய சகானுபவஸ்வரூபரான நீ அறியக்கூடாதவர் போலே விளங்குகிறீர் இந்தச் சமுசாரபிரவாகத்திலே விழுந்து கர்மபாரதந் திரியத்தினால் தம்மாலே பண்ணப்பட்ட புண்ணிய பாபரூப கர்மபலத்தை அனுசரித்திருக்கின்ற உம்மை நாமின்னபடியென்று அறியமாட்டோம் உம் முடைய ஆத்மமாயையினாலே முன்னேதேவான் மனுஷியான் மிருகங்கள் ஜல ஜந்துக்கள் இந்த அவதாரங்களினாலே அபராதத்துக்குத் தக்கதாகத் தெண் டனை பண்ணினீர் அந்தப் பிரகாரம் துவஷ்டானினாலே யுண்டாக்கப்பட்ட இந்த விருத்திராசுரனைக் கொல்லவேணுமென்று நினைந்திராகில் இவனையுஞ் சங்காரம் பண்ணக் கடவீரென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் தேவதைகளினால் செய்யப்பட்ட ஸ்தோத்திரத்தை ஸ்ரீ ஹரியானவர் கேட்டு சந்தோஷித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாருங்கள் தேவசிரேஷ்டானே! நான்சந்தோஷித்தேன்புருஷனுக்கு எதுதான் அற்பலமாகாமலிருக்கும் உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகிறது நீங்கள் போங்கள் தத்திரியங்க னென்னப்பட்ட ரிஷியை தபையினாலும் விரதங்களினாலும் தபசிளாலும் திடமாயிருக்கிற அவருடைய சரீரத்தைச் சீக்கிரமாக யாசியுங்கள் அந்த தத்திரியங்க ரிஷியானவர் பிரம்மத்தையும் பிரவாகம்மத்தையும் அறிந்தவராய் அசுவனி தேவதைகளுடனே யாதொரு பிரம்மவித்தையை அசுவத்தினுடைய சிரசையுடையவரான அவரால் சொல்லப்பட்ட படியால் அசுவசிரசென்று பேரையுடையதான அந்த பிரம்மவித்தையானது அந்த அசுவனிதேவதைகளுக்கு ஜீவன் முத்தாளாய் இருக்குகையைப் பண்ணின அந்த பிரம்மவித்தையை உபதேசித்தார். இதுவுமன்றி அதாவாயென்கிற ரிஷியினுடைய பிள்ளையான அந்தத் தத்திரியங்கரிஷியானவர் துவஷ்டாவுக்கு என்னுடைய சுருபமான நாராயணகவசத்தை யுபதேசித்தார் அந்தத்துவஷ்டாவானவன் தன்னுடைய புத்திரனான விஸ்வருபனுக்கு அந்தக்கவசத்தை யுபதேசித்தார் அந்த விஸ்வருபனிடத்தில் நின்றும் அந்நாராயண கவசத்தை நீ தரியாநிற்குராய் தர்மக்கியராயும் வித்துவனுய் மிருக்கிற அந்தத்தத்திரியங்க ரிஷியானவர் உங்களாலே யாசிக்கப்பட்டவராய் உங்களுக்குத் தம்முடைய அஸ்திகளைக் கொடுக்கப்போகிறார் பிற்பாடு அந்த ரிஷியினுடைய அஸ்திகளினாலே விஸ்வகர்மாவினால் பண்ணப்பட்டதாய் ஆயுதசிரேஷ்டமான வச்சிராயுதம் உண்டாகப்போகிறது அந்த வச்சிராயுதத்தினால் நீ என்னுடைய தேஜசினாலே பூரிக்கப்பட்டவனாய் விருத்திராசரனுடைய சிரசைச் சேதிக்கப்போகிறாய் அந்த விருத்திராசரன் அடிபட்டுப்போன பிற்பாடு நீங்கள் அஸ்திரங்கள் ஆயுதங்கள் சம்பத்துக்கள் இதுகளை யெல்லாம் திரும்பவும் அடையப்போகிறீர்கள் என்னுடைய பக்தானே ஒருத்தரும் இம்சிக்கமாட்டார்கள் உங்களுக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது.

ப த் தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

அத்தியந்த பகவான் றனாக்கினைபால்
தத்திரியங்கன் றன்னிடவஸ்த்தியால்
சித்தமொற்ற விஸ்வகர்மாவாற்செயும்
சுத்தவாயுதத் தாலுயிர்சேதித்தார்.

பகவானாலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட இந்திரனானவன் தத்திரியங்கனுடைய அஸ்திகளையடைந்து அதினாலே விஸ்வகர்மாவினால் நிரமிக்கப்பட்ட வச்சிராயுதத்தைக்கொண்டு விருத்திராசரனை ஜயித்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது

இந்திரன் வஞ்சித்தாராகைச் சங்கரித்தது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பரிஷித்தே பகவானுவர் இந்தப்பிரகாரம் இந்திரனை ஆக்கியா பித்து தேவதைகளெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தர்த் தானமாய் விட்டார். பிறகு தேவதைகளினுலே யாசிக்கப்பட்டவனாய் அதாவா ருமாரனாயும் மகானாயுமிருக்கிற தத்தியங்கமுனியானவர் பிரீதியோடு சிரித்துக் கொண்டபடியே ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். வாருங்கள் தேவதைகளே! பிராணிகளுக்கு மரணத்திலே எந்ததுக்கமுண்டோ அதையறியீர்களா பிரா ணவியோக துக்கமானது சகிக்கக்கூடாத தல்லவா வெருநான் ஜீவிக்கவேணு மென்று இச்சையைபுடைய பேருக்கு தேகமானது அத்தியந்தம் இஷ்டமல் லவா அப்படிப்பட்ட தேகத்தை சாக்ஷாத் விஷ்ணுதான் யாசித்தாலும் அவ ருக்கு எவன்தான் கொடுக்கச் சம்மதிப்பானென்று சொல்லாதின்ற தத்திரி யங்கமுனியைப்பார்த்து தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள். வாரீர் பிரம்மவிஷ்ட ரே! பூததையபுடைய வர்களாயும் மகான்களாயு மிருக்கிற வும்மைப்போ லொத்தவர்களை யாசித்தால் கொடுக்கக்கூடாத வஸ்து யாதிருக்கிறது லோக யானது சுயகாரியத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அதுவிச்சயம் எதிரியி னுடைய சங்கடத்தை யறியமாட்டாது அறிந்ததேயாகில் யாசிக்கமாட்டாது சமர்த்தனான புருஷனுனவன் யாசகனுடைய சங்கடத்தை யறிந்தானே யாகில் அவனும் இல்லையென்று சொல்லமாட்டா நென்று சொல்லத் தேவதைகளைப் பார்த்து ரிஷியானவர் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் தேவதைகளே! எங்களுடைய தர்மத்தைக் கேட்கவேணுமென்று இச்சியாநின்ற என்னுலே நீங்கள் நிராகரிச் கப்பட்டீர்கள் நான் என்னைத் தன்னிச்சையாய் விட்டுவிடாநின்ற பிரியமான தேகத்தை உங்களுக்குத் தருகிறேன் எந்தப் புருஷன் பூததையபுடையவனாய் அறித்தியமான தேகத்திலே தர்மத்தையும் கீர்த்தியையும் சம்பாதிக்கவில்லை யோ அவன் ஸ்தாவரங்களான விருக்ஷங்கள் முதலானதுகளினுலேயும் ஐயோ வென்று விசனப்படத்தக்கவன் புருஷனுனவன் நாய், நரி முதலானதுகளி னுல் பட்சிக்கத்தக்கதுகளாயும் ஆத்மாவுக்கு உபயோகமில்லா ததுகளாயும் க்ஷணத்திலே நசியாநின்று மிருக்கிற திரவியம், புத்திரன், தேகம் இதுகளி னுலே பிறருக்கு உபகாரம் பண்ணாமலிருக்கிறதே மகத்தானதுக்கமும் மகாநி ஷேதமாகுமென்று அதாவாருமாரனான தத்திரியங்க ரிஷியானவர் கியானசக் திமுதலான குணங்களுடைய பரப்பிரம்மத்தி னிடத்திலே ஆத்மாவை அடைவிப்பித்த சரீரத்தை விட்டுவிட்டார் பிற்பாடு இந்திரனுனவன் அந்த ரிஷியினுடைய வுடப்பிலே யிர்ப்பின்ற எலும்புகளினுலே விசுவகர்மாவினுல் செய்ப்பட்ட வச்சிராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பகவானுடைய தேஜசோடு கூடினவனாய் அயிராவதத்தின்பேரிலேறிக்கொண்டு சத்துருவான அந்த விருத்திராக்ஷனைத் துரத்தினான் அப்போது தேவதைகளுக்கும் அசுரர்களுக் கும் மகாயுத்தமானது திரேதாயுத்தினுடைய முதலில் நர்மதாதித்தத்திலே உண்டாக்கது அந்தயுத்தத்தில் இந்திரனைப்பார்த்து விருத்திராக்ஷன் முத லான அசுரர்கள் சகியாமற்போனார்கள் பிற்பாடு நமுச்சிய சம்பரன், அன்ற வாது, ஸ்முத்தாரிஷபன், அம்பரன், அயக்கீவன், சங்கு, சிரசு, விப்பிதசித்தி

அயோமுகன், புலோமா, விரிஷபனுவர், பிரகேதி, எதிவுதக்கரன், இவர்கள் முதலானவர்கள் திதியினுடைய பிள்ளைகளாயும் தனுவினுடைய பிள்ளைகளாயு மிருக்கிற அசுரர்களும் அனேகமாயிரம் ராக்ஷசர்களும் இந்திரனுடைய சேனா சமூகத்தைத் தகைந்து பயமில்லாமல் சிங்கநாதங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு பிடித்தார்கள்.

வேதசிரேஷ்டானைக் குறித்து நாலண்டையிலேயும் அஸ்திர சஸ்திரங்களி னுலேயும் கத்திகேடய முதலான ஆயுதங்களினுலேயும் வருஷித்தார்கள் அப் படி அந்த அசுரராலே பிரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்திர சஸ்திரசமூகங்கள் வே தத்தோடுகூடின அஸ்தாளான தேவதைகளினுலே ஆகாசத்தில் சகஸ்திரப் பிரவாகமாகச் சேதிக்கப்பட்டதுகளாய் அந்த தேவசேனையிலே இருக்கிற வர்களை அடையாமற் போச்சது பிற்பாடு அசுரர் பர்வதசிகரங்களினுலேயும் விருக்ஷங்களினுலேயும், கணிகளினுலேயும் வருஷித்தார்கள் அதுகளையும் முன் போல தேவதைகள் சேதித்துப்போட்டார்கள்.

பிற்பாடு விருத்திராக்ஷனை நாதனாகுடைய அசுரர் தங்களாலே வரு ஷிக்கப்பட்ட சஸ்திரசமூகங்களினுலே அடிக்கப்படாத வர்களான தேவதை களைப் பார்த்துத்திரும்பவும் விருக்ஷங்களினுலேயும் கற்களினுலேயும் நானவி தங்களாகப் பிடித்தார்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானே அனுடலமாக வுடையவர்க ளான தேவதணங்க ளிடங்களிலே தயித்தியாளால் அடிக்கடி பண்ணப்பட்ட சமஸ்த பிரயாசங்களும் வியர்த்தங்களாச்சதுகள் அந்த அசுரர் தங்களு டைய பிரயாசங்கள் வியர்த்தமாகப் போகின்றதைப்பார்த்து யுத்தசமூகத் திலே எஜமானனை விட்டுவிட்டு ஓடிப்போக யத்தனித்தார்கள் அப்போது யுத்தம் பண்ணவேணுமென்று மனதையுடைய விருத்திராக்ஷன் ஓடிப்போகிற தன்னுடைய சேனாபதிகளைப்பார்த்து சிரித்து கேழ்க்கத்தக்கதாயும் காலோசி தமாயுமிருக்கிற ஒருவசனத்தைச் சொல்லுகிறான் வாரீர் விப்பிரசித்தியே! நமுச்சியே! புலோமனே! மயனே! என்னுடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள் பூமியில் ஜனித்தவர்களுக்கு மரணம்சித்தமாகவே யிருக்கிறது இந்த மரணத் துக்கு ஒன்றும் பிரதிக்கிரியையாகப் பண்ணப்பட்டதில்லை யுத்தமுகத்திலே மரித்ததினுலே வீரசுவர்க்கமும் எஜசம். உண்டாகிறதானால் அந்த யுத்தமான மரணத்தை எவன்தான் இச்சியாமற்போவான் இந்தலோகத்திலே புருஷனு னவன் சிதேந்திரியனாயிருந்து யோகமார்க்கத்திலே பிரம்மத்தி னிடத்தில் ஆத்துமாவைச்சேர்த்து சரீரத்தைவிட்டு விடுகிறதும் யுத்தபூமியிலே பின்னி டையாமல் யுத்தம்பண்ணிச் சரீரத்தைவிட்டு விடுகிறதும் இவ்விரண்டு மர ணங்களும் லபிக்கத் தக்கதன்று சாஸ்திர சம்மந்தமாயு மிருக்கிறதுகள்.

ப தி னே ரு வ து அ த் தியாயம்.

கலி விநுத்தம்.

அந்தவிந்திர னுடனமர்செய்திடும்
தொந்தவிருத்திரா சுரன் க்யானபக்தியா
ஹந்துமாபெலத்தி னெளிர்வுகளை
முந்தவேவரு ணித்துமொழிகுவாம்.

இந்திரனுடனே யுத்தம்மண்ணு நின்ற விருத்திராசுரனுடைய கியானம் பெலன் இதுகளின் அதிசயங்களை நன்றாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லா நின்ற விருத்திராசுரனுடைய தர்மயுக்தமான வசனத்தை புத்தியில்லாமல் ஓடாநின்ற அந்த விப்பிரசித்திமுதலான அசுரான் பயப்பட்டவர்களாகக் கேளாமற்போனார்கள். அசுர சிரேஷ்டனான விருத்திராசுரன் அனுகூலகாலத்தை யுடையவர்களான தேவதைகளினுலே துரத்தப்பட்டும் நானில்லாததுபோலே ஓடிப்போகாநின்ற அசுர சேனையைப்பார்த்து மிகவுந் தாபத்தையடைந்து பொறுமையையுங் கோபத்தையு முடையவனாய் இந்திரசக்திருவான விருத்திராசுரன் அந்தத் தேவதைகளைத் தன்னுடைய பராக்கிரமத்தினுலே துரைத்தியிரட்டி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாருங்கள் தேவர்களே! பிரஷ்ட பாகத்தில் அடிக்கப்பட்டவர்களாயும் ஓடாநின்று மிருக்கிற அசுராளாலேயுங்களுக்கு ஆறெதென்ன தன்னைச்சூரகை என்னுகின்ற பேர்களுக்கு பயப்பட்டு ஓடாநின்றபேர்களை அடிப்பதினால் எசசயில்லை சொர்க்கமூழில்லை, யுத்தத்திலே உங்களுக்குச் சிரத்தை யிருந்ததேயாகில் இகலோக சுகத்திலே இச்சை யில்லாவிட்டால் என்முன்னே சஷணமாத்திரம் நில்லுங்களைன்று சத்துருக்களான தேவகணங்களைத் தன்னுடைய வசனத்தினால் மிரட்டிக்கொண்டு மகாபலவான அசுரன்லோகமெல்லாம் மூர்ச்சையடையத்தக்கதாய் சிங்கநாதத்தைப் பண்ணினான் அந்த சிங்கநாதத்தினுலே சமஸ்தமான தேவகணங்களும் மூர்ச்சையடையத் தக்கவர்களாய்ப் பூமியிலே விழுந்து விட்டார்கள் பிற்பாடு விருத்திராசுரனுனவன் அந்தத் தேவசேனையைக் கால்களினால் துவைத்தான், அதைப்பார்த்து வச்சிரதரனான இந்திரனுனவன் மிகவுங் கோபத்தையடைந்தவனாய் எதிரேயோடிவராநின்ற விருத்திராசுரன்மேல் மகத்தான கதையைச் சமூற்றிப்போட்டான் விருத்திராசுரனுனவன் அந்த கதையைத் தன்னுடைய இடதுகையினால் விளையாட்டாகப் பிடித்துக்கொண்டு உக்கிரமான பராக்கிரமத்தை யுடையவனாய் அந்தக் கதையினுல்தானே இந்திரன் ஏறிக்கொண்டிருக்கிற அயிராவதத்தின்

ரும்பஸ்தனத்தி லடித்தான். அவளந்தயானையை அடித்ததைப் பார்த்த யாவருங் கொண்டாடினார்கள். விருத்திராசுரனுடைய கதையினுலிக்கப்பட்ட அந்த அயிராவதமானது இரத்தத்தைப் பெரிக்கொண்டு இந்திரனோடு கூட ஏழுவில்லிடைப்பிரமாணம் பின்வாங்கிப்போய்விட்டது. அந்தமகாரதனான விருத்திராசுரன் மனவருத்தத்துடன் இருக்கிற இந்திரன்பொருட்டுத் திரும்பவும் அந்தக் கதையைப் பிரயோகம் பண்ணவில்லை இந்திரனும் அயிராவதத்தோடு எதிரேவந்தான். அந்த விருத்திராசுரனுனவன் திரும்பவும்யுத்தம் பண்ணவேண்டு மென்கிற இச்சையுடையவனாய் இந்திரனைப்பார்த்து முன்னே அந்த இந்திரனால் பண்ணப்பட்ட குருமாயும் பாபமாயுமிருக்கிற அந்த கர்மத்தை நினைத்து சோகமோகாவேசத்தையுடையவனாய் சிரித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

கேளாய் இந்திரனே! நீ பிரம்மஹத்தி பண்ணின வனாயும், குருஹத்தி பண்ணினவனாயும், என்னுடைய பிராதாவைக் கொன்றவனாயும், எனக்குச் சத்துருவாய் மிருக்கிற நீ தெய்வாதீனமாக என் முன்னே வந்து நின்றாய். அடாதுஷ்டானுக்கெல்லாம் தலைவனே! உன்னுலே நானிப்போது சீக்கிரத்தில் பிராதாவினுடைய ருணத்தில் நின்றும் விடப்பட்டவனாகப் போகிறேன் எனக்குத் தமையனாயும் ஆத்மக்கியானியாயும் உனக்குக் குருவாயும் தீக்ஷிதையுமிருக்கிற விஸ்வரூபனுடைய சிரசுகளைக் கத்தியினால் சேதித்துப்போட்டாய் உன்னைக் கழுக்கள் மிகவும்குத்திக்கப் போகின்றதுகள் வாராய் மூடனே! எதிரேயிராநின்ற சத்துருவான என்னிடத்திலே அமோகமான வச்சிராயுதத்தைப் போடாமலிருக்கிறாய் போட்டால் லுத்தனிடத்திலே பிரயோஜனத்தை யடையாத யாசகனைப்போல அந்த வச்சிராயுதமானது நிஷ்பலமாகப்போமென்று சமுசயிக்கவேண்டாம். நிஷ்பலமாகப் போகமாட்டாது வாராய் இந்திரனே உன்னுடைய வச்சிராயுதமானது அரியினுடைய தேஜஸினுலேயும் தத்திரியங்க ளுடைய தபஸினுலேயும் மிகவும் தீக்ஷணமாக பண்ண பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வச்சிராயுதத்தைக் கொண்டு விஷ்ணுவினுலே ஏவப்பட்டவனாய் சத்துருவான என்னைக் கொல்லக்கடவாய் எவன் பங்கிலே ஹரியிருக்கிறானோ அவனிடத்திலே ஜயமும் சம்பத்து முண்டாயிருக்கும். சங்கருஷ்ணரானவர் எனக்கு சவாமி நானவருடைய சரணுரவிர்த்தத்திலே எதாயோக்கியமாக மனதை நன்றாகவைத்து உன்னுடைய வச்சிராயுத வேகத்தினால் சேதிக்கப்பட்டவனாய் விஷயபோகங்களை விட்டவனாய் யோகியினுடைய கதியையடையப் போகிறேன். வாராய் இந்திரனே! என்னுடைய சவாமியான பகவானுனவர் பக்தாளுடைய தர்மார்த்தமான விஷயமாக ஆயாசத்துக்கு விகாதத்தைப் பண்ணுவார், பகவானுடைய பிரசாதமானது பக்தியில்லாதவர்களுக்கு தற்பலமாயும் அகிஞ்சனளுக்குச் சலபமாய் மிருக்கின்றது. அந்த பகவத்பிரசாதமானது தர்மார்த்தகாமங்களுடையவிகாதத்தினுலே அறியத்தக்கதன்று என்று இந்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லி விருத்திராசுரனுனவன் பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றான். வாரீர் ஹரியே! நானும்முடைய பாதாவிந்தத்தை ஆஸ்ரியாநின்ற தாசர்களுக்குத் தாசனாகத்திரும்பவும் ஆக்கப்படவேன் என்னுடைய

மனமானது பிராணநாதனு உம்முடைய குணங்களை ஸ்மிர்க்கக்கடவது என்னுடைய வாக்கானது அந்தக் குணங்களையே கீர்த்திக்கக்கடவது. நானும் மைவிட்டு சொர்க்காதி போகங்களையடையக் கோறவில்லை என்னுடைய மனமானது உம்மையே பார்க்கவேணுமென்று இச்சிக்கின்றது.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

அரியமகேந்திர னமர்க்களத்தினில்
விருத்திராசரன் வதம்விளம்புவாம்.

மகேந்திரனது மகாயுத்தத்திலே விருத்திராசரனுடைய வதம் சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே! இந்தப் பிரகாரம் யுத்தத்திலேதேகத்தை விடவேணுமென்றும் இச்சித்து சத்துரு ஜயத்தைக்காட்டிலும் மரணத்தையே கிரேஷ்டமாக எண்ணியிருக்கின்ற விருத்திராசரனுனவன் குலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு மகேந்திரனுக்கு எதிராகவந்து அந்தச்சுலத்தை வேகத்தினாலே சுழற்றி மகேந்திரன் பேரிலேபோட்டு அட்டகாசம் பண்ணி வாராய் மகாபாபியே! நீ இத்தோடு அதமாய்ப்போவாயென்று கோபத்தினாலே சொன்னான் ஆகாசத்தில் சுழலாநின்ற கிரகங்களை போலவும் எரிந்துக்கொண்டு வராநின்ற கொள்ளிக் கட்டைபோன்ற அந்தச் சுலத்தைப்பார்த்து மகேந்திரனுனவன் அதைரியப்பட்டவனாய் நூறுகணுக்களையுடையதான வச்சிராயுத்தத்தினாலே அந்தச் சுலத்தை அறுத்துப்போட்டு அந்த அசுரனுடைய ஒருபுயத்தையும் சேதித்தான் அப்போது விருத்திராசரனுனவன் கோபத்தை யுடையவனாய் வச்சிர அஸ்தனாய் தேவகிரேஷ்டனுன இந்திரனைக்கதையினால் தாடையிலடித்தான் அப்போது இந்திரனுடைய அஸ்தத்திலே யிராநின்ற வச்சிராயுதமானது நழுவிக்கீழே விழுந்தது. அதுகண்டு ஆகாசத்திலேயிராநின்ற தேவர்கள் முதலானவர்களும் அந்த விருத்திராசரனுடைய யுத்தத்திலே அத்தியற்புதமான அந்த கர்மத்தைக் கொண்டாடினர். இந்திரனுடைய அந்தச் சங்கடத்தையும் பார்த்து ஆ! ஆ! வென்று மிகவுங் கூப்பிட்டார்கள் பிற்பாடு இந்திரனுனவன் லச்சையுடையவனாய் சத்துருவினுடைய சந்ரிதானத்திலே தன்னுடைய அஸ்தத்தில் நின்றும் நழுவிப்போன அந்த வச்சிராயுதத்தைத் திரும்பவும் கிரகியாமலிருந்தான் அப்போது அந்த இந்திரனைப்பார்த்து விருத்திராசரனுனவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாராய் இந்திரனே! வச்சிராயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு உன்னுடைய சத்துருவான என்னை அடிக்கக்கடவாய் விபசனப்படுகிறதற்கு இதுகாலமன்று ஜகத்வுற்பத்தி ஸ்திதி சங்கராகர்த்தாவாயும் அநாதியாயும் சர்வக்கியராயுமிருக்கிற பரமபுருஷன் ஒருவனையன்றி ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தம் பண்ணாநின்ற பராதினமான தேகத்தை யுடையவர்களாய் மிருக்கிற பேர்களுக்கு எப்போதும் ஜயமுண்டாகமாட்டாது. பிரகிருதிபுருஷன் மகத்தத்துவமும், அகங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்திரியங்கள், அந்தக்கரணம் இதுகளிந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டி, நிதி, லயங்களிலே ஈஸ்வரனுடைய அனுக்கிரகத்தை யன்றி சமர்த்தங்களாகிறதில்லை இதுகளையறியாத அவிவேகியானவன் ஆத்மாவையே ஈஸ்வரனாக எண்ணிக்கொள்ளுகிறான். ஈஸ்வரன் பிராணிகளினாலே பிராணிகளைச் சிருஷ்டிக்கின்றார், பிராணிகளினாலே பிராணிகளைச் சங்கரிக்கின்றார், புருஷன் கோராமலிருந்தாலும் அவனுக்கு அந்தக் காலத்திலே துக்கமரணம் முதலானது உண்டாகின்றதுபோல ஆயுசு கீர்த்தி ஐசுவரியம் இதுகளெல்லாம் அந்தக் காலத்திலே யுண்டாகும் ஆகையினாலே புருஷனுனவன் கீர்த்தி, அபகீர்த்தி, ஜயம், துக்கம், மரணம், இதுகளிலே சமபுத்தியாயிருக்கத்தக்கவன் சத்துவமென்றும், ரசசு வென்றும், தமசுவென்றும் சொல்லப்பட்ட இம்மூன்றும் பிரகிருதியினுடைய குணங்களே யொழிய ஆத்மகுணங்களன்று அந்த மூன்று குணங்களுக்கும் பரமாத்மா சாட்சியாக எவன் அறிகிறானோ அவன் அந்தக் குணங்களிலே கட்டுப்படுகிறதில்லை. வாராய் இந்திரனே! யுத்தத்திலே அறுக்கப்பட்ட ஆயுதம், புஜம் இதுகளையுடையவனாயும் உன்னுலே ஜயிக்கப்பட்டவனாயும் திரும்பவும் உன்னுடைய பிராணனை அரிக்க வேணுமென்கிற இச்சையினாலே என் பலத்துக்குத் தக்கதாக யத்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற என்னைப்பார். இந்த யுத்தமானது பிராணனைப் பந்தியமாகவும் பாணங்களை பாச்சிகையாகவும் வாகனங்களை காய்கள் வைக்கிற ஸ்தானமாகவுடையதாயிருக்கிற தியூகமாகவிருக்கின்றது. இந்த யுத்தமென்னப்பட்ட தியூகத்திலே இவனுக்கு ஜயமுண்டாகும். இவனுக்கு அபஜயமுண்டாகுமென்று அறியப் படமாட்டாதென்று சொல்லாநின்ற கபடயில்லாத விருத்திராசரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரனுனவன் சிலாகித்துக் கொண்டு வச்சிராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டவனாயும் கர்வத்தை விட்டவனாயும் சிரித்து அந்த விருத்திராசரனைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அசுரனே! நீ சித்தியடைந்தவனாகவும் சர்வப்பிராணிகளுக்கும் சுருத்தராயும் ஜகதீஸ்வரனுய் மிருக்கிற பரமாத்மாவைச் சர்வப் பிரகாரத்தினாலேயும் ஆஸ்ரயித்தவனாகவும் ஜன்மங்களை மோகிப்பிக்கின்ற விஷ்ணுமாயையைத் தாண்டினவனாகவு மிருக்கிறாய் இராஜ சுபாவத்தை யுடையவனுன உனக்குப் பகவானாயும் சர்வாந்தரியாயியாய் மிருக்கிற வாசுதேவனிடத்திலே திடமான பக்தியுண்டானது மகத்தான ஆச்சரியமல்லவா ஸ்ரீ ஹரியினிடத்திலே எவனுக்குப் பக்தி யுண்டாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அதிசொல்பங்களான சொர்க்காதி சுகங்களினாலே என்ன ஆக வேண்டியதென்று யுத்தத்திலே சமர்த்தாளாயிருக்கிற இந்திரனும் விருத்திராசரனும் தர்மத்தை அறியவேணு

மென்கிற விச்சையினாலே ஒருவருக்கொருவர் வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு யுத்தம் பண்ணினார்கள் அப்போது சத்துருக்களை இம்சியாநின்ற விருத்திராசுரன் பரிசுமென்கிற ஆயுதத்தை இடதுகையினாலே சுழற்றி இந்திரன் மேலே பிரயோகித்தான் அந்த இந்திரனானவன் விருத்திராசுரனுடைய கதையையும் யானைத்துதிக்கைக்குச் சமானமானகதையும் ஏககாலத்திலே ஹுகனுக்களுடனே கூடின வச்சிராயுதத்தினாலே சேதித்துப் போட்டான். அப்படி சேதிக்கப்பட்ட கைகளையுடையதோள்களில் நின்றும் இரத்தங்களைப் பெருகிக்கொண்டு இறகுகளில்லாத பர்வதம்போலே விளங்கினான். அந்த அசுரனானவன் கீழ்தாடையைப் பூமியிலேயும் மேல்தாடையை ஆகாசத்திலேயும் வைத்துக்கொண்டு ஆகாசம்போலவே கம்பீரமான தனதுவாயிலே மகாசர்ப்பமானது யானையை விழுங்குகிறாப்போல் அந்த இந்திரனைவிழுங்கினான். அப்படி விருத்திராசுரனாலே விழுங்கப்பட்ட இந்திரனைப் பார்த்து பிரம்மாமுதலான சகலதேவர்களும் துக்கத்தையடைந்தவர்களாய் ஆ கஷ்டமென்று கூப்பிட்டார்கள் அசுரேந்திரனை விருத்திராசுரனாலே விழுங்கப்பட்டிருக்கிற இந்திரனானவன் நாராயண கவசத்தினாலேயும் யோகமாயாப் பிரபாவத்தினாலேயும் ரட்சிக்கப்பட்டவனாய் பரிக்காமல் வச்சிராயுதத்தினாலே அவனுடைய வயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு சத்துருவிற்பேரில் வச்சிராயுதத்தை விட்டான் சிக்குரமான வேகத்தையுடையதான அந்த வச்சிராயுதமானது சப்தித்துக் கொண்டுபோய் அந்த விருத்திராசுரனுடைய சிரசை அறுத்துப் பூமியிலே தள்ளிவிட்டது அப்போது ஆகாசத்திலே துந்துமிவாத்தியங்கள் முழங்கின துகள் தேவர்கள் முதலானவர்களும் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள் அந்த விருத்திராசுரனுடைய தேகத்தில் நின்றும் வெளிப்படா நின்ற ஆத்மதேஜ சானது சமஸ்தமான தேவதைகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே லோகா தீதரான பகவானை யடைந்தது.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அரியவிருத்திரப் பிரம்மஹத்தியாகிற
பெருமகாதவ சாற்பின்னும்வெருகாலம்
இருமோகத்தை யடைந்திடுமிந்திரன்
கரியவிஷ்ணுவினாற் கடாஷிக்கப்பட்டான்.

விருத்திரப் பிரம்மஹத்தியாகிய மகாதவசினாலே வெருகாலம் மோகத்தை யடைந்திருந்த இந்திரனானவன் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினாலே ரட்சிக்கப் பட்டான் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! இந்தப்பிரகாரம் விருத்திராசுரனுடன் அதமாய்ப் போனபின்பு இந்திரன் ஒருத்தனைத்தவிர லோகபாலானுடனே கூடின மூன்று லோகங்களுஞ் சகல இந்திரிய சவுக்கியத்தை யுடையவர்களாயும் விருத்திராசுரனாலே யுண்டான விசனத்தை விட்டவர்களாயு மாணர்கள் பிற்பாடு பிரம்மாருத்திரன் முதலான தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தை யடைந்தார்களென்று சொல்லாநின்ற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைப் பார்த்து பரிசுத்தமகா ராஜன் கேழ்க்கின்றான்.

வாரீர் பிரம்மரிஷியே ! இந்திரனுடைய துக்கத்துக்கு நிமித்தத்தைக் கேழ்க்கவேணுமென்று இச்சிக்கிறேன் எதினால் தேவதைகளெல்லாஞ் சுகத்தை யடைந்தார்கள் இந்திரனுக்கு துக்கம் எதினால் உண்டாச்சது. அதைச் சொல்லவேணு மென்று பிரசினம்பண்ணு நின்ற ராஜாவைப்பார்த்து சுகப் பிரம்மரிஷியானவர் சொல்லுகிறார் வாராய் ராஜனே ! ரிஷிகளுடனேகூட சமஸ்தமான தேவதைகளும் விருத்திராசுரனுடைய பராக்கிரமத்தினாலே மிகவும் பயந்தவர்களாய் அவனைக் கொல்லுகைக்கு இந்திரனை யாசித்தார்கள் அப்போது இந்திரன் பிரம்மஹத்திக்குப் பயந்தவனாய் அவனைக்கொல்ல ஒப்பாமல் தேவதைகளைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொன்னான். ஸ்திரீகள், பூமி, ஜலம், விருட்சங்கள் இவர்கள் என்னிடத்தில் அனுக்கிரகத்தினாலே விஸ்வரூபனுடைய வதத்தினாலுண்டான பாபத்தை நாலுபிரகாரமாகப் பிரித்துக் கொண்டார்கள் விருத்திரஹத்தியினாலுண்டான தோஷத்தை எங்கே நான் போக்கடித்துக் கொள்ளுவேனென்று சொல்லாநின்ற இந்திரனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு ரிஷிகள் சொல்லுகின்றார்கள். வாராய் இந்திரனே ! உனக்கு அஸ்வமேதம் பண்ணிவைக்கிறோம் உனக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது நீ பயப்படாதே அஸ்வமேதத்தினாலே மகாபுருஷனாயும் பரமாத்மாவாயு மிருக்கிற நாராயணனை பிரீதி பண்ணிவைத்தால் ஜகத்தையெல்லாம் வதைத்திருந்தாலும் அப்பாபத்தில் நின்றும் விடுபடுவாய் பிரம்மஹத்தி, கோஹத்தி, மாதூர்ஹத்தி, குருஹத்தி, இதுகள் முதலான ஹத்திகளைப் பண்ணி மகாபாவியா யிருக்கிறவன் பகவானுடைய கீர்த்தனத்தினாலே சகலபாபத்தில் நின்றும் விடுபட்டு சுத்தியடைந்திருக்கின்றான். அப்படிப்பட்ட பகவானை யுத்தேசித்து எங்களால் பண்ணி வைக்கப்பட்ட அஸ்வமேதமாகிற மகாகிருதுவினாலே நீ சிரத்தையுடனே கூடினவனாய் பகவானை ஆராதித்தவனாய் பிரம்மாமுதலான சகல பிரபஞ்சத்தையும் சங்கரித்திருந்தாலும் அந்த லோகத்திலே அகப்படாம விருப்பாய் அப்படியிருக்க துஷ்டனை விருத்திராசுரனுடைய நிக்கிரகத்தினாலே உண்டான பாவத்தை ஸ்பரிசிக்கமாட்டா யென்பதற்குக் கேழ்க்கவேண்டிய தென்னவென்று பிரம்மனுளாலே ஏவப்பட்டவனை இந்திரனுடன் சத்துருவான விருத்திராசுரன் சங்கரிக்கப்பட்ட பிற்பாடு பிரம்மஹத்தியானது இந்திரனையடைந்து அந்ததேவப்பிரம்மனுளாலே செய்விக்கப்பட்ட பிரம்மஹத்தியா தோஷத்தினாலே சந்தாபத்தை யடைந்திராநின்ற இந்திரனைத் தயி

ரியமுதலான குணங்களும் சுகிப்பிக்க மாட்டாமற் போச்சுதுகள் பிற்பாடி அந்த இந்திரனுனவன் சண்டாள ஸ்திரியைப்போல ரூபத்தையுடைய தாயும் பின்னே துறத்திக்கொண்டு வராரின்ற அவயவங்களை யுடையதாயும் சுஷ்ய ரோகத்தினாலே வியாபிக்கப் பட்டதாயும் இரத்த வஸ்திரத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறதாயும் நரைத்த தலைமயிர்களை விரித்துக்கொண்டு நில்லு நில் லென்று சொல்லிக்கொண்டு வராரின்ற அந்தப் பிரம்ம ஹத்தியைப்பார்த்து இந்திரனுனவன் சீக்கிரமாக மானச சரகக்குள்ளே பிரவேசித்து அந்த மானச சரசினுடைய ஜலங்களில் மறைந்துகொண்டு அந்தப் பிரம்மஹத்தியில் நின் றும் மோட்சத்தை யிச்சித்து ஆயிரம் சம்வச்சரம் தாமரைக்கொடி நூல்களி லே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

யாதொரு காரணத்தினாலே இந்திரனுக்கு அவிற்பாகங்களைக் கொடுக்கிற தற்கு அக்கினி தூதனுனாலே அந்த அக்கினிக்கு ஜலத்திலே பிரவேசமில்லாத படியினால் அந்த ஆயிரசம்வச்சரமும் அவிற்பாகத்தை யடையாமலே யிருந் தான். அந்த ஆயிரம்சம்வச்சரமும் அகண்ட மண்டலாதிபதியான நகுஷசக்கி ரவர்த்தியானவன் வித்தை, தபசு, யோகம் இதுகளுடைய பலத்தினாலே சொர்க்கபாக சாமார்த்தியத்தை யுடையவனாய் சொர்க்கத்தை ரட்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த நகுஷனுனவன் சம்பத்திலேயும் ஐஸ்வரியத்தின லேயும் உண்டான மதத்தினால் மூடபுத்தியை யுடையவனாய் இந்திரனுடைய பாரியையான சசிதேவியினாலே சர்ப்பஜன்மத்தை யடைவிக்கப் பட்டான். பிற் பாடி இந்திரனுனவன் பிரம்மண வாக்கியத்தினாலே அழைக்கப் பட்டவனாய் சத்தியபரிபாலகரான ஸ்ரீஹரியினுடைய தியானத்தினாலே பாபத்தைப் போக் கடித்துக் கொண்டவனாய் சொர்க்கத்தை யடைந்தான். அந்தப் பிரம்மஹத் தியா தோஷமோ வென்றால் விஷ்ணுசக்தி ரூபமாயும் சசானியதிக்கு தேவதை யாயுமிருக்கிற ருத்திரனுலே ரட்சிக்கப்பட்ட இந்திரனை திரஸ்கரிக்கப் படா மலிருந்தது. வாராய் ராஜனே! பிரம்மரிஷிகள் அந்த இந்திரனை யடைந்து மகாபுருஷ ஆராதன ரூபமான அசுவமேதத்தினாலே எதாசாஸ்திரமாகத் தீசைக் பண்ணுவித்து பிரம்மலாதிகளினாலே பண்ணப் பட்ட அந்த அஸ்வ மேதத்தில் மகேந்திரனுலே சர்வதேவமயரான மகாபுருஷரானவர் பூசிக்கப் பட்டிருக்கு கையில் விருத்திரவத தோஷமானது மகத்தா யிருந்தாலும் அந்த மகாபுருஷ ஆராதனத்தினாலே சூரியனைக் கண்டபனியைப் போல் நாசத் தை அடைவிக்கப் பட்டது அந்த இந்திரனுடைய பிரம்மஹத்தியா மோட் சத்தைப் பிரதிபாதி யா நின்று மிருக்கிற இந்த வுபாக்கியானத்தை சர்வகால மும் கியானிகள் படித்தார்களாலும் பருவங்கள்தோறும் பக்திசிரத்தா பூர்வ கமாக இந்த வுபாக்கியானத்தைக் கேட்டாலும் அவர்களுக்கு எசுசு, ஆயுசு, சத்துருஜயம், பாபநீவர்த்தி, சர்வமங்களங்கள் இவைகளெல்லாம் உண்டாம்.

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

சித்திரகேதுவுக்குச் செல்வநாயகி
புத்ரன்மரித்துப் போகையில்லங்கே
உற்றவாற்சல்லி யத்தாலுண்டாகிய
சுத்தமாமந்தச் சோகத்தைச்சொல்லுவாம்.

சித்திரகேதுவுக்கு மகாப்பிரயாசத்தினாலே அடையப் பட்ட புத்திரன் மரித்துப் போகையில் அந்தப் புத்திரனிடத்தில் அதிவாற்சல்லி யத்தினுண் டான மகத்தான சோகமானது சொல்லப் படுகின்றது.

பரிசுதித்து வினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மரிஷ்டரே! ரசோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும், சுபாவ மாகவுடையவனாயும் பாபியாயுமிருக்கிற விருத்திராகரனுக்குப் பகவானு னாராயணனிடத்தில் திடமானபக்தி விதினாலே உண்டாச்சது, சுத்தசத்துவ குணத்தை யுடையவர்களான தேவாளுக்கும் சுத்தமான அந்தக் கரணத்தை யுடையவர்களான ரிஷிகளுக்கும் முகுந்தனுடைய சரணானந்தத்திலே பக்தி யுண்டாகிறதில்லை அப்படியிருக்க அந்த விருத்திரா சுரனுனவன் பயங்கரமான மகாயுத்தத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் திடமானபக்தியை யுடையவ னாக எப்படியானான் இதில் எனக்கு மகத்தாகிய சமுசயமுண்டா யிருக்கின்ற படியால் அதை நிவர்த்திசெய்ய வேணுமென்று சொல்லாரின்ற பரிசுதித்து வினுடைய பிரசினத்தைக் கேட்டு பகவானு னசுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! ருரசேன தேசத்தில் பிரசித்தனாய் அகண்டமண்டலா திபதியாய் சித்திரகேதுவென்று ராஜனிருந்தான் அந்தராஜனுக்குகோடிஸ்திரீ கள் பாரியைகளாக வுண்டாயிருந்தாலும் அவர்களிடங்களிலே புத்திரசம்பத் தை யடையாமற் போனான். ரூபம், அவுதாரியம், யௌவனம், வித்தை, அயிஸ் வரியம், கியானம் இதுகள் முதலான சமஸ்த குணங்களுடனே இருந்தும் மனது சந்தோஷத்தை யடையாமற் போச்சது. ஒருநாள் இந்தலோகங்க ளெல்லாம் எஞ்சரியா நின்ற பகவானு னஆங்கீரசு மகாரிஷியானவர் சுய இச்சையினாலே அந்த சித்திரகேது வினுடைய கிரகத்தை அடைந்தார். மகா புத்திமானான சித்திரகேதுவானவன் அவரைக்கண்டு எதிர்கொண்டு அர்க்கிய முதலானது களினாலே எதாஸ்திரமாகப் பூசித்து ஆதித்தியத்தையும் பண்ணி வைத்து சுகாசனத்திலே யிராநின்ற அந்த ரிஷியினுடைய சமீபத்திலேதானும்

இருந்தான் அந்த ஆங்கிரச மகாரிஷியும் அந்தப் பிரகாரம் பூசியாநின்ற ராஜாவைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகின்றார் வாராய் மகாராஜனே ! உனக்கும் உன்னுடைய மந்திரிமுதலான பிரகிருதிகளுக்கும் ஆரோக்கியமும் சேஷமும் உண்டாயிருக்கிறதா வென்றும் உன்னுடைய கார்தியீனமான முகத்தைப் பார்த்தால் உன்னை மனோரதபூர்த்தி யில்லாதவனாய் பார்க்கிறேன் என்றும் சர்வக்கியரான ஆங்கிரச ரிஷியினுலே கேழ்க்கப்பட்டவனாய் புத்திரார்த்தியான சித்திரகேதுவானவன் வணக்கத்துடனே பிரணாமப்பண்ணி அந்தரிஷியை குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன்.

வாரீர் பகவானே ! தபசு, கியானம், சமாதி இதுகளினுலே சகலபாபங்க ளையும் நாசம்பண்ணுகின்ற யோகிகளான உங்களைப்போலொத்தபேருக்கு பிராணிகளிலே உள்ளும் புறம்புயாய் மிருக்கிற அர்த்தமானது எதுதான் அறியப்பட்ட தல்ல ஆனாலும் என்மனதிலே யிருக்கிறதைச் சொல்லுகிறேன் லோகபாலாளாலேயும் பிரார்த்திக்கத்தக்கதுகளான சாம்பிராச்சியம் அயிஸ்வரியம் இதுகள் அபுத்திரானு எனனைச் சந்தோஷிப்பிக்க வில்லை. ஆனபடியினால் என்னைரட்சிக்கக் கடவீர் பூர்விகாளான நம்முடைய பிதர் பிதாமகாதிக ளுடனே கூட அடையப் பட்டதாய் தாண்டக்கூடாத தான நரகத்தைப் புத்திரனுலே எப்படித்தாண்டிவமோ அந்தப் பிரகாரம் எனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணக் கடவீரென்று அந்த ராஜாவினுலே பிரார்த்திக்கப் பட்ட வராய் துவஷ்டா வினுடைய சறுவைப் பண்ணிவைத்து அந்தச் சறுவினுலே அந்தத் துவஷ்டாவைக் குறித்து யக்கியம் பண்ணிவைத்து அந்தச் சித்திரகேதுவினுடைய ஸ்திரீகளுக்குள்ளே முதல் பட்டமகிஷியான கிறுதத்துதியென்று பேரையுடையவளுக்கு அந்த ரிஷியானவர் அந்த யக்கியசேஷமான சறுவைக் கொடுத்து சித்திரகேதுவைப் பார்த்து வாராய் ராஜனே ! உனக்குச் சந்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் கொடுக்கத்தக்கினவனாய் ஒரு பிள்ளை பிறக்கப் போகிறு எனென்று சொல்லி அந்த ரிஷியானவர் போய்விட்டார்.

பிற்பாடு சித்திரகேதுவினுடைய பட்டமகிஷியான அந்த கறுதத்துதியும் அந்த யக்கிய சேஷத்தினுடைய பகஷணத்தினுலே கர்ப்பத்தைக் கிரகித்து சுக்கில பட்சத்துச் சந்திரன்போலே நாள்தோறும் மெள்ள மெள்ள விர்த்தியடைந்து பிரசவகாலத்திலே புத்திரன் பிறந்தான் அந்தப் புத்திரோச்சவத்தினுலே ராஜாவானவன் சந்துஷ்டனாய் ஸநானம்பண்ணி சுசியாயலங்கரித்துக் கொண்டு பிராம்மணாளாலே ஆசீர்வசனங்களைச் செய்வித்து அந்தப் பிள்ளைக்குச் சாதககர்மத்தைப் பண்ணிவைத்து பிராம்மணாளுக்கு வேண்டிய தானங்களைக்கொடுத்து அந்தப் பிள்ளை மிகவும் பிரீதியாய் நாள்தோறும் விர்த்தியடைந்தது தாயாரான கிறுதத்துதிக்கும் அந்தப் புத்திரனிடத்திலே பிரீதியானது மிகவும் உண்டாச்சது சக்களத்திகளுக்கோவென்றால் புத்திரன் வேணுமென்கிற இச்சை யுண்டாச்சது நாள்தோறும் அந்தக் குழந்தையைச் சீராட்டிக்கொண்டிரா நின்ற அந்தச் சித்திரகேதுவுக்குப் பிள்ளையைப்பெற்ற அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் எப்படிப்பட்ட பிரீதி யுண்டாயிருந்ததோ அப்படியி

பட்டபிரீதி மற்ற ஸ்திரீகளிடங்களிலில்லாமற் போச்சது அந்த ஸ்திரீகள் புத்திரனை யுடைய சக்களத்தியினிடத்திலே பொருமையினுலேயும் தங்களுக்குப் பிள்ளையிலேயே யென்கிற துக்கத்தினுலேயும் ராஜாவினுடைய அனாதரவினுலே யும் விசனத்தை யடைந்தவர்களாய்த் தங்களை நிந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தப் பிரகாரம் சக்களத்தியினுடைய புத்திர சம்பத்தினுலே மிகவும் தகிக்கப்படா சின்று ராஜாவுக்கு இஷ்டமில்லாதவர்களாயிருக்கிற அந்த ஸ்திரீகளுக்கு மகத்தான துவேஷம் உண்டாகி ராஜாவின் பேரில் கோபமுடையவர்களாய் அந்தப் பிள்ளைக்கு விஷத்தைக் கொடுத்தார்கள். தாயான கிறுதத்துதியானவள் சக்களத்திகளுடைய பாபகர்மத்தையறியாதவளாய் பிள்ளை தாங்குகிறுனென்றே யெண்ணிக்கொண்டு கிரகத்திலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். பிள்ளை வெகுநேரமாகத் தாங்குகிறுனென்று அறிந்து புத்திரசாலியான அந்தக் கிறுதத்துதியானவள் தன் பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு வரும் படி முலைகொடுக்குந் தாதியை ஏவினாள். அந்தத் தாதியானவள் படுத்துக் கொண்டிராநின்ற அந்தக் குழந்தை யினிடத்திற்கு போய் அது உயிரை நீங்கி யிருப்பதைக்கண்டு ஐயோ ! வென்று பூமியில் விழுந்து அலறி அழுகின்ற தாதியினுடைய தொனியைக்கேட்டு அந்தப் பிள்ளைக்குத் தாயான ராஜமகிஷியானவள் சீக்கிரமாகப் புத்திரனிடத்தில் வந்து செத்துகிடக்கிற அந்தப் பிள்ளையைப்பார்த்து மிகுந்த சோகத்தினுலே பூமியில் விழுந்து ஆடை சிகை முதலியது நழுவிப்போக முர்ச்சையடைந்தாள் பிற்பாடு ராஜாவினுடைய அந்தப் புறத்திலே யிருக்கிற ஸ்திரீகள் புருஷாள் சமஸ்தஜனங்களும் அந்த ரோதனத்தைக்கேட்டு ஓடிவந்து மிகவும் விசனத்தை யுடையவர்களாய் துக்கத்தையடைந்தார்கள் அந்தக் குழந்தையைக் கொன்றுபோட்ட சக்களத்திகளும் எல்லாரையும்போலக் கபடமாக அழுதுக்கொண்டிருந்தார்கள் பிற்பாடு அந்த ராஜாவும் பிள்ளை செத்துப்போனான் என்கிற வார்த்தையைக் கேட்டு புத்திரனிடத்தில் வாற்சல்லியத்தினுலே துக்க முடையவனாய் முர்ச்சையடைந்து மந்திரிமுதலான சமஸ்தமான ஜனங்களாலே குழப்பப்பட்டவனாய் பிரக்கியை யில்லாதவனாய் ஓடிவந்து செத்துகிடக்கிற அந்தக் குழந்தையினிடத்திலே விழுந்து பெருமூச்சு விட்டுக் கண்ணீரைப் பெருக்கி ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமல் விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் அப்போது அந்த ராஜமகிஷியானவன் மகா துக்காக் கிரார்த்தனை பர்த்தாவையும் வங்கிஷத்துக்கு ஒருவனாயும் மரித்துப்போயிருக்கிற புத்திரனையும் பார்த்து ஜனங்களுக்கும் இராஜாவுக்கும் மந்திரிமுதலான பிரகிருதிகளுக்கும் மனதிலே மகாதுக்க முண்டாக்கத்தக்கதாய் பிரலாபித்தாள் குங்குமக் குழம்பினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்தனங்களிரண்டையும் மையுடன் கூடின கண்ணீர்களினால் நனைத்துக் கொண்டும் நழுவாநின்ற பூமலைகளை யுடையதான தலைமயிர்களை விரித்துக் கொண்டும் துக்கத்தினால் துணையிழந்த பட்சிபோல மதரமான ஸ்வரத்துடனே அமுத்தொடங்கினாள் வாராய் குழந்தாய் ! அநாதியாயிருக்கிற என்னையும் சோகத்தினால் தனியாநின்ற உன்னுடைய பிதாவையும் விட்டுவிடுகிறதற்கு யோக்கியனன்று உன்னால் புத்தியினுளாலே தாண்டக்கூடாத யாதொரு நரகத்தை நாங்கள்

சேக்கிரமாகத் தாண்டிவோமோ அப்படிப்பட்ட நரகத்தை நிர்தயனாய் எமனாலே, நீ அடையவேண்டாம் வாராய் குழந்தாய்! எழுந்திரு ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய ஸ்நேகிதாளான இந்தப் பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு உன்னை யழைக்கின்றார்கள் வாராய் ராஜகுமாரனே! வெகுபோதாக தூங்குகிறாய் பசித்திருக்கிற நீ சாப்பிடவா ஸ்தன்னியத்தைப் பானம் பண்ணு உனது வாய்மொழியால் எங்களுடைய துக்கங்களைப் போக்கடியென்று இந்தப்பிரகாரம் பிரலாபங்களினாலே புத்திரனைக்குறித்து அந்தராஜ மகிஷியானவன் ரோதனம் பண்ணுகையில் சித்திரகேது வென்கிற அந்தராஜாவும் சோகத்தினால் தபிக்கப் பட்டவனாய் கண்டத்தை விட்டழுதான். அந்த ராஜாவும் ராஜமகிஷியும் பிரலாபிக்கிறதைப் பார்த்து அவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்திரீ புருஷாள் சமஸ்தமான பேர்களுக்கும் மிகவுமழுதார்கள். அந்தப் பட்டணமெல்லாம் மூர்ச்சையடைந்ததாக வாச்சது இந்தப் பிரகாரம் மூர்ச்சையடைந்ததாயும் பிரக்கியை யில்லாமலும் அநாதையாய் மிருக்கிற அந்த பட்டணத்து ஜனத்தைக் கியானதிருஷ்டியினாலே பார்த்து ஆங்கிரசமகாரிஷியானவர் நாரத மகாரிஷியுடனே கூட அவ்விடத்தில் வந்தார்.

பதிவிரந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

வெற்றியாங்கீ ரசரிஷிவிமலனே
 நெற்றிருக்கும்பாழ் வலோனுபதேசத்தார்
 சித்திரகேதுவின் சீர்சோகமானது
 சுத்தமாயப்போர் கடித்ததைச்சொல்லினார்.

ஆங்கிரச மகாரிஷியுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற நாரதமகாரிஷியினுடைய தத்துவ வுபதேசத்தினாலே சித்திர கேதுவினுடைய சோகமானது போக்கடிக்கப்பட்ட தென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாராஜனே! மரித்துப் போயிருக்கிற அந்தக்குழந்தை சந்திதானத்திலே மூர்ச்சாக்கிராந்தனாய் மிருதன்போலே யிருக்கின்ற அந்த ராஜாவைப்பார்த்து ஆங்கிரச மகாரிஷியும் நாரதமகாரிஷியும் தத்துவ வசனங்களினால் போதித்து அவனுடைய துக்கம் தீரும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்கள்.

ஓம் ராஜேந்திரா! நீ எவனைப்பார்த்துதுக்கிக்கொண்டாய் அவனுக்கு என்ன ஆகவேணும் நீ அவனுக்கென்ன ஆகவேணும் அவனுக்குப் பிதாவென்றிருந்

தையேயானால் அவன் பூர்வசன்மத்தில் ஒருவன்பிள்ளையாயிருந்து மரணதாபத்தினால் அவர்களைவிட்டு இந்த ஜன்மத்தில் உனக்குப் பிள்ளையான இனிவருகிற ஜன்மத்தில் எவனுக்குப் பிள்ளையாகப் போகிறானோ அது நியமமில்லை என்படியானால் பிரவாகத்தினுடைய வேகத்தினால் பிணங்கள் கூடிக்கூடிப்பிரிந்து போகிறதானோ அப்படி இந்த சீவாத்மாக்களுங் காலவேகத்தினால் கூடிக்கூடிப் பிரிகின்றதுகள் பரமாத்மாவானவர் பூதங்களினால் பூதங்களைச் சிருஷ்டிக்கின்றார். பூதங்களால் பூதங்களை ரட்சிக்கிறார். பூதங்களினால் பூதங்களைச் சங்கரிக்கிறார் தம்மால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதுகளாயும் பராதினங்களாய் மிருக்கின்ற அந்தப் பூதங்களினால் அபேட்சை யில்லாதவராயிருந்தாலும் லீலையினால் இந்தப் பிரகாரம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்.

வாராய் ராஜாவே! பிதாவினுடைய தேகத்தினாலே புத்திரனுடைய தேகமானது மாதாவினுடைய தேகத்தில் நின்றும் வித்தாகவுண்டாகின்றது. சீவனோ வென்றால் பூமி முதலானது போல நித்தியமாக விருக்கிறான் தேகமென்றும் தேகியென்றும் இந்த விபாகமானது நானுவிதமானது. ஜன்மம், நாசம், சுகம், துக்கம், இது முதலான அசத்தான தர்மங்கள் அக்கினிக்குத் தகிக்கப்படாநின்ற விகாரங்களைப்போல ஆத்மாவுக்கு அசத்தான தேக சம்பந்தத்தினாலே காணப்படுகின்றதுகள் ஆகையினாலே புருஷனுனவன் சொர்ப்பனத்தைப்போல இதரவிஷயங்களை சிந்தியாமலிருக்கக்கடவன் இது வெல்லாம் மனதினாலே கல்பிக்கப்பட்டதே யல்லாமல் வேறொன்று மில்லை நான் எனதென்ற அபிமானத்தை விட்டு விட்டு சர்வாந்தரியாயியாயும் ஈஸ்வரனுய்மிருக்கிற வாசுதேவனிடத்திலே மனதை வைக்கக்கடவாயென்று நாரதர் ஆங்கிரச இவர்களுடைய வாக்கியங்களினாலே தேறுதல் பண்ணப்பட்டிருக்கிற சித்திரகேது வென்கிற ராசாவானவன் துக்கத்தினாலே வாடியிருக்கிற முகத்தை கந்தையினாலே துடைத்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான் வாருங்கள் ரிஷிகளே! நீங்களார் கியான சம்பன்னுளாய் பூச்சியானாகும் பூச்சியாளாய் மிருக்கிறீர்கள் அவதூத வேஷத்தினாலே உங்களுடைய சுயரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு இங்கே வந்தீர்கள் பகவானுக்கு இஷ்டர்களாய் பிரம்ம நிஷ்டர்களான பாகவதாளுக்கும், சனற்குமாரர், நாரதர், ரிபு, ஆங்கிரச, தேவலர், அசிதர், அவாந்தரதமசு, விபாசர், மார்க்கண்டேயர், கவுதமர், வசிஷ்டர், பகவானுன் பரசுராமர், கபிலர், சிகர், தூறுவாசர், இவர்கள் முதலான ரிஷிகளும் என்னைப் போலொத்த அக்கியானிகளுக்குக் கியானோப தேசத்துக்காகப் பூமியிலே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் ஆனபடியினாலே நரபசவாயும் மூடபுத்தியாயும் மகா அக்கியானத்தினாலே முழுதியிருக்கிற எனக்கு நீங்கள் ரட்சகர்களாய் வந்தீர்கள் கியானமாகிற தீபம் உங்களாலே உண்டாக்கப் படுமென்று சொல்ல நின்ற இராஜாவைப் பார்த்து ஆங்கிரச மகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார். வாராய் ராஜனே! நான் உனக்குப் புத்திரனைக் கொடா நின்ற ஆங்கிரச, இவரோ சாக்ஷாத் பிரம்ம குமாரரான நாரத மகாமுனிவர் அக்கியானத்தினாலே புத்திர சோகத்தில் முழுகினவனாயும் பகவானுக்குப் பக்தனாய் மிருக்கிற நீ துக்கத்தில் முழுகியிருக்கிற பென்ற

றிந்து உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறதென்பொருட்டு நாங்களுவரும் இங்கே வந்தோம் பூர்வம் நான் வந்தபோதே பரமமான கியானத்தையுக்கு உபதேசிக்க வேணுமென்றே உன்னுடைய கிரகத்துக்கு வந்தேன் உனக்குப் புத்திரனிடத்திலே யிருக்கிற ஆசையைறிந்து புத்திரனையே கொடுத்தேன் இப்போது பிள்ளையைப் பெற்றவர்களுடைய துக்கமானது உன்னாலேயும் அனுபவிக்கப் பட்டதல்லவா? பாரியை, கிரகம், தனங்கள், நானுவிதமான அயிஸ்வரிய சம்பத்துக்கள் அளித்தியங்களாயும் சொர்ப்பனம் போலவும் மனதிலே உண்டாக்கப் பட்டதுகளாய் நசித்துப் போகின்றதுகள். கர்ம வாசனை களினாலே விஷயங்களைத் தியானம் பண்ணுகின்றவனுடைய மனதி னின்றும் கர்மமூலமாகவே விஷயங்க ளுண்டாகின்றதுகள் ஆகையினால் எதி ரமான தேகத்திலே நித்தியாத்மா வென்கிற விசுவாசத்தை விட்டு சார்தியை யடையக் கடவாயென்று ஆங்கிரசுளினாலே உபதேசிக்கப்பட்ட ஆத்துமதத்து வமானது பகவத் கட்டாட்ச மில்லாமல் சித்தியாதென்று ஈஸ்வர கட்டாட்சம் வருகிற தற்காக நாரத மகாரிஷியானவர் ராஜாவுக்கு மந்திரோபதேசம் பண்ணுகின்றார்.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! என்னுடைய இந்த ரகசியமான மந்திரத்தைப் பரி சத்தனயிருந்து கிரகிக்கக் கடவாய் இந்த மந்திரத்தை ஜபியாபிற்ற நீ ஏழு ராத்திரிக்குள்ளே சிருஷ்டி திதி சங்கரகர்த்தாவான சங்கர்ஷ்ணரைக்காணப் போகிறாய் அந்தச் சங்கர்ஷ்ணருடைய பாதமூலத்தை ஆஸ்ரயித்துப் பூர் விகர்களான ருத்திரன்முதலான மகானுபாவாள் தேவன் மனுஷ்யா னென்கிற பொய்யான பேதக்கியானத்தை விட்டு அந்த ஷ்ணத்திலே சமாதிகுனிய மான அந்தச் சங்கர்ஷ்ணருடைய மகாத்மியத்தை படைந்தார்கள். அந்தச் சங்கர்ஷ்ணருடைய பரமமகத்துவத்தை நீ சீக்ரமாக அடையப்போகிறாய்.

ப தி னு ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

ஆகமிறுதன மந்தப்பாலனிட
சேதில்வசனத்தாற் சித்திரகேதுவை
ஒதுசோகமி லாதவனயுறப்
போறும்வித்தைப் புகன்றன்தாமரோ.

மிருத்தன அந்தப் பாலனுடைய வசனத்தினால் தானே சித்திரகேது வைச்சோகமில்லாதவனாகப் பண்ணி நாரதர் ஆதிசேஷனைச் சந்தோஷிப்பியா னின்றமகா வித்தையை உபதேசித்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிட்சித்து மகாராஜனே ! தேவரிஷியான நாரதர் மிறுதனை இராஜகுமாரனைத் துக்கியா நின்ற ராஜாவுக்கும் அவனுடைய பந்துக்களுக் குங் காண்பித்து அந்தச் சிசுவைப் பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் சீவாத்மாவே ! உனக்கு நன்மை யுண்டாகக்கடவது உன்னியித்தமா கத் துக்கத்தினாலே தவிக்கப்படாநின்ற தாயார் தகப்பனார் பந்துக்கள் கியாதி கள் இவர்களைப்பார் உன்னுடைய இந்தச் சரீரத்திலே பிரவேசித்துச் சூரர் துக்களால் சூழப்பட்டவனாய் யிருந்த ஆயுசையடைந்து பிதாவினுடைய சம் பத்துகளைச் சிங்காதனத்தி லிருந்துகொண்டு அனுபவிப்பென்று சொல்லா னின்ற நாரதமகா ரிஷியினுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு மிறுதன அந்தப் பாலன் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் பிரம்ம நிஷ்டரே ! புண்ணியபாப ரூபகர்மங்களினாலே தேவர்கள், திரியக்கு, மனுஷியாள் இவர்களுடைய யோனிகளிலே சமூலாநின்ற வெனக்கு எந்த ஜன்மத்திலே இவான் மாதா பிதாக்களானார்கள் சகல பிராணிகளும் ஒன்றுக்கொன்று கிரமமாகப் பந்து வென்றும் சத்துரு வென்றும் இப்படி யாக விருக்கின்றார்கள் சீவித்துக் கொண்டிரா நின்ற பசுவாதி வஸ்துக்களா னது எவனண்டையிலே எவ்வளவு காலமட்டு மிருக்கிறதோ-அவ்வளவு-மட் டுமே யெனதென்கிற சம்பந்த முண்டாயிருக்கும் இந்தப் பிரகாரம் சீவனான வன் புத்திர சம்பந்தத்தை படைந்திருந்தாலும் ஜன்மாதிகுனியனாயும் நான் இவனுடையபிள்ளையென்ற அபிமான குனியனாயுமிருப்பன் என்றுசொல்லிப் போட்டு அந்த சீவனானவன் புறப்பட்டுப்போனான் அப்போ அவனிடத்திலே அவனுடைய கியாதிகளெல்லாரும் ஆச்சரியத்துடனே கூடினவர்களாய் அந் தச் சிசுவினிடத்திலே சினேகபாசத்தையும் சோகத்தையும் விட்டவர்களாய் அந்தச் சிசவினுடைய தேகத்தை யெடுத்துக் கொளுத்தி செய்யத்தக்க காரி யங்களைச் செய்து ரோகம் மோகம் பயம் ஆர்த்தி இவைகளைக் கொடாநின்ற விடக்கூடாத சினேகத்தை விட்டு விட்டார்கள்.

வாராய் மகாராஜனே ! பாலனைக்கொன்ற அந்த ஸ்திரீகளும் மகாலச் சையை யுடையவர்களாய் பாலஹத்தியா தோஷத்தினாலே கார்த்தியீனர்களாய் பிராம்மணர்களாலே விதிக்கப்பட்ட பாலஹத்தியா விரதத்தையும் யமுனா திரத்திலே சீவனுடைய வசனத்தை நினைத்துக் கொண்டு துவேஷத்தை விட் டவர்களாய் ஆஸ்ரயித்தார்கள் அந்தச் சித்திர கேதுவும் பிராம்மணருடைய வசனங்களினாலே ஆத்துமத்துவத்தை அடைந்தவனாய் யமுனா நதியிலே எதாசாஸ்திரமாக ஸ்நானஞ்செய்து தேவரிஷி பிதர்த்தர்ப்பணமுதலான கிரி யைகளையும் பண்ணி மவுனத்துடனே சிதேந்திரியனாய் பிரம்மபுத்திரர் களான நாரதரையும் ஆங்கிரசமகா ரிஷியையும் வந்தனம் பண்ணினான் அப் போது நாரத மகாரிஷியானவர் சந்துஷ்டராய் அந்தச் சித்திரகேதுவுக்குப் பிரம்ம வித்தையை உபதேசிக்கின்றார். கியானசக்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும், வாசுதேவராயும், பிரத்தியும்னராயும், அநிருத்தராயும், சங்

கர்ஷ்ணராயும், விக்கியான ரூபராயும் பரமானந்த மூர்த்தியாயும் சாந்தராயும் சுவானந்தானு பலத்தினிலே நிசேஷமாக ராகத் துவேஷமுதலான ஏய குணங்களை விட்டவராய் மிருக்கிற உமக்குப் பிரணமம். மண்மயமான கட முதலானதுகள் மண்ணிலே பிறந்து மண்ணிலே யிருந்து மண்ணிலே லயிக்குறப்போல இந்தப் பிரபஞ்சமானது யாதொரு பிரம்மத்திலே லயத்தை யடைகிறதோ அப்படிப்பட்ட பரப்பிரம்மமான உமக்குப் பிரணமம் சமஸ்தமான பாகவத சிரேஷ்ட சமூகங்களுடைய கமலம் போலொத்த கைகளினாலே அர்ச்சிக்கப்பட்ட இரண்டு சரணுர விந்தங்களை யுடையவரே, பரமாகாச மென்னப்பட்ட வுத்தமஸ்தானத்தை இருப்பிடமாக வுடையவரே, பகவானு யும் மகாபுருஷராயும் மகாவிபூதியாய் மிருக்கிற உமக்குப் பிரணமமென்று பிரபன்னனாயும் பத்தனாய் மிருக்கிற சித்திர கேதுவுக்கு இந்த மந்திரத்தை யுபதேசித்து நாரதமுனியானவர் ஆங்கிரசுடனே சத்திய லோகத்தை யடைந்தார்.

வாராய் மகாராஜனே ! அந்தச் சித்திரகேதுவும் நாரதரால் சொல்லப்பட்ட வித்தையை ஏழுநாள் ஜலத்தையே பானம் பண்ணிக்கொண்டு நயிரியத்தை யுடையவனாய் மந்திரத்தை சபித்தான் பிறகு ஏழாநாளிராத்திரி முதலிலே மந்திர சித்தியை யடைந்து பின்னையும் சிலநாளைக்குப்பின்பு வித்தையினால் உண்டாகா நின்ற மனோவேகத்தை யுடையவனாய் தேவதேவனான ஆதிசேஷனுடைய சரணுரவிந்த சந்திதானத்தை யடைந்து தாமரைக் கிழங்குபோலே வெளுத்த நிறமாயும் நீலவஸ்திரதாரியாயும் பிரகாசமான கிரீடம் தோள்வளை அரைநாண் கங்கணம் இதுகளை யுடையவராயும் பிரசன்னமான முகத்தையும் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடையவராய் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார கர்த்தாவாய்மிருக்கிற சங்கர்ஷ்ண மூர்த்தியைக்கண்டான் அந்தச் சங்கர்ஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சந்தரிசனத்தினாலே சமஸ்தபாபங்களையும் போக்கி நிர்மலமான அந்தக் கரணத்தை யுடையவனாயும் பக்திரசத்தினாலே பிரவகியா நின்ற ஆனந்த பாஷ்பங்களுடனே கூடினவனாயும் புளகாங்கித சரீரத்தை யுடையவனாயும் அந்த ஆதிபுருஷனைச் சேவித்தபின்பு புண்ணிய கீர்த்தியான சங்கர்ஷ்ண மூர்த்தியினுடைய பாதாரவிந்தங்களைச் சேவிக்கச் சமர்த்தனாகாமலிருந்து புத்தியினாலே மனதை ஸ்திரம்பண்ணிக் கொண்டு பிரகாசியாநின்ற வாக்கை யுடையவனாய் ஜகத்குரு வான பகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாரீர் ஒருவராலேயும் ஜயிக்கப்படாதவரே ! சமமான புத்தியையுடைய வர்களாயும் ஜயிக்கப்பட்ட மனதை யுடையவர்களாய் மிருக்கிற சத்புருஷாளாலே நீ ஜயிக்கப்பட்டவர் அவரானும் உம்மாலே ஜயிக்கப் பட்டவர்களாகின்றார்கள் ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்காரம், அனுப்பிரவேசம், லிங்கிரகம், அனுக்கிரகம் இவையெல்லாம் உம்முடைய லீலையே விஸ்வத்துக்கு சிருஷ்டாக்களான பிரம்மா ருத்திரன் நவப்பிரஜாபதிகள் இந்திரன் இவர்க ளெல்லாம் தனித்தனியே உம்முடைய அங்கிசபூதாளாக விருந்தபோதிலும்

அக்கியான மூலமான அகங்காரம் மமகாரங்களினாலே அந்தச் சிருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களிலே நாங்களை நஸ்வரானென்று வியர்த்தமான சண்டை போடுகின்றார்கள் அதிருட்டமமான மூலகாரணமென்ன அதிஸ்தூலமான அந்தியமான காரியமென்ன இதுகளுடைய ஆதிமத்தியார்த்தங்களிலே நீரேயிருந்துகொண்டு நீர் ஆதிமத்தியார்த்தமில்லாத வஸ்துவாகக் காணப்படா நின்று காரியங்களுக்கு ஆதியிலேயும் அந்தத்திலேயும் எது அபாய மில்லாமலிருக்கிறதோ அதுவே மத்தியகாலத்திலேயு மிருக்கிறது பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாய்வு, ஆகாசம், மகத்தத்துவம், அகங்காரத்தத்துவம் என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றுக்கொன்று தேசகுணதிகங்களான இந்த ஏழுமகளிலேயும் சூழப்பட்டிருக்கிற அண்டகோசமானது அனேகங்கோடி பிரம்மாண்டங்களுடனேகூட யாதொன்று வும்மிடத்திலே சுழன்று கொண்டிருக்கின்றது வாரீர் பகவானே ! உம்முடைய தரிசனத்தினால் மனுஷியானுக்குச் சகலபாபக்ஷமும் உண்டாகிறது உம்முடைய நாமத்தை ஒருக்கால்கேட்டதினாலே சண்டாளனும் சங்காரத்தில் நின்றும் விடுபடுகிறான் ஆகையினால் நானிப்போது உம்முடைய தரிசனத்தினால் இருதயத்திலிராநின்ற சகலபாபங்களையும் போக்கடித்துக் கொண்டவனானேன் உம்முடைய பக்தரான தேவரிஷியாகிய நாரதரால் உபதேசிக்கப்பட்ட மந்திரத்தினால் உம்முடைய சந்தரிசன முண்டாச்சது இல்லாவிட்டால் எப்படியுண்டாகப் போகின்றதென்று சித்திரகேது வினா ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட பகவானான அனந்தரானவர் சந்தோஷத்தை யடைந்தவராய் அந்த வித்தியாதரபதியான சித்திரகேதுவைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் சித்திரகேதுவே ! உனக்கு நாரதராலேயும் ஆங்கிரசுவாலேயும் நம்முடைய விஷயமான உபதேசம் பண்ணப்பட்டு அந்த வித்தையினாலேயும் நம்முடைய சந்தரிசனத்தினாலேயும் நீ சித்தனுகின்றாய் நானேசர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும் பிரகாசனாகவும் காரணனாகவும் மிருக்கிறேன் சப்தப் பிரம்மமென்றும் பரப்பிரம்மமென்றும் இவ்விரண்டும் என்னுடைய சாகவதமான சரீரங்கள் லோகத்திலே பரமாத்மாவை வியாபித்திருக்கிறவனாகவும் பரமாத்மா விடத்திலே லோகத்தை யிருக்கிறதாகவும் இவ்விரண்டும் என்னாலே வியாபிக்கப்பட்டதாகவும் என்னிடத்திலேயே கற்பிக்கப்பட்டதாகவும் அறியத்தக்கது எப்படியானால் தூங்காநின்றபுருஷன் சொற்பனத்தினாலே பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் தன்னிடத்திலேபார்க்கிறான் அவன்தானே எழுந்தவனாய்தன்னை இந்த லோகத்தில் ஏக தேசத்தினாலே யிருக்கிறவனாக அறிகிறான் அப்படி சாகிரமுதலான சீவனுடைய அவஸ்தைகளையெல்லாம் பரமாத்மாவினுடைய மாயாகாரியங்களாகவறிந்து இந்த அவஸ்தா திரையத்துக்கு சாக்ஷியான அந்த பரமாத்மாவை நினைக்கக்கடவன் தூங்காநின்ற புருஷன் யாதொரு பரமாத்ம சரூபத்தினாலே நித்திராகாலத்தில் தன்னுடைய சொற்பனத்தையும் இந்திரியங்களினால் அந்தப் பரமாத்மாவாக என்னை அறியக்கடவாய் யோகசாஸ்திரத்தை யறிந்தவர்களாயும் வேதவித்துக்களாய்மிருக்கிற பேர்களாலே சர்வப்பிரகாரத்தினாலேயுந் தன்னுடைய பரம புருஷார்த்தமானது யறியத்

தக்கது சீவாத்ம பரமாத்மாக்களுடைய சம்பந்தத்தை சாஷாத்கரிக்க யா தொன்றுண்டோ அதுவே பரமபுருஷார்த்த மென்று அறியத் தக்கது என்னு லே சொல்லப்பட்ட இந்தப் பரமார்த்தமான வசனத்தை சிரத்தையுடனே தரித்தவனுப் விஷய போகங்களிலே ஆசையை விட்டவனுப் சாஸ்திரக் கியா னத்தையும் பரமாத்ம சாட்சாத் காரத்தையும் உடையவனுப் சேக்கிரமாகச் சித்தியடையப் போகிறாயென்று ஜகத்பதியாயும் விஸ்வரூபியாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் சித்திரகேதுவைப் பார்த்து இந்தப் பிரகாரம் சொல்லி அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்தர்த் தானத்தை யடைந்து விட்டார்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்.

சித்தசாரணங்களாலே ஸ்தோத்திரம் செய்துச் செய்யப்பட்ட பெற்றிகொள்விமானந்தன்னில் மேலிடுஞ்சித்திரகே துசத்தியைவகித்தவிசன் தன்னையேளனமாய்ச்சாற்ற வெற்றிடுஞ்சாபமேற்றுப் பிறந்தனன்விருத்தராகு.

சித்தசாரணாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப் பட்டவனுப் விமானத்திலே சஞ்சரியாநின்ற சித்திரகேது ஒருக்கால் பார்வதியுடனே கூடின ருத்திரனைக் கண்டு ஏளனம் பண்ணி பார்வதியினுடைய சாபத்தினால் விருத்திராகரனுய் வந்து பிறந்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! சங்கர்ப்ஷண மூர்த்தியான பகவான் எந்தத் திக்கிலே அந்தர்த் தானமானாரோ அந்தத் திக்கைநோக்கிப் பிரணமத்தைப் பண்ணி வித்தியாதரனு சித்திரகேது வானவன் வித்தியாதர லோகாதிபதியாய் சஞ் சரித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன் ஆயிரங்கோடி சம்வச்சரம் ஒன்றினாலே யுந் தடுக்கப்படாத பலத்தையும் இந்திரிய பலத்தையும் உடையவனுப் சித்தா ளாலேயும், சாரணாலேயும் முனிகளாலேயும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப் பட்ட வனுப் மகாயோகத்தோடு கூடினவனுப் சங்கல்ப மாத்திரத்தினாலே நானுப்பிர காரங்களாகிய இஷ்டசித்திகளை யுடையதான குலபர்வதங்களுடைய தாழ்வ ரைகளிலே வித்தியாதர ஸ்திரீகளோடுகூட பகவானு ஸ்ரீஹரியை கரணம் பண்ணி கிரீடித்துக் கொண்டிருந்தான் ஒருக்கால் அந்தச் சித்திரகேதுவான வன் விஷ்ணுவினாலே கொடுக்கப்பட்டதாயும் பிரகாசியா நின்று மிருக்கிற விமானத்தினாலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு வருகிறவன் சித்தசாரணாலே சூழப்பட்டவராயும் மடியிலேபார்வதியை வைத்துக்கொண்டு பாருக்களினாலே

ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு மகாரிஷிகளுடைய சதசிலே பிராநின் றுத்திரனைக் கண்டு பார்வதி கேட்டுக் கொண்டிருக்க அவருடைய சந்நிதானத் திலே சிரித்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். இந்த கிரீடனோ வென்றால் லோகங்களுக் கெல்லாம் சாஷாத் குருவாக விருக்கிறான் மனுஷியானுக் கெல் லாம் தம்மங்களைச் சொல்லத்தக்கவன் தேவதைகளுக் கெல்லாம் சிரேஷ்டன் மடியிலே தன்னுடைய ஸ்திரீயான பாரியையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு ஜடாதரனுய் உக்கிரமான தபசையுடையவனுப் பிரம்மவாதியாய் சபாநாயகனுய் லச்சையில்லாமல் பிராகிருதபுருஷனைப் போலே ஸ்திரீயை மடிமேல்வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று சொன்னான் அப்போது கெம் பிரமான் கியானத்தையுடைய பகவானு ளுத்திரனும்கித்திரகேது கினுடைய வசனத்தைக் கேட்டு சிரித்துக் கொண்டு சும்மாயிருந்தார் சதசிலே யிருக்கிற பேரும் அவரைப்போலவே மவுனிகளா யிருந்தார்கள் இந்தப்பிரகாரம் அந்த ருத்திரனுடைய பிரபாவத்தை அறியாமல் அந்த வித்தியாதரன் மிகவும் அமங்களமான வசனத்தைச் சொல்லுகையில் பார்வதியானவள் கோபத்தி னாலே துஷ்டனாயும் தன்னைச் சிதேந்திரியனாயு மெண்ணியிரா நின்ற அந்த வித்தியாதரனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்த லோகத்திலே வித்தியாதரனுனவன் இப்போது லச்சையில்லாம லும் துஷ்டர்களாயு மிருக்கிற எங்களைப்போ லொத்தவர்களுக்குத் தண்ட நாயகனுய் சித்சைபண்ணத் தக்கன பிரபுவாய் சாஸ்திரத்தை அதிகரி மித் திராநின்ற இந்தச் சீவனை எவர்களும் சிஷேதிக்க மாட்டாமற் போனார்களா நாரதர்முதலான சமஸ்தரிஷிகளும் தியானம் பண்ணத்தக்கதான பாதாவிந் தத்தை யுடையவர்களாயும் ஜகத்குருவாயும் பரதர்மமூர்த்தியாயு மிருக்கிற ருத்திரனைக் கூத்திரியாதமனான இந்த வித்தியாதரனுனவன் தயிரியவானாய் கியானிகளான பிரம்மாதிகளையும் தெரியாதவர்களாகப் பண்ணிப் போட்டு தண்டனை பண்ணுகிறான்ல்லவா ஆகையினாலே வணக்கமில்லாத இந்த வித்தி யாதரனுனவன் சப்புருஷாளாலே உபாசிக்கப்பட்ட வைகுண்டனுடைய பாத மூலசேவைக்கு யோக்கியனன்று வாராய் துஷ்டபுத்தியை யுடையவனே நீ பாபிஷ்டமான அசுரஜன்மத்தை யடையக்கடவாயென்று சபிக்கப்பட்ட வனுய் அந்தச் சித்திரகேதுவானவன் விமானத்தில் நின்று மிறங்கிப் பார்வதி யைச் சிரசினாலேவணங்கி சுஷ்மைகொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் அம்பிகையே ! என்னுடைய சாபத்தை அஞ்சலியினாலே வாங் கிக்கொண்டேன் தேவதைகளினாலே மனுஷியானுக்கு யாதொன்று சொல்லப் பட்டதோ அது அவனுக்கு ஜன்மந்திர கர்மத்தினுடையபலமாகும் சமுசார சாகரத்திலே சமுலாநின்ற பிராணியானது அக்கியானத்தினாலேமோகிக்கப்பட் டதாய் சமஸ்த ஜன்மங்களிலேயும் சுகதுக்கத்தை அனுபவிக்கும் இந்த ரசன தமொருணப் பிரவாகருபமான சங்காரத்திலே சாபமேது, அனுக்கிரகமேது, சொர்க்கமேது, நரகமேது, துக்கமேது, பகவானொருவனே சம்பந்த மில்லாத வனுய்த் தம்முடைய மாயையினாலே பிராணிகளை சிருஷ்டிக்கின்றார் அந்தப்

பிரானிகளுக்கு அவனவன் சுற்றமானுகுணமாகச் சுகதுக்கம் மோகும் இது களையும் சிருஷ்டிக்கின்றார் அந்த சஸ்வரனுக்குப் பிரீதிதானேது கோபந்தா னேது ஆனாலும் அந்த சஸ்வரனுடைய மாயாகாரியமான புண்ணியபாப ரூப கர்மமானது இந்தப் பிரானிகளுக்கு சுகம், துக்கம், மோட்சம், மரணம், ஜன் மம் இதுகளையுடையதான சங்கரத்தை யுண்டாக்குகின்றது வாராய் கோ பந்தையுடைய மகாதேவியே! நான் உன்னைச் சாபத்தை விடுவித்துக் கொள் ளுக்கைக்குக் கூமைகொள்ள வில்லை பின்னை என்னவென்றால் என்னுடைய சொல் லப்பட்ட யாதொரு வார்த்தையை நல்லதல்லவென்று எண்ணியுல்லவா அது உன்னுடைய பொருக்குவென்று பார்வதி பரமேஸ்வரனைக் கூமைகொண்டு அந்தச் சித்திரகேதுவானவன் அவன் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்துக் கொண் டிருக்கும்போதே விமானருடனாய் புறப்பட்டுப் போனான்.

பிற்பாடு பகவானுள் ருத்திரனுள்வர தேவரிஷிகள் தயித்தியாள் சித்தாள் அவர்களெல்லாரும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் பார்வதியைப் பார்த்து ஒருவார் த்தைசொல்லுகிறார் வாராய் பெண்ணே! ஆச்சரியமான லீலைகளைப் பண்ணு நின்ற ஸ்ரீஹரியினுடைய தாசதாசர்களாயும் விரக்தாளாயு மிருக்கிற மகாத்து மாக்களுடைய மகாத்துமியத்தைப் பார்த்தையா நாராயணனையே சரணமாக வடைந்த சமஸ்தமான பேரும் சொர்க்கமோட்சம் நரகம் இதுகளிலே சமான மான புத்தியை யுடையவர்களாய் ஒன்றுக்கும் பயப்படுகிற வர்களன்று பிரானிகளுக்குச் சரீரபந்தத்தினுடைய சுகதுக்கங்கள் சன்னமரணங்கள் சாபா னுக்கிரகங்களென்கிற தொந்தங்கள் சஸ்வரனுடைய மாயையினுடைய யுண்டா கின்றதுகள் பகவானுள் வாசுதேவனிடத்திலே பக்தியைப் பண்ணிக் கொண் டும் கியான வயிராக்கியங்களுடைய பலத்தை யுடையவர்களான பாகவாதா ளுக்கு இந்த லோகத்திலே விசேஷித்துக் கோறத்தக்க வஸ்து ஒன்று மில்லை நானும் பிரம்மா சனற்குமாரர் நாரதர் பிரம்மபுத்திரர்களான மகாரிஷிகள் மற்றுமுள்ள தேவசிரேஷ்டாளும யாதொரு பகவானுடைய அங்கிசா அங்கிச பூதர்களாய் நான் சுதந்தர ஈசனென்று தனித்தனியே அபிமானத்தையுடைய வர்களாய் அந்தப் பகவானுடைய சரூபத்தையும் செயலையு மறியோம் அப்ப டிப்பட்ட பகவானுக்கு இந்த மகாபக்தனுள் சித்திரகேதுவானவன் இஷ்ட பக்தானாயும் சர்வத்திர சம்புத்தியை யுடையவனாயும் காமக்குரோதங்கள் முதலான ஏயகுண குணியனாயு மிருக்கின்றான் நானும் அந்த அச்சதனுக்கும் பிரியபக்தனாக விருக்கிறேன் ஆகையினால் மகாபுருஷனுடைய பக்தாளாயும் சார்தாளாயு சமதரிசிகளாயும் மகாத்மாக்களாயு மிருக்கிற புருஷானிடங்களி லே ஆச்சரியப் படவேண்டிய தில்லையென்று சொல்லுகின்ற பரமேஸ்வரனு டைய வார்த்தையைக் கேட்டு பார்வதியானவள் சார்தமான யிருதயத்தை யுடையவளானுள் சித்திரகேதுவானவன் பிரதிநாசம் பண்ண சமர்த்தனாயிருந் தாலும் பார்வதியினால் தனக்கு நேரிட்ட சாபத்தைச் சிரசினால் கிரகித்தான் இதுவே சத்புருஷானுடைய லட்சணமல்லவா அந்தச் சித்திரகேது வானவன் கியான விக்கியானங்களை யுடையவனாய் அசுரஜன்மத்தை யடைந்தவனாய் விருத்திரனென்று பிரசித்தமான பெயரையுடையவனாய் துவஷ்டாவினுடைய

தட்சணுக்கினியினால் பிறந்தான் வாராய் பரிட்சித்தே நீயாதொன்று நம்மைக் கேழ்க்கிறையோ அந்தப் பிரசினத்துக்கு உத்தரம் சமஸ்தமுஞ் சொல்லப் பட்டது அந்தப் பாகவதனுள் விருத்திராசுரனுக்கு அசுரஜன்மத்துக்குக் கா ரணமுஞ் சொல்லப்பட்டது விஷ்ணு பக்தானுக்குள்ளே மகாத்மாவான சித் திரகேதுவினுடைய புண்ணியகரமா யிருக்கிற இந்த இதிகாசத்தையும் விஷ் ணுபக்தானுடைய பிரபாவத்தையும் கேளாநின்ற புருஷனுள்வன் சம்சாரத் தில்லின்றும் விடப்படுவன்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கல் விநீதம்.

அதிதியின்றனைர் தாம்பிள்ளைகள்முதல்
மதுரமாரெட்டுப் பேர்களின்வம்சமும்
திதியின்கொப்பமும் தேவேந்திரனாற்செயும்
அதிமருத்துகள் பேதமற்றவாம்.

அதிதியினுடைய ஐந்தாம் பிள்ளைகள் முதற்கொண்டு மற்ற எட்டுபேரு டைய வங்கிஷமும் சொல்லு மிடத்தில் திதியினுடைய கர்ப்பமும் தேவேந்திர னுடைய பண்ணப்பட்ட மருத்துக்களுடைய பேதமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! பாரியையான பிரசனியானவன் சாவித்திரிகையும் மூன்று வியாகிருதிகளையும், அக்கினி கோத்திரத்தையும், பசுபாகத்தையும், சோமத்தையும், சாதூர் மாசியத்தையும், பஞ்சமகா பெக்கியங்களையும், பெற் றான். பகவானுடைய பாரியையான சித்தியானவன் மகிமாவையும், விபுவையும், பிரபுவையும், சிரேஷ்டமான விரதத்தை யுடையவளான ஆசுசியென்கிற உத் தமமான ஒரு பெண்ணையும் பெற்றான், குருவும், சினவலியும், ருகாவும், அனு மதியும் இவாள்நாலுபேரும் தாதாவினுடைய ஸ்திரீகள் இந்நாலுபேரும் சாயம், தெரிசம், பிறுதக, பூரணமாசம், என்னப்பட்ட இந்நாலு பிள்ளைகளையும் கிரம மாகப்பெற்றார்கள் விதாதாவானவன் கிரியை என்கிற பாரியினிடத்திலே பஞ்ச சித்தியென்கிற அக்கினிகளைப்பெற்றான், வருணனுடைய பாரியை சருஷிணியா னவள் பிருகுரிஷியைப்பெற்றான், மகாயோகிகளான வாஸுதேவ மகாமுனியும் புற்றிலேயிருந்து வருணனுக்கே புத்திரனாக வுண்டானார் அகத்தியரும் வசிஷ் டரும் ஊர்வசியினுடைய சந்திரானத்திலே மித்திரா வருணனுடைய ரேதஸை அடைந்தவர்களாய் கும்பத்திலே அவர்களுக்கே புத்திராளாகப் பிறந்தர்கள் ரேவதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே மித்திரனானவன் உற்சாகனையும், அரிஷ்ட னையும், பிப்பலனையும்பெற்றான், இந்திரன் பவுடிலாமியென்கிற ஸ்திரீயினிடத் திலே சயந்தனென்றும், ரிஷபனென்றும், மிட்டுவானென்றும் மூன்றுபிள்ளை களைப்பெற்றான், மாயவாமனருபியான திரிசிக்கிரம தேயருக்கு சித்தியென்கிற

ஸ்திரீயினிடத்திலே மகாகிர்த்திமான்களான சவுபகன் முதலான பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் கபடவாமன மூர்த்தியாயும் காசிபருக்கு அதிதியினிடத்திலே பிறந்தவராயும் மகாத்மாவாய் மிருக்கிற அந்த திரிவிக்கிரம தேவருடைய குணப்பிரபாவலிகளை யெல்லாம் எட்டாவது ஸ்கந்தத்திலே சொல்லுகிறேன்.

இனிமேல் காசிபருக்கு திதியினிடத்திலே பிறந்தவானான தயித்தியானை உனக்குச் சொல்லுகிறேன் யாதொரு தயித்தியானுக்குள்ளே ஸ்ரீமானாயிருக்கிற பிரகலாதன் பஸி இவானிருவருமே மகாபாகவதாளானார்கள். அந்தத் தயித்தியானுடைய வங்கிஷத்தைச் சொல்லுகிறேன் திதிக்கு இரணியகசிபு வென்றும் இரணியாட்ச நென்றும் பிரசித்தாளாய் தயித்தியானாலே வணங்கப்பட்டவர்களாய் இரண்டுபிள்ளைகள் பிறந்தார்களென்று மூன்றாவது ஸ்கந்தத்திலேயே சொல்லப் பட்டதல்லவா? அவர்களுக்குள்ளே இரணியகசிபுவுக்கு பாரியாயும் ஜன்மனுடைய பெண்ணான கியாதுவென்கிற ஸ்திரீயானவன் பிரகலாதன், அனுலாதன், சமகிலாதன், கிலாதன் என்கிற நாலுபிள்ளைகளையும் சிம்மிகியென்கிற ஒருபெண்ணையும் பெற்றான் அந்த சிம்மிகியானவன் விப்பிரசித்து வென்கிற பர்த்தாவுக்கு இராசுவென்கிற பிள்ளையைப்பெற்றான். ஸ்ரீஹரியானவர் சக்கிரத்தினுலே தேவதைகளோடு அமிர்தபானம் பண்ணுநின்ற அந்த ராகுஷிணுடைய கிரசைபறுத்துப் போட்டாரல்லவா? மகிலாதனுக்கு மதியென்கிற பாரியையானவன் பஞ்சசேனனென்கிற பிள்ளையைப் பெற்றான் கிலாதனுக்கு தமனியென்கிற பாரியையானவன் வாதாபி, வில்வலன் என்கிற இரண்டு பிள்ளைகளைப்பெற்றான் அனுலாதனுக்கு ருசமியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பாலகிலனும், மகிஷனும் பிறந்தார்கள் பிரகலாதனுக்கு விரோசனன் பிறந்தான் விரோசனனுக்கு தேனியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பஸிச்சக்கிர வர்த்திபிறந்தான் பஸிச்சக்கிர வர்த்திக்கு அசனையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பாணன்முதலாய் நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் அந்தப் பஸியினுடைய கிர்த்திகிரமான பிரபாவத்தை இனிமேல் சொல்லப்போகிறோம் அந்தப்பாணன் ருத்திரனை ஆராதித்து பிரமதகணங்களுக்குள்ளே முக்கியனுனை யாதொரு பாணசுரனுடைய பக்கத்திலே ஸ்ரீபகவானுனை ருத்திரன் இப்பவும் பிரபலனாக யிருக்கிறானல்லவா? திதிக்கு நாற்பத்தொன்பதுபேர் மருத்துக்களென்கிற புத்திரான் பிறந்தார்கள் அந்த நாற்பத்தொன்பது பேரும் அபுத்திராளாய் இந்திரனுலே தேவதத்துவத்தையும் அடைவிக்கப் பட்டார்கள் களென்று சொல்லாநின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்து பரிஷித்துமகாராஜன் கேழ்க்கின்றார் வாரீர் குருவே! அந்தத் திதி புத்திராளான மருத்துக்கள் உற்பத்தி சித்தமான அசுரபாவத்தை விட்டு இந்திரனுலே தேவசாமியத்தை எப்படி அடைவிக்கப்பட்டார்கள்? அவர்கள் என்ன நன்மைசெய்தார்கள்? அதை இந்தரிஷிகளும் என்னுடனே கூடியிருக்கின்றவர்களும் அந்த மருத்துக்களுடைய உபாக்கியானத்தைக் கேழ்க்கக் கோறியிருக்கின்றார்கள் அதை நமக்குத் தெரியப்படச்சொல்ல வேணுமென்று கேளாநின்ற பரிஷித்து மகாராஜாவைப் பார்த்து சுகப்பிரம்மரிஷி சொல்லுகின்றார்

வாராய் ராஜனே! திதியானவன் இந்திரசகாயனுன விஷ்ணுவினுலே கொன்றுவிட்ட புத்திரனைப்பார்த்து சோகத்தினால் ஜெஷியாநின்ற கோபாக்கினியினுலே சிந்திக்கின்றதாவது எப்போது நான் பிராதாக்களைக் கொன்றவனாயும் குருரமான கடினசித்தனாயும் இந்திரவசியனாய் மிருக்கிற இந்திரனைக் கொல்லுவித்துக்கமக நித்திறைப் பண்ணப் போகிறேன், அந்த யிர்திரனுடைய பலத்தைப் போக்கடிக்கத் தக்கவனுன பிள்ளையானவன் எனக்கெந்த தர்மத்தினுலே உண்டாவனோ அப்படிப்பட்டதர்மம் பர்த்துரு சிசுருஷையென் றெண்ணிக் கொண்டு அந்த அபிப்பிராயத்தினுலே திதியானவன் பர்த்தாவான காசியபருக்கு சிசுருஷையினுலேயும் பிரீதியினுலேயும் பிரியத்தைப் பண்ணி காசியபருடைய மனதை லசீகரித்தான் அந்தக்காசியபர் வித்துவானாயிருந்தாலும் சமர்த்தை அந்த ஸ்திரீயினுலே கிரகிக்கப்பட்டவராய் மோகத்தையடைந்து நல்லது உன்னுடைய இஷ்டத்தை செய்துகொடுக்கிறேன் என்று சொன்னார். ஸ்திரீயினிடத்திலே இது ஆச்சரியமன்று பிரம்மாவானவர் ஆதியிலே சங்கமில்லாத பூதங்களைப்பார்த்துத் தன்னுடைய தேகத்திலேபாதி ஸ்திரீயாகப் பண்ணினார் யாதொரு ஸ்திரீயினுலே புருஷானுடைய புத்தி அபகரிக்கப்படுகிறதோ அந்தப்பிரகாரம் திதியினுலே சிசுருஷைபண்ணப் பட்டவராய் பகவானுன காசியபர்மிகவும் சந்துஷ்டராய் அவனைக்கொண்டாடி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் சந்தரமான துடையையுடையவனே! நிந்துஷ்டையா யிருக்கிறவனே உனக்கு நான் சந்துஷ்டனுனேன் இஷ்டமான வரத்தைக் கேழ்க்கக்கடவாய் யென்று சொல்லுகின்ற பத்தாவைப்பார்த்து திதியானவன் சொல்லுகிறான் வாரீர் பிரம்மரிஷ்டரே! எனக்கு நீர் வரத்தைக் கொடுக்கிறவரே யாமாகில் புத்திரனைப் பறிகொடுத்த நான் யாதொரு இந்திரனுலே என்னுடைய புத்திரான் கொல்லப் பட்டார்களோ அப்படிப்பட்ட இந்திரனைக் கொல்லத் தக்கவனாயும் நாசமில்லாத வனுயிருக்கிற புத்திரனை வரிக்கிறேன் என்று சொல்லாநின்ற திதியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு காசியபர் துக்கத்தை யுடையவராய் மனதிலே பரிதாபத்தை யடைந்து கொஞ்சம் கோபத்துடனே கூடினவராய் தம்மைத்தாமே நிந்தித்துக்கொண்டு அந்தத் திதியைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்

வாராய் மங்களமான ரூபத்தையுடையவனே! நம்மாலே சொல்லப்பட்ட இந்த சம்வச்சர விரதத்தை யதாசாஸ்திரமாகக் குறைவில்லாமல் தரித்தாயாகில் உனக்கு இந்திரனைக் கொல்லத்தக்கனவனாய் ஒரு புத்திரன் உண்டாகப் போகிறான். அந்த விரதபூர்த்தி யில்லாமற் போச்சதாகில் அந்தப் புத்திரனே தேவதை களுக்கு பந்துவாகப் போகிறானென்று சொல்லுகின்ற பர்த்தாவைப் பார்த்து திதி சொல்லுகின்றான். இந்த விரதத்தைச் சொன்ன பிரகாரமே தரிக்கிறேன் எனக்கந்த விரதத்தை யுபதேசியுமென்று சொல்லுகின்ற திதியைப்பார்த்து காசியபர் சொல்லுகின்றார், வாராய் திதியே, இந்த விரதத்தினுடைய முறைமையைச் சொல்லுகிறேன் கேள் இந்த விரதத்திலே பிராணிகளை

வதைசெய்வதும், ஜலத்திலேயிறங்கி ஸ்நானம் பண்ணுவதும், துற்சனா டனே வார்த்தை சொல்லுவதும், மலின வஸ்திரத்தைத் தரிப்பது மாகாது; பத்திராஸிக்கு நிலேதனம் பண்ணின அன்னத்தையும், மாங்கிஷ்த்தையும், சூத்திரன் கொண்டு வந்த வஸ்துக்களையும், தூரஸ்திரியினுலே பார்க்கப்பட்ட அன்னத்தையும், இரண்டு கைகளால் தீர்த்தத்தை யெடுத்தும் சாப்பிடலாகாது; சந்திராகாலங்களிலே தலையிரை விரித்துக் கொண்டும், மேல்வஸ்திர மில்லாதவர் களாயும், வெளியிலே சஞ்சரிக்கலாகாது; பாதங்களைச் சுத்தி பண்ணிக் கொள்ளாமலும், வடக்குமேற்காகத் தலைவைத்தும், நிர்வாணமாயும், சந்திரா காலங்களிலேயும், சயனம்பண்ணக்கூடாது. சமஸ்தமான மங்கனத் துடன் கூடினவளாய் பிராதகாலத்திலே போஜனத்துக்கு முன்னே பசுக்களையும், பிராம்மணனையும், மகாலக்ஷ்மியையும், விஷ்ணுவையும் பூசிக்கவேண்டும். இந்தபுத்திரோற் பத்திகரமான விரதத்தை ஒரு சம்வச்சரம் சாஸ்திரந்தப் பாமல் தரித்தாயாகில் உனக்கு இந்திரனைக் கொல்லத் தக்கினவனுய் ஒருபுத் திரனுண்டாகப் போகிறானென்று காசியபராலே சொல்லப்பட்ட அந்த விர தத்தை அப்படியே செய்கிறேனென்று திதி யானவள் அங்கிகாரம் பண்ணின வளாய் காசியபரிடத்தில் நின்றுக் கொர்ப்பத்தையுந்தரித்து அந்த விரதத்தை புர்த்தரித்தாள்.

வாராய் ராஜனே! இந்திரனும் தனக்குச் சிறியதாயாரான திதியினு டைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து ஆசீர்மத்திலே யிராநின்ற அந்தத் திதியை சிசுருஷையினுலே யுபசரித்துக் கொண்டு நாள்தோறும் தபோவனத்தில் நிந் தும் புஷ்பம், பலம், சந்தமூலம், சமித்து, தெர்ப்பை, தீர்த்தம், இது, முதலா னதுகளை பெல்லாம் அந்தந்தக் காலங்களிலே கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்து அதிதிதேவியினுடைய விரதத்துக்கு விக்கினஞ் செய்யவேணு மென்று இச்சையையுடையவனுய் இந்திரன் கபடனுய் மிருகத்தைக் கொல் லுகைக்கு வேடன் சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போலே வெகுநாள் சிசு ருஷை பண்ணிக்கொண்டிருந்தும் அந்தத்திதியினுடைய விரதம் விகாதத்தை யடையாததை இந்திரன் கண்டு நமக்கு எப்போது கேஷமம் உண்டாகு மென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஒருநாள் சந்திரா காலத்திலே திதிதேவியானவள் விரதத்தினுலே இளப்பை யடைந்து அகசியாய் ஆசனம் பண்ணாமல் கைகால் அலம்பாமல் தெய்வத்தினுலே மோகிக்கப் பட்டவளாய் நித்திரை பண்ணினாள்.

அந்தச் சமயத்திலே யோகசாஸ்திரம் அறிந்தவனுள் இந்திரனைவன் நித்திரையினுலே பரவசமாயிருக்கிற திதியினுடைய உதரத்தில் யோகமாயை யினுலே பிரவேசித்துச் சுவர்ணச்சாயலான அந்தத் திதியினுடைய கெர்ப் பத்தை வச்சிரத்தினுலே ஏழுக்கண்டமாக அறுத்தான் அப்படி அறுக்கப்பட்ட கெர்ப்பங்களை அழாதே அழாதே யென்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பவும் ஒவ்வொரு கண்டத்தை எவ்வேழாக அறுத்தான் வாராய் ராஜனே! இந்திர னுலே சேதிக்கப்பட்ட சமஸ்த கர்ப்பங்களும் அஞ்சலி பந்தத்துடனே

கூடினதுகளாய் இந்திரனைப் பார்த்து வாராய் இந்திரனே! எங்களை எதற் காக இமிசிக்கிறாய் உனக்கு நாங்கள் பிராதாக்களாக விருக்கிறோ மென்று சொல்லினதுகள். அதற்கு இந்திரனும் வருங்கள் மருத்துக்களே! பயப் படாதீர்கள் நீங்கள் எனக்குப் பிராதாக்களாக விருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லி அந்த மருத்துகணங்களைத் தனக்குப் பரிஷதாளாகப் பண்ணினான் திதியினு டைய அந்த கெர்ப்பமானது வச்சிராயுதத்தினுலே வெகுப் பிரகாரமாகச் சே திக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீநிவாசனுடைய கிருபையினுலே மரித்துப்போகாம லிருந்தது.

யாதொரு காரணத்தினுலே கொஞ்சம் குறைச்சலாக ஒரு சம்வச்சரம் திதியினுலே பகவான் அர்ச்சிக்கப் பட்டாரோ அந்தக்காரணத்தினுலே அந்த மருத்துக்கள் இந்திரனுடனே கூட ஐம்பது தேவதைகளாக ஆனார்கள். அந்த மருத்துக்கள் இந்திரனுலே மாதாவினுடைய அபராதத்தை யெண்ணாமல் எக் கியபாகிகளாகப் பண்ணப்பட்டார்கள் மகாபதிவிருதையான அந்தத்திதியும் நித்திரையை விட்டு எழுந்திருந்து அக்கினி போலப் பிரகாசித்துக் கொண் டும் இந்திரனுடனே கூடிக்கொண்டு மிருக்கிற தன்னுடைய பிள்ளைகளைப் பார்த்து மிகவும் சந்தோஷத்தை யடைந்தவளாய் இந்திரனைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றாள். வாராய் குழந்தாய்! நான் தேவாளுக்குப் பயத் தைப்பண்ணத் தக்கவனுள் ஒரு பிள்ளையைக்கோறி ஒருத்தராலேயும் பண் ணக்கூடாத இந்த விரதத்தை நான் பண்ணினேன், இப்படியிருக்க நார்பத் தொன்பது பிள்ளைகளைப்படி யானார்கள் வாராய் இந்திரனே! உன்னுலே இதற்குக் காரணம் அறியப்பட்டிருந்து தாகில் அபத்தத்தைச் சொல்லாமல் எதார்த்தத்தைச் சொல்லென்று கேளாநின்ற திதிதேவியைப்பார்த்து இந்தி திரன் சொல்லுகிறான்.

வாராய் தாயாரே! உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து உனது சமீ பத்தி விருந்துக்கொண்டு ஒரு சமயத்தை யடைந்தவனுய் உன்னுடைய கெர்ப் பத்தைச் சேதித்துப்போட்டேன். தன் பிரயோசனத்திலே புத்தியையுடைய புருஷன் தர்மத்தை யறியமாட்டானல்லவா என்னால் சேதிக்கப்பட்ட உன் னுடைய கெர்ப்பமானது ஏழுபிள்ளைகளாச்சுது அவளும் ஒவ்வொருத்தர் ஏழுபிரகாரமாகச் சேதிக்கப் பட்டவர்களாய் மரியாமல் தேவதத்துவத்தை யடைந்தார்கள் வாராய் தாயாரே! மூர்க்கனா என்னுடைய இந்த துஷ்ட கிருத்தியத்தைக் கஷமிக்கக்கூடவாய். தெய்வாஜினமாக உன்னுடைய கர்ப்பமா னது மரித்துத் திரும்பவும் சீவித்த தென்று சொல்லி இந்திரனைவன் சந் துஷ்டையான அந்தத்திதியினுலே சத்த இருதயத்துடனே அனுக்கியைப் பண்ணப்பட்டவனுய் அந்த மருத்துக்களுடனே கூடி அந்தத் திதிதேவியைப் பிரணமம்பண்ணி சொர்க்க லோகத்தை யடைந்தான். வாராய் ராஜனே! நீ என்னேப்பார்த்து யாதொரு பிரசனம் பண்ணினையோ அந்தப் பிரசனத்துக் குச் சமாதானமான மருத்துக்களுடைய பரம மங்களமான சன்மமானது சர்வமும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது இன்னம் என்ன சொல்லத்தக்கது.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

ஒதுங்காசிப ராலுற்றதேவிக்கு
யாதொருவிரத மனுஷ்டத்தோ
தேரன் சந்தோஷகரமாயவிரதமே
பேதமின்றிப் பிரகாசமாய்ச்செப்பினார்.

காசியபராலே திதிதேவிக்கு யாதொரு விரதம் உபதேசிக்கப் பட்டதோ ஸ்ரீஹரி சந்தோஷகரமான அந்தவிரதமே லோகத்துக்கு இதத்தின் பொருட் டிப் பிரகாசமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மகிஷ்டரே ! உம்மாலே யாதொரு பும்ஸவன மென்கிற விரத மானது சொல்லப்பட்டதோ அந்த விரதத்தினாலே ஸ்ரீஹரியானவர் பிரசன்ன மாவாரோ அப்படிப்பட்ட விரதத்தினுடைய பிரகாரத்தை அறியவேணு மென்று பிரசினம் பண்ணுகின்ற ராஜாவைப்பார்த்துச் சுகர்சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! மார்க்கசிர மாசத்திலே சுக்கில பட்சப்பிரதமையிலே ஸ்திரீயானவன் பர்த்தாவினுடைய அனுமதியைக்கொண்டு சர்வபலசாதன மான யிந்த விரதத்தை ஆரம்பிக்கக்கடவன் அந்தஸ்திரீயானவன் மருத்துக் கருடைய உற்பத்தியையுங்கேட்டு பிராம்மணாளுடைய அனுமதிக்கொண்டு ஸ்நானம் பண்ணி வெளுத்த தந்தங்களை யுடையவளாய் அலங்காரங்களைச் செய்து சப்பிரமான இரண்டு வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு பிராதக் காலத்திலே போஜனத்துக்கு முன்னே ஸ்ரீமகாலட்சுமியுடனேகூட பகவானைப் பூசிக்கக்கடவன் அந்தபூஜைக்குண்டானமந்திரமாவது வாரீர் பூர்ணபகவானே! காமனே! உமக்குச்சகலமும் பரிபூரணமாயிருக்கிறதல்லவா ஒன்றிலும் அபே ஷையில்லாத வராயும் மகாசம்பத்துக்களுக்கெல்லாம் பதியாயும் அணிமாதி அஷ்ட அயிஸ்வரியங்களுடனேயுங் கூடின உமக்குப்பிரணமம் சசனே! நீ யா தொரு காரணத்தினாலே கிருபையுடனையும் அயிஸ்வரியத்துடனையும் தேஜ சுடனையும் மகாத்மியத்துடனையும் பராக்கிரமத்துடனையும் மற்றுமுள்ள சமஸ்த குணங்களுடனேயுங்கூடினவராய் சமஸ்தமான தேவதைகளாலேயுஞ் ஜயிக்கப்பட்டவராயிருக்கிறீர் இந்த மந்திரத்தினாலே நாள்தோறும் விஷ்ணு வுக்கு ஆவாகனம், அர்க்கியம், பாத்தியம், ஆசமனம், ஸ்நானம், வஸ்திரம், உபவீதம், கந்தம், தூபம், தீபம், நிவேதம் இதுகள் முதலான சகல உபசா ரங்களையுஞ் சித்த சமாதானத்தோடு கூடினவர்களாய்ச் செய்யக்கடவன்

அந்த பூஜை பண்ணி யிந்த அவிஸை பகவானான வுமக்கு நமசவா வென்று இந்த மந்திரத்தைச்சொல்லி பன்னிரண்டு ஆகுதிகளை ஓமம்பண்ணக் கடவன் இந்தப் பிரகாரம் சகல அபேஷ்டங்களையும் கொடாநின்ற ஸ்ரீமகாலட்சுமியை யும் நித்தியமாகப் பக்தியினாலே சம்பத்தைக் கோழிநின்ற ஸ்திரீயானவன் பூசிக்கக்கடவன்.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்ரீமகாலட்சுமி யுடனேகூட வரதனை ஸ்ரீநிவாசனையும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்து ஆதம் சமர்ப்பணமும்பண்ணி அர்ச்சிக்கக்கடவன் அப்படி பகவானுக்குப் பூசிக்கப்பட்ட திரவியசேஷத்தை முகந்துவிட்டு ஸ்ரீஹ ரியை புரப்பூசை பண்ணி தன்னுடைய புருஷனையும் பரமபக்தியினாலே ஸ்ரீஹ ரிருபமாக வெண்ணி உபசாரங்களினாலே பூசித்துப் பிரணமம்பண்ணக் கடவன் அந்தப் பர்த்தாவும் தான்மிகவும் பிரீதியுடையவனாய் பக்தினியினுடைய நானுவிதமான அந்தப் பூஜாகாரியங்களுக்கு அனுகூலையிருக்கக்கடவன் யாதொரு காரணத்தினாலே தம்பதிகளுக்குள்ளே ஒருவராலே பண்ணப்பட்ட பூஜையாயிருந்தாலும் இருவருக்கும் அதிபலன் உண்டாமல்லவா, ஸ்திரீயான வன்விரதசாதனத்துக்கு அயோக்கியையாயிருந்தாளேயாகில்பர்த்தாவானவன் அந்த விரதத்தைப் பக்தியை யுடையவனாய் ஆசரிக்கக்கடவன் வாராய் ராஜ னே! விஷ்ணுவினுடைய இந்த விரதத்தை ஒருக்காலும் விட்டுவிடாமல் இருக் கக்கடவன் பிற்பாடு பகவானை எதாஸ்தானத்திலே உத்துவாசனம் பண்ணின வனாய் அந்த பகவானுக்கு நிவேதித்த அன்னத்தை முன்னே ஆத்மசத்தி யர்த்தமாகவும் சர்வகர்ம பலப்பிராப்தி நிமித்தமாகவும் பூசிக்கக்கடவன் இந்த பூஜாவீதியினாலே பன்னிரண்டு மாதத்துடனேகூடின சம்வச்சரத்தைத் தள்ளினவனாய் பிற்பாடு கார்த்திகை மாதத்திலே கடைசி தினத்துக்கு முன் னுளில் பிராதகாலத்திலே ஸ்நானம்பண்ணி சசியாயிருந்துகொண்டு முன் போலவே ஸ்ரீஹரியை ஆராதனம்பண்ணி க்ஷீரத்தினாலே பக்குவம் பண்ணப் பட்ட அவசனாலே ஆச்சியத்துடன்கூட பாறுணஸ்தாலிபாகப் பிரகாரமாக ஓமஞ்செய்து பிராம்மண போஜனம் பண்ணிவைத்து அவர்களாலே ஆசீர்வச னங்களைப் பெற்று பந்துக்களுடனேகூட மவுனியாய்ப் பூசிக்கக்கடவன். பிற் பாடு சந்தானத்தையும் சவுபாக்ஷியத்தையும் கொடாநின்ற அந்த அவசன டைய சேஷத்தைப் பக்தினிகையில் கொடுக்கக்கடவன் இந்த பிரகாரம் புரு ஷனுனவன் இந்த லோகத்திலே ஸ்ரீஹரியினுடைய இந்த விரதத்தை எதா சாஸ்திரமாக ஆசிரயித்துச் சகலமனோரதங்களையும் அடைவன். வாராய் ராஜ னே! மகத்தாயும் புண்ணியகரமாய் மிருக்கிற இந்த மருத்துக்களுடைய உபாக்கியானமும் திதியினுடைய விரதமும் நம்மாலே உமக்குச் சொல்லப் பட்டது.

சஷ்டமஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

சப்தமஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

கருணைவாரிக் கடவுண்வராகமாய்
இரணியாட்சணை யிம்சைசெய்தாரரோ.

இரணியாட்சனுடைய வதம் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிசுதித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! சகலபிராணிகளுக்கும் புகழீடமாயும் அனுகூலமாயும் அனுகூலத்தைச் சிந்திக்கிறவராயும் இராரின்ற பகவானுவர் தாம் இந்திரன் நிமித்தியமாய் தயித்தியாளை யெல்லாம் பிரதிகூலமான புருஷன் போலே எப்படிக்கொன்றார். சாட்சாத் பரமானந்த கருபராயும் ரஜஸ்தமோ குண சூன்யராயு மிருக்கிற இந்தப் பகவானுக்குத் தேவகணங்களினாலே ஒரு பிரயோசனமுமில்லை அசுராளிடத்திலே துவேஷமுமில்லை அந்த நாராயணனுடைய கலியாணகுணங்களைக் குறித்து நமக்கு மகத்தாகிய சமுசயமுண்டா யிருக்கிறது நீர் இந்தச் சமுசயத்தைப் போக்கடிக்குகைக்கு யோக்கியராக விருக்கிறீரென்று பரிசுதித்துவினுடைய பிரசினம் பண்ணப் பட்டு அசுரானவர் சொல்லுகிறார்.

வாராய் மகாராஜனே! பகவானிடத்தில் பக்தியைவிருத்தி பண்ணுவியா நின்றும் பிரகலாதனுடைய மகாத்துமியத்தை யுடையதாயும் அற்புதமாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய சரித்திரமானது நன்றாக உன்னாலே பிரசனம் பண்ணப்பட்டது ஆகையால் வியாசருக்குப் பிரணமம்பண்ணி நாரதர் முத லான மகாரிஷிகளினாலே கானம் பண்ணப்பட்டும் பரமபாவனமாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய கதையைச் சொல்லுகிறேன். ஜனனமரணங்க ளில்லாதவராயும் இந்திரியங்களினாலே கிரகிக்கத் தகாதவராயும் பிரகிருதி விலட்சணராயு மிருக்கிற பகவான் பிரகிருதியினுடைய குணத்தினாலே பிரவேசித்துக் கொல் லுகிறவனாயும் கொல்லப் படுகிறவனுயு மிருக்கிறார். சத்துவமென்றும் ரஜசென் றும் தமசென்றும் சொல்லப்பட்டது பிரகிருதியினுடைய குணங்கள் ஆத்மா வினுடைய குணங்களன்று வாராய் ராஜனே! அந்தச் சத்துவாதிசுணங்க ளுக்கு ஏககாலத்திலே விரிவாயிருக்கிறதும் கொஞ்சமா யிருக்கிறது மென்கிற துமில்லை சத்துவத்தினுடைய விருத்திகாலத்திலே தேவானையும், ரிஷிகளையும், ரஜோகுணத்தினுடைய விருத்திகாலத்திலே அசுரர்களையும், தமோகுணத்தினு டைய விருத்திகாலத்திலே எட்சராட்சரர்களையும், அந்தந்த காலானுகுணங்க ளைக் கொண்டு பகவான் அந்தந்த தேவர்களிலே பிரவேசித்து அவரவர்களை விருத்திபண்ணி வைக்கின்றார் எப்படியானால் காஷ்டமுதலான பதார்த்தங்க ளிலே அக்கினியானது வேறாக அறியப்படவில்லையோ, அப்படி பகவானுவர் தேவாதி சரீரத்தைகாட்டிலும் அறியப்படுகிறதில்லை. ஆனாலும் வியானிகள் தே வாதிசரீரங்களிலே பிரவேசியாரின்ற அந்தப் பரமாத்மாவைக் காரியத்தினாலே அறிகின்றார்கள் ஈஸ்வரன் சிவனுக்கு யோகசாதனங்களான தேவாதி சரீரங் களைச் சிருஷ்டிக்கக் கோறினவனுய்த் தம்முடைய மாயையானயோகசத்தியி னால் ரசோகுணத்தை வேறாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் விசித்திரங்களான அந்த தேவாதி சரீரங்களிலே லீலைபண்ண வேனுமென்று இச்சையை யுடையவராய் சத்துவகுணத்தை வேறாகச் சிருஷ்டித்திருக்கிறார். சங்கரிக்கவேனுமென்று இச்சையை யுடையவராய் தமோகுணத்தை வேறாகப்பிரேரேபித்திருக்கிறார்.

வாராய் நரதேவனே! சத்தியசங்கற்பனாய் சர்வாந்திரியாமியான ஈஸ்வரன் நியமித்த பூதாளான பிரதானபுருஷன்பொருட்டு அதுகளுக்கு ஆஸ்ரயமாக விருக்கின்ற காலத்தை தாமே சிருஷ்டிக்கிறார். யாதொருகாரணத்தினாலே அந் தப்பகவானுவர் சமஸ்த்தமான கிரியைகளிலேயும் பிரகிருதிபுருஷானுடைய சம்பந்தத்தை அடையாமலிருக்கிறார். வாராய் ராஜனே! இந்த காலமானது சத்துவகுணத்தை விருத்தி பண்ணிவைக்கிறது ஆகையினாலே ஈஸ்வரனும் சத் துவகுணப்பிரதானான தேவகணங்களை விருத்திபண்ணி வைக்கிறார் தேவ தைகளுக்குப் பிரியரும் மகாகீர்த்தியை யுடையவராயு மிருக்கிற அந்தப் பக வானுவர் தேவதைகளுக்குச் சத்துருக்களாயும் ரஜதமோ குணங்களைச்சபா வமாகவுடையவர்களாயு மிருக்கிற அசுரனைச் சங்கரிக்கிறார் அந்தப் பகவா னுவர் சர்வகாலமும் தம்மாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தினுடைய ரட்சணர்த்தமாகத் தேவகணங்களுக்குச் சத்துவகுணத்தை விர்த்திபண்ணி வைக்கிறார் வாராய் ராஜனே! ராகத்துவேஷ சூன்யரான பகவானுக்கு

தேவானிடத்திலே யிரீதியும் அசுரானிடத்திலே கோபமும் எப்படி. கடமென்ற இந்த அர்த்தத்திலே முன்னே தேவரிஷியான நாரதமுனியினுலே ராஜகுய யாகத்தில் கேளாநின்ற தர்மபுத்திரருக்கு ஒரு இதிகாசம் சொல்லப்பட்டது. அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். தர்மபுத்திரரானவர் ராஜகுயமென்ற மகாகிருதுவிலே பகவானுன வாசுதேவனிடத்தில் அத்தியற்புதமான சிசுபால னுடைய சாயுச்சியத்தைகண்டு மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய் அந்த எக்யபத்திலே சதசிலே யிராநின்ற நாரதமுனியைப்பார்த்து சகலரிஷிகளும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க இந்த அர்த்தத்தைத் தர்மபுத்திரர் சொல்லுகிறார்.

தர்மபுத்திரர் வாக்கியம்.

வாரீர் நாரதமுனியே ! மகாபாகவதாளானவர்களுக்கும் துர்லபையான பரதத்துவமான வாசுதேவனுடைய சாயுச்சியையிராப்திஅந்தக் கிருஷ்ணபக வானிடத்திலே அத்தியந்தம் துவேஷியாகிய சயித்தியனுன சிசுபாலனுக்கு எப்படி உண்டாச்சது இது அத்தியாச்சரியமா யிருக்கிறது. இவை நாங்கள் எல்லாரும் அறியவேனுமென்று இச்சிக்கிறோம். வாரீர் தேவரிஷியே முன்னே பகவானை நிந்தித்ததினிலே வேனெனென்கிற ராஜா பிரம்மமனுளாலே நரகத் திலே தள்ளப்பட்டா னல்லவா பாபியான சிசுபாலன் பாலியத்திலே மழலைச் சொல்முதற்கொண்டு இதுவரைக்கும் அந்தக் கோவிர்தனிடத்திலே மிகவும் துவேஷத்தை யுடையவனுயிருந்தான். துற்புத்தியான தந்தவக்கிரணும் அந்தக் கிருஷ்ணபகவானிடத்திலே அப்படியேயிருந்தான். ஆதிமத்தியார்த்தகுனியமாய் பரப்பிரம்மமாகிய கிருஷ்ணபகவானை அடிக்கடி தற்பாஷணம் பண்ணுகின்ற சிசுபால தந்தவக்கிரானுடைய நாவுகளிலேகுஷ்டரோகம் உண்டாகாமலும் நர கத்தையு மடையாமற் போனார்களே அடையக்கூடாத சூருபத்தை யுடையவ ரான அந்தப் பகவானிடத்திலே சமஸ்த பிரானிகளும்பார்த்துக்கொண்டிருக் கச்சே இவானிருவரும் எந்த ஏதுவினிலே அயிக்கியத்தை யடைந்தார்கள் இந்த அர்த்தத்திலே வாயுவினிலே தீபமானது அலைவதுபோல என்னுடைய புத்தியானது அலைகிறது இது ஆச்சரியமல்லவா சர்வக்கியராயிருக்கிற நீர் இந்த அர்த்தத்தை எனக்குச் சொல்லக் கடவீரென்று தர்மபுத்திரர் கேட்க பகவானுன நாரதமுனியானவர் மிகவும் சந்துஷ்டனாய் சதசிலேயிருக்கிற சகலமான பேர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத் தர்மபுத்திரரைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

நாரத மகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே ! பிரகிருதி புருஷானுடைய அவிவேகத்தினால் இந் தச்சரீரமானது நின்றை, ஸ்தோத்திரம், பூசை, திரஸ்காரம் இதுகளைப் பிரயோ சனமாக யுடையதாகக் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது இந்த லோகத்திலே பிராணி களுக்குத் தேகாபிமானத்தினாலே நான் எனதென்கிற விபீதபுத்தியும் தண்டிக் கிறது திட்டிகிறது இது மூலமான இம்சையும் உண்டாகிறது. நான் எனது என்கிற இந்த அபிமான மானது யாதொரு தேகத்தைப்பற்றியுண்டாகிறதோ

அந்தத் தேகத்தினுடைய வதத்தினாலே பிராணிவதமென்று சொல்லப்படு கிறது. தேகாபிமான சூன்னியராயும், நிரக்குணராயும் சர்வாத்ரிபாயியாயும் சேதனசேதன விலட்சணனாயு யிருக்கிற பகவானுக்கு அப்படி நான் என தென்கிற அபிமானமில்லை அந்தபரமாத்மரவுக்கு எந்த ஏதுவினிலே இம்சை யானது கற்பிக்கப் படும் ஆகையினால் பகவானிடத்திலே வயிரமாகிற யோகத் தினாலேயும் பக்தியாகிற யோகத்தினாலேயும், பயத்தினாலேயும், சினேகத்தினாலேயும், காமத்தினாலேயும், அந்தப்பகவானிடத்திலேமனதை வைக்கக்கடவன் வேறுகப்பார்க்கத் தக்கவனன்று எப்படியானால் புருஷனுனவன் வயிரமாகிற யோகத்தினாலே பகவத்சாயுச்சியத்தை யடைகுவினே அந்தப்பிரகாரம் பக்தி யோகத்தினாலேயும் அனடயமாட்டானென்று என்னுடையரிச்சயம் மாயையினாலே ஆச்சரிய திவ்யமங்கள விக்கிர வசிஷ்டனாயும் ஈஸ்வரனாயு யிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்தில் வயிரத்தினாலேயுண்டான அனவரத தியானத்தினாலே பாபத்தைப் போக்கடித்தவர்களாய் அந்தக் கிருஷ்ண பகவானுடைய சாரூப்பியத்தை யடைகின்றார்கள் பக்தியினாலேயும், துவேஷத்தினாலேயும், பயத்தினாலேயும், சினேகத்தினாலேயும் ஈஸ்வரனிடத்திலேயே மனதைவைத்து சகல பாபத்தையும் விட்டு வெகுபேர்கள் அந்தப் பகவானுடைய கதியை யடைந்தார்கள்.

வாராய் ராஜனே ! காமத்தினாலே கோபிகாஸ்திரீகளும், பயத்தினாலே கம் சனும், துவேஷத்தினாலே சிசுபாலன் முதலான ராசாக்களும், தேகசம்பந்தத் தினாலே விருஷணிகளும், சினேகத்தினாலே நீங்கனும், பக்தியினாலே நாங்க ளும், ஆக யாவரும் பகவானுடைய சம்பந்தத்தை யுடைவர்களானே ஆகையினாலே புருஷனுனவன் எந்த உபாயத்தினாலே யாகிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானிடத்திலே மனதைவைக்கக்கடவன் வாராய் தருமராஜனே ! உங்கள் சிறிய தாயார் பிள்ளைகளான சிசுபால தந்தவக்கிரானிருவரும் பூர்வத்திலே விஷ்ணு வினுடைய பாரிஷத் கிரேஷ்டாளாய் விப்பிரசாபத்தினாலே வைகுண்டத்தில் மின்றும் நமூவினார்களென்று சொல்லாநின்ற நாரதமகாமுனியைப் பார்த்துத் தருமபுத்திரர் சொல்லுகிறார்.

வாரீர் மகாரிஷியே ! அரிதாசானே திரஸ் கரியானின்ற சாபமானது ஆரு டையது அது எப்படிப்பட்டது அரிதாசானுக்குச் சாபத்தினாலே ஜன்ம மானது விசுவசிக்கத் தக்கதாய்த்தோணவில்லை. தேகேந்திரியப் பிராணன் களிலே அபிமான சூன்யாளாய் சுத்த சத்துவமாய் தேகத்தை யுடையவர் களாய், வைகுண்ட புரவாகிகளான பகவத்சாசானுக்கு இந்தப் பிராகிருத தேகசம்பந்த மூலமான ஜன்மம் வந்ததை எனக்குத் தெரியப்படச் சொல்லு மென்று பிரசனம் பண்ணுகின்ற தர்மபுத்திரனைப் பார்த்து நாரத மகாமுனி வர் சொல்லுகிறார் வாராய் ராஜனே ! ஒருக்கால் பிரம்ம புத்திராளான ஜனந்த னாதிகள் திரிலோகத்தையுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு சுயயிச்சையினாலே விஷ் ணுலோகத்தை யடைந்தார்கள் ஐந்தாறுவயது பிள்ளைகள்போல தேஜசுடையவர்களாயும் பூர்விகாளான மரீசிமுதலான பேர்களுக்கு முன்னுண்டான

வாளாயும் திகம்பராளாயு மிருக்கிற அந்த ஜனந்தனுதிகளை விஷ்ணுவினுடைய துவாரபாலாள் குழந்தைகளாக யெண்ணித் தடுத்தார்கள் அதினால் அவர்கள் கோபத்தை யடைந்தவர்களாய் துவாரபாலாளை இந்தப் பிரகாரஞ் சபித்தார்கள் வாருங்கள் மூர்க்கர்களே பாபிஷ்டாளான நீங்களிருவரும் ரஜதமோருணங் களினாலே வாசம்பண்ணுகைக்கு யோக்கியானன்று ஆகையினால் அசுரயோனி யைச் சீக்கிரமாக அடையக்கடவீர்களென்று சபிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்த விஷ்ணு பதத்தில் நின்று நழுவிவிழாநின்ற அவாநிருவரையும் கிருபாவான் களான அந்த ஜனந்தனுதிரிவிகள் உங்களுக்கு மூன்று ஜன்மங்களினாலே திரும்பவும் இந்த விஷ்ணுபதத்தை அடையக் கடவீர்களென்று சொல்லப் பட்டார்கள்.

அவாநிருவருமே திதிபுத்திராளாய் தயித்தியதானவர்களாலே வந்தனம் பண்ணப்பட்டவர்களாய் இரணியகசிபு இரணியாட்ச னென்று இருவராய் வந்து பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே இரணியகசிபுஜேஷ்டன் இரணியாட்சன் கனிஷ்டன் அந்த இரணியகசிபு நரசிங்க மூர்த்தியான ஸ்ரீபகவானுலே சங்கரிக்கப்பட்டான் இரணியாட்சனும் வராகரூபத்தைத் தரித்துப் பூயியை உத்தாரணம் பண்ணாநின்ற அந்தப் பகவானுலே சங்கரிக்கப்பட்டான். அந்த இரணியகசிபுவானவன் கேசவப்பிரியனாயும் புத்திரனாயுமிருக்கிற பிரகலாதனைக்கொல்ல நினைத்து மரணயேதுக்களான நானாவாதனை களையுஞ் செய்தான். ஆனாலும் பகவானுடைய தேஜசினாலே வியாபிக்கப்பட்டும் சர்வ பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான பரமாத்மாவை அந்தராத்மாவாக வுடையவராயும் ராகத்து வேஷமுதலான ஏய குணகுணியராயும் சராசராத் மகங்களான சர்வவஸ்துக்களிலேயு மிராநின்ற அந்தப் பகவானொருவனைப் சாட்சாத்கரியாநின்று மிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனை நானாப்பிரகாரங்களான மரணவுபாயங்களினாலேயும் கொல்லுகைக்குச் சமர்த்தனாகாற்போனான். பிற்பாடு ராகுசாளான அவாநிருவரும் அந்த ஜன்மத்தை விட்டு கேசியென்கிறஸ்திரீயினிடத்திலே விசிரவகவுக்குப் பிள்ளைகளாய் சர்வலோக பயங்கராளான இராவண கும்பகர்னாளாக வந்து பிறந்தார்கள் அந்த ஜன்மத்திலேயும் பகவானானவர் தசரதராமனுய்ப் பிறந்து அவர்களுடைய சாபவிமோச னர்த்தமாக அவர்களிருவரையும் சங்கரித்தார் வாரீர் தருமபுத்திரரே! அந்த ஸ்ரீராமருடைய பராக்கிரமத்தை மார்க்கண்டேய ருடையவாக்கினுற் கேழ்க்கப்போகிறீர் அவாநிருவரும் இப்போது உங்கள் சிறியதாயார் பிள்ளைகளாகிய கிசபால தந்த வக்கிராளான கூத்திரியர்களாகப் பிறந்தார்கள் இப்பவும் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய சக்கரத்தினாலே சகலபாபத்தையும் போக்கடித்துக் கொண்டவர்களாய் சாபத்தில்நின்றும் விடுபட்டவர்களாய் துவேஷமாகிற யோகத்தினாலே மிகவும் தீட்சணியமாயிருக்கிற தியானத்தினால் அச்சதனுடைய சாருப்பியத்தை யடைந்தவர்களாய் திரும்பவும் விஷ்ணுபரிஷதாளாய் அவருடைய சமீபத்தையடைந்தார்களென்று சொல்லாநின்ற நாரதமகாமுனிவரைப் பார்த்து உதிஷ்டிரர்சொல்லுகின்றார் வாரீர்பகவானே! மகாத்துமாவாயும் அத்திபந்தப் பிரியனாயும் புத்திரனாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனைநிடத்திலே இரணியகசி

புவுக்கு துவேஷம் எதினுண்டாச்சது யாதொருகாரணத்தினாலே அந்தப் பிரகலாதனுக்கு அச்சதனிநிடத்திலேயே சித்தம் உண்டாச்சது இவையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லுமென்று கேட்டார்.

இ ர ண் டா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

அஷ்டலட்சுமிக் கார்த்தமணாளும்
விஷ்ணுவின் நன் விபூதியாம்லோகத்தை
துஷ்டதானவரைக் கொண்டுபத்ரவம்
இஷ்டமாயிதி கரசமியம்பினார்.

விஷ்ணுவினிடத்தில் ரோஷத்தினாலே இரணியகசிபு அந்த விஷ்ணுவின் டைய விபூதியான லோகத்தை தானுனைக்கொண்டு உபத்திரவம் பண்ணிவித்து அந்த விஷ்ணுவினாலே அடிக்கப்பட்ட பிதுருபுத்திராதி களையெல்லாம் இதி கரசங்களினாலே சமாதானம் பண்ணினுனென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ நாரதர் வாக்கியம்.

வாரீர் தருமபுத்திரரே! இந்தப்பிரகாரம் பிராதாவான இரணியாகுஷன் வராகரூபியான பகவானுலே சங்கரிக்கப்படுகையில் இரணியகசிபு வானவன் ரோஷத்தினாலும் சோகத்தினாலும் மிகவும் பரிதாபத்தை யடைந்து உதடுகளைக்கடித்துக் கொண்டு கோபத்தினாலே ஜோலியாநின்ற இரண்டுகண்களினாலேயும் தூம்பரவான்மான ஆகாயத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு பயங்கரமான கோரைப்பற்களினாலேயும் உக்கிரமான திருஷ்டியினாலேயும் பார்க்கக்கூடாத நெரித்த புருவங்களுடனே கூடின முகத்தையுடையவனாயும் சதசிலே குலத்தையெடுத்துக்கொண்டு தானவானையெல்லாம் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான் வாருங்கள் தானவானே! தயித்தியானே! திவமூர்த்தனே! திரியாகுஷனே! சம்பரனே! சதபாகுலே! அயக்கிரீவனே! மூசியே! பாகனே! இல்லவனே! விப்பிரசித்தியே! புலோமரவேசகுணன் முதலானபேர்களே! நீங்களெல்லாரும் என்னுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு எனது ஆக்கியாப்பிரகாரம் சீக்கிரமாகச் செய்யுங்கள் தாமதஞ் செய்யவேண்டாம் அப்பிரயோஜகாளாயும் நமக்குச் சத்துருக்களாயு மிருக்கிற தேவர்களாலே இஷ்டனாயும் சுருந்தாயு மிருக்கிற என்னுடைய பிராதாவானவன் சகலபிராணிகளுக்கும் சமனாயிருந்தாலும் தேவதைகளுக்குச் சகாயமான ஸ்ரீஹரியினாலே கொல்லுவிக்கப் பட்டான் சபாவத்தை விட்டவனாயிருந்தாலும் சத்ததேஜோமயரா யிருந்தாலும் மாயையினால் வராகரூபத்தை யுடையவராயும் தம்மை உபாதிக்கிறவனை அனுவர்த்திக்கிரவராயும் பாலனைப்போலே ஸ்திரசக்தரல்லாம லிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரி

யினுடைய கழுத்தை நம்முடைய குலத்தினுள் பேதித்து அதில் நின்றுப் பிரவகியாநின்ற ரத்தப்பிரவாகத்தினுலே என்னுடைய பிரதானின் துக்கத் தைவிட்டவனாய் திருப்தியடைவிக்கப் போகிறேன் அந்தக்குடல் விருதயரான விஷ்ணுவானவர் நாசத்தை யடைந்தாராகில் வேறோடே சேதிக்கப்பட்ட விருட்சத்தினுடைய கிளைகள்போல விஷ்ணுவைப்பிராம்மணாகவுடைய தேவ தைகள் தானே நாசத்தையடைந்து போவார்கள். ஆகையினால் நங்கள் பிராம் மணுள் கூத்திரியாளாலே விருத்தியடையாநின்ற பூமியை யடைந்து தபசு எக்கியம் சலாத்திரயம் விரதம் அக்கினிகோத்திரம் இதுகளைப் பரியாநின்ற பிராம்மணுள் சங்காரம் பண்ணுங்கள்.

விஷ்ணுவானவர் பிராம்மணனால் செய்யப்பட்ட யக்கியசூரபரையும் தர்ம மயமான புருஷரையும் தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதர்க்கள், இதரப்பிராணிகள் இவர்களுக்கும் தர்மத்துக்கும் பரமகதியா யிருக்கிறவர் ஆனபடியினால் எந் தெந்த தேசங்களிலே பிராம்மணுள், கோக்கள், வேதங்கள், வர்ணசிரமதர்மங் கள் இவையெல்லாம் உண்டாயிருக்கிறதானோ அந்தந்ததேசத்தைப் போய்க் கொழுத்துங்கள், அங்கங்கே யிருக்கிற பேரைச் சேதியுங்கொன்று சொல்லா நின்ற இரணியகசிபு வினுடைய ஆக்கிணையைச் சிரசினுலே வகித்துக்கொண்டு அந்தத் தயித்திய தானவாளெல்லாம் பிரசைகளைநாசம்பண்ணி பட்டணங்கள், கிராமங்கள், இடச்சேரிகள், உத்தியான வனங்கள், சேஷத்திரங்கள், தோப்பு கள், ரிஷிகளுடைய ஆசிரமங்கள், கிரிஷிபண்ணுகிற பேர்களுடைய ஸ்தானங் கள், ரத்தின் ஸ்தானங்கள், கோஸ்தானங்கள், இதுகளையெல்லாம் தகித் தார்கள். சிலபேர்மண்வெட்டிகளினுலே தடாகங்கள், பிராகாரங்கள், கோபுரங் கள் இதுகளையெல்லாம் பேதித்தார்கள், பிரஜைகளுக்கு சிவனசாதனங்களான விருட்சங்களையெல்லாம் சிலபேர் கோடாலிகளினுலே சேதித்தார்கள், சிலபேர் எரியாநின்ற கோரைக்கொள்ளிகளைக் கொண்டு கிரகங்களையெல்லாம் தகித் தார்கள், இந்தப்பிரகாரம் இரணியகசிபு வினுடையசேவகாளான தயித்தியாத மர்களாலே லோகமெல்லாம் நாசம் பண்ணப்படுகையில் எக்கியபாகங்க ளில்லா மையால் தேவதைகள் சுவர்க்கத்தை விட்டுப் பூமியிலேபோய் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இரணியகசிபுவும் சோகத்தி னுலே பீடிக்கப்பட்டவனாய் லோகாந்தரகதனான பிரதாவுக்குச் செய்யத்தக்க பிரேதகிருத்தியங்களை யெல்லாம் செய்து அந்தப் பிரதானினுடைய பிள்ளை களைச் சமாதானம்பண்ணி சகுனியையும், சம்பிரளையும், திருஷ்டனையும், பூத சந்தாபனையும், விருகனையும், காலபுரணையும், மகாநாபனையும், அரிஸமசுரு வையும், உதகேசனையும், இவர்களுடைய மாதாவான வுஷதபாணுவையும் தாயாரான திதியையும் அழைத்து சௌமியவசனத்தினுலே தேசகாலங்களை அறிந்தவனாய் அசுரேசனான இரணியன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாராய் தாயாரே! வாராய்மருமகனே! வானங்கள் புத்திரர்களே! வீர னான இரணியாகுணைக் குறித்து நீங்கள் சோகிக்கிறது யுத்தமன்று சூரர்க ளான பேருக்கு சத்துருவினுடைய எதிரே வதமானது - சிலாக்கியமாகச் சொல்லப்படுகின்றது வாராய் சோபனமான வீரதத்தையுடையவனே! தெய்வ

வசத்தினுலேயும் பூர்வகர்மத்தினுலேயும் ஒருவிடத்திலே கூட்டு விக்கப்பட்ட வர்களாயும் திரும்பவும் தங்கள் தங்கள் கர்மங்களினுலே பிரிக்கப்பட்டவர்களா யுமிருக்கிற பிராணிகளுக்குச் சகவாசமானது அரித்தியமாக விருக்கிறது ஆத் துமா நித்தியனாயும் நாசமில்லாதவனாயும் சத்தனாயும் சர்வபரிபூரணனாயும் சர் வக்கியனாயும் தேகாதிகளைக் காட்டிலும் வேறாகவு மிராநிற்கிறான். இப்படிப் பட்ட ஆத்துமா தன்னுடைய மாய்கையினுலே சத்வாதிருண மயங்களான தேகங்களைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டு லிங்கதேகத்தைத் தரிக்கின்றான் எப்படி யானால் சலத்திலே பிரதிபலியாநின்ற விருகங்கள் அலையாநின்ற ஜலத்தினு லே அதுகளும் சலிக்கிறதுகள்போல காணப்படுகிறதாயும் சுழலாநின்ற நேத் திரத்தினுலே பூமியும் சுழல்கிறப்போலக் காணப்படுகிறதாகவும் சத்துவாதி குணங்களினுலே மனது சுழலுகையில் நிர்விகாரனான புருஷன் அந்தமனதுட் னே காமியத்தையடைந்து சுபாவமாகத் தேகதர்மத்தை யுடையவன்போலக் காணப்படுகிறான் அந்த ஆத்மாவுக்குத் தேகத்திலே நான் தேவன், மனுஷியன் பிராம்மணன், கூத்திரியனென்கிற அபிமானம் யாதொன்றுண்டோ அதுவே அக்கியானம் அந்த அக்கியான மூலமாகப் பிரியவஸ்துக்களோடு கூடுகையும் அப்பிரிவ வஸ்துக்களை விட்டுப் பிரிகையும் கர்மமும் அந்தக் கர்மமூலமாக நானாயோனிகளிலே பிரவேசமும் அதிலின்றும் வெளிப்படையாகிற வற்பத் தியும் விஞ்சமும், சோகமும், சிந்தையும், அவிவேகமும் இவையெல்லாம் உண் டாகிறது விசனத்துக்கு ஏதுவிலல்லாமல் விருதாவாய் வியசனப்படுகிற இந்த அர்த்தத்திலே பிரேதபந்துக்களுக்கும் எமனுக்கும் சம்வாதரூபமான இந்த இதுகாசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

எப்படியென்றால் உசிரமென்கிற தேசத்திலே சுவயெக்கிய னென்று பிரசித்தனாய் ஒருராஜனிருந்தான் அவன் சத்துருக்களால் யுத்தத்திலடிபட்டுப் போனான் பிறகு அவனை கியாதிகளெல்லாரும்வந்து சூழ்ந்துகொண்டு பாணங் களினுலே சேதிக்கப்பட்ட இரத்தினமய கவசத்தை யுடையவனாயும் நழுவி யிருக்கிற ஆபரணங்கள் மாலைகள் இதுகளை யுடையவனாயும் பாணத்தினுலே பிளக்கப்பட்ட இருதயப் பிரதேசத்தை யுடையவனாயும் யுத்தபூமியிலே படுத் துக்கொண்டு இரத்தங்களினுலே பூசப்பட்டிருக்கிறவனாயும் தலைமயிர்களைவிசித் துக்கொண்டு இருக்கிறவனாயும் நிர்சலமான நேத்திரங்களை யுடையவனாயும் கோபாவேசத்தினுலே உதடுகளைக்கடித்துக் கொண்டு மிருக்கிறவனாயும் தூளி களினுலே மூடப்பட்ட முகாவிந்தத்தை யுடையவனாயும் தெய்வத்தினுலே இந்தப் பிரகாரம் பண்ணப்பட்ட பதியான அந்த ராஜாவை அவனுடைய ஸ்திரீகளெல்லாருள் சூழ்ந்துகொண்டு துக்கித்தவர்களாய் ஆ! நாதா! நாங்கள் தெய்வத்தினுலே கெடுக்கப்பட்டோமே யென்று சொல்லிக்கொண்டு கைகளி னால் மார்பிலே மிகவும் அடிக்கடி அடித்துக்கொண்டு அந்தப் பதியினுடைய பாதசமீபத்திலே விழ்ந்து உரக்க அழுதுகொண்டு இஷ்ட பர்த்தாயினுடைய பாதாவிந்தத்தில் குசங்களிலிராநின்ற குங்குமக் குழம்புகள் சிவந்திருக்கிற கண்ணீர்களினுலே நனைவ கேசங்கள் ஆபரணங்கள் இதுகளெல்லாம் நழுவிப் போக துக்கம் அதிகரிக்க விரிட்டுப் பிரலாபிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

வாராய் பர்த்தாவே! நித்யனா தெய்வத்தினாலே கண்ணுக்குத் தெரியாத திசையை அடைவிக்கப் பட்டாய் முன்னே உசிராதேசத்திலே யிருக்கிற பேருக்கெல்லாம் சிவனங்களைக் கற்பித்தவனல்லவா இப்போது அவர்களுக்குத் தெய்வத்தினாலே துக்கத்தை விருத்திப்பண்ணுவீர்தாய், வாராய் மகிஷபதியே! கிருதக்கியனாயும் மிகவும் சுகிர்தாயுமிருக்கிற உன்னைவிட்டு நாங்கெல்லாரும் எப்படி யிருக்கப்போகிறோம் உன்னுடைய பாதங்களிலே சிசுருஷைபண்ணிக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு நீ அடைந்த அந்த லோகத்திலே அனுமனத் தைக்கொடுக்கக் கடவாயென்று மிருதனா பதியை எடுத்து மடியில் வைத்து அந்தஸ்தீர்கள் ரோதனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் ரூரியனும் அஸ்தமனமானான் அப்போது அவ்விடத்திலே அந்த மிருதனா ராஜபந்துக்களுடைய பிரலாபத்தைக்கேட்டு எமனானவன் தானே ஒரு பாலனாகவந்து அவர்களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான் வயதுசென்ற வர்களாயும் லோகத்தினுடைய ஜனன மரணதியையறிந்து யிருக்கிற இவர்களுடைய மோகத்துக்கு என்ன சொல்லப்போகிறோம் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது மனுஷியானவன் எந்த அவ்விதத்தத்திலிருந்தும் வந்தாலே அந்த அவ்விதத்தத்தையே அடைந்திருக்கிற அவனைக்குறித்து வியர்த்தமாகத் துக்கிக்கிறார்களல்லவா நாமோ மிகவும் தன்னியர்களாக விருந்துயாதொருபகவான் கர்ப்பத்திலே ரக்ஷிக்கப்படுகிறோமோ அந்தப்பகவானே எங்கும் ரக்ஷிக்கிறார். இந்தப்பிரபஞ்சத்தைச்சிருஷ்டித்தும், ரக்ஷித்தும், சங்கரிக்கிறார், சங்கரிக்கிறதிலேயும் ரட்சிக்கிறதிலேயும் பிரபுவாயுமிருக்கிற அந்த ஈஸ்வரனுக்கு இந்தப்பிரபஞ்சத்தைக் கிரீடாசாதனமாகச் சொல்லுவார்கள் கிரகத்திலே மாதாபிதாக்கள் முதலான பந்துவர்க்கங்களினாலே ரட்சிக்கப் பட்டிருந்தாலும் ஈஸ்வரனுடைய கடாசுமில்லாதவன் நசித்துப்போகிறான் தேவாதி சமஸ்த தேகங்களானது லிங்கசரீர நிமித்தமான அந்தக் கர்மங்களினாலே யுற்பத்திகாலத்திலே யுண்டாகிறது வினாசகாலத்திலே நசித்துப்போகிறது. அந்தச் சரீரத்திலே யிராமின்ற ஆத்மாவானவன் தேகாதிவிலட்சணாய் சரீரத்தினுடைய ஜனனமரணமுதலான தர்மங்களினாலேயும் பந்திக்கப் படுகிறதில்லை பாஞ்சபவதிக மாயும் அவிவேகத்தினாலே ஆத்மாவென்று கிரகிக்கப்பட்டு யிருக்கிற இந்தத்தேகமானது ஜலபரமானுக்களினாலே யுண்டான நீர்க்குமிழிகளும் பாரதிப்பரமானுக்களினாலுண்டான கடபடாதிசகளும் தேஜசுபரமானுக் களினாலேயுண்டான கடகருண்டலாதிசனத் திரும்பவும் நசிக்கிறதுபோலப் பிரிதிவு, அப்பு, தேஜசு, இதுகளினாலே யுண்டான இந்தச்சரீரமும் ஆவிர்ப்பவித்து நசிக்கிறது ஆத்மாவோ வென்றால் ஒருக்காலும் நசிக்கிறதில்லை எப்படியானால் ஆகாசமானது சர்வத்தையும் வியாபித்துக் கொண்டிருந்தாலும் ஒன்றுடனேயும் சங்கத்தையடையாமலிருக்கிறது போலப் புருஷனும் சமஸ்தமான தேகேந்திரியாதிகளை ஆஸ்ரயித்திருந்தாலும் அதுகளைக் காட்டிலும் வேறுகத்தானே யிருக்கிறான்.

வாருங்கள் மூடர்களே! உங்களுடைய பர்த்தாவான அந்தச் சுவயக்கியனானவன் இவ்விடத்திலே படுத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்னவென்று துக்கிக்கிறீர்கள் உங்களுடைய ரோதனத்தைக் கேழ்க்கிறவனெவனோ பிரதிவச

னஞ் சொல்லுகிறவனெவனோ அந்தப்புருஷன் இவ்விடத்திலே ஒருக்காலும் காணப்படப் போகிறதில்லை இந்தத்தேகத்திலே சர்வேந்திரியங்களுடையவியாபாரத்துக்கு ஏதுவாயும் முக்கியனாயுமிருக்கிற பிராம்மணனானவன் கேழ்க்கவுமாட்டான் பிரதிவசனஞ் சொல்லவுமாட்டான். இந்தச்சரீரத்திலே யாதொரு ஆத்மாவானவன் தேகேந்திரியங்களினாலே சகலமான அர்த்தத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே அந்த ஆத்மாவானவன் பிராணதேகாதி களுக்கு வேறாய் விலட்சணமாக விருப்பன் பஞ்சபூதங்கள் இந்திரியங்கள், மனதுகள் இதுகளுடனே காணப்படாநின்றும் நானாவிதங்களாயுமிருக்கிற இந்தத்தேகங்களை தேகாதிக்காட்டிலும் வேறாயும் நித்தியனாயுமிருக்கிற ஆத்மாவானவன் நான் எனதென்றெண்ணுகிறான் தன்னுடைய விவேகபலத்தினாலே நான் எனதென்கிற அபிமானத்தைவிட்டு விடுகிறானல்லவா அந்த ஆத்மாவானவன் எந்தமட்டுக்கும் தேகத்திலே நான் எனதென்ற அபிமானத்தையுடையவனாக விருக்கிறானே அந்தமட்டுக்குமந்த ஆத்மாவுக்குக் கர்மமானது பந்தயேதுவாக விருக்கிறது, ஆகையினாலே தேகதர்மத்தை அடைந்திருக்குகையும் அதினாலேகிலேசமும் இந்த ஆத்மாவுக்கு அக்கியானமூலமாக வுண்டாகிறது.

எப்படியானால் சொற்பன மனோநதங்கள் அபத்தமோ அதுபோலே சத்வாதிருணாகாரியங்களான சுகமுதலானதுகளிலே எதார்த்தமென்கிற புத்தியாதொன்றுண்டோ அந்த அபிரிவேசமானது அபத்த மென்றும் இந்திரியங்களினால் உண்டாகாநின்ற சுகமுதலான சமஸ்தமும் ஆத்மாவுக்கு அபத்த மென்றும் அறியத்தக்கது ஆகையினாலே ஆத்மாவை நித்தியனாகவும் தேகத்தை அனித்தியமாகவும் அறியாநின்ற கியானிகள் வியசனப்படமாட்டார்கள் இப்படிப்பட்ட கியானம் திடமாயில்லாததிலே வியசனப்படுகிற பேர்களுடைய சபாவமாகவிருக்கிறது காட்டிலே வேடனானவன் பட்சிகளுக்கெல்லாம் மிருத்தியுவாக ஈஸ்வரனாலே பண்ணப்பட்டவனாய் அங்கங்கே வலையைப் பரப்பிக்கொண்டு மிருகங்களுக்கு மாங்கிஷமுதலானதிலே ஆசையை யுண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில் ஸ்திரீயும் புருஷனுமாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற சலிங்கபட்சிகளில் பெண்பகையானது மாங்கிஷாதிகளினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டதாய் அவ்னுடைய வலையிலே காலசதியினால் அகப்பட்டது அப்படி அகப்பட்டிருக்கிற பெண்பட்சியைப்பார்த்து புருஷபட்சியானது மிகவும் கிரேகத்தினால் துக்கித்துக்கொண்டு அந்த ஆபத்தில் லின்றும் விடுவிக்க அசமர்த்தமாய் தினமாயிருந்துக்கொண்டு பாரியைக்குறித்துப் பிரலாபித்து அகோ! தெய்வத்துக்குத் தயையில்லாமற் போச்சதே! அநாதனா என்னைக்குறித்துத் துக்கிக்கின்ற இந்தப்பட்சியினாலே என்ன செய்யப்போகிறது அந்தத்தெய்வமானது சீக்கிரமாக என்னையுங் கொண்டு போகட்டும் அற்ப பாக்கியனாயும் ஸ்திரீகுண்யனாயும் மகாதுக்கத்தோடேசியாநின்றும் யிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தினாலே எனக்கென்ன பிரயோசனம் நான் தாயில்லாமலும் இரகுமுனை யாமலுமிருக்கிற குஞ்சுகளை என்னமாய் ரட்சிக்கப்போகிறேன் பாக்கியினங்

களான என்னுடைய குஞ்சுகள் கூண்டிலேயிருந்து தாயைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்வா வென்று பிரலாபியாநின்றும் ஸ்திரீவியோகத்தினாலே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டும் துக்கத்துக் கொண்டுமிருக்கிற அந்த பகியை வேடன் மறைவாக இருந்துகொண்டு காலத்தினாலே ஏவப்பட்டவனாய் பாணத்தினாலடித்துப் போட்டான்.

இந்தப் பிரகாரம் புத்தியினர்களாயும் உங்களுடைய நாசத்தை அறியாதவர்களாயும் துக்கத்துக்கொண்டு மிருக்கிற நீங்கள் அனேகவருஷங்களாலேயும் இந்தப்பர்த்தாவையடையப்போகிறதிலை யென்று பாலவேஷங்கொண்ட எமனுனவன் சொல்லி மறைந்து போய்விட்டான். அப்போது சமஸ்தமான ஸ்திரீகளும் கியாதிகளும் ஆச்சரியத்தையுடைய மனதுடனே கூடினவர்களாய்ச் சர்வபதார்த்தத்தையும் அனிந்தியமாகவும் எதார்த்தமல்லவென்றும் அறிந்த கியாதிகளும் அந்த சுவயக்கியனுக்குப் பிரேத பிதூர்காரியங்களென்னவுண்டோ அதுகளை யெல்லாம் செய்தார்கள். ஆகையினாலே நீங்கள் அன்னியனைக்குறித்தும் தன்னைக்குறித்தும் துக்கிக்கவேண்டாம். தானுவதார்? அன்னியனாவதார்? தன்னுடையதாவதெது? அன்னியனுடையதாவதெது? பிராணிகளுக்குத் தானென்றும் அன்னியனென்றும் தன்னுடையதென்றும் அபிநிவேசமானது விருதா அக்கியானமே யொழிய வேறில்லையென்று இரணியன் சொன்னான்.

வாராய் தருமபுத்திரரே இந்தப்பிரகாரஞ் சொல்லுகின்ற தயித்தியபதியான இரணியனுடைய வாக்கியத்தைக்கேட்டு மருமகளுடனே கூட நிதி தேவியானவன் சடினத்திலே புத்திரசோகத்தைவிட்டு தத்துவத்திலே மனதைத் தரித்தானென்று நாரதமகாமுனியானவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

மு ன் ரு வ து அ த் தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

உற்றகசிபுவி னுக்கிரமார்த்தபசிநுற்
பெற்றிடுலோகத் தைப்பிரம்மாவானவர்
சற்றாச்சரியமடைந்து சந்துஷ்டனாய்
நற்றவ்வரங்களை நண்ணினாரோ.

இரணிய கசிபுவினுடைய உக்கிரமானதபசிநுலே தகிக்கப்பட்ட லோகத்தைப் பிரம்மாவானவர் பார்த்து ஆச்சரியத்தையடைந்து சந்துஷ்டனாய் அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தருமபுத்திரரே! இரணியகசிபு வானவன் தன்னை ஒருத்தராலேயும் ஜயிக்கப்படாதவனாகவும் சராமரணகுனியனாகவும் தனக்குச்சமான மில்லாதவனாகவும் ஜகத்துக்கெல்லாம் ஏகராஜாவாகவும் இராச்சியபாரம் பண்ணவேணுமென்று கோறி அந்த இரணிய கசிபுவானவன் மந்தரபர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையிலே உயர எடுக்கப்பட்டபாருக்களை யுடையவனாய் ஆகாசத்திலே திருஷ்டியை யுடையவனாய் கால்பெருவிரலாலே பூமியிலே நின்று கொண்டு மகா உக்கிரமான தபசைச்செய்து தன்னுடைய சடையினது கார்தியினாலேயும் கிரணங்களினாலேயும் பிரளய காலத்துச் சூரியன் போலவிளங்கினான். இந்தப்பிரகாரம் அந்த இரணியகசிபுவானவன் தபசுபண்ணுகையில் முன்னாலே அந்த இரணியனுக்குப்பயப்பட்டு பூமியிற் கண்ணிலே படாமல் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த தேவதைகள் திரும்பவும் தங்களுடைய ஸ்தானங்களை அடைந்தார்கள். இப்படி தபசுபண்ணுகின்ற அந்த இரணியகசிபு வினுடைய சிரசில் நின்றுத் தபோமயமான அக்கினியானது தூமத்துடனே கூட உண்டானதாய் லோகங்களை நாலுபக்கமும் பரவினதாய் தகிப்பித்தது அப்போது நதிசமுத்திரங்க ளெல்லாம் கலங்கினதுகள் துலிபங்கள் பர்வதங்களுடனே கூடின பூமி நடுங்கிற்று கிரகங்களுடனே நட்சத்திரங்கள் விழுந்து பத்துத்திக்குகளிலும் ஜொலிப்பித்ததுகள் தேவதைகள் அவனுடைய தபோ அக்கினியினாலே தகிக்கப்பட்டவர்களாய் சுவர்க்கத்தை விட்டு பிரம்மலோகத்தையடைந்து பிரம்மாவைப்பார்த்து விக்கியாபனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர் தேவதேவனே! ஜகத்பதியே! தயித்தியேந்திரனுன இரணியனுடைய தபசினால் தகிக்கப்பட்ட வர்களாய் சொர்க்கத்திலிருக்கக் கூடாமையாயிருக்கிறது வாரீர் நிரதிசய மகாத்மியத்தை யுடையவரே! லோகங்கள் அவனுடைய தபோ அக்கினியினாலே நாசத்தை யடைவதற்கு முன்னே அதற்கொரு சாந்தியைப்பண்ணும் ஒருத்தராலுஞ் செய்யக்கூடாத தபசைப் பண்ணுகின்ற அந்த இரணியகசிபுவினுடைய சங்கற்பமானது உமக்குத்தெரிந்திருந்தாலும் எங்களுக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறோம் என்னவென்றால் பிரம்மாவானவர் சராசரகருபமான இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தபசினாலேயும் யோகத்தினாலேயும் சமாதியினாலேயும் சிருஷ்டித்துச் சமஸ்தமான ஸ்தானங்களைக் காட்டிலும் உத்தமஸ்தானமான சத்தியலோகத்திலே எப்படியிருக்கிறாரோ அப்படி நானும் விர்த்தியடைந்து தபோ யோகசமாதியினாலே காலம் ஆத்மா இதுகள் நித்தியமான படியினாலே நமக்கு அப்படிப்பட்ட பிரபுத்துவத்தைச் சம்பாதிக்கக்கடவேன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தேவ அசுரர் முதலான பிராணிகளாய் வித்தியாசமாக ஸ்தாபித்து முன்போலிராமல் பண்ணிப் போடப் போகிறேன் காலத்திலகப்பட்டதாயும் கற்பார்த்தகாலமிராகின்ற தருவன் முதலான பேர்களுடைய ஸ்தானங்களினால் பிரயோஜன மென்னவென்று இந்தப் பிரகாரம் சங்கற்பித்தவனாய் அந்த இரணியகசிபு வானவன் பண்ணக்கூடாத தபசைப் பண்ணுகிறானென்று கேட்டோம் ஆகையினாலே

வாரீர் திரிலோகேஸ்வரனே ! இந்த விஷயத்தில் எது யுத்தமோ அதை நீர் தானே சீக்கிரமாகப் பண்ணக்கடவீர். வாரீர் ஜகத்பதியே ! உம்முடைய சர்வோத்தமமான ஆதிபத்தியமானது பிரம்மமனுக்கும், பசுக்களுக்கும், சுபத்தின்பொருட்டும், சுகத்தின்பொருட்டும், அயிஸ்வரியத்தின்பொருட்டும், கேதமத்தின்பொருட்டும், ஜயத்தின்பொருட்டும், இருக்கிறதல்லவா வென்றவிக்கியாபனம் பண்ணினதை நாரதமகா முனிவரானவர் தர்மபுத்திரருக்குச் சொல்லிப் பிண்ணியுஞ் சொல்லுகின்றார்.

நாரத மகாரிஷியனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் தேவதைகளினாலே விக்கியாபனம் பண்ணப்பட்டவனுன பகவானுன பிரம்மாவானவர் பிற்பாடு தசஷன் முதலான நவப்பிரஜாபதிகளினால் சூழப்பட்டவனுய் தயித்தியேஸ் வரனுன இரணியகசிபுவினுடைய ஆஸ்ரமத்தை யடைந்து அதின்மத்தியிலே புற்றுகளாலும் திரணங்களாலும் மூங்கில்களாலு மறைக்கப்பட்டவனுயும் ஏறம்புகளினால் பசுவிக்கப்பட்டாறின்ற சர்மம், மாங்கிலம், இரத்தம், இருதயப் பிரதேசத்திலிருக்கிற கொழுப்புகள் இவைகளை யுடையவனுயிருக்கிற அந்த இரணியகசிபுவைப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியத்தை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். வாராய் காகியபுத்திரனுன இரணியகசிபுவே ! உங்களுக்கு மங்களம் தபசித்தி யுண்டாகக்கடவது தபசை விட்டெழுந்திரு உனக்கு வரத்தைக் கொடுக்கவந்தேன் உனக்கிடமான வரத்தைக்கேள் நான் உன்னுடைய அத்தியற்புதமான இந்தத் தைரியத்தைப் பார்த்தேன் காட்டு சக்களினால் பிடுங்கப்பட்ட தேகத்தை யுடையவனுன உன்னுடைய பிராணன்கள் அஸ்திகளை ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டிருக்கிறதிகள் இப்படிப்பட்ட தபசைப் பூர்விகளான ரிஷிகளும் பண்ணினதில்லை இனிமேலொருவரும் பண்ணப் போகிறது மில்லை எவன்தான் தீர்த்தபானமும் பண்ணும லிருந்துகொண்டு பிராணன்களைத் திவ்யிய வருஷத்தினால் நூறுவருஷந் தரிப்பன். வாராய் திதி நந்தனே ! தபசிகளுக்குஞ் செய்யக்கூடாமலிருக்கிற உன்னுடைய தபசினால் ஜயிக்கப்பட்டேன் ஆகையால் வாராய் அசுரகிரேஷ்டனே ! உனக்கு வேண்டிய வரங்களெல்லாக் கொடுக்கிறேன் மனன சிலனுன எனக்கு நித்தியனுன என்னுடைய தரிசனம் வியர்த்தமாகப் போகிறதல்லவென்று பிரம்மாவானவர் சொல்லி ஏறம்புகளினால் பட்சிக்கப்பட்ட தேகத்தையுடைய இரணியகசிபுவை அமோகமான விரியத்தை யுடையதாயும் திவ்வியமாயுமிருக்கிற கமண்டலஜலத்தினால் புரோட்சித்தார்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

இந்தப் பிரகாரம் புரோட்சித்தபிற்பாடு அந்த இரணியகசிபுவானவன் மூங்கிப்புதறினாலே சூழப்பட்ட புற்றினின்று காந்தி, மனோபலம், சரீரபலம் இதுகளுடனே கூடினவனுய் சர்வ அவயவங்களுடேன கூடி வச்சிரம்போலத் திடமான சரீரத்தையுடையவனுய் எவ்வனபுருஷனுய் உருக்கிவிட்ட தங்கம்

போலொத்த காந்தியை யுடையவனுய் காஷ்டத்தினின்றும் ஜோலியாநின்ற அக்கினிபோல எழுந்திருந்து ஆகாசத்தில் அம்சவாகனத்தின் பேரிலேயிராநின்ற பிரம்மாவைப்பார்த்து அவரைக்கண்டதினாலே மகாசந்தோஷத்துடனே கூடினவனுய் பூமியில் சிரசினாலே பிரணமம்பண்ணி எழுந்திருந்து அஞ்சலேபந்தம் பண்ணி வணக்கத்தை யுடையவனுய் கண்களினாலே பிரம்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பத்தினாலே புளகாங்கிதனுய் தழைதழைத்த சொல்லுகளினாலே இரணியகசிபுவானவன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறான்.

கற்பார்த்த காலத்தினால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டதாயும் பிரகிருதிருணமாயும் மகார்த்தகாரமாயு மிருக்கிற தமோருணத்தினாலே சூழப்பட்டிருக்கிற இந்த ஜகத்தை சவயம்பிரகாசரான பகவான் தம்முடைய தேஜசினாலே பிரகாசிப்பித்து அந்த பகவான் திரிமூர்த்தி ரூபமாயிருந்துகொண்டு இந்த தேகத்தைச் சிருஷ்டித்தும் ரட்சித்தும் சங்கரித்தும் சத்துவ ரஜஸ் தமோ ருணங்களுக்கு ஆஸ்ரயராயும் மகாபுருஷராயு மிருக்கிற அந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பிரணமம் பண்ணுகிறேன் ஆதியாயும் காரணமாயும் கியான விக்கியான மூர்த்தியாயும் பிராணேந்திரிய மனோபுத்திகாரிகளினாலே பிரகாசிக்கப்பட்ட சுருபத்தையுடையவராயு மிருக்கிற வுமக்குப் பிரணமம் நீரே தாவர சங்கரூபமான பிரபஞ்சத்துக்குச் சூத்திராத்ம ரூபத்தினாலே நியந்தாவாக விருக்கின்றீர் ஆகையினாலே பிரஜைகளுக்கு ரக்ஷகராயிருந்து அந்தப் பிரஜைகளுடைய சித்தத்திற்கும் கியானத்திற்கும் மனதிற்கும் இந்திரியங்களுக்கும் பதியாகவாகின்றீர் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் அதுகளுடைய சப்தாதிவிஷயங்களுக்கும் வாசனைகளுக்கும் ஸ்வராகுகளிருந்து நீரே நாலு ஹோதாக்களையுடையதான எக்சியகர்ம விஷயமான மந்திரங்களினாலேயும் மூன்று வேத சுருபமான சரீரத்தினாலேயும் அக்கினிஷ்டோம முதலான எக்சியங்களை விஸ்தாரமாகப் பண்ணுகிறீர் பிராணிகளுக்கெல்லாம் அந்தராத்மாவாயும் அநாதியாயும் சர்வக்கியராயும் தேசகாலங்களினாலே அளவிடக்கூடாத மகிமைமையையுடையவராயும் அகண்ட சுருபராயுமிருக்கிற பரமாத்மாவாக விருக்கிறீர் நீரே நிர்விகாரராயும் கியானசுருபராயும் பரமேஸ்வரராயும் சன்மயில்லாதவராயும் அளவில்லாதவராயும் நியந்தாவாயு மிருக்கிறீர் வேதம் உபதேசம் முதலான சமஸ்தவித்தைகளும் வேதாசமங்களும் உம்முடைய சரீரங்களாக விருக்கிறதிகள் இந்தப் பிரம்மாண்டத்தைக் கற்பத்திலே யுடையவராயும் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரராயுமிருக்கிற பரப்பிரம்மமாக விருக்கிறீர்.

வாரீர் விபுவே ! காரியமான இந்தப் பிரபஞ்சம் உமக்குச் சரீரமாகவிருக்கிறது அந்தச் சரீரத்தினாலே இந்திரியம் பிராணன் மனது இதுகளுடைய ருணங்களை நீர் பரமேஸ்வரராக விருந்துகொண்டு அனுபவிக்கிறீர். வாரீர் அநந்தரே ! மனோவாக்குக்கும் விஷயமல்லாத ரூபத்தை யுடையவரான வுமமாலே இந்த ஜகத்தானது கியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது ஜீவப்பிரகிருதிகளைச் சரீரமாக யுடையவராயும் பகவானுயுமிருக்கிற உமக்குப் பிரணமம் ! வாரீர் வரதோத்தமனே ! எனக்குவேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கிறவரே யானால் உம்மாளே

சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பிராணிகளினின்றும் எனக்கு மரணமில்லாம லிருக்கத் தக்கது எப்படியானால் உள்ளேயும், வெளியிலேயும், பகலிலேயும், ராத்ரியிலே யும், பூமியிலேயும், ஆகாசத்திலேயும், உம்மாலேயும், சிருஷ்டிக்கப்படாமல் யாதொன்றிருக்கிறதோ அதினாலேயும், ஆயுதங்களினாலேயும், மனிதர்களாலே யும், மிருகங்களாலேயும் பிராணனில்லாத வஸ்துக்களாலேயும், பிராணங்களுட னேகூடின வஸ்துக்களினாலேயும், சுராளாலேயும், அசுராளாலேயும், சர்ப்பசாதிக ளினாலேயும், எனக்கு மரணமுண்டாகாம லிருக்கத்தக்கது யுத்தத்திலே எனக் குச் சமானமில்லாம லிருக்குகையுங் சகலபிராணிகளுக்கும் நானொருவனே பிரபுவாயிருக்குகையும் கொடுக்கக்கடவீர் சமஸ்தமான லோகபாலாளுடைய ஐசுவரியத்தையும் தபசு யோசம் இதுகளினாலே மகாபிரபாவத்தை யுடைய பேர்கள் ஒருக்காலும் நசியாமலிருக்கிற அணிமாதி ஐசுவரியத்தையும் உமக்கி ருப்பதைப்போல எனக்குக் கொடுக்கக்கடவீரென்று இரணியகசிபுவானவன் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

நா ன் கா வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விநீதம்.

பேசுகென்கசிபு வானேன் வரம்பெற்று
பாசமாம் சமஸ்தலோக பாலானேயும்
நேசமாய்ச் செய்தித்து விஷ்ணுவின்விட
தாசில் துவேஷத்தினு லறைந்திட்டதே.

இரணியகசிபுவானவன் வரங்களைப்பெற்று சமஸ்தலோகாபா லானேயும் சயித்து விஷ்ணுவின்விடத்தில் துவேஷத்தினாலே அந்தலோகபலானே பிடித்தா னென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திரனே ! பிரம்மாவானவர் இந்தப்பிரகாரம் இரணிய கசிபுவினாலே வரிக்கப்பட்ட வராய் அவனுடையதபகினாலே சந்தோஷத்தை யடைந்து ஒருவராலும் அடையக்கூடாமலிருக்கிற அந்த வரங்களை அவனுக் குக்கொடுத்து அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய் ! நீ எந்த வரங்களை என்னிடத்தில் கேட்கிறையோ அந்த வரங்கள் புருஷானுக்கு அடையத்தக்கதன்று ஆனாலும் அன்னியா னுக்கு மிகவும் துர்பலங்களான இந்தவரங்களைக் கொடுத்தேனென்று சொல்லி பிரம்மாவானவர் அசுரசிரேஷ்டனை இரணிய கசிபுவினாலே பூசிக் கப்பட்டவராய் தம்முடைய லோகத்தையடைந்தார்.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மதேவரிடத்தினின்றும் சகலவரங்களையும் பெற் றிருக்கிற அந்த இரணியகசிபுவானவன் சொர்னம்போலொத்த சரீரத்தை யுடையவனாய் பிராதாவினுடைய வதத்தை நினைத்துக்கொண்டு பகவானிடத் தில் துவேஷத்தைப் பண்ணினான் பிற்பாடு அந்த இரணியகசிபுவானவன் சமஸ்தமான திக்குகளையும் மூன்று லோகங்களையுஞ் சயித்து தேவாள் அசு ராள் மனுஷியாள் கந்தருவாள் உரகங்கள், கருதமான்கள், சித்தாள், சாரணர், வித்தியாதரர், ரிஷிகள், பிதுருக்கள், மனுக்கள், எக்ஷாள், ராசக்ஷ சாள், பிசாசங்கள், பிரேதங்கள், பூதசிரேஷ்டங்கள், சகலபிராணிகளிலே சிரேஷ்டர்களா யிருக்கப்பட்டதுகையு சயித்து சுவாநீனம் பண்ணிக்கொண்டு சமஸ்தத்தையுஞ் சயித்தவனாய் லோகபாலாளுடைய ஸ்தானங்களை அவர்ச னுடைய தேஜுகடனேகூட அபகரித்தான் தேவோத்தியான ஸ்திரீயோடே கூடிக்கொண்டிருக்கிற சவர்க்கத்தை ஆக்கிரமித்தவனாய் விசுவகர்மாவினாலே நிருமிக்கப்பட்டதாயும் திரைலோக்சிய சாம்ராச்சிய லட்சுமிக் கிருப்பிடமா யும் சர்வசம்பத்துக ளுடனேயும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற சாஷ்நாத் தேவேந்திர னுடைய கிரகத்திலே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அந்த இந்திரனு டைய கிரகத்திலே பவழங்களினாலே கட்டப்பட்ட படிகளை யுடையதுகளான மரகத மாணிக்கங்களினாலே யிழைக்கப்பட்ட பூமிகளும் ஸ்படிக மயங்களான சுவர்களும் விசித்திரமான மேற்கட்டு வஸ்திரங்களும் பதுமராகமயங்களான ஆசனங்களும் பால்துரைக்குச் சமானமான முத்துமாலைகளினாலே அலங்கரிக்க ப்பட்ட தாயுமிருக்கிற சயனங்களும் சோபானமான தந்தங்களை யுடையவர்களான தேவஸ்திரிகள் காற்சிலம்புகளினாலே நாலுபக்கத்திலேயும் சப்திக்க ரத்தினமயங்களான பிரதேசங்களிலே சுந்தரமான தங்கள் முகத்தைப் பார்த் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அப்படிப்பட்ட மகேந்திரகிரகத்திலே மகாபலசாலீ யாயும் தைரியத்தை யுடையவனாயும் மிகவுந் தீவரமான ஆக்கியை யுடையவ னாயும் லோகங்களை யெல்லாம் ஜயித்து ஏகராஜாவாயு மிருக்கிற அந்த இரணிய கசிபுவானவன் தன்னாலே தாபத்தை அடைவிக்கப்பட்ட தேவாள் முத லான சமஸ்தமான பேராலேயும் வணங்கப்பட்ட பாதயுகளத்தை யுடையவ னாய் விகசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வாரீர் தருமராஜனே ! மிகவும் பரிமளித்துக் கொண்டிருக்கிற மத்திய பானத்தினாலே மதித்தவனாயும் சுழன்றுகொண்டும் சிவந்துமிருக்கிற நேத்திர ங்களையுடையவனாயும் தபோயோக பலங்களினாலே உண்டான சாமார்த்தி யங்களுக் கிருப்பிடமான அந்த இரணியகசிபுவை திரிமூர்த்திகளைத்தவிர சமஸ்தலோக பாலானும் உலப்பைகளுடனே கூடின அஸ்தங்கனையுடையவர் களாய் உபாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வாராய் பாண்டு புத்திரனே ! பராக் கிரமத்தினாலே மாகேந்திரனுடைய சிங்காசனத்தி லேநியிருக்கிற இரணியகசிபுவை விசுவாலசு, தும்புரு, நாரதர் இவாள் முதலான கந்தருவாள், சித்தாள், ரிஷிகள், வித்தியாதரர், அப்சரகங்கள் இவாள் அடிக்கடி கானத்துடனே

மிகவும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு மிருந்தார்கள் அந்த இரணியகசிபுவானவன் தானே பிரம்மனாதி நாலுவர்னங்களிலேயும் பிரம்மசரியாதி ஆசிரமத்தை யுடையவர்களாலேயும் வெகுதட்சணைகளை யுடையதான எக்கியங்கனி னாலேயும் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் தன்னுடைய தேஜசினாலே அஹிப்பாகங்க ளைக் கிரகித்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது அந்த இரணியகசிபுவுக்கு பூமி யானது உழுதுபயிரிடாம லிருக்கச்சேயும் சகலமான பயிர்களையும் உடைய தாயிருந்தது. சொர்க்கமோ வென்றால், அவனுக்கு வேண்டிய இஷ்டங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆகாசமானது நானாவித ஆச்சரியங்களுக்கும் இருப்பிடமாயிருந்தது. லவணம், இட்சு, கரா, சற்பி, ததி, கூர்ம, சலிலமென் னப்பட்ட ஏழுசமுத்திரங்களும், சமுத்திர பத்தினிகளான நதிகளும், அலைகளால் ரத்தின சமூகங்களைக் கொடுத்ததுகள். பர்வதங்களானதுகள் தாழ்வரை யில் கிரீடாபோக்கியமான ஸ்தானங்களைத் தரித்ததுகள். விருக்ஷங்களானது சள் சகல ரிதுக்களிலேயும் உண்டாகாதின்ற பலபூஷ்பங்களைத் தரித்ததுகள். அந்த இரணிய கசிபுவானவன் தானொருத்தனை சமஸ்தலோக பாலாளுடைய வெவ்வேறான தகனசோஷணாதி குணங்களைத் தரித்தான் இந்தப் பிரகாரம் ஐயிக்கப்பட்ட சமஸ்ததிக்குகளை யுடையவனாயும் தானே ஏகராஜாவாயுமிருக் கிற இரணியகசிபுவானவன் இந்திரிய பரவசனாய் இஷ்டமான விஷயங்களை எதேஷ்டமாக அனுபவித்துக்கொண்டு திருப்தியில்லாமலும் ஐஸ்வரியமத்தனாயும், கர்வியாயும், சாஸ்திரத்தை அதிகக்கிரமித்து நடவாநின்றும், பிரம்மலிஷ்டாளுடைய சாபத்தை யடைந்தவனாயு மிருக்கிற இரணியகசிபுவுக்கு வெகு லான காலந்தாண்டிப் போச்சது அந்த இரணியகசிபுவினுடைய உக்கிரமான ஆக்கினைக்குப் பயப்பட்டவர்களாய் லோகபாலாளுடனேகூடின சமஸ்தலோகங்களும் வேறே ரட்சகனை அடையாதவர்களாய் அச்சதனையே சரணமாக அடைந்து சார்தாளாயும், நிர்மலாளாயு மிருக்கிற சர்வியாசிகள் யாதொரு வைகுண்டத்தை யடைந்து திரும்பவும் பிறக்கிறதில்லையோ அப்படிப்பட்ட வைகுண்டத்துக்குப் பிரணாமமென்று தேவாதிகள் சமஸ்தமானபேரும் திட சித்தாளாய் பரிசுத்தமான மனதுடனே கூடினவர்களாய் பகவானிடத்திலே வைக்கப்பட்ட புத்தியையுள்ளவர்களாய் வாய்வு போஜனம் பண்ணிக்கொண்டு வித்திரையை விட்டவர்களாய் ரிஷிகேசனைத் தியானபூர்வமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள் கியானசத்தி முதலான குணங்களை யுடையவராயும் மகாபுருஷனாயும், மகாத்துமாவாயும், விசுத்தக்கியானுந்த அனுபவ சந்தோஷத்தை யுடையவராயுமிருக்கிற சுவாமிக்குப் பிரணாமமென்று மந்திரத்தினால் தியானம் பண்ணுகின்ற அந்த தேவதைகள் முதலான பேருக்கு மேக கற்சனையோல் திக்குகளையெல்லாம் சப்தியாநின்றும் சாதுக்களுக்கெல்லாம் அபயஸ்தங்கொடுத்துக்கொண்டுமிருக்கிற ஒரு அசரீரிவாக்கானது உண்டாயிற்று.

வாருங்கள் தேவசிரேஷ்டாளே! பயப்படாதீர்கள் உங்களுெல்லாருக்கும் சேஷமம் உண்டாகக்கடவது நம்முடைய சந்தரிசனமானது சமஸ்த பிராணிகளுக்கும் சகலசிரேயசுக்களையும் அடையும்பொருட்டல்லவா அந்த ராக்ஷச அநாமனா இரணியகசிபுவினுடைய துர்நடத்தையானது என்னாலே அறியப்

பட்டிருக்கிறது. அதற்குச் சார்திபண்ணப்போகிறேன், காலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள் எப்போது அந்த அசுரனுக்கு வேதங்களிடத்திலும், தேவதைகளிடத்திலும், கோக்களிடத்திலும், பிரம்மனாதிடத்திலும், சத்புருஷா ளிடத்திலும், தர்மத்திலும், என்னிடத்திலும், மிகவும் துவேஷமுண்டாச்சதோ அப்போதே அவன் சிக்கிரமாக நசித்துப்போகிறான். நிர்வயிரனாயும் ராகத்து வேஷாதி குணியனாயும், மகாத்துமாவாயும், தன்னுடைய புத்திரனாயு மிருக்கிற பிரகலாதனனுக்கு எப்போது துரோகம் பண்ணுகிறானோ அப்போது பிரம்மா வினுடைய வரங்களினாலே பலவானாயிருந்தாலும் அந்த இரணியகசிபுவைக் கொல்லப்போகிறேனென்று லோககுருவான ஹரியினாலே சொல்லப்பட்டவர் களாய் தேவதைகளானவர்கள் அந்தப் பகவானைப் பிரணாமஞ்செய்து பயத் தைவிட்டவர்களாய் திரும்பிவந்தார்கள். அதற்குப் பிற்பாடு அந்த தயித்திய பதியான இரணியகசிபுவுக்கு மகா அற்புதாளான நாலுபிள்ளைகள் பிறந் தார்கள்.

அவர்களுக்குள்ளே பிரகலாதனன் குணத்தினாலே சிரேஷ்டனாயிருந் தான். அதெப்படியென்றால், பெரியவானே உபாசிக்கிறவனாயும், பிரம்மனானே தெய்வமாகவுடையவனாயும், சீலவானாயும், சத்தியசந்தனனாயும், சிதேந்திரியனாயும், சர்வ பூதங்களுக்கும் ஆத்துமாவைப்போல ஏகனாய் பிரியசுருந்தாயும், சமனாயும், தாசனைப்போல பெரியோர்களுடைய பாதாரவிர்த்தத்திலே வணங்கினவனாயும், பிதாவைப்போல தீனவாற்சல்லியத்தையு முடையவனாயும், பிரதாவைப்போல சமனாதிடத்திலே சிநேகத்தை யுடையவனாயும், பெரியவா ளிடங்களிலே ஈஸ்வரபத்தியை யுடையவனாயும், வித்தை, அர்த்தம், ஜன்மம், ரூபம், இதுகளினாலே பூரணனாயும், அபிமானம், கர்வம், இதுகளினாலே வற்சிக் கப்பட்டவனாயும் வியசனங்களிலே பயப்படாமலிருக்கிற மனதையுடையவனாயும், கேழ்க்கப்பட்டும் பார்க்கப்பட்டும் மிருக்கிற விஷயங்களிலே இச்சையில்லாதவனாயும், சப்தாதி விஷயங்களிலே வஸ்து புத்தியில்லாதவனாயும், கிக்கிரகிக்கப் பட்ட இந்திரியப் பிராண சரீர புத்திகளையுடையவனாயும், சர்வகாலமும் சாந் தமான காலத்தையுடையவனாயும், அசுரனாயிருந்தும் அசுரபாவமில்லாதவனாயும், இப்படிப்பட்ட குணங்களினாலே சர்வகாலமும் பிரகலாதனன் சிரேஷ்டனாயிருந்தான்.

வாரீர் தருமராஜனே! அந்தப் பிரகலாதனனிடத்திலே மகத்துக்களுடைய குணங்களானதுகள் கவிகளினாலே அடிக்கடி கிரகிக்கப்பட்டிருக்கிறதுகள் பகவானான வாசுதேவனிடத்திலே அந்தப் பிரகலாதனனுக்கு சபாவிக்கமாகப் பத்தியுண்டாகி பாலனுமிருக்கக்கயிலும் பாலியலீகைகளை விட்டவனாய் மூடன் போல பகவானிடத்திலே மனதைச்சமர்ப்பித்திருக்கிறபடியினாலே அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானால் கிரகிக்கப்பட்டமனதை யுடையவனாய் ஜகத்தை இப்படிப் பட்டதென்று அறியாமலிருந்துகோவிந்தனாலே கிரகிக்கப்பட்ட இருதயத்தை யுடையவனாய் போஜனம் பண்ணாமலும் சயனித்துக்கொள்ளாமலும் பானம் பண்ணாமலும் வார்த்தைசொல்லாமலிருந்தாலும் வைகுந்தனுடைய சிந்தை

யோமிகூடின புத்தியையுடையவனாய் ஒருக்கால் ரோதனம் பண்ணுகிறவனாயும் கோவிர்த குணனுபவத்தினாலே யுண்டானசந்தோஷத்தையுடையவனாய் நகைக்கிறதும் கானம்பண்ணுகிறதும் கண்டத்தைவிட்டு உரக்கக்கூப்பிடுகிறதும் இலச்சையில்லாமல் கிர்த்தனம் பண்ணுகிறதும் அந்த கிருஷ்ணபகவானுடைய தியானத்தோடு கூடினவனாய் தன்மயமயிர்ந்து அகிஞ்சனான பிரபன்னானுடைய சகவாசத்தினாலே அடையப்பட்ட புண்ணியகீர்த்தியான பகவானுடைய பாதாரவிர்த சேவையினாலே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் சுகத்தை விஸ்தரித்துக் கொண்டு துஷ்டாளுடைய சகவாசத்தினாலே தைரியத்தையடைந்த அன்னிய புருஷனுடைய மனதுக்கும் சுகத்தைப்பண்ணினான்.

வாராய் ராஜனே! மகாத்மாவாயும் மகாபாகவதையுமிருக்கிற பிள்ளையான அந்தப் பிரகலாதனனிடத்திலே இரணியகசிபுவானவன் துரோகத்தைப் பண்ணினானென்று சொல்லுகின்ற நாரதமகாமுனியைப் பார்த்துத் தருமபுத்திரர் சொல்லுகின்றார்.

தருமபுத்திரர் வாக்கியம்.

வாரீர் தேவரிஷியே! சோபனமான விரதத்தையுடையவரே! சாதுவாயிருக்கும் புத்திரனை பிரகலாதனனுக்குப் பிதாவான இரணியகசிபு எதற்காகத் துரோகத்தைப் பண்ணினானோ அதை உம்மிடத்தினின்றும் அறியவேணுமென்று இச்சிக்கிறேன் லோகத்திலே புத்திரவாற்சல்லியத்தை யுடையவர்களான பிதாக்கள் பிரதிகூலாளாயும் சுகியாளாயுமிருக்கிற பிள்ளைகளைச் சித்திக்கிற நிமித்தியமாக வெறுத்துக் கொள்ளுவார்கள் சத்தருவைப்போல துரோகத்தைப்பண்ண மாட்டார்கள்ல்லவா. அனுகூலாளாயும் ராகத்துவேஷாதிருனியாளாயும் பிதாவே தெய்வமாக வுடையவர்களாயுமிருக்கிற புத்திரானுக்குச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? வாரீர் பிரம்மிஷ்டரே! பத்திரவிஷயத்திலே பிதாவானவன் மரணத்தின்பொருட்டாக துவேஷத்தைச்செய்தான் என்கிற இந்த அர்த்தத்தைக் கேழ்க்கவேணுமென்கிற இச்சையைப் போக்கடியுமென்று தர்மபுத்திரரானவர் நாரத மகாமுனியுடன் சொன்னார்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

உலி விருத்தம்.

குருவினாற் சொல்லும் கோதிலா வித்தைவிட்
டருமை விஷ்ணுவின் தோத்ரவா சதியார்
பெருமை சேர் பிரகலாதனைக் கசிபானேன்
குரூர சர்ப்பத்தார் கொல்லுகைச் சொல்லுவார்.

குருவினாலே சொல்லப்பட்ட வித்தையைவிட்டு விஷ்ணுவின்னுடைய ஸ்தோத்திரத்திலே ஆசத்தியையுடையவனான பிரகலாதனை இரணியகசிபு

வானவன் சர்ப்பம் முதலானதுகளினாலே கொல்லுகைக்குச் சமர்த்தனாகாமற் போனானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே! அசுரராளாலே பகவானான சக்கிரசாரியன் பவுரோகித்திய கர்மத்தின்பொருட்டு வரிக்கப்பட்டவனல்லவா அந்தச் சக்கிராச்சாரியருடைய சண்டனென்றும் அமார்க்கனென்றும் பிரசித்தாளான இரண்டு பிள்ளைகள் தயித்தியராஜனான இரணியகசிபுவினுடைய கிரகத்திலேவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து இவாளிருவரும் இராஜாவான இரணியகசிபுவினாலே வித்தியாப்பியாசமித்தமாக விடப்பட்டபாலான பிரகலாதனனையும் பிள்ளையுமபடிக்கத்தக்கவர்களான சில அசுரபுத்திரரையும் ராஜநீதிகளையும் படிப்பித்தார்கள் அந்த சக்கிரபுத்திரானுடைய பள்ளிக்கூடத்திலே குருவினாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதைப்பிரகலாதனன் கேட்டு அவன் சமீபத்திலே படித்தான் தானென்றும் பிறத்தியானென்றும் வித்தியாசமில்லாத அபிமானத்தை ஆஸ்ரயமாகவுடைய குருவினாலே சொல்லப்பட்ட அந்த கிரகத்தை மனதினாலே நன்றாக எண்ணவில்லை.

வாராய் தர்மபுத்திரரே! ஒருக்கால் அசுரராஜனான அந்த இரணியகசிபுவானவன் பிள்ளையான பிரகலாதனை மடியிலேவைத்துக்கொண்டு குழந்தாய்நீயாதொன்றை நல்லமார்க்கமா யெண்ணி யிருக்கின்றையோ அதைச்சொல்லக்கடவாயென்று கேளாநின்ற தகப்பனைப்பார்த்துப் பிரகலாதனன் சொல்லுகிறான் வாராய் அசுரராஜனே! நான் எனதென்கிற அகங்கார மமகாரங்களினாலே சர்வகாலமும் தொந்தமனதை யுடையவர்களான பிராணிகளுக்கு ஆத்மநாசமான கிரகஸ்தாஸ்ரமமாகிற பாழும் கிணற்றைவிட்டுத் தப்போ வனத்தையடைந்து ஸ்ரீஹரியைப் பஜனம் பண்ணவேணுமென்கிற இந்தமார்க்கத்தை நல்லதாக எண்ணுகிறேனென்று சொல்ல அந்த இரணியாசுரனானவன் சத்தருவான விஷ்ணுபட்சத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்கிற பிரகலாதனனுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டுச் சிரித்தவனாய் அன்னியர்களுடைய புத்திகளினாலே பாலானுடைய புத்தியானது பேதிக்கப்பட்டுப் போச்சதென்று எண்ணிக்கொண்டு குருபுத்திரர்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் குருவினுடைய கிரகத்திலே வேறொரு வேஷங்களினாலே மறைந்துகொண்டிருக்கின்ற விஷ்ணுபக்தாளான பாகவதர்களாலே இவனுடைய புத்தியானது பேதிக்கப்படாமல் உங்களாலே யாவது நன்றாக விசாரிக்கப்பட்டு மென்று ஆக்கியாபித்துக் குருகுலத்துக்குப் பிள்ளையை அனுப்பிவைத்தான்பிற்பாடு இரணியகசிபுவினுடைய புரோகிதான் தங்கள் கிரகத்திலே வந்த பிரகலாதனை அழைத்துக் கொண்டாடி மிருதுவான நல்லவார்த்தைகளினாலே கேட்கின்றார்கள்.

குருபுத்திரரின் வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய்! பிரகலாதனனே உனக்கு நன்மையுண்டாகக்கடவது உள்படிக்குச் சொல்லு அபத்தஞ்சொல்லாதே கூடப்பட்டிருக்கிற பிள்ளை

கோவிட உனக்குமாத்திரமிந்த விபரீதபுத்தியானது அன்னியர்களாலே போதிக்கப்பட்டதோ அல்லது சுதாவாயுண்டாச்சுதோ வாராய் வங்கிஷத்தைச் சந்தோஷிப்பியாநின்ற புத்திரனே ! இதைக் கேழ்க்கவேணுமென்று இச்சியாநின்றும் குருவாயுமிருக்கிற எங்களுக்குச் சொல்லக்கடவாமென்று கேளாநின்ற குருபுத்திரனைப் பார்த்துப்பிரகலாதனன் சொல்லுகிறான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

கேளுங்கள் குருபுத்திரர்களே ! எந்தப்பகவானுடைய மாயையினால் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவர்களான உங்களுக்குத் தன்னவனென்றும் பிரத்தியானென்றும் இந்த அசத்தான ஆக்கிரமமானது பண்ணப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்பட்டபகவான் பொருட்டுப் பிரணாமப்பண்ணுகிறேன் அந்தப்பகவான் எப்போது அனுகூலமாகிறாரோ அப்போது புருஷாருக்குப் பசுபுத்தியைப்போல இவன்வேறு நான்வேறு என்கிற அசத்தான இந்தப்பேதபுத்தியானது தன்னப்பட்டிப்போகிறது அறிபக்கடாத செயலையுடையவரான அந்தப் பரமாத்மாவானவர் தன்னவனென்றும் பிரத்தியானென்றும் சிவேக குணியர்களாலே சொல்லப்படுகிறார் எந்தப் பரமாத்மாவிரத்திலே வேதவாதிகளான பிரம்மாதிகளும் மோகிக்கிறார்களோ அந்தப் பரமாத்மாவே என்னுடைய புத்தியைப் போதிக்கிறான் வாரீர் பிராம்மணனே ! இரும்பானது அயக்கார்தம் சமீபத்திலிருக்கச்சேதானே எப்படிச்சுழலுமோ அந்தப் பிரகாரம் என்னுடைய மனதானது சக்கிரபாணியினுடைய சந்திதானத்தில் சுயவிச்சையாகவே பேதிக்கிறதென்று மகாமதியான அந்தப் பிரகலாதனன் இவ்வளவு வார்த்தையைக் குருவின் பொருட்டுச்சொன்னார் அந்தத் தயித்திய குருவானவன் கோபத்தையடைந்து ஜீனான பிரகலாதனைப்பார்த்து மிரட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

குரு வாக்கியம்.

அடா பிரம்பைக்கொண்டுவாடா நமக்கு அபகீர்த்தி உண்டாக்குகிறவனாயும் குலநாசனாயும் துற்புத்தியையுடையவனாயு மிருக்கிறவனுக்குத் தண்டனையே செய்யத்தக்கது அசுரகுலமாகிற சந்தனவனத்திலே பிரகலாதனனாகிற விஷவிருஷம் பிறந்தது அந்தச் சந்தனவனத்தை வேறேதேநாசம்பண்ணுகிற கோடாலியாயிருக்கிற விஷ்ணுவுக்கு இந்தப்பயல் கோடாலிக்காம்பு போலாகிறானென்று அந்தப் பிரகலாதனை நானவிதமாக மிரட்டித்தர்மார்த்தகாம மோஷங்களை விவரித்துச்சொல்லாநின்ற சாவ்திரங்களைச் சொல்லிவைத்தார் பிற்பாடு அந்தக்குருவானவர் பிரகலாதனைச் சாம பேத தானதண்டமென்கிற சதுர்வித வுபாயங்களை அறிந்தவனாக எண்ணி தாயாராலே ஸ்நானஞ் செய்வித்து அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற அவனைதயித்தியேந்திரனான இரணிய கசிபுவினுடைய சமீபத்திலே யழைத்துக்கொண்டுபோய்க் காண்பித்தான் அந்த இரணிய கசிபுவும் தன்னுடைய காலிலே நமஸ்கரியாநின்ற பாலகளைச் சந்தோஷத்துடனே ஆசீர்வசனஞ் செய்துகைகளினாலே தழுவிக்கட்டிக்

கொண்டு பரமசவுக்கியத்தை யடைந்தான் வாரீர் தர்மபுத்திரரே ! பிற்பாடு அந்தப் பிரகலாதனை மடியிலே எடுத்துவைத்துக் கொண்டு உச்சிமுகந்து ஆரந்தபாஷ்பங்களினாலே அவனை நனைத்து மலர்ந்த முகத்தையுடையவனாய்ச் சொல்லுகிறான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பிரகலாதனனே ! தீர்க்காயுளையுடையவனே ! நீ இதுவரையில் குருவினிடத்தினின்றும் யாதொரு வித்தையை அப்பியாசித்தையோ, அதிலே சாரமாயிருக்கிற ஒன்றைச்சொல்லென்று கேட்கின்ற தகப்பனைப்பார்த்துப் பிரகலாதனன் சொல்லுகிறான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாராய் எனது பிதாவே, விஷ்ணுவினுடைய நாமசிரவணமும், கீர்த்தனமும், ஸ்மரணமும், கயிங்கிரியமும், அர்ச்சனமும், வந்தனமுஞ், செய்த கர்மத்துக்குப் பகவதர்ப்பணமும் இந்தப் பிரகாரம் ஒன்பது விதமான பத்தியானது புருஷனாலே அவ்விபகிப்பப் பட்டுதேயானால் அதைச் சாரமாயிருக்கிற அர்த்தம் என்றெண்ணுகிறேனென்று சொல்லுகின்ற பிரகலாதனனுடைய வசனத்தைக்கேட்டு இரணியகசிபுவானவன் ரோஷத்தினாலே அதரந்துடிக்கக் குருபுத்திரனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பிராம்மணோத்தமனே ! உனக்கு துற்புத்தியுண்டானதென்ன சத்துருவான விஷ்ணு பட்சத்தை ஆஸ்ரயித்தவனாயும் அசத்தாயுமிருக்கிற உன்னாலே என்னையும் அனாதரவுபண்ணி நம்முடையபிள்ளை யானவன் அசாரமாயிருக்கிற அர்த்தத்தை அத்தியயனம் பண்ணிவைக்கப்பட்டான். லோகத்திலே அசாதுக்களானவர்கள் துஷ்டமான சினேகத்தை யுடையவர்களாயும் கபடவேஷத்தை யுடையவர்களாயு மிருப்பார்களல்லவா அவர்களுக்குத் துவேஷமானது காலாந்தரத்திலே பிரம்ம அத்தியாதிபாபங்களைப் பண்ணின பேர்களுக்குக் கூடியரோகமுதலான வியாதியுண்டாவதுபோல உண்டாகிறதென்று சொல்லுகின்ற இரணிய கசிபுவைப்பார்த்து குருபுத்திரன் சொல்லுகிறான்.

குருபுத்திரன் வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரசத்துருவே ! என்னுடைய பிள்ளையானவன் நான் சொல்லிவைத்ததையுஞ் சொல்லவில்லை அசுவர் சொல்லியதையுஞ் சொல்லவில்லை இவனுக்கு இந்தக்கியானம் சுபாவசித்தமாக விருக்கிறது. வாராய் ராஜாவே ! கோபத்தையடக்கு நம்மிடபேரிலே தோஷத்தை யெண்ணுதேயென்று குருபுத்

திரன் சொன்னபின்பு இரணியாகரன் மறுபடியும் பிள்ளையைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் பாபியே! உனக்கிந்த துஷ்டபுத்தியானது குருமுகமாகவுண்டாகாமற் போனால் பிள்ளையாரிடத்திலின்றும் உண்டாச்சுதென்று கேட்கின்ற இரணியகசிபுவைப் பார்த்துப் பிரகலாதனன் சொல்லுகின்றான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

கிரகத்திலே செய்யவேண்டிய சங்கற்பத்தை யுடையவர்களாயும் ஒருக்காலும் விஷயானுபவத்தினாலே திருப்தியையடையாத இந்திரியங்களினால் சங்காரத்திலே அடையாநின்றும் அந்தச் சங்காரத்தில் அடிக்கடி அனுபவித்ததையே அனுபவித்து மிருக்கிற பேர்களுக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திலே புத்தியானது தங்களாலேயும் குருவினாலேயும் உண்டாகித்தலில் துஷ்டசித்தர்களாயும் சம்சாராதி விஷயங்களிலே அபிமானத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிறபேர்கள் ஈசனுடைய வர்க்குருபமான மகத்தான கயிற்றினாலே கட்டப்பட்டபேர்களாய் குருடராலே அழைத்துக்கொண்டு போகப்பட்ட குருடரானவர்கள் எப்படி மார்க்கத்தை அறியமாட்டார்களோ அப்படிப் பிரபன்னானாலே அடையத்தக்கவரான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை அறியமாட்டார்கள் இப்படிப்பட்டபேர்களுடைய புத்தியானது மகாலுபாவர்களாயும் நிஷ்காமர்களாயு மிருக்கிற பாகவதாருடைய பாதாஜகனாலே எந்தமட்டுக்கும் அபிஷேகத்தைக் கோராமலிருக்கிறதோ அந்த மட்டுக்கும் திரிவிக்கிரமனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பாதாரவிர்த்தத்தை யடையமாட்டாதென்று சொல்லி மவுனத்தை யடையாநின்ற புத்திரனை இரணியகசிபுவானவன் ரோஷத்தினாலே மூடமனதையுடையவனாய் தன்மடியிலேநின்று பூமியிலே தன்னிவிட்டுப் பிள்ளையுஞ்சுக்கக்கூடாத கோபத்தையும் சிவந்த கண்களையு முடையவனாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாருங்கள் அசுரர்களே! கொல்லுகைக்கு யோக்கியனான இவனைச் சிக்கிரமாகக் கொன்றுபோடுங்கள் இல்லாவிட்டால் தேசத்தைவிட்டுத் துரத்திவிடுங்கள் இந்தப் பிரகலாதனனவன் மித்திரர்களையும் விட்டுவிட்டுத் தன்னுடைய சிறிய தகப்பனைக்கொன்ற விஷ்ணுவினுடைய பாதங்களைத் தாசன்போலப் பூசிக்கிறான் ஆகையினாலே இவனே என்னுடைய பிராதாவைக் கொன்றவன் ஐந்துவயதாயிருக்கிற இந்தப் பிரகலாதனனவன் விடக்கூடாமலிருக்கிற மாதாபிதாக்களுடைய சீரெகத்தையும் விட்டுவிட்டான் அப்படிப்பட்ட துஷ்டனாயிருக்கிறவன் அந்த விஷ்ணுவுக்குத்தான் பிரீதி வரும்படியாய் எந்த நன்மையைச் செய்யப்போகிறான் சத்துருவானாலும் அவிழ்தம்போல இதத்தைச்

செய்தானேயாகில் அவனே புத்திரனென்று அறியத்தக்கது தன்சரீரத்திலே பிறந்த பிள்ளையானாலும் ரோகம் போலப்பிரதி கூலத்தைச்செய்தானே யாகில் சத்துருவென்றறியத்தக்கது சரீரத்திலே யாதொரு அவயவம் தேசத்துக்கு உபத்திரவகாரியமாயிருக்கிறதோ அந்த அவயமானது சேதித்துப்போடத் தக்கதல்லவா அந்த அங்கத்தைச் சேதித்துப்போட்டதினாலே மற்ற அங்கங்கள் சுகமாக சீவிக்குமல்லவா ஆகையினாலே மித்திரன்போல வேஷதாரியாயும் சத்துருவாயுமிருக்கிற இந்தப் பிரகலாதனனைப் போசனம், சயனம், ஆசனம் இதுகளிலே விஷப்பிரயோகமுதலான சமஸ்த வுபாயங்களினாலேயும் கொல்லத் தக்கதென்று இரணியகசிபுவினாலே ஆக்யாபிக்கப்பட்டவர்களாய் குல பாணிகளாயும் தீக்ஷணமான தந்தங்களையுடையவர்களாயும் பயங்கரமான முகத்தையுடையவர்களாயும் தாம்பரவர்ணமான தாடி தலைமயிர்களையுடையவர்களாயுமிருக்கிற அந்த அசுரரான் பயங்கரமான அட்டகாசத்தைப் பண்ணினவர்களாய் வெட்டு குத்தென்று சொல்லிக்கொண்டு அங்கேயிராநின்ற பிரகலாதனைச் சூலங்களினாலே சகல மர்மஸ்தலங்களிலேயும் குத்தினார்கள் அப்போது சர்வாந்திரியாமியாயும் கியான சக்திமுதலான குணங்களையுடையவராயும் பரப்பிரம்மமாயுமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதையுடையவனான பிரகலாதனனிடத்திலே அந்த அசுரானுடைய செயல்களெல்லாம் தேவதாபத்தியில்லாதவனுடைய சத்கர்மங்களைப்போல வியர்த்தமாய்விட்டது வாரீர் தர்மநந்தனனே! அசுரரான் அவனைக்கொல்ல வேணுமென்று எத்தனப்பட்ட அந்தப்பிரயாசம் வியர்த்தமாய்ப்போவதால் தயித்தியாதிபதியான இரணியகசிபுவானவன் சங்கையுடையவனாய் நிற்பந்தத்துடன் அவனைக்கொல்ல உபாயத்தைச் செய்தான் என்னவென்றால் அந்த இரணியகசிபுவானவன் ஐக்கஜங்களாலும், சர்ப்பங்களாலும், அபிசாராதி பிரயோகங்களாலும் மாய்கைகளாலும் அவயவ பந்தனுகளாலும் பர்வதசிகரங்களில் நின்று தன்னிவிடுகையாலும் விஷப்பிரயோகங்களாலும் போஜனங்கொடாமலிருப்பதாலும், பனி, வாய்வு, அக்கினி, ஜலம் இதுகளாலும், நிரபராதியான அந்தப்பிரகலாதனைக் கொல்லச்சமர்த்தனாகாமல் தீர்க்கமான மனதையடைந்து இந்தப்பிள்ளையானவன் நம்மால் வெகுவிதமாகச்சபிக்கப்பட்டான், கொல்லத் தக்கவுபாயங்களும் அனேகங்களாகப்பண்ணப்பட்டதாகள் ஆனாலும் பிரகலாதனனவன் தன்னுடைய பிரபாவத்தினாலேயே அந்தந்த உபத்திரவங்களாலும் அபிசாரங்களாலும் விடப்பட்டவனாய் சமீபத்திலிருந்துகொண்டு பாலனாலும் நிற்பயசித்தனாகவிருந்து என்னுடைய சத்துருபாவத்தை ரிசிக மகாரிஷியினுடைய மத்தியபுத்திரனான சுனன்சேபனனவன் அம்பரிஷமகாராஜாவுக்கு விற்கிரையம் பண்ணப்பட்டவனாய் தன் மாதாபிதாக்களுடைய அபராதத்தை எப்படிநினையாமலிருந்தானோ அப்படியாகநினைக்கவில்லை ஆகையால் இந்தப்பிள்ளை அளவிடக்கூடாத பிரபாவத்தையுடையவன் ஒன்றுக்கும் பயப்படத்தக்கவனன்று நிச்சயமாக இவனுடைய விரோதத்தினால் நமக்குமிருத்தியுண்டாகுமோ என்னமோவென்று சிந்தனையினாலே தேஜசில்லாதவனாய் கனிந்துகொண்டிருக்கின்ற இரணியாகரனைப்பார்த்து சுக்கிரன் புத்திரரான சண்டன் அமர்க்குன் இவர்கள் ஏகாந்தத்தில் சொல்லுகின்றார்கள்.

அசகாயனா உன்னல் புருவங்களுடைய நெருப்பினால் பயப்படாநின்ற சமஸ்தலோகப் பாலாஸ்யுடையதான இந்த மூன்றுலகமும் ஜயிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட உனக்கு விபசனப்பட்டத்தக்கதொன்றுமில்லை சுக்கிராசாரியர் வருகிறபரியந்தம் இந்தப்பிள்ளையானவன் பயப்பட்டு வோடிப்போகாமலிருக்கும்படி கயிறுகளால் கட்டிவைக்கக்கடவோமென்று குருபுத்திரான் சொன்னதைக்கேட்டு அப்படியே செய்யுங்களென்று அங்கேகித்து அவாளைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

குருபுத்திரர்களே ! நீங்கள் இவனுக்கு ராஜதர்மங்களையும் கிரகஸ்த தர்மங்களையும் உபதேசியுங்களென்று இரணியகசிபுலினுலே சொல்லப்பட்டவர்களாய் பிற்பாடு அந்தக் குருபுத்திரான் மிகவும் வினயத்துடனேகூடின அந்தப்பிரகலாதனனுக்குத் தர்மார்த்தகாமங்களை வரிசையாக மிகவும் உபதேசித்தார்கள் குருக்களினுலே தனக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட அந்ததர்மார்த்த காமங்களை சாரமாக எண்ணாமல் தன்னோடுசமான வயதையுடையவர்களாயும் விளையாடவேணுமென்கிற இச்சையை யுடையவர்களாயுமிருக்கிற பாலாளாலே அழைக்கப்பட்டவனாய் மகாபுத்திரமாயும் அவாளுடைய ஜனனமரணங்களை அறிந்தவனாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனனானவன் கிருபையினுலே அந்தப் பாலாஸ்யை யழைத்து மிருதுவசனத்தினுலே அவாளிடத்திலே சிரித்துக்கொண்டபடியே இதோபதேசம் பண்ணுவான். அவாளெல்லா மவனிடத்தில் கவுரத்தினுலே விளையாடுகிற சாமக்கிரிகைகளை யெல்லாம் விட்டு விட்டு விஷயப்பிரவிணான குருபுத்திரரால் சொல்லப்பட்ட வசனங்களினால் தூஷிக்கப்படாதபுத்தியை யுடையவர்களாய் அந்தப் பிரகலாதனனிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட இருதயத்தையும் நேத்திரங்களையும் உடையவர்களாய் அந்தப்பிரகலாதனனை அனுசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் வாராய் ராஜேந்திரனே ! மகாதயாளுவாயும் மகாவாச்சஸ்யிய முடையவனாயும் பாகவதனாயுமிருக்கிற அந்தப் பிரகலாதனனானவன் அந்தப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

கற்றிடுங் குருராசியின் கார்யத்திற்
சொற்றிடுங் கியாபகத்திற் ககிக்கையில்
குற்றமிற் பிரகலாதன் குமாரானே
நற்றையெயு நன்குப தேசித்தார்.

குருவானவர் கிரகத்தினுடைய காரியத்தில் வியாபித்திருக்கையில் பிரகலாதனன் தயித்தியகுமாரானே அழைத்துத் தயையபண்ணி நாரதராலே தனக்

குச் சொல்லப்பட்ட பரதத்துவத்தை அவர்களுக் குபதேசித்தானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாருங்கள் பிள்ளைகளே ! இந்தலோகத்திலே புத்திமானானவன் கவுமாரவயதிலே தானே பாகவத தர்மங்களைப் பண்ணக்கடவன் மனுஷியஜன்மம் கிடைக்கத் தக்கதன்று புருஷார்த்த சாதனமான அந்த ஜன்மம் கிடைத்த போதைக்கும் அனித்தியமாயிருக்கும் ஆகையினால் சர்வார்திரியாமியான விஷ்ணுவானவர் சர்வபூதங்களுக்கும் பிரியககிர்த்தாகின்றபடியால் புருஷனுக்கு அந்த விஷ்ணுவினுடைய பாதசேவையே யோக்கியமாயிருக்கின்றது வாருங்கள் தயித்தியகுமாரானே ! பிராணிகளுக்குத் தேகசம்பந்தத்தினுலே இந்திரிய சம்பந்த கசமானது பசுவாதி பிராணிகளிலேயும் அதிஷ்டவசத்தினுலே யுண்டாகின்றது சமர்த்தனாகிய புருஷனானவன் சங்காரத்தில்மதியோகூடினவனாய் சரீரபலம் விபத்தையடையாமல் பூரணமாய் எந்தமட்டு மிருக்கிறதோ அவ்வளவிலே சேஷமத்தின்பொருட்டு எத்தனம் பண்ணக்கடவன் புருஷனுக்குப் பூரணமான ஆயுசானது துறு இந்தப் புருஷனானவன் இராத்நிரியிலே மகாநித்திரையை யடைந்தவனாய் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற படியால் இந்திரிய சயமில்லாத அந்தப் புருஷனுக்குப் பாதியவதானது வியர்த்தமாகப்போகிறது மூடனாய் பாலியகவுமாரத்திலே லீலைபண்ணிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்கு இருபதுவயது விளையாட்டிலே போகிறது, வார்த்திகத்தினுலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதேகத்தையுடையவனாகியும் பலவினையுமிருக்கிற அவனுக்கு இருபதுவயதுபோகிறது, மிகுந்தவயதெல்லாம் கிரகங்களிலே ஆசக்தையும்பரம புருஷார்த்தத்தைச் சிந்தியாதவனாயுமிருக்கிற அவனுக்குப் பூரிக்கக்கூடாமலும் துக்கருபமாயுமிருக்கிற காமத்தினுலேயும் பலவந்தான மோகத்தினுலேயும் போகிறது கிரகங்களிலே ஆசக்தனாயிருக்கிற புருஷன் தான்திடங்களான பாரியாபுத்திராதி சினேக பாசங்களினுலே கட்டப்பட்டும் இந்திரிய ஜயமில்லாதவனாயுமிருக்கிற தன்னைவிடுவித்துக் கொண்கிறதற்குச் சமர்த்தனாகமாட்டான் பிராணன்களைக்காட்டிலும் யாதொரு அர்த்தம் இஷ்டமோ அந்த அர்த்தத்தைச் சேரனும், சேவகனும், வர்த்தகனும் இவான் மிகபிரீதி விஷயங்களான பிராணன்களுக்கு ஹானிவந்தாலும் வரட்டுமென்று ஒப்புக் கொண்டு சம்பாதிக்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட அர்த்தத்தில் ஆசையை எவன்தான் விடமாட்டுவான் தன்னுலே தயை பண்ணப்பட்ட இஷ்ட பாரியினுடைய ரகசியமான சங்கதையும் மனோக்கியங்களாயும் இதங்களாயுமிருக்கிற வார்த்தைகளையும் சினேகத்தினால் கட்டப்பட்டவனாய் ஸ்நேகிதாளுடைய சகவாசத்தையும் பிள்ளைகளுடைய மழலைச்சொற்களில் பரவசமான மனதை யுடையவனாய் அந்தப் பிள்ளைகளையும் மனோக்கியங்களான பெண்களையும் பிரதாக்களையும் கூடப் பிறந்த பெண்களையும் தினுளான மாதாபிதாக்களையும் விஸ்தாரமாய் மிருக்கிற உபகரணங்களை யுடையதான கிரகங்களையும் குலபரம்பரையாய் வந்திருக்

கிற கணன விர்த்திகளையும் பசுக்களையும் பிருத்திய வர்க்கத்தையும் நினைத்து இதுகளை எப்படிவிட்டு விடுகிறதென்று ஆசையினால் கர்மங்களைச் செய்து கொண்டு திருப்தியடையாமலிருக்கிற கர்மங்களையுடையவனாய் சுகனம், உபஸ்தம், நாவு இதுகளிலே யுண்டாகாநின்ற சுகத்தையே அதிகமாக எண்ணிக் கொண்டு கரையில்லாத மோகத்தையுடையவனாயிருக்கிற புருஷனுனவன் எப்படிதான் விர்த்தியடைகுவன் குடும்பபோஷணத்தின் பொருட்டாக நசியாநின்ற தன்னுடைய ஆயுசையும் புருஷார்த்தமான மோகத்தையும் அதற்குச் சாதனமாக விதிக்கப்பட்ட பத்தியையும் விஷயங்களிலே ஆசக்தனாயிருந்து கொண்டு அறியமாட்டாமலிருக்கிறான் சர்வகாலத்திலேயும் சர்வதேசத்திலேயும் ஆதியாத்ருமிகம், ஆதி பவுடீகம், ஆதி தெய்வீகமென்கிற தாபத்திரையத்தினாலே துக்கப்படாநின்ற மனதையுடையவனாயிருந்தாலும் தன்னுடைய சம்சாரத்தில் ஆசக்தியையுடையவனாய் அதிலே வெறுப்பையடையாமலிருக்கிறான் அர்த்தங்களிலே நித்தியமாக ஆசையுடையதான மனதையுடையவனாய் பரதிரவியத்தை அபகரிக்கிறவனுக்கு இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உண்டாயிருக்கிற தோஷங்களைப் பிரத்தியட்சமாய் சாஸ்திரங்களினாலறிந்தாலும் இந்திரியங்களைச் சயிக்கமாட்டாமல் விர்த்தியையடைகின்ற காமத்துடனே கூடினவனாய் குடும்பியாயிருக்கிற புருஷனுனவன் சங்காரத்தையே அபேட்சிக்கிறான்.

வாருங்கள் அசுரகுமாரரானே! புருஷனுனவன் இந்தப்பிரகாரம் அறிந்தவனாயிருந்தாலும் குடும்பத்தையே போஷித்துக்கொண்டு ஆத்மவிசாரத்தின் பொருட்டு பிரவிர்த்தியாமலிருக்கிறான் அக்கியனுனவன் எப்படி சம்சாரத்திலேயே மோகத்தையடைந்திருக்கிறானோ அப்படியே கியானவனாயிருந்தாலும் தன்னதென்றும் பிரத்தியானதென்றும் இந்தப்பிரகாரம் பேதபுத்தியையுடையவனாய் சங்கார ஆசக்தியையடைந்திருக்கிறான் எந்தஸ்தீரிகளிடத்தில் விலங்குக்குச் சமானமாய் புத்திராதிருபமான சிருஷ்டி யுண்டாகிறதோ அந்தஸ்தீரிகளுக்கு வினையாட மிருகம்போலும் அவர்களிடத்திலேயே ஆசையை யுடையவனாயிருக்கிற கியானவனும் ஒருகாலத்திலேயும் தன் ஆத்மாவைச் சம்சாரபாசத்தில் நின்று விடுவித்துக் கொள்ளுகைக்குச் சமர்த்தனாகாமலே யிருக்கிறான்.

வாருங்கள் தயித்தியகுமாரர்களே! விஷயங்களிலேயே புத்தியையுடையவர்களான தயித்தியாஸிடங்களிலே சங்கத்தைத் தூரத்திலே தானே விட்டு விட்டு ஆதிதேவனுன நாராயணனை சரணமாக அடையுங்கள் அந்த நாராயணன் தானே முத்தசங்கங்களாலே இச்சிக்கப்படாநின்ற மோட்சமாக விருக்கிறார் அவர் பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவாகையாலும் பரிபூரணமாகையாலும் அவரை ஆஸ்ரயித்துச் சந்தோஷிப்பிக்கிறவனுக்கு மிகவும் பிரயாசமில்லை உக்கிருஷ்ட நிக்ருஷ்டர்களாயும் ஸ்தாவரமுதல் பிரம்மபரியந்தங்களாயுமிருக்கிற சீவாத்மாக்களிலேயும் பூதவிகாரங்களான கடபடாதிக்களிலேயும் பஞ்சமகா பூதங்களிலேயும் சப்தாதிருணங்களிலேயும் குணகாமிய அவஸ்தாருப

மான பிரகிருதியிலேயும் மகத்தத்துவ முதலானதிலேயும் நிர்விகாரனாயும் கியானசக்தி முதலான குணங்களையுடையவனாயும் தன்னோடொத்த புருஷாதர சூனியனாயும் சர்வபூதார்திரியாமியாயும் சர்வோத்திருஷ்டனாயுமிருக்கிற புருஷோத்தமனே பிரகிருதி கருபத்தினாலேயும் சீவகருபத்தினாலேயும் வியாபியனாயும் வியாபகனாயும் நாமரூபங்களில் சொல்லப்படுகிறவராயும் சபாவத்தில் நாமரூபவிகல்ப சூனியராயுங் கேவல அனுபவானந்த கருபராயும் குணமயமான மாயாசரசிருஷ்டியினால் மறைக்கப்பட்ட அயிஸ்வரியத்தை யுடைய வராயுமிருக்கிறார் ஆகையினால் அதோஷசனான பகவானுனவர் யாதொரு தையினால் சந்தோஷிப்பரோ சமஸ்தபிராணிகளிடத்திலேயும் அப்படிப்பட்டதையையும் சினேகத்தையும் அசுரபாவத்தை விட்டவர்களாய்ப் பண்ணுங்கள் சர்வகாரணராயும் அநந்தராயுமிருக்கிற நாராயணன்சந்தோஷிக்கப்பட்டாராகில் புருஷனுக்கு அடையக் கூடாமலிருக்கிறவஸ்து எதுதானிருக்கிறது சத்தவாதி குணமூலங்களாயும் எத்தனமில்லாமல் சித்தியாநின்று மிருக்கிற யாதொரு தர்மார்த்தங்களுண்டோ அதுகளினாலே என்னபிரயோசனம் பகவானுடையசரணர விர்த்தங்களிலேயிருக்கிற மதுவைப்பானம்பண்ணி அதினாலே கானம்பண்ணாநின்ற நமக்கு இச்சிக்கப்படாநின்றும் குணசூனியமாயுமிருக்கிற கைவல்லியமோஷத்தினாலே தான் என்னபிரயோசனம் தர்மார்த்த காமமென்கிற யாதொரு திரைவர்க்கம் சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் ஆத்ம வித்தையும் நீதிசாஸ்திரமும் நானுவிதமான சீவனவிர்த்தியும் வேதத்தினுடைய அர்த்தரூபமானது இதுகளைல்லாதனக்கு அந்தரியாமியான பரம புருஷனுடைய பிரவர்த்திக்குச் சாதனமாக ஆச்சுதேயானால் அப்போது சத்தியமாக எண்ணுகிறேன் அடையக்கூடாததாயும் நிர்ந்துஷ்டமாயுமிருக்கிற இந்தக்கியானத்தை நாராயணமூர்த்தியான பகவானுனவர் பதரிசாஸரமத்தில் நாரதருக்கு உபதேசித்தாரோ அந்தக்கியானந்தமானது பகவானுக்கு ஏகாந்தபக்தாளாயும் அகிஞ்சனாளாயும் அந்தப்பகவானுடைய பாதாரவிந்த தூரிகளினாலே முழுக்கியிருக்கிற ஆத்துமாவையுடைய பேர்களுக்கும் உண்டாகிறது சாஸ்திரக் கியானத்தோடும் யோகக்கியானத் தோடும் கூடிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக்கியானமுஞ் சத்தமானபாகவத தர்மமும் தேவதைகளாலே காணத்தக்கனவரான நாரதரிடத்தில் நின்று முன்னே நம்மாலே கேட்டு அறியப்பட்டதென்று சொல்லாநின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்துத்தயித்திய புத்திரன் சொல்லுகின்றார்கள்.

தயித்தியபுத்திரன் வாக்கியம்.

வாராய் பிரகலாதனை! நாமெல்லோரும் இந்தக் குருபுத்திரானைத் தவிர வேறேருருவை அறியோமே இவர்களையல்லவா நமக்குப் பாலியத் துடங்கி ஆசாரியர்களாயிருக்கிறார்கள் பாலனாய் அந்தப்புறத்திலே இருக்கின்றவனுக்கு மகாபுருஷ சங்கங்கிடைக்க மாட்டாதல்லவா வாராய் சவுமியனே! எங்களிடத்திலே பிரீதியுண்டாயிருந்துதானில் எங்களுடைய இந்தச் சம்சயத்தைப் போக்கடிக்கவேணுமென்று தயித்திய புத்திரர்கள் சொன்னார்கள்.

எழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

பேதமற்றப் பரக லாதனனுனவன்
மாதுகெர்ப்பத்திலேயே மகாரிஷியினு
லோதிவைத்தக் கியாலோபதேசத்தைச்
சூதிலாமற்றான் சொல்லிவித்தாரோ

பிரகலாதனவன் மாதூர் கெர்ப்பத்திலே தனக்கு நாரதமகாரிஷியினுளே
உபதேசிக்கப்பட்ட கியானத்தைச் சிஷ்யானான தயித்திய புத்திரானுக்கு ஷச்
வாச நிமித்தியமாகச் சொன்னாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரமகாராஜனே ! இந்தப்பிரகாரம் தயித்திய குமாரர்
களாலே பிரசினம் பண்ணப்பட்டதை பாகவதனாய் மகானுன பிரகலாதனன்
சிரித்துக்கொண்டு நம்முடையவசனத்தை நீனைத்துக்கொண்டவனாய் அவர்
களைக்குறித்துச் சொல்லுகின்றான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாருங்கள் தயித்தியகுமாரர்களே ! என்னுடையதகப்பனார் தவசின்
பொருட்டு மந்திரபருவதத்தை யடைந்திருக்கையில் தேவர்கள் தானவர்களைக்
குறித்து மிகவும் யுத்தசன்னாகத்தைப் பண்ணினார்கள் எறும்புகளினால் சர்ப்ப
மானது பட்சிக்கப்பட்டுப் போனதுபோல் தெய்வாதினமாக லோககண்ட
களையும் பாடியாயிருக்கிற இந்த இரணிய கசிபுவானவன் தன்னுடைய
பாபத்தினாலே தான் பட்சிக்கப்பட்டுப் போனானென்று சந்தோஷத்தினாலே
சொல்லிக்கொண்டு யுத்தசன்னாகத்தைப் பண்ணுகின்ற இந்திரன் முதலான
வர்களுடைய யுத்தசன்னாகத்தைப்பார்த்து அசுரபூதபராளெல்லாம் அந்தத்
தேவர்களாலே பிடிக்கப்பட்டுப் பயந்தவர்களாய் பாரியை புத்திரன் உத்தம
கிரேகிதர்கள் கிரகங்கள் பசு முதலான கிரகோபகரணங்கள் இவை யெல்லா
வற்றையும் விட்டுவிட்டவர்களாய்த் தங்கள் பிரண்ணிடத்திலேயே மிகவும்
ஆசையை உடையவர்களாய் எல்லாரும் நாலு திக்கிலேயும் ஒடிப்போய் விட்
டார்கள்.

அந்த வேளையிலே ஜயசாலிகளான தேவதைகள் அசுரராஜாவினுடைய
பட்டணத்தைக் கொள்ளையிட்டார்கள் இந்திரனோவென்றால் ராஜமகிஷியான
என்னுடைய தாயாரைப்பிடித்துக்கொண்டு போனான் இந்திரனாலே பிடித்துக்
கொண்டு போகப்பட்டும் மிகவும் பயத்தினாலே நடுங்கிக்கொண்டும் குற்றிப்
பட்சிபோலே சுதறிக்கொண்டுமிருக்கிற என்னுடைய தாயாரை அவ்விடத்

திலே சுயவிச்சையாக வாரா நின்ற தேவரிஷியான நாரதமகாரிஷியானவர்
மார்ச்சத்திலே கண்டு தேவேந்திரனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகின்றார்.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாராய் சுரபதிவே ! நிரபராதியான இந்தஸ்திரீயை நீ கொண்டு போகிற
தற்கு யோக்கியமன்று பதவிரதையாயும் பரதாரமாயுமிருக்கிற இந்தஸ்திரீயை
விட்டுவிட்டு என்று சொல்லுகின்ற நாரதமகாமுனியைப்பார்த்து இந்திரன்
சொல்லுகின்றான்.

இந்திரன் வாக்கியம்.

வாரீர் மகாரிஷியே ! இவளுடைய கர்ப்பத்திலே தேவசத்துருவான இர
ணியகசிபுவினுடைய சகிக்கக்கடாததான மகர்விரியமானதிருக்கிறது இந்த
ஸ்திரீயானவள் அந்தக் கர்ப்பத்தைப் பிரசவிக்கிறபரியந்தம் என்னண்டை
யிருக்கட்டும் பிற்பாடு என்னுடைய பிரயோசனத்தை அடைந்தவனாய் இவளை
விட்டு விடுகிறேனென்று சொல்லுகின்ற இந்திரனைப்பார்த்து நாரதமகாமுனி
வர்சொல்லுகின்றார்.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரனே ! இவளுடைய கர்ப்பத்திலே யிருக்கிற சிசுவானவன்
ராகத்துவேஷாதிகுனியனாயும்தன்னுடையகுணங்களினாலேயேமகானாயும் பாக
வதோத்தமனாயும் மகாபலவானாயும் அநந்தனுடைய தாசனாயும் இருக்கிறான்.
இவன் உன்னாலே மரணத்தை யடையப்போகிறதில்லை யென்று நாரதமுனிவ
ராலே சொல்லப்பட்டவனாய் இந்திரனானவன் அந்த ரிஷியினுடைய வார்த்
தையை வெகுமானத்தோடு கிரகித்தவனாய் அந்தஸ்திரீயைவிட்டுவிட்டு அந்
தருடைய தாசனான என்னுடைய பக்தியினாலே அவளைப் பிரதட்சணம்
பண்ணி சொர்க்கத்தை யடைந்தான். பிற்பாடு நாரதமகாரிஷியானவர் என்
னுடைய தாயாரைத் தம்முடைய ஆஸ்ரமத்திலே அழைத்துக் கொண்டு
போய் சமாதானம்பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் பெண்ணே ! உன்னுடைய பர்த்தா எப்போது வரப்போகிறாளோ
அந்தமட்டுக்கும் இவ்விடத்திலேயிருவென்று சொல்லுகின்ற ரிஷியினுடைய
வார்த்தையை ஒத்துக்கொண்டவளாய் என்னுடையதாயானவள் அந்த ரிஷியி
னுடைய சமீபத்திலே தயித்தியபதியான இரணியகசிபுவானவன் உக்கிரமான
தபசைவிட்டு ஒழிந்து வருகிறமட்டும் நிற்பயமாய் வாசம் பண்ணிக்கொண்டி
ருந்தார்கள். பதவிரதையாயும் கர்ப்பினியாயுமிருக்கிற அந்த ஸ்திரீயான
வள் தன்னுடைய கர்ப்பத்துக்குக் கேஷமத்தின்பொருட்டும் தனக்கு இச்சை
யானபோது பிரசவிக்கிறதின் பொருட்டும் பரமமானபக்தியோடு அந்த நாரத
மகாரிஷிக்கு சிசுருஷை பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். மகாகிருபாசாலியாயும்
சமர்த்தராயுமிருக்கிற அந்த நாரதமகாரிஷியானவர் என்னை உத்தேசித்து அவ
ளுக்குச் சோகரிவர்த்தியின் பொருட்டுத் தர்மத்தினுடைய தத்துவமான பக
வத்பக்திமார்க்கம், ஆத்மக்கியானம் ஆகிய இவ்விரண்டையும் உபதேசித்தார்.

பிறகு வெகுகாலமானதிலேயும் ஸ்திரீசபாவத்திலேயும் என்னுடைய தாயருக்கு அந்த உபதேசமானது மறக்கப்பட்டதாயிவிட்டது. அந்தரிஷியிலே அனுக்கிரகிக்கப்பட்ட அந்தக்கியாகமானது என்னை இப்போதும் விடாமலேயிருக்கின்றது. என்னுடையவார்த்தையை விசுவசித்தீர்களேயானால் ஸ்திரீகள், பாலாள், இவர்களுக்கும் தேகாதியிலே நானென்கிற புத்தியைப் போக்கடியாறின்ற இந்தக்கியானமும் சிரத்தையும் எப்படி எனக்கு உண்டாச் சுதோ அப்படி உங்களுக்கும் உண்டாகும். பிறக்கிறது, இறக்கிறது, ரூபத் தரத்தையடைகிறது, இளைக்கிறது, நசிக்கிறது என்னப்பட்ட இந்த ஆறுவிகாரங்களும் ஆத்மாவானவன் இருந்தாலே தேகத்துக்குக்காணப்படுகிறது. தேகத்தினுடைய தர்மங்களாகவிருக்கிறது ஆத்மாவினுடைய தர்மங்கள் என்று அநெப்படி யென்றால் விருட்சமிருந்தால் பல புஷ்பங்களுடைய ஆளிர்ப்பாவமானது ஈஸ்வரசொருபமான காலத்திலே காணப்படுகிறது போல இந்த ஆறுவிகாரங்களும் தேகதர்மமாகக் காணப்படுகிறது ஆத்மாவோவென்றால் நாசமில்லாதவனாயும், விகாரமில்லாதவனாயும், சுத்தனாயும், ஒருவனாயும், தேகாதிகளுக்கு ஆஸ்ரயனாயும், கிரியாகுனியனாயும், சுவயம்பிரகாசனாயும், ஜகத் காரணனாயும், சர்வத்திர பரிபூரணனாயும், ஒன்றோடேயும், சம்மந்தமில்லாதவனாயும், ஒன்றினாலேயும் மறைக்கப்படாதவனாயிருக்கிறான் விவேகத்தைக் கொடானின்ற இந்தப்பனிரண்டு லக்ஷணங்களினாலேயும் ஆத்மாவைத்தேகாதி களைக்காட்டிலும் வேறுபாடாக அறிந்து புருஷனுனவன் தேகமுதலானதில் மோகத்தினாலே உண்டாகாவின்ற நான் எனதென்கிற இந்த அசத்தான புத்தியைவிட்டு விடுவன் சொர்னமெடுக்கிற உபாயமறிந்த சொர்னக்காரனுனவன் கேஷத்திரங்களிலே சொர்னதாதுக்களோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற கல்லுகளிலே ஊதியெடுக்கிறது முதலான உபாயங்களினாலே சொர்னத்தை எப்படி அடைகிறானோ அப்படிப்போலே பரமாத்மாவினுடைய ஆதினமான காரிய காரணங்களை அறிந்தபுருஷனுனவன் கேஷத்திரமென்று சொல்லப்படாவின்ற தேகங்களிலே ஆத்மாவை யடைபத்தக்கதான யோகாதி வுபாயங்களினாலே அந்தப் பரமாத்மாவை யடைகின்றான். மூலப்பிரகிருதி, மகத்தத்துவம், அகங்காரம், ரூபரசம், கெந்த, ஸ்பரிசு, சப்தம் ஆக இந்த எட்டுகளும் பிரகிருதிகளென்று சொல்லப்படுகிறதுகள். சத்துவம், ரசசு, தமசுயென்கிற இந்த மூன்றாம் பிரகிருதியினுடைய குணங்கள் கியானேந்திரியங்களென்றும் கர்மேந்திரியங்களென்றும் மனதும் பிரதிவிபாதி பஞ்சமகாபூதங்களும் ஆகப் பதினாறு தத்துவங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றதுகள். இதுகளில் அந்தரியாமியாயிருக்கிற ஆத்மாவொருவனென்று கபிலர் முதலான ஈஷீஸ்வராளாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. தேகமோவென்றால் இந்த இருபத்து நாலுதத்துவங்களுடைய கூட்டமாக விருந்துகொண்டு ஸ்தாவரமென்றும், சுங்கமமென்றும் இரண்டுவிதமாகவிருக்கிறது. இந்தத் தத்துவங்களுடைய கூட்டரூபமான தேகத்திலே அந்தப் பரமபுருஷனுனவன் தேகேந்திரியாதிகளை நிலேதிக்கிறதில் அறியப்படுகிறான் புத்தியினுடைய விர்த்திகளானது சாரமென்றும் சொர்ப்பனமென்றும் சுமுத்தியென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது இந்தச் சரகரணாதி புத்தியினுடைய விருத்திகளானது யாதொருத்தரால் அனுபவிக்கப்படு

கிறதானோ அவரே சாட்சியாயிருக்கிற பரமபுருஷராகவிருக்கிறார். திரிசுணாத்மகமாயும் சர்வவிஷயத்திலேயும் விழாவின்றும் கர்மத்தினுண்டாகின்ற இந்தப்புத்தியினுடைய விருத்திகளின் சம்பந்தத்தினாலே ஆத்மாவினுடைய சரூபத்தை புஷ்பங்களுடைய கந்தங்களினாலே அந்தகந்தத்துக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கிற வாயுவைப்போல அறியக்கடவன் இப்படிப்பட்ட புத்தியை துவாரமாகவுடையதாயும் புத்தியினுடைய குணகர்மங்களினால் கட்டப்பட்டதாயும் அக்கியானமூலமாயிருக்கிற சர்சாரமானது எதார்த்தமாகாமவிருந்தாலும் புருஷனுக்குச் சொர்ப்பனம் போலுண்டாகிறது ஆகையினாலே உங்களாலே திரிசுணாத்மகமான கர்மங்களுக்கு மூலமான அக்கியானத்தினுடைய தகனமானது பண்ணத்தக்கது எதினாலென்றால் புத்தியினுடைய சரகரணாதி அவஸ்தைகளை நாசம்பண்ணுகின்ற கியானம் யாதொன்றுண்டோ அந்தக்கியானத்தையே யடையத்தக்கது அப்படிப்பட்ட கியானவிஷயத்தில் அனேகமாயிரம் உபாயங்களுக்குள்ளே இதுமுக்கியவுபாயமாகப் பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அது யாதென்றால் எதாஸ்திரமாக அனுஷ்டானம் பண்ணப்பட்டதர்மங்களாலே பகவானான பரமாத்மாவினிடத்தில் சீக்கிரமாகப் பக்தியுண்டாகின்றதெதுவோ அதுவே முக்கியவுபாயமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது அந்த தர்மங்களில் பகவத்பக்தியுண்டாக்கப்பட்ட தர்மங்கள் எதுகளென்றால் குரு சிசுருஷையினாலேயும் சாதுக்களான பாகவதானுடைய சங்கத்தினாலேயும் பகவத்குணசரித்திரங்களுடைய கீர்த்தனங்களினாலேயும் காமக்குரோதலோபமோக மதமாச்சரியங்க ளென்கிற ஆறையும் இந்திரியங்களையும் ஜயிக்கத்தக்க இந்தத் தர்மத்தைச் செய்கிற புருஷானுக்குப் பகவானாயும் நியந்தாவாயுமிருக்கிற வாசுதேவனிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகும் பரமாத்மாவினிடத்திலே புத்தியை யுடையவனாய் சமஸ்தகர்மபந்தங்களை விடப்பட்டவனாய் பக்தியோகத்தினாலே அக்கியான வாசனைகளைத்தகித்தவனாய் அதோட்சசனான சுவாமியை அடைவான் அந்த ஈஸ்வரனை இருதயத்திலுபாசியுங்கள்.

வாருங்கள் அசுரகுமாரர்களே ! சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் பிரியராயிருக்கிற அந்த ஸ்ரீஹரியினுடைய உபர்சனத்தினாலே பிரயாசமென்ன சமஸ்தபிராணிகளுக்கும் சாதாரணமாயிருக்கிற விஷயானுபவங்களினாலே என்ன பிரயோசனம் சம்பத்தினாலே புருஷனுக்கு என்ன சுகத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றது ஆகையினாலே காணப்பட்டும் கேழ்க்கப்பட்டு மிருக்கிற சர்வாந்திரியாயான ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆத்மலாபத்தின் பொருட்டு பக்தியினாலே பஜனை பண்ணுங்கள் லோகத்திலே கர்மங்களுடைய சங்கற்பமானது சுகத்தை யடையும் பொருட்டும் துக்கவிவர்த்தியின் பொருட்டமோக உண்டாயிருக்கின்றது. இந்த லோகத்திலே புருஷனுனவன் எந்தச் சரீரத்துக்காக விஷயங்களினாலே போகங்களை இச்சிக்கின்றானோ அந்தச் சரீரமானது நாய் முதலானது களினாலே பட்சிக்கத்தக்கதாயும் அனித்தியமாய் மிருக்கின்றது வாருங்கள் அசுராளே ! இந்த லோகத்திலே ஸ்திரீசங்க முதலான அவஸ்தைகளினாலேயும் கர்மங்களினாலேயும் கிலேசப்படாவின்ற புருஷானுக்கு எவ்வளவு சுகம் உண்டாகின்றது விசாரித்துப்பாருங்கள் புருஷனுனவன் தேகத்தி

னாலே கர்மங்களைச் செய்கிறான் பிராம்மணனாயிருந்தாலும் தேவனாயிருந்தாலும் சீலம், தானம், தீபக, யாகம், ஆசாரம், விரதங்கள் இதுகளினாலெல்லாம் முகுந்தனைச் சந்நோஷிக்கிறதின் பொருட்டு சமர்த்தங்களாக மாட்டாதுகள். அந்த ஸ்ரீஹரியானவர் நிஷ்கர்மமானபக்தி ஒன்றினாலே சந்தோஷப் படத்தக்கவர் மற்றவை பெல்லாம் வேஷமேயல்லாமல் வேறல்ல சகலபிராணிகளையும் தன்னைப்போலே பார்த்து சகலபிராணிகளுக்குள்ளும் அந்தரியாமியாயும் நியந்தாவாயிருக்கிற ஸ்ரீஹரியினிடத்திலே பக்தியைப்பண்ணுங்கள் எட்சராட்சஷாள் ஸ்திரீகள், சூத்திரர்கள், இடையர், பட்சிகள், மிருகங்கள் இவைமுதலானவர்களெல்லாரும் பகவத் பக்தியால் அச்சுதனுடைய சாரூப்பியத்தையடைந்திருக்கின்றார்கள் சகல பிராணிகளிலே கோவந்தனே அந்தரியாமியாயிருக்கிறாரென்று அறிந்துகொள்ளுங்கள் இது இந்தலோகத்திலே யிருக்கப்பட்ட புருஷனுக்குப் பரம புருஷார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

எ ட் டா வ து அ த் தி யாய ம்.

கலி விருத்தம்.

கசிபுவானேன் கரேமாங்கோபத்தாற்
குசைமதிப்பிரக லாதனைக்கொன்றிட
வசையோடெண்ணும் வலுவனைநரசிங்கர்
ரிசமதாய்கொன்று நிலைபெற்றிட்டாரோ.

இரணிய கசிபுவானவன் மிருந்தகோபத்தினாலே பிள்ளையான பிரகலாதனைக் கொல்ல யத்தனித்தவனாய் நரசிங்கரூபமாக ஆவிற்பவியானின்ற பகவானால் தானே கொல்லப்பட்டானென்றும் அந்த நரசிங்கமூர்த்தியான பரப் பிரம்மம் தேவதைகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டாரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரரே ! அதின்பிற்பாடு தயித்திய குமாராள் எல்லாரும் அந்தப்பிரகலாதனனால் கொல்லப்பட்ட அர்த்தத்தைக்கேட்டு தோஷமில்லாமலிருப்பதினாலே அதைக் கிரகித்து குருவினால் சிட்சிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைக் கிரகியாமற்போனார்கள் பிற்பாடு ஆசாரிய புத்திரனானவன் அந்த அசுரபுத்திராள் பகவானிடத்திலே நிஷ்டையையுடையதான புத்தியைப்பார்த்துப் பயந்தவனாய் சீக்கிரமாகப்போய் இராஜாவுடன் இந்தவிர்த்தார்த்தங்களைச் சொன்னான் இரணியாசுரன் அப்பிரியமான அந்தவசனத்தைக் கேட்டு கோபத்தையுடையவனாய் திரும்பவும் தயித்தியகுமாராளுக்கு அன்னியாய மார்க்கத்தை

யுபதேசியானின்ற பிள்ளையைக் கொல்லவேணுமென்று சங்கற்பித்து நீந்தாவசனத்துக்கு அயோக்கியனான பிரகலாதனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் ஹஷ்டனே ! அதமனே ! எனதாக்கினையைத்தாண்டி நடவானின்ற உன்னை எமலோகத்துக்கனுப்புகிறேன் எனக்கு லோகபாலாளுடனே கூடிக்கொண்டிருக்கிற மூன்றுலோகமும் நடுநடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறதுகள் அப்படிப்பட்ட எனது வார்த்தையை என்னபலத்தைப்பற்றித் தள்ளி விட்டாயென்று சொல்லுகின்ற பிதாவைப்பார்த்துப் பிரகலாதன் சொல்லுகிறான்.

பிரகலாதன் வாக்கியம்.

வாராய் ராஜாவே ! உத்திருஷ்டங்களாயும் நிக்ருஷ்டங்களாயும் பிரம்மா முதல் ஏரும்புகடையாயிருக்கிற யாதொரு பிராணிகளுண்டோ அதுகள் அந்தப்பகவானுடைய ஆதினமாயிருக்கிறதுகள் அந்தப் பகவானானவர் எனக்கு மாத்திரம் பலமாக விருக்கவில்லை உன்னிலும் பலசாலிகளாயிருக்கிற மற்றபேர்களுக்கும் பலமாகவிருக்கிறார் காலஞ்சியாயிருக்கிற விஷ்ணு தானேதம்முடைய சக்தியினாலே ஜகத்திருஷ்டி,ஸ்திதி, சங்காரங்களைப் பண்ணுகிறார் உன்னுடைய இந்த அசுரபாவத்தைவிட்டு மனதைச் சர்வபிராணிகளிலேயும் சம்மாகத்தரிக்கக்கடவாய் உன்னைப் போலொத்த சிலர் ஆத்மாவை அபகரிவானின்ற காமக், குரோத, லோப, மோக, மதமாச்சரிய மென்கிற அனிட்வர்க்கத்தையும் மனதுமுதலான ஆறு இந்திரியங்களையும் மூன்றே ஜபிக்காமல் பததுத்திக்குகளும் தன்னாலே ஜபிக்கப்பட்டது களாய் எண்ணியிருக்கிறார்களென்று சொல்லுகின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து இரணியகசிபுவானவன் சொல்லுகிறான்.

இரணியகசிபு வாக்கியம்.

வாராய் மந்தபுத்தியையுடைய பிரகலாதனே ! மரணங்கிட்டியிருக்கிறவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அனர்த்த புத்தியுண்டாகும் என்னைப்பார்க்கிலும் உன்னாலே கொல்லப்பட்டவெனரு ஜகதீஸ்வரனெங்கே? அவன் எங்குமிருப்பானாகில் இந்த ஸ்தம்பத்திலேயும் காணலாமல்லவா? இப்படிப் பிதற்றுவதினாலே உன்னுடையசிரசை அறுத்துப்போடுகிறேனென்று கத்தியையுருவிக்கொண்டு சிங்காதனத்தில் நின்றெழுந்திருந்தவனாய் அதிகபலமான தன்னுடைய முஷ்டியினாலே கம்பத்தையறைந்தான் அப்போது அந்தக்கம்பத்திலே அதிகபயங்கரமான ஒருசப்தமுண்டாச்சது அந்தச் சப்தத்தினாலே அண்டகடாகமும் பிளந்து போச்சது.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் தர்மபுத்திரனே ! பிரம்மாதி தேவதைகளானவர்கள் அப்போது உண்டான சப்தத்தினாலே தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களிலிட்டுத் தத்தளித்

இரணியகசிபு ஸம்மாரம்.

துப்போனர்கள் புத்திரனைக்கொல்ல நினைத்த அந்த இரணியகசிபுவானவன் அந்தச் சப்தத்தைக்கேட்டு சபாமத்தியத்திலே அதற்கு ஆஸ்பதமானதைக் காணுமற்போன பகவானுனவர்தம்முடைய பக்தனை பிரகலாதனுடைய வசனத்தைச் சத்தியமாகப் பண்ணுகைக்குச் சபையிலிருக்கும் ஸ்தம்பத்திலே மிருகமல்லாமலும் மனுஷியனல்லாமலுமிருக்கிற மிகவும் அற்புதமான ரூபத் தோடு காணப்பட்டார்.

இரணியகசிபுவானவன் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தம்பத்தினின்றும் துவிர் பவியாசின்ற அந்தநரஹிரூபத்தைப்பார்த்து இந்த ஜந்துவானது மிருகமு மன்று மனுஷியனுமன்று காணுதற்கு நரஹிரூபமாயுமிருக்கிறது இதென்ன ஆச்சரியமென்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது பயங்கரமாயும் சுவர்க்கத்தை யளவின சரீரத்தையுடையதாயும் கொஞ்சமாயும் பருத்த மிருக்கிற கழுத்தையுடையதாயும் விசாலமான வசுஸ்தலத்தையுடையதாயும் சூட்சுமமான இடையை யுடையதாயும் சந்திரகிரணம் போலே வெளுத்த ரோமங்களினுலே கியாபிக்கப்பட்டதாயும் கரங்களில் ஆயுதமுடையதாயு மிருக்கிற அந்த நரசிங்கரூபத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிராசின்ற இரணியகசிபு வினுடைய எதிரே பகவானுனவர் இந்தப் பிரகாரம் ஆவிர்ப்பவித்தார் பிறகு இரணியகசிபுவானவன் மனோதயிரியத்துடன் கதையைக்கொண்டிஅட்ட காசம்பண்ணிக்கொண்டு நரசிங்கனை ஸ்ரீஹரியின்பேரிலே எதிர்த்தான் அப் போது அந்த இரணியாசரனுனவன் நரசிங்கனுடைய தீபத்திலே விழுந்த விட்டிற் பூச்சிபோலக் காணாமல் மறைந்துபோனான் அந்தப் பகவானிடத்திலே இரணியன் காணுமற் போனது ஆச்சரியமன்று யாதொருபகவான் ஆதியிலே உண்டான பிரளயகால இருள்பெல்லாம் தம்முடைய தேஜகினுலே விழுங்கிப் போட்டாரோ அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு இது ஆச்சரியமன்று பிற்பாடு அகரகிரேஷ்டனை இரணியனுனவன் கோபத்தினுலே ஓடிவந்து கதையினு லே நரசிங்கனை அடித்தான் சுவாரியும் தமதுபேரிலே பராக்கிரமியாசின்ற இரணியனை கருடன்சர்ப்பத்தைக் கிரகிப்பதுபோல கிரகித்துக்கொண்டார்.

வாராய் தர்மபுத்திரனே அப்போது கருடனிடத்தினின்றும் நழுவி ய சர்ப்பம்போலச் சுவாமியினுடைய அஸ்தத்தில் நின்றும் இரணியனுனவன் நழுவினான் அப்போது சமஸ்தமான தேவர்களும் லோகபாலானும் மேகத் திலே மறைந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நழுவி ய இரணிய னுனவன் கத்தி கேடயங்களை பெடுத்துக்கொண்டு திரும்பவும் மகாவேகத் தோடு முகுத்தனையெதிர்த்தான் ஸ்ரீஹரியானவர் அந்த இரணியகசிபுவைப்பி டித்துக்கொண்டு பிடித்தபிடியோடு சபையினுடைய வாசற்படியில் துடையின்மேலே தள்ளிக்கொண்டு நகங்களினுலே கிழித்துப் போட்டார் பயங்கர மான லோசனங்கனையுடைய வரையும் திறக்கப்படாத வாயையுடையவரையும் தம்முடைய நாளிலே அந்த அரசனுடைய இரத்தத்தை புரிந்தும் இரத்தபிந் துக்களினுலே நனைந்து சிவந்து மிருக்கிற பிடரிமயிர்களையும் முகத்தையு முடைய வரையும் குடலைமையையும் கஜவதத்தினுலே கிங்கம்போல விளங்கியு

மிருக்கிற அந்த நரஹரியானவர் தன்னுடைய பிளக்கப்பட்ட இரணியினையிட்டு விட்டு ஆயுதபாணிகளாகத் தன்பேரிலெதிர்க்காநின்ற அந்த இரணியனுடைய சேனைகளையும் சங்கரித்தார் அதன்பின்பு தன்னுடைய யுத்தம்பண்ணுகிறதற்கொருவருமில்லாதவராயும் ராஜாவினுடைய சிங்காதனத்திலேயிரா நின்றும் உக்கிரத்தையுடையவராயும் லோகநாதனாயும் பயங்கரமான முகத்தையுடையவராயுமிருக்கிற அந்தநரசிங்கனை ஒருத்தருங் கிட்டிவந்து சேவிக்க மாட்டாமற் போனார்கள் தேவர்களும் புஷ்பவருஷங்களாலே வருஷித்தார்கள் அப்போது இரணிய வதோச்சவத்தைப் பார்க்கவந்த தேவதைகளுடைய விமானகூட்டங்களினுலே ஆகாசமெல்லாம் நெருங்கிற்று தேவனுத்துபி முதலான வாத்தியங்கள் முழங்கினது தேவதைகள் முதலான சமஸ்தமானபேர்களும் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு சிங்காசனத்திலே மகாதேஜசோடுகூடினவராயிருக்கிற நரசிரேஷ்டனான நரசிங்கனை சமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு தனித்தனியே ஸ்தோத்திரம் பண்ணிச் சொல்லுகின்றார்கள் வாரீர் நாதனே எங்களுக்கு சேஷமத்தின்பொருட்டு யாகொரு நரஹரி ரூபமானது இப்போது காணப்படுகின்றது வாரீர் ஈசனே உம்முடைய கீரனாயிருக்கிற இந்த தயித்தியனுனவன் ஜனகாதிக்களாலே சபிக்கப்பட்டானோ இவனுடையசங்காரத்தை அனுக்கிரகமாக அறிகிறோம்

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

எஞ்சலிப்பிரம்ம னேவும்பலத்தினர்
கொஞ்சிமும்பிரக லாதனன்கோபத்தை
அஞ்சலோடு சுஷ்மித்திமன்பனாய்க்
கொஞ்சுகிர சிங்கனைக்கொண்டாடினர்.

பிரமதேவன் பிரார்த்தனையினுலே ஏவப்பட்டபிரகலாதனனுனவன் கோபத்தை சுஷ்மிக்கிறவனாய் மிகவும் பயங்கரமான நரசிங்கனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினுனென்று சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தம்நரத்தனரே! இந்தப்பிரகாரம் பிரம்மருத்திரப் பிரமுகாளான தேவர்கள் முதலான சமஸ்தமானபேரும் கோபாவேஸத்தோடுகூடி கிட்டி அண்டக்கூடாதவரான நரசிங்கனைக் கிட்டிகைக்குச் சத்தியில்லாதவர்களானார்கள் சாட்சாத் ஸ்ரீதேவியானவன் தேவதைகளினால் பிரார்த்தித்து அனுப்பப்பட்டவளாய் அந்தமகா அற்புத ரூபத்தைப் பார்த்து முன்னொருக்காலும் பார்க்கப்படாமலும் கேழ்க்கப்படாமலுமிருக்கிற பயங்கரரூபமானையினுலே

சங்கையையுடையவளாய் கிட்டநெருங்க மாட்டாமற்போனான் அப்போது பிரம்மதேவனுனவன் சமீபத்திராநின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து வராய் குழந்தாய்! உன் தகப்பனான இரணியன்பொருட்டு கோபத்தையடைந்த ஜகநாதரான ஸ்வாமியைக் கிட்டி சுஷ்மைகொள்ளென்று அனுப்பிவைத்தான் மகாபாகவதனான அந்தப்பிரகலாதனன் அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கே கரித்து மெள்ள அந்த நரசிங்கமூர்த்தியன்டைக்குப்போய் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு சாஷ்டாங்கமாகப் பிரணாமம் பண்ணினான் பகவானுவர் கிருபாபரிபூரணராய் தம்முடைய பாதாரவிர்த்தங்களில் பிரணாமம்பண்ணிந் அசுரபாலனான பிரகலாதனை யெடுத்துத் தம்முடைய அஸ்தத்தைய அவனுடைய சிரசிலே வைத்தார் பிரகலாதனனுனவன் பகவானுடைய கரஸ்பரிசத்தினுலே சகலசபங்களையும் பெற்றவனாய் அந்த ஸ்வாமியினுடைய பாதபத்மத்தை இருதயத்தில் தரித்தவனாய் ஏகாக்கிரமானமனதிலேயும் பிரீதியிலேயும் தழைத்தழைத்த வாக்கினுலேயும் அந்தநரசிங்கபகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

சத்துவகுணப் பிரதானமான புத்தியையுடைய வர்களான பிரம்மா முதலான தேவகணங்களும், முனிகளும், கியானிகளும் யாதொருபகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகைக்குச் சமர்த்தானன்றிப் போனார்களே அப்படிப்பட்ட பகவான் உக்கிரமான அசுர சாதியையுடைய என்னுலே எப்படி சந்தோஷிக்கப்படுவார். ஆனாலும் தனம், குலம், ரூபம், தபசு, சாஸ்திரக்கியானம், இந்திரிய நிக்கிரகம், காந்தி, பிரதாபம், பிரக்கியாதி, அஷ்டாங்க யோக மிதுகளெல்லாம் அந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஆராதனத்தின்பொருட்டு சாதனங்களாக மாட்டாதுகொண்டு எண்ணுகிறேன் அந்தப்பகவானுனவர் கஜேந்திரனது பக்தி ஒன்றினாலேயே சந்தோஷத்தையடைந்தார். ஆகையினுலே அந்தப் பத்ம நரபனுடைய பாதாரவிர்த்தத்தில் பக்தியில்லாத பிரம்மணனைக் காட்டிலும் பக்தியுடைய சண்டாளனைச் சிரேஷ்டனாக எண்ணுகிறேன் விஷ்ணுபக்தனாயிருக்கிற சண்டாளனுனவன் சகல குலத்தையும் பாவனமாகப் பண்ணுகிறான். பிரம்மணனோ வென்றால் தன்னையும் பரிசுத்தம் பண்ணிக் கொள்ளமாட்டான் இந்தப் பகவானுனவர் அக்கியானிகளான இந்த ஜன்மத்தில் நின்றும் பூஜையை அபேட்சிக்கிறதில்லை ஆனாலும் கிருபாநுவாகையால் நான் நிக்கிருஷ்ணனாயிருந்தாலும் சங்கையில்லாதவனாய் ஈஸ்வரனுடைய மகிமையை என்முத்தி எவ்வளவோ அவ்வளவுஸ்தோத்திரம்பண்ணுகிறேன்வாரீர் ஈசனே பயப்படாநின்ற பிரம்மாமுதலான பேரும் சிரத்தையினாலேயே சத்வமூர்த்தியான உம்முடைய பத்தாளாயிருக்கிறார்கள் அசுரராயிருக்கிற நாகங்கள் வயிரபாவதத்தினுலே பக்தியுடையவா என்று ஆகையால் இந்தக்கோபம் உண்டாச்சதோ அந்த இரணியாசுரன் உம்மாலே சங்காரம் பண்ணப்பட்டான் பராநுக்குப் உபத்திரவத்தைப் பண்ணுகின்ற தேன், பாம்பு இது முதலான துஷ்ட ஜாதிகளுடைய வதத்தினுலே சத்புருஷனும் சந்தோஷிப்பார்களல்லவா சமஸ்தமானலோகங்களும் இரணியவதத்தினுலே சகத்தையடைந்த

வர்களாய் உம்முடைய கோப நிவர்த்தியை அபேட்சித்திருக்கின்றார்கள் வாரீர் நரசிங்கரே! பயங்கரமான முகம் நாக்கு சூரியனை யொத்த நேத்திரங்கள் உக் கிரதந்தங்கள் இதுகளையுடையதாயும் குடலாகிற மாலையோடு கூடினதாயும் சத்துருவைப் பிளவாற்றி நகங்களை யுடையதாயிருக்கிற உம்மிடருபத்தில் நின்றும் நான் பம்பப்படவில்லை வாரீர் தீனவற்சலரே! சம்சார சாகரதுக்கத்தி னின்றும் நான்மிகவும் பயப்படுகிறேன்.

வாரீர் மங்களமூர்த்தியே! யாதொரு காரணத்தினாலே இஷ்டவஸ்து வியோசத்தினாலேயும் அனிக்ட வஸ்துவினுடைய கூட்டுறவினுலேயும் உண் டாகா நின்ற சோக்கனியினாலே சகலமான யோனிகளிலேயும் தகிக்கப்படுகி றேன் சோடச விகாரங்களாகிற அறங்களுடனே கூடின இந்தச் சம்சாரசா கரத்திலே அக்கியானத்தினால் தள்ளப்பட்டும் பீடிக்கப்பட்டும் பிரபன்னனாயு மிருக்கிற என்னை உத்தாரணம் பண்ணி உம்முடைய சமீபத்தை அடையும் படிச்செய்யும் இந்தச்சரீரிகளுடைய போகத்தையும் சம்பத்துகளையும் பிரம் மாவினுடைய போசமுதலாக சகல இந்திரியங்களினாலே அனுபவிக்கத்தக்க தாயிருக்கிற விபவத்தையும் அறியாநின்ற நான் காலஸ்வரூபமாயிருக்கிற உம் முடைய மகாசக்தியினாலே துவம்சிக்கப்பட்ட அணிமாதி அஷ்ட அயிஸ்வரி யங்களையும் கோறவில்லை ஆகையால் என்னை உம்முடைய பிரத்தியாக்ஷான நித் தியமுத்தானுடைய பரிசுத்தை அடையச்செய்யும்.

வாரீர் முகுந்தனே! ரஜோகுணத்தினாலேயும் தமோகுணத்தினாலேயும் மிஞ்சியிருக்கிற இந்த அசுரகுலத்திற் பிறந்த நான் உம்மை இவ்வளவு அவ் வளவென்று சொல்லக்கூடாத கிருபையை அடைகுவினோ பிரம்மாருத்திரன் லட்சுமிமுதலானபேருக்கும் துர்லபமாயும் தமோகுணத்தினாலேயும் மிஞ்சி யிருக்கிற பத்மம்போலே சகலசந்தாப ஹரமாயுமிருக்கிற யாதொரு உம்மு டைய கரப்பிரசாதம் என்னுடைய சிரசிலே கிருபையினாலே வைக்கப்பட்ட தல்லவா இந்தப்பிரம்மாதிகள் உத்தமான் இந்த அரண் நீச்சன் என்கிற வித் தியாசமானது அந்தராத்மாவாயும் சுகுந்தாயுமிருக்கிற உமக்கிருக்கவேயில்லை எப்படியானால் கற்பகவிருட்சமானது தன்னை உபாசியாநின்றபேருக்கு சங்கல் பாணுகுணமாகப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றதுபோலப் புருஷனுடைய வுபாசனை யினால் உம்முடைய பிரசாத முண்டாகின்றது அதினாலேயும் இச்சானுகுண் மாகத் தர்மாதிகளுடைய ஆவிர்ப்பாகமுண்டாகின்றது உம்முடைய பிரசாதத் திலே உத்தமனென்றும் அதமனென்றும் காரணமன்று ஆகையினால் சம்சார மாகிற பாழுங்கிணற்றிலே விழுந்திராநின்ற என்னை தேவரிஷியான நாரதரா லே பகவத்தாசனாகப்பண்ணி அனுக்கிரகிக்கப்படாநின்ற மிருக்கிற நானும்மு டைய பத்தாளின் சேவையை எப்படிவிடுவேன்.

இந்த ஜகத்துக்கு ஆதியிலேயும் அந்தத்திலேயும் வேறுபட்டவராயிருந்து மத்தியத்திலேயும் நீரேயிருக்கிறீர் இந்தக் குணப்பிரவாகரூபமான ஜகத்தை உம்முடையமாயையினாலே சிருஷ்டித்து அந்த ஜகத்திலே அனுப்பிரவேசித்

தவராய் அந்தக்குணங்களினால் இரக்ஷிக்கிறவர்போலவும் அறியப்படுகிறீர் பிரளயகாலத்திலே சேஷசயனத்தில் நின்றும் யோகநித்திரையில் நின்றும் ஒழிந்தவராய் உம்முடைய நாயியினின்றும் இந்தலோகபத்மமானது உம் டமித்திலேயே அப்பிரகாசமாயிருந்துகொண்டு அநிருட்சமமான ஆலம்விரை யினின்றும் வடவிருட்சம்போலே உண்டாகிறது அந்த லோகபத்மத்திலே பிறந்த பிரம்மாவானவர் தனக்குப் பிறப்பிடமான பத்மத்தைக்காட்டிலும் வே றென்றைக் காணாதவராய் தன்னிடத்திலே வியாபித்துக் கொண்டிருக்கை யில் தனக்கு ஜனகராயிருக்கிற வம்மை தனக்கு வெளியிலே தேடாநின்ற கொண்டு அந்த ஜலத்தில் அநேக சம்வச்சரமுழுகினவனாய் உம்மை யடையா மற்போனான் இது யுத்தமே முனையுண்டானபிறகு புருஷனுனவன் அதற்குள் வியாபியாநின்றவித்தை முனைக்கு வெளியில்வேறாக எப்படிக்கான மாட்டுவான்.

வாரீர் ஈசனே! அந்தப் பிரம்மாவானவன் மிகவும் ஆச்சரியத்துடனே கூடினவனாய்திரும்பவும் லோகதர்மத்தையடைந்தவனாய் உக்கிரமான தபசி னாலே வெளுகாலத்துக்குமேல் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவனாய் பஞ்சபூதேந்திரிய மனோரூபமான தன்னுடைய சரீரத்தில் பூமியில் கந்தத் தைப்போல அநிருட்சமமாக எங்கும் வியாபித்திருக்கிற அபரிமிதங்களான முகங்கள்,பாதங்கள், சிரசுக்கள், துடைகள், நாசிகன்னங்கள், ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள் இதுகளினாலே சத்துவமூர்த்தியாய் பிரபஞ்சமாகக் காணப்படா நின்ற பாதாதி அவயவங்களையுடைய உம்மைப்பார்த்து சந்தோஷத்தை யடைந்தான் அந்தப் பிரம்மதேவனுக்கு நீர் அயக்கீர்வ மூர்த்தியாய்ப் பரியா நின்றுகொண்டு வேதத்தை அபகரியாநின்றும் மகாபலசாலிகளாயும் ரஜஸ் தமோகுணமயானா யிருக்கிற மதுகயிடபாளென்கிற ராக்ஷசனை சங்கரித்து வேதங்களையுபதேசித்திர் சுத்தசத்துவத்தை உம்முடைய இஷ்ட சரீரமாகச் சொல்லுவார்களல்லவா தேவநிரியக்கு மனுஷிபரிவிபாதி அவதாரங்களினாலே லோகங்களைப்பாலனம் பண்ணி ஜகத்துக்கு விரோதியான பேர்களைச்சங்கரிக் கிறீர்.

வாரீர் சம்சாரநதிக்கு அக்கரையிலிருக்கிறவரே! அகோஷ்டப்படுகிற என்னை கிருபைபண்ணி இப்போது அந்த சம்சாரமாகிற நதியினின்றும் கரை ஏறும்படிசெய்து ரக்ஷிக்கக்கடவீர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய வற்பத்தி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்குக் காரணமான உமக்கு இந்த சம்சாரமாகிற நதி யிலே முழுகியிருக்கிற பேரைக் கரையேறும்படிச் செய்வதில் என்னபிரயாசம் மூடர்களிடங்களில்லவா மகத்துக்கள் அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டியது எல் லாரையும் விட்டு என்னை மாத்திரம் இந்தச் சம்சாரநதியினின்றும் கறை யேறச் செய்வீராகில் உம்முடைய பத்தாளான இஷ்ட ஜனங்களைச் சேவியா னின்ற எங்களுக்கு அந்த உத்தாரணத்தினாலே என்ன பிரயோசனம் சிருஷ்டி யாதி லீலையையுடையவரே! மனனசீலாளான ரிஷிகளோவென்றால் மோட் சத்தை இச்சித்தவர்களாய் நிற்சனமான வனத்திலே விரதத்தையுடையவர்க ளாய் தபச பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அவ்வளவே பொழிய வேறொரு பிரயோஜனத்திலே அபேட்சை யுடையவர்களன்று தீனான இந்தச் சமுசா

ரிகளைவிட்டு நானொருவனுமே முத்தியைக்கொருகிறவனல்ல இந்தச்சமுசாரத் திலேயுமுள்ள பிறாணிகளுக்கு உம்மைத்தவிர வேறொரு ரகசங்களைப்பார்க்க வில்லை மைதுனமுதலான கிரகஸ்தாளுடைய சவுக்கியம் மிகவும் அற்பமாயி ருக்கிறது கைகளுடைய தினவினலே யுண்டாயிருக்கிற விஷய இச்சையை யுடையவர்களான சம்சாரிகள் வெகுதுக்கத்தை யடைந்தவர்களாயிருந்தா லும் அந்த மைதுனசுகத்திலே திருப்தி அடைகிறதில்லை திரையிருக்கிற புரு ஷன் தானே உம்முடைய பிரசாதத்தினாலே தினவைப்போல மன்மதபீடை யையும் சகிக்கிறான்.

இந்தப் பிரகாரம் பத்தனுன பிரகலாதனனுடைய பத்தியினாலே வர்ணிக் கப்பட்ட குணங்களை யுடையவராயும் வேயகுணஞ்ஞியராயுமிருக்கிற பக்தவற் சலனுன பகவான் கொபத்தை யடைக்கினவராய் பிரணமம்பண்ணுனின்ற பிர கலாதனைப்பார்த்து சந்துஷ்டனும் ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார் வாராய் பிர கலாதனனே ! அசுரோத்தமனே ! உனக்கு மிகவும் மங்களமுண்டாகக்கடவது வேண்டிய வரத்தைக்கேள் நான் ஆசிரதாளுடைய அபிஷ்டங்களைப் பூர்த்தி செய்கிறவனாக விருக்கிறேன் என்னைச் சந்தோஷியாதவனுக்கு என்னுடைய தரிசனம் கிடைக்கத்தக்கதன்று வாராய்பாலனே ! இந்தப் பிரகாரம் நானுவித காமலோபங்களினாலே அடைவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அசுரோத்தமனுன பிரகலாதனன் பகவானிடத்தில் ஏகார்த்தபக்தனாகையால் வேறொருபலத்தைக் கோறாமலிருந்தான்.

ப த் த ர வ து அ த் தி ய ர ய ம்.

கலி விநீதம்.

கரியைக்காதோர் பிரகலாதனைக்காத்து
அருமையாயந்தர்த் தானமடைகையில்
விரியுங்காதைப்பிற சங்கத்தால்விஷ்ணுவும்
அரனிடத்தி லனுக்கிரகஞ்சொல்லினார்.

ஸ்ரீஹரியானவர் பத்தனுன பிரகலாதனை அனுக்கிரகித்து அந்தரத்தா னத்தையடைகையில் கதாப்பிரசங்கத்தினால் ஸ்ரீஹரியானவர் ருத்ரனிடத் திலே பண்ணப்பட்ட அனுக்கிரகம் சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் தர்மராஜனே ! அந்தப்பாலனுன பிரகலாதனனுனவன் அந்தவரங் களையெல்லாம் பத்தியோகத்துக்கு விகாதமாக எண்ணினவனுய் பகவானைக் குறித்துச் சிரிப்புடனே ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான் வாரீர் நரசிங்கனே ! சுபாவமான கர்மங்களிலே ஆசக்தியையுடையவனுன என்னை நானுவிதங்க ளானவரங்களாலே ஆசையை யுண்டாக்கவேண்டாம் நிர்வேதத்தை யடைந்த

வனாயும் விஷயசங்கத்தில் நின்றும் பயந்தவனுயுமிருக்கிற நான் மோகத்தை அபேட்சித்தவனாய் உம்மைச்சரணமாக வடைந்தேன் நீர் பக்தனுடைய உட் சணத்தை யறியவேனுமென்று இச்சையையுடையவராய் பக்தனைச் சமுசார மூலங்களாயும் இருதயபந்தங்களாய் மிருக்கிற சப்தாதிவிஷயங்களிலே ஏவு கிறீர் வாரீர் புருஷசிரேஷ்டரே ! நீர் எனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கொடுக் கிறவரேயாகில் அந்தச் சப்தாதிவிஷய கர்மங்கள் என்னுடைய இருதயத்திலே உண்டாகாமலிருக்க வேனுமென்கிற இந்தவரத்தையே உம்மிடத்தினின்று வரியாளிற்கிறேனென்று சொல்லாநின்ற பிரகலாதனைப்பார்த்து பகவான் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

என்னுடைய ஏகார்த்த பக்தாளான உன்னைப்போலொத்த பாகவதர்கள் என்னிடத்தில் நின்றும் இந்த லோகார்த்தரத்திலே அனுபவிக்கத்தக்கதான பலன்களைக் கோருகிறவர்களில்லை ஆனால் இந்த மர்வந்தர காலமட்டுக்கும் இந்த லோகத்திலே தயித்தியேஸ்வரர்களுடைய போசங்களை யெல்லாம் நீ அனுபவித்துக்கொண்டு நியந்தாவாயிருக்கிற என்னை எப்போதும் உன்னு டைய இருதயத்திலேவைத்து ஆராதிக்கக்கடவாய் உன்னாலே கானம் பண் ணப்பட்ட இந்தஸ்தோத்திரத்தை எந்தப் புருஷன் உன்னையும் என்னையும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு திரிகாலங்களில் கீர்த்திக்கிறானோ அவன் கர்மபந்தத்தில் நின்றுவிடப்பட்டு முத்தனுவானென்று சொல்லுகின்ற பகவானைப்பார்த்துப் பிரகலாதனன் சொல்லுகிறான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாரீர் மகேஸ்வரனே ! உம்மிடத்தில் அற்பனுன நான் ஒருயரங்கேட்கி றேன் அதென்னவென்றால் என்னுடைய பிதாவான இரணியனுனவன் உம் முடைய தேஜசை அறியாதவனுய் மிகவுங் குருமரான மனதையுடையவனுய் தன்னுடைய பிரதாவைக்கொன்றிரென்று அசத்தான புத்தியுடனே கூடின வனுய் உம்முடைய பக்தனுன என்னிடத்திலேயும் துரோகத்தைப்பண்ணியும் சர்வலோக குருவாயும் சிருஷ்டிஸ்திதி சங்கரகர்த்தாவான உம்மை நிந்தித் தான் வாரீர் தீனவற்சலனே ! என்னுடையபிதாவானவன் சார்த்தமான உம் முடைய திருஷ்டியினாலே கடாட்சிக்கப்பட்டு பரிசுத்தனுய் தாண்டக்கடாத தாயும் கரையிலலாமலுமிருக்கிற அந்தப் பாபராசியில் நின்றும் பரிசுத்தனாகக் கடவனென்று பிரார்த்தியானின்ற பிரகலாதனைப் பார்த்து ஸ்ரீஹரியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

வாராய் குலசாரனே ! யாதொருகாரணத்தாலே லோகங்களை யெல்லாம் பாலனம் பண்ணுகின்ற நீ இந்த இரணியாசுரனுடைய கிரகத்திலே பிறந்தா யோ அதுகாரணத்தாலே என்னுடைய பிதாவான இரணியனுனவன் இருபத் தொரு தலைமுறைமையாக பிதிர்க்களுடனேகூட பரிசுத்தனுன எந்தவம்சத்

திலே நம்முடைய பக்தாள் பிறக்கிறார்களோ அந்தக் குலங்கள் மகாபாபிஷ்டங்களாயிருந்தாலும் பரிசுத்தமாகின்றது. வாராய் பிரகலாதனனே! என்னுடைய தேகஸ்பரிசுத்தாலே சர்வப் பிரகாரத்தினாலேயும் பரிசுத்தமான உன்னுடைய பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதகாரியங்களைச் செய்யக் கடவீர் சுபுத்திரனையுடைய இந்த இரணிகசிபுவானவன் உத்தமலோகத்தை யடையப்போகிறான். வாராய் குழந்தாய்! பிதாவினுடைய சிங்காதனத்தில் ஏறியிருக்கக்கடவாயென்று பகவான் சொன்னபடிக்கே பிரகலாதனனுந்தகப் பனுக்குச் செய்யவேண்டிய புத்திரகிருத்தியங்களைச் செய்து பிரம்மமேனோத்தமர்களாலே பட்டாபிஷேகமும் பண்ணப்பட்டவனாய் சத்தருருனியமான இராச்சியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

பிரம்மதேவருடைய வாக்கியம்.

பிரம்மதேவனும் தேவதைகளோடு சூழப்பட்டவனாய் பிரசன்ன முகரான நரசிங்கதேவரைப்பார்த்து ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறார். வாரீர் தேவதேவனே! பாபியாயும் லோகத்தைப் பிடியாநின்றாயிருக்கிற இந்த அசுரனானவன் தெய்வாதீனமாக உம்மாலே சங்கரிக்கப்பட்டான் அந்த அசுரன் என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது களினாலே மரணமில்லாமல் என்னிடத்தில் நின்றும் வரம்பெற்றவனாய் தபோயோகபலத்தினால் கர்வியாய் சமஸ்தமான தர்மங்களை யும் நாசம்பண்ணின அந்த அசுரனானவன் உம்மாலே சங்கரிக்கப்பட்டான். இந்த இரணியனுடைய புத்திரனாயும் மகாபாகவதனாயுமிருக்கிற பிரகலாதனன் தெய்வாதீனமாக மிருத்தியுமுகத்தில் நின்றும் உம்மாலே விடுவிக்கப்பட்டானென்று சொல்லுகின்ற பிரம்மாவைப் பார்த்து ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீபகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் சதுர்முகனே! இப்படிப்பட்டவரம் இனிமேல் அசுரர்களுக்கு உன்னாலே கொடுக்கத் தக்கதன்று. குருரமான சபாவத்தையுடைய பேர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட வரங்கொடுக்கிறது பாம்புக்குப் பால் புகட்டி வளர்ப்பதுபோலாகுமென்று ஸ்ரீஹரியானவர்சொல்லி பிரம்மாவினால் பூசிக்கப்பட்ட வராய் சர்வபூதங்களுக்குக் காணப்படாதவராய் அந்தர்த்தானமானார். பிற்பாடு பிரகலாதனனானவன் பிரம்மதேவனையும் ருத்திரனையும் பிரஜாபதிகளையும் தேவர்களையும் பகவதங்கிசமான இவர்களைப்பார்த்துக் கிரகினாலே வந்தனம் பண்ணினான் பிரம்மதேவன் சுக்கிராசாரியர் முதலான நிஷிகளுடனே கூட பிரகலாதனைத் தயித்தியதானவர்களுக்குப் பதியாகப்பண்ணி பிரம்மா முதலான தேவர்களெல்லாம் ஆசீர்வசனஞ்செய்து சந்தோஷித்து அவனாலே பூசிக்கப்பட்டவர்களாய்த் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களை யடைந்தார்கள் இந்தப் பிரகாரம் விஷ்ணுபாரிஷதர்களான ஜயவிஜயாள் பிரம்மணசாபத்தாலே திதிக்குப் புத்திரர்களாகப் பிறந்தவர்களாய் வயிரவபாவத்தினால் மனதிலேயே விராநின்ற ஸ்ரீஹரியினாலே சங்கரிக்கப்பட்டார்கள் திரும்பவும்

அந்த ஜயவிஜயாள் கும்பகர்னனாகவும் இராவணனாகவும் பிறந்த ஸ்ரீராமருடைய பலபராக்கிரம பாணங்களினாலே விழுந்தவர்களாய் ஸ்ரீராமனையே நினைத்துக்கொண்டு தேகத்தை விட்டார்கள். பிற்பாடு அவர்களே சிசுபால தந்தவக்கிராளாகப் பிறந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாலே சங்கரிக்கப்பட்டவர்களாய் அவருடைய சாயுச்சியத்தை யடைந்தார்கள்.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மநந்தனரே! உம்மாலே எது கேழ்க்கப்பட்டதோ அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் வயிரியான சிசுபாலனுடைய சாயுச்சியமானது நம்மாலே உமக்குச் சொல்லப்பட்டது மகானுபாவர்களான நிஷிகள் பரப்பிரம்மருபமான ஸ்ரீபகவான் மனுஷியருபியா யின்கேபிரத்தியக்ஷமாக வாசம்பண்ணுகிற ரென்று உங்களுடைய கிரகத்தைக்குறித்து நாலுதிக்கிலேயு மிருந்து சாதுக்கள் வருகிறார்கள் அப்படிப்பட்ட நீங்களே இந்தப் பூலோகத்திலே மகாபாக்கியத்தைப் பண்ணினபேர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் உங்களுக்குப்பிரியராயும் குருவாயுமிருக்கிறார் இந்தப் பகவானை ஆதிபுருஷனானவர் பூர்வத்தில் மகாமாயாவிமானமயனாலே போக்கடிக்கப்பட்ட ருத்திரனுடைய எஸஸைத் திரும்பவும் விஸ்தரிப்பித்தாரென்று சொல்லுகின்ற நாரதமகாரிஷியைப் பார்த்துத் தர்மராஜா சொல்லுகின்றார்.

தருமபுத்திரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாரிஷியே! ஜகதீசனான ருத்திரனுடைய கீர்த்தியை மயன் எந்தக் காரியத்தினாலே போக்கடித்தான் அந்தங்கீர்த்தி ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாலே திரும்பவும் எப்படி விஸ்தரிக்கப்பட்டது அதையெனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்கின்ற தர்மபுத்திரனைப்பார்த்து நாரதமகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் உதிஷ்டிரனே! யுத்தத்திலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாலே விருத்தியை யடைவிக்கப்பட்ட தேவதைகளினால் சயிக்கப்படாநின்ற அசுரன் மாயாவி களுக்கெல்லாம் பரமகுருவான மயனைச் சரணமடைந்தார்கள் சிருஷ்டியில் சமர்த்தனான அந்தமயனானவன் ஒருத்தராலேயுங் காணக்கூடாத போக்குவரையையுடையதுகளாயும் இன்னபடியென்று எண்ணக்கூடாத உபகரணங்களை யுடையதுகளாயுமிருக்கிற மூன்றுபட்டணங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களுக்கு கொடுத்தான் அசுரசேனாபதிகள் பூர்வவயிரத்தை நினைத்துக்கொண்டு அந்தத்திரிபுரங்களோடு கூட கண்ணுக்குக் காணப்படாமலிருந்துகொண்டு லோகபாலாளோடு கடன மூன்றுலோகங்களையும் பிடித்தார்கள் பிற்பாடு மூன்று லோகங்களும் ஸ்வயரீன அடைந்து வணங்கிச்சொல்லுகின்றார்கள்.

வாரீர் தேவனே! உம்முடையவர்களாயும் திரிபுரவாசிகளான அசுரர்களே பிடிக்கப்பட்டுமிருக்கிற எங்களை யெல்லாம் ரக்ஷியுமென்று சொன்னார்கள் இந்தப் பிரகாரம் லோகங்களாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டு பகவானாயும் சங்கர கர்த்தாவாயுமிருக்கிற ருத்திரனுனவன் தேவதைகளைப்பார்த்து பயப்படாதீர் களென்று சொல்லி அனுக்கிரசித்தவராய்த் தனுசிலே சரத்தை சந்தானம் பண்ணி அபிமந்திரித்துத் திரிபுரங்கள்மேலே விட்டார் அந்தச்சரத்தில் நின் றும் சிலபாணங்களினாலே திரிபுரங்கள் காணப்படாமற்போச்சுது திரிபுரவாசி ளான அந்த அசுரர்களெல்லாரும் அந்தப் பாணங்களினாலே ஸ்பரிசிக்கப் பட்டு விழுந்திறந்தார்கள் மகாயோகியான அந்த மயனுனவன் அவர்களைக் கொண்டு தன்னாலே நிர்மிக்கப்பட்ட அமிர்தரசத்தை யுடையதாயிருக்கிற கூபத்திலே போட்டுவைத்தான் அந்த அசுரர்கள் சித்தாமிர்த சத்தினால் ஸ்பரி சிக்கப்பட்டு வச்சிரம் போலே திடகாந்திரர்களாயும் மேகத்தைப்பிளவாநின்ற இடிநெருப்புக்கள்போல எழும்பினார்கள் அப்படி எழும்பியவர்களைப் பார்த்து விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந் தின்ற ரிஷபத்துவசனைப் பார்த்து விஷ்ணுவான வர் ஒரு உபாயத்தைப் பண்ணினார் அதெப்படியென்றால் அப்போது பிரம்ம தேவன் கன்றாகவும் தான் பசுவாகவும் ரூபத்தை தரித்தவராய் மத்தியான காலத்தில் திரிபுரப்பட்டணத்திற் பிரவேசித்து ரசகூபத்திலேயிருக்கிற அமிர் தத்தைச் சேஷமில்லாமல் பானம் பண்ணினார் அந்த அசுரர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் மேகத்தை யடைந்தவர்களாய் பசுரூபமான அந்த விஷ்ணு வை நிஷேதியாமலிருந்தார்கள் அதையறிந்து மாயாவிபான மயனுனவன் விய சனமில்லாதவனாய் தெய்வகதையையும் ஸ்மரித்தவனாய் அந்த அமிர்த கூபத்தை ரட்சியா நின்ற பேர்களைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்த லோகத்தில் தனக்கும் அன்னியனுக்கும் தெய்வத்தினாலே கற்பிக் கப்பட்டிருக்கிறதைப் போக்கடிக்குகைக்கு எவன்தான் இச்சிப்பெனென்று சொன்னான் பிற்பாடு ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுனவர் தம்முடைய சக்தியினாலே ருத்திரனுக்கு ரதம், சாரதி, குதிரைகள், தனுசு, சரம், இவைமுதலான யுத்த சாதனத்தைச் சிருஷ்டித்துக்கொடுக்க இதுகளைக்கொண்டு ருத்திரனுனவன் யுத்தசன்னாகத்தையுடையவனாய் பகவானுடைய தேஜசினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்ட வனாய் அபிசித்தென்றிற முகூர்த்தத்திலே பேதிக்கக்கூடாத திரிபுரங்களைத் தகித்தான் அப்போது ஆகாசத்திலே துந்துபிவாத்தியம் முழங்கினதுகள் தே வர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள் இந்தப் பிரகாரம் திரிபுரார்த்தகனுனவர் திரிபுரங்களைத் தகித்துபிரம்மாதிகளினாலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட வராய் தம்முடைய ஸ்தானத்தையடைந்தார் ஸ்ரீஹரியினுடைய லோகபால னங்களாயிருக்கிற வீரியங்களானது ரிஷிகளினால் கான்மபண்ணப்பட்டு மிருக் கிறதாகளென்று நாரதமகாரிஷியானவர் சொன்னார்.

ப தி னோ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

கலி விருத்தம்.

அரிபஸ்திரிகட்கு மந்தனர்தங்கட்கும்
தருமசாதா ரணமார்தர்மங்களும்த
ஒருமைமுக்கிய முள்ள துமின்மையும்
தெரியவேதர்ம முஞ்சாற்றுவாமரோ.

பிரம்மணுதிவ்ரனங்களுக்கும் ஸ்திரிகளுக்கும் சாதாரணமான தர்மங் களுஞ் அதில் முக்கியமாயும் அமுக்கியமாயுமிருக்கிற தர்மங்களுஞ் சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்தே! தர்மபுத்திரரானவர் மகாத்து மாக்களுக்கெல்லாம் அக்கிற கண்ணியராயும் பகவானிடத்திலேயே மனதையுடையவராயு மிருக் கிற அந்தத் தயித்தியபதியான பிரகலாதனனுடைய சத்புருஷகோஷ்டியில் கொண்டாடப்பட்ட சரித்திரத்தைக்கேட்டு சந்துஷ்டனாய் திரும்பவும் பிரம்ம குமாரரான நாரதமகாரிஷியைப் பிரஸ்னம் பண்ணிச்சொல்லுகிறார்.

வாரீர் கியானசக்தி முதலானகுணங்களையுடைய நாரதமகாரிஷியே! எந்த தர்மத்தினால் புருஷன் கியான பக்திகளை அடைகுவானோ அப்படிப்பட்ட வர் னுகிரம ஆசாரங்களோடு கூடினதாயும் அனுதியாயு மிருக்கிற விசேஷ தர் மத்தைக் கேட்பதற்கு இச்சிக்கிறேன். உம்மைப்போலொத்த பிரம்மணுள் கிரேஷ்டமாயும் ரகசியமாயுமிருக்கிற தர்மத்தை அறிவார்கள். இதரளப்படி யறியமாட்டார்களென்று கேளாநின்ற தருமபுத்திரரைப் பார்த்து நாரதமகா ரிஷி! சொல்லுகின்றார்.

நாரதமகாரிஷி வாக்கியம்.

வாராய் தருமபுத்திர மகாராஜனே! வர்ணசிரம தர்மங்களுக்கு உன்னாலே கேழ்க்கப்பட்ட அனுதியான தர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன் யாதொரு பகவான் தம்முடைய அமிசத்தினால் தர்மத்துக்கு தக்ஷகுமாரனிடத்தில் அவதரித்தவ ராய் பதரிகாசிரமத்தில் தபசுபண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் அந்தப் பகவானைப் பிரணமம் பண்ணி மனுஷியானுக் செல்லாஞ் சாதாரணமான தர்மங்களைச் சொல்லுகிறோம் கேளும் சத்தியமும், தயையும், ஏகாதசியில், உபவாசமும், சவுசமும், சூஷமையும், யுக்தாயுக்த விவேகமும், மனோசிக்கிரகமும், பராகிந்தி ரிய நிக்கிரகமும், அயிம்சையும், பிரமசரியமும், தானமும், குருவினையுபதே சிக்கப்பட்டமந்திரஜபமும், மனோவாக்குக்காயங்கள் ஒருவழிப்பட்டிருக்கின்ற உள்ளத்தைக்கொண்டு சந்தோஷமாயிருக்கையும், கிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய

சிரவணமும், நிர்த்தனமும், சேவையும் இதுமுதலான மூப்பது தர்மங்களும் பிராம்மணாதி நாலுவர்னங்களுக்குஞ் சாதாரணமான தர்மங்கள். பிராம்மண லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறேன் பிரம்மதேவன் எவனைப் பிராம்மணனாகச் சொன்னானோ கற்பாதானமுதலான சமஸ்காரங்களுடனே கூடிக்கொண்டிருக் கிற பிராம்மணனவன் எகியம், அத்தியயனம், தானம், பிரமசரியாதி, ஆசிர மங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கிரியைகள் இவைகள் விசுத்தமான குலத்தி னாலேயும் ஆசாரத்தினாலேயும் சத்தர்களான பிரம்ம ஸூத்திரிய வைசியர்களுக் குத் தர்மமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென தான் யாகம் பண்ணுகிறதும், ஒரு வனுக்கு யாகம் பண்ணி வைக்கிறதும், தான் அத்தியயனம் பண்ணுகிறதும், ஒருவனுக்குச் சொல்லுகிறதும், தான் தானங்கொடுக்கிறதும், தானம் வாங்கு கிறதும், இவை ஆறும் பிராமணனுக்கு விசுத்ததர்மம். ராஜாவுக்கு தானம் வாங்குகிறதென மஹஜாந் தர்மங்களும் பிராமணர்கள் தவிர இதரவர்கன் களிலே கப்பம், தண்டம், உலுப்பைமுதலானதுகளை வாங்குகிறது. விசுத்ததர்ம மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வைசியனுக்கோ வென்றால் நித்தியமாகப் பிராம்மணகுலத்தை அனுவர்த்திக்கிறதும் வியாபாரம் பண்ணுகிறதும் தர்ம மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. குத்திரனுக்கோ வென்றால் மூன்றுவர்கன் களுக்கும் சிசுருஷைபண்ணுகிறதே தர்மமாகின்றது. இனிபிராம்மணனுக்கு நித்தியமாக உபாதானம் பண்ணிக்கொள்ளுகையும் புலத்திலேயும் கடைவீதி யிலேயும் உதிர்த்து போகின்ற தானியாதிகளை பொறுக்கிக் கொள்ளுகையும் விர்த்தியாகும். சவுரியம், வீரியம், தேஜசு, தியாகம், ஆத்மஜயம், ஸுமை பிராம்மணர்களை தேவதயாக எண்ணுகையே ரக்ஷணம். இவையெல்லாம் ராஜதர்மமாகும்.

தேவர்கள் பிராம்மணர்கள் விஷ்ணு பசுக்கள் இவர்களிடத்திலே பக்தி யும் பிராம்மணர் முதலான மூன்றுவர்களையுஞ் சந்தோஷிப்பிக்கையும், வர்த்தகமும், சாமர்த்தியமும், இவைகளெல்லாம் வைசியலட்சணமாகும். வணக்கமும் எஜமானனிடத்திலே சேவிக்கையும், திருடாமலிருக்கையும் சத்தி யமும் கோபிராம்மணர் லக்ஷணமும் குத்திரவர்கன் திற்குத் தர்மமென்றறியத் தக்கது. பதியைதேவதயாக வுடையவர்களான ஸ்திரீகளுக்கும் பதிகரி ருஷையும் பதிக்கு அனுசுலமாயிருக்குகையும் பதியினுடைய பந்துக்களிடங் களிலே அனுவர்த்திக்கையும் நித்தியமாகப்பதியினுடைய நியமத்தை எதிர்த் திருக்குகையும் இந்தப் பிரகாரம் ஸ்திரியானவன் யோக்கியனான புர்த்தாவை அடையக்கடவன். இனிமேல் சங்கரஜாதிகளுடைய தர்மம்சொல்லப்படுகிறது. வண்ணன், சக்கிலி, கைக்கோளன், நட்டுவன், வலைக்காரன், மேதரவன், வேடனென்று ஏழுவகைப்பட்ட அந்தியசாதியாயும் இவர்களுக்கு கீழ்ஜாதி யாகிய சண்டாளன், புலயன், மாதங்கன் முதலான அந்தியசாதிகளாய் இருக் கிற இவர்களுக்குக் குலக்கிரமமாக வாராபின்ற அந்தந்த விர்த்தியே அவரவ ருக்குத் தர்மமாக அறியத்தக்கதென்று வேதாந்தக் கியானிகளினாலே சொல் லப்பட்டிருக்கிறது.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விந்ந்தம்.

பிரமசாரி வானப்பிரஸ்தானிட
தருமமும்பிரம சரியமுதலான
பொருமவாஸ்ரமம் கட்டும்பொதுவான
அறியதர்மம் கருமறைகுவாமரோ.

பிரமசாரி வானப்பிரஸ்தர்களுடைய தர்மமும் பிரமசரிய முதலான நாலு ஆசிரமங்களுக்கும் பொதுவான சில தர்மங்களுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

நாரதருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மபுத்திரமகாராஜனே ! பிரம்மசாரியானவன் குருகுலத்திலே வாசம்பண்ணிக் கொண்டு குருவினிடத்தில் பயபக்தி விசுவாசமுள்ளவனாயும் காயத்திரியை சபியாநின்றிகொண்டு சாயம் பிராதமிரண்டு சந்திகளிலேயும் குரு, சூரியன், அக்கினி, சிரோத்தமரான இவர்களை உபசரிக்கக் கடவன் முந்தி கிருஷ்ணசனம், சடை, தண்டம், கமண்டலம், உபவீதம் இதுகளோடு கையிலே பவுத்திரத்தை யுடையவனாய் சாஸ்திரமாகத் தரிக்கக்கடவன் ஸ்திரீ களிடங்களில் அதிகம் பாஷணத்தைப் பண்ணாமலிருக்கக் கடவன், கிரகஸ் தனுக்கோ வென்றால் ருதுஸ்நானம் பண்ணி யிருக்கிற தன்னுடைய ஸ்திரீ யுடனே ரதியும் மதனும் போலவும் மற்றகாலங்களிலே குருவை அனுவர்த்திக் குகையும் தர்மமாகிறது விரத நிஷ்டாளான சிலபேர்கள் சரீரத்துக்குத் தயில மிடுகை சிரசுக்குத்தயிலமிடுகை உடம்பு பிடித்துக்கொள்ளுகை ஸ்திரீகளைப் பாரக்குகை மாங்கிஷ்டபோஜனம் மதுபானம் கந்தபுஷ்பாதி அலங்காரம் இது களையெல்லாம் விடக்கடவர்கள் இந்தப்பிரகாரம் விரதத்தில் நிஷ்டையை யுடைவனாய் பிரம்மசரியமுதலான நாலு ஆசிரமங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி அந்த ஆசிரமதர்மத்தை ஆசிரியாநிற்கிறவன் வேதாந்தக்கியானியாய்ப் பரப் பிரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனை அடைகுவன்.

வாரீர் தர்மராஜனே ! இனிமேல் வானப்பிரஸ்தனுடைய சில நிய மங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறோம். வானப்பிரஸ்த ஆசிரமநிஷ்டானவன் சீக்கிரமாக ரிஷிலோக மென்னப்பட்ட மகாலோகத்தை யடைகுவனோ அப்படிப்பட்ட நியமங்களையும் சொல்லுகிறேன். வானப்பிரஸ்தன் உழுது விரைக்கப்பட்ட பூமியில் உண்டான பலன்களையும் உழாதபூமியில் தன் னண்டையே உண்டான பலன்களையும் அக்காலத்திலே யுண்டான பலன் களையும் அக்கினிபக்குவமான பதார்த்தத்தையும் விட்டு யோக்கியகாலத்தில் அபக்குவமான கந்தமூலமுதலான வஸ்துவையும் சூரியபக்குவமான பலாதி களையும் பூசிக்கக்கடவன். பனி, காற்று, அக்கினி, மழை, வெப்பியில் இதுகளைச் சுகித்துக்கொண்டு அக்கினி நிமித்தமாகவே பன்னசாலையையாவது கிரிகுகை யாவது ஆஸ்ரயிக்கக்கடவன். தலைமயிர், உடலிலேமயிர், நகங்கள், தாடி, உடம்

பழுக்கு, சடை, சுண்டலம், கிருஷ்ணசனம், தண்டம், மரவுரி இதுகளை யெல்லாம் தரிக்கக்கடவன் இந்தப் பிரகாரம் வானப்பிரஸ்தனானவன். வனத் தில் பனிரண்டு வருஷம், எட்டுவருஷம், நாலுவருஷம், இரண்டுவருஷம், ஒரு வருஷமாகிலும் தபசிலேயுண்டான கஷ்டத்தினால் புத்தியெப்படி நசியாம லிருக்குமோ அப்படி சஞ்சரிக்கக்கடவன் வியாதிகளினாலேயும் சிறையினாலே யும் கர்மானுஷ்டானத்தினாலேயும் கியான அனுஷ்டானத்தினாலேயும் தான் சமர்த்தனாகாமற் போனானெயாகில் உபவாசமுதலான விரதத்தை ஆசரிக்கக் கடவன்.

எப்படி யென்றால் அஷ்டாசனத்தை ஆத்மாசமானோபனம் பண்ணிக் கொண்டு அகங்கார மமகாரங்களை விட்டு பஞ்சபூத சங்காதமான தேகத்தை எதாயோக்கியமாகத் தந்தாமுடைய காரணங்களிலே கூட்டக்கடவன் அநெதப் படி யென்றால் புத்திமானானவன் ஆகாசத்திலே இந்திரியங்களையும், வாயுவினி டத்திலே மூச்சு காதுகளையும், தேஜசிலே தன்னுடைய சரீரத்தினுள்ள பூஷ ணத்தையும், அப்புவினே இரத்தம் சிலேஷம்மம் சுக்கில சுரோணிதங்களினு களையும், மிகுந்த அஸ்திமாங்கிச முதலானதுகளைப் பிரிதிவி தத்துவத்திலேயும், எதில் நின்றும் எது எப்படி பிறந்ததோ அந்தப் பிரகாரமே வயிக்கக்கடவன் இந்தப்பிரகாரம் ஸ்தூலசரீரத்தை நசிப்பித்து விங்கசரீரங்களையும் சொல்லத் தக்க விஷயத்தோடுகூட வாக்கிர்திரியத்தை அக்கினியிலேயும், காரியத்துட னேகூட அஸ்தியிர்திரியத்தை இந்திரனிடத்திலேயும், நடையோடுகூட பாத விர்திரியங்களை விஷ்ணுவினிடத்திலேயும், ரதிக்விடையுடனேகூட உபஸ்த விர்திரியத்தைப் பிரம்மாவினிடத்திலேயும், மலவிசர்க்கத்துடனேகூட பாயு விர்திரியத்தை மிருத்தியுவினிடத்திலேயும் அந்தந்த ஸ்தானங்களை அதிக்ர மல்லாமல் சேர்க்கக்கடவன். சப்தத்துடனேகூடசிரவணவிர்திரியத்தை திக்கு களிலேயும், ஸ்பரிசத்தோடுகூட தொக்கேந்திரியத்தை வாயுவினிடத்திலேயும், ரூபத்தோடுகூட நயனேந்திரியத்தை சூரியனிடத்திலேயும், ரசத்துடனேகூட சிசுமிந்திரியத்தை அப்புனிடத்திலேயும், கந்தத்துடனேகூட கிராணேந்திரி யத்தைப் பூமியிலேயும் சேர்க்கக்கடவன்.

பதின்மூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

எதுமோஷ்சா தனமாமெதிதர்மம்
வேதமாமவ தூதவிர்த்தார்த்தத்தால்
நுதிநெந்த பசித்தியுடையவன்
வாஸதயாமவ ஸ்தையும் வர்னிக்கப்படும்.

மோஷ்சாதகமான எதிதர்மமும் ஒரு அவதூதவிர்த்தார்த்தத்தினாலே தப சில் சித்தியையுடையவனது அவஸ்தையும் வர்னிக்கப்படுகின்றது.

நாரதமகாரிஷி வாக்கியம்.

வாரீர் தருமராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் வானப்பிரஸ்தன் சுதர்மானுஷ்ட ானத்தில் சக்தனாகா விட்டால் முன் சொன்ன பிரகாரத்தினாலே தியானம் பண்ணி உபவாத தீட்சையைப் பண்ணக்கடவன் சுதர்மானுஷ்டானத்தில் சக் தனாகில் முன்சொன்ன பிரகாரமே தியானம் பண்ணி சன்னியசிக்கக் கடவன். இப்படி தியானம் பண்ணி சன்னியசித்து விரக்தனாய் சரீரத்தைக்கொண்டு அஸ்தானமாகிற கிராமத்திலே அந்தராதிரி மாத்திரம் அங்கே வாசம்பண் ணிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கக்கடவன் சந்நியாசியானவன் வஸ்திரத்தைத்தரிபா மல் கவுபினமாதிரித்திரித்தவனாய் ஆபத்திலாத வேஷையிலே தனக்கு அடை யாளமான தண்ட முதலானதைத்தவிர மற்றொன்றைத் தரிக்கக்கடாது. இந்தப் பிரகாரம் எதியானவன் ஆத்மானுபவபரனாய் வேறொரு ஆஸ்ரயமில் லாமல் சர்வப் பிராணிகளுக்கும் சுருந்தாய் நாராயணனையே பிராப்தியாக நிச்சயித்தவனாய் ஒருவனாகவே சஞ்சரிக்கக்கடவன். சாக்கிர அவஸ்தை, சுமுப்தி அவஸ்தை இதுகளுடையசந்தியிலே ஆத்மநிஷ்டனாயிருக்கக்கடவன். நிச்சயமாகவுண்டாகா நின்ற மரணத்தையும், அனித்தியமான பிழைத்திருக் குகையும் இவ்விரண்டையும் சந்தோஷியாமலிருந்துகொண்டு சேவனசாதன மான சிற்பவித்தை முதலானதை விட்டவனாயும் வேதத்தினாலே சங்கை பண்ணுநின்ற தர்க்கங்களை யெல்லாம் விட்டவனாயும் இருக்கக்கடவன் இனி மேல் பரம அங்கிசாளான எதியினுடைய விசேஷதர்மம் சொல்லப்படுகிறது. சார்த்தனாயும் சமசித்தனாயும் மிருக்கிற எதியினுடைய ஆசிரமமானது மிகவும் தர்மத்துக்கு ஏதுவல்லாமை யாகையால் தத்துவக்கியானோதயத்தினுடைய எதியானவன் அந்த ஆசிரமத்தை லோகநியித்தமாகத் தரிக்கவும் விட்டுவிட வுங்கடும் கியானபரிபக்குவத்தையுடைய சந்நியாசியானவன் இதராளாலே அறியப் பாடாத ஜாதியாதி வேஷத்தை யுடையவனாயும் பிரயோசன அபேட்சை யில்லாதவனாயும் உன்மத்தன் போலவும், பாலன் போலவும், பிரம் மானுபவத்திலே கியானனாயிருந்தாலும் ஊமைபோலும் இருந்துகொண்டு மனுஷியான் என்னும் படியாகச் சஞ்சரிக்கக்கடவன் இந்தப்பரம அங்கிச னுடைய சரியையிலே பெரியோர்கள் பிரகலாதனுக்கும் அசமாவிரதநிஷ்ட னானகுரு முனிக்கு சம்வாதரூபமாயும் புராதனமாயும் மிருக்கிற இந்த இதி காசத்தை உதாரணமாகச் சொல்லுவார்கள் அநெதப்படி யென்றால் பகவத் பிரியனான பிரகலாதனனானவன் லோகங்களுடைய நடத்தையை அறியவேணு மென்கிற இச்சையினாலே சிறிதுமந்திரிகளுடனே கூட லோகங்களைச்சங்கரித் துக்கொண்டு சயிலபர்வதத்தினுடைய தாழ்வரையிலே காவேரிக்குச் சமீப மான பூப்பிரதேசத்தில் படுத்துக்கொண்டும் அழுக்கடைந்த தேகாவயங்களி னாலே மறைந்திருக்கிற பிரம்மதேஜசையுடையவனு யிருக்கிற ஒருமுனியைக் கண்டான் ஒருவராலேயும் இன்னொன்றை அறியக்கூடாத முனியைப்பிரக லாதனன் உண்டு வேதவிதிப்படி வணங்கி பிரஸன்னம் பண்ணுகிறான்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாரீர் முனியே ! லோகத்திலே திரவியத்துக்காக வியாபாரங்களைப் பண்ணி திரவியம் சம்பாதிக்கிறவனுக்கல்லவோ தேகம் பருத்திருக்கும் வாரீர் பிரம்மவிஷ்டரே ! வியாபாரஞ்ஞயிராய் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிற உமக்குச் சீரமானது எந்த ஏதவினாலே பருத்திருக்கின்றது அதை எனக்குச் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்லக்கடவீரென்று பிரகலாதனனாலே பிரஸ்னம்பண்ணப் பட்ட முனியான பிராம்மணன் அந்தப் பிரகலாதனனுடைய வாக்காகிற அமிர்த்தத்தினாலே பூரிக்கப்பட்டவராய் சிரித்துக்கொண்டு அந்தப் பிரகலாதனனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

முனிவருடைய வாக்கியம்.

வாராய் அசுரசிரேஷ்டனே ! பெரியோர்களுக்குச் சம்மதனான நீ கியான திருஷ்டியினாலே இந்த வுலகத்தில் மனுஷியானுடைய பிரவர்த்தி நிவர்த்தி மார்க்கங்களுடைய பலன்களையும் நன்றாக அறிந்தேயிருக்கிறாய் ஸ்ரீமந்நாராயணன் பக்தியினாலே உன்னுடைய இருதயத்தில் சர்வதா வாசம் பண்ணிக் கொண்டு அக்கியானமான விருளைச் சூரியன்போலப்போக்கடித்துக்கொண்டிருக்கிறார் ஆகையினால் உன்னுடைய பிரஸ்னங்களை எனக்குத் தெரிந்தமட்டுக்குச் சொல்லுகிறேன்.

வாராய் பிரகலாதனனே ! சம்சாரப் பிரவாகத்தைப் பெருக்காவின்றும் ஆசையினாலே கர்மமார்க்கத்தில் பிரவர்த்தியானின்ற நான் முன்னே நானா வித ஜன்மங்களுலே கூட்டிவைக்கப்பட்டேன். அந்தப் புண்ணிய பாபகர்மங்களினாலே சமுலாவின்ற நான்சொர்க்க மோட்சங்களுக்கும் திரியக்கு ஜன்மங்களுக்கும் மனுஷிய ஜன்மத்துக்கும் துவாரமாய்மிருக்கிற இந்தமனுஷிய ஜன்மத்தைத் தன்னிச்சையாக அடைவிக்கப்பட்டேன் இந்த சேவனுடைய நிரதி சயசுருபமானது சர்வகர்மங்களுடைய நிவர்த்தியிலே தனக்குத்தானே பிரகாசிக்கிறது கர்மபோகங்களோ வென்றால் மனோரத மூலங்களாயக்கொண்டு அனித்தியங்கொன்று பார்த்து வியாபாரத்தை விட்டவனாய் பிராப்தகர்ம பலன்களை அனுபவித்து சயனித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் மூடனானவன் கூபத்திலேயுண்டாகாகின்ற பாசிப்புல்லுகள் முதலானது கனிஞாலே மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஜலத்தை அறியமாட்டாமல் ஜலம் வேணுமென்கிற இச்சையினால் அதில் விழுவதுபோலும் கானலைக்கண்டு ஜலமென்று ஒடுவதுபோலும் புருஷன் தன்னிடத்திலிருக்கிற பரமாத்மாவைவிட்டு அப்பாலே தேடுகிறான்.

வியாதிகளினாலேயும் மனோஷியா கூலத்தினாலேயும் சோராத்ரி யுபத்திரவங்களாலேயும் ஒருக்காலும் விடப்படாமலிருக்கிற இந்தமனுஷியனுக்கு மகாபிரயாசத்தினாலே அடையப்பட்ட அர்த்தகாமங்களினால் என்னபிரயோசனம் ஆகையினால் நான் இதுகளையெல்லாம் விட்டுத் தனக்குத்தானே யுண்டான சந்தோஷத்துடனேயும், அற்பமாயும், வெகுவாயும், மதுரமாயும், மதுரமில்

லாமலும் சிரத்தையுடனேயாவது சிரத்தையிலாமலாவது கொடுக்கப்பட்டதையும் பகலிலே யாகட்டும் இராத்திரியிலே யாகட்டும் தனக்குத்தானே பிராப்தமான அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டும், பட்டு, பீதாம்பரம், கிருஷ்ணாசனம், மரவுரி, சீரணவஸ்திரம் இதுகளிலே பிராப்தமானதை சந்துஷ்டனாய்த் தரித்துக்கொண்டு மரத்தினிழலில், பூமியில், கல்லுகளில், உப்பரிகையின்மேல், கட்டிலில் சயனித்துக்கொண்டும் ஸ்நானம் பண்ணினவனாய் கந்தாதிகளையும் நல்லவஸ்திரங்களையும் தரித்துக் கொண்டவனாய் ரதம், அஸ்வம், கஜம் இதுகளினால் சஞ்சரித்தும் திகம்பரனாய் பிசாசம்போலே சஞ்சரித்துக் கொண்டு மிருப்பேன், சபாவமாக ஒருத்தன் போலிராமல் வேருவேறுபுருக்கிற ஜனத்தை நானிந்திக்கிறதும்மில்லை, ஸ்துதிக்கிறதும்மில்லை, வாராய் பிரகலாதனனே ! நீ மகாபாகவதனாகையால் என்னுடைய சரித்திரமானது உனக்கு நம்மாலே சொல்லப்பட்டதென்று சொல்ல அசுரராஜனான பிரகலாதனனானவன் அந்த முனியினாலே சொல்லப்பட்ட பரம அங்கிசானுடைய தர்மத்தைக் கேட்டு சந்துஷ்டனாய் அந்தமுனியைப்பூசித்து அவருடைய அனுக்ஞையைக் கொண்டு தன்னுடைய கிரகத்தையடைந்தான்.

பதிநான்காவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

தரும்படித்தேச காலபேதத்தினால்
மிகவுஞ்சிரேயசக் குச்சாதனமான
உகந்திடுங்கிர கஸ்தனுத்தமமான
இகலுந்தர்ம மெடுத்துவினம்புவரம்.

தேசகாலபேதத்தினாலே மிகவும் சிரேயசக்குச் சாதனமான கிரகஸ்தனுடைய உத்தமமான தர்மத்தைச் சொல்லப்படுகின்றது.

யுதிஷ்டிரருடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தேவரிஷியே ! சம்சாரத்திலேயே மிகவும் பற்றியிருக்கிற புத்தியையுடைய என்னைப்போலொத்த கிரகஸ்தனுனவன் எந்த உபாயத்தினாலே மோட்சசாதனமான இந்த நிவர்த்திமார்க்கத்தைச் சீக்கிரமாக அடைவன் அதை யெனக்குச் சொல்லுமென்று கேளாவின்ற தர்மபுத்திரரைப் பார்த்து நாரதமகாரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாராஜனே ! ஜனங்களுக்கு அனுக்கிரகத்தைப் பண்ணுபவன் உன்னாலே நல்லபிரசனம் பண்ணப்பட்டது. எந்தத்தர்மத்தினால் கிரகஸ்தனு

வன் பக்தியேதுவான கர்மத்தைச் செய்பாமலிருப்பனே அந்தக் கர்மத்தை எதார்த்தமாகச் சொல்லுகிறேன் கிரகசிரம நிஷ்டனு யிருக்கிறவன் கிரகஸ் தாசிரமத்துக்கு யோக்கியங்களான காமங்களை வாசுதேவாற்பணமாகச்செய்து கொண்டு பாகவதர்களான மகாமுனிகளை யுபாசிக்கக்கடவன். பகவானுடைய கதாமிர்தங்களைச் சிரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டு சத்துக்களுடைய சகவா சத்தினால் தனக்குத்தானே பாரியா புத்திராதிகளிடங்களில் சங்கத்தை நித் திரைபண்ணி எழுந்தபுருஷன் சொற்பனத்திற்கண்ட அர்த்தங்களை எப்படி விட்டு விடுவனோ அப்படிவிட்டு விடக்கடவன். கியாதிகள் மாதா, பிதா, புத்தி ரர்கள், பிரதாங்கள், இவர்களெதை இச்சிக்கிறார்களோ, அதை மமதையை விட்டவனாய் சந்தோஷிக்கக்கடவன். தனக்குக் கிடைக்கப்பட்ட தானியஞ் சம்பத்துகளை வைத்துக்கொண்டு தன்னுடைய நித்திய நைமித்திய கர்மங்களை நடத்தக்கடவன். யிருகம், பட்சி, இது முதலான ஜந்துக்களைத் தன்னுடைய புத்திரனைப் போலப் பார்க்கக்கடவன். தான்புசிபா நின்ற வஸ்துக்களைப் பிறருக்குக்கொடுத்து உண்ணக்கடவன் யாதொருவன் தனதுபாரியான் நிமித் தம் மாதா, பிதா, குரு இவர்களை வஞ்சிக்கிறானோ அவனாலே பகவானுனவர் அன்னாதிகளினாலே ஆத்மாவுக்கு சேவன விர்த்தியை குறைக்கக் கடவன்பொரு ளிடத்திலே தனதென்கிற அபிமானத்தை விட்டு கிவர்த்திபராளுடைய மார்க் கத்தை ஆசரிக்கக்கடவன். தேவர்கள், ரிஷிகள், பிதூர்க்கள், பகவான் இவர்களை நாள்தோறும் ஆராதிக்கக்கடவன் தனவானான புருஷனுனவன் கன்னியாமா தத்தில் மாதா பிதாக்களுக்கும் பந்துக்களுக்கும் தன்னுடைய திரவியானுசார மாக மஹாளய சிரார்த்தத்தைப் பண்ணக்கடவன் ஆகையினால் மனுஷியாள் புண்ணிய காலங்களிலே ஜன்மசாபல்லியங்களான அந்தச் சுதர்மங்களைப் பண்ணிக் கொள்ளக்கடவர்கள்.

வாரீர் தர்மநந்தனே ! இனிமேல் தர்மமுதலான கிரேயசுக்களுக்குச் சாதனங்களான புண்ணிய தேயங்களைச் சொல்லுகிறேன் பகவானுடைய பிம்ப ரூபமாகிய சற்பாத்திரமான பிராம்மணனெங்கே லயிக்கிறானோ அதுவே காமங் களுக்கு யோக்கியமான புண்ணியதேசம் தபசு வித்தை நற்செய்கை இது களோடுகூடின பிராம்மண குலமிருக்கிற வீடங்களிலேயும் ஸ்ரீஹரியினுடைய பூசை யுண்டாயிருக்கிற வீடங்களிலேயும் கிரேயசுக்களுக்கு ஸ்தானமாகவிருக் கிறது புராணப்பிரசித்தமான கங்கை முதலான புண்ணியநதிகள் எங்கேயுண் டாயிருக்கிறதானோ அந்தநதி தீரங்களும் சரசுக்களும் பாகவதர்கள் வாசம் பண்ணப்பட்ட புலகரமுதலான சேஷத்திரங்களாக விருக்கும் இந்தச்சேஷத் திரங்களிலே பண்ணப்பட்ட தர்மமானது புருஷானுக்குச் சகஸ்திர குண தீதங்களான பலன்களைக் கொடுக்கும்.

வாரீர் தர்மபுத்திரே ! உம்முடைய இராஜகுயயாகத்திலே தேவரிஷி களாயும் தபோயோகாதி சித்தர்களாயுமிருக்கிற சனற்குமாரர் முதலான ரிஷி கள் இருக்கின்றபோது எந்தக் காரணத்தினாலே ஸ்ரீஹரியே சற்பாத்திரமாக அக்கிர பூசைக்குப் பாத்திரமாகப் பண்ணப் பட்டாரோ அந்த ஸ்ரீஹரியே

முக்கிய பாத்திரமென்று அறியத்தக்கது தேவாள் திரியக்குகள் மனுஷியாள் ஸ்தாவரங்களென்று நாலுவகைப்பட்ட சரீரங்களும் அச்சதனால் சிருஷ்டிக் கப்பட்டதுகளென்று அறியத்தக்கது இப்படியிருந்தாலும் திரேதாதியுக் களிலே மனுஷியாள் எல்லாருக்கும் பூசையிலேயே புத்தியிருக்கிறதைப்பார்த்த பூசார்த்த மாகக்கியானிகளினாலே ஸ்ரீஹரியினுடைய அர்ச்சாவிக்கிரகமானது பண்ணப்பட்டது சிலபேர் அந்த அர்ச்சாவிக் கிரகத்திலே ஸ்ரீஹரியை சிரத் தையுடன் பூசையினாலே யுபாசிக்கிறார்கள் அப்படி உபாசிக்கப் பட்டிருந்தா லும் அந்த அர்ச்சாருபியான பகவான் புருஷத்துவேஷிகளான பேருக்கு பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டான் அந்தப் புருஷானுக்குள்ளேயும் தபசு, வித்தை, சந்தோஷம், இந்தக் குணங்களுடனே கூட ஸ்ரீஹரியினுடைய ரூப மான வேதத்தைச் சர்வகாலமும் பரியாசின்ற பிராம்மணனை உத்தமப் பாத் திரமாக சொல்லுவார்கள். வாரீர் தர்மராஜனே ! இந்த ஜகத்ரூபியான ஸ்ரீகிரு ஷ்ணபகவானுடைய பாத தூளிகளினாலே மூன்று லோகத்தையும் பாவ னம் பண்ணுகின்ற பிராம்மணனையே மகாதேய்வமென்று அறியத்தக்கது.

பதிவணந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி விந்ந்தம்.

சொல்லிடுமோட்ச துவாரமானநல்
வல்லசமஸ்தவர் னுஸ்ரமங்களிட
சல்லையின்று நிபந்தனஞ்சாரமாய்
நல்லசங்கிரகித்து நவின்ருரோ.

மோட்சத் துவாரமான சமஸ்த வர்னாசிரமங்களுடைய நிபந்தனம் சார மாகச் சங்கிரகித்து வர்னிக்கப்படுகின்றது.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் தர்மராஜனே ! சில பிராம்மணன் கர்ம நிஷ்டாளாயும், சிலர் தபோ நிஷ்டாளாயும், சிலர் வேதாத்தியயனபராளாயும், சிலர் மனன நிஷ்டாளாயும், சிலர் கியானயோக நிஷ்டாளாயு மிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குள் கியான நிஷ் டனுக்கே கர்மத்தினுடைய அனந்த பலத்தைக் கோராதின்ற புருஷனுலே பிதூர்க்களை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட கவ்வியங்களும் தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அவ்வியங்களும் கொடுக்கத்தக்கது அப்படிப் பட்ட பாத்திரம் கிடையாமற்போனால் இதரானுக்குள்ளே கியான தாரதம் மியமறிந்து கொடுக்கத்தக்கது மகதயிஸ்வரியத்துடனே கூடினவனும் சிரார்த் தம் பண்ணும்போது வசுதேவஸ்தானத்தில் இரண்டு பேரையும் பிதூர்ஸ் தானத்தில் மூன்றுபேரையும் வைக்கக்கடவன். யோக்கியாளாகக் கிடையா

விட்டால் இந்த இரண்டு ஸ்தானத்திலேயும் ஸ்தானமொன்றுக்கு ஒருவனை யாகிலும் வைத்து சிரார்த்தம் பண்ணக்கடவன் சிரார்த்தம் பண்ணும் போது வெகுபேர் யோக்கியானிருந்தாலும் முன்சொன்ன நிபந்தனைக்குமேலே அதிக மானவர்களைவைத்துப் பண்ணக்கடாது. தர்மத்தினுடைய தத்துவத்தை யறிந்தவன் சிரார்த்தத்திலே மாங்கிஷத்தைக் கொடுக்கலாகாது தானும் புசிக்க லாகாது அன்னங்களைவிடவே பிறர் தேவதைகளுக்குத் திருப்தி செய்யவேண்டி யது தேவான், பிதர்க்கள், ஆகத்துமகவஜனம் இவர்களுக்கு அன்னத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு கர்மத்தையும் பகவத்புபயாகப் பார்க்கக்கடவன் சிரேஷ்டமான தர்மத்தைக்கோரா நின்ற மனுஷியானுக்கு மனோவாக்குக் காயங்களிலேயும் பிராணிகளை இம்சியாமலிருக்குகைக்கு ஒப்பான தர்மம் வேறொன்றில்லை தர்மக்கியான புருஷன் விதர்மமென்றும், பரதர்மமென்றும், ஆபாசமென்றும், உபதர்மமென்றும், சலமென்றும் ஐந்துவகைப்பட்ட இந்த அதர்மசாகைகளை விட்டு விடக்கடவன் இதுகளில் விதர்மமென்னப்பட்டது சுதர்மத்துக்கு விரோதியாயிருக்கும் பரதர்மமென்னப்பட்டது ஒருத்தனாலே எவப்பட்டவனாய் அவனுக்காகச் செய்யப்பட்ட தர்மமென்றறியத்தக்கது உப தர்மமென்னப்பட்டது மனுஷண்டமென்றும் டம்பமென்றும் சொல்லப்படும் சகலதர்ம மென்னப்பட்டது ஒருதாற்பரியமாகச் செல்லப்பட்ட சொல்லுக்கு வேறொரு அர்த்தம் பண்ணுகிறதென்றும் அறியத்தக்கது ஆபாசதர்மமோ வென்றால் புருஷானால் சாஸ்திரங்களை விட்டுத் தன்னிச்சைப்படி செய்யப் பட்டது யாதொன்றுண்டோ வர்னாசிரமதர்மத்துக்கு வேறுபாடான அந்தத் தர்மமானது ஆபாச தர்மமென்றறியத்தக்கது புருஷனுனவன் திக்குகளையும் சகலபூமியையும் ஜயித்து அனுபவித்தாலும் ஆசையினுடைய அந்தத்தை யடையமாட்டான் வெகுசாஸ்திரங்களை அடைந்தவர்களாயும் சகல சமு சயத்தைப் போக்கடித்தவர்களாயு மிருக்கிற வெகுபேர்கள் சந்தோஷமில்லா ததினாலே அதோகதியை யடைந்தார்கள்.

புருஷனுக்கு இஷ்டமென்னப்பட்ட யாகாதிகர்மங்களும் பூரகமென்னப் பட்ட தடாகம் ஆலயப்பிரதிஷ்டை முதலான கர்மங்களும் மோட்சசாதனங் களாக மாட்டாதுகள் யாதொருத்தன் மனதை மோட்சசுவாசம் பண்ணிக் கொள்ளுகிறதிலே எத்தனிக்கிறானோ அவன் விஷய ஆசத்தியை விட்டவனாயும் பிரதிக்கிரகத்தை விட்டவனாயும் மனுஷியா ளில்லாதவிடத்திலே வாசம் பண் ணிக்கொண்டு ஒருவனாய் அன்னத்தை மிதமாகவும் சமபூமியில் சுசியான பிர தேசத்திலே நெறித்துக்கொண்டு இருக்கிற அங்கத்தையுடையவனாய் பிரண வத்தையுச்சரித்துக்கொண்டு சுசுமாயிருக்கக்கடவன் இந்தப் பிரகாரம் மூக்கு முனையிலே திருஷ்டி வைத்தவனாய் எவ்வளவிலே தன்மனதானது சகலகர்மங் களையும் விட்டு விடுகிறதோ அவ்வளவு காலபரியந்தம் பூரகமென்னப்பட்ட சுவாச ஆக்ருஷணமும் கும்பகமென்கிற சுவாசத்தைப் பூரிக்குகையும் ரேசத மென்னப்பட்ட சுவாசத்தை விடுகையும் இதுகளினாலே பிராணபானங்களை கிரோதிக்கக்கடவன் வித்துவானுனவன் காமகதியினாலே தூஷிக்கப்படும் சஞ்சலமாயுமிருக்கிற மனதானது எந்தெந்த விஷயங்களிலே ஓடுகிறதோ.

அந்தந்த விஷயங்களில் நின்றும் இழுத்து அந்த மனதைமெள்ள இருதயத் தில் நிறுத்தக்கடவன்.

காமக்குரோதாதிகளினாலே அடிக்கப்படாத தாய் சகல விஷயங்களில் நின்றும் ஒழிந்த யோகியினுடைய மனதானது பிரம்மசுகத்துடனே கடின தாய் அதைவிட்டு ஒருநாளும் விஷயங்களைக் குறித்து எழும்பாமலே யிருக் கும் கர்மத்தியாகியான கிரகஸ்தன், விரதத்தியாகியான பிரம்மசாரி, கிராம சேவை பண்ணுநின்ற தபசி, விஷய ஆசத்தியையுடையவனான சந்நியாசி இவர் களெல்லாம் பிரம்மசரியமுதலான ஆசிரமிகளுடைய வேஷம்போலவேஷத்தை யுடையவர்களாய் ஆசிரம ஆபாசானென்று சொல்லப்படுவார்கள்.

யோகியானவனுக்கு மோகம் உண்டாகத்தக்கதன்று எப்படியானால் பிரதி பிம்பமானது எதார்த்தமான வஸ்துவாக இல்லாமலிருந்தாலும் வஸ்துபோலே காணப் படுகிறதோ அப்படி கியானியாயிருக்கிறவனுக்கு இந்திரியங்களி னால் அறியப்படாநின்ற சமஸ்தமான வஸ்துக்களும் எதார்த்தமாக இல் லாமலிருந்தாலும் வஸ்து போலிருக்கிறது லோகத்திலே தேவாதி சரீரங்கள் பிரிதிவு முதலான பஞ்ச பூதங்களுடைய சங்காதம் ஆரம்பம் பரிணாமம் என்கிற இந்த மூன்றிலேயும் ஒருசேஷமமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது இந்தப் பிர காரம் பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணங்களான தன் மாத்திரைகளென்று சொல் லப்பட்ட சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச சுந்தங்களும் வஸ்து வாகாமலிருக்கிறது.

வாரீர் தர்மராஜனே ! பலாபேட்சையில்லாமல் மனோவாக்குக் காயங்களி னாலே செய்யப்பட்ட கர்மங்களைச் சாட்சாத் பரப்பிரம்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணவிடத்திலே மனோவாக்குக் காயங்களினால் சமர்ப்பிக்குகையே கிரியாத்து வைதமென்று சொல்லப்படும் தனக்கும் தன்னுடைய புத்திர மித்திர களத்தி ராதிகளுக்கும் மற்றுமுள்ள பிராணிகளுக்கும் அயிக்கிய பாவனை யாதொன் றுண்டோ அதுவே திரவியாத்து வைதமென்று சொல்லப்படும் எந்தத்திர வியம் எந்த உபாயத்தினால் எவ்விடத்தில் எவனுக்கு நிஷித்தமாகாமலிருக் கிறதோ, அந்தப் புருஷன் அந்தத் திரவியத்தினாலே சுதர்மங்களைச் செய்யக் கடவன். ஆபத்தில்லாதகாலத்தில் நிஷித்தங்களாயிருக்கிற வஸ்துக்களினாலே செய்யத்தக்கதன்று. வாரீர் தர்மநந்தனனே ! நீங்கள் தேவதைகளாலேயுந் தாண்டக்கடாத ஆபத்துகளை யெல்லாம் பிரபுவான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானு டைய கடாட்சத்தினாலே தாண்டி ஜயிக்கக்கடாத ராஜாக்களையெல்லாம் ஜயித்து ராஜ்ஞயமுதலான கிருதுக்களைச் செய்தீர்கள். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைச் சுதர்மானுஷ்டான பரணுன புருஷனுனவன் பஜிக்கக் கடவன்.

நான் பூர்வகற்பத்திலே கந்தர்வானுக் கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனாயும் உப்பறு கணனென்று பெயரினால் பிரசித்தனாயும் ரூபம், யௌவனம், சவுந்தரியம், பரி மாணம் இதுகளினாலே சகலமான பேருக்கும் இஷ்டமான தரிசனத்தையுடை

யவனாயும் ஸ்ரீகருக்கு கித்தியம் மிகவும் இஷ்டனாயும் மகாசம்பத்தில் மதித்த வனாயும் கானத்திலே சமர்த்தனாயு மிருக்கிற கந்தர்வனாயிருந்தேன். இப்படி யிருக்கிறகாலத்திலே ஒருக்கால் தேவசத்திரமென்கிற மகாகிருதுவினிலே நவப் பிரஜாபதிகளாலே கந்தர்வன் அப்சரஸ்திரீகளுடைய கணங்களை ஸ்ரீஹரிசரித் திரத்தைக் கானம் பண்ணுகிறதற்காக அழைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது நானும் அவர்களழைத்து விட்டதை யறிந்தவனாய் மதத்தினிலே கானம் பண்ணிக் கொண்டு ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவனாய் அந்த எக்கியத்துக்குப் போனேன். அந்தப் பிரஜாபதிகள் அப்போ என்னுடைய ஏளனத்தைப் பார்த்து நீ ஏளனம் பண்ணினாயாகையால் நஷ்ட அயிஸ்வரியனாய் சூத்திர ஜன்மத்தைச் சிக்கிரமாக அடையக்கடவாயென்று சபித்தார்கள் அந்தச் சாபத்தினால் தாதியினிடத்திலே ஜனித்தேன். அந்த சன ஜன்மத்திலேயும் பிரம்மமக்கியானிகளுடைய சுகருஷையினிலேயும் அவர்களுடைய சகவாசத்தி னிலேயும் திரும்பவும் பிரம்மபுத்திரானேன் உங்களுக்குப் பிரியசகூர்தராயும் ஏவற்றொழில் செய்கிறவராயு மிருக்கிற ஸ்ரீகருஷ்ண பகவானுனவர் மகத்துக் களாலே தேடப்படாநின்ற பரப்பிரம்மாயிருக்கின்றார் யாதொரு ஸ்ரீகருஷ்ண பகவானுடைய நிஜரூபமானது பிரம்மருத்திராதிகளினாலும் உள்ளபடிக்கு அறிந்து வர்னிக்கப்படவில்லை. பக்தாளுக்கெல்லாஞ் சரணியரான அப்படிப் பட்ட பகவானுனவர் மவுனம், பக்தி, சாந்தி, இவைகளினால் பூசிக்கப்பட்ட வராய்ப் பிரசன்னமாகக் கடவரென்று தேவரிஷியான நாரதரால் சொல்லப் பட்ட வர்னுகிரம தத்துவத்தைக்கேட்டு தர்மராஜனுனவர் மிகவும் பிரீதியை யடைந்தவராய் அந்த நாரதரையும் ஸ்ரீகருஷ்ண பகவானையும் பூசித்தார். பின்பு நாரதரானவர் ஸ்ரீகருஷ்ண பகவான் பாண்டவாள் இவர்களிடத்திற் செலவு பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுபோனார். வராய் பரிசுதித்து மகா ராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் தட்சப்பிரஜாபதியின் பெண்களுடைய வங்கிசங் களிலே தேவாசுரமனுஷியன் முதலாயும் சாராசராத்மகமாயுமிருக்கிற பிரபஞ் சங்கள் உண்டாச்சதுகளோ அப்படிப்பட்ட வங்கிசங்களானதுகள் தனித் தனியே உமக்கு நம்மாலே கீர்த்திக்கப்பட்டதுகள்.

சப்தமஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்பாகவத புராணவசனம்.

அஷ்டமஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மன்னிமெனுவ மனுபுத்திராள்
துன்னிமெரிஷி யோடுசுகிதேவாள்
மின்னுமமுடி வேய்ந்ததேவேந்திரன்
பொன்னரியும்மனு வந்தரம்புகலுவாம்.

மனு மனுபுத்திராள் ரஷிகள் தேவாள் இந்திரன் ஸ்ரீஹரியினுடைய அம் சாவதாரமாய் இவாளோடு கூட மனுவந்தரமானது வர்னிக்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

இந்தப்படியே மனுவந்தரங்கள் தோறும் மனுமுதலான இந்த சூற பேறும் தனித்தனியே வர்னுகிரம விகிததர்மங்களை விருத்திபண்ணியும் ரட் சித்தும் அனுஷ்டானம் பண்ணியு மிருக்கிறார்கள். ஆகையால் மனுவந்தரத் துக்கு விகிததர்மமே லட்சணமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சுவாயம்பு மனுவந்தரத்திலே அனந்தனுடைய கலியாணகுணங்களைக் கேழ்க்கவேணு மென்கிற இச்சையையுடையவனான பரிசுதித்து மகாராஜாவானவர் சுகயோகி யைப் பார்த்து பிரஸ்னம் பண்ணுகிறார்.

பரிசுபித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்ம நிஷ்டரான சுகயோகியே! குருவாகிய சுவாயம்பு மனுவுடைய வங்கிஷ விஸ்தாரமும் அந்த மனுவந்தரத்திலே நானுவிதங்களாயும் சுபகரங்களாயு மிருக்கிற சாதூர்வாண தர்மங்களும் நீர் சொல்லக்கேழ்வி யானேன் இனிமேல் எந்த மனுவந்தரத்தில் விசுவசிரேஷ்டர்களான மரீசிமுத லான பிரஜாபதிகளுக்கு மனுக்கன்னிகை களிட்டுங்களிலே புத்திரபலத்திராதி வங்கிஷங்களுண்டானதும் எந்தெந்தமனு வந்தரங்களில் ஸ்ரீஹரியினுடைய ஜன்மகர்மங்களையும் கேழ்க்கவேண்டு மென்கிற இச்சையுடனே கூடின எனக் குச் சொல்லவேனுமென்று பிரசினம் பண்ணுகின்ற பரிசுபித்து மகாராஜனைப் பார்த்து சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுபித்துமகாராஜனே! இந்தக்கல்பத்தில் சுவாயம்புமுதலாகிய ஆறுமனுக்கள் அதிகரித்துப் போனார்கள் அவர்களுக்குள்ளே தேவாதி களுக்கெல்லாம் உற்பத்தியையுடையதான ஆதிமனுவினுடைய வங்கிஷம் உமக் குச் சொல்லப்பட்டது அந்த சுவாயம்பு மனுவினுடைய பெண்களாகிய ஆகதி தேவவூதியென்கிற இரண்டு பேரிடங்களிலேயும் கர்மவுபதேச நிமித்தமாகவும் கியானோபதேச நிமித்தமாகவும் பகவானுனவர் கபிலமூர்த்தியாகவும் எக்கிய மூர்த்தியாகவும் புத்திரபாவத்தை யடைந்தார் அந்த அவதாரங்களுக்குள்ளே கபிலோபாக்கியானமும் சர்வபூதங்களுடைய வற்பத்தியும் முன்னே சொல்லப் பட்டது இனி எக்கியமூர்த்தியாகிய பகவான் எதைச்செய்தாரோ அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும.

கர்ம போகங்களிலே விரக்தராயும் சதஸூபையென்கிறவளுக்கு பர்த்தா வாயுமிருக்கிற மனுவானவர் விரக்தியை யடைந்தவராய் இராச்சியத்தைவிட்டு பாரியா சகதராய் தபசுசெய்வதின் பொருட்டு வனத்திற் பிரவேசித்து சுனந்தாநதி தீரத்திலே ஹறுவருஷம் ஒருகாலால் பூமியை ஸ்பரிசித்துக் கொண்டு ஒருவராலும் செய்யக்கூடாத தபசுசெய்துகொண்டு சமாதி யிலேயிருந்தார் இந்தப் பிரகாரம் தபோநிஷ்டராயிருக்கின்ற சுவாமியைப் பார்த்து அசுரர்களும் ராட்சசர்களும் பசியினாலே பட்சிக்குகைக்கு எதிராக ஓடி வந்தார்கள் அப்படிவராகின்ற அசுரராஷாசனையறிந்து சர்வாந்தரியாமியான எக்கியபகவான் யாமாளென்கிற தம்முடைய புத்திராளான தேவராலே சூழப் பட்டவராய் அந்த அசுரராட்சசர்களைச் சங்கரித்து சொர்க்கலோகத்தை தாமே இந்திரனுக்கப்பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் சுவாயம்பு மனுவந்தரத் திலே சுவாயம்பு மனுவும் பிரியவிரதன் உத்தான பாதனென்கிற தேவரும் மரீசிமுதலான சப்தரிஷிகளும் எக்கியரென்கிற ஸ்ரீஹரியினுடைய அங்கிசாவ தாரமும் அவர்தானே இந்திரனுமாக தர்மப் பிரவர்த்தனஞ்செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டாம் மனுவந்தரத்திலே சுவாரோசிஷ நென்கிற அக்கினிபுத்திர னுனவன் மனுவும் அந்த மனுவினுடைய பிள்ளைகளும் ரோசனனென்கிற இந்திரனும் துஷிதாள் முதலான தேவர்களும் பிரம்மவாதிகளான ரிஷிகளும் வேதசிரனென்கிற ரிஷிக்கு துஷிதையென்கிற பத்தினியிடத்திலே அவதரித்து ரிபு வென்றும் பிரசித்தமான ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சாவதாரமும் இவர் களெல்லாம் தனித்தனியே கர்மப்பிரவர்த்தனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் கவுமாரதசூயை யுடையவர்களாயும் பிரம்மசாரியர்களாயு மிருக்கிற என்பத் தெண்ணுபிரம் ரிஷிகள் விரதத்தையுடையவராய் அந்தரிபுவென்கிற பகவா னுடைய விரதத்தைக்கிரகித்து அனுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள்:

மூன்றாவது மனுவந்தரத்திலே பிரியவிரத புத்திரனு உத்தமனென்றும் பிரசித்தமான மனுவும் அந்த மனுவினுடைய சவனன், சிரஞ்செயன், எக் கியன், ஒத்திரன், இவர்கள் முதலான பிள்ளைகளும் பிரமதன் முதலான வசிஷ்டபுத்திராளான சப்தரிஷிகளும் சத்தியாளென்றும், வேதசுருதாளென் றும், பத்திராளென்றும், பிரசித்தாளான தேவாளும் சத்தியசித்தென்கிற இந்திரனும் தர்மராஜனுக்கு சூனியுதையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் சத்திய விரு தாளோடு கூட அவதரித்து சத்தியசேனரென்று பிரசித்தான பகவானும் தனித்தனியே தர்மப்பிரவர்த்தனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சத்தியசேனனென்கிற பகவான் சத்தியசித்தென்கிற இந்திரனுக்கு சகாவாய் அசத்தியவாதிகளாயும் சீலமில்லாதவர்களாயும் பூதத்தரோகிகளாயும் அசத் துக்களாயு மிருக்கிற எக்ஷராட்சச பூதகணங்களைச் சங்கரித்தார்.

நாலாவது மனுவந்தரத்திலே உத்தமனுக்குப் பிராதாவாகிய தாபசனென் கிற மனுவும் அந்த மனுவினுடைய விருஷனென்றும், கியாதி யென்றும், நர னென்றும், கேதுவென்றும், இவர்கள் முதலான பத்துபிள்ளைகளும் சத்திய காளென்றும், அரிகனென்றும், வீராளென்றும், பெயரையுடைய காலவசத்தி னாலே நஷ்டங்களானவேதங்களைத் தங்களுடைய தேஜசினால் தரித்துக்கொண்டு விருத்தியினுடைய புத்திராளானகையால் வைகறுதிகளென்றும் பிரசித்தாளான தேவர்களும் திரிசிகனென்கிற இந்திரனும் சோதிந்தாமா முதலான சப்தரிஷி களும் அரிமேதசுவென்கிற ரிஷிக்கு அரணியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே அவ தரித்துஸ்ரீஹரியென்று பெயரையுடையவராயும் எந்த முதலையினாலே பாதத் தில் கிரகிக்கப்பட்ட கஜேந்திரனை விடுவித்தாரோ அந்தப் பகவானும் தனித் தனியே தர்மப்பிரவர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்களென்று சொல்லுகின்ற சுகப்பிரம்மரிஷியைப்பார்த்து பரிசுபித்து மகாராசன் சொல்லுகின்றார்.

பரிசுபித்து வாக்கியம்.

வாரீர் சுகயோகியே! பகவானுன ஸ்ரீஹரியானவர் முதலையினாலே கிரகிக் கப்பட்ட கஜேந்திரனை எந்தப் பிரகாரம் விடுவித்தாரோ அதைக் கேழ்க்க வேனு மென்று இச்சிக்கிறேன். புண்ணியகீர்த்தியான பகவான் எந்தெந்தத் தைகளில் கீர்த்திக்கப்படுகிறாரோ அந்தக் கதைகளே புண்ணியகரங்களாயும்

கீர்த்திகரங்களாயும் தனப்பிரதங்களாயும் மங்களங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிட மாயுமிருக்கும். ஆகையால் அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க கங்காத் துவாரத்திலே பிராயோபவேஸம் பண்ணினபரிசுதித்துவுக்கு சகயோகியானவர் அங்குள்ள பிரம்மணனையும் இராசாவையும் சந்தோஷிப்பித்து சதசிலே மகாரிஷிகளெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க கஜேந்திர வுபாக்யானத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

சலி விருத்தம்

தந்தஸ்திரீக ஞடனேசலத்திலே
முந்திகீடித்து முனைந்திருக்கவனே
தொந்தமுதலையி னுற்சோர்வடைந்திடும்
அந்ததந்தியு மரியைத்தோத்தரித்ததே.

கஜஸ்திரீகஞடனே ஜலத்திலே கீடித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தெய்வவசத்திலே முதலையினால் பிடிக்கப்பட்ட கஜேந்திரனால் செய்யப் பட்ட ஸ்ரீஹரிஸ்தோத்திரஞ் சொல்லப்படுகிறது.

வாராய் பரிசுதித்துமகாராஜனே! திரிகுடமென்கிற பெயரினாலே பிரசித்த மாயும் க்ஷீரசமுத்திரத்தினால் குழப்பட்டும் காந்தியுடனே கூடினதாயும் பதி னாயிரம் யோசனை உயரத்துடனே கூடினதாயுமிருக்கிற ஒருபர்வத சிரேஷ்டம் உண்டாயிருக்கிறது. அந்தபர்வதமானது நாலுபக்கங்களிலேயும் பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரத்துடனே கூடினதாயும் வெள்ளி, இரும்பு, சொர்ணமய மாயு மிருக்கிற மூன்று சிகரங்களினால் அந்த க்ஷீரசமுத்திரத்தையும் பத்துத் திக்குகளையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு மற்றும் ரத்தினங்களினாலேயும் நானா வித விருட்சங் களினாலேயும் அருவிப் பாய்ச்சல் களினாலேயும் பிரகாசிப்பித் துக்கொண்டிருக்கும் பின்னையும் அந்தப் பர்வதமானது கிர்மலங்களான ஜலங் களையுடைய நதிகளோடும் தடாகங்களோடும் நவரத்தினமயங்களான மணல் களையுடைய மணற்குன்றுகளுடனேயுங் கூடிக்கொண்டும் அப்சரஸ்திரீகள் வந்து ஸ்நானம் பண்ணுகையால் அவர்களுடைய கந்தங்களாலே புரிமளித் துக்கொண்டிருக்கும் ஜலங்களையும் காற்றுகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற அந் தப் பர்வதத்தில் ஒருசரச இருக்கின்றது.

அதெப்படிப்பட்ட தென்றால் மிகவும் விஸ்தாரமாயும் விகசித்திருக்கிற சொர்ணமயமான கமலங்களையுடைய ஆம்பல், கருநெய்தல், செங்கழுநீர், சத பத்திரம் இது முதலான புட்பசம்பத்துகளுடனே சோபித்துக் கொண்டிருக்

கிற அந்தச் சரசிலே ஒருக்கால் அந்தத்திரிகுட பர்வதத்தின் காடுகளிலே சஞ் சரியானின்ற ஒருகஜேந்திரமானது அனேகம் பெண்ணுகளாலே குழப்பட்ட தாய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டும் தாகத்தினாலே பிடிக்கப்பட்டதாயும் யானைக் கூட்டங்களினால் குழப்பட்டதாய் அந்தச் சரசினுடைய சமீபத்தைச் சீக்கிர மாக வந்தடைந்து அந்த கஜேந்திரமானது அச்சரசிலே முழுகி ஜலங்களினால் தன்னுடைய தேகத்தை ஸ்நானம் பண்ணிவித்துக்கொண்டு தனது தும்பிக்கை துனியினால் விசரப்பட்ட ஜலபிந்துக்களினால் யானைப்பேடுகளையும் சூட்டிகளையும் ஸ்தானம் பண்ணிவைத்துக்கொண்டு ஸஸ்வர மாயையினாலே பிரரப்தமான சங்கடத்தை அறியாமலிருந்தது.

வாராய் ராஜனே! அந்தச் சரசிலே இந்தப் பிரகாரமிரளின்ற அந்தக் கஜேந்திரனைத் தெய்வத்தினாலே ஏவப் பட்டதாயும் பலத்தையுடையதாயு மிருக்கிற ஒரு முதலையானது கோபத்துடனே காலைப் பிடித்துக் கொண்டது அப்போது மகாபலவானாயிருக்கிற கஜேந்திரமானது தன்னுடைய பலம் எவ் வளவோ அவ்வளவும் முதலையை இழுக்கத் தொடங்கிற்று முதலையும் தன் னுடைய பலம் எவ்வளவோ அவ்வளவும் கஜேந்திரனை இழுக்கத்தொடங் கிற்று. அப்படிமுதலையினாலே இழுக்கப்பட்ட கஜேந்திரனைப்பார்த்து பக்கத்தி லிரளின்ற யானைப்பேடுகளும் யானைகளும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டும் அந்தக் கஜேந்திரனை விடுவிக்க மாட்டாதுகளாய் வீறிட்டுக் கொண்டிருந்ததுகள் இந் தப்பிரகாரம் கஜேந்திரனுக்கும் முதலைக்கும் ஆயிரம் சம்வச்சரம் அதிகிரமித் தது இவ்வளவுகாலமும் பிராணனோடே கூடிக்கொண்டும் யுத்தம்பண்ணிநின்ற அதுகளைப் பார்த்துத் தேவதைகளும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சிற்பாடு அந்த முதலையினால் சலத்துக்குள்ளே இழுக்கப்பட்டும் கேவலம் இளைத்துப்போயு மிருக்கிற அந்தக் கஜேந்திரனுக்கு வெகுதூரமானதினால் உச்சாகம், சரீரபலம், இந்திரியபலம் இதுகளுக்கு மகத்தாகிய நாசமுண்டாச்சது சலத்திலிரளின்ற முதலைக்கு அந்த உற்சாகமுதலான சமஸ்தமும் மிகவும் விர்த்தியடைந்தது.

இந்தப் பிரகாரம் அந்தக் கஜேந்திரமானது பரவசமாய் தெய்வகதியினால் பிராண ஆபத்தை யடைந்தபோது சேதனனுபடியினாலே தன்னை அந்தச் சங்கடத்தில் நின்று விடுவித்துக்கொள்ளச் சமர்த்தனாகாமல் இந்தப் பிரகாரம் யோசனைபண்ணிற்று எப்படி யென்றால் பந்துக்களாயிருக்கிற இந்தக் கஜங்கள் ஆபத்தை யடைந்திருக்கிற என்னை விடுவிக்குகைக்குச் சமர்த்தங்களன்று ஸஸ் வரனுடைய முதலை ஞபமாயிருக்கிற பாசத்தினால் குழப்பட்டிருக்கிற நானும் சமர்த்ததன்று ஆனாலும் பிரம்மாதிகளுக்கு ரட்சகராயிருக்கிற அந்தப் பர மேஸ்வரனையே சரணமாக அடைகிறேன் ஸஸ்வரனுனவர் பிரசண்டமான கோபத்தையுடைய தாயும் பலவானாயும் ஓடிவரானின்று மிருக்கிற காலமாகிற சரபத்தில் நின்று மிகவும் பயப்படா நின்ற பத்தனை ரட்சிக்கின்றார் அப் போது அந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தினின்றும் பயத்தினால் மிருத்தியுவும் ஓடிப்போகின்றான், அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவைச் சரணமாக அடை கிறேன்.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடியாசீரிய விருத்தம்.

திண்ணிய கஜேந்திரனுலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்பட்ட
அண்ணலாமறியுமந்த சுஷணத்திலக்கஜேந்திரன் றன்னைத்
துண்ணெனமுதலே நின்றும்விடுவித்துச் சாபம்போக்கி
பண்ணினில் மகிட்சிகொண்ட மாகதையதனைச்சொல்வார்.

கஜேந்திரனுலே ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீஹரியானவர் அந்தக்
கஜேந்திரனை முதலையில் நின்றும் விடுவித்து அந்த முதலையையும் கேவல
சாபத்தில் நின்றும் விடுவித்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! கஜேந்திரனுனவன் இந்தப் பிரகாரம் புத்தியினால் நிச்
சயம் பண்ணிக்கொண்டு மனதை இருதயப்பிரதேசத்தில் ஸ்திரமாக நிறுத்தி
இந்திரத்துய்மனையிருந்த பூர்வஜன்மத்திலே அப்பியாசிக்கப்பட்ட பரமமாகிய
ஸ்தோத்திரத்தை, ஜபிக்கிறான்.

கஜேந்திரன் வாக்கியம்.

யாதொரு பகவான் தம்முடைய மாயையினால் பிரகாசமாயும் அப்பிர
காசமாயிருக்கிற காரியகாரண ரூபங்களான பிரபஞ்சத்தை ஒருக்காலும் அழி
வில்லாத சிவானத்தை யுடையவராய் சர்வகாலத்திலேயுஞ் சாட்சியாய் பார்த்
துக்கொண்டும் பிரகிருதியிலட்சணனாயும் சிவனெக்காட்டிலும் பரனாயும் சவ
யம் பிரகாசனாயும் சமஸ்த லோகங்களும் லோகபாலர்களும் பிரபஞ்சகார
ணங்களான தத்துவங்களும் அந்த மில்லாமலும் ஜகத்கிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார
கர்த்தாவாய் மிருக்கிற பரமாத்மாவனுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காணவேணு
மென்கிற இச்சையை யுடையவர்களாய் மனன சிவர்களான ரிஷிகள் விஷய
சங்கத்தை விட்டவர்களாய் சதாசார நிஷ்டர்களாய் கெடுதலில்லாத பிரம்ம
சரியாதி விரதத்தைச் சர்வபூதங்களிலேயும் ஆத்மபுத்தியை யுடையவர்களாய்
வனத்தில் ஆசரிக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனுக்குக் கர்மமூலமான
ஜன்மம், கர்மம், நாமம், ரூபம், குணம், தோஷம் இதுகள் ஒன்றுமில்லை.

ஆனாலும் லோகங்களுடைய கிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்காகத் தம்
முடைய மாயையினால் அந்த ஜன்மமுதலானதுகளை அந்தக் காலத்தில் தரிச்
கின்றவராயும் ரூபமில்லாதவராயும் அனைக ரூபங்களோடு கூடினவராயும் ஆச்
சரியகரமான குணசேஷத்தங்களையுடையவராயும் வாக்கினாலேயும் மனதின
ாலேயும் இவ்வளவென்று பரிசோதிக்க ஒண்ணாதவராயும் சிவசியந்தாவாயும்

கஜேந்திர மோகம்.

மோட்சசகாணு பவக்கியான ரூபியாயும், சாந்தரூபியாயும், கோரரூபியாயும், சத்வாதி தர்மங்களை யனுசரிக்கிறவராயும் நிர்விசேஷராயும், சமராயும், கியா னுனந்தரூபியாயும் கேஷத்திரக்கியான சேவனுக்கு அந்தரியாமியாய்சர்வத்துக் கும் அதிஷ்டாதாவாய் சர்வக்கியரால் சேவபுருஷசரீரியாய் சர்வசாட்சியாயும் அநாதியாயும் சர்வ இந்திரியருணங்களை சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச கந்தங்க ளுக்கு அதிஷ்டாதாவாய்சர்வக்கியானங்களுக்கும் ஏதுவாயும் சேதனசேதனத் த் மகமாயும் தமக்கொருகாரணந்த மில்லாதவனாயும் ஆச்சரியகரமான காரண மாயும் சமஸ்தமான ஆகமங்கள் வேதங்கள் இதுகளுக்குத் திக்குகளுக்குஞ் சமுத்திரம் போல புகழிடமாயும் மோட்சரூபியாயு மிருக்கிற பரமாத்மாவான வர் என்னை இந்தச் சங்கடத்தில் நின்று விடுவிக்கக் கடவதென்று ஸ்தோத் திரஞ்செய்தான்.

இந்தப் பிரகாரம் நிர்விசேஷவஸ்து ஸ்வரூபத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணு கின்ற கஜேந்திரனை நானுவித தேகாபிமானங்களோடு கூடின பிரம்மருத் துராதிகள் முதலான தேவர்களெல்லாரும் எப்போது ஆவிற்பவியாமற் போனார்களோ அப்போது சேதனசேதன சரீரியாகையால் சர்வதேவஸ்ரூபி யான ஸ்ரீஹரியானவர் அவ்விடத்திலே ஆவிற்பவித்து கஜேந்திரனுலே பண் ணப்பட்ட ஸ்தோத்திரத்தைக்கேட்டு அவனைப் பிராணசங்கடத்தினின்று நீக் கும்பொருட்டு தேவதைகளோடுகூட வேதமயனு கருடனூல் வகிக்கப்பட்ட வராய் சக்கிராயுதராய் கஜேந்திரன் முறையிட்டிக்கொண்டிருக்கிற விடத்திலே சேக்கிரமாக ஆவிற்பவித்தார்.

ஸ்ரீபகவான் வாக்கியம்.

அப்போது சரசுக்குள்ளே மகாபலத்ததான முதலையினால் கிரகிக்கப் பட்டு பிராணசங்கடத்தையடைந்த அந்தக் கஜேந்திரன் ஆகாசத்திலே சக்கி ராயுதராயும் கருடாருடராயும் ஆவிற்பவியாநின்ற ஸ்ரீஹரியைக்கண்டு தாமரை மலரையொத்த தனது துதிக்கையை உயரவெடுத்துக்கொண்டு மகாப்பிர யாசையோடு அகில ஜகத்குருவே! நாராயண, பகவானே, உகக்குப் பிரணம மென்று சொல்லிற்று. அப்போ பகவான் முதலையினால் கவ்வப்பட்டு பிராண சங்கடத்தை யடைந்த கஜேந்திரனைப் பார்த்துத் தம்முடைய மகத்தாகிய கிருபையினாலே அதுதிறையாயிரங்கிச் சரசில் முதலையோடு கூடிக்கொண் டிருக்கிற கஜேந்திரனை உத்தாரணம் பண்ணிச் சேக்கிரத்தில் முதலையினது முகத்தைப்பிளந்து தேவர்களெல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கஜேந் திரனை முதலையில் நின்று விடுவித்தார்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடியாசிரிய விநீதம்.

முரஹரிதன்னார் சங்கரித்திடு முதலை முன்போல்
அரியகார்தர்வ ரூபமடைந் திடச்செய்து தன்னால்
இரட்சிக்குங் கஜேந்திரன் நன்னை யெழில் பாரிஷதாளுக்குள்
ஒருவனாய்ச்செய்து ஸ்தானமு வப்புடனடையச் செய்தார்.

பகவானுனவர் தன்னால் சங்கரிக்கப் பட்ட முதலையை எப்போதும் போலே கந்தர்வரூபத்தை யடையச்செய்து தன்னால் ரட்சிக்கப்பட்ட கஜேந் திரனை தமது பாரிஷதாளுக் குள்ளே ஒருவனாகச்செய்து தம்முடைய ஸ்தானத்தை அடையச் செய்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீக்கருடைய வாக்கியம்.

வராய் பரிகழித்தே! அப்போது பிரம்ம ருத்திரர்களை பிரதானாக வுடையதேவர்கள் ரிஷிகள், கந்தருவர்கள் இவர்களெல்லாம் ஸ்ரீஹரியினுடைய அத்தியற்புதமான கஜேந்திரமோட்சத்தைக் கொண்டாடிக்கொண்டு புஷ்ப வருஷங்களை வருஷித்தார்கள் தேவதூதையினர் சப்தித்ததுகள் ஸ்ரீஹரியி னுடைய சக்கரத்தினால் பிளக்கப்பட்ட அந்த முதலையும் அந்தட்சணத்திலே தேவரிஷியினுடைய சாபத்தில் நின்று விடப்பட்டு முன்போலே பரமாச் சரியரூபத்தைத் தரித்து ஊகுவென்று பெயரையுடைய கந்தர்வசிரேஷ்டனாய் புண்ணிய கீர்த்தியாய் நிர்விகாரரால் கீர்த்திக்கத்தக்க ருணங்களையுடைய பகவானைப் பிரணமம் பண்ணி சகலமான பேர்களுக்கும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கந்தர்வலோகத்தை யடைந்தான்.

கஜேந்திரனும் பகவானுடைய ஸ்பரிசத்தினால் அக்கியான பந்தத்தினி ன்றும் விடப்பட்டவனாய்ப் பகவானுடைய சாரூப்பியத்தையடைந்து சதுர்ப் புஜனாய் பீதாம்பரதாரியானான். அந்த கஜேந்திரனுனவன் முன்னே திரவிட நாளிலே சிரேஷ்டனாய்ப் பாண்டியனென்று பிரசித்தனாகப் பாண்டிய தேசாதி பதியாய் இந்திரத்துய்மன்னென்று பிரசித்தமான வைஷ்ணவனாய் மலையப் பதத்தில் ஆசிரமத்திலிருந்து தபசுபண்ணிக்கொண்டு ஜடாதாரியாய் ஆத்மக் கியானியாய் பகவதாராதன காலத்தில் ஸநானபண்ணி மவுனவிரதத்தை யடைந்து சர்வநியந்தாவாய் ஆசிரதபாப நிவர்த்தகராய் ஆசிரதானை ஒரு நாளும் நழுவவிடாத சுவாமியை யர்ச்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கின்ற சமயத்திலே அந்த ஆசிரமத்தில் மகாகீர்த்திமானு யிருக்கிற அகஸ்தியரானவர் அனேகம் சிஷியர்களால் சூழப்பட்டவராய் அவ் விடத்திற் செழுந்தருளினார் அப்போது அவ்விடத்தில் தபசுசெய்து கொண்

புருந்த ராஜாவானவர் அரகியபாத்தியாதி வுபசாரங்களினுலே தம்மைப்பூசை பண்ணுமலிருப்பதை அகஸ்திய ரிஷியானவர் கண்டு கோபித்துக் கொண்ட வராய் அந்தராஜாவின் பொருட்டு அசத்தாய் அன்னியபரணயப் பெரியவர் களாலே சித்திக்கப்படாத புத்தியையுடைய இந்தராஜா வந்தப் பிரம்மணனை அவமதித்து கஜம்போலே ஸ்தம்பித்திருக்கையால் அக்கியான அந்தகாரத்திற் பிரவேசித்து அந்த கஜம்போலேயே ஆக்கடவனென்று சபித்து விட்டு அகஸ்தியரானவர் சிஷ்யகணங்களால் சூழப்பட்டவராய்ப் போய்விட்டார் அப்பால் ராஜரிஷியான இந்திரத்துய்மனனும் அந்தச் சாபத்தை தெய்வகதி யால் நேரிட்ட தென்றெண்ணிக்கொண்டு ஆத்மக்கியானத்தை நரசம் பண்ணு நின்ற கஜஜன்மத்தை யடைந்தான். பிற்பாடு ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆராதனப் பிரபாவத்தினால் கஜஜன்மத்திலேயும் அனுசரிக்கப்பட்ட கியானத்தை யுடைய யவனுனான்.

கருடத்துவசனான பத்மநாபன் இந்தப் பிரகாரம் கஜேந்திரனை விவித்து தம்முடைய பாரிஷதாளுக்குள்ளே ஒருவனுக்கிக்கொண்டு தன்னோடு கூட கந் தர்வான், சித்தான், விபுதான் இவர்களாலே கானம்பண்ணப்பட்ட அற்புதசரித் திரத்தை யுடையவராய் அதியற்புதமான வைகுண்ட புவனத்தை அடைந் தார். வராய் மகாராஜனே! கீர்த்திகரமாயும் கவிதோஷ ஹரமாயுமிருக்கிற இந்த கஜேந்திர மோக்ஷமென்றப் பிரசித்தமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவமானது உனக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது.

ஐந் தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறசாரடியாசிரிய விருத்தம்.

தப்பிலா மனுக்களோந்து மாறையுந் தனியாய்ச் சொல்லி
விப்பிர சாபத்தினுலே விறல் சம்பத் திழந்தமேலோர்
துப்புறம் வாயாற் சொல்லுந் தோற்றமு மரிபக் தாட்குச்
செப்பிடு முபாக் கியானத்தின் செய்தியுஞ் சொல்லுகின்றார்.

ஐந்தாமனுவையும் ஆறுமனுவையும் சொல்லிப் பிரம்மண சாபத்தினால் சம்பத்திழந்த தேவதைகளினுலே செய்யப்பட்ட ஸ்ரீஹரி ஸ்தோத்திரமும் ஸ்ரீஹரியானவர் தம்முடைய பக்தானிடத்தில் பக்ஷபாதத்தினால் யாதொரு காரியத்திலே ஸ்திரீ ரூபமானாரோ அப்படிப்பட்ட அமிர்தமயமான உபாக் கியானமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வராய் ராஜனே! இந்த ஸ்ரீஹரியினுடைய பாபவிமோசனமான கஜேந் திர மோக்ஷமென்கிற கர்மமானது அறிந்து கொண்டாயல்லவா இனி வைத

மனுவந்தரத்தைச் சொல்லுகிறேன். நான்காவதான தாபசமனுவுக்குச் சகோ தரனுய் வைதனென்கிற பிரசித்தானாராஜா ஐந்தாவது மனுவானான். அர்ச் சனன், பலி, வந்தியன் இவான் முதலான பேர்கள் அந்த மனுவினுடைய புத்திரான் விபுவென்கிற இத்திரன், பூதரயன் இவான் தேவகணங்கள், இரண் ணியரோமா, வேதசிரசு, ஊர்த்தபாகு இவான் ரிஷிகள், சுப்பிரருடைய ஸ்திரீ யான குண்டை பென்கிறவனிடத்திலே வைகுண்டா ளென்கிற அனேக புத்தி ரானுடனேகூட ஸ்ரீபகவான் தாமும் வைகுண்டரென்று பிரசித்தராய் அவ தரித்தார். லட்சுமி தேவியினால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட அந்த வைகுண்ட பகவா னானவர் லட்சுமிதேவிக்குப் பிரியத்தைச் செய்யவேணு மென்கிற இச்சையி னுலே சர்வலோதங்களிலேயும் சேவிக்கப்பட்ட வைகுண்டமென்று ஒருலோ கம் கற்பிக்கப்பட்டது அந்த வைகுண்டருடைய பிரபாவமும் அவருடைய பிரம்மண்ணியத்துவ முதலான குணங்களும் அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களும் திரித்ய ஸ்கந்தத்தில் ஜனகாதி சர்ப்பப் பிரசங்கத்தில் சொல்லப்பட்ட பூமியிலே உண் டான ரேணுக்களை எவன் அளவிடமாட்டுவனோ அவன் விஷ்ணுவினுடைய குணங்களை வர்னிக்கத்தக்கவன் ஆறுவது மனுவோவென்றால் சட்கவினுடைய புத்திரனான சாட்குசமனுவென்று சொல்லப்படுவன் புரு, புருஷன், சத்துய மினன் இவான் முதலானபேர் அந்த சாட்குச மனுவினுடைய புத்திரான் அந்த சாட்குச மனுவந்தரத்திலே மந்தரத்துருமன், இந்திரன், ஆப்பியான், இவான் தேவகணங்கள், அவிஷ்மானு, வீரதன், இவான் ரிஷிகள் அந்த சாட் குச மனுவந்தரத்தில் ஆதிதேவனான பகவான் வைராசனுடைய ஸ்திரீயான சம்பூதியினிடத்தில் ஆதிதரென்று பெயரை யுடையவராய் தம்முடைய அமி சத்தினுலே ஜகத்பதியாக அவதரித்த பகவானால் சமுத்திரத்தைக் கடைந்து தேவதைகளுக்கு அமிர்தம் சாதிக்கப்பட்டது க்ஷீரசமுத்திரத்தில் சமுலாநின்ற மந்தர பர்வதமானது கூர்மரூபியான பகவானால் தரிக்கப்பட்டதென்று சொல் லாநின்ற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைப்பார்த்து பரிக்ஷித்து மகாராஜன் சொல்லு கின்றார்.

பரிக்ஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! பகவானுலே க்ஷீரசமுத்திரம் எது நிமித்தியம் க்டையப்பட்டதும் எது நிமித்தியம் கூர்மரூபத்தினுலே மந்தர பர்வதத்தைத் தரித்ததும் அமிர்தம் தேவதைகளினுலே அடையப்பட்டதும் மற்றும் க்ஷீரசா கரத்தில் என்னென்ன உண்டானதும் இந்த ஸ்ரீஹரியினுடைய அதியற்புத மான சரித்திரத்தை யெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று விஷ்ணுரா தனை பரிக்ஷித்து மகாராஜனானவன் கேட்டமாதிரத்தில் சுகப்பிரம்ம ரிஷி யானவர் ஸ்ரீஹரியினுடைய வீரியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வராய்பரிக்ஷித்து மகாராஜனே! யுத்தத்திலே தீக்ஷணங்களான ஆயுதங் களையுடைய அசுராளால் கொல்லப்பட்டவர்களாய் தேவதைகள் நிர்ச்சயிகளாய்

விழுந்து எழுந்திருக்க மாட்டாமற் போனதும் தூருவாசருடைய சாபத்தினாலே இந்திரனுடனேகூடின மூன்றுலோகங்களும் லக்ஷ்மியை இழந்து யாகாதிகிரியைகளெல்லாம் நசித்துப்போச்சுதுகள் மகேந்திரன், வருணன் முதலான தேவகணங்களெல்லாம் இதைப் பார்த்துத் தாங்களெல்லாரும் ஒன்றாகக்கூடி மந்திராலோசனை செய்து நிச்சயத்தை யடையாமற் போனவர்களாய் பின்பு மேருபர்வத சிகரத்தில் பிரம்மசபையை யடைந்து பிரம்மதேவனுக்குப் பிரணாமம்பண்ணி இந்த விர்த்தார்த்தத்தை யெல்லாம் விக்கியாபனம் பண்ணினார்கள்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

அப்போது பிரம்மதேவனுனவன் காந்தியினாலும் விரிய யினாலும் மிருக்கிற இந்திரன், வாயு முதலான தேவர்களையும் அமங்கள் சுருபமான லோகங்களையும் பல புஷ்டிகளோடுகூடின அசுரர்களையும் பார்த்து மனதினால் பரமபுருஷனைத் தியானஞ்செய்து பிரசன்னவதனனாய் தேவதைகளைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான். நானும், ருத்திரனும், நீங்களும், அசுரன் முதலான பேர்களும், மனுஷியாரும், திரியக்குகளும், விருஷங்களும்கூட, சுவேதசம், அண்டசம், உத்பீஜசம் முதலானதுகளும் யாதொரு பரமாத்மாவினுடைய அவதாரமான விராட்புருஷனது அமிசமாயும் என்னுடைய கலைகளான மரீசி முதலான பிரஜாபதிகளாலே புத்திரபலுத்திராதி பரம்பரையினால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டோமோ அப்படிப்பட்ட சஸ்வரணை நாமெல்லாம் சரணமாக அடைவோம். அந்தப் பரமாத்மாவுக்குக் கொல்லத் தக்கவனென்றும், இரக்ஷிக்கத் தக்கவனென்றும், உபேக்ஷிக்கத் தக்கவனென்றும், ஆதரிக் கத்தக்கவனென்றும், இல்லை ஆனாலும் ஜகத்சிருஷ்டி, ஸ்திதிசங்கரங்களுக்காக பகவான் அந்தந்தக் காலத்திலே தமோகுணத்தையும், ரசோகுணத்தையும், சத்துவகுணத்தையும் தரித்தவராக விருக்கின்றார். இந்தக் காலமோ வென்றால் சத்துவ மூர்த்தியான பகவான் பிரஜைகளுக்கு விர்த்திபண்ணும் பொருட்டு லோகங்களை சவரக்ஷணை பண்ணுகிற காலமாயிருக்கிறது ஆகையினாலே நாமெல்லாம் ஜகத்குருவான சுவாமியைச் சரணமாக அடைவோம். தேவப்பிரியரான அந்தப் பகவான் நமக்கெல்லாம் சுகத்தைக் கொடுக்கப்போகிறாரென்று பிரம்மதேவன் தேவதைகளைப் பார்த்துச்சொல்லி பகவானுடைய பிரகிருதியென்னப்பட்ட அந்தகாரத்திலும் பரமான ஸ்தானத்தை யடைந்தார் அந்த அப்பிராகிருத ஸ்தானத்திலே ஒருத்தராலேயும் காணப்படாத சுருபத்தை யுடையவராயும் வேதவேதார்த்தங்களில் பிரசித்தராயு மிருக்கிற பகவானை வேதவாக்கியங்களினாலே சாவதானமான இந்திரியங்களை யுடையவனாய் ஸ்தோத்திரம் பண்ணத் தொடங்கினான்.

சத்திய ரூபியாயும், நிர்விகாரமாயும், ஆதியந்தங்களில்லாதவராயும், சர்வார்த்திரியாமியாயும், உபாதிருனியராயும், இன்னபடியென்று சிந்திக்கக்கூடாதவராயும், மனதைக்காட்டிலும் அதிகவேகத்தை யுடையவராயும், வாக்கினாலே

அளவிட்டுச் சொல்லப் படாதவராயும், சிரேஷ்டராயும், தேவோத்தமராயும், பிராணன், மனது, புத்தி, அகங்காரம் இவைகளுக்குச் சாக்ஷியாயும், சப்தாதி விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள் இவைகளுக்கு நியாமகராயும், நித்திரையில்லாதவராயும், தேகமில்லாதவராயும், ஜீவனுடைய தர்மங்களையுமிருக்கிற வித்தை அவித்தைகள் இல்லாதவராயும், ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணராயும், மூன்றுயுகங்களிலேயும் அவதாரம்பண்ணியும், சுகரூபியாயும், நாசமில்லாதவராயும், பூமியிலே சராயுஜமென்றும் நானுவகைப்பட்ட பூதசிருஷ்டி யுண்டாயிருக்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட இந்தப் பூமியானது பரமாத்மாவுக்குப் பாதஸ்தானமாகச் சொல்லப்பட்டது பிரபஞ்சங்களுக்குப் பிராணனாயும், இந்திரியபலமாயும், சரீரபலமாயு மிருக்கிற வாயுவானவன் எந்த பரமாத்மாவினுடைய பிராணனிடத்தில் நின்றும் உண்டானானே அந்த வாயுவை அனுசரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் பரமாத்மாவினுடைய முகத்தில் நின்றும் பிரம்மனானும், சூர்யத்தில் நின்றும் வேதமும், புஷ்டிகளில் நின்றும் ஷுத்திரியாரும், பலமும், துடைகளில் நின்றும் வைசியாரும் வானிகளிருத்தியும், பாதங்களில் நின்றும் ருத்திராரும் சுகரூஷையும் உண்டாச்சுதுகள் பிரளயகாலத்தில் பஞ்சமகாபூதங்கள், காலம், பூதகாரியமான பிரபஞ்சம், குணம், கர்மம் இவையெல்லாம் யாதொருத்தனுடைய மாயையினால் உண்டாக்கப் பட்டதுகளோ அந்த பரமாத்மா சுக்குராதிகளினால் அறியக்கூடாதவராகியும் கியானிகளினால் யோசத்தினால் அறியத்தக்கவராயும் சஸ்வரணைவர் புருஷனுக்கு அந்தராத்மாவராயும், இஷ்டசுருத்தாவாயு மிருக்கிறார். ஆகையினால் பகவதற்புதமான கர்மம் நிஷ்பலமாகப் போகிறதில்லை எப்படியானால் விருக்ஷத்தினுடைய மூலத்தில் ஜலத்தைவிட்டால் சாகோபசாகைகள் அபிவிர்ந்தங்களாகுமோ அப்படி போல விஷ்ணுவினுடைய ஆராதனம் சமஸ்த பிராணிகளுக்குத் தனக்குத் திருப்திகரமாயிருக்கும் தேசத்தினாலேயும், காலத்தினாலேயும், வஸ்துக்களினாலேயும், அளவிடக் கூடாதவராயும், இன்னபிரகாரமென்று சொல்லி ஒருத்தராலேயுஞ் சிந்திக்கக்கூடாத தம்முடைய கர்மத்தையுடையவராயும், ஏயருண ரூனியராயும், கல்யாணருணகரராயும் சத்துவமூர்த்தியாயு மிருக்கிற வுமக்கு இப்போது பிரணாமம் பண்ணுகிறோமென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறுகீரடிமாசிரிய விநீதம்.

பேசுமிந்தேவதைக்குப் பிரசன்னராம் பகவானின்றன் ஆசில்வாக்யத்தாலே யதிதேவா ளசுரரோடு தேச வஞ்சர்தி பண்ணி கதிராப்தி கடைவதற்குப் பேசியேயத்தனித்த பிரபலவார்த்தைகளைச்சொல்லாம்.

தேவதைகளுக்குப் பிரசன்னரான பகவானுடைய வாக்கியத்தினால் தேவர்கள், அசுரர்கள், இருவரும் சந்தி பண்ணிக்கொண்டு க்ஷீராப்தியைக்கடையதற்கு யத்தனஞ் செய்தார்களென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் இராசனே ! இந்தப் பிரகாரம் தேவகணங்களினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டும், பகவானையும், சஸ்வரனாய் மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் அந்தத் தேவகணங்களுக்கு முன்னே கோடி சூரிய னுதித்தாற்போலே ஆவிற்பவித்தார். அப்போது அந்தத் தேஜஸினாலே எதிர் விழித்தப்பார்க்க மாட்டாதவர்களாயிருக்கிற சமஸ்தமான தேவகணங்கள் ஆகாசம், திக்குகள், பூமி, இதுகள் ஒன்றையும் பார்க்கமாட்டாமல் ஆவிற்பவித்திராநின்ற சஸ்வரனைக் கண்டுகொண்டு பார்ப்பதற்குச் சந்தியில்லாதவர்களானார்கள். சதுர்முகனானவன் ருத்திரனோடு கூட தன்முன்னே பத்மதளங்கள்போலச் சிவந்த நேத்திரங்களை யுடையதாயும் மரகத மாணிக்கம்போல பச்சைகிறமாயும் நிர்மலமாயும் பத்து மாற்றுத் தங்கம்போலப் பொறுக்கென்ற நிறத்தையுடைய பிதாம்பரத்தினால் விளங்காநின்றும் மனோகரங்களாய் மிருக்கிற சர்வ அவயவங்களை யுடையதாயும் சோபனமான முகத்தையும் சுந்தரமான புருவங்களை யுடையதாயும் விலையிலாத மகாமணியுடனே கூடின கிரீடத்தினாலேயும் தோள்வளைகளினாலே பூஷிக்கப்பட்டதாயும் மகரகுண்டலங்களினாலே பிரகாசியா நின்ற கபோலங்களோடு கூடின முகாரவிர்த்ததை யுடையதாயும் அரைநான்மலை கங்கணம், ஆரம், காற்சிலம்பு, இதுகளினாலே பிரகாசியாநின்றும் கவுஸ்துவா பரணம் லட்சுமி வனமாலை இதுகளைக்கண்டத்திலும் வட்ச்சிலேயும் உடையதாயும் சரீரத்தை யெடுத்துக் கொண்டிராநின்ற சுதரிசன முதலான பஞ்சாயுதங்களினால் உபாசிக்கப் பட்டதாய் மிருக்கிற அந்தச் சுவாமியினுடைய திவ்ய தேகத்தைப் பார்த்துப் பூமியில் சாஷ்டாங்கப் பிரணாமம் பண்ணுநின்ற சமஸ்ததேவதை களுடனேயுங் கூடபிரம்மாவானவர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றார்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

உற்பத்தி ஸ்திதி சங்காரங்களில்லாத வராயும் ஏயகுணரகிதராயும் மோட்ச சுகத்துக்கெல்லாம் ஒருகடலாயும் மகானுபாவராய் மிருக்கிற ஜகத்காரணனே ! உம்முடைய இந்தரூபமானது வேதோத்தம மார்க்கத்தினாலேயும் ஸ்மிருதியினது மார்க்கத்தினாலேயும் கிரேயசைக் கோராநின்ற ஜனங்களினாலே சர்வகாலமும் பூசிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. பிரபஞ்ச ரூபமான உம்மிடத்திலே எங்கனையும் மூன்று லோகங்களையும் காண்பிக்கிறேன். சுந்தரராயிருக்கிற நீர் ஆதிமத்தியார்தங்களிலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கையினால் இந்தப் பிரபஞ்சமாயிருக்கின்றது. பிரகிருதியைக் காட்டிலும் பரராயிருக்கிற நீர்கடத்துக்கு மிருத்திகைபோல இந்தப் பிரபஞ்சத்துக்கு ஆதியும் மத்தியமும் அந் தமுமாக விருக்கின்றீர். சுவாதினமனமாயும் உம்மையே ஆசிரயித்துக்கொண்டு

மிருக்கிற மாயையினால் இந்தப் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கி அதற்குள்ளே அணுப்பிரவேசித்திருக்கின்றீர் ஆகையினால் விவேகனானபுருஷன் யோகாப் பிராசத்தினால் நிர்மலமான மனதினாலே குணங்களுடைய பரிநாமம் உண்டா யிருக்கையிலும் உம்மை நிற்குணமாகப் பார்க்கிறார்கள்.

வாரீர் நாதனே ! பத்மநாபனே ! வெருகாலமாகப் பிரார்த்திக்கப்பட்ட புருஷார்த்தரூபியாயும் யோகாப்பிராசத்தினாலே அடையத்தக்கவராயும் இப் போதெங்களுக்குப் பிரசன்னராக ஆவிற்பவித்திருக்கிற உம்மைப் பார்த்து நாங்கள் பரமமான சுகத்தையடைந்தோம் நாங்கள் ஏதுக்காக உம்முடைய பாதமுலத்தை ஆசிரயித்திருக்கிறோமோ அந்தப் பிரயோசனத்தைச் சாதிக் கக்கடவீர் உளளும் வெளியிலும் சமஸ்தத்திற்குஞ் சாட்சியா யிராநின்றும் சர்வக்கியராய் மிருக்கிற உமக்கு அறிவிக்கத்தக்கது என்னயிருக்கின்றது நான் ருத்திரன், தேவன் முதலானபேர் தகஷன் முதலிய நவப்பிரசாபதிகள் இவர்களெல்லாம் அக்கினியினுடைய பொறிகள் போல உம்முடைய அங்கி சங்களாக விருக்கின்றோம் ஆகையினாலே பிரம்மணுக்கும் தேவனுக்கும் இதைச் செய்யுங்களுள்ளும் உபதேசிக்கக் கடவீரென்றும் பிரம்மா முத லான தேவதைகளாலே ஸ்தோத்திரிக்கப் பட்டவராய் பகவானானவர் அவர் களுடைய இருதயத்திலே மிருக்கிற பாவத்தையறிந்து மேககெம்பிரமான வசனத்தினால் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டும் சகல விர்தியங்கனையும் நிக்கிரகித்து மிருக்கிற தேவதைகளைப் பார்த்து பகவானானவர் அந்தத் தேவ தைகளுடைய காரியத்தைச் சாதிக்குகைக்குத் தாம் ஒருவரே சமர்த்தராயிருந்தாலும் சமுத்திரங் கடைகிறது முதலான வியாபாரங்களினால் லீலை பண்ண வேணுமென்று இச்சையை யுடையவராய் ஒருவார்த்தை சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ பகவான் வாக்கியம்.

வாராய் பிரம்மதேவனே ! தேவர்களே ! நீங்களெல்லாரும் சாவ தானளாய் கிரேயஸ்கரமான என்னுடைய வசனத்தைக் கேளுங்கள் உங் களுக்கெல்லாம் அபிவிந்தியுண்டாகுங் காலம்வரையில் இப்போது அபி விந்தி யடைந்திராநின்ற அசுராளுடனேகூட நீங்கள்போய் சந்திபண்ணிக் கொண்டிருங்கள். பிரயோசனத்தினுடைய சித்தியை அடையவேணு மென் கிற பேர்கள் காரியம் வந்தவேளையில் சத்துருக்களானும் சமாதானம் பண் ணிக்கொள்ளத் தக்கது பிரயோசனம் கைப்புருந்தபிற்பாடு எலியும் பாம்பும் போலே மிருக்கத்தக்கது. அமிர்தம் உண்டாகிற நிமித்திதமாகச் சிக் கிரத்தில் எத்தனம் பண்ணுங்கள் அந்த அமிர்தத்தைப் பானம் பண்ணினால் மரணத்தையடையும் பிராணிகளும் நித்தியத்தையடையும் வாருங்கள் தேவர் களே ! க்ஷீரசமுத்திரத்தில் சமஸ்தமான கிரணங்கள் லதைகள் ஒஷதிகள் இவையெல்லாம் போட்டும் மந்தர பர்வதத்தை மத்தாகவும் வாசகியென்கிற நாகராசனை மத்துக்கயிராகவுஞ் செய்து என்னைச் சகாயமாகக்கொண்டு

ஆலசியமில்லாதவர்களாய்க் கடையுங்கள் அப்போதயித்தியாளெல்லாம்கேவ
சிரமத்தையே அடையப் போகிறார். நீங்கள் பலத்தை அடையப் போகி
றீர்கள் லோகத்தில் நல்லவார்க்கையினாலே காரியங்கடி வருவதுபோல துவே
ஷத்தினாலே கூடிவராது ஓய் தேவர்களே! அசுரர்கள் எதை யிச்சிக்கிறார்களோ
அதை நீங்கள் சந்தோஷியுங்கள் அப்படிச் சமுத்திரத்தைக் கடைவதினா
லுண்டாகின்ற காலகூட விஷத்தில் நின்றும் பயப்படத் தக்கதன்று. அதில்
நின்று முண்டாகும் வஸ்துக்களிலே உங்களால் ஒருக்காலும் கோபமும், காம
மும், ரோஷமும் செய்யத்தக்கதன்று என்று புருஷோத்தமரானவர் தேவர்
களைப்பார்த்து இந்தப் பிரகாரம் ஆக்யாபித்து அவர்கள் பார்த்துக் கொண்
டிருக்கும் போதே அந்தர்த்தானமாவார்.

பிற்பாடு பிரம்ம தேவனும் தேவர்களும் அந்தப் பகவானுக்கு பிரணமம்
பண்ணி விட்டுத் தங்களுடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார்கள். தேவர்களும்
பலிச்சக்கிரவர்த்தியை யடைந்தார்கள். அப்போது தயித்தியராசனாயும் புண்
ணிய கீர்த்தியாயும் விரோத காலத்தையும் சமாதான காலத்தையும் அறிந்த
வனாயிருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் யுத்தசன்நாகத்தை விட்டு வந்
திராநின்ற சத்துருக்களான தேவதைகளைப்பார்த்து யுத்தசன்னாகம் பண்ணு
கின்ற தன்னுடைய படாளான தயித்தியனை நிறுத்தினான். அப்போது தே
வர்கள் அசுரகிரேஷ்டாளாலே இரட்சிக்கப் பட்டும் மூன்று லோகத்தையும்
ஜயித்தவனாயும் பரம அயிஸ்வரிய சம்பன்னனாயு மிருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்
தியை யடைந்தார்கள்.

அப்போது மகாபதியான மகேந்திரனானவன் மதுரமான வார்த்தையி
னால் சமாதானமாகப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து புருஷோத்தமனால்
சொல்லப்பட்ட அமிர்தவுற்பத்தி விர்த்தார்த்தத்தை யெல்லாங் சொன்னான்
இந்திரன்சொன்ன வார்த்தையானது பலிச்சக்கிரவர்த்திக்கும் அவனுடன்
சேர்ந்திருக்கிற அசுரயூதாளான சம்பரன், அரிஷ்டநேமி, திரிபுரவாசிகளான
காலகேயாதிகள் இவர்களுக்கெல்லாம் இஷ்டமாயிருந்து தேவர்கள், அசுரர்
கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சினேகம் பண்ணிக்கொண்டு மரியாதைகளு
டனே அமிர்தநிமித்தியமாகப் பரமமான பிரயத்தனத்தைப் பண்ணி உழலத்
தடியொத்த பாசுனையுடையவர்களாயும் சமர்த்தர்களாயும் மதித்துமிருக்கிற
அந்தத் தேவர்கள், அசுரர்கள், தங்கள் பராக்கிரமத்தினால் மந்தரகிரியைப்
பிடுங்கி சமுத்திரத்தினிடத்திற் கொண்டுவந்தார்கள். இந்திரன், பலி இவர்கள்
முதலான தேவர்கள், அசுரர்கள் வெகுதூரத்திலிருந்து மந்திரபர்வதத்தை
யெடுத்துக்கொண்டு வந்தவர்களாய் அதையெடுக்கச் சமர்த்தாளாகாமல் இளப்
பையடைந்தவர்களாய் மார்க்கத்தில் விட்டுவிட்டார்கள். அப்படிவிடப்பட்ட
சொர்னமயமான பர்வதமானது கிழேவிழுந்து மிகவும் பாரத்தினால் வெகு
அமரர்களையும் தானவர்களையும் சூரணமாகப் பண்ணிற்று அப்போது சின்ன
மான மனதையுடையவர்களாயும் முறிந்திருக்கிற கைகள், துடைகள், கழுத்
துகள் இதுகளையுடையவர்களாயு மிருக்கிறதேவ அசுரர்களை அறிந்து கருடத்

துவசனான ஸ்ரீபகவான் அங்கே ஆவிற்பவித்து காயத்தை யுடையவர்களான
தேவ அசுரர்களைப்பார்த்து தம்முடைய கடைச்சத்தினால் மரணமில்லாதவர்
களாயும், விரணமில்லாதவர்களாயுந் செய்து அந்த மந்தர பர்வதத்தை
ஒருகையால் விளையாட்டாகக் கருடன்மேலே ஏற்றிவைத்துக்கொண்டு தாமும்
ஏறிக்கொண்டு தேவாசுரகணங்களினால் சூழப்பட்டவராய் க்ரீரசமுத்திரத்தை
யடைந்தார். பட்சியந்திரனாகிய கருடன் தோளினின்றும் பர்வதத்தைக் கிழே
யிறக்கி ஜலமத்தியத்தில் தள்ளிவிட்டுப்போனார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

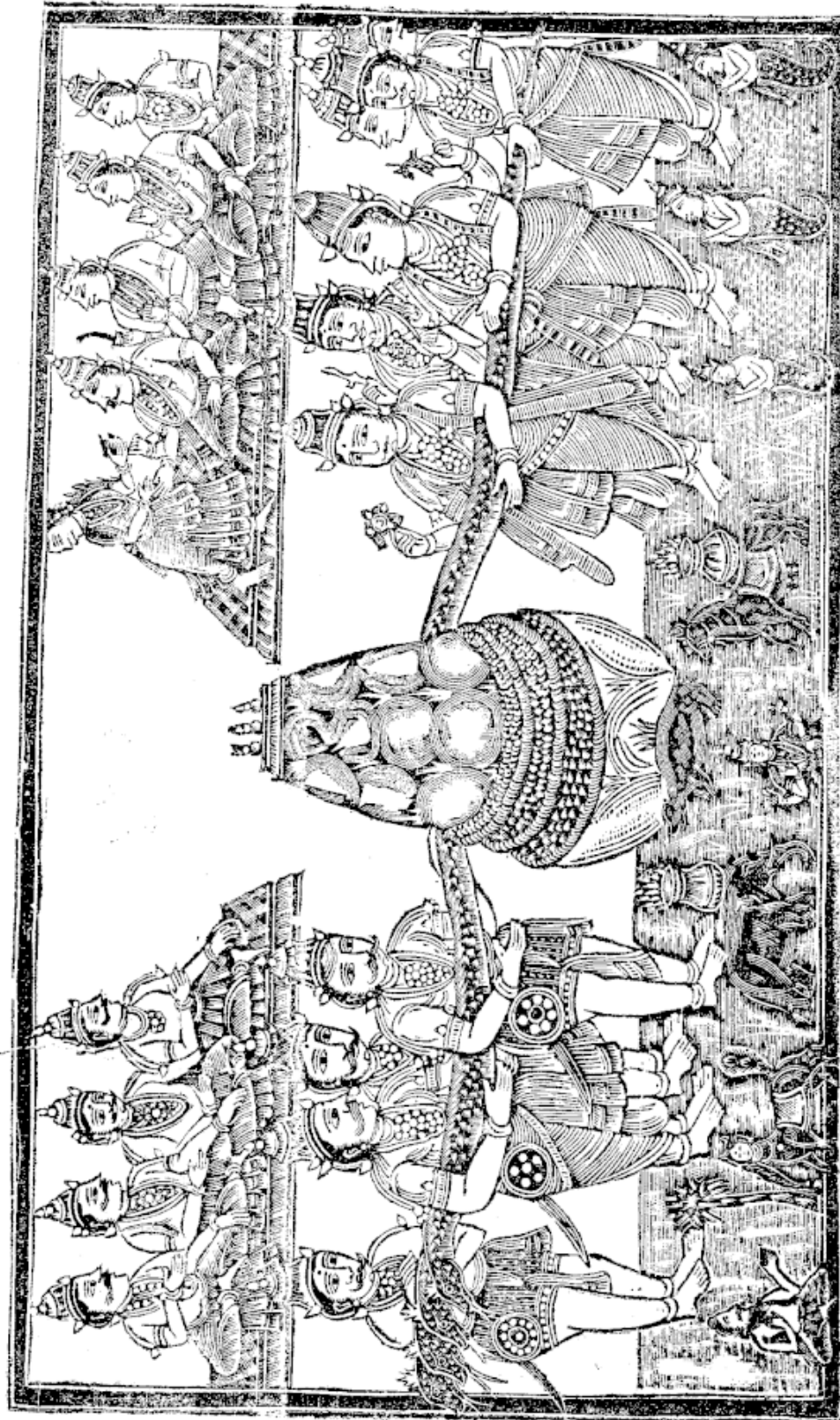
அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

ஓல க்ரீராப்திதன்னை யுடன் கடைந்திடும் போதுண்டாம்
ஆல காலத்தைப் பார்த்த அறிய மானிடர் பயந்து
கோலமாம் பரமத்து மாவைக் குறித்துத் தோத்திரங்கள் செய்யச்
சால ருத்திரன் விஷத்தைச் சடுதியிற் பானஞ் செய்தார்.

க்ரீராப்தியைக் கடையும்போது அதிலுண்டான காலகோடி விஷத்தைக்
கண்டு சகல ஜனங்களும் பயந்து பரமத்துமாவை ஸ்தோத்திரம் பண்ண
ஸ்ரீருத்திரபகவானுவர் அந்த விஷத்தைப் பானம் பண்ணினாரென்று சொல்
லுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! அந்தத் தேவர்களும் அசுரர்களும் அமுதத்தைக் கோ
ரினவர்களாய் நாகராஜனான வாசுகியையடைந்து உனக்கும் அமிர்தத்தில்
பாகம் உண்டாகிறதென்று சம்மதிபண்ணிக்கொண்டு அவனை அந்த பர்வதத்
திலே மத்துக்கயிராகச்சுற்றி சந்தோஷத்துடனே கூடினவர்களாய்ச் சமுத்
திரத்தைக்கடைய உத்தேசித்தார்கள். அப்போது அந்த வாசுகியினுடைய
சிரோபாகத்தை ஸ்ரீஹரியானவர் முன்னே பிடித்ததைப்பார்த்து தேவதைக
ளும் அந்தச் சிரோபாகத்தையே பிடித்தார்கள் அந்த மகாபுருஷனுடைய
செய்கையை தயித்தியபதிகளான அசுரர்கள் சம்மதியாதவர்களாய் நல்ல
குலத்தில் ஜன்மத்தினாலேயும், கர்மங்களினாலேயும், பிரசித்தர்களாயும், வேத
சாஸ்திர சம்பன்னர்களாயு மிருக்கின்ற நாங்கள் இந்த வாசுகியினுடைய நிஷித்
தமான வால்புறத்தைப் பிடிக்கிறதில்லையென்று வேற்றமையாயிராநின்ற அந்
தத் தயித்தியர்களைப் பார்த்துப் புருஷோத்தமரானவர் புன்சிரிப்பை யுடைய
வராய் தேவதைகளோடுகூட நாகராஜனுடைய தலைப்புறத்தைவிட்டுப் புச்சப்
பிரதேசத்தைக் கிரகித்துக் கொண்டார் இந்தப் பிரகாரம் சிரோபாகத்தில்
அசுரர்களும் புச்சபாகத்தில் தேவர்களுமாக ஸ்தானவிபாகக்களை யுடையவர்
களாய் பரமமான யத்தனத்துடனே கூடினவர்களாய் அமிர்தநிமித்தியம்
க்ரீரசமுத்திரத்தைக் கடைந்தார்கள்.

சுந்தரமங்கலம்

வாராய் பரிசுத்தி மகாராஜனே! அந்தச் சமுத்திரத்தைக் கடையும் போது ஆதாரமில்லாமலிருக்கிற அந்த மந்திர பருவதமானது பலவான்களான தேவ அசுரர்களாலே தரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதிகபாரத்தினால் ஜலத்துக்குள்ளே முழுகிப்போச்சது அந்தத் தேவ அசுரர்கள் பலவத்தான தெய்வகதையினால் தங்களுடைய பிரயத்தனம் வியர்த்தமாகையால் சின்னமான மனதையுடையவர்களாயும் வாடிப்போன முககார்தியை யுடையவர்களாயு மாணர்கள் அப்போது அபாரமான சக்தியையுடையவராயும் சக்திசங்கல்பராயு மிருக்கிற பகவானுவர் விக்னிராஜனுடைய கிருத்தியத்தைப் பார்த்து மகத்தாகிய அதிபுத்தமான கூர்மரூபத்தைத் தரித்து ஜலத்துக்குட் பிவேசித்து மந்தர பர்வதத்தை உத்தாரணம்பண்ணி பத்துலக்ஷம் யோசனை விஸ்தாரமுடைய தாமமுடைய முதுகினாலே மகத்தாகிய வேறொரு தீவிபமானதுபோலத் தரித்துக்கொண்டிருந்தார் தேவ அசுரர்களானவர்கள் ஜலத்திலின் றும் எழும் பாகின்ற அந்த குலாஜலத்தைப் பார்த்துத் திரும்பவும் சமுத்திரத்தைக் கடையதற்கு யத்தனம் பண்ணினார்கள்.

அப்போது அளவிடக்கூடாத மகிமையை யுடையவராயும் ஆதிகூர்மரூபியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபகவானுவர் தேவ அசுரசிரேஷ்டர்களுடைய புஜபலத்தினால் இழுக்கப்பட்டும் முதுகிலே சுழன்றுகொண்டுமிருக்கிற அந்த மந்தரபர்வதத்தைதாங்கியும், அசுர ரூபத்தினால் அசுரர்களுடனே யிருந்துகொண்டு அவர்களுடைய பலவீரியத்தை விர்த்திபண்ணிக்கொண்டும், தேவதாரூபத்தினால் தேவகணங்களுடனே யுங்கூடவிருந்து அவர்களுடைய தேஜசை விர்த்திபண்ணியும், அந்த நாகராஜனையும் சிரமம்வராமல் விர்த்திசெய்துக்கொண்டும், ஒருவராலேயும் அறியப்படாதவராகவே யிருந்தார். அப்போது பிரம்மா, இந்திரன் முதலான தேவதைகள் புஷ்பவருஷங்கள் பொழிந்தார்கள் அப்படிச் சமுத்திரத்தைக் கடையும்போது சிரேஷ்டமான அந்த வாசுகியினுடைய நேத்திரங்கள் முகங்கள் சுவாசங்கள் இதுகளினின்று முண்டாகா நின்ற புகைகளோடுகூடிய அக்கினிகளினால் கார்தியை யுடையவர்களாய் பெளலோமகன், காசேயன், பலி, இவ்வலன், இவர்கள் முதலான அசுரர்களெல்லாம் காட்டுத்தீயினால் தகிக்கப்பட்ட சாலவிருட்சம்போலத் தேஜசில்லாதவர்களார்கள் அந்த வாசுகியின் சுவாசாக்கினியினுடைய சுவாலையினாலே நசுக்கப்பட்ட கார்தியையுடையவர்களாயும் தூம்பரவன்னமுள்ள வஸ்திரங்கள், மாலைகள், கவசங்கள், முகங்கள் இதுகளையுடையவர்களாயு மிருக்கிற தேவதைகளைக்குறித்துப் பகவானுடைய வசனங்களான மேகங்கள் வருஷித்துக் கொண்டிருந்ததுகள்.

இந்தப் பிரகாரம் தேவ அசுர சிரேஷ்டர்களாலே துடையப்படாநின்ற அந்தச் சமுத்திரத்தில் எப்போது அமிர்தம் பிறவாமற்போச்சதோ அப்போது பகவானுவர் தாமரை மலர்போன்ற தமது கைகளினால் வாசுகியாகிய மத்துக் கயிற்றைக் கிரகித்துக்கொண்டு மத்தினால் சமுத்திரத்தைக் கடையதார் தேவ அசுரர்களால் இந்தப் பிரகாரம் கடையாநின்ற சமுத்திரத்தினின்று முன்னே

ஆலகாலமென்று பெயரையுடையதாய் அதிதீக்ஷண்ணியமான காலகோடி விஷம்பிறந்து திக்குகள்தோறும் கீழ்மேலும் பரவாநின்றது சகிக்கக்கூடாததாயும் உக்கிரமான வேகத்தையுடையதாய் மிருக்கிற அந்த ஆலகாலமென்கிற மகாவிஷத்தைப் பார்த்துப் பயந்தவர்களாயும் ஒடிப்போகாநின்ற மிருக்கிற இந்திராதிகளான பிரஜைகளெல்லாம் ஒருத்தராலேயும் ரகிக்கப்படாதவர்களாய் கயிலாய பர்வதத்தில் பார்வதியுடனே எழுந்தருளியிராநின்ற சதாசிவனை யடைந்து பிரஜைகளெல்லாரும் ஸ்ரீஹரியினுடைய பராக்ரமங்களினால் சிவனை சருணமாகவும் நிர்க்குணமாகவும் தசுஷன் முதலான பிரஜாபதிகளெல்லாம் அவர்களிருவருக்கும் பேதத்தை யெண்ணாமல் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

வாரீர் தேவதேவனே! மகாதேவனே! பூதங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியாய் அவைகளை உண்டாக்குகின்றவனே! சரணுகதாளான எங்களைத் திரைலோகியத்தையும் தகியாநின்ற விஷத்தினின்றும் ரட்சியும் நீர் ஒருவருமே ஜகத்துக்களுடைய பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் நியந்தாவா யிருக்கிறீர். ஆகையால் சமர்த்தாளானபேர் பிரபந்நாளுடைய இளப்பைப் போக்கடித்து அகஸ்தியர் முதலான பேருக்கெல்லாங் கியான உபதேசத்தால் குருவாயிருக்கிற உம்மை அர்ச்சிக்கிறார்கள் இந்த ஜகத்துக்குச் சத்துவாதி குண ரூபமாயிருக்கிற உம்முடைய சத்தியினுலே சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சங்கரங்களை எப்போது பண்ணுகிறீரோ அப்போது சுதசித்தக்கியானத்தை யுடையவராய் பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்கிற நாமங்களைத் தரிக்கின்றீர் ஸ்தூல சூட்சுமங்களாகிய தேவதிரியக்காதி ரூபங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டு சேதனோசேதன விலட்சணமாய் ஒருவராலும் அறியப்படாததா யிருக்கிற பிரம்மமும் நீரே நானுப்பிரகாரங்களான ஸ்தூலசுத்திகளினுலுஜகத்ரூபமாகப் பிரகாசியாநின்றவரும்நீரே, ஜகதிஸ்வரணம் வேதத்துக்குக் காரணமுநீரே, ஜகத்துக்கு ஆதியான மகத்தத்துவமும் நீரே, அந்த மகத்தத்துவத்தினின்றும் பிறந்த பஞ்சபூதங்கள் ஏகாதச விந்திரியங்கள் பஞ்சவிந்திப் பிரணன்கள் இதுகளுக்கும் காரணமாகிய சத்வாதி குணங்களைச் சுபாவமாகவுடைய அந்தகாரமும் நீரே, காலமும், சங்கற்பமும், சத்தியமும், தர்மமும், கர்மபலமும் நீரே, சத்துவராஜஸ்தமோமயமாய் நாசமில்லா மையால் அக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட பிரதான தத்துவத்தையும் உம்மிடத்திலே யிருக்கிறதாகச் சொல்லுவார்கள்.

அகில தேவதாதி ரூபியான அக்கினிபகவான் உம்முடைய முகமென்றும் லோகங்களுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய பூமியைப் பாதபங்கசமாகவும் அகில தேவதாசரூபியான உமக்குக் காலத்தைக் கதியாகவும் திக்குகளைக் கர்னங்களாகவும், வருணனை ரசனேந்திரியமாகவும், ஆகாசத்தை உமக்கு நாபியாகவும், வாயுவை மூச்சுக்காற்றென்றும், சூரிய சந்திராநிரண்டையும் கண்களென்றும், ஜலத்தை ரதலாகவும், சவர்க்கத்தை சிரசாகவும், சமுத்திரங்களை உம்முடைய குட்சியாகவும், பர்வதங்களைச் சரீரத்திலேயிருக்கிற எலும்புகளாகவும், சமஸ்த்தங்களான ஒஷதி லதைகளை உம்முடைய ரோமங்களாகவும்,

வேதங்களை உமது சப்ததாதுக்களாகவும், தர்மத்தை உமது இருதயமாகவும், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேயம், சத்தியோசாதம், ஈசானமென்னப்பட்ட இந்த ஐந்து மந்திரங்களை உம்முடைய முகங்களாகவும், சொல்லுவார்கள் அப்படிப்பட்ட உமக்கு மன்மதனைத் தகித்தும், தசுஷயக்கிய துவசம்பண்ணினதும் அனேக பிராணிகளைக் கொல்லாநின்ற காலகோடி விஷத்தை விழுங்குகிறது இதுகளெல்லா மிகவும் சூட்சுமமாகையால் ஸ்தோத்திரத்துக்கு விஷயமேயென்று ஆகையால் காரியகாரண ரூபமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஜீவனைக்காட்டிலும் விலட்சணமாயிருக்கிற உம்முடையசரூபத்தை அறிவதற்குச் சமர்த்தாளல்லாத பிரம்மாதிகளெல்லாம் ஸ்துதிக்கமாட்டாமற் போகும்போது அவர்களாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட நாங்கள் துதிக்க சமர்த்தா ளன்று என்கிறதற்குச் சொல்லவேண்டிய தென்ன ஆனாலும் உம்முடைய அவதாரமானது லோகத்தினுடைய கேஷமத்தின் பொருட்டன்றோ உமது தரிசனத்திலேயே இருதார்த்தாளானோ மென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

ஸ்ரீ ருத்திரபகவான் வாங்கியம்.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுநின்ற பிரஜாபதிகளுடைய விசனத்தைப் பார்த்து மிகவும் இருபை யுடையவராய்ச் சர்வபூத சகிர்தான மகாதேவன் தம்முடைய இஷ்டநாயகியான பார்வதியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார், வாராய் பார்வதியே! க்ஷீரசமுத்திரத்தைக் கடைந்ததிலே யுண்டான காலகோடி விஷத்தினால் வந்திருக்கிற பிரஜைகளுடைய மகாவிசனத்தைப்பார் என்னகஷ்டம் பிராணனைக் கோராநின்ற இந்தப் பிரசைகளுக்கு நம்மாலே அபயப்பிரதானம் செய்யத்தக்கது பிராணிகளிடத்தில் தயையுடையவனுன புருஷனுக்குச் சர்வாந்தரியாமியான ஸ்ரீஹரியானவர் பிரீதியையுடையவராயிருப்பார், பகவானுன ஸ்ரீஹரியானவர் பிரீதியையுடையவராகில் ஸ்தாபரசங்கங்களுடனேகூட நானும் பிரீதியை யுடையவனுவேன் ஆகையால் பிரஜைகளுகரு மங்கனத்தின் பொருட்டாக இந்தக் காலகோடி விஷத்தை நான் புசிக்கிறேனென்று பார்வதியினனுமதிக்கொண்டு விஸ்வ கர்த்தாவான ருத்திரன் அந்த விஷத்தை உள்ளங்கையில் அடங்கினதாகப்பண்ணி விழுங்கினார். அப்போது அந்தக் காலகோடி விஷமானது தன்னைப்பானம் பண்ணுகின்ற ருத்திரனைக் கழுத்திலே கறுப்பையுடையவனாகப் பண்ணி தன்னுடைய வீரியத்தை ருத்திரனுக்குக் காண்பித்தது அப்படி உண்டாகிய கறுப்பானது ருத்திரனுக்கு ஒருபூஷணமாகி விட்டது சாதுசனங்கள் லோகத்தினுடைய விசனத்தைப் பார்த்து தாங்களும் விசனப் படுவார்களென்பது யாதொன்றுண்டோ அதுவே சர்வாந்தரியாமியான பரமபுருஷனுக்கு முக்யமான ஆராதனமாக விருக்கின்றது ஜகத்பூச்சியனாயும் தேவதேவனாயு மிருக்கிற சிவனுடைய அந்த விஷபக்ஷணத்தைப் பார்த்துத் தசுஷன் முதலான பிரஜாபதிகளும் பார்வதியும் பிரம்மாவும் வைகுண்டபகவானும் கொண்டாடினார்கள். ஈஸ்வரன் விஷபட்சணம் பண்ணும்போது கையினின்றும் யாதொரு பிந்துகள் சிதறியதுகளோ அந்தவிஷ பிந்துக்களை லோகத்திலே விருச்சிகங்கள்

முதலான சர்ப்பங்களும் விஷ்ணுபமான ஓஷதிகளும் மற்றுஞ்சில துஷ்ட பதார்த்தங்களும் கிரகித்தன.

எ ட் ட ர வ து அ த் தி யா ய ம்.

அனுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

கூர்ப்பதி கடைபோ துண்டாம் ஸ்ரீ மகாலட்சுமி யாலே
ராமர் வரிக் கை யாக திவ்விய வசுரா ளாலே
சோரதர் மந்திரி பாலிற் றோன் நிடுமயிர் த மான
தாராமலபகரிக்கைப் படுகையின தீதஞ்சொல்வாம்.

கூர்ப்பதியைக் கடையுமீபோது அதிலுண்டான மகாலட்சுமியினாலே மகா விஷ்ணுவானவர் வரிக்கப்படுகையில் விஷ்ணுவினுடைய மாயாமோகினி ரூபமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுதருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுத்தித்துவே! இந்தப் பிரகாரம் அந்த ருத்திரனாலே கால கோடி விஷமானது பாணம் பண்ணப்படுகையில் இந்திரன் பலிமுதலான தேவாள் தானவாள் இவர்களெல்லாரும் சந்தோஷத்தை யடைந்தவர்களாய்த் தங்களுடைய பலத்தினால் திரும்பவும் சமுத்திரத்தைக் கடைந்தார்கள் அப் படிக்கடையப்பட்ட அந்தச் சமுத்திரத்திலே முதலில் காமதேனு வுண்டாச் சுது, அக்கினி ஹோத்திரகர்மத்துக்குச் சாதனமான அந்தக் காமதேனுவை பிரம்மவிஷ்டாளான ரிஷிகள் பிரம்மலோகப் பிரபாகமாயிருக்கிற எக்சியத் துக்குப் பரிசுத்தமான அவிஸ்ஸின் பொருட்டுக் கிரகித்தார்கள் பிற்பாடு வுச் சைச்சிரவசு என்கிற பெயரையுடையதாய் சந்திரனைப்போல வெளுத்த ஒரு குதிரையானது உண்டாச்சுது அந்தக் குதிரையினிடத்திலே பலிச்சக்கிர வர்த்தி இச்சைகொண்டான் இந்திரனே வென்றால் முன்னாலே பண்ணப்பட்ட ஈசுவரனுடைய சிட்சையினாலே அதனிடத்தில் இச்சைகொள்ளவில்லை பின்பு அயிராவதமென்கிற பெயரையுடைய கஜசிரேஷ்டமானது இருங்கங்களுமே கூடின கயிலாசபர்வத்தினுடைய மகாத்மியத்தைத் தன்னுடைய நாலுதந் தங்களினாலே அபகரித்துக் கொள்ளுமாபோல சமுத்திரத்தினின்றும் வெளிப் பட்டது. பிற்பாடு தேவலோகத்துக்குப் பூஷணமாயும் பூமியிலே யாசகாளு டைய மனோரதங்களை அர்த்தங்களினால் பூரியாநின்று மிருக்கிற பாரிஜாத விருட்சமானது அந்தச் சமுத்திரத்தினின்றும் பிறந்தது. பின்பு மனோக்கியமா விருக்கிற நடைபினாலேயும் விலையோடுகூடிக் கொண்டிருக்கிற கடைக்கண் பார்வைகளினாலேயும் சுவர்க்க லோகத்திலே யிருக்கின்றவர்களுக்கு ஆனந் தத்தை யுண்டாக்கப்பட்ட சர்வாப்ரண பூஷிதர்களாயும் விலையில்லாத நல்ல

வஸ்திரங்களை யுடையவர்களாய் மிருக்கிற அப்சரசுக்கள் உண்டானார்கள் பிற பாடு பகவானிடத்திலே ஆசுத்தியை யுடையவர்களான சாட்சாத் மகாலட்சுமி தேவியானவள் தன்னுடைய காந்தியினால் மின்னற்கொடிபோல திக்குகளைப் பிரகாசிப்பிக்கத் தக்கதாகவுண்டானாள் அந்தமகாலட்சுமிதேவியினிடத்திலே தேவாசுர மனுஷியாள் எல்லாரும் அந்த மகாலட்சுமியினுடைய ரூபம், அவு தாரியம், எவ்வன்ம், வர்னம், மகிமை இதுகளினால் இழுக்கப்பட்ட மண்ணத் யுடையவர்களாய் இச்சைகொண்டார்கள். அந்த லட்சுமிதேவிக்கு இந்திர னானவன் அதியற்புதமாயே ஒருசிறுக்காசனத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான், மகாநதிகளெல்லாம் திவ்யரூபங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சுவர்னரும்பங் களினால் சசியான ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனதுகள், பூமிதேவியான வள் அபிஷேகத்துக்கு உசிதங்களான சகலமான ஓஷதிகளையுங் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள், பசுக்கள் பஞ்சகவ்வியங்களைக்கொண்டு வந்தனதுகள், வசந் தங்களான சைத்திர வைசாக தேவதைகள் பலபூஷங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனதுகள், மகாரிஷிகள் எதாசாஸ்திரமாக லட்சுமிக்கு மகா அபிஷேகத் தைப் பண்ணிவைத்தார்கள். அப்போது கந்தர்வாள் மங்கள கீர்த்தனங்களைக் கானம் பண்ணினார்கள், அப்சரசுக்கள் நிர்த்தனம் பண்ணினார்கள், வருணன் மகரந்தபானத்தினால் மதித்த பிரமரங்களுடைய வைஜயந்தியென்ற மாலை யைக் கொடுத்தான்.

பிற்பாடு மகாலட்சுமியானவள் மகாரிஷிகளாலே பண்ணப்பட்ட சொ ஸ்திவசனத்தை யுடையவளாய் கருநெய்தல் மாலையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு லக்ஷ்மியுடனே புன்சிரிப்பை யுடையவளாய் புறப்பட்டு கிரீத் துஷ்டமாயும் சாசுவதமாயும் பின்னையொரு புருஷரிடத்திலே இல்லாத அனந்த கல்யாண குணங்களாலே சிரேஷ்டராயும் தமக்குத்தானே ஆசிரிய் ரானபடியினாலே பிராகிருதமான சத்துவாதி குணங்களை அதிகிரமித்த வராய் மிருக்கிற முகுந்தனையே தனக்கிஷ்ட நாயகனாகவரித்து அவருடைய சேவையினால் கிருதார்த்தையாகக் கடவோமென்றும் பிராகிருதாளான வே ரொருவரால் நமக்கென்ன பிரயோசனமென்றும் மகா லட்சுமியானவள் அவரையே ஆஸ்ரயித்து அந்த மகாவிஷ்ணுவினுடைய தோளிலே தனது கையிலிருக்கிற மங்களகரமான நெய்தல் மாலையைப்போட்டு அந்தப் பகவா னுடைய அனுக்கிரகத்தைக் கோரினவளாய் லக்ஷ்மியும் புன்சிரிப்பும் இத் தருடனையும் மலர்ந்து மிருக்கிற நேத்திரங்களாலே அந்தப் பகவானுடைய வசுஷஸ்தலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு அவருடைய சந்திரனத்திலே யிருந் தாள் அப்போது அந்தப் பகவானுனவர் மகத்தாகிய அபிசவரியங்களை யுன்ட யவளாயும் மூன்று லோகத்துக்கும் தாயாகியு மிருக்கிற மகாலட்சுமிக்கு தம் முடைய பரமமங்களமான மார்பை வாசஸ்தானமாகப்பண்ணினார் மகாலட்சுமியும் பகவானுடைய வசுஷஸ்தலத்திலே யிருந்துகொண்டு கிருபாபூரண மான தன்னுடைய கடைக்கண்பார்வையினாலே தன்பிள்ளைகளான பிரம்மாதி களையும் லோகபாலாளுடனேகூடின மூன்றுலோகங்களையும் விருத்தியடையச் செய்தாள் அப்போது பிரம்மாருத்திரன் முதலானதேவர்கள் புஷ்பவருஷன்

களை வருவித்து மந்திரங்களினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணி மகாலட்சுமியி னுடைய கடைக்கண் பார்வையால் ரட்சிக்கப் பட்டவர்களாய் சுகத்தை யடைந்தார்கள்.

வாராய் ராசனே ! பிற்பாடு அந்தச் சமுத்திரத்தில் நின்றும் பத்மம் போன்ற லோசனத்தையுடையவளாய் கன்னியாருடியான சுராதேவதையான வாருணி தேவியுண்டானாள் அந்தவாருணியை அரியினுடைய அனுமதியினால் அசுரரால் கிரகித்தும் கொண்டார்கள்.

பின்பு அமிர்தத்தை அபேட்சியாநின்ற காசியப்புத்திரர்களான தேவாசு ராளால் கடையப்பட்ட சமுத்திரத்தினின்றும் அதியற்புதமானரூபத்தையும், நீண்டும் பருத்து மிருக்கிற புஜத்தையும், சங்கம்போன்ற கழுத்தையும், செந் தாமரைப் புஷ்பம்போன்ற நேத்திரங்களையும், பச்சைமேனியாயும், எவ்வனத் தையும், திவ்வியபரணங்களையும், திவ்வியமாலையையும், பீதாம்பரத்தையும், முன்நெற்றி மயிர்களையுமுடையவராயும், அமிர்தபூரணமான கலசத்தை தரித் துக்கொண்டவராயும், சரீட்சாத் மகாவிஷ்ணுவினுடைய அமிசாவதாரமாயும், தன்மந்திரி பகவானென பிரசித்தராயும், ஆயுர்வேதத்தினுடைய கரைகண்ட வராயும் எக்கியபாகங்களைப் புசிக்கிறவராயு மிருக்கிற ஒருமகா புருஷனுண் டானார்.

சமஸ்தமான அசுரர்களும் அந்தமகாபுருஷனையும், அமிர்தகலசத்தையும், பார்த்து சர்வ வஸ்துக்களையும் அடையவேணுமென்கிற இச்சையை யுடைய வர்களாய் அந்த அமிர்தகலசத்தைச் சீக்கிரமாக அபகரித்துக் கொண்டார்கள் அப்படி அசுரர்களாலே அமிர்தகலசமானது அபகரிக்கப் படுகையில் தேவர்க ளெல்லாம் முகம்வாடி அரீயைச் சுரணமாகவடைந்தார்கள்.

அப்போது பகவானுனவர் தேவர்களைப் பார்த்து ஒ தேவர்களே ! உங் களுக்கும் அசுரானுக்கும் கலகத்தை யுண்டாக்கி என்னுடைய மோகினி ரூபத் தினால் உங்களுடைய இஷ்டத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்கிறேன் விசனப்படா தேயுங்களென்று தேவர்களைச் சமாதானம் பண்ணி அவ்விடத்திலேயே அந் தர்த்தானமானார் பின்பு அமிர்தத்தில் ஆசையையுடையவர்களான தேவசுரா னுக்கு அமிர்த நிமித்தமாக நான்முன்னே நான்முன்னேயென்று ஒருவர்க் கொருவர்க்கு கலகம் உண்டாச்சுது அந்தச் சமயத்தில் சமஸ்தமான வுபாயங் களை யறிந்தவராயும் ஜகநியந்தாவாயு மிருக்கிற பகவானுனவர் அதியற்புத மாயும் இன்னபடியென்று சொல்லக்கூடாததாயும் பார்க்கபார்க்க அழகாயும் கருநெய்தல் புஷ்பத்தை ஒத்த மேனியையுடையவராயும் நூதனமான யௌ வனத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டுஸ்தனங்களுடைய பாரத்தினால் கொஞ்சம் வணங்கியும் இளைத்து மிருக்கிற இடையையுடையதாயும் நீலோற் பலத்தை பொத்த நேத்திரங்களையுடையதாயும் நிர்மலமான வஸ்திரத்தினால் சூழப்பட்ட மணற்குன்றுபோன்ற நிதம்பத்தினால் விளங்காநின்ற அரைநூல்.

மாலையினால் பிரகாசித்து மனோக்கியமாகச் சப்தித்துக்கொண்டு மிருக்கிற பா த நூபுரங்களை யுடையவராயும் லச்சையோடும் புன்கிரிப்பினால் ஆலைக்கப்படா நின்ற புருவங்களுடைய விலாசத்துடனே கூடினகடைக்கண் பார்வையினால் அசுரசிரேஷ்டர்களுடைய மனதுகளிலே காமத்தை அடிக்கடி விருத்திபண் ணிக்கொண்டிருக்கிற ஜகன்மோகன ஸ்திரீரூபத்தைத் தரித்தார்.

ஒ ன் ப தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறுசீரடியாசீரிய விருத்தம்.

கதித்த மோகன ரூபத்தைக் கண்டிடுந் தயித்தியா ளாலே மதுரமாய்க் கொடுக்கப் பட்ட மகிமையாங் கலசந் தன்னை விதியுடன் வாங்கிக் கொண்டு வெற்றி மோகினி ரூபத்தோர் சதி செய்து தேவதைக்கு சலியாமற் கொடுத்தா ரன்றே.

ஜகன்மோகன ரூபத்தினாலே மோகத்தை யடைந்த தயித்தியர்களால் கொடுக்கப்பட்ட அமிர்தகலசத்தை வாங்கிக்கொண்டு மோகினி ரூபத்தை யுடைய பகவான் அவர்களை வஞ்சித்துத் தேவதைகளுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுத்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

வாராய் பரிஶித்து மகாராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் ஒருத்தருக்கொருத் தர் ஸ்நேகத்தைவிட்டு அமிர்தகலசத்தைப் பிடுங்கி சத்துருபாணத்தினால் திரஸ்கரித்துக்கொண்டு மிருக்கிற அந்தத்தேவ அசுரரால் தங்களுக்கெதிராக வரானின்ற அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து இந்தஸ்திரீயினுடைய ரூபம் என்ன ஆச்சரியமானது இது என்ன ஆச்சரியகரமான கார்தி இது என்ன அதியற் புதமான யௌவனமென்றும் அந்த அசுரானுடைய மனதிலே மன்மதவிகா ரத்தை யுடையவர்களாய் அந்த ஸ்திரீயினருகில் வந்து பரிமளத்தையொத்த நேத்திரங்களை யுடையவளே நீயார் எங்கேயிருந்து வருகிறாய் என்னசெய்யக் கோருகிறாய் நீயாருடைய ஸ்திரீசொல்லு சுந்தரங்களான உருக்களையுடைய வளே எங்களுடைய மனதைக் கலக்குகிறவள் போலிருக்கிறாய் நாங்கள் உன் னைத் தேவாள், தயித்தியாள், சித்தாள், கந்தர்வாள், சாரணன், யோகிஸ் வராள், மனுஷியாள் இவர்களி லொருவராலேயும் இதுவரைக்கும் பரிகிரகிக் கப் படாதவளாக அறிகிறோம் நீ ஒருவனால் அனுப்பப்பட்டவரையோ அல் லது எங்களுடைய சகலமான இந்திரியங்களுக்கும் மனதுக்கும் சந்தோ ஷத்தை யுண்டாக்கவேணுமென்று இச்சியாநின்ற தயாளான விதியினாலே ஏவப்பட்டவர்களாக வந்தையோ ரூபவதியே அப்படிப்பட்ட நீ யொருவஸ்து நிமித்தமாகச் சண்டை செய்துகொண்டும் வயிரத்தையுடையவர்களாயும் கியா திகளாயுமிருக்கிற எங்களுடைய வஸ்துவைப் பங்கிட்டுக்கொடு கொடிபேர்ன்ற இடையினை யுடையவளே! நாங்கள் காசியபருடைய புத்திராள் பிரதாக்கன்

ஒருத்தருக்கொருத்தர் பவரஷத்தை யுடையவர்களாய் எங்களுக்குச் சண்டையில்லாம லிருக்குப்படி. நியாயமாக இந்த வஸ்துவைப் பங்கிட்டுக்கொடுவென்று அந்த அசுராளாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட மாயாமோகினி வேஷதாரி யான ஹரியானவர் சிரித்து மனோகரமான கடைக்கண்பார்வையினால் அவர்களுையே பார்த்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாருங்கள் அசுராளே! மகாரிஷியான காகியபருடைய புத்திராளாயிருக்கிற நீங்கள் எதேச்சையாகச் சஞ்சரியாநின்ற சாரஸ்திரீயான என்னிடத்திலே எப்படி விசுவாசத்தை யுடையவளாகிறீர்களோ பண்டிதாளானபேர் ஒருக்காலும் ஸ்திரீகளிடங்களிலே விசுவாசத்தை யடைய மாட்டார்களல்லவா நூதனமாகியிருக்கிற வஸ்துவைத் தேடாநின்ற செந்நாய்களுடைய சிநேகமும் விபசாரிகளான ஸ்திரீகளுடைய சிநேகமும் நித்தியமாயிராதென்றும் சொல்லு வார்களல்லவா வென்று சொல்லாநின்ற அந்தஸ்திரீயினுடைய வினோதவசனங்களினால் அபகரிக்கப் பட்டமனதை யுடையவர்களான அசுராளர் ஒரு அபிப்பிராயத்தினால் கெம்பிரமாகச் சிரித்து அந்த ஸ்திரீயின் கையிலே அமிர்தகலசத்தையுங் கொடுத்தார்கள் அப்போது ஹரியானவர் அந்த அமிர்தகலசத்தை வாங்கிக்கொண்டு அசுராளைப்பார்த்து நான் செய்வது நன்மையானாலும் துன்மையானாலும் ஒப்புக்கொள்ளுகிற பட்சமானால் உங்களுக்கு நான் இந்த அமிர்தத்தைப் பங்கிடுகிறேனென்று சொல்லாநின்ற மாயாமோகினியினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு அசுரசிரேஷ்டரான அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிபாதவர்களாய் அப்படியே ஆகட்டுமென்று சம்மதித்தார்கள் பிறகு தேவாசுராளர் சமஸ்தமானபேரும் ஒருநாள் உபவாசமிருந்து மருநாள் ஸ்நானம் பண்ணி அக்கினிஹோத்திரத்தைச் செய்துகோப் பிராம்மண தேவதைகளுக்குப் பூஜைபண்ணி பிராம்மணனால் சொஸ்தி வசனம் பண்ணப் பட்டவர்களாய் இச்சாவைகுணமாக நூதன வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு சர்வாபரணங்களினால் அலங்கரித்தாளாய் கிழக்கு துனியாகப் பரப்பப்பட்ட தற்பாஸனங்களிலிருந்தார்கள்.

பின்பு அந்தஸ்திரீயானவள் அமிர்த கலசத்தைக்கையிலே தரித்தவளாய் அந்தச் சாலையிலே பிரவேசித்தாள் அப்போ தேவாசுராளர் சாட்சாத் பரதேவதையான மாயாமோகினியைப்பார்த்து மோகித்தார்கள் அச்சுதரானவர்தேவாசுராளிருவரையும் இரண்டுபந்தியாகப்பண்ணி அவளை அந்தப்பந்திகளில் ஸ்தாபித்து அமிர்தகலசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வெகுமானத்திலேயும் பிரியவசனங்களினாலேயும் தயித்தியானை வஞ்சித்து அவர்களை அதிக கிரமித்துப்போய் அமிர்தத்தைத் தூரத்திலே யிருக்கிற தேவதைகளைப் பானம் பண்ணிவைத்தார் அப்போது அந்த அசுராளர் மாயாஸ்திரீயினால் பண்ணப்பட்ட சங்கேதத்தையே பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு அந்தஸ்திரீயினிடத்திலே சிநேகத்தை யுடையவர்களாய் ஸ்திரீயோடுகூட விவாதம்பண்ணினால் அந்தச் சிநேகத்துக்கு விச்சேதம் வரப்போகுதென்று பயந்தவர்களாய் ஒருவசனத்தையுஞ் சொல்லாமலிருந்தார்கள் அப்போது ராகுவானவன்

தேவவேஷத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ரூபத்தையுடையவனும் தேவசதசினையிருந்துகொண்டு அமிர்தத்தைப் பானம் பண்ணினான் அப்போது இவன் அசுரனென்று சந்திர சூரியாளாலே ரூபிக்கப்பட்டும் அமிர்தபானம் பண்ணிக் கொண்டு மிருக்கிற அந்த ராகுவினுடைய சிரசை ஹரியானவர் தீட்சணமான முனையையுடையதான சக்கரத்தினால் சேதித்துப் போட்டார் அந்த இராகுவினுடைய உடலானது அந்த அமிர்தத்தினால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டதாய் விழுந்து விட்டது சிரசோவென்றால் அந்த அமிர்த சம்பந்தத்தினால் தேவதத்துவத்தையடைந்தது அந்தச் சிரசைப் பிரம்மதேவனுனவன் எந்தக்கிரகமானது வயிர புத்தியை யுடையதாய்ப் பர்வகாலத்திலே சூரிய சந்திரர்களை ஆக்கிரமிக்கிற அந்தராகுக் கிரகமாகப் பண்ணினான் லோகநாயகரான பகவான் தேவர்களாலே அமிர்தம் மிகவும் பானம்பண்ணப்படுகையில் அசுரசிரேஷ்டர்களெல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது தம்முடைய நிஜசொருபத்தை யடைந்தார் இந்தப் பிரகாரம் தேவர்கள் அசுரர்கள் இவர்களெல்லாருஞ் சமமான தாமசகாலம் மந்தரபர்வதம் ஒஷதிகள் முதலான கர்மங்கள் புத்தியிதகளை யுடையவர்களாயிருந்தாலும் பலபதத்தை யடைந்தார்கள் அவர்களுக்குள்ளே சுவாமியினுடைய பாதாரவிந்தத் தூளியைப்பற்றின தேவர்கள் மாத்திரமே அமிர்தபானத்தை அடைந்தார்கள் அவர்களுக்கு விரோதிகளான தயித்தியர்கள் அந்த அமிர்தபலத்தை அடையமாட்டாமற்போனார்கள்.

ப த் தா வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறுசீரடிநாசிரிய விருத்தம்.

தயித்தியா ளாச்சர்யத் தாற் றக்க தேவதைகளோடு
உயுத்தியஞ் செய்யும் போது வுறுதேவ தயித்தி யானின்
மயல் மாயை யாலே கின்னாளா யிருக்கையி. லப்போது
பயில் பக்தியில்லா தார்க்குப் பிராண வியோகத்தைச் சொல்லாம்.

தயித்தியாள் ஆச்சரியத்தினாலே தேவதைகளோடு யுத்தம் பண்ணுதலில் தேவர்கள் தயித்தியர்களுடைய மாயையினால் கின்னாளாகயிருக்கையில் அப்போது ஸ்ரீஹரியானவர் ஆவிர்ப்பயித்தாரென்றும் பக்தியில்லாதபேருக்கு அமிர்தப்பிராப்தி யில்லையென்றும் பாகவதர்களிடங்களில் துவேஷத்தினால் பகவத்பக்தி யில்லாதபேருக்குப் பிராணவியோகமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் தனவான் தயித்தியாள் இவர்களு ஒரு மந்திரத்தை யத்தனித்த போதைக்கும் லாகதேவனிடத்திற் பக்தியில்லாமையால் அந்த கர்மபலமான அமிர்தத்தை யடையமாற்போனார்கள் ஐய

பிரபுவாகிய அந்தப் பகவானும் தம்மிடவர்களான தேவர்களை அமிர்தபானம் பண்ணுவித்து அசுரர்களெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது அந்த மோகினி ரூபத்தை விட்டுச் சுயரூபத்தைக் கிரகித்துக் கருடா ரூடராய்ப் புறப்பட்டுப்போனார் அந்தத் தயித்தியர்களுஞ் சத்துருக்களான தேவதை களுக்குக்கிடைத்த பலத்தைப்பார்த்து அதைச் சகியாதவர்களாய்த் தேவதை களைக்குறித்து ஆயுதபாணிகளாக யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள் பிற்பாடு சமஸ்தமான தேவகணங்களும் அமிர்தபானத்தினால் விர்த்தியடைந்தவர் களாய் நாராயணனைக் கதியாக ஆசிரயித்தவர்களாய் சஸ்திரங்களினால் எதி ரிட்டு யுத்தம்பண்ணினார்கள் அப்போது மகாபயங்கரமாயும் மயிர்க்கூச்சு அரையாகின்று மிருக்கிற தேவாசுரமென்று பிரசித்தமான யுத்தமானது சமுத்திரத்திலே யுண்டாச்சது அந்தயுத்தத்தில் ஒருத்தருக்கொருத்தர் சத் துருக்களாயிருக்கிற தேவ அசுரர்கள் மிகவும் பரப்பையுள்ள மனதையுடைய வர்களாய் பயங்கரமான யுத்தஞ் செய்தார்கள்.

அந்தத்தேவ அசுரயுத்தத்திலே அசுரசேனைகளுக் கெல்லாம் நாயகனான விரோசனகுமாரன் பலியானவன் வைகாயசமென்று பெயரையுடையதாயும் கர்மசாரியாயும் மயனாலே நிரமிக்கப்பட்டதாயும் சமஸ்தமான யுத்தோபகர ணங்களோடு கூடினதாயும் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டிபோய் விடத்தக்க தாய் மிருக்கிற விமான சிரேஷ்டத்தின் மேலிருந்துகொண்டு சமஸ்தமான சேனாபதிகளாலே சூழப்பட்டவனாய் உதயகிரியிலேயுள்ள சந்திரன்போல் விளங்கினார் அந்தப் பலிக்கு நாலுபாரசிங் களிலேயும் வாகனங்களின் பேரிலேறிக்கொண்டு சேனாபதிகளான நமசி, சம்பரன், பாணன், விப்ரசித்தி, அயோமுகன், திவிமுதன், காலநாபன், பிரஹேதி, ஹேதி, இல்லவன், சருனி, பூதகந்தாபனன், வச்சிரதயிஷ்டிரன், விரோசனன், அயக்ரீவன், சங்கு, சிரசு, கபிலன், மேகதூந்து, பிரதாரகன், சந்திரகிதுக்கி, சம்பரன், நிசம்பன், செம்மன், உத்கலன், அரிஷ்டன், அரிஷ்டநேமி, திரிபுராதிபதியான மயன், மற்றும் சிலபெளலோமான், காலதேயர்கள், நிவாதகவசர்கள் முதலான அசு ரர்கள் அமிர்தமதனம் பண்ணும்போது அமிர்தத்தை யடையாமல் துக்கத் தையே அடைந்தவர்களாய் இவர்களெல்லாம் யுத்தமுடித்திலே கேவலம் மிக வும் தேவர்களை ஜயித்தவர்களாய்ச் சிங்கநாதங்களைப்பண்ணி மகாதொனியை யுடைய சக்கங்களைப் பூரித்தார்கள்.

அப்போது மிகவுங் கர்விகளான சத்துருக்களைப் பார்த்துச் சுவர்க்க லோகாதிபதியான இந்திரன் மிகவுங் கோபத்தையடைந்தவனாய் அயிராவத மாகிற திக்கெஜத்தின் பேரிலேறிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் அருகிகளுடனே கூடின உதயகிரியில் சூரியன்போல விளங்கினான் அந்த இந்திரனுக்கு நாலு பக்கங்களிலேயும் நானுவிதமான வாகனங்கள், துவசங்கள், ஆயுதங்கள், இது களுடனே கூடினவர்களாயும் வாய்வு, அக்கினி, வருணன் முதலான லோக பாலாளானபேர்கள் தங்களுடைய சேனைகளோடு கூடவிருந்து தேவ அசுரர் கள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் எதிர்த்துத் திரஸ்காரஞ்செய்து தொந்தயுத்தம்

பண்ணினார்கள் அப்போது இந்திரனோடு பலியும், தாருகாசுரனுடனே ஸ்கத் தனும், ஹேதியோடு வருணனும், பிரஹேதியோடு மித்திரனும், காலநாப னுடனே எமனும், மயனோடு விசுவகர்மாவும், துவஷ்டாவுடனே சம்பரனும், சவிதாவுடனே விரோசனனும், அபராசிதனோடு நமசியும், கிறஷபர்வா வுடனே அசுவனி தேவதைகளும், பாணன்முதலான பலிபுத்திரன் தூறு பேருடனே சூரியனும், ராகுவோடு சந்திரனும், புலோமாவுடனே அனலனும், இவர்களெல்லாம் ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்து பலவித ஆயுதங்களைக்கொண்டு தொந்தயுத்தம் பண்ணினார்கள் அந்தத்தேவ அசுரர்களுடைய பாதத்தொனி களினாலேயும் பண்டுகளினாலேயும் யுத்தபூமியினின்றும் எழும்பாநின்ற பயங் கரமான தூளானது திக்குகளையும் ஆகாயத்தையும் சூரியனையும் மறைத்துக் கொண்டு ரத்தப் பிரவாகங்களினால் நனைக்கப் பட்டதுகளாயிருந்தன.

அந்தயுத்தத்தில் பலியானவன் பத்துபாணங்களினால் மகேந்திரனையும் மூன்று பாணங்களினால் அயிராவதத்தையும் நான்கு பாணங்களினால் அயிரா வதத்தினுடைய பாதரட்சங்களான நான்கு குதிரைகளையும் ஒருபாணத்தால் மாவுத்தனையும் பார்த்துப் பிரயோகம் பண்ணினான் இந்திரனும் சிரித்துக் கொண்டு ஆகாயத்தில் ஓடிவராகின்ற அந்தப் பாணங்களை மகாவேகங்களாயும் திசுணங்களாயும் அவ்வளவு சங்கையோடு கூடினதாய் மிருக்கிற பல்லவங் களினால் அந்தப் பாணங்களைச் சேதித்துப்போட்டான் பின்பு பலியானவன் அந்தரத் தானத்தை யடைந்து அசுரமாயைச் சிருஷ்டித்தான். அந்த மாயையினால் தேவசேனையின் பேரிலே பர்வதங்களும் விருட்சங்களும் விழுந்ததுகள் ராட்சசிகளும் ராட்சதகணங்களுஞ் சூலங்களைக் கையிலெடுத்தி கொண்டு நிர்வானிகளாய் வெட்டுகுத்தென்று சொல்லிக்கொண்டு தேவ சேனையில் விழுந்து நானுவிதமான தொந்தரவுசெய்ததினால் தேவசேனையி லிருக்கிற பேர்களுெல்லாந் துதிக்க இந்திரன் முதலான தேவர்கள் அந்த மாயா யுத்தத்திற்குப் பிரதிக்கிரியை யறியாதவர்களாய்ப் பகவானையே தியா னம் பண்ணினார்கள் அப்படித் தேவர்களால் தியானம் பண்ணப்பட்டவராய் விசுவகர்த்தாவான ஸ்ரீபகவான் அந்த யுத்தபூமியில் கருடாரூடராய் ஆயிற் பவித்தவுடனே அந்த அசுரர்களுடைய கிர்த்தியத்தினாலே யுண்டான மாயை யெல்லாம் அந்தப் பகவானுடைய மகிமையினால் நித்திரைபண்ணி எழுந்திருக் கிறவனுக்குச் சொற்பனமானது எப்படி நசிக்குமோ அப்படி நசித்துப்போச் சது அப்போது அந்த யுத்தத்திலே கருடாரூடரான ஸ்ரீபகவானைப்பார்த்து சிங்கவாகனனான காலநேமி சூலத்தைச் சுழற்றிப்போட்டான் கருடனுடைய சிரசின்பேரில் விழவருகின்ற அந்தச் சூலத்தை வினையாட்டினால் கிரகித்துக் கொண்டு திரைலோக்கியாதி பதியான ஸ்ரீபகவான் அந்தச்சூலத்தினால் தானே சிங்கத்தின்பேரிலே யிருக்கிற காலநேமியை யடித்தார் மகாபலவான்களாகிய மாஸி சுமாலி இவர்களிருவருடைய சிரசுகளுஞ் சேதிக்கப்பட்டதுகள் அந்த யுத்தத்தில் ஸ்ரீபகவான் பேரிலேகிர்த்தவர்கள் ஸ்ரீபகவானுடைய சக்கரத்தி லுலே சேதிக்கப்பட்டார்கள்.

பதினொருவது அத்தியாயம்

கலி விருத்தம்.

தக்கதேவ சுரானைத் தகிக்கையில்
திக்கி லார்த்ததே வர்களை நாரதர்
மிக்க யுத்தத்தில் நின்றும் விலக்கிட
சுக்கிரன் மீந்த பேரைச் சுகிப்பித்தார்.

தேவர்கள் அசுரர்களை நாசம்பண்ணுகையில் நாரதரானவர் தேவர்களை யுத்தத்தினின்றும் விலக்கிவிட்டாரென்றும் சுக்கிரன் மீந்தபேரை ரட்சித்தாரென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! பிற்பாடு இந்திரன் வாய்வு முதலான தேவர்கள் பரம புருஷனுடைய கிருபையினால் பராக்கிரமத்தை யுடையவர்களாய் முன்னே தங்களோடெதிர்த்த அசுரர்களை யெல்லாம் முறிய அடித்தார்கள் இந்திர னானவன் கோபாவேசத்தோடு கூடினவனுய்ப் பலியோடெதிர்த்து வச்சிராயு தத்தைப் பிரயோகித்து அவனோடு ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான் வாராய் மூடனே மாயாவியான உன்னுடைய சிரசைநாறு கணுக்களோடுகூடின வச்சி ராயுதத்தினால் சேதித்துப் போடுகிறேன் அடிப்பட்டுபோன கியாதிகளோடு கூடப்போகிறபென்று சொல்லுகின்ற இந்திரனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு பலியானவன் சொல்லுகிறான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தி வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரனே! யுத்தத்திலே யிராடின்றும் காலத்தினால் ஏவப்பட்ட கர்மங்களை யுடையவர்களாய் மிருக்கிற பேர்களுக்கெல்லாம் கீர்த்தியும் ஜய மும் அபஜயமும் மரணமும் இவையெல்லாம் கிரமமாகவுண்டா யிருக்கிறது கியானிகளானவர்கள் இந்த ஜன்மத்தைக் காலத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிற தாகப் பார்த்து சந்தோஷிக்கிறதில்லை விசனப்படுகிறதில்லை நீங்களோ வென்றால் விவேகமில்லாதவர்கள் ஜயாபஜயங்களிலே தன்னைச்சாதனமாக வெண்ணிக்கொண்டு மிகவும் சாதுக்களால் துக்கிக்கத் தக்கவர்களாய் மிருக் கிற உங்களுடைய மர்மத்தைப் பிளவாநின்ற வார்த்தைகளை நாங்கள் கேழ்க் கிற தில்லையென்று இந்திரனை நிராகரித்துச் சூராளாலே கொண்டாடப்பட்ட பாணங்களினால் இந்திரனையடித்தான் அப்போது சத்துருவினால் திரஸ்கரிக் கப்பட்ட இந்திரனுனவன் அங்குசத்தினால் குத்தப்பட்ட கஜம்போலே அந் தத்திரஸ்காரவசனத்தைப் பிரயோகம் பண்ணினான் அந்தவச்சிராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட பலியானவன் சேதிக்கப்பட்ட இறகுளையுடைய மலைபோலப் பூமியிலே விழிந்தான்.

அப்போது பலிக்குச் சகாவாயும் சுகிர்தாவாய் மிருக்கிற சம்பராசுர னானவன் பூமியில்விழுந்த தன்னுடைய சகாவான பலியைப்பார்த்து ஸ்நேகத் தைச் சிந்தித்துக்கொண்டு இந்திரன்பேரிலே யெதிர்த்து வேகத்தினால் இந்திர னைக்கட்டி கதையைச்சுழற்றி இந்திரனுடைய கழுத்தெலும்பிலேயும் அயிரா வதத்தையும் அடித்தான் அப்படி யடிக்கப்பட்ட அயிராவதமானது முழங் காலை மடித்துக்கொண்டு பூமியிலேவிழுந்து மூர்ச்சை யடைந்தது பிற்பாடு இந்திரன் மாதலினால் கொண்டுவரப்பட்ட ஆயிரங்குதிரையூண்ட ரதத்தி லேறிக்கொண்ட வுடனே தான்வசிரேஷ்டனான சம்பராசுரனுனவன் அந்த மாதலி ரதங்கொண்டுவந்த தீவரத்தைப் பார்த்து சந்தோஷித்து மிக ஆச்சரி யப்பட்டவனாய் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிற சூலத்தினால் மாதலியை யடித் தான் அந்தகண்ட இந்திரன் மிகவுங் கோபத்தையடைந்தவனாய் அந்த சம்ப ராசுரனுடைய சிரசை வச்சிராயுதத்தினால் சேதித்துவிட்டான்.

அப்படி இந்திரனால் சேதிக்கப்பட்ட சம்பராசுரனுடைய மரணத்தை நாரதரால் கேழ்விப்பட்ட அந்தச் சம்பராசுரனுடைய கியாதிகளான நமுசி, வலன், பாகன் என்கிற மூன்றுபேரும் அதிதீவரமாக அவ்விடத்திற்கு வந்து வார்த்தைகளினால் இந்திரனைத்திரஸ்காரம் பண்ணி மேகங்கள் வருஷிப்பது போலப் பாணங்களினால் இந்திரன்பேரில் வருஷித்தார்கள். அப்போது வலா சுரனுனவன் இந்திரனுடைய ஆயிரங்குதிரைகளையும் ஆயிரம் பாணங்களினால் அடித்தான் பகாசுரனுனவன் ஒருசுஷணத்திலே சந்தானம் பண்ணிவிடப்பட்ட இரண்டு பாணங்களினால் இந்திரனுடைய சாரதியை அடித்து ரதத்தையும் பெரியாக்கினான் நமுசியென்கிற அசுரனும் பதினைந்து பாணங்களினால் இந்திரனை யடித்து ஜலபூர்ணமான மேகம்போலக் கர்ச்சித்தான் அசுரன் இந்திரனை நாலுபக்கங்களிலேயும் சரக்கூட்டத்தினால் மறைத்துப்போட்டார் கள் அப்போது தேவகணங்களானவர்கள் சேனைகளோடு கூடினவர்களாய் இந்திரனைக்காணாமல் மிகவும் விசனத்தையடைந்து சமுத்திரமத்தியில் கப்ப லுடைந்தால் அதிலிருக்கப்பட்ட ஜனங்கள் முறையிடுவதுபோல முறையிட் டார்கள் பிற்பாடு அந்த இந்திரனுனவன் அசுவங்கள், ரதம், துவசம், சாரதி இவர்களோடுகூட அந்த அசுரானுடைய சரக்கூட்டத்தினின்றும் வெளிப் பட்டு சத்துருக்களினால் பிடிக்கப்பட்ட தன்னுடைய சேனைகளுக்குத் தைரி யஞ்சொல்லி சத்துருவைக் கொல்லுக்கைக்கு வச்சிராயுதத்தைப் பிரயோகித்து வலன், பாகன் இவர்களுடைய சிரசுக்களைச் சேதித்துவிட்டான்.

வாராய் ராஜனே! நமுசியானவன் அவர்கள் நாசமடைந்ததைப் பார்த்து பொருமை, துக்கம் இதுகளோடு கூடினவனாய் இந்திரனைக் கொல்லவேணு மென்று சூலத்தையெடுத்து இந்திரன்மீது எறிந்தான் அப்போ ஆகாசத்திலே மகா வேகத்தோடு வரானின்ற அந்தச் சூலத்தை அனேக பாணங்களினால் ஆயிரந்துண்டுகளாகச் சேதித்து அவனையும் வச்சிராயுதத்தினால் கழுத்திலடித் தான் தேவநாயகனுன இந்திரனால் சத்துருவின்பேரில் விடப்பட்ட வச்சிரா யுதமானது அந்தச் சத்துருவினுடைய சர்மத்தை அறுக்கமாட்டாமற் போச்சது.

அப்போது அத்தியந்தம் விரியவான விருத்திரனைச் சங்கரியாநின்ற அந்த இந்திரனுடைய நமுகியினுடைய கழுத்தின் சர்மத்தினால் திரஸ்கரிக்கப் பட்டதை இந்திரனுடைய பார்த்து நமுகியினிடத்தில் அச்சமுற்றவனுய்ப் பகவானைக் குறித்துத் தியானம் பண்ணுகிறான்.

தெய்வயோகத்தினால் லோகத்துக்கெல்லாம் மோகத்தைக்கொடுக்காநின்ற பரமத்துமாவே! நதென்ன ஆச்சரியம் முன்னே இறகுகளுடனே பறந்து கொண்டிருநின்ற பர்வதங்களுடைய இறகுகளை வச்சிராயுதத்தினால் சேதிக் கப்பட்டது துவிஷ்டாவினுடைய தபோபலத்தினுண்டான விருத்திராக்ர ணம் இந்த வச்சிராயுதத்தினால் சேதிக்கப்பட்டான் பின்னையும் மகா பலவான் களாயும் சமஸ்த ஆயுதங்களினால் வெட்டப்படாத சர்மத்தை யுடையவர்க ளான சத்துருக்களும் இந்த வச்சிராயுதத்தினால் சேதிக்கப்பட்டார்கள் அப் படிப்பட்ட வச்சிராயுதமானது இந்த அல்பனு அசுரநியத்தியத்திலே என் னாலே பிரயோகிக்கப்பட்டு வியர்த்தமாய்விட்டது ஆகையினால் அந்த வச்சிரா யுதத்தை பெடுக்கிறதில்லை பிரம்மசிஷ்டரான ததிசுகிரிவிநுடைய தேஜசும் வியர்த்தமாய்ப் போச்சுதல்லவா வென்று விசனப்பட்டுக் கொண்டிருநின்ற இந்திரனைப்பார்த்து அசுரீரியானவாக்கு உண்டாச்சது.

அசுரீரி வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரனே! இந்த நமுகியென்னப்பட்ட அசுரனுடைய உலர்ந்த ஆயுதத்தினாலேயும் சுமாயிருக்கிற ஆயுதத்தினாலேயும் கொல்லத்தக்கவனன்று ஏனெனில் ஒருக்கால் நம்மாலே இந்த அசுரனுக்கு மேற்சொல்லிய இரண்டு விதங்களாலேயும மரணமில்லையென்று வரங்கொடுத்திருக்கின்றோம் ஆகையி னால் இவனைக்கொல்லுதற்கு வேறோருபாயம் சிந்திக்கத் தக்கதென்றுச் சொல்லாநின்ற அசுரீரிவாக்கியத்தைக்கேட்டு இந்திரனுடைய சித்தசமாதா னத்தோடு கூடினவனுய் தியானம் பண்ணினபின்பு நனையாமலும் உலராமலு மிருக்கின்ற றுறையை அவனைக்கொல்லச் சாதனமாகப்பார்த்து அந்த றுறையினால் நமுகியினுடைய சிரசை சேதித்துப்போட்டான் அப்போது அந்த இந்திரனை முனிகணங்கெல்லாம் ஸ்தோத்திரம்பண்ணி புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்தார்கள் இந்தப் பிரகாரம் வாய்வு, அக்கினி, வருணன் முதலான தேவர்களும் தங்களுடனே எதிர்த்த சத்துருக்களை அஸ்திரமுகங்களினால் சங்கரித்தார்கள் அப்போது தானவானுடைய மூலபல நாசத்தைப்பார்த்து பிரம்மதேவனால் அனுப்பப்பட்ட நாரதமகாரிஷியானவர் வந்து தேவதை யை யுத்தத்தில் நின்று ஒழிந்தவர்களாகப்பண்ணி ஒரு வார்த்தை சொல்லு கின்றார்.

நாரதமகாரிஷியினுடைய வாக்கியம்.

வாருங்கள் தேவர்களே! ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய பாதாவிந்தத்தை ஆசரியாநின்ற உங்களாலே அமிர்தமும் அடையப்பட்டது ஸ்ரீதேவியினுடைய

கடாட்சத்தினால் சமஸ்தமானபேரும் விர்த்தியை யடைந்தீர்கள் ஆகையினால் யுத்தத்தினின்றும் ஒழிந்துவிடுங்களு என்று சொன்ன நாரதருடைய வசனத் தைக்கேட்டு கோபத்தையடக்கி அவரது வசனத்தைப் பூசித்துக்கொண்டு தேவாள், கந்தர்வாள் முதலான பேர்களினால் கானம்பண்ணப்பட்டவர்களாய் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள் அந்த தேவாக்ர யுத்தத்தில் அடிபட்டவர்கள் போக மற்ற அசுராளெல்லாம் நாரதமகாரிஷியினுடைய அனுமதிக்கொண்டு மூர்ச்சையடைந்திருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்தியை கிரகித்துக்கொண்டு அஸ்த மானகிரியை யடைந்தார்கள் அப்போது கைகரல்கள் முதலான அவயவங்கள் அறுபட்டுப்போனவர்களா யிருக்கிற அசுரானைச் சக்கிராசாரியரானவர் சஞ் சீனி என்கிற தன்னுடைய வித்தையினால் பிழைப்பித்தார் பலிச்சக்கிரவர்த தியும் சக்கிராசாரியினால் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டவனும் திரும்பவு முண்டாகாநின்ற இந்திரியங்கள், கியானம் இதுகளையுடையவனுய்த் தேவதைகளினாலே ஜயிக் கப்பட்டவனாக விருந்தாலும் லோகங்களுடைய நிலையை அறிந்தவனாகையால் விசனப்படவில்லை.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விந்தம்.

மோகன ரூபம் கொள்ளு முதிர்ச்சியைத்
தோகை பாகற் கரிதோன் றிடச்செய்து
மோகம் கொண்டிட மூடிப்பின் மோகத்தைப்
போகச் செய்தன ரென்று புகலுவாம்.

மோகினி ரூபத்தினுடைய விஸாசத்தைப் பார்க்கவேண்டு மென்கிற இச் சையையுடைய ருத்திரனுக்கு ஸ்ரீஹரியானவர் அந்த ரூபத்தைக்காண்பித்து அவரை மோகிப்பித்துத் திரும்பவும் அவனுடைய மோகத்தைப் போக்கடித் தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! ஸ்ரீஹரியானவர் மோகினி ரூபத்தினால் தானவனை மோகிப்பித்து தேவகணங்களை அமிர்தபானம்பண்ணி வித்தாரென் கிற விர்த்தார்த்தத்தை ருத்திரனுடைய கேட்டு ரிஷபத்தின்பேரிலே பார்வதி சமேதனாய் எழுந்தருளி சமஸ்த பூதகணங்களினாலேயும் சூழப்பட்டவனுய் ஸ்ரீஹரி யிருக்கு மிடத்தைத் தேடிப்பார்க்க வந்தார். அவ்விடத்தில் அந்தப் பகவானால் அத்தியந்தம் ஆதரவோடு யாசிக்கப்பட்டவரான ருத்திரனுடைய பார்வதியோடு ஆசனத்திலிருந்துகொண்டு ஸ்ரீஹரியை நன்றாகப் பூசித்துச் சிரித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ருத்திரபகவான் வாக்கியம்.

வாரீர் தேவனே! ஜகத்தில் என்னுக்குள் எண்ணெய்போல வியாபித்திருக் கிறவரே! ஜகதீசனே! ஜகன்மயனே! நிற்குணராயும், பரிபூரணராயும், சகசரூ பராயும், சத்துவு ரஜஸ் தமோருண சூனியராயும், சோகமில்லாதவராயும், பிர பஞ்சரூபராயும், பிரபஞ்சத்தினுடைய உற்பத்தி, ஸ்திதி, சங்காரங்களுக்கு ஏதுவாயும், சமஸ்த சேதனானாலே தங்களுடைய பலசித்திக்காக அபேட்சிக் கப்பட்டவராயும், பரப்பிரம்மமாய் மிருக்கிறவராகையால் உம்மை வேதாந்தி கள் பிரம்மமாகவும், மீமாம்சாள் தர்மமாகவும், சிலபேர் பிரகிருதிதத்துவ மாகவும், சாங்கியாள் பிரகிருதியைக்காட்டினும் விலட்சணான புருஷனாகவும், பாஞ்சராத்திரிகள் விமலபவத்திருஷ்ணி, கியான, கிரியாயோக, பிரகரு, விசத் தியா, ஈசனும் அனுக்கிரகமென்கிற நவசக்தியோடுகூடிய பரனாகவும், பாதஞ் சலாள் சுந்தரனாகவும், நித்தியமாய் மிருக்கிற மகாபுருஷனாகவு மெண்ணுகிறார் கள். பூரணமான ஆசையுடைய இந்தப் பிரம்மாவும் நானும் மரீசி முதலான நவப்பிரஜாபதிகளும் உம்முடைய மகாத்மியத்தை அறியத்தக்கவர்களல்ல உம்மாலே தரிக்கப்பட்ட ஜகன்மோகன ரூபத்தைக்காண ஆசைப்பட்டேன் எந்த ரூபத்தினாலே தயித்தியாள் மோகித்தார்களோ அப்படிப்பட்ட ரூபத் தைக் காணவேணுமென்கிற ஆசையால் இங்கே வந்தேனென்று சூலபாணி யான ருத்திரனாலே பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் புன் னகைகொண்டு ருத்திரனைக்குறித்து ஒரு வார்த்தை சொன்னார்.

ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு வாக்கியம்.

வாரீர் தேவதேவோத்தமனே! அமிர்தகலசத்தை அசுரரன் கைப்பற்றி யிருக்கையில் ஆசிரதர்களான தேவர்களுடைய காரியசித்தியைப் பாராநின்ற என்னால் தயித்தியர்களுடைய மோகனார்த்தமாக ஸ்திரீவேஷமானது தரிக்கப் பட்டது அந்த ரூபத்தைப் பார்க்கவேணுமென்று இச்சியாநின்ற உனக்குக் காழுகாள் கொண்டாடத்தக்கதாயும் மன்மதனை யுண்டாக்குகின்ற அந்தரூபத் தைக் காண்பிக்கிறேனென்று சொல்லி பகவானானவர் அவ்விடத்தில் அந்தர்த் தானமானார் அப்போது ஈஸ்வரனும் பார்வதியும் நாலண்டையிலேயும் பார்த் துக்கொண்டிருக்கும் போது விசித்திரங்களான புஷ்பங்கள் சிவந்த துளிகள் இதுகளையுடைய மரங்களுடனே கூடிய உபவனத்தில் பந்தாடிக்கொண்டும் மிகவும் பிரகாசியாநின்ற வெண்பட்டினால் சூழப்பட்ட நிதம்பங்களிலிராநின்ற அரைநான்மாலையை யுடையவளாயும் பந்தாடி விளையாட்டினால் நிமிராநின் றும் வணங்காநின்ற மிருப்பதினால் மிகவும் அலையாநின்ற ஸ்தனங்களுடைய பாரத்தினாலேயும் ஆரங்களுடைய பாரத்தினாலேயும் அடிக்கடி இடையானது ஒடிந்துபோவதுபோல மெல்லெனச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த உத் தமஸ்திரியை ருத்திரனானவர் பார்த்துச் சஞ்சலமான மனதையுடையவனாயும் தன்னையும் தன்சமீபத்திலிராநின்ற பார்வதியையும் பூதகணங்களையும் மற்ற தவருகி அந்தஸ்திரியினுடைய கடைக்கண்பார்வையினால் தன்னிடத்தில்

ஆசையையுடையவன்போல நினைத்து அவளாலே செய்யப்பட்ட மன்மத விகாரத்தையுடையவனாய் பார்வதியும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே இலச்சையில்லாமல் அவள் பின்னேதொடர்ந்தார் அவளும் தன்னை அனு சரித்துவராதின்ற ருத்திரனைப்பார்த்து விருட்சங்களில் மறைந்தவளாயும் சிரித் துக்கொண்டு சஞ்சரித்துக்கொண்டு மிருந்தாள் அப்போது அவனையனுசரித் துப்போகாநின்ற ருத்திரனும் கலங்காநின்ற இந்திரியங்களை யுடையவனாய் ஆனைப்பேட்டைக்கண்ட மத்தகஜம்போல மன்மதவசத்தையடைந்து அதிகவே கமாகப் பின்சென்று தன்னை இச்சியாமலிருக்கிற அந்த ஸ்திரியினுடையபின் னலைப்பிடித்துக்கொண்டு பாகுகளினால் ஆவிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டான்.

அப்போது விஷ்ணுமாயையினால் நிர்மிக்கப்பட்ட அந்தஸ்திரியானவள் கீக்கிரமாகடக்க ஆரம்பித்தாள் ருத்திரனானவர் பின்னுடர்ந்து செல்லும் போது தன்னுடைய ரேதசானது கலிதமாச்சுது மகாத்மாவாகிய அந்த ருத் திரனுடைய ரேதசானது பூமியில் எங்கெங்கே விழுந்ததோ அந்தந்தவிட மெல்லாம் வெள்ளி பொன்களுக்கு ஸ்தானமாச்சுதுகள் தன்னுடைய ரேதச நழுவுகையில் அந்த ருத்திரர் தன்னை விஷ்ணுமாயையானது மூடனாக்கி விட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு அந்தமோகத்தினின்று நீங்கினார் பிற்பாடு பரமாத்மாவாகிய விஷ்ணுவினுடைய மகாத்மியத்தை அறிந்தவருன ருத்திரன் அந்த மோகினிலீலையை ஆச்சரியமாக எண்ணவில்லை அப்போது ஸ்ரீபகவான் பரமசந்தோஷத்தை யுடையவராய்த் தம்முடைய அசாதாரணரூபத்தோடே நின்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் தேவசிரேஷ்டனே! எந்தக்காரணத்தால் ஸ்திரீரூபமான என் னுடைய மாயையினால் மோகிக்கப் பட்டாயோ தெய்வாதினமாக நீ உன்னு டைய சபாவத்தை யடைந்தாயல்லவா உன்னைத்தவிர விஷயங்களிலே ஆசை யுடைய எந்தப் புருஷன்தான் அந்தந்த லீலைகளைச் சஞ்சலபுத்தியினால் தாண் டக்கடாததாய் மிருக்கிற என்னுடைய மாயைத்தாண்டமாட்டுவன் ஆகையி னால்பேர்க்கொத்த எமதுமாயையானது உம்மையுந் திரஸ்கரிக்கப்போகிற தில்லையென்று பகவானாகிய ஸ்ரீவச்சாங்கனாலே சத்கரிக்கப் பட்டவனாய் ருத் திரனானவர் அவரைப் பிரதட்சணம்பண்ணி அவரனுமதிகொண்டு தன்னு டைய பிரமதகணங்களுடனே தனது ஸ்தானத்தை யடைந்து தானனுபவித்த அந்தவிஷ்ணுமாயையை பார்வதிக்கு ரிஷிகிரேஷ்டர்களுல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சொன்னார் வாராய் பார்வதியே! பரதேவதையான பரமபுரு ஷனுடைய மாயையை நீயும் பார்த்ததேயே நான் கியானிகளுக்கெல்லாஞ் சுவாமியாயிருந்தாலும் அந்த விஷ்ணுமாயைக்குள்ளே அகப்பட்டு மோகித்தே னுதலால் மற்றபேர் அந்தவிஷ்ணுமாயையில் மோகித்தார்களென்பதற்குச் சொல்லவேண்டியதென்ன ஆகையினால் ஸ்ரீஹரியே பரமபுருடராக விருக் கின்றார்.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

சுலி வீரத்தம்

ஏதமற்ற யேழா மனுவாதி யால்
தீதகன்ற மனு வந்தரங்கனும்
போதுமா மனு வந்தரத்திற் புகல்
தீதவாறு விதங்கள் நிகழ்த்து வாம்.

ஏழாமனு முதற்கொண்டு மனுவந்தரங்களும் அந்த மனுவந்தரங்களில் ஆறுமதங்களான மனுவந்தர கிருட்டிகளும் தனித்தனியே வர்ணிக்கப் படுகின்றன.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்துவே ! இப்போது நடவாநின்ற மனுவந்தரத்தில் விவசவானுடைய புத்திரனாகிய சிரார்த்தவேன் மனுவென்று சொல்லப்படுகிறான் இந்த வைவசுதமனுவுக்கு இட்சுவாகு வென்றும், நிறுகனென்றும், திருட்டனென்றும், சையாதிவென்றும், நரசியந்தனென்றும், நரபாகனென்றும், திருஷ்டனென்றும், கருசுகனென்றும், விரஷத்திரனென்றும், வசமானென்றும், பத்துப்பிள்ளைகள் ஆதித்தியர்கள், வசுக்கள், விசுவதேவர்கள், ருத்திரர்கள், மறுதகனங்கள், அசுவினிதேவதைகள், இவர்கள் தேவர்கள், இவர்களுக்குப் பிரபுவாகிய இந்திரன், புரந்தரன், காசியார், அத்திரி, வசிஷ்டர், விசுவாமித்திரர், கவுதமர், ஜமதக்கினி, பரத்துவாசர் இந்த ஏழுபேருஞ் சப்தரிஷிகள் இந்தமனுவந்தரத்திலேயும் காசியபருக்கு அதிதியினிடத்தில் பகவான் தம்முடைய அங்கிசத்தினால் வாமனரூபியாக விவசவான் முதலான அதிபுத்திரர்களுக்குக் கனிஷ்டராய் அவதரித்தார் இவ்வளவும் ஏழுமனுவந்தரங்களும் சங்க்ஷேபமாக உமக்கு நம்மாலே சொல்லப்பட்டதுகள் இனிவிஷ்ணுசக்திகளான அங்கிசாவதாரங்களோடு கூடினமனுவந்தரங்களையுஞ் சொல்லுகிறேன்.

வாராய் ராஜனே ! அதிலே விவசவானுக்கு இரன்போரியைகள் அவர்களாரென்றால் முன்னே உனக்குச் சொல்லப்பட்ட விசுவகர்மாவினுடைய பெண்களான சமுக்கியாதேவியும் சாயாதேவியும் அந்த விவசவானுக்குப் படவையென்று மூன்றாவது பாரியையும்வேறே இன்னமும் ஒருத்தியுண்டென்றும் சொல்லுவார்கள் அவர்களுக்குள்ளே சமுக்கியாதேவிக்கு எம்மென்றும், எமியென்றும், சிரார்த்தவேனென்றும், மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள் சாயாதேவிக்குச் சாவர்ணியும், சமவருணனுக்குப் பாரியையான தபதியென்கிற பொருபெண்ணும், சவன், சரணும் இந்தமூன்றுபேரும், பிறந்தார்கள் படவைக்கு அசுவவிதேவதைகள் பிறந்தார்கள். இவர்களுக்குள்ளே சாயாபுத்திரனான சாவர்ணியென்கிறவன் இனிமேல் வரப்போகிற எட்டாவது மனுவந்தரத்

திலே மனுவாகப்போகிறான் நிர்மோகன், விரஸகன் முதலானபேர் அந்த சாவர்ணி மனுவுக்குப் புத்திரனாகப் போகிறார்கள் அந்த எட்டாவது மனு வந்தரத்தில் சுதபசுக்களும் விரசானும் அமிர்தப் பிரபானும் தேவகணங்களாகப்போகிறார்கள் விரோசன புத்திரனானபலி அவர்களுக்குப் பிரபுவாகி இந்திரனாகப் போகிறான் அப்போது பலியானவன் மூன்றடிதாவென்று யாசியாநின்ற விஷ்ணுவுக்கு இந்தப் பூமியெல்லாம் கொடுத்து பிற்பாடு சித்திரபதமான இந்திரபதத்தை அனுபவித்து மோக்ஷமடையப் போகிறான் அந்தப் பலியானவன் பூமிதானஞ்செய்ததினால் பகவானுனவர் சந்தோஷத்தை யடைந்து சுவர்க்கத்தைப்பார்க்கிலும் அதிகமான சுதலலோகத்திலே திரும்பவும் வைக்கப்பட்டு இப்பவும் தேவேந்திரனைப்போலவிராக்கிறான் பரகராமன், துரோணபுத்திரனாகிய அசுவத்தாமா, கிருபாசாரியார், நிகியசிறுங்கர், நம்முடைய பிதாவாயும் பகவானுய் பிருக்கிற பாதராயணரென்று பிரசித்தரான வியாசர் இவர்களெல்லாம் எட்டாவது மனுவந்தரத்திலே சப்தரிஷிகளாகப் போகிறவர்களாய் இப்போது தபசபண்ணிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஆசிரமங்களிலேயிருக்கிறார்கள் வேதகுய்யருக்கு சரஸ்வதியினிடத்திலே சார்வ பூமனென்று பிரசித்தராய்ப் பகவான் தம்முடைய அங்கிசத்தினால் அவதரித்துப் புரந்தரனிடத்தினின்றும் ஸ்தானத்தை வாங்கி பலிக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்.

ஒன்பதாவது மனுவந்தரத்திலே வருணபுத்திரனாகிய தக்ஷசாவர்ணி மனு வாகப்போகிறான், திருதுசேது, திபதகேது முதலான பத்துப்பிள்ளைகள் அந்த மனுவுக்குண்டாகப்போகிறார்கள், பரர், மரீசி, கெற்கான் முதலானபேர் தேவாளாகப்போகிறார்கள் சுரதனென்கிறவனும் இந்திரனாகப்போகிறான் துதிமான் முதலானபேர் சப்தரிஷிகளாகப் போகிறார்கள், ஆயுஷ்மனுவுக்கு அற்புதாரை யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பகவான் விஷ்பராக அவதரிக்கப்போகிறார், யாதொரு நிஷ்பபகவானால் கொடுக்கப்பட்ட திறைலோக்கியத்தை சிரதனென்கிற இந்திரன் அனுபவிக்கப்போகிறான்.

பத்தாவது மனுவந்தரத்திலே உலோகபுத்திரனுக்கு மகனான பிரம்ம சாவர்ணி மனுவாகப்போகிறான், பூரிஷேனன் முதலானபேர் அந்தமனுப்புத்திராளாகப்போகிறார்கள், அவிஷ்மான் முதலானபேர் ரிஷிகளாகப் போகிறார்கள், அவிஷ்மானென்றும், சுந்தியென்றும், கத்தியனென்றும், செயனென்றும், மூர்த்தியென்றும் அப்போது ரிஷிகளாகப்போகிறார்கள், கத்திராமான், விபுத்திரான் முதலானபேர் தேவனாகப் போகிறார்கள், சம்பு இந்திரனாகப் போகிறான் விசுவசிருஷ்டாக்களான பிரஜாபதிகளுடைய கிரகத்திலே பகவான் தம்முடைய அங்கிச அங்கிசத்தில் அவிருசியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் விஷ்பவச்சேனராக அவதரித்து சம்புவென்கிற இந்திரனுக்குச் சந்தியைப்பண்ணப்போகிறார்.

பதினேராவது மனுவந்தரத்திலே தர்மசாவர்ணியென்று ஆத்மக்கியானியாய் ஒருவன் மனுவாகப் போகிறான் சத்தியதர்மதான் முதலான பத்துபேர்

அந்தமனுப்புத்திரராகப்போகிறார்கள், விசங்கமான், காமான், சிர்வாணருசிகள் தேவகணங்களாகப் போகின்றார்கள், வைத்திருதி அவர்களுக்குப் பிரபுவான இந்திரனாகப் போகிறான், அருநாள் முதலானபேர்கள் சப்த ரிஷிகளாகப்போகின்றார்கள், ஆரியகருக்குவை திருதிபென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பகவான் தர்மகேதுவென்று தம்முடைய அங்கசத்தினால் அவதரித்து திரிலோக்கியத் தையுந் தரிக்கப்போகிறார்.

பனிரண்டாவது மனுவந்தரத்திலே ருத்திரசாவர்ணி மனுவாகப் போகிறான், தேவவான், உபதேவன், தேவசிரேஷ்டன் முதலானபேர் மனுப்புத்திர ராகப்போகிறார்கள், ருதுசாமா இந்திரனாகப்போகிறான், அரிதாமுதலானபேர் தேவாளாகப்போகிறார்கள், தபோமூர்த்தி தபசு ஆக்கினியித்திரர்கள் முதலான பேர்கள் ரிஷிகளாகப்போகிறார்கள், சத்தியசகசுக்கு ருனிருதையினிடத்திலே பகவான் தம்முடைய அமிசத்தினால் சுதர்மாவென்று பிரசித்தராய் அவ தரித்து அந்தமனுவந்தரத்தைச் சாதிக்கப்போகிறார்.

பதின்மூன்றாவது மனுவந்தரத்தில் ஆத்தமக்கியானியான தேவசாவர்ணி மனுவாகப்போகிறான், சித்திரசேனனான விசித்திரன்முதலானபேர் அந்தமனு புத்திராளாகப் போகிறார்கள், சுகாமனென்றும் சுந்திரம்னென்றும் தேவ கணங்களுண்டாகப்போகிறார்கள், திவஸ்பதி இந்திரனாகப்போகிறான், நிர்மோ கன் தத்துவதரிசி முதலானபேர்கள் ரிஷிகளாகப்போகிறார்கள், தேவவோரத் திரருக்குப் பிரஹுதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பகவான் தம்முடைய அமி சத்தினால் யோகேஸ்வரராக அவதரித்து திவஸ்பதியாகிய இந்திரனுக்குச் சகாயம்பண்ணப்போகிறார்.

பதினான்காவது மனுவந்தரத்திலே இந்திரசாவர்ணி மனுவாகப் போகிறான், உருகெம்பிரன் வசமுதலானபேர் அந்தமனுப்புத்திரராகப்போகிறார்கள், பவித்திராளும் சாட்சசாளும் தேவாளாகப் போகிறார்கள், சுகி இந்திரனாகப் போகிறான், அக்கினி, பாகுககி, சுக்கிரன், மாகதன்முதலானபேர் ரிஷிகளாகப் போகிறார்கள், ஸ்ரீஹரியானவர் சத்தராயனருக்கு மிள்ளையாய்ப் பிரகதபானு வென்று பிரசித்தராய் அவதரித்து எக்கியத்தின்பொருட்டு கிரியா கலாபங் களை விஸ்தரிப்பிக்கப்போகிறார் வாராய் ராஜனே! திரிகாலத்தோடுஞ் சேர்ந்த இந்தப் பதினாறு மனுவந்தரங்களும் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது இந்தப் பதினாறு மனுக்களில் பிரம்மானினுடைய ஆயிரம் யுகமான கல்பம் அளவிடப் பட்டிருக்கின்றது.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

சத்தமாரிஷிச் சாரமனுபுத்ரான்

சுத்தபேர்களின் செய்கையைச் சொல்லுவோம்.

மனுபுத்திரான் சப்தரிஷிகள் முதலான பேர்களுடைய செய்கைகளைச் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்ம நிஷ்டரே! மனுவந்தரங்களிலே பகவான் மனு முதலான பேர்களை எந்தப் பிரகாரம் எந்தெந்தக் கிரமத்தினால் எவாளெவாளே நியமித் தாரோ அதையெனக்குச் சொல்லவேணுமென்று கேட்ட பரிஷித்து மகாரா ஜனைப்பார்த்து சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! மனுவந்தரங்களில் மனுக்களும் மனுபுத்திராளும் சப்பதரிஷிகளும் இந்திரன் முதலான தேவகணங்களும் அந்தந்த காலங் களிலே யுண்டான மகாபுருஷனுடைய அமிசாவதாரங்களினால் நியமிக்கப் பட்டிருப்பார்கள் எந்த எக்கிய முதலாகியவை மகாபுருஷனுடைய அவதார மூர்த்திகள் சொல்லப்பட்டதுகளோ அதுகளினால் மனுமுதலானபேர் ஏவப் பட்டவர்களாய் ஜகத்தினுடைய முடிவிலே நசித்துப் போகாநின்ற கருதிகளை ரிஷிகள் தபசினாலே பார்த்துப் பிரசாரம் பண்ணிவைப்பார் சிலசுருதிகளினி னும் அனுதியானதர்மம் பிரவர்த்திக்கும் அந்தநாலு பாகத்தோடு கூடின தர் மத்தை மனுக்கள் ஸ்ரீஹரியினால் ஏவப்பட்டவர்களாய் அந்தத் தர்மத்தைத் தங்கள் தங்கள் காலத்தில் பூமியிலே பிரவர்த்தித்தார்கள்.

பிரசாபாளான மனுபுத்திரான் புத்திரபலத்திராதி கிரமத்தினால் அந் தத்தர்மத்தை மனுவந்தரத்தளவும் ரக்ஷிப்பார்கள் இந்திரன் பகவானால் கொடுக்கப்பட்ட திடமான திரைலோக்கிய சம்பத்தை அனுபவித்து மூன்று லோகங்களையும் பாலனம் பண்ணிக்கொண்டு அவரவருக்குக் கியானத்தை யுபதேசிப்பர் யாக்கியவல்கர் தெத்தாத்திரேயர் முதலான யோகேஸ்வர ரூபத் தையுந்தரித்து கியானகர்ம யோகங்களிரண்டையும் உபதேசிப்பார் மரீசமுத லானவர் பிரஜாபதிருபியாய்ச் சிருஷ்டியைப் பண்ணுவர் ராஜரூபத்தினால் சோராளைச் சங்கரிப்பார் ருத்திரனால் சகலபிராணிகளுக்கும் நாசத்தின் பொருட்டு தனித்தனியே சீதோஷ்ணாதி குணங்களை அடைவர் நாமரூபத்தால் விஷ்ணுமாயையினால் மோகிக்கப்பட்ட புத்தியை யுடையவர்களான இந்த

ஜனங்களின் நானுவிதங்களான சாஸ்திரங்களினால் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தாலும் பகவானுள் ஒருத்தராலேயும் எதார்த்தமாக அறியப்படுகிறதில்லை இந்த அவந்தரகல்பத்தினுடைய பிரமாணம் கீர்த்திக்கப்பட்டது அந்த அவந்தரகல்பத்தில் கியானிகள் பதினாறு மனுவந்தரங்களுண்டு என்று சொல்லுவார்கள் அப்படிப்பட்ட அவந்தரகல்பம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

பதிவணத்தாவது அத்தியாயம்.

கவி விருத்தம்.

பலியானே ஞசார் யப்பிரா சாதத்தினர்
சொலும் விசுவசித் துயாகத்தைச் செய்து
அலகிலாச் சவர்க்கத் தைச்செய் தவனைக்கண்
மலவு தேவதை மறைந்ததை யோதுவாம்.

பலியானவன் ஆசாரியப் பிரசாதத்தினால் விசுவசித் துயாகத்தைப் பண்ணி சவர்க்கத்தைச் செய்ததும் அவனைக்கண்டு தேவதைகள் மறைந்ததுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் மகாரிஷியே! சகலலோகங்களுக்கும் நியந்தாவாகிய பகவான் ஏன காரணத்தினால் தரித்திரனைப்போல் பலியினிடத்தில் பூமியில் மூன்றடியை யாசித்து அதைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக்கட்டினார் பரிபூரணரான பகவான் நிரபராதிமான பலியைக் கட்டினதைக் கேழ்க்கவேனுமென்று ஆசையுண்டாயிருக்கின்றதென்று பிரசினம் பண்ணுகின்ற பரிட்சித்துவைப்பார்த்து சுகப்பிரம்மரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிட்சித்து மகாராஜனே! பலியானவன் இந்திரனுலே சம்பத்து களை யிழந்து அபஜயப்பட்டவனாய் பிராணனையு மிழந்தவனாய் திரும்பவும் பிருகுலமிசத்தில் பிறந்த மகாரிஷிகளினால் ஜீவிக்கப்பட்டவனாய்ச் சர்வப்பிர காரத்திலேயும் அந்தப்பிருகு வமிசத்திலே பிறந்தமகாரிஷிகளை மிகவுந் தனங் களைக்கொடுத்து சிவியனுயிருந்து ஆஸ்ரயித்தான் மகானுபாவாளாயும் பிருகு வமிசத்திலே பிறந்தவர்களாய் மிருக்கிற அந்தப் பிராமணன் மிகவும் அர்த் தங்களினால் பூசிக்கப்பட்டவர்களாய்ச் சவர்க்கத்தை ஜயிக்கவேனுமென்று ஆசைகொண்ட அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை எதாசாஸ்திரமாக அபிஷேக விதியினால் அபிஷேகம் பண்ணுகித்து அவனைக்கண்டு விசுவசித்து யாகம் பண்ணுகின்றார்கள் அப்போது அவசிக்களினால் தடுக்கப்பட்ட வைதிகாச்

கினியினின்றும் சுவர்ணப்பட்டங்களினால் கட்டப்பட்ட மகத்தாகிய ரதமும் சூரியா சவங்களுக்குச் சமானமான குதிரைகளும் சிக்கத்தினால் விளங்கா நின்றதுவஜமும் சுவர்ணகட்டுகளோடுகூடின வொருதனுசும் அட்சயசரங்களு டைய இரண்டு அம்புறுத்தாணியும் திவ்வியமாகிய ஒருகவசமுமுண்டாச்சது அந்தப் பலிக்குப் பிதாமகனான பிரகலாதனன் வாடாதபத்மங்கனையுடைய மாணியையும் சக்கிரன் ஒருசக்சத்தையுங் கொடுத்தார்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் பிராம்மணனால் சம்பாதிக்கப்பட்ட யுத்தசாமக்கிரியை களை யுடையவனாய் மிருக்கிற அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் அவர்களைப் பிரதட்சணம் பண்ணிசேவித்து அவர்களுக்கையில் அனுமதிக்கொண்டு பிரகலாத னனையும் சேவித்தான் சேவித்தபிற்பாடு மகாரதனான பலிச்சக்கிரவர்த்தி யானவன் அந்தப் பிருகுலமிசர்களாலே கொடுக்கப்பட்ட திவ்வியரதத்தின் பேரிலேறிச்சோபன மாணியைத் தரித்துக்கொண்டு கவசம், தனுசு, கடகம், அம்புறுத்தாணி இதுகளையுடையவனாய்ச் சுவர்ணமயமாகி விளங்குகிறதாருடா ளாயும் கண்களினாலே ஆகாசத்தைப் பானம்பண்ணுகிறவர்கள் போலேயும் திக்குகளை அடியோடே பிடுங்கிப்போடுகிறவர்கள் போலவு மிருக்கிற தயித்திய சேனாபதிக்களினால் சூழப்பட்டவனாய் பிரபுவானபலிச் சக்கிரவர்த்தி மகத்தாகிய அசுரகேனையை அழைத்துக்கொண்டு ஆகாசம்பூமி இரண்டையும் நடுங்கப் பண்ணுகிறவன்போலே சர்வசம்பத்துடனேகூடின இந்திரப் பட்டணத்தைக் குறித்துப்போனான் அந்தப்பட்டணம் எப்படியிருக்கிறதென்றால் மதுரமாகச் சப்தியாநின்ற பட்சிகளையுடையதாயும் துளிகள் பலன்கள் புஷ்பங்கள் இது களுடைய மகாபாரத்தையுடைய கிளைகளோடுகூடின கற்பகமுதலான விருட் சங்களையுடையதுகளாய் மிருக்கிற நந்தவனம், உத்தியானவனம், உபவனங் களினாலேயும் தாமரையோடைகளினால் சூழப்பட்டதாயும் அக்கியானமான பிரகாரத்தோடேயும் உன்னதங்களான கொத்தனங்களுடனே கூடினதாயும் ஸ்பபுகமயமான கோபுரங்களுடனே கூடினதாயும் விசாலமான ராஜவீதிகளை யுடையதாயும் விசுவகர்மாவினால் நிர்மிக்கப்பட்ட சபைகள் நற்சந்திகள் சம் பூர்ணமாயும் அனேகமாயிர விமானங்களினாலேயும் வச்சிரங்கள், பவழங்கள், இதுகளினால் இழைக்கப்பட்ட திண்ணைகளையுடையதான நற்சந்திகளோடு கூடினதாயுமிருக்கிற யாதொருபட்டணத்தில் கித்தியமான யவ்வனத்தையும் ரூபத்தையும் கிர்மலமான வஸ்திரங்களையும் சர்வாபரண பூஷணங்களையும் உடையவர்களாயிருக்கிற ஸ்திரீகள் சுவாலையினாலே யக்கினியைப்போல விளங்குகிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட தெய்வீகமான பட்டணத்தை வெளியில் நாலுபக்கங் களிலேயும் அந்தசேனாபதியான பலிச் சக்கிரவர்த்தியானவன் தன்சேனை களோடுகூடத் தகைந்து சக்கிராசாரியரால் கொடுக்கப்பட்ட மகாதொனியை யுடையதான சங்கத்தைப் பூரித்துக்கொண்டு இந்திரனுடைய ஸ்திரீகளுக்குப் பயத்தையுண்டாக்கினான் இந்திரனும் அந்தப்பலியினுடைய மகத்தாகியயுத்த சன்னாகத்தையறிந்து சமஸ்த தேவகணங்களோடு கூடினவனாய்ப் பிரகஸ பதியைக்குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

இந்திரனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே! நமக்குப் பூர்வசத்துருவான பலியினுடைய யுத்த சன்குமானது மிகவும் அசாத்தியமாயிருக்கின்றது ஆகையால் இந்தப் பலியை ஐயிக்கக்கூடாதென்று எண்ணுகிறேன் இப்பேர்ப்பட்ட பலத்தை யுடையவனுள் பலியை ஒருவனும் எதிர்த்துயுத்தம் பண்ணுகைக்குச்சமர்த்த என்று இவனுடைய முகத்தினால் சகத்தைப்பானம் பண்ணுகிறவன்போலவும், பத்துதிக்குகளையும் கவளிகரிக்கிறவன்போலவும், திருஷ்டிகளினால்திக் கிறவன்போலவும், பிரளயாக்கினிபோல உண்டாயிருக்கின்றான். இந்த நம் முடைய சத்துருவான பலியினுடைய சகிக்கக்கூடாத பராக்கிரமத்துக்குக் காரணத்தைச் சொல்லும் எதினாலிந்த யுத்தசன்குத்துக்கு மூலங்களான இந் திரியபலம், மனோபலம், சரீரபலம், தேஜசு, இவையெல்லா முண்டாச்சதோ அந்தக்காரணத்தைச் சொல்லுமென்று இந்திரன் கேட்டதற்குப் பிரகஸ்பதி வானவர் கூறுகின்றார்.

பிரகஸ்பதியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் இந்திரனே! இந்தப் பலியினுடைய அதிசயத்துக்குக் காரணம் நானறிவேன் என்னவென்றால் பிரம்மவாதிகளான பிருகுவமிசத்தர் 'சிஷிய னுனபலிக்குத் தேஜசையுண்டாக்கினார்கள் சர்வரியந்தாவான ஸ்ரீஹரியைத் தவிர மற்ற நீயும் உன்னைப்போலொத்த ஒருவனும் இந்தப் பலியையுத்தத்தில் ஜயிக்கமாட்டார்கள் ஆகையால் நீங்களெல்லாஞ் சவர்க்கத்தை விட்டு வெளிப் பட்டு காலத்தைப்பார்த்துக் கொண்டிருங்கள் பிராம்மணனுடைய பலத்திலே திடமாகிய விக்ரமத்தை அடைந்திருக்கிற இந்தப் பலியானவன் அவர்களு டைய அவமானத்தினாலே தானே தன்னுடைய பரிவாரத்துடனே நசித்துப் போகிறானென்று இந்தப் பிரகாரம் இனிவருங்காரியங்களை அறிந்தவரான பிரகஸ்பதியினால் சொல்லப்பட்ட காரியத்தைக்கேட்டு காமரூபிகளாயிருக்கிற அந்தத்தேவதைகள் சவர்க்கத்தைவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

பிற்பாடு தேவர்களெல்லாரும் மறைந்து போகையில் விரோசனபுத்திர னுள் பலியானவன் தேவதைகளுடைய பட்டணமான அமராபதியிலேயிருந்து கொண்டு மூன்றுலோகத்தையும் வசப்படுத்திக் கொண்டான் லோகங்களை யெல்லாஞ் சயித்தவனாயும் சிஷியனாயும் அனுவர்த்தித்துக்கொண்டு மிராமின்ற அந்த பலியை சிஷியனிடத்தில் வாச்சல்லியத்தை யுடையவர்களான அந்தப் பிருகுவமிசத்தரான பிராம்மணனது அஸ்வமேதத்தினால் யேசிப்பித்தார்கள். அந்தநூறு அஸ்வமேதத்தினுடைய பிரபாவத்தினால் பலியானவன் மூன்று லோகத்திலேயும் ஆச்சரியகரமான கீர்த்தியைத் திக்குகளில் பரவச்செய்து கொண்டு மகாவுதாரத்தையுடையவனுய்த் தன்னை கிருதகிருத்தியகை எண் ணினவனுய்த் பிராம்மணனாலே யடைந்த மகாசம்பத்தை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

மட்டு விரந்தம்.

தாமனாம்பரந் தாமனென்போன்செயும்
வாமனாவதா ரத்தைவழுத்துவாம்.

ஸ்ரீவாமனாவதாரஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

வாராய் ராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் தேவாள் கண்ணுக்குத்தெரியாமல் சவர்க்கத்தைவிட்டுப்போன பிறகு தயித்தியாளாலே சவர்க்கலோகமும் - ஆக் கிரமிக்கப் பட்டிருக்கையில் தேவமாதாவாகிய அதிதிதேவியானவள் அனாதை யைப்போல பயதாபத்தை அடைந்திருந்தாள். அப்போது ஒருக்கால் பகவா னாகிய காசியப்பிரஜாபதி வெருகாலத்திற்குப்பின்பு சமாதியினின்றும்வெளிப் பட்டவராய் அதிதியினுடைய ஆசிரமத்தையடைந்து அவ்விடத்தில் சந்தோஷ மில்லாமலிருக்கிற தம்முடைய பத்தினியான அதிதியினால் கொடுக்கப்பட்ட ஆசனமுதலாகிய பூசையை யுடையவராய் அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

காசியப்பிரஜாபதி வாக்கியம்.

வாராய் மங்களரூபினியே! இப்போது லோகத்திலே பிராம்மணனுக்கும் கோக்கனுக்கும் அமங்களமொன்று மில்லையே, மிருத்தியுவினுடைய வசவர்த்தி யான லோகத்துக்கும் தர்மத்துக்கும் அமங்களமொன்று மில்லையே அதிதிகள் கிரகத்தில்வந்து சம்சாரத்திலே வியாசங்கத்தை யுடையவர்களான உன்னாலே பிரத்தியுத்தானதிகளால் பூசிக்கப்படாதவர்களாய் அந்தக் கிரகத்தினின்றும் திரும்பிப்போனார்களோ? நான் சமீபத்திலில்லாம லிருக்கையில் வியாசங் கத்தை யுடையவர்களான உன்னால் ஹோமகாலத்தில் அக்கினிகள் அசுவினால் ஓமம்பண்ணப் படவில்லையோ அக்கினியினுடைய பூசையினால் கிரகஸ்தனான வன் சகலமனோரதங்களையும் கொடாநின்ற லோகங்களை அடைகிறானல்லவா சர்வகரூபியான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கு பிராம்மணனும் அக்கினியும் முகமாக விருக்கிறார்களல்லவா? உன்னுடைய புத்திராளெல்லாம் சுகமாயிருக்கின்றார்களா? உனது முகத்தினுடைய வாட்டமுதலான லட்சணங்களினால் மனதி லிருக்கப்பட்ட வியசனமுதலானதுகளைக் கண்டேனென்று சொல்லாநின்ற பர்த்தாவைப் பார்த்து அதிதிதேவியானவள் சொல்லுகின்றாள்.

அதிதிதேவி வாக்கியம்.

ஓப் பிரம்மவிஷ்டரே! பிராம்மணன், கோக்கன், தர்மம் தர்மார்த்த கா மங்களுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான இந்தக் கிரகங்கள் இதுகளுக்கெல்லாம்

சேஷமம் உண்டாகியே யிருக்கின்றது அக்கினிகள், அத்திகள், பரிஜனங்கள், சன்னியாசிகள் பிரயோசனத்தை அபேட்சித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவையெல்லாம் நான் பகவானாகிய உம்மைத் தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற படியால் குறைவில்லாமலே யிருக்கின்றது. வாரீர்மீசி புத்திரரான காசிய பரே! உம்முடைய மானச புத்திரரான தேவாசுரதயித்தியப் பிரஜைகளெல்லாம் சத்துவ ரஜஸ் தமசு யென்கிற மூன்று குணத்தோடு கூடியிருப்பார்கள் அந்தத்தேவர்கள் முதலான புத்திரர்களிடங்களில் நீர்சமமாகவேயிருக்கின்றீர். வாரீர் பிரபுவே! ஆனாலும் ஈஸ்வரன் பக்தனுக்கே பிரசன்னரானவர் ஆகையால் பக்திபண்ணுகின்ற என்னுடைய சிரேயசைச்சிந்தியும் சத்துருக்களான தயித்தியர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட சம்பத்தையும் ஸ்தானத்தையும் உடையவர்களான பிள்ளைகளையும் என்னையும் ரட்சியும் என்னுடைய அயிஸ்வரியம், காந்தி, எஜசு, ஸ்தானம் இவையெல்லாம் பிரபலரான சத்துருக்களாலே அபகரிக்கப்பட்டது பிரஜைகளுக்கு சேஷமத்தை உண்டுபண்ணுகிறவரே! என்னுடையபிள்ளைகள் அந்த அயிஸ்வரிய முதலானதுகளைத் திரும்பவும் எப்படி அடைவார்களோ, அந்தப் பிரகாரம் உம்முடைய கல்யாணமான புத்தியினால் அனுக்கிரகம் பண்ணுமென்று அத்தியினால் ஆர்த்திக்கப்பட்டவராய்க் காசியப்பிரஜாபதியானவர் சிரித்துக்கொண்டு அத்தியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் நல்லமனதையுடையவனே! விஷ்ணுவினுடைய மாயாபலத்தை என்னசொல்லப் போகிறோம் அந்தமாயையினால் இந்தஜகத்தானது புத்திராதி பாசங்களினால் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றது சர்வவ்யூதாத்துமாவாகியும் கியாசசக்தி பரிபூரணராயும் ஜனார்த்தனராயும் ஜகத்குருவாயு மிருக்கிற வாசுதேவனைப் பஜனைபண்ணக்கடவாய் தினதயானுவாகிய அந்தப் பகவான் என்னுடைய இஷ்டங்களை நிறைவேற்றுவாரென்று சொல்லுகின்ற காசியபருடைய வார்த்தையைக்கேட்டு அத்திதேவியானவள் சொல்லுகின்றார்.

அத்திதேவி வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மவிஷ்டரே! ஜகத்குருவான பகவானே எந்தப்பிரகாரம் ஆராதிப்பேன் சத்தியசங்கற்பராகிய அந்தப் பகவான் என்னுடைய மனோரதத்தை எந்தப் பிரகாரம் நிறைவேற்றுவார். புத்திரரோடுகூட துக்கப்படாநின்ற எனக்குப் பகவான் எந்த ஆராதனத்தினால் சீக்கிரமாகச் சந்தோஷிப்பாரோ அப்படிப்பட்ட பகவதாராதனவிதியை உபதேசியுமென்று சொல்லுகின்ற அத்திதேவியைப் பார்த்து காசியபர்சொல்லுகின்றார்.

காசியப்பிரஜாபதி வாக்கியம்.

வாராய் நல்லொழுக்க முடையவனே! சதுர்முகனானவன் எனக்குச் சொன்ன கேசவப்பிரீதிகரமான அந்தப் பகவானிரதத்தையுனக்குச் சொல்லுகிறேன் என்னவென்றால் பால்குணமாதம் சங்கிலபட்சத்திலே பிரதமைமுதல்

பன்னிரண்டு நாள்வரைக்கும் பரமபக்தியோடு கூடினவனாய் புண்டரீகாட்சனைப் பகவானிரதத்தினால் அர்ச்சிக்கக்கடவன் விரதாரம்பத்துக்கு முதல் நாள் அமாவாசையன்றைக்கு வராகமுகத்தினால் கிளரப்பட்ட மிருத்துவினால் இந்தமந்திரத்தை யுச்சரித்துச் சரீரத்தில் பூசிக்கொண்டு நதிப்பிரவாகக் கிடைத்ததேயானால் அதிலே ஸ்நானம்பண்ணி நித்திய நைமித்திய கிரியைகளை யுடையவனாய் சித்தசமாதானத்தை யடைந்து பூமியிலாகிலும் சூரியனிடத்திலாகிலும் ஜலத்தினாலேயாகிலும் அக்கினியிலாகிலும் குருவினிடத்திலாகிலும் பகவானே அர்ச்சித்து மந்திரங்களினால் ஆவாகன முதற்கொண்டு அர்க்கியபாத்யாதி உபசாரங்களினால் பகவானைச் சிரத்தையோடு கூடினவனாய் பூசித்து பாலிலே பக்குவமாயும் நெய் வெல்லம் இதுகளோடுகூடின சாலி அன்னத்தைப் பகவானுக்கு நிவேதனம்பண்ணி துவாதசாட்சரமந்திரங்களினாலே ஓமம்பண்ணுகித்து பிற்பாடு நூற்றெட்டு ஆவர்த்தி துவாதசாட்சரியை ஜபித்து ஜகத்பிரபுவான ஸ்வாமியை ஸ்துதித்துப்பிரதட்சனஞ்செய்து பிரணாமம்பண்ணி எதாசக்தியாக இரண்டுபேருக்குக் குறையாமல் பிரம்மமனபோசனம் பண்ணுகித்து மீத அன்னத்தைத் தன்னுடைய இஷ்டப்படுத்துக்களோடு கூடப்புகித்து அன்றிராத்திரி பிரம்மசரியநியமத்தை யுடையவனாயிருந்து முதல்நாளை போல் மற்றபன்னிரண்டு நாள்பரியந்தம் இந்தப் பகவானிரதத்தைச்செய்து ஸ்ரீஹரியை ஆரதித்து அர்ச்சிக்கக்கடவன் இந்தச் சிரேஷ்டமான பகவதாராதனமானது பிதாமகனால் முன்னே யெனக்குச் சொல்லப்பட்டது இப்போதென்னால் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது.

வாராய் மகானுபாவையே! நீயும்நன்றாக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பகவானிரதத்தினால் பரிசுத்தமாயும் பக்தியையுடையதாயு மிருக்கிற மனத்தினால் நிக்கிரிக்கப்பட்ட ஆத்துமாவையுடையவளாய் கிரீவிகாரனான கேசவனையே ஆரதிக்கக்கடவாய் இந்தப் பகவானிரதமே சமஸ்த எக்கியமாகவும் சமஸ்த விரதமாகவும் ஈஸ்வரப்பிரீதிகரமான சிரேஷ்டமான தபசாகவும் ஸ்தானமாகவுஞ் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. வாராய் மங்களரூபினியே! அதோட்சசனாகிய பகவான் எந்தவிரதத்தினாலே சந்தோஷிக்கிறாரோ அதிலே சமஸ்தமான நியமங்களும் தபசு, தானம், விரதம், எக்கியமுமாகும் ஆகையினால் இந்தவிரதத்தைப் பக்தியினாலேயும் சிரத்தையினாலேயும் ஆஸ்ரயிக்கக் கடவாய் ஸ்ரீபகவானுஞ் சந்துஷ்டராய்ச் சீக்கிரமாக உனக்கு அபிஷ்டத்தைக் கொடுக்கப்போகிறார்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மாசில் திதியப் பயோவிரத மானது
ஆசரியப் படுகையி லரி யானோர்
பேசுந் திதியி னிஷ்டத்தைப் பூரிக்கிற
காசில் நிமித்தியங் கழறின தாமரோ.

அதிதியினால் அந்தப் பயோதர விரதமானது ஆசரிக்கப்படுகையில் ஸ்ரீஹரியானவர் அந்தத்திதியினுடைய இஷ்டத்தைப்பூர்த்திக்கிற நிமித்தியமாக ஆவிற்பவித்தாரென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் தன்னுடைய பர்த்தாவாகியகாசிய பராலே சொல்லப்பட்டவளாய் அந்த அதிதியானவள் பனிரண்டுநாள் இந்தப் பயோவிரதத்தைச் சோம்பலில்லாதவளாய் ஆசரித்து ஏகாகாரமான பக்தியினால் மகாபுருஷனுள் ஈஸ்வரனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு புத்தியாகிற சாரதியையுடையவளாய் இந்திரியங்களாகிற துஷ்ட அசுவங்களைமனதினால் நிக்கிரகித்து மனதையும் ஏகலட்சியமான புத்தியினால் சர்வார்தரியாமியாயுங் கியானசக்தி முதலாகிய ஷாட்குண்ணிய பரிபூரணராயு மிருக்கிற வாசுதேவ னிடத்திலே நிறுத்திப் பயோவிரதத்தை ஆசரியாநின்ற அந்த அதிதிக்கு ஆதி புருஷனாகிய பகவான் பிரத்தியட்சமான்.

வாராய் ராஜனே! பீதாம்பரதாரியாயும் சதுர்ப்புஜராயும் சங்குசக்ர கதாதரராயும் கண்ணுக்குத்தோற்றுகின்ற பகவானைப்பார்த்துச் சேக்கிரமாக வெழுந்திருந்து அதிதியானவள் ஆதரவோடுகூடினவளாய்ப் பிரீதியினாலே பரவசையாய் அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து அந்தப் பகவானைக்கண்ட சந்தோஷத்தினால் நடுங்குகின்ற சரீரத்தை யுடையவளாயு மிருந்து பின்பு அதிதிதேவியானவள் ஜகத்குருவாயிருக்கிற சுவாமியை நேத் திரங்களினால் பானம்பண்ணுகிறவள் போலப்பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாகத் தழைத்தசொற்களினால் அந்த ஸ்ரீஹரியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறாள்.

அதிதிதேவி வாக்கியம்.

வாராய் ஈசனே! எக்கியபுருஷனே! அச்சதா! பரிசுத்தனே! பாவன மான எசசையுடையவனே! மங்களமான நாமதேயத்தையுடையவனே! ஜகத்ரூபியாயும் ஜகத்தினுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி சங்காரங்களுக்காக சுவ யிச்சையினால் கிரகிக்கப்பட்ட அனந்தசக்திகளை வாய்ந்த மாயாகுணங்களை

யுடையவராயும், சர்வவியாபகராயும், மகானாயும், அயிஸ்வரியமும், சுவர்க்க மும், பூமியும், பாதாளமும், அணிமாதி அஷ்ட அயிஸ்வரியமும், தர்மார்த்த காமங்களும், கேவலக்கியானமும் இதுகளெல்லாம் சந்துஷ்டரான உம்மாலே மனுஷியாளுக்கு உண்டாகிறபோது சத்துரு ஜயமுதலானவை உண்டாகு மென்பதற்குச் சொல்லவேண்டிய தென்னவென்று அதிதியினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராயும் சர்வபூதார்திரியாமியாயு மிருக்கிற புண்டரீகாட்ச னான ஸ்ரீபகவான் அந்த அதிதியைப்பார்த்து ஒருனார்த்தை சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீ பகவான் வாக்கியம்.

வாராய் தேவமாதாவே! உன்னால் வெகுதூரமாக அபேட்சிக்கப்பட்ட சோரிக்கையானது என்னால் அறியப்பட்டது என்னவென்றால் சத்துருக் களால் அபகரிக்கப்பட்ட ஐசுவரியத்தை யுடையவர்களாயும் சுவர்க்கத்தினின் றும் நமூனினவர்களாயு மிருக்கிற பிள்ளைகளுக்குச். சத்துரு ஜயத்தினால் சுவர்க்க பிராப்தியை உன்னால் அபேட்சிக்கப்பட்டது அந்த அசுரசிரேஷ்டர் களை யுத்தத்தில் ஜயித்து ஷட்ஐசுவரிய சம்பன்னர்களான புத்திரர்களோடு கூட ஓரிடத்திலேயிருக்கையை இச்சிக்கின்றாய் யாது காரணத்தால் அந்த அசுரசிரேஷ்டர்கள் அனுக்லேசவர்களாயுஞ் சமர்த்தர்களாயு மிருக்கிற பிராம்மணர்களால் இரட்சிக்கப் பட்டிருக்குமோ அந்தக் காரணத்தால் அவர்களிப்போதெந்த விதத்திலும் ஒருத்தராலுஞ் ஜயிக்கப்படமாட்டார் களென்று என்னுடைய நிச்சயம் அவர்கள்விஷயத்தில் இப்போது பார்க்கிரம மானது சுகத்தைக் கொடாது ஆனாலும் உன்னுடைய இந்தப் பயோதர அனுஷ்டானத்தினால் சந்தோஷிக்கப்பட்ட என்னால் ஒருவுபாயம் சிந்திக்கத் தக்கது என்னுடைய ஆராதனம் சிரத்தானுகுணமாகப் பலத்தைக்கொடுக்கிற தாகையால் வியர்த்தமாகமாட்டாது புத்திரர்களைரட்சிக்கிற நிமித்தியமாக உன் னால் அர்ச்சிக்கப்பட்டு அதற்கு யோக்கியமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட நான்எனது அமிசத்தினால் உனக்குப்புத்திர பாவத்தையடைந்து காசியப்பிர ஜாபதியினுடைய தபசிவிருந்துகொண்டு உன்பிள்ளைகளை இரட்சிக்கிறேன் உன்னுடைய பதியினிடத்தில் என்னை இப்படிப்பட்ட ரூபத்தை யுடையவனு யிருக்கிறவனுக்கப்பாவித்துக்கொண்டு பாபகுணியான காசியப்பிரஜாப்தியை யடையக்கடவாய் இந்தப்பரமமான தெய்வரகசியத்தை ஒருவருக்கும் எந்த விதத்திலுஞ் சொல்லத்தக்கதன்று இந்தப் பிரகாரம் பகவானானவர் அதிதி தேவியைப் பார்த்துச் சொன்னவராய் அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தான மான்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

அந்த அதிதிதேவியானவள் ஜகத்பிரபுவான ஸ்ரீஹரியினுடைய அவ தாரத்தை தன்னிடத்திலே யடைந்து கிருதகிருத்தியை யானவள்போல பதி யான காசியப்பரை பரமபக்தியினாலே யடைந்தாள். சத்தியசங்கற்பரான அந் தக்காசியபரும் தம்மிடத்தில் பிரவேசிக்கின்ற ஸ்ரீஹரியினுடைய அமிசத்

தைச் சமாதியோகத்தினாலே யறிந்து தபசினால் வெகுதூரமாகச் சம்பாதிக்கப் பட்ட விரியத்தை நல்லமனதையுடையவராய்த் தயித்தியர்களைப் போக்கடிக்கத்தக்கதாக அதிதியினிடத்தில் காசியபராலே கற்பாதானம் பண்ணப்பட்ட கற்பத்திலே ஸ்ரீபகவான் பிரவேசித்திருக்கின்றதையறிந்து பிரம்மாவானவன் இரகசியமான நாமங்களினால் அந்த ஸ்ரீபகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றார்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே ! திரிவிக்கிரமனே ! அதிகமான பதவின்னியாசத்தை யுடையவனே ! உமக்கு நமஸ்காரம் பிரானதேவதையாயும், ஷாட்குண்ணிய பூரணராயும், வேதகற்பராயும், பிரம்மரூபியாயும், மூன்றுலோகங்களையும் நாயியில் உடையவராயும், கோப்பிராம்மணர்களுக்குள்ளே வியாபித்திருக்கிறவராயும், சர்வவியாபகருமாகையால் விஷ்ணுவென்று பெயரையுடையவராயுமிருக்கிற உமக்குப்பிரணமம். ஜலத்திலே முழுகாசின்ற பேர்களுக்கு ஓடும் போலே சுவர்க்கத்தினின்றும் நழுவாசின்ற தேவதைகளுக்கு நீர் பரமகதியாயிருக்கின்றீர்.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

காமனைப் பயன்ற கண்ண னுன தன்
வாமன ரூபங் கொண்டு மேலோர்களால்
பூமி நாதனைனப் புகழ்ந் தேற்றிடச்
சேமயர்ந்த பலி யாற் கிரப்பித்தார்.

பகவான் வாமனரூபமாக அவதரித்து சகலமான பேர்களாலேயும் பூசிக்கப்பட்டவராய் பலியினுடைய எக்கியத்தை அடைந்தபிற்பாடு எஜமானனான பலியினாலேயும் பூசிக்கப்பட்டாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் பிரம்மதேவனால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட அவதார கர்மங்களையும், தேவகாரியமான பிரபாவத்தையும், சதுர்ப்புஜராயும், சங்குசக்கர கதாபத்மங்களையுடையவராயும், பிதாம்பரதாரியாயுமிருக்கிற புண்டரீகாட்சனான பகவான் அந்த அதிதியினிடத்தில் ஆஸிப்பவித்தார். சியாமளவன்னராயும், இரண்டு மகரகுண்டலங்களைக்காதிலே யுடையவராயும், ஸ்ரீவச்சமென்னப்பட்ட மருவை வசுஷிலே யுடையவராயும் கங்கணம், தோள், வளை, கிரீடம், அரைநூல், மாலை, காற்சிலம்பு இதுகளினால் பூஷிக்கப்பட்டவராயும், வனமாலையோடு கூடினவராயும், கவுஷ்

துவமானிக்கத்தைக் கண்டத்திலுடையவராயும், காசியப்பிரஜாபதியினுடையகிரகத்தினுண்டான விருளைதம்முடையதேஜசினால் போக்கடிக்கப்பட்ட பதவானானவர் புரட்டாசிமாதத்தில் சக்கிலபட்ச சிரவணத்துவாதசியிலே அபிசித்தென்கிற நட்சத்திரத்தில் அதிதியினிடத்தில் அவதரித்தார்.

எந்தத் துவாதசியில் ஸ்ரீவாமன மூர்த்தியினுடைய அவதாரமோ அந்தத் துவாதசி விஜயதுவாதசி யென்று சொல்லப்படும். அப்போது தேவதுத்துபி முழங்கிற்று தேவர்கள் புஷ்பவருஷங்களைப் பொழிந்தார்கள் ரிஷிகள், முனிவர்கள், சித்தர்கள், வித்தியாதரகணங்கள், கின்னரர்கள், யக்ஷர்கள், கிம்புருஷர்கள், இவர்களெல்லாம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்கள்.

அப்போது அதிதிதேவியானவள் தன்னுடைய கர்ப்பத்தில் அவதரித்த பரம புருஷனைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு சந்தோஷத்தை யடைந்தாள். காசியப்பிரஜாபதியும் ஆச்சரியத்தையுடையவராய் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அந்த வாமனமூர்த்தியைப்பார்த்து சந்தோஷமடைந்தவர்களாய் மகாரிஷிகள் காசியப்பிரஜாபதியைமுன்னிட்டிக்கொண்டு ஜாதகர்மமுதலான வைதீககர்மங்களை அந்தபகவானுக்கு செய்துவைத்து ரிஷிகளினால் உபநயனம் பண்ணிவைக்கப் படாசின்ற ஸ்ரீவாமனமூர்த்திக்கு சூரியன் சாவித்தியை உபதேசித்தான், பிரகஸ்பதிபிரம்மரூத்திரத்தைகொடுத்தார், காசியப் முஞ்சைக் கொடுத்தார், பூமி கிருஷ்ணசனத்தைகொடுத்தது, வனங்களுக்குப்பதியானசந்திரன் தண்டத்தைகொடுத்தான், தாயாகிய அதிதிதேவியானவள் கவுபினவஸ்திரத்தைக் கொடுத்தாள், வேதகற்புணை பிரம்மா கமண்டல பாத்நிரத்தைக் கொடுத்தான். இந்தப் பிரகாரம் உபநயனம் பண்ணிவைக்கப்பட்ட அந்த வாமனமூர்த்திக்கு எக்ஷராஜனான குபேரன் பாத்நிரத்தைகொடுத்தான் பகவதியான சாட்சாத்பார்வதியானவள் பிட்சையைக்கொடுக்க சமித்துக்களினால் ஓம்பப்பண்ணினார்கள்.

அதன் பிற்பாடு அந்தவாமன மூர்த்தியான பகவானானவர் பலவானான பலிச்சக்கிரவர்த்தி பிருகுவமிசாளான பிரம்மணாளாலே செய்கிக்கின்ற அஸ்வமேத யக்கியசாலையிலே பிரவேசித்தார் அப்போது அந்த நரமதாரதியினுடைய வடகரையில் பிருகுவச்சமென்கிற கேஷத்திரத்தில் பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் அஸ்வமேதமென்கிற யாகத்தை நடத்திவைக்கும்போது அந்தப் பிருகுவமிசஸ்தரான ரிஷிகள் சமீபத்திலே யுதியாசின்ற சூரியனைப் போல அந்தவாமனமூர்த்தியை எஜமானனான பலிச்சக்கிரவர்த்தி முதலானவர்களும் பார்த்து சூரியனே அக்கினியோ அல்லது யாகத்தைப்பார்க்க வேணுமென்கிற இச்சையினால் ஜனற்குமாரர் வருகிறாரோவென்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போது அந்தவாமன மூர்த்தியானபகவான் தண்டம், சத்திரம், ஜலபூரணமான கமண்டலம், இதுகளைத் தரித்துக்கொண்டு அஸ்வமேத சாலையிலே பிரவேசித்தார். இந்தப் பிரகாரம் எக்கியசாலையில் பிரவேசியாசின்ற சுவாமியைப்பார்த்து கிஷியாளோடுகூடின பிருகுவமிசாளான பிரம்மண

எழுந்திருந்து அவரைப் பூசித்தார்கள் எனமானனை பலிச்சக்கிரவர்த்தியும் சந்துஷ்டனாய்ச் சுவாமியைக்கண்டு அவருக்கு ஆசனங்கொடுத்து நல்ல வரவென்று குசலப்பிரஸன்னம் பண்ணி பிரணாமஞ்செய்து பகவானுடைய திருவடிகளை அலம்பி நிஷ்காமமாக அர்ச்சித்துச் சகலபாபங்களையும் போக்கடியா லின்ற அந்தப் பகவானுடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைச் சகலதர்மமும் அரிந்த அந்தப் பலியானவன் கிரகிலே தரித்துக்கொண்டு அந்தப் பகவானைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தி வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மணோத்தமரே! உமக்கு நான் செய்யவேண்டிய தென்ன? உம்மை பிரத்தியக்ஷமாக மூர்த்திகரித்த பிரம்மரிஷிகளுடைய தபசாகவே எண்ணுகிறேன் நீர் நம்முடைய கிரகத்தில் பிரவேசித்ததினால் நமதுபிதர்க்க எல்லாம் திருப்தியடைந்தார்கள் அக்கிவிவோத்திரங்களும் நன்றாக ஓமங்கள் பண்ணப்பட்டதுகள் உம்முடைய ஸ்ரீபாததீர்த்தங்களினால் என்னுடைய பாபங்களாந்து நாசமாய்விட்டது இது நிச்சயம் வாரீர் பிரம்மசாரியே! பிரம்ம மணபுத்திரரே! மகாபூச்சியனே! உம்மை ஏதோவொன்றை யாசிக்க வந்த வராக எண்ணுகிறேன். நீர் எதை உம்மிடமனதிலெண்ணி யாசிக்கவந்திரோ அதை என்னிடத்தினின்றும் நீர் அடையக்கடவீரென்று பலிச்சக்கிரவர்த்தி யானவன் சொன்னான்.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி வந்தம்.

ஆர்ந்த வாமன ஹரியினால் யாசிக்க
நேர்த்திமும் பலி யானேரீர் கேட்பதைத்
கூர்ந்து கேளெனக் கொடுமை சக்கிராசாரி
தார்த்திமும் பக வானைத் தடுத்தனர்.

வாமன மூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியினால் யாசிக்கப்படுகையில் பலியானவன் நீர்கேட்பதைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணும்போது சக்கிரா சாரியானவர் பகவானென்றறிந்து தடுத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் விரோசன புத்திர னான பலியினுடைய தர்மமாயும் எதார்த்தமாயு மிருக்கிற வசனத்தைக்கேட்டு பகவானுனவர் பிரீதியை யுடையவராய்ச் சந்தோஷித்து ஒருவார்த்தை சொன்னார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ஜனங்களுக்கெல்லாம் தேவனே! உனக்குப் பரலோக இதமான தர்மத்தில் பிருகுலமிசாளான பிரம்மணானும் குலவிருத்தனாயும் மிகவும் சார்த்தனாயும் பிதாமகனாயு மிருக்கிற பிரகலாதனனும் குருவாயிருக்கின்றார்கள் அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய இந்த வசனம் சத்தியமாயும் குலத்துக்கு யோக் கியமாயும் தர்மயுக்தமாயும் கீர்த்திகரமாயு மிருக்கிறது யாசியாநின்ற பிரம் மணனுக்கு யாதொருதாதா கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணித் திரும்ப வில்லையென்று அவமானம் பண்ணுகிறேனே அப்படிப்பட்ட புருஷன் இந்தக் குலத்திலேயில்லை யாதொரு உன்னுடைய குலத்தில் பிரகலாதன் னீர்மலமான எசகிலால் ஆகாசத்தில் சந்திரன்போல விளங்குகிறான் அப்படிப் பட்ட உன்குலத்தில் பிறந்த இரணியாசனானவன் கதாபாநியாயப் பூமியில் ஒருவனாகச்சஞ்சரித்துக்கொண்டு திக்குவிஜயஞ்செய்தபோதும்பகவானுனவர் பூமியைப் பிரளய காலத்திலிருந்து எடுக்கும்போதும் அந்த இரணியாசனான மகாபிரயாசத்தினால் சயித்தார் அப்படிப்பட்ட பிராதாவான இரணியாசன னுடைய வதத்தைக்கேட்டு இரணிய கசிபுவானவன் கோபித்துக்கொண்டு பிராதாவைக் கொன்றவனைக் கொல்லவேனுமென்று ஸ்ரீஹரியினுடைய ஸ்தா னத்தைக் குறித்துப்போனான் அப்படிவரானின்ற இரணியகசிபுவைப் பார்த்து இவன் நம்மை எங்கேபோனாலும் விடமாட்டானென்று நிச்சயஞ்செய்து கொண்டு ஓடிவரானின்ற சத்துருவான அந்த இரணியகசிபுவினுடைய சரீரத் தில் நாகிகாரந்தரத்தினால் உள்ளே பிரவேசித்தார் அப்போது இரணியகசிபு வானவன் அந்த விஷ்ணுவினுடைய ஸ்தானத்தையெல்லாம் சுத்திப்பார்த்து அவரை அங்கேகாணாமல் கோபித்து அட்டகாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தும் அவரைக் காண்பதற்கு சக்தியற்றவனாகிவிட்டான் பிரகலாத புத்திரனாயும் உனக்குப்பிதாவாயும் பிரம்மணானிடத்தில் வாற்சல்லியத்தை யுடையவனாயு மிருக்கிற விரோசனானவன் பிரம்மணவேஷக் கொண்ட தேவதைகளால் யாசிக்கப்பட்டவனாய் அவர்களைத் தேவர்களென்றறிந்திருந்தும் அவர்களுக் குத் தன் ஆயுசையெல்லாம் கொடுத்தான்.

வாராய் தயித்தியேந்திரனே! ஆகையினால் அசுரகிரேஷ்டனான வுன் னிடத்தினின்றும் என்னுடைய அடியினால் அளக்கப்பட்ட மூன்றடிபூமியை யாசிக்கிறேன் ஜகதீஸ்வரனாயும் மகாதாதாவாயு மிருக்கிற உன்னிடத்தில் வேறொன்றை அபேக்ஷிக்கவில்லையென்று சொல்லாநின்ற பகவானைப்பார்த்து பலிச்சக்கிரவர்த்தி சொல்லுகின்றான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தி வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மணபுத்திரனே! உம்முடைய வசனங்களானது பெரியோர் களுக்குச் சம்மதமாகமாட்டாது நீரோ சிறுபிள்ளையாயும் பாலபுத்தியாயு மிருக்கிறபடியினால் சொற்பிரயோசனத்தை விரும்புகிறீர் லோகங்களுக்கெல் லாம் லோகநாயகனாகியும் திவ்யபதத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவியுமிருக்கிற

என்னை வார்த்தைகளினால் பூசித்து மூன்றடியை யாசிக்கின்றீர் நீர் சீவனத்தைக் கொடாநின்ற பூமியை என்னிடத்தினின்று எதேஷ்டமாக வாங்கிக் கொள்ளுமென்று சொல்லாநின்ற பவிச்சக்கிரவர்த்தியைப் பார்த்து ஸ்ரீ பகவானுள்வார் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! மூன்றுலோகத்திலேயுஞ் சிரேஷ்டங்களானது எவ்வளவுதேசங்களிருக்கின்றனவோ அந்த சமஸ்ததேசங்களும் புருஷனுடைய ஆசையைப் பூரிக்கத்தக்கதுகளன்று மூன்றடியில் சந்தோஷத்தை அடைய மாட்டாத புருஷனுடைய சிரேஷ்டமான சப்த தீபங்களைத்திலேயும் திருப்தியடையமாட்டான் ஆகையினால் நான் இந்தமூன்றடிகளிலேயே ஒரு தார்த்தனவேனென்று சொல்லாநின்ற வாமனமூர்த்தியைப் பார்த்து பவிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் கிரித்துக்கொண்டு உமக்குவேண்டும் வரத்தைவாங்கிக் கொள்ளுமென்று சொல்லி வாமனரூபியான ஸ்ரீ பகவானுக்குப் பூதானம் பண்ணுகைக்கு ஜலபாத்திரத்தைக் கொண்டுவந்தான். அப்போது கயானிகளுக்கெல்லாம் தலைவனான சக்கிராசாரியானவர் விஷ்ணுவினுடைய நினைப்பையறிந்தவராய் அவர்பொருட்டு பூமியைக்கொடுக்கப் போகிறவனாயும் அசுரேசரனுயுந் சிவியனுயிருக்கிற பவிச்சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

சக்கிராசாரியர் வாக்கியம்.

வாராய் விரோசனபுத்திரனே ! இவர் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ பகவான் நிர்விகாரமான விஷ்ணு காசியபரிடத்தினின்றும் அதிதிதேவிக்குத் தேவகாரியத்தைச் சாதிக்கிறவராக அவதாரம் பண்ணினார். மேல்வரப்போகிற அனந்தத்தை யறியாத உன்னால் இவருக்குயாதொன்றைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணப்பட்டதோ அதை நான் நல்லகாரியமாக எண்ணவில்லை தயித்தியர்களுக்கு அன்னியாயமானது பிராப்தமாகவிருக்கின்றது இந்தமாயா பிரம்மசாரியான ஸ்ரீ ஹரியானவர் உன்னுடைய ஸ்தானத்தையும், அயிஸ்வரியத்தையும், சம்பத்தையும், கீர்த்தியையும், பரிக்கிரகித்துக்கொண்டு இந்திரனுக்குக் கொடுக்கப்போகிறார் விசுவத்தையெல்லாஞ் சரீரமாகவுடைய இந்தப் பகவானுள்வார் மூன்றடிகளினால் இந்தலோகங்களை யெல்லாம் ஆக்கிரமிக்கப் போகிறார் மூடனைப்போலச் சர்வத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு எப்படியிருக்கிறாய் வாராய் பிரபுவே ! பூமியை ஓரடியிலேயும் சுவர்க்கத்தை இரண்டாமடியிலேயும் மகத்தாகிய சரீரத்தினால் ஆகாசத்தையும் ஆக்கிரமிப்பாநின்ற இந்தப்பகவானுக்கு மூன்றாவதடியை எங்கேகொடுக்கப்போகிறாய் அப்படியுப்பிரதிக்கினை பண்ணினதைக் கொடாமற்போகின்ற உனக்கு இருப்பிடம் நரகமென்றே எண்ணுகிறேன் ஏகாக்கிரசித்தமான தபசும், தடாகப் பிரதிஷ்டையும், தானமும், எக்கியமும் இவையெல்லாம் லோகத்தில் புருஷனுக்கு விருத்தியை உண்டாக்குகையால் எந்தத்தானத்தினால் விர்த்தி

கயானத்துக்கு நாசம்வருகின்றதோ அந்தத் தானத்தைப் பெரியோர்கள் கொண்டாடார்கள் தர்மம், எசசு, அர்த்தம், காமம், சுவசனம், இவைகளின் பொருட்டு தனத்தை ஐந்துகூறாகப் பகர்ந்து அனுபவிப்பாநின்ற புருஷனுடைய இந்தலோகத்திலேயும் பரலோகத்திலேயுஞ்சந்தோஷத்தையடைகுலான். வாராய் அசுரகிரேஷ்டனே ! ஆனாலும் பிரதிக்கினை பண்ணினதை யில்லையென்று எப்படிசொல்லுகிறதென்றால் இருக்குவேதத்தில் சொல்லியிராநின்ற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள் ஓம் என்று அங்கீகாரமாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவே சத்தியம் யாதொன்றை யில்லையென்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவே அசத்தியம் சிவத்துக் கொண்டிருக்கிற சரீரமாகிற விருட்சத்துக்குச் சத்தியமென்கிறதே புஷ்பபலமாக அறியத்தக்கது சரீரமாகிற விருட்சமானது சிவத்திராவிட்டால் சத்தியமாகிற புஷ்பபலமும் உண்டாக்கமாட்டாதல்லவா ? சரீரமாகிறவிருட்சத்துக்கு அசத்தியமே வேறுபிறுக்கின்றது ஆகையினால் வேரோடேகளைப்பட்ட விருட்சமானதுபோல் அசத்தியவசனமில்லாத சரீரமாகிற விருட்சம் அந்தட்சனத்தில் நாசத்தையடைகின்றது இதில் சமுசயமில்லை யாசகன் பொருட்டு கேட்டதெல்லாம் கொடுக்கிறாரென்று அங்கீகரியாநின்ற புருஷனுடைய தன்னுடைய தானபோகத்தின் பொருட்டு தான் சமர்த்தனாகாமற்போவான் இல்லையென்கிற அசத்தியமான சொல்லானது தனக்கு அர்த்தசாதக மாகையால் பூரணமாக விருக்கின்றது ஆனாலும் யதொருந்தன் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லுகிறானே அவன் அபகீர்த்தியை யுடையவனாயும் பிழைத்திருக்கச்சேயும் பிரேதத்துக்குச் சமானமாயிருப்பன் ஆகையால் ஸ்திரீகளை வசீகரிக்கிறதிலேயும், ஸீலைகளிலேயும், விவாகங்களிலேயும், தன்சீவன நிமித்தியத்திலேயும், பிராணசங்கடத்திலேயும், கோப்பிராம்மணர்களுடைய நிமித்தியத்திலேயும், ஒருவனையொருவன் இம்சைசெய்யும்போதும், அசத்தியவசனமானது நிஷித்தமல்லவென்று சக்கிராசாரியரானவர் சொன்னார்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

பயப்படும் பவிச் சக்கிரவர்த்தியானேன்
வயப்பட்ட ஹரி யென்றறிந்து மவன்
நயத்திடும் பூமியை நல்கினு னென்றும்
அயர்ந்திடப் பூமியை யளந்தா ரரோ.

அசத்திய வசனத்தினின்றும் பயப்படுகின்ற பவிச் சக்கிரவர்த்தியானவன் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய கபடத்தை அறிந்தவனுனாலும் அவருக்குப் பூமியைக் கொடுத்தாரென்றும் பின்பு விஷ்ணுவானவர் விருத்தியை யடைந்து பூமியை அளந்தாரென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! அசுரகுலத்துக்குப் பதியான பலியானவன் சுக்கிர பகவானால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளைக்கேட்டு சுஷணகாலம் மவுன மாயிருந்து குருவான சுக்கிரபகவானைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தி வாக்கியம்.

வாரீர் குருவே! யாதொருதர்மமானது தர்மார்த்த காமங்கள், எச்ச விருத்தி, இதுகளை நாசம்பண்ணாமலிருக்கிறதோ அதுவே சுகஸ்தானுடைய தர்மமென்று உம்மால் சொல்லப்பட்டதெதுவோ அது எதார்த்தமே ஆனாலும் பிரகலாதனனுடைய பவுத்திரனாயும் மகாபிரசித்தனாயும் மிருக்கிற நான் தூர்த்தனைப்போல பிராம்மணனுக்குக் கொடுக்கிறேன் மென்றுசொல்லி பிரதிக்கினை செய்து அர்த்தலோபத்தினால் அந்தபிராம்மணனை எப்படியில்லையென்று நிராகரிக்கப்போகிறேன் சத்தியத்துக்கு மிஞ்சின தர்மமில்லையல்லவா இந்தப் பூமிதேவியானவள் அசத்தியவாதியான புருஷனைத்தவிர மற்றறெல்லாவற்றையும் நான் வகிக்கைக்கு இச்சிக்கிறேனென்று சொன்னாலல்லவா நான் பிராம்மணனை வஞ்சிப்பதற்கு எவ்வளவு அஞ்சுகிறேனோ அவ்வளவு துக்கமான நர சுத்தாக்கும், தரித்திரத்துக்கும், பூமியையிழந்து போவதற்கும், மரணத்துக்கும், பயப்படமாட்டேன் ததியங்குமுனி சிபிச்சக்கிரவர்த்தி முதலான சத்புருஷர்கள் விடக்கடாத பிராணனையும்விட்டு பிராணிகளுக்கு உபகாரத்தைப் பண்ணினார்களல்லவா ஆகையால் சந்தேக மில்லாமல் கொடுக்கத்தக்கதான பூமிமுதலான பொருள்களைக் கொடுக்கலாம் யுத்தத்தில் பின்னுக்குவாங்காத வர்களான ராஜாக்களானவர்கள் காலவித்தியாசத்தினால் அனுபவிக்கப்பட்ட பூமியைமாதிரும் இழந்துவிட்டார்களே யல்லாமல் அந்த பூமியில்பிரவாகின்ற அவர்களுடைய கீர்த்தியையும் இழந்துபோகவில்லை ஆகையால் இந்தப்பிரம்ம சாரியானவர் வரப்பிரதான விஷ்ணுவானாலும் மற்றயாவரானாலும் ஆகட்டும் இவரால் அபேட்சிக்கப்பட்ட பூமியை கொடுக்கிறதேயல்லாமல் பிராம்மண ரூபியாயிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை இமிக்சக்கிரதில்லை அந்தப் பகவானுன்வர் யுத்தத்தில் என்னைச் சங்கரித்துவிட்டு இந்தப் பூமியை அபகரித்தாலும் என்னால் அவர்சங்கரிக்கப் பட்டாலும் இந்த இரண்டுவிதத்திலேயும் என்னை கீர்த்தியானது விடப்போகிறதில்லையென்று இந்தப் பிரகாரம் தன்னிடத்தில் சிரத்தையிலாதவனாயும் சத்தியசந்தனனாயும் மகாதாதாவாயு மிருக்கிற சிவியான அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தி சொல்வதைச் சுக்கிராசாரியானவர் தெய்வத்தினால் ஏவப்பட்டவராய் வாராய் மூடனே! என்னை உல்லங்கனம் பண்ணின நீ சீக்கிரமாக அயிஸ்வரிய பிரஷ்டனாகப் போகிறாயென்று சபித்தார்.

இந்தப் பிரகாரம் தன்னுடைய குருவான சுக்கிராசாரியரால் சபிக்கப் பட்டிருந்தாலும் சத்தியத்தினின்றும் சலியாத மகாவுதாரான பலிச்சக்கிர வர்த்தியானவன் வாமன பிரம்மசாரியை அர்தித்து அந்தப்பூமியை உதகதாரா

ஸ்ரீவமாகக் கொடுத்தான் அப்போது பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய பத்தினியான விர்தியாவலியென்றெவள் சுவாமியினுடைய திருவடிகளை அலம்புகிற நிமித்தியமாக ஜலபூர்ணமான சுவர்ணகலசத்தைக் கொண்டுவந்தாள் எனமான னான பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவனும் அந்தச்சுவாமியினுடைய பாதாவிந்தயுக ளத்தைச் சந்தோஷத்தினால் விளக்கி லோகங்களுக்கெல்லாம் பாவனமான அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை சிரசிலே வகித்தான் அப்போது ஆகாசத்தில் தேவ கணங்கள் கந்தர்வரன் முதலானவர்களெல்லாம் அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய சிலாக்கியமான தர்மத்தைக்கொண்டாடி துந்துபிமுதலான வாத்தியங்களை முழக்கி புஷ்பவருஷங்களினால் வருஷித்தார்கள்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

அப்போது அனந்தனென்று சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீஹரியினுடைய சத்துவ ரசஸ்தமோ குணரூபத்தையுடைய அந்த ஆச்சரியமான வாமனரூபமானது விர்த்தியடைந்து பூமி, ஆகாசம், திக்குகள், சுவர்க்கம், பாதாளங்கள், சமுத்திரங்கள், திரியக்குகள், தேவான், மனுஷியன், ரிஷிகள் இவர்களெல்லாம் யாதொரு பகவானுடைய உள்ளங்காலில் பாதாளலோகத்தையும், பாதங்களில் பூமியையும், கணைக்கால்களில் பர்வதங்களையும், முழங்கால்களில் பகலிகளையும், துடைகளில் பருந்துக்களுடையகூட்டத்தையும், பீதாம்பரத்தில் சந்தியாகாலத்தையும், சூர்யப் பிரதேசத்திலே பிரஜாபதியையும், அரையிலே தன்னையும் மற்றுமுள்ள அசுரனையும், நாபியில் ஆகாசத்தையும், உதரங்களில் சப்தசமுத்திரங்களையும், மாட்சிலே நட்சத்திர மாலையையும், இருதயத்திலே தர்மத்தையும், இரண்டு ஸ்தனங்களில் நிதசத்திகளையும், மனதிலே சந்திரனையும், வட்சசிலே பத்மத்தை அஸ்தத்திலுடையவளான ஸ்ரீமகாலட்சுமியையும், கண்டத்தில் சாமமுதலான சமஸ்த வேதங்களையும், புஜங்களில் இந்திரன் முதலான தேவர்களையும், கானங்களிலே திக்குகளையும், சிரசில் ஆகாயத்தையும், புஜங்களில் மேகங்களையும், நாசிகையிலே வாயுவையும், கண்களில் சூரியனையும், முகத்தில் அக்கினியையும், வாக்கில் வேதசந்தசுக்களையும், நாளிலே வருணனையும், புருவங்களில் விதிதீஷேதங்களிரண்டையும், இமைகளில் ராத்திரியையும் பகலையும், நெற்றியில் கோபத்தையும், அதரத்தில் லோபத்தையும், தேகத்திரியத்தில் காமத்தையும், தேஜசிலே ஜலத்தையும், பிருஷ்டபாகத்தில் அத்மத்தையும், அடிவைப்புகளில் எக்கியத்தையும், கிழல்களில் மிருத்துவையும், நகைப்புகளில் மாயையும், ரோமங்களில் கொடிவகைகளும், நாடிகளில் நதிகளையும், நகங்களில் கற்களையும், யுத்தியிலே பிரம்மாவையும், இந்திரியங்களில் தேவகணங்களையும் ரிஷிகளையும், இந்தப் பிரகாரம் அனந்தனான ஸ்ரீஹரியினுடைய சரீரத்தில் நானுவிதங்களான சராசரங்களையும் அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தி யானவன் கண்டான்.

வாராய் ராஜனே! விஸ்வரூபியான அந்தப் பகவானிடத்தில் இந்த சமஸ்தமான லோகத்தையும் பார்த்துச் சகல அசுரானும் மோகத்தையடைந்

தார்கள் சங்கக்கூடாத தேஜசையுடையதான சுதரிசனமென்கிற சக்கிரமும், மேகம்போல் சப்தியாநின்ற சாரங்கமென்கிற தனுசும், மேகம்போல் கர்ச்சியா நின்ற பாஞ்சசன்னியமென்கிற சங்கமும், மகாவேகத்தோடுகூடின கவுமோதகியென்கிற கதையையும், சதசந்திரமென்கிற கேடையத்தோடுகூடின வித்தியாதரமென்கிற கத்தியும், அட்சயங்கனான பாணங்கனோடுகூடின அம்புறாப் பொதிகளிரண்டையும், சனந்தன் முதலான விஷ்ணுபக்த சிரேஷ்டர்களும், சமஸ்தமான லோகபாலானோடுகூடின அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். திரிவிக்கிரமனுனை அந்தப் பகவானானவர் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய பூமிமுழுமையும், ஒருபாதத்திலேயும், ஆகாயத்தைச் சரீரத்திலேயும், திக்குகளைக் கைகளிலேயும், அளந்துக்கொண்டு இரண்டாவதான அடியை அளக்கிற சுவாமிக்கு சுவர்க்கமானது இரண்டாவது அடி ஆச்சுது மூன்றாவதான அடிக்கு அனுமாத் திரமாலும் ஒன்றுமில்லாமற் போச்சுது அப்போது திரிவிக்கிரமனுடைய பாதமானது சுவர்க்கத்துக்கு மேலும்போய் மகாலோக சனலோக தபோலோகங்களுக்கும் அதிககிரமித்து சத்தியலோகத்தையும் அளவிடது.

இருபத்தோறாவது அத்தியாயம்.

கல் விருத்தம்.

பகவானுனை பலிச்சக்கிரவர்த்தி யின்
புகழ் பிரதிக்கினைப் பூர்ண மாகாமையால்
அகமகிழு மவன் யசசு களைச்
செகமதிற் பிரகாசஞ் செய்தில ரரோ.

ஸ்ரீ பகவானானவர் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய பிரதிக்கினை பூர்ணமாகாமற்போனதைக்கண்டு அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய எசசை லோகத்தில் பிரகாசம் பண்ணிவைப்பதற்கு அவனுடைய பந்தமானது விஷ்ணுவினால் பண்ணப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! அப்போது பிரம்மதேவனுனவன் பகவானுடைய பாதாவிந்தத்தைப் பார்த்து நகங்களாகிற சந்திராளால் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட தன்னுடைய சத்தியலோகத்தினது கார்த்தியையுள்ளவனையும் தானும் அந்தக் கார்த்திகளினால் மறைக்கப்பட்டவனையும் மரீசிமுதலான நவப்பிரஜாதிகளும் தபோநிஷ்டாளான சனந்தன் முதலாகிய யோகிகளும் இவர்களோடு கூடினவனும் யவ்விடத்தில் வந்து வேதங்கள், உபவேதங்கள், நியமங்கள், நிதிகள்,

தர்க்கம், எதிகாசம், வேதங்கள், புராணசங்கீதைகள் இதுகளோடுகூடினவர்களான கியானிகளானவர்கள் பகவானுடைய பாதாவிந்த ஸ்மரணப்பிரபாவத்தினால் சத்தியலோகத்தை யடைந்து அவர்களும் அந்தப் பகவானுடைய பாதாவிந்தத்தைப் பிரணமம் பண்ணினார்கள்.

வாராய் ராஜனே! அப்போது பிரம்மதேவனுடைய கமண்டலத்திலிரா நின்ற ஜலமானது அந்தத் திரிவிக்கிரமனுடைய பாதப்பிரட்சாளனம் பண்ணினதினால் பலித்திரமாகி கங்கையாச்சுது அந்தக் கங்கையானது ஆகாயத்தினின்று மூன்றுலோகத்தில் வியாபித்துப் பாவனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றது அப்போது அசுராளானவர் மூன்றடிதரவேணுமென்கிற யாசனாதி நிமித்தத்தினால் சமஸ்தமான பூமியையும் விஷ்ணுவினால் அபகரிக்கப்பட்டதைப் பார்த்துத் தங்களுக்குக் கர்த்தாவாயும் யாகத்திலே தீட்சிதனாயு மிருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்தில் கோபத்தை யுடையவர்களாய் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்கள் இந்த வானப்பிரம்மசாரி பிரம்மமணையென்று மாயாவிசுருக்கெல்லாம் தலைவனுனை விஷ்ணுவே பிரம்மமண வேஷத்தினால் மறைந்து கொண்டு தேவகாரியத்தைப்பண்ண இச்சிக்கிரார் யாசகராயும் சத்துருவாயு மிருக்கிற இந்த விஷ்ணுவினால் யாகத்திலே தீட்சிதனாயும் தண்டனையையிட்டு விட்டிருக்கிற நம்முடையபர்த்தாவான பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய சர்வசொத்தும் அபகரிக்கப்பட்டதல்லவா ஆகையால் இந்த வாமனப்பிரம்மசாரியைக்கொல்லுகிறது நமக்குத் தர்மமே இதினால் நமக்கு பர்த்துருசுருஷையும் சித்திக்குமென்று அசுரர்கள் சகலமானபேரும் இந்தப் பிரகாரம்சொல்லி சூலம் பட்டயமுதலான ஆயுதங்களைக் கையிலேயுடையவர்களாய் அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய ஆக்கினையைக்கடந்து ஓடிவந்தார்கள்.

அப்படி ஓடிவராரின்ற அசுரயூதபாளையப் பார்த்து சிரித்து விஷ்ணுவினுடைய அனுசராளெல்லாம் ஆயுதபாணிகளாய் கிறுத்தினார்கள் சனந்தன், நந்தன், ஜயன், விஜயன், பிற்பலன், உற்பலன், குமுதன், குமுதாட்சன், விஸ்வச்சேனன், கருத்மான், ஜயந்தன், சுருத்தேவன், புஷ்பதந்தன், சாத்வதன் பதினாயிரம் யானைபலத்தையுடைய இவர்களெல்லாம் அந்த அசுரசேனைகளை அடித்தார்கள் அப்போது பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் மகாபுருஷனுடைய அனுசராளான சனந்தந்தன் முதலானபேர்களால் கொல்லப்படா நின்றும் கோபவேகத்தோடு கூடினவர்களாயு மிருக்கிற அந்த அசுராளையார்த்து சக்கிராசாரியருடைய சாபத்தைநினைத்துக் கொண்டு அவர்களைவிலக்கி ஒருவார்த்தைசொல்லுகிறான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தி வாக்கியம்.

வாருங்கள் பிரசித்தியே! ராகுவே! ஹேதியே! என்னுடைய வார்த்தையைக்கேளுங்கள் நமக்கு இந்தக் காலமானது அனுகூலமான காலமன்று யாதொருபகவானானவன் முன்னாலே நம்முடைய விர்த்தியின் பொருட்டு

அசுரத்துவேஷியான தேவானுடைய சூயத்தின்பொருட்டு முயற்சிசெய்தா ரோ அந்தப் பகவான் இப்போதவர்களுக்கு ஜயத்தையும் நமக்கு அபஜயத் தையும் கொடுக்கின்றார் புருஷானுவன் சேனைமன், மந்திரிகள், தூதர்கள், மந்திரிகள், நவகங்கள் இதுமதலானவைகளினால் சாமபேததான நண் டங்களை என்னப்பட்ட சதுர்விதவுபாயங்களினாலும் காலத்தை அதிகிரமிக்க மாட்டான் ஸ்ரீ ஹரி ஹுடைய இந்த அனுசரான் தெய்வபலத்தோடு கூடின வர்களாதலால் உங்களால் ஜயிக்கப்படமாட்டார்கள் ஆகையால் நமக்குக் கூடி வருங்கால மெதுவோ அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் சொல்லு கின்ற ராஜாவினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு தயித்தியதான விபூதபாளெல்லாம் விஷ்ணு பாரிஷாதாளால் பீடிக்கப் பட்டவர்களாய் பாதாளத்தில் பிரவேசித் தார்கள்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

அப்போது விஷ்ணுவினால் அசுரபதியான பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் கிக்கிரமிக்கப் பட்டிருக்கையில் பூமி, அந்தரிஷம், திக்குகள் இதுகளில் நாலு பக்கத்திலேயும் மகத்தான ஆ! ஆ! வென்கிற சப்தம் உண்டாச்சது அப் போது பகவானுவர் திடபுத்தியாயும் உதாரகீர்த்தியாய் மிருக்கிற அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் அசுரகிரேஷ்டனே! எனக்கு உன்னால் மூன்றடிக்கொடுக்கப்பட் டது நம்மால் இரண்டடிகளினால் பூமி அந்தரிஷங்களும் ஆக்கிரமிக்கப்பட் டது மூன்றாவதான அடிக்கு விஷயத்தைத் தரவேணும் கொடுக்கிறேமென்று சொன்னதைக் கொடாத வுனக்கு நரகவாசம் இச்சிக்கப்படும் எவன் யாச கன் பொருட்டு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்கினை பண்ணி அதைக் கொடுப்பதற்குச் சமர்த்தனாகாமற்போகிறானே அவனுடைய மனோ ரதம் வியர்த்தமே அப்படிப்பட்டவனுக்கு சுவர்க்கமானது தூரமாகி அவன் பாதாளனோ சத்திலே விழுவன் கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன உன்னால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டபடியால் அசுத்தியமலமான நரகத்தை சிலகாலம் அனுபவிக்கக்கடவாபென்று பகவானுவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணு வாமனாவதாரத்தில் உலகத்தை மூன்றடியால் அளந்தது.

இருபத்திரெண்டாவது அத்தியாயம்.

கவி விருத்தம்.

பன்னிடம் பகவான் பிரசன்ன ராய்த்
துன்னு மாபெலையைச் சுத லோகத்தில்
மன்னிடச் செய்த வனுக்கு வேண்டிய
இன்ன வில்லா வரங்களை யிந்தனர்.

ஸ்ரீ ஹரியானவர் பிரசன்னராய் பலிச்சக்கிரவர்த்தியை சுதலலோகத்தில்
ஸ்தாபித்து அவனுக் கிஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்துத் தாமும் அவ்விடத்
திற்போய் அவனுடைய துவாரபாலகனானவரென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் பகவானால் பலிச்சக்
கிரவர்த்தியானவன் வஞ்சிக்கப்பட்டு சத்தியந்தப்பாத மனதையுடையவனாய்
அப்போது கம்பீரமான ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

பலிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய வாக்கியம்.

உத்தமமான கீர்த்தியையுடையவரே ! தேவசிரேஷ்டரே ! நீர் கபடவாமன
மூர்த்தியாய் சிறிய வடிவைக்காட்டி பெரியகாலா லளந்துக்கொண்டும் எனது
வசனத்தை அசத்தியமாக எண்ணினீர் ஆகையால் எனது வசனமானது அசத்
தியமாக மாறப்படிக்கு உம்முடைய மூன்றாவதடியை என்னுடைய சிரசில் வைக்
கக்கடவீர் நான் என்னுமியை யிழந்தாலும் நரகத்தை யனுபவித்தாலும் அப
கீர்த்திக்கு மாத்திரம் பயப்படுகிறேன். ஆனாலும் உம்மால் நானிப்போதடைந்
திருக்கிற துன்பத்திற்கு எவ்வளவும் பயப்படவில்லை. பாகவத சிரோன்மணி
யாயும், பிரசித்தமான எசகையுடையவனாயும், எனக்குப் பாட்டனாயிருக்கிற
பிரகலாதனரானவர் உமக்குச் சத்துருவாயிருக்கிற தம்முடைய பிதானினால்
நானுவித இம்சைகளை அடைவிக்கப்பட்டிருந்தாலும் உம்மையே பரகதியாக
ஆஸ்ரயித்து தேசத்தினாலும் தனத்தினாலும் புத்திரான்முதலானபேர்களாலும்
பாரியினாலும் கிரகங்களினாலும் என்ன பிரயோசனமென்று நிச்சயித்து பிர
சித்தராயும், மகானாயும், அகாதமான கியானத்தை யுடையவராயும், சத்துக்
களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராயும், எனக்குப் பாட்டனாயு மிருக்கிற பிரகலாதன
ரானவர் ஜனன மரணத்தினின்றும் பயந்தவராய் தயித்திய ருலத்தை நாசம்
பண்ணுகின்ற உம்முடைய எசுவதமான பாதாரவிர்த்தத்தைப் பற்றினால்லவா?
ஆகையால் நானும் நெய்வ எத்தனத்தினால் எனக்குச் சத்துருவான உம்
முடைய சமீபத்தை யடைந்தேன்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் பகவானைப்பார்த்து
பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது அவ்விடத்
தில் பகவானுக்குப் பிரியபத்தனான பிரகலாதனரானவர் பூரணச்சந்திர னுதித்
தாற்போல வந்தார். அப்போது இந்திரசேனனான பலிச்சக்கிரவர்த்தியான
வன் தனக்குப்பாட்டனான பிரகலாதனரைப் பார்த்து வருணபாசத்தினால்
கட்டப்பட்டவனாய் அந்தப் பிரகலாதனருக்கு முன்போல வுபசரியாமல் சிர
சினால்மாத்திரம் வணங்கினான். அப்போது மகானுபாவரான பிரகலாதனரும்
ஸ்ரீ ஹரியைப்பார்த்து பூமியில் வணக்கத்துடனேவந்து பலிச்சக்கிரவர்த்தியி
னிடத்தில் பகவானால் பண்ணப்பட்ட அனுக்கிரகத்தையும் பார்த்து ரோமாஞ்
சம் ஆனந்தபாஷ்பம் இதுகளை யுடையவராய் பிரகலாதனரானவர் சுவாயி
யைச் சிரசினால் பிரணாமப்பண்ணி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரகலாதனனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே ! பூசிக்கப்பட்ட இந்த இந்திரபதமானது உம்மாலேயே
அபகரிக்கப்பட்டது. யாதொரு காரணத்தினால் இந்தப் பலியானவன் சம்பத்
தாகிய ஆத்துமாவினுடைய மகாமோகத்தினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டானே
ஆகையினால் இப்போதிவனுக்கு உம்மாலே மகத்தாகிய அனுக்கிரகம் பண்ணப்
பட்டது. அப்படிப்பட்ட பரமத்துமானாயும், ஜகதீஸ்வரனாயும், அகிலலோ
கங்களுக்குச் சாக்ஷியாயும், நாராயணரென்று பிரசித்தராயு மிருக்கிற உமக்கு
பிரணாமம் பண்ணுகிறேனென்று அஞ்சலிபந்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்
போது பூச்சியான பிரம்மதேவன் சுவாயியைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை
சொல்ல உத்தேசிக்கும்போது பலியினுடைய பத்தினியான விந்தியாவலி
சொல்ல யத்தனித்ததைப் பார்த்து வெறுமையாயிருந்தான் அந்தப் பலியினு
டைய பத்தினியாயும் பதிவிரதையாயுமிருக்கிற விந்தியாவலியானவன் வருண
பாசத்தினால் கட்டப்பட்ட பதியைப்பார்த்து பயத்தினாலே நடுங்கி வணக்கத்
துடனே அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து தலையை யிறங்கிக்கொண்டு பகவானைப்
பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

விந்தியாவலி வாக்கியம்.

வாரீர் ஈசனே ! உமக்கு லீலார்த்தமாக இந்த மூன்றுலோகமும் உம்மால்
சிருஷ்டித்திருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட இந்த மூன்று லோகத்திலேயும் கிபா
னவீனான சிலபேர் தாங்களே சுவாமியென்கிற புத்தியைக் கொண்டிருக்கி
றார்கள் இந்த ஜகத்தை சிருஷ்டித்தும் ரட்சித்தும் சங்கரித்துக்கொண்டிருக்
கிற உமக்கு லச்சையில்லாதவர்களாயும், உம்மாலே தள்ளப்பட்ட சுவாதந்திரி
யத்தை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற யசரான் எதைச் சமர்ப்பிக்கப் போகிறார்
கள் இதற்குத் தர்மபரிய மென்னவென்றால் நம்மாலே மூன்றுலோகமும் பக்

வானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது மூன்றாவதடிக்கு தேகத்தையும் கொடுத்துப் பிரதிக்கிணையை நிறைவேற்றப்பட்டதென்று தேசமுதலானவைகளில் சுவாமியதை வகித்துச்சொல்லாநின்ற இந்தப்பலியானவன் புத்தியினனாயும், லச்சையில்லாதவனுமாகின்றான். நீரே இந்த மூன்றுலோகத்துக்கும் பதியாகநிற்கின்றீர் ஆகையினால் புத்தியினனான இந்தப்பலியை நீரே கேவலம் கிருபையினால் பாசபந்தத்தினின்றும் விடுவித்து ரக்ஷிக்கக் கடவீரென்று விர்தியாவலி சொன்னதற்குத் தாற்பரியம் பிரம்மதேவன் சொல்லுகின்றான்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாரீர் பூதங்களை உண்டாக்கி அவைகளுக்கு நியந்தாலானவரே! தேவ தேவனே! ஜகன்மாயனே! சர்வசொத்தையும் உம்மிடத்தில் சமர்ப்பித்த இந்தப்பலியை விட்டுவிடும் இவன் நிக்கிரகத்துக்கு யோக்யனன்று உதாரமான புத்தியினால் சர்வசொத்தம் ஆத்மாவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது யாதொருபகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களில் பத்தியையுடைய புருஷானவன் அறுகம் புல்லுடனேகூட ஜலமாத்திரத்தை சமர்ப்பித்து சிரேஷ்டமான பூசையைப் பண்ணி உத்தமமானகதியை அடைகின்றானல்லவா? இந்தப் பலியோவென்றால் உமக்கு மூன்று லோகத்தையும் சமர்ப்பித்து உதார மனதாயுமிருக்கிறவன் எப்படிதான் விசனத்தை அடையமாட்டுவானென்று சொல்லாநின்ற பிரம்மாவைப்பார்த்து ஸ்ரீவாமனரூபியான பகவானுனவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் பிரம்மதேவனே! நான் யாவனொருவனை அனுக்கிரகிக்கிறேனோ அவனுடைய அர்த்தங்களை அபகரிப்பேன் யாவனொருவன் மனுஷிய ஜன்மத்திலே, ஜன்மத்தினாலேயும், கர்மத்தினாலேயும், வயதினாலேயும், ரூபத்தினாலேயும், வித்தையினாலேயும், அயிஸ்வரியமுதலானவைகளினாலேயும் இந்தச் சீவனுக்குக் கர்வமுண்டாகாம லிருந்ததேயாகில் அவனிடத்தில் என்னுடைய அனுக்கிரக மிருக்கிறதென்று அறியத்தக்கது வாராய் சதர்முகனே! தயித்தியதானவ சிரேஷ்டனாயும் விஸ்தாரமான கீர்த்தியையுடையவனுய் மிருக்கிற இந்தப் பலியானவன் என்னுடைய மாயையை ஜயித்தான். இவன் மகாகஷடத்தையடைந்தும், ஸ்தானப்பிரஷ்டனாயும், அயிஸ்வரியமிழந்தவனாயும் பந்துக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவனாயும், சத்துருக்களினால் கட்டப்பட்டவனாயும், கியாதிகளினால் விடப்பட்டவனாயும், யாதனையை அடைவிக்கப்பட்டவனாயும், குருவினால் மிரட்டப்பட்டும் சபிக்கப்பட்டவனுய் மிருந்தாலும் நல்லவிரதத்தையுடைய இந்தப் பலியானவன் சத்தியத்தைவிடவில்லை கபடவசனங்களினால் நம்மாலேதர்மம்சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் தர்மத்தைவிடவில்லை ஆகையினால் தேவர்களாலேயும் அடையக்கூடாத ஸ்தானத்தை நம்மால் இவன் அடையப்பட்டான். இந்தப்பலியானவன் வரப்போகிற சாவர்ணமனுவந்தரத்தில் இந்திரனாகப்போகிறான் அதுவரைக்கும் விஸ்வகர்மானினால் நிரமிக்கப்

பட்டசுதலலோகத்தில் இருக்கக்கடவன். வாராய் இந்திரசேன மகாராஜனே! உனக்கு நன்மை உண்டாகக்கடவது, உன்னுடைய ஆக்கிணையை அதிகிரமியாநின்ற தயித்தியபாளை என்னுடைய சக்கிரமானது சங்கரிக்கப்போகின்றது சர்வபூதாந்திரியாமியான நான் பரிஜனவுபகரணங்களோடு கூடிக்கொண்டிராநின்ற உன்னைச் சர்வகாலத்திலும் ரட்சிக்கப்போகின்றேன். வாராய் வீரனே! நீ அவ்விடத்திலே சர்வகாலமும் சந்திதானத்தி லிராநின்ற என்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறாயென்று பகவானுனவர் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி வீரத்தம்.

பாட்டனுண்ப்ரக லாதனன் றன்னுடன்
வாட்டமிற் பலிச் சக்ரவர்த்தி யானேன்
நாட்டமாய்ச் சுதல லோக நண்ணினதும்
ஆட்டமா மிந்திர ன்டைந்தனன் சுவர்க்கத்தை.

பாட்டனுண பிரகலாதனனோடுகூட பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் சுதல லோகத்தை அடைந்தா னென்றும் இந்திரனுனவன் உபேந்திரனோடுகூட சுவர்க்கத்தை அடைந்து முன்போலச் சந்துஷ்டராயிருந்தாரென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுஷித்து மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் சொல்லாநின்ற புராணபுருஷனைக்குறித்து மகானுபாவனாயும் சமஸ்த சாதாஜனங்களுக்கும் சம்மதனாய் மிருக்கிற பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் அஞ்சலிபந்தத்துடனே ஆனந்தபாஷ்பங்களினால் வியாபிக்கப்பட்ட நேத்திரங்களை யுடையவனாயும் மிருந்த பத்தியையுடையவனாயும் தழைத்த சொல்லுகளினாலேயும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான் வாரீர் பகவானே! லோகபாலாளாயும் சத்துவ குணப் பிரதானனாய் மிருக்கிற தேவர்களாலேயும் அடையப்படாத உம்முடைய அனுக்கிரகமானது அதி நீசனாயும் ராட்சசனாயும் அசுரனாயுமிருக்கிற என்னிடத்தில் அடையப் பட்டிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட மகிமையை என்னசொல்லப் போகிறேனென்று பலிச்சக்கிரவர்த்தியானவன் ஸ்ரீ ஹரியைப் பிராணமம் பண்ணி பிற்பாடு ருத்திரனோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற பிரம்ம தேவனையும் பிராணமம்பண்ணி பாசத்தினால் விடப்பட்டவனாய் சந்துஷ்டனாய் தானவாளான அசுரனோடுகூட சுதலலோகத்தைப் பிரவேசித்தான் அப்போது உபேந்திரரான பகவானுனவர் இந்திரனுக்குச் சுவர்க்கலோகத்தைத்

திரும்பவுங்கொடுத்து அதிதியினுடைய கோரிக்கையும் வீடேற்றி சகலஜகத் தையும் பாவனம்பண்ணினார் அப்போது பகவத்பிரசாதத்தை யுடையவனாயும் வருணபாசத்தினால் விடப்பட்டவனாயும், வம்சோத்தாரகனாயும், பக்திசிரேஷ்டனாயுமிருக்கிற பிரகலாதனரானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

பிரகலாதனன் வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே! பிரம்மாதிகளால் சேவிக்கப்படாநின்ற பாதாரவிர் தத்தையுடைய நீர் அசுரர்களான எங்களுக்குத் துவாரபாலரானீர் யாதொரு உம்முடைய பாதாரவிந்த மகரந்தசேவையினால் பிரம்மாமுதலான பேர் களெல்லாம் ஐசுவரியத்தை யனுபவிக்கின்றார்கள் அப்படிப்பட்ட உம்முடைய தயாபூர்ணமான கடைச்சமார்க்கத்தை மூடபுத்திகளாயும் துஷ்டசாதியிலே பிறந்து மிருக்கிற நாங்களும்தான் எந்த ஏதுவினால் அடைவிக்கப் பட்டோமென்று சொல்லுகின்ற பிரகலாதனனைப் பார்த்து பகவானுனவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய் பிரகலாதனனே! உனக்கு மங்களமுண்டாகக்கடவது நீ சந்துஷ்டனாய் உன்னுடைய பவுத்திரனான பவிச்சக்கிரவர்த்தியோடுகூட சதலலோகத்தை யடைந்து சியாதிகளுக்கெல்லாந் சுகந்தையுண்டாக்கக் கடவாயென்று சொல்லாநின்ற ஸ்ரீபகவானுடைய ஆக்கினையைப் பிரகலாதன ரானவர் அங்கேரித்துச் சிரசில் வகித்து அஞ்சலிபந்தத்தை யுடையவராய் பவிச்சக்கிரவர்த்தியோடுகூட ஆதிபுருஷனான ஸ்ரீபகவானைப் பிரதட்சணப் பிரணாமம்பண்ணி அவருடைய அனுமதிபெற்றவனாய் சமஸ்தமான அசுரர் களோடுகூட மகாபிலமான சதலலோகத்தைப் பிரவேசித்தார் பின்பு நாராயண ரான ஸ்ரீஹரியானவர் பிரம்மாதிகளான நித்துக்களுடைய நடுவில் தம்முடைய சமீபத்திலேயே நின்ற சக்கிரனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாரீர் பிரம்மலிஷ்டனே! எக்கியசர்மத்தைப் பண்ணுகின்ற சிவியனுக்கு எக்கியவிக்கினம் வந்தது அதைப் பூரணமாக நிறைவேற்றியவையும் கர்மங்களி னால் என்னகுறைவு வந்திருக்கிறதோ அது பிரம்மணர்களால் பார்க்கப்பட்ட மாத்நிரத்தில் சம்பூரணமாகும் ஆகையால் அவர்களா லனுஷ்டிக்கப்பட்டது சம்பூரணமாமென்பதற்குச் சொல்லவேண்டிய தென்னவென்று இந்தப் பிர காரஞ் சொல்லாநின்ற ஸ்ரீபகவானைப்பார்த்து சக்கிரன் சொல்லுகின்றான்.

சுக்கிராசாரியர் வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே! கர்மங்களுக்குப் பிரவர்த்தகனாயும் எக்கிய புருஷனாயு மிருக்கிற நீர் என்னுடைய சர்வபாவத்தினாலேயும் பூசிக்கப்பட்டீரோ அப் படிப்பட்டவனுடைய கர்மத்திலே குறைச்சலானது எதிலுண்டாகப் போகின் றது லோகத்தில் மந்திரதந்திரங்களினாலேயும், தேசகாலங்களினாலேயும், பாத்

திரவஸ்துக்களினாலேயும், கர்மத்திலுண்டான குறைவுகளெல்லாம் உம் முடைய நாமசங்கீர்த்தனமே சம்பூர்ணமாகப் பண்ணுகின்றது ஆனாலும் இந் தப் பிரகாரம் ஆக்கியாபியாநின்ற உம்முடைய ஆக்கியையைச் செய்கிறே னென்று ஸ்ரீஹரியினுடைய ஆக்கியையைச் சந்தோஷித்தவனாய் ஸ்ரீபகவானுன் சுக்கிராசாரியானவர் பவிச்சக்கிரவர்த்தியினுடைய எக்கியத்தின் குறைவை பிரம்மணுள் நிஷிகள் இவர்களோடுகூட சம்பூர்ணமாகப் பண்ணினார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! வாமனரான ஸ்ரீஹரியானவர் இந்தப் பிரகாரம் பவியினிடத்தினின்றும் பூமியை யாசித்துப் பிராதாவான இந்திர னுக்குச் சத்துருக்களால் அபகரிக்கப்பட்ட சுவர்க்கத்தைத் திரும்பவுக் கொடுத்தார் பிரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியான பிரம்மதேவரானவர் தேவர் கள், நிஷிகள், பிதுர்க்கள், மனுக்கள், தக்ஷன், பிருகு, ஆங்கிரசு இவர்கள்முத லானவர்களோடும், ருத்திரனோடும், சனற்குமாரர்களோடுகூடினவராய் காசி யபர், அதிதி இவர்களுக்குப் பிரீதியின் பொருட்டும் சர்வபிரானிகளுக்கும் சேஷமத்தின் பொருட்டும் லோகங்கள், லோகபாலன், வேதங்கள், சமஸ்த தேவர்கள், தர்மம், தபசு, சம்பத்து, மங்களங்கள், விருதங்கள், சுவர்க்கம், மோட்சம் இதுகளுக்கெல்லாம் வாமனமூர்த்தியான ஸ்ரீபகவான் ரக்ஷணத்தில் சமர்த்தராகையால் பதியாகப்பண்ணினார் அப்போது சமஸ்தமான பிரானி களும் மிகவுந் சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள் பின்பு இந்திரனானவன் வாமன மூர்த்தியான ஸ்ரீபகவானை முன்னிட்டிக்கொண்டு விமானரூபனாய் பிரம்மதேவ ருடைய அனுமதிகொண்டு லோகபாலனோடுகூட சுவர்க்கத்தையடைந் தான் அப்போது இந்திரனானவன் உபேந்திரரான வாமனருடைய புஜத்தினால் ரட்சிக்கப்படாநின்ற மூன்றுலோகத்தையு மடைந்து பரமமான ஐஸ்வரி யத்தை யடைந்தவனாய் நிற்பவனுக்குச் சந்தோஷித்துக் கொண்டிருந்தான். வாராய் மகாராஜனே! கேழ்க்கிறபேருடைய சமஸ்தமான பாபங்களையும் போக்கடிக்கின்ற திரிவிக்கிரமருடைய இந்தச் சரித்திரமானது என்னால் உனக் குச் சொல்லப்பட்டது.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அறுதீரடியாசிரிய விருத்தம்.

மன்னிய பிரசங் கத்தால் மச்சிய மூர்த்தி யான
நன்னய வரியின் லீலை நடந்தபின் சமுந்திரத் தன்னில்
துன்னிய சத்ய விரதன் துகளில் ரட்சணத்தைச் சொல்ல
பன்னிடம் புலவ ரேறே பரிந்திசைக்கக் கேண்மி நென்றார்.

கதாப்பிரசங்கத்தினால் மச்சியமூர்த்தியான ஸ்ரீஹரியினுடைய லீலையும் பிற்பாடு மகாசமுத்திரத்தில் சத்தியவிரதனுடைய ரட்சணமுஞ் சொல்லப் படுகின்றது.

பரிஷித்து மகாராஜனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே ! ஆச்சரியமான செயலையுடையவரான ஸ்ரீஹரியி னுடைய பூர்வமான மச்சியாவதாரக் கதையைக்கேழ்க்க இச்சிக்கிறேன் எதற் காக ஸ்ரீபகவானுனவர் கர்மவசியான புருஷனைப்போல லோகத்தில் நிந்திக் கப்பட்டதாயும் தாசம்பிரகிருதியாயுஞ் சகிக்கக்கூடாததாயுமிருக்கிற மச்சிய ரூபத்தை யாதுகாரணத்தினாலே தரித்தார் உத்தமகீர்த்தியான அந்தப் பகவா னுடைய சரித்திரத்தையெல்லாம் உள்ளபடி எனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்று பிரசினம்பண்ணுகின்ற பரிஷித்துமகாராஜனைப்பார்த்து சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினுடைய மச்சியாவதாரகதையைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்துமகாராஜனே ! சர்வவியந்தாவான கல்வரானவர் பசுக்கள், பிரம்மணர்கள், தேவர்கள், சத்புருஷர்கள், வேதங்கள், தர்மம், அர்த்தம் இவைகளைபெல்லாம் ரட்சிக்க இச்சைகொண்டு நானுதி ரூபங் களைத் தரிக்கின்ற போன கல்பத்தினுடைய அந்தத்தில் பிரம்மாவினுடைய நித்திரையினால் உண்டான கைமித்திகமென்று சொல்லப்பட்ட பிரளயம் உண்டாச்சுது அந்தப் பிரளயத்தில் முழுகிப்போச்சுது அப்போது காலவசத் தினால் நித்திரையடைந்து சயனிக்கவேண்டுமென்கிற இச்சையையுடையவனு ன பிரம்மதேவனுடைய முகத்தினின்றும் உண்டாகாநின்ற வேதங்களைச் சமீபத்தி லீராவின்ற அயக்கிரீவாசரானவன் அபகரித்தான் அப்போது ஸ்ரீபகவா னு யும் சர்வவியந்தாவாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் தானவேந்திரான அயக்கி ரீவனுடைய சேஷ்டையையறிந்து மச்சியரூபத்தைத் தரித்தார் அந்தக் காலத் தில் சத்தியவிரதனென்று பெயரையுடையவனும் மகானாயும் பகவானிடத் தில் பக்தியுடையவனாயு மிருக்கிற ஒரு ராஜரிஷியானவன் ஜலத்தையே பானம் பண்ணிக்கொண்டு தபசுசெய்துக் கொண்டிருந்தான் அந்தச் சத்தியவிரத னென்கிற ராஜாவே இந்தக் கல்பத்தில் விவசவானுடைய பிள்ளையாயும் கிரார்த்ததேவனென்று பிரசித்தமாயும் ஸ்ரீஹரியினால் மனுவாகக் கல்பிக்கப் பட்டிருக்கிறான் அந்த ராஜரிஷியானவன் ஒருக்கால் கிருதமாலா நதியில் ஜல தர்ப்பணஞ் செய்யும்போது அவனுடைய கையிலிராவின்ற ஜலத்தில் ஒருமச் சியமானது இருந்தது திரவிடதேசாதிபதியான அந்தச் சத்தியவிரதனென் கிற ராஜரிஷியானவன் தன் கைஜலத்திலிராவின்ற அந்த மச்சியத்தை நதி ஜலத்தேவிட்டுவிட்டான் அப்போது அந்த மச்சியமானது மகாதயானு வான அந்தச் சத்தியவிரதனைக்குறித்து மிகவும் தைரியத்தோடு ஒருவார்த்தை சொல்லிற்று.

வாராய் ராஜரிஷியே! தினுளிடங்களில் வாச்சல்லியத்தை யுடையவனே! தன்னினத்தைக் கொல்லாநின்ற ஜலஜந்துக்களினின்றும் பயந்திராவின்ற என்னை இந்த நதிஜலத்தில் எப்படி விட்டுவிடுகிறீரென்று மச்சியமானது

சொல்லவே அந்தச் சத்தியவிரதனுனவன் பிரீதியினால் தனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிற நிமித்தியமாக மச்சியரூபத்தைத் தரித்த சுவாமியென்றறியாமல் அந்த மச்சியத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து தயானுவான சத்தியவிரதனென்கிற ராஜரிஷியானவன் மச்சியத்தினுடைய தீனமான வார்த்தையைக்கேட்டு அந்தமச்சியத்தைத் தன்னுடைய கமண்டலத்தில் வைத்துக்கொண்டு தனது ஆசிரமத்தில் வந்துசேர்ந்தான். அந்த மச்சியமோ வென்றால் அந்தக் கமண்டலஜலத்தில் ஒரு ராத்திரியில் மிகவும் பெரிதாக வளர்ந்து கமண்டலஜலத்தில் அடங்காத சரீரத்தையுடையதாய் ராஜரிஷியைக் குறித்து ஒருவார்த்தைசொல்லியது.

வாராய் ராஜரிஷியே ! நான் இந்தக் கமண்டலப் பாத்திரத்தில் கஷ்டமாக வாசம் பண்ணமாட்டேன் எந்தயிடத்தில் சுகமாக வாசம்பண்ணுவேனோ அப் படிப்பட்ட பெரிதானஸ்தானத்தை கல்பிக்கவேண்டுமென்று மச்சியமானது சொல்ல ராஜரிஷியும் அந்த மச்சியத்தைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துப் பெரிதாகிய கொப்பறை ஜலத்திலேவிட்டார் அந்தக் கொப்பறையிலேயும் அந்தமச்சியமானது ஒருமுகபர்த்த காலத்தில் மூன்றுமரளவாக வளர்ந்து அந்த ராஜரிஷியைப்பார்த்து இந்தக் கொப்பறையும் எனக்குச் சுகமாகவாசம் பண்ணுகைக்கு யோக்கியமன்று இதைக் காட்டிலும் விஸ்தாரமான விடத்தை எனக்குத் தரவேணும் உன்னை நான் சரணமாக அடைந்தேனென்றுசொல்ல அவ்விடத்தினின்றும் அந்த மச்சியத்தையெடுத்து ஒரு சரசிலேவிட்டான் அப்போது அந்தமச்சியமானது அந்தச் சரசையெல்லாம் தன்னுடைய சரீ ரத்தினால் வியாபித்துக்கொண்டு மகர்மச்சியமாக வளர்ந்து அந்த இராஜா வைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிற்று.

வாராய் ராஜரிஷியே ! ஜலத்தையே யிருப்பிடமாகவுடைய எனக்கு இந்த மச்செலமும் சுகமாக வாசம்பண்ணுகைக்குப் போதாது ஆகையால் அகாதமாயும் வடிபாமலுமிராவின்ற மடுவிலே என்னை விடவேண்டுமென்று சொல்ல ராஜரிஷியும் அந்த மச்சியத்தை உபாயத்தினால் வடியாமலிராவின்ற மடுக்கள்தோறும் கொண்டுபோய்விடவும் அந்த மடுக்களுக்குச் சரியாக வளராவின்ற மச்சியத்தைச் சமுத்திரத்தில் கொண்டுபோய்விட்டான். அப் போது அந்த மச்சியமானது ராஜரிஷியைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொ ல்லிற்று வாராய் வீரனே ! இந்தச் சமுத்திரத்தில் திமிங்கலமுதலான சகல செந்துக்கள் என்னைப் பட்சித்துவிடும் ஆகையால் இங்கே யென்னை விட்டு விடுகைக்கு யோக்கியமல்லவென்று சமத்காரமாக வார்த்தையைச் சொல்லா நின்ற அந்த மச்சியத்தினால் மோகத்தை யடைந்தவனாய் ராஜரிஷியானவன் அந்த மச்சியத்தைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாரீர் தேவனே ! நீர் மச்சியரூபத்தைக்கொண்டு என்னை மோகிக்கும் படிச் செய்கிறீர் சலஜந்துக்களில் இவ்வளவு வீரியத்தையுடைய சந்துவானது இதற்குமுன் நம்மாலே காணப்பட்டதில்லை கேழ்க்கப்பட்டதுமில்லை நீர் துறு

ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணுவானவர் மச்சாவதாரம்.

யோசனை விஸ்தாரமான ஒருசரசெல்லாம் அடங்க ஒருபகலில் வியாபித்தீர் ஆகையால் நீர் சாட்சாத் நாராயணராயும் நிரவிகாரராயும் ஆசிரதபாப நிவர்த் தசராயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியே ஆகவேணும் லோகங்களையெல்லாம் அனுக்கிர கிச்சிற்ற நிமித்தமாக ஜலசெந்துக்களுடைய ரூபத்தைத் தரிக்கின்றீர் ஆகை யால் இந்தரூபம் எதற்காக வும்மாலே தரிக்கப்பட்டதோ அதை யறியவேணு மென்று இச்சிக்கிறேனென்று சொல்லாநின்ற சத்தியவிரதனென்கிற ராஜ ரிஷியைப்பார்த்து மச்சியரூபியாயும் பக்தஜனங்களை இஷ்டாளாகவுடைய வராயும் சுகந்தர்சுகராயும் சுகந்தாதனான சுவாமியானவர் யுகப்பிரளயத்தில் சமுத்திரத்திலே லீலைபண்ணவேணுமென்கிற இச்சையை யுடையவராய் தம் முடைய சங்கற்பத்தைச்சொன்னார்.

ஸ்ரீ மச்சாவதார பகவான் வாக்கியம்.

வாராய் ராஜரிஷியே! இன்றைக்கு ஏழாநாள் இந்தப் பூமிமுதலான மூன்றுலோகமும் பிரளயசமுத்திரத்தில் முழுகப்போகின்றது அப்போது நம் மால் ஏவப்பட்டதாயும் விசாலமாயும் ஒரு ஓடமானது உன்னை அடையப் போகின்றது நீயும் சமஸ்தமான ஓஷதிகளையும் நானுவிதங்களான வித்துக் களையும் அந்தவோடத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு சப்தரிஷிகளோடும் சர்வத் தோடுங்கடிகளையுமாய் அந்தப் பெரிதான ஓடத்தில் யேறிக்கொண்டு மகா அந்தகரமான சமுத்திரத்தில் மகாரிஷிகளுடைய கடைச்சத்தினால் தீரனாய் சஞ்சரிக்கப்போகிறாய் அப்போது மகாபலவானான வாயுவினால் அலைக்கப் பட்டு சமீபத்தில்வரானின்ற ஓடத்தை என்னுடைய கொம்பிலேசேர்த்து மகா சர்ப்பத்தினால் இழுத்துக் கட்டக்கடவாய் அப்போது நான் ரிஷிகளோடுகூட இரானின்ற உன்னையும் ஓடத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு பிரம்மாவினுடைய ராத்திரிகாலமானது எவ்வளவோ அவ்வளவுகாலமும் சமுத்திரத்தில் சஞ்சரிக் கப்போகிறேன் அப்போது நீ பண்ணப்பட்ட பிரசனங்களினால் பரப்பிரம்ம சொரூபமான என்னுடைய மகிமையை கியானம்பண்ணுவீராகில் உம்மை இந்தச் சங்கடத்தினின்றும் ரகிப்பேனென்று சொல்லாநின்ற வார்த்தை யைக்கேட்டு ராஜரிஷியும் பகவானேயே தியானம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார் பிற்பாடு பகவானானவர் அந்தச் சமுத்திரத்தில் ஒருகொம்பை யுடையவராயும் லட்சம் யோசனைப் பிரமானமாயு மிருக்கிற சரீரத்தை யுடையவராயும் சுவர்ணமயமாயு மிருக்கிற மச்சியமூர்த்தியாக ஆவிர்ப்பவித்தார் அப்போது அந்த ரிஷியானவர் ஸ்ரீஹரியினால் எந்தப் பிரகாரம் சொல்லப்பட்டாரோ அந்தப் பிரகாரம் அந்த ஓடத்தைக் கயிறுபோலிரானின்ற சர்ப்பத்தினு லிழுத்து மச்சியத்தினுடைய கொம்பில் சேர்த்துக்கட்டி, சந்துஷ்டனாய் மது ருதனான சுவாமியை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான்.

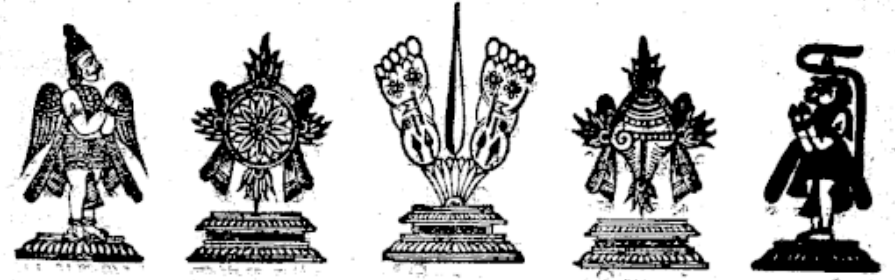
வாரீர் பகவானே! அநாதியர்ன அவித்தையினால் சூழப்பட்ட ஆத்மசுரு பக்யானத்தை யுடையவர்களாயும் அந்த அவித்தியாமுதலான சம்சாரதா பத்திரையத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாயு மிருக்கிற புருஷன் இந்தச் சம் சாரத்தில் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஆதரித்துக்கொண்டு உம்மையே

யடைகின்றார்கள் என்று பிரார்த்திக்க ஸ்ரீ ஹரியானவர் அந்த ராஜரிஷியைப் பார்த்து ஆக்கியாபித்து அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானமான் அப்போது அந்தராஜரிஷியும் ஸ்ரீ ஹரியினுலே ஆக்கியாபிக்கப்பட்ட காலத்தைப்பார்த்து கிழக்கே துனியாகத் தர்ப்பைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு அதில் ஈசானியமுகமாயிருந்து மச்சியருபியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதாரசிந்தங்களைத் தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு சமுத்திரமானது வருஷிக்கப்பட்ட மேகங்களினால் விருத்தியடைந்து கரைபுரண்டு பூமியெங்கும் விபாபித்தது. அந்த ராஜரிஷியும்பகவத பாதாரசிந்தத்தை தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது தன்னண்டையேவராகின்ற ஓடத்தைப்பார்த்து அந்த ஓடத்தில் ஓடிக்கொண்டேயல்லாமேற்றிக்கொண்டு சந்தரிஷிகளோடுகூடத் தானுமேறிக்கொண்டான். அப்போது அந்த ராஜரிஷி பகவானைப்பார்த்து நீரே எனக்குப் பரமகுருவாயிருக்கிறீர் இந்த ஆக்கியானத்தோடுகூடின ஜன்மமானது தன்னுடைய கர்ம பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டதாய் சகிக்கவேணுமென்கிற இச்சையினால் மகாகஷ்டத்தோடுகூடின கர்மத்தைப்பண்ணுகின்றது. பகவானுடைய சேவையினால் எந்த புருஷன் அந்த மூடபுத்தியை விட்டுவிடுகிறானோ அவனுக்கு பகவானே பரமாசாரியராக நின்றுகொண்டு அவனுடைய இருதயகிரத்தியை பேதிக்கக்கடவர் எப்படியானால் வெள்ளியானது அக்கினியினுடைய சம்பந்தத்தினால் தன்னுடைய பலத்தைவிட்டுவிட்டு நிஜசொருபத்தை யடைகின்றதோ அப்படியேபோல புருஷனுனவன் யாதொருபகவானுடைய சேவையினால் மனதினுடைய ஆக்கியானமாகிற மலத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய சுருபத்தை யடைகின்றான். நித்தியராயும் குருவுக்குக் குருவாயு மிருக்கிற அந்த ஈசான பகவானுனவர் எமக்குப் பரமகுருவாகக்கடவர் தேவரீர் பரமார்த்தத்தைப் பிரகாசிப்பியாகின்ற வசனங்களினால் என்னுடைய இருதயத்திலிராகின்ற அகங்காரதிகளைப்பேதித்து தேவரீருடைய சுருபத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கக் கடவீரென்று சொல்லுகின்ற ராஜரிஷியைப்பார்த்து ஆதிபுருஷனையும் மச்சியருபியாயும் சமுத்திரத்தில் லீலைபண்ணிக் கொண்டுமிராகின்ற பகவானுனவர் ஆத்துமதத்துவ வுபதேசமும்பண்ணி சாங்கியயோக தர்மக்கியானங்களோடு கூடின மச்சியபுராணத்தையும் சத்தியவிருதனென்கிற ராஜரிஷிக்கு உபதேசம்பண்ணினார்.

அந்த ராஜாவும் ஓடத்திலேயிருந்துகொண்டு ரிஷிகளோடுகூட சமுசய மில்லாமல் பகவானால் சொல்லப்பட்ட சாசுவதமான ஆத்துமதத்துவத்தைக் கேட்டார் போனபிரளயத்தினுடைய அந்தத்தில் நித்திரைபண்ணி யெழுந்திராகின்ற பிரம்மதேவனுக்குப் பகவானுனவர் அயக்கிரீவாகரணைச் சங்கரித்து வேதங்களைத் திரும்பவும் கொடுத்ததுபோலச் சத்தியவிருதனென்கிற ராஜரிஷியானவனும் யோகக்கியானம் ஆத்மக்கியானம் இதுகளோடுகூடினவனும் பகவானுடைய பிரசாதத்தினால் இந்தக் கல்பத்திலே வைவசதமனுவாக ஆனான்.

அஷ்டமஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:

ஸ்ரீமத்பாகவத புராணவசனம்.

நவமஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

ஆனயிந்து வம்சப்ரவர்த்தக னான
சனமிற சத்தியமின ராஜனுக்கு
வானவர் புகழ் ஸ்திரீரூபம் வந்தது
ஞானமாக நவிலுவ தாகினர்.

சந்திரவம்சப் பிரவர்த்தகனான சத்தியமின ராஜனுக்கு ஸ்திரீரூபம்வந்தது சொல்லப்படுகின்றது.

விஷ்ணுராதனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மசிஷ்டரே! உம்மாலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற சமஸ்தமனுவந்தரங்களும் என்னால் கேழ்க்கப்பட்டதுகள் அந்த மனுவந்தரங்களில் செய்யப்பட்ட அனந்த விரியான ஸ்ரீ ஹரியினுடைய சரித்திரங்களைக் கேழ்க்கப்பட்டது. திரவிடதேசாதிபதியான சத்தியவிரத நென்கிற யாதொரு ராஜரிஷியானவன் பூர்வகல்பார்த்தரத்தில் மகாபுருஷனான ஸ்ரீ பகவானுடைய சேவையினால் உத்தமமான கியானத்தை யடைந்தானோ அந்தராஜரிஷியே இப்போது வைவசதமனுவாக இருக்கிறானென்று என்னால் கேழ்க்கப்பட்டது. இச்சவாகு

முதலான ராஜாக்கள் அந்த மனுவினுடைய புத்திரானென்று உம்மாலே சொல்லப்பட்டார்கள். அந்த இட்சுவாகு முதலான ராஜாக்களுடைய வம்சத்தையும் வம்சானு சரித்திரங்களையும் நித்தியமாகக் கேழ்க்கவேண்டுமென்று இச்சையை யுடையவனுன எனக்குச் சொல்லக்கடவீரென்று சவுனக மகாரிஷியானவர் கேழ்க்கவே ரூதர் சொல்லுகின்றார். வாரீர் சவுனகமகாரிஷியே! இந்தப் பிரகாரம் பிரம்மவாதிகளுடைய சதசிலே பரிசுதித்துவினால் பிரசிசம் பண்ணப்பட்டவராய் பரமதர்மவித்தாயும் கியானியாயுமிருக்கிற சகப்பிரம்மரிஷியானவர் ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! யாதொரு மனுவம்சமானது சனிஸ்தா ரமாகச் சொல்லுகைக்கு அனேக வருஷங்களும் போதாது ஆகையால் அந்த மனுவம்சத்தில் பிரசித்தானவர்களைச் சொல்லுகிறேன்கேளும். ஏறும்புமுதலாயும், பிரம்மாந்தமாயு மிருக்கிற பிரானிகளுக்கு அந்தராத்மாவாயும் பிரகிருதியைக்காட்டிலும் பராயுமிருக்கிற யாதொரு ஸ்ரீமந்நாராயணருண்டோ அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரே கல்பந்தரத்தில் வேறொரு பிரானியில்லாமல் தாம் ஒருவரேயிருந்தார். அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணருடைய ராபியினின்றும் சுவர்ன மயமான ஒருபத்மமுகமானது உண்டாயிற்று. அந்த பத்மத்திலிருந்து சதுர் முகனுன பிரம்மதேவனுனவர் உண்டானார். அந்தப் பிரம்மதேவனுடைய மன தினின்றும் மரிசிப்பிரஜாபதி யுண்டானார். அவருக்குக் காகியபர் உண்டானார். அந்தக் காகியபருக்குத் தாட்சாபணியான அதிதியினிடத்தில் விவசவாயென்கிற புத்திரனுண்டானான். அந்த விவசவானுக்கு சமுக்கியை யென்கிற ஸ்திரீ யினிடத்தில் சிரார்த்த தேவனென்கிற மனுவுண்டானான். விவசவானுடைய பிள்ளையாகையால் வைவசதனென்றுஞ் சொல்லப்படும். அந்தச் சிரார்த்த தேவனென்கிற மனுவானவன் சிரத்தைபென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் இட்சுவாகுவுன்றும், நிருகனென்றும், சையாதியென்றும், நிஷ்டனென்றும், திருஷ்டனென்றும், கருஷ்கனென்றும், நரிஷ்யந்தனென்றும், விருஷேத்திரனென்றும், நரபானென்றும், கலியென்றும் பத்து பிள்ளைகளைப் பெற்றான். வசிஷ்ட பகவானுனவர் இட்சுவாகு முதலான பிள்ளைகளுடைய வற்பத்திக்குமுன்னே பிள்ளையில்லாமலிருக்கிற மனுப்பிரஜாபதிக்குப் புத்திரனுண்டாகிற கிமித்தியமாக மித்திராவருண தேவதையான யாகத்தைப் பண்ணிவைத்தார். அந்த யாகத்தில் பாலையே ஆகாரமாக யுடையவளாயும் மனுவினுடைய பத்தினியாயு மிருக்கிற சிரத்தையானவள் ஹோதாவை பிரணமம் பண்ணித் தனக்குப் பெண்ணுண்டாகும்படியாய் ஒம்பண்ணச்சொல்லி யாசித்தான். அப்போது அத்துவரியுவினால் ஓய் ஹோதவே! ஏகிக்கக்கடவையென்று சம்போதிக்கப் பட்டவனுய் ஹோதாசித்தசமாதானத்தோடேகடினவனுய் அந்தசிரத்தாதேவி சொன்னதை மனதிலெண்ணி அவிஸையெடுத்துக்கொண்டு வாக்கினால் வஷ்ட காரமந்திரத்தை யுச்சரித்து ஒம்பண்ணினான். பிற்பாடு பெண்ணுண்டாக வேண்டுமென்கிற ஹோதாவினுடைய நினைப்பினால் இளையென்று ஒருபெண் ணு மனுவானவன் அந்தப் பெண்ணைநோக்கி மனதுசமாதானமில்லாத வனுய் குருவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வைவசுதமனு வாக்கியம்.

வாரீர் பகவானே! பிரம்மவாதிகளான உங்களுடைய கர்மம் எப்படி வியர்த்தமாகச்சது. கர்மத்தில் மந்திரங்கள் வியர்த்தமாகப் போகிறதில்லையே இப்படி விரீதமாக என்னகஷ்டமுண்டாச்சது நீங்கள் மந்திரத்தை அநிந்தவர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டாளானபேர்களாயும் தபசினால் சகலபாபங்களையும் போக்கடித்தவர்களாயு மிருக்கின்ற உங்களுக்கு மூடர்களைப்போல நினைப்போன்றும் கிரியையொன்று மாகச்சங்கல்பவைஷ்மிய மெப்படியுண்டாச்ச தென்று சொல்லுகின்ற மனுவினுடைய வசனத்தைக்கேட்டு பகவானுனவசிஷ்ட ரானவர் ஹோதாவினுடைய அபசாரத்தையறிந்து ரூரியபுத்திரனுன மனு வைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வசிஷ்டர் வாக்கியம்.

வாராய் வைவசுதமனுவே! இந்தச் சங்கல்பத்துக்கு வித்தியாசமானது உன்னுடைய ஹோதாவின் அதிகிரமத்தினாலே வந்தது ஆனாலும் உனக்கு சபுத்திரனுண்டாகும்படி நான் என்னுடைய தேஜசினால் சாதித்துக்கொடுக்கிறேனென்று இராஜாவுக்குச்சொல்லி மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு மகாயெசசனியாயும் பூச்சியராயு மிருக்கிற வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் அந்த இளை யென்கிற பெண்ணுக்குப் புருஷரூபம் உண்டாகவேண்டுமென்கிற இச்சையி னால் ஆதிபுருஷனுன பகவானே ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார். அப்போது சர்வ நியந்தாவாயும் பகவானாயு மிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் சந்துஷ்டராயும் அவருக்குவேண்டும் வரத்தைக்கொடுத்தார். அந்த வரப்பிரசாதத்தினால் இளை யென்கிறபெண்ணும் சுத்துயிமினென்கிற புருஷசிரேஷ்டனாக ஆனான். அந்தச் சுத்துயிமினென்கிற ராஜா ஒருக்கால் வனத்தில்வேட்டையாடவேண்டுமென்கிற இச்சையினால் சஞ்சரித்து சிலமந்திரிகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு சிந்து தேசத்தில்பிறந்த ஒரு உத்தம அஸ்வத்திலேறிக்கொண்டு உத்தமமான தனுசையும் அற்புதங்களான பாணங்களையுங் எடுத்துக்கொண்டு கவசத்தையுந் தரித்து வீரனுன அந்த ராஜாவானவன் வேட்டையாடி வடதிக்கில் மேருவுக்குத்தாழ்வரையில் பகவானுன உருத்திரனுனவன் பார்வதியோடு கிரீடித்துக் கொண்டிருக்கிற குமாரவனத்தில் சுத்துயிமினனுனவன் பிரவேசித்தான். அப்படிப் பிரவேசித்தமாத்திரத்தில் தன்னை ஸ்திரீரூபமாகவும் தன்னுடைய வாகனமான உத்தம அஸ்வத்தைப் பெண்குதிரையாகவும் அவனைப்பின் செல்லாநின்ற சமஸ்தமானபேர்களும் ஸ்திரீரூபமாகவுங்கண்டு அவள் தங்களுடைய ரூபவித்தியாசத்தைப்பார்த்து ஒருத்தருக்கொருத்தர் மனோவியாசங்கத்தை அடைந்திருந்தார்களென்று சொல்லுகின்ற சகப்பிரம்மரிஷியைப் பார்த்து பரிசுதித்துவானவன் சொல்லுகின்றான். வாரீர் பிரம்மரிஷ்டரே! இப்படிப்பட்ட தேசமெது ஆராலே அந்தப்படி பண்ணப்பட்டது. அதைக் கேழ்க்கவேண்டுமென்று இச்சையை யுடையவனுன எனக்கு அந்த விர்த்தார்த்தத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேழ்க்கின்ற பரிசுதித்துவைப்பார்த்து சகப் பிரம்மரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே ! ஒருக்கால் மகாதபசுகளையுடையவர்களான நிஷிபீஸ் வரால் தங்களுடைய தேஜஸினால் திக்குகளைத் தேஜோமயமாகப் பண்ணிக் கொண்டு ருத்திரனைப் பார்க்கவேணுமென்கிற இச்சையினால் அந்தக் குமார வனத்துக்கு வந்தார்கள். அப்போது நிஷிபீஸைப்பார்த்து நிர்வாணமாயிராநின்ற பார்வதிதேவியானவள் மிகவும் ஸ்சையுடையவளாய் பர்த்தானினுடைய மடியினின்று மெழுந்திருந்து சீக்கிரமாக வஸ்திரத்தை யுடுத்திக்கொண்டாள். அந்தநிஷிபீஸும் கிரீடித்துக்கொண்டிராநின்ற பார்வதிபரமேஸ்வரானுடைய சமயத்தைப் பார்த்துத் திரும்பி அவ்விடத்தில்நின்றும் நரநாராயணருடைய ஆசிரமத்தையடைந்தார்கள். அப்போது பகவானுள் ருத்திரனுன்வன் பாரியை யானபார்வதிக்குப் பிரியத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிற இச்சையினால் இந்த ஸ்தானத்தில் எவன் பிரவேசிக்கிறானோ அவன் ஸ்திரீயாகக் கடவனென்று சபித்தார். அன்றுமுதற்கொண்டு புருஷன் அந்தவனத்தில் பிரவேசியாமல் விட்டுவிட்டார்கள். ஆகையினால் சுத்துயிமின் ராஜாவானவன் அந்தச் சாப விர்த்தார்த்தத்தை அறியாமல் சமஸ்தமான சேனைகளோடுகூட அந்தவனத் தில் பிரவேசித்துத்தானும் தன்சேனைகளும் ஸ்திரீ ரூபத்தையடைந்து அந்த வனத்திலே தானே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு அவ்விடத்தில் தபசு பண்ணிக்கொண்டிராநின்ற பகவானுள் புத னானவன் தன்னுடைய ஆசிரம சமீபத்தில் ஸ்திரீகளினால் சூழப்பட்டவளாய் சஞ்சரித்துக் கொண்டிராநின்ற அந்த உத்தமஸ்திரீயைப்பார்த்து இச்சைப் பட்டான். அந்தஸ்திரீயும் சந்திரனுடைய புத்திரனுள் புதனைப்பார்த்து இச் சைப்பட்டாள். அப்போது அந்தபுதனானவன் அந்தஸ்திரீயினிடத்தில் புரு ரவசயென்கிற புத்திரனைப்பெற்றான்.

இந்தப் பிரகாரம் ஸ்திரீரூபத்தையடைந்த சுத்துயிமினென்கிற ராஜா வானவன் தன்னுடைய குலத்துக்கு ஆசாரியான வசிஷ்டமகாரிஷியை நினைத் தான். அப்போது அந்த வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் அந்தச் சுத்துயிமின் னுடைய ஸ்திரீரூபத்தைப்பார்த்து மிகவும் கிருபையை யுடையவராய் அந்தச் சுத்துயிமினுக்குப் புருஷரூபத்தை அபேட்சித்து சங்கரனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ய அந்தச் சங்கரனும் வசிஷ்டருடைய ஸ்தோத்திரத்தினால் சந்தோ ஷித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாரீர் வசிஷ்டமகாரிஷியே ! உம்முடைய சிஷியனான இந்தச் சுத்துயி மினானவன் உமதுதபோபலத்தினால் ஒருமாதம் புருஷனாயும் ஒருமாதம் ஸ்திரீயாயும் இருந்துக்கொண்டு பூமியை ரட்சிக்கக்கடவனென்று வரமருளி னார் இந்தபிரகாரஞ் சுத்துயிமினானவன் ஆசாரியனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் ஸ்திரீரூபத்தையும் புருஷரூபத்தையும் அடைந்தவனாய் ஜகத்தைப் பரிபால னம் யண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது அவனுக்கு உற்கல் நென்றும்,

கயனென்றும், விமலென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். தர்மிஷ்டர் களான அந்த மூன்றுபேர்களும் தட்சணராச்சியத்துக்கு ராஜாக்களானார்கள். பின்பு சிலகாலஞ்சென்றபின்பு பிரதிஷ்டான புரத்து அதிபதியான அந்தச் சுத்துயிமினானவன் புருரவசு என்கிற புத்திரற்குப் பூமியைக்கொடுத்து தபசுபண்ணுகிற நிமித்தியமாகத் தபோவனத்திற் பிரவேசித்தான்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அரிய வைவசுதமனுவின யிரண்டு பிள்ளைகட்குள்

வரியவிரும்பகவானோர் வயிராக்கியமதனாலே

உரியகருஷகன் முதலாயுள்ளவைந்துபேர்களிட

சரிவம்சப் பரம்பரையைச் சங்க்ஷேபமாய்ச் சொல்வாம்.

வைவசுதமனுவினுடைய பத்து பிள்ளைகளுக்குள்ளே இரண்டுபேர் வைவாக்கியத்தினால் அபுத்திரர்களானார்களென்றும் கருஷகன் முதலாக ஸ்ரீரூபேர்களுடைய வம்சங்கள் கிரமமாய்ச் சங்க்ஷேபமாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்தமகாராஜனே ! இந்தப் பிரகாரம் சுத்துயிமினராஜன் தபோவனத்தை யடைந்திருக்கையில் வைவசுதமனுவானவன் புத்திரன் வேணுமென்கிற இச்சையையுடையவனாய் யமுநாதிதீரத்தில் நூறுசம்வச் சரம் தபசைப்பண்ணிக்கொண்டு புத்திரநிமித்தமாகத் தேவனாயும் ஜகத்பிரபு வாயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை யக்கியங்களினால் ஆராதித்துக்கொண்டு தனக்குச் சமானமான குணத்தையுடையவர்களான இட்கவாகுமுதலான பத்துப் பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்களுக்குள்ளே விரஷத்திரனானவன் குருவான வசிஷ்டமகாரிஷியினால் பசுக்களைப் பரிபாலனம் பண்ணுகிறதற்கு ராஜாவாய் பட்டாபிஷேகம் பண்ணப் பட்டவனாய் இராத்திரியிலேயும் கத்தியைக் கையிலேயுடையவனாய் நித்திரையைவிட்டு ஜாக்கிரதையோடு கோக்களை நஷித் துக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க ஒருநாட்சமயத்தில் அர்த்தராத்திரி லேளையில் மேகம்வருஷிக்கும்போது ஒருபுலியானது பசுக்களுடைய தோழ த்தில் பிரவேசித்தது. அந்தப் புலியைக்கண்டு பறித்துக்கொண்டிருக்கிற பசுக் களெல்லா மெழுந்திருந்து பயந்து அந்தத் தோழத்தில் நாலுபக்கத்திலேயுஞ் சுழன்றுக்கொண்டிருந்ததுகள். அந்தப் பலம்பொருந்திய புலியானது மற் றையில் ஒருபசுவைப் பிடித்துக்கொள்ள அந்தப் பசுவானது மிகவும் பயப் பட்டதாய்விளிட்டது. அந்தக் கோஷுடைய சப்தத்தைக்கேட்டு விரஷத்திர னானவன் நட்சத்திரப் பிரகாசமூயில்லாத அர்த்தராத்திரியில் கத்தியையுருவி

அதிகதுறையோடியவர்து புலியென்றெண்ணிக்கொண்டு பசுவென்றநியாத வளய்க் கபிலைபகவினுடைய சிரசைச்சேதித்தான். அந்தப் புலியும் கத்தி முனையினால் காதையறுக்கப் பட்டதாய் மிகவும்பயந்து அந்தமந்தையினின் றும் வெளிப்பட்டு மார்க்கத்தில் உதிரத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டது சத்துருக்களைக் கொல்லத்தக்கவனுள் அந்த விரஷத்திரனுவன் தான் புலியைக்கொண்டு விட்டதாகயெண்ணிக்கொண்டு உதயமானவுடனே தான் கொன்றுவிட்ட பசுவைப்பார்த்து மிகவுந் துக்கத்தை யடைந்தான். குலகுருவான வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் தனக்குத்தெரியாமல் பாவத்தைப் பண்ணின அந்த விரஷத்திரனென்கிற ராஜாவைப்பார்த்து நீ இந்தப் பாபத் தினால் ராஜாவல்லாமல் சூத்திரனே ஆகப்போகியென்று சபித்தார்.

இந்தப் பிரகாரம் தன்னுடைய குருவான வசிஷ்ட மகாரிஷியினால் சபித் தப்பட்டவளும் அந்த ராஜாவானவன் அந்தச் சாபத்தையேற்று கைகட்டியும் கிதேந்திரியனாய் மிருந்துக்கொண்டும் முனிகளுக்குச் சம்மதமான விரதத்தை ஆசரித்து பகவானாயும் கிர்மலனாய் மிருக்கிற தேவனிடத்தில் ஏகாந்தமான பக்தியையுடையவளாயும் மனதை ஆத்மாவினிடத்தில் கற்றுத்தினவளாயும் சித்த சமாதானத்தோடு கூடினவளாயும் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்து அந்தராஜா வானவன் ஒருநாள் வனத்தில் பற்றிக்கொண்டு எறியாகின்ற காட்டுத்தீயை கண்டு அதிலேவிழுந்து சரீரத்தைவிட்டுப் பரப்பிரம்மத்தையடைந்தான்.

அந்த விரஷத்திரனுக்குத் தம்பியான காலியென்கிற ராஜாவும் விஷயங் களில் ஆசையில்லாதவளாய் பந்துக்களோடுகூட ராச்சியத்தையும்விட்டு விச னத்தையடைந்து சித்தத்தில் சுயம்பிரகாசரான பரமபுருஷனையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டு பாலியவயதிலேயே பரமகதியையடைந்தான்.

மனுப்புத்திரனான கருஷ்ணிடத்தினின்றும் காருஷ்ணென்று சிலசூத் திரியாள் பிறந்து உத்தரதேசத்தை ரட்சித்துக்கொண்டு தர்மவற்சலர்களாய் பிராமணனையே தேவதைகளா யெண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். திரஷ்ட னிடத்தினின்றும் தாரஷ்டியென்று ராஜகுலம்பிறந்து பூமியில் பிராமண தத்து வத்தைப்பெற்றார்கள் நிறுகென்கிற ராஜாவுக்கு சுமதியும் அவனுக்குப் பூதச்சோதிகவும், அவனுக்குவசவும், அவனுக்கு ஓகவானும், அவனுக்குத் தன்னோடொத்தநாமமான ஓகவானென்று ஒருபிள்ளையும், ஓகவதியென்று ஒருபெண்ணும் பிறந்தார்கள். அந்த ஓகவதியென்கிறபெண்ணை சுதரிசனன் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான். மனுப்புத்திரனான நரசியந்தனுக்குச் சித்திர சேனனும், அவனுக்கு தக்ஷனும், அவனுக்குமிட்டுவானும், அவனுக்கு சனு வனும், அவனுக்கு அந்திரசேனனும், அவனுக்கு விதிஹோத்திரனும், அவ னுக்கு சத்தியசிரவசும், அவனுக்கு உக்ரிரசிரவசும், அவனுக்கு தேவதத்தனும் பிறந்தார்கள். தேவதத்தனுக்கு அக்கினிவேசனென்று ஒருபிள்ளைபிறந்து காளினென்றும் சாதுகர்னென்கிற மகாரிஷியாகவுஞ் சொல்லப்பட்டுப் பிரசித்தனாயிற்றான். அந்த அக்கினிவேசனுடைய வம்சமானது அக்கினி

வய்சியாயனமென்கிற பிராம்மணவம்சமாய் விட்டது இதுவரைக்கும் நரசி யந்தனுடைய வம்சமானது சொல்லப்பட்டது.

திரஷ்டனுக்கு மனுப்புத்திரனான நரபாகனென்று ஒருபிள்ளைபிறந்து சர்மத்தினால்வையினான அந்தநரபாகனுக்கு பலந்தனனும் பலந்தனனுக்கு வச்சப்பிரீதியும், அவனுக்கு பிறங்கிசவும், அவனுக்குப் பிரமிதியும், அவனுக் குச் சமுத்திரனும், அவனுக்குச் சாட்குசனும், அவனுக்கு விவிங்குசதியும், அவனுக்குமப்பனும், அவனுக்கு கனிநேத்திரமென்று தர்மநிஷ்டனான ஒரு பிள்ளையும், அவனுக்கு மகா தேஜசையுடையவனான தந்தமனும், அவனுக்கு விட்குத்துவும், அவனுக்கு மருத்தனென்கிற சக்கிரவர்த்தியும் பிறந்தார்கள். ஆங்கிரகவினுடைய பிள்ளையான சம்வர்த்தனென்கிற மகாரிஷியானவர் மருத்தனென்கிற சக்கிரவர்த்திக்கு அனேக எக்கியங்களைச் செய்தவைத்தார். அந்தச் சோமயாகத்திலே இந்திரன் முதலான தேவர்களும் திருப்தியடைந் தார்கள். அந்த மருத்தனுக்குத் தமனும், அவனுக்கு ராஜவர்த்தனனும், அவ னுச் சத்திரியும், அவனுக்கு நரனும், அவனுக்குக் கேவலனும், அவனுக்குப் பெந்துமானும், அவனுக்கு வேகவானும், அவனுக்குப் பந்துவும், அவனுக்குத் திரணபிந்துவு முண்டானார்கள். அந்தச் சிலாக்கிய குணங்களோடுகூடின திரணபிந்து வென்கிற மகாராஜாவை அப்சரஸ்திரியான அலம்புசை புருஷ னாக வடைந்தாள். அந்த அலம்புசையினிடத்திலே திரணபிந்துவுக்கு மூன்று பிள்ளைகளும் இளிபிளவென்று ஒருபெண்ணும், பிறந்ததுகள். அந்த இனி பிளவினிடத்தில் விசரவசு என்கிற மகாமுனி குபேரனைப்பெற்றார். அந்தக் குபேரன் யோகேஸ்வரனாயும் பிதாவாய் மிருக்கிற விசரவசுவினிடத்தினின் றும் பரமமான வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டான். திரணபிந்துவுக்கு விசா லனென்றும், சூரியபந்துவென்றும், தூம்பரகேதுவென்றும் மூன்று பிள்ளை கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே வம்சகர்த்தாவான விசாலனென்கிற ராஜா சாலியென்கிற பட்டணத்தைச் சிருஷ்டித்தான். அவனுக்கு யசமந்தி ரனும், அவனுக்குத் தூம்பராஷ்டனும், அவனுக்கு சுகதேவனும், அவனுக்குப் பிரசாகவனும், அவனுக்குச் சோமதத்தனென்பவனும் பிறந்தார்கள். அந் தச் சோமதத்தனானவன் அனேக அஸ்வமேதங்களினால் எக்கியபதியான மகாபுருஷனை ஆராதித்து யோகிஸ்வர்களால் அடையப்பட்ட பரமமான கதியை யடைந்தான். சோமதத்தனுக்கு சுமதியும், அவனக்கே ஜனமேஜய னும் பிறந்தார்கள். விசாலனுடைய வம்சத்திற்பிறந்த இந்தராஜாக்கள் திரண பிந்துவினுடைய கிர்த்தியைப்போல கிர்த்தியையுடையவர்களானார்கள்.

முன் று வ து அ த் தி யா ய ம்.

கல் விருத்தம்.

சோர்விலா மனுப் புத்திர னாகிய
ஆர்சை யாதிரின் வம்சமத னிலே
ஓர்ந்திடுஞ் சுகன் னிகையு பாக்கியானமும்
தேர்த்தறைவதன் சேதியுஞ் சொல்லுவாம்.

மனுப்புத்திரனுன சையாதிரினுடைய வம்சமும் அதிலே சுகன்னியை
உபாக்கியானமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! மனு புத்திரனுன சையாதியென்கிற
ராஜாவானவன் தர்மநிஷ்டனாயிருந்து ஆங்கிரசுக்கருடைய எக்கியத்தில் இரண்
டாம் அகசிலே செய்யத்தக்க கர்மத்தைச் சொன்னான். அப்படிப்பட்ட சையா
திமகாராஜனுக்குக் கமலம்போன்ற நேத்திரத்தை யுடையவளாய் சுகன்னி
யென்கிற ஒரு பெண்ணுண்டானாள். அந்த ராஜாவானவன் தன் பெண்ணை
யழைத்துக்கொண்டு வனத்திற்போய் சியவனமகா ரிஷியினுடைய ஆசிரமத்
தையடைந்தான். அந்தச் சுகன்னியா வென்கிற பெண்ணானவள் சுகிகளாலே
சூழப்பட்டவளாய் அந்த வனத்தில் விருட்சங்கள்தோறும் சுஞ்சரித்துக்
கொண்டு ஒருபுற்றினுடைய துவாரத்திலே மின்மினிப்பூச்சிபோலப் பிரகாசி
யாகின்ற இரண்டு தேஜசுக்களைக்கண்டு பால்யத்தினால் அந்தத் தேஜசுக்களை
முள்ளினாற்குத்தவே அதிநின்றும் இரக்தம் பிரவாகித்து அதினால் அந்த
சுண்ணத்திலே ராஜாவினுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் கண்டதெரியாமற் போ
யிற்று. அப்போது ராஜரிஷியான சையாதியானவன் அந்தச்சேனா ஜனங்களை
பார்த்து ஆச்சரியத்தை யுடையவனாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாருங்கள் ஜனங்களே! பிருகு புத்திரரான சியவனரிஷிக்கு உங்களாலே
ஏதாகிலும் அபராதஞ் செய்யப்பட்டதோவென்று சொல்லாநின்ற அந்தத்
தகப்பனைப்பார்த்து சுகன்னியென்கிற பெண் பயந்தவளாய் ஒரு வார்த்தை
சொல்லுகிறாள்.

சுகன்னி வாக்கியம்.

வாரீர் பிதாவே! என்னுலொன்று செய்யப்பட்டது. அதென்ன வென்
றால் இரண்டுசோதி ஸ்வரூபங்கள் முள்ளினால் குத்தப்பட்டதுகளென்று சொல்
லாகின்ற பெண்ணினுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு சையாதி மகாராஜாவான
வன் மிகவும் பயந்தவனாய் புற்றிலே மறைந்திருக்கின்ற முனியை மெள்ள
மெள்ள சுஷ்மமகொண்டு சிறுபெண்ணாகையால் இந்தத் தப்பை பொறுக்க

வேணுமென்று சொன்னதற்கு அந்த முனியானவர் இந்தப் பெண்ணுக்கு
எத்தனை வயதாகச்சுது? விவாகமாச்சுதா இல்லையா வென்று கேட்டமாத்நிரத்
தில் சையாதிமகாராஜாவானவன் அந்த முனியினுடைய அபிப்பிராயத்தை
யறிந்துகொண்டு அந்த முனிக்கே தன்னுடைய பெண்ணை விவாகஞ்செய்து
கொடுத்து மகாபிரயாசத்தோடு அந்தப் பெண்ணை அவ்விடத்திலே விட்டு
விட்டு அந்த முனிகையில் அனுக்கொரு வாங்கிக்கொண்டு சேனையோடுகூடத்
தன் பட்டணத்துக்கு வந்துசேர்ந்தான்.

பிற்பாடு அந்தச் சுகன்னியாயென்கிற பெண்ணானவள் மிகவும் கோபத்
தையுடையவரான சியவனமகாரிஷியை பர்த்தாவாக அடைந்து அவருடைய
சித்தத்தை அறிந்தவளாய் பிரமாதத்தை யடையாமல் தன்னுடைய சுகருடை
களினால் அவரைச் சந்தோஷிப்பித்துக் கொண்டிருந்து சிலகாலத்திற்குப்
பின்பு அந்த ஆசிரமத்தில் ஒருக்கால் அசுவனிதேவதைகள் வந்தார்கள்.
அவாளை அந்தச் சியவனரிஷியானவர் பூசித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்
றார். வாருங்கள் சுவர்க்க வயித்தியாளே! நீங்கள் சமர்த்தாளல்லவா? எனக்கு
ஸ்திரீகள் கொண்டாடும்படியான வயதையும், ரூபத்தையும், கொடுப்பீர்ளா
கில் உங்களுக்கு யக்கியத்தில் சோமபானகிரகத்தைக் கொடுக்கிறேனென்று
சொல்லாநின்ற அந்த ரிஷிவார்த்தையைக் கேட்டு அசுவனிதேவதைகளும்
நல்லதென்றுசொல்லி அந்தரிஷியைக் கொண்டாடி ஒருவார்த்தை சொல்லு
கிறார்கள்.

வாரீர் ரிஷியே! சித்தர்களால் நிர்மிக்கப்பட்ட இந்தமடுவில் நீர் ஸ்நானம்
பண்ணுமென்றுசொல்லி வார்த்திகத்தினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட சரீரத்தை
யுடையவராயும் பிரகாசமாகத் தெரியாகின்ற எலும்புகளு மடித்துக் கொண்
டிநாகின்ற தோலுகளும் நரைமயிர்கள் முதலிய இதுகளோடு கூடினவராயு
மிருக்கிற அந்த ரிஷியைக்கையிலே பிடித்துக்கொண்டு அந்த அசுவனிதேவதை
களானவர்கள் அந்த மடுவிலே யிறங்கி ஸ்நானம் பண்ணினார்கள். அப்போது
அந்த மூன்றுபேர்களும் ஸ்திரீகளுக்கிஷ்டமான ரூபம் வயது இதுகளையுடைய
வர்களாயும், பத்மமாலையையும், குண்டலங்களையும், சமமானரூபங்களையு
முடையவர்களாயிருக்கிற புருஷர்களாக வெளியிலேவந்தார்கள். அப்போது
சுகன்னியாவென்கிற அந்தப் பதிவிரதையானவள் நல்ல ரூபத்தையும், தேஜ
சையும், உடையவர்களாயு மிருக்கிற அந்தப் புருஷனைப்பார்த்து தன்னு
டைய பர்த்தாவை அறியாதவளாய் அசுவனிதேவதைகளைச் சரணமாக
அடைந்தாள் அப்போது அந்த அசுவனிதேவதைகளும் அவளுடைய பர்த்
தாவைக் காண்பித்து அந்த ரிஷிகையில் அனுக்கொரு வாங்கிக்கொண்டு விமான
ரூடாளாய் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள்.

வாராய் பரிசுதித்துமகாராஜனே! பிற்பாடு சையாதி மகாராசாவானவன்
எக்கியம் பண்ணுவதற்காக அந்த சியவன மகாரிஷியினுடைய ஆசிரமத்தை
யடைந்து தன் பெண்ணினுடைய பரிசுத்தில் சூரியனைப்போல தேஜசை

யுடையவரான அந்தச் சிவவனமகாரிஷியைப் பார்த்து அந்தராஜாவானவன் தன்பெண்ணைகோக்கி ஆசீர்வாதம் பண்ணுமலும் மனதில் சந்தோஷமில்லாத வனாயும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய் பெண்ணே! என்னகாரியஞ் செய்தாய் லோகங்களில் நமஸ்கரிக்கப்படாநின்றும் உனக்குப் பதியாயுமிருக்கிற சிவவனமகாரிஷியானவரை விருத்தனைன்று வஞ்சனைபண்ணிவிட்டு வழியில் போகாநின்ற அசம்மதனான இந்தசாரபுருஷனை எதுக்காகப் பற்றினாய் துஷ்டையே! நல்லகுலத்திற்பிறந்த உனக்குக் குலத்துக்குத் துஷணமான இப்படிப்பட்ட விபரீதபுத்தியானது எப்படியுண்டாச்சுது எதினாலே லச்சையில்லாமல் சாரபுருஷனை யடைந்திருக்கிறாயென்று சொல்லுகின்ற பிதாவைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு புன்கிரிப்பையுடையவனான அந்தச் சுகன்னியானவன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

சுகன்னி வாக்கியம்.

வாரீர்பிதாவே! இவர் உம்முடைய மாப்பிள்ளை குருபுத்திரரான சிவவனரென்றுசொல்லி அவருக்கு அசுவனி தேவதைகளால் வந்த ரூபலாவண்ணிய சம்பந்தையும் சொன்னான். பிதாவும் அந்தவார்த்தையைக்கேட்டு மிகவும் பிரீதியையடைந்து பெண்ணை ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டான். பிற்பாடு சிவவனமகாரிஷியும் வீரனான சையாதியைக்கொண்டு சோமயாகம் பண்ணி வைத்து அந்தயாகத்தில் சோமபானமில்லாத அசுவனிகேவதை களுக்குத் தம்முடைய பிரபாவத்தினால் சோமகிரகத்தையும் உண்டாக்கிக்கொடுத்தார். அதைக்கண்டு இந்திரனும் கோபித்துக்கொண்டு சிவவனரிஷியைக் கொல்லுகைக்கு வச்சிராயுதத்தை யெடுத்தான். அப்போது பாற்கவரான சிவவனரிஷியும் வச்சிராயுதத்தோடுகூடின இந்திரனுடைய கையை ஸ்தம்பனமாசப் பண்ணினார். பிற்பாடு சமஸ்தமான தேவதைகளும் முன்னே வயித்தியாளென்று சோமயாகத்தினுடைய ஆகுதியிலே தள்ளப்பட்டிருந்த அந்த அசுவனி தேவதைகளுக்கு சோமகிரகத்தைக் கொடுக்கச் சம்மதித்தார்கள்.

அந்த சையாதிமகாராஜனுக்கு உத்தானபரிகசு என்றும், ஆனர்த்தனென்றும், பூரிஷேணனென்றும் மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஆனர்த்தனுக்கு ரேவதன் பிறந்தான். அந்த ரேவதனுனவன் சமுத்திரமத்தியிலே குசல்தலையென்றொரு பட்டணம் நிர்மாணஞ்செய்து அதிலே யிருந்துக்கொண்டு ஆனர்த்ததேசமுதலானதுகளைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்தரேவதனுக்கு துமியென்கிறவனை ஜேஷ்டனாக வுடையவர்களான தூறுபிள்ளைகளும் ரேவதியென்றொரு பெண்ணும் உண்டானார்கள். அந்த ரேவதராஜாவானவன் தன்பெண்ணான ரேவதியையழைத்துக் கொண்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு பர்த்தா ஆரென்று பிரம்மாவைக் கேழ்க்க வேணுமென்று பிரம்மலோகத்தை யடைந்தான். அப்போது அந்தப் பிரம்மாவின்னுடைய சபையில் சந்தீதம் பாடிக்கொண்டிருக்கையில் தனக்குச் சமயமகப்படாமல் கூணகாலம் அவ்விடத்திலேயிருந்து அந்தச் சந்தீதத்தி

னுடைய முடிவிலே பிரம்மதேவனைக்கிட்டிப் பிரணுமப்பண்ணித் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னான். பிரம்மதேவனுனவன் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிரித்து அவனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாராய் தேவராஜனே! நீ எவர்களுக்கு இந்தப் பெண்ணைக் கொடுக்க வேணுமென்று கினைத்திருந்தையோ அவர்களெல்லாம் வெகுநாளேக்கு முன்னே காலகதியை யடைந்தார்கள். அவர்களுடைய புத்திரபவுத்திராள் இவர்களுடைய வம்சங்களும் இப்போது கேழ்க்கப்படவில்லை நீ இவ்விடத்தில் வந்தபிற்பாடு இருபத்தேழு சதுர்யுகத்தோடு கூடினகாலமானது கடந்து போய்விட்டது. ஆகையால் நீர் போய் புருஷோத்தமருடைய அம்சமானது மகாபலவானாக பலராமரென்று நாமதேயம்பெற்று பூபாரத்தை நீக்குகைக்குப் பூமியிலவதரித்திருக்கிறார். அவருக்கிர்தப் பெண்ணைக்கொடுவென்று பிரம்மதேவனால் ஆக்கியாபிக்கப்பட்டவனாய் ரைவதராஜனுனவன் அந்தப் பிரம்மதேவனுக்குப் பிரணுமஞ்செய்து தன்னுடைய பெண்ணையுங் கூட்டிக் கொண்டு தன்பட்டணத்தை யடைந்தான். இராசநீசர்களுடைய பயத்தினால் முன்னே திக்குகளில் ஒடிப்போனவர்களாயுஞ் சுவர்க்கத்தை யடைந்தவர்களாயுமிருக்கிற பிராதாக்கினால் விடப்பட்ட தன்னுடைய பட்டணத்தில் வந்து சவுந்தரியத்தை யுடையவனான அந்த ரேவதியென்கிற பெண்ணை பலராமருக்குக்கொடுத்து பதரிகாசிரமத்தில் தபசயண்ணுவதற்காகப் போய் விட்டான்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

அறுசாடியாசிரிய விருத்தம்.

நல்ல மனுப் புத்திரனும் நரபாகன் நன் கதையும்
சொல்லு மவன்மகவா மம் பரிஷ னிடதொல் கதையும்
வல்ல பவமறுத்த தூரு வாச ரிஷியா லளித்த
கொல்லு பிசாசம் மடிக்கப் பட்டதையுங் கூறு வாம்.

மனுப்புத்திரனான நரபாகனுடைய கதையும் அவருடைய பிள்ளையான அம்பரிஷனுடைய கதையும் அவனால் தூறுவாசரிஷியினால் நிர்மிக்கப்பட்ட பிசாசமானது அடிக்கப்பட்டதையுஞ் சொல்லப் படுகின்றது.

புரிசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! மனுவினுடைய பிள்ளையான நரபாகனுனவன் குருகுலத்திலேயே வெகுநாள் வாசஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தான். அவ

னுடைய பிரதாக்களானவர்கள் குருகுலவாசியான அந்த நரபாகனை நயிஷ்டிகபிரம்மசாரி யென்றெண்ணிக்கொண்டு தாங்கள்மாத்நிரமே தனத்தைப்பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். பின்பு குருகுலத்தினின்றும்வந்து பாகத்தை அபேட்சித்தவனாயும் கனிஷ்டனாயும் வித்துவானாயுமிருக்கிற அந்த நரபாகனுனவன் பிரதாக்களைப்பார்த்து எனக்கென்ன பங்குவைத்தீர்களென்று கேட்டான். அப்போது அந்தப் பிரதாக்களும் உனக்குப் பிதாவை உன்பாகமாகப் பிரித்துவைத்தோமென்று சொன்னார்கள். அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு பிதாவண்டைக்குப்போய் வாரீர் பிதாவே ! எனது பிரதாக்களானவர்கள் உம்மை என்னுடையபாகமாகப் பிரித்தார்களென்று சொல்ல அதற்குப் பிதாவும் வாராய் பிள்ளாய் அவர்கள் சொன்னதை நீ எதார்த்தமாக எண்ணுதே அவர்கள் உன்னை வஞ்சித்தார்களென்று சொல்லி ஆனாலும் என்னை உன்னுடைய பாகமாகவைத்த படியினால் நானுனக்கு ஜீவன உபாயத்தை உபதேசிக்கிறேன் கேள் ! என்ன வென்றால் இப்போது புத்திமான்களான ஆங்கிரசரிஷிகள் எக்கியம் பண்ணுகிறார்கள். வாராய்வித்துவானே ! அவர்கள் அந்த யக்கியத்திலே ஆறாநாள் பண்ணவேண்டிய கர்மத்தில் சொல்லத்தக்கதான வேதபாகங்களையநியாமல் மோசத்திருக்கிறார்கள். அந்த மகாத்துமாக்களுக்கு இரண்டுவகை தேவகுத்தங்களையும் பாடம்பண்ணிவை அவர்கள் எக்கிய முடித்த பிறகு அந்தச் சத்திரயாகஞ்செய்து மீந்த தங்களுடைய தனத்தையெல்லாம் உனக்குக் கொடுக்கப் போகிறார்கள். ஆகையால் அவர்களை அடையக்கடவாயென்று பிதாவானவன் சொல்ல அந்த வசனத்தைக்கேட்டு புத்திரனான நரபாகனுனவன் அப்படியே செய்தான். அந்த ஆங்கிரசர்களுக்கு சத்திரயாகஞ்செய்து மிகுந்த தனத்தையெல்லாம் அந்த நரபாகனுக்குக் கொடுத்து சுவர்க்கத்தையடைந்தார்கள்.

அந்தத் தனத்தைக் கிரகியாநின்ற நரபாகனைப்பார்த்து கறுத்தும் சிவந்துமிருக்கிற வர்ணத்தையுடைய ஒரு புருஷனுனவன் வடக்கேயிருந்து வந்து இந்தயக்கியவஸ்துவிலே யிருக்கிற தனம் என்னுதென்று அதைக் கேழ்க்க நரபாகனுனவன் என்னுதே இந்தத்தனம் எனக்கு ரிஷிகள் கொடுத்தார்களென்று சொன்னான். அதற்கு அந்தப் புருஷனுனவன் ஆனால் நாமிருவரும் உன்னுடைய பிதாவைப்போய் கேழ்ப்போமென்று சொல்ல அப்படியே நரபாகனுனவன் பிதாவைக்கேட்டான். பிதாவும் எக்கியவஸ்துவில் மிகுந்திராநின்ற தனங்களெல்லாம் ருத்திரனுடையபாகமாக ரிஷிகள் பண்ணினார்கள் ஆகையால் அவனே அந்தத் தனத்துக்கு சுவாமியென்று சொல்ல அதைக் கேட்டு நரபாகனும் அந்தக் கிருஷ்ண பிங்களவன்னனை புருஷனைப் பிரணமஞ்செய்து வாரீர் பிரம்மரிஷ்டரே ! சசனே ! இந்தயக்கிய வஸ்துவில் மிகுந்த தனமெல்லாம் உம்முடையதென்று என்னுடைய பிதாவானவர் சொன்னான். உம்மைச்சிரசினால் வணங்கி சுகமை கொள்ளுகிறேனென்று நரபாகன் சொன்னதற்கு அந்தப்புருஷனும் நரபாகனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாராய் நரபாகனே ! உன்னுடைய பிதாவானவர் யாதொரு தர்மத்தைச் சொன்னாரோ அதை நீயும் சத்தியமாகவே சொல்லுகிறாய். அப்படிப்பட்ட

யதார்த்த வாதித்யாய் மந்திரிஷ்டாவான உனக்குச் சனாதனமான பிரம்மக்கியானத்தை யுபதேசிக்கிறேன் கிரகித்துக்கொண்டு பரமமான ஆபத்திலேயும் அசத்தியத்தைச் சொல்லாமலிருக்கக் கடவாய், ஆகையால் இந்த யக்கியத்தில் மிகுந்த தனத்தை நானுனக்குக்கொடுத்துவிட்டேன் அதையும் நீயெடுத்துக்கொள்ளென்றுசொல்லி ருத்திரனுனவன் அவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானமாதார்.

அந்த நரபாகனுக்கு மகாபோகவானாயும், புண்ணியவானாயும், அம்பரிஷனென்று ஒருபுத்திரனுண்டானான். அவன்சபத்திலேவுக்கோடுகூடின பூமியையும் அளவில்லாத சம்பத்தையும் ஒப்பில்லாத ஆதிபத்தியமாகிற ஆக்கியாசத்தியையும் பெற்றிருந்தாலும் அந்த அயிஸ்வரிய முதலானதுகளுடைய நாசத்தையுற்றவனாய் சமஸ்தத்தையும் சொற்பனத்திற்கண்ட வஸ்துவைப்போல அவித்தியமாக நினைத்து பகவானை வாசுதேவனிடத்திலேயும் அவருடைய பக்தர்களான சத்புருஷர்களிடங்களிலேயும் பரமமான பக்தியையடைந்தவனாய் இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாம் ஒட்டாங்கச்சிக்குச் சமானமாக வெண்ணி தன்னுடைய மனதை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பாதாரவிர்தங்களில் ஸ்தாபித்துச் சர்வகாலமும் தனது கர்மங்களையெல்லாம் எக்கியபலபிரதான பரமபுருஷனிடத்தில் சமர்ப்பித்து இந்தப் பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தான். அப்படிப்பட்ட மகாபாகவதனுனவன் சுதர்மமான கர்மயோகத்தோடுகூடின பக்தியோகத்தினால் ஸ்ரீஹரியைச் சந்தோஷித்துக்கொண்டு மெள்ளமெள்ள சமஸ்தவிஷயங்கள், கிரகங்கள், பாரியை, புத்திரர்கள், பந்துக்கள், சத, கஜ, துரக, பதாதிகள், அக்ஷயங்களான வஸ்திராபரணாதி ஆபுதங்கள், அனந்தமான் பொக்கிஷங்கள், இவைகளையெல்லாம் அரித்தியமென்று நீக்கினான். அப்போது ஸ்ரீஹரியானவர் அந்த அம்பரிஷனிடத்தில் சந்தோஷப்பட்டவராய் சத்துருக்களுக்குப் பயங்கரமாயிருக்கிற தம்முடைய சக்கிரத்தை அவனுக்குக்கொடுத்தார்.

அந்தவீரனான அம்பரிஷராஜாவானவன் தனக்குச் சமானமான சிலத்தையுடைய ஸ்திரீகளோடு கூடிக்கொண்டு ஸ்ரீவிஷ்ணுவை ஆராதிக்கவேனுமென்கிற இச்சையையுடையவனாய் ஒரு வருஷபரியந்தர் துவாதசிவிரதத்தை அனுசரித்து அந்த விரதத்தினுடைய அந்தத்தில் கார்த்திகைமாதத்தில் மூன்று நாள் உபவாசத்தோடிருந்து யமுனாநதியில் ஸ்நானத்தைப்பண்ணி மதுவனத்தில் ஸ்ரீஹரியை அர்ச்சித்துத் திடமானபக்தியினால் சுவர்ணங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாயும் நல்லகறவையும், வயதையும், ரூபத்தையும், சாதுக்களாயும், கன்றுகளை யுடையதுகளாயும், கறவைப்பாத்திரமுதலான உபகரணங்களோடிருக்கிற அறுபதுகோடி பசுக்களை சத்புருஷர் களான பிரம்மணர்களுக்குத் தானம்பண்ணி அவர்கள் கிரகங்களுக்கு அனுப்பிவிட்டு அம்பரிஷராஜாவானவன் துவாதசியில் பாரணை பன்னாயத்தனம் பண்ணினான்.

அந்தச் சமயத்தில் சாக்ஷாத் ஸ்ரீபகவானான துறுவாசரானவர் அந்த ராஜாவுக்கு அதித்யாகவந்தார். அந்த ராஜாவும் அதித்யாகவந்த மகாரிஷியை

எதிர்கொண்டு அர்க்கியபாத்தியாதி உபசாரங்களினால் எதாசாஸ்திரமாகப் பூசைபண்ணி அவருடைய பாதமுலத்தை சேவித்துத் தன்கிரகத்தில் அவரைப்போஜனம் பண்ணவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அவரும் அதை அங்கீகரித்து மாத்தியபானிக ஸ்நானமுதலான நித்தியகர்மத்தைப் பண்ணி வருகிறோமென்றுபோய் காளிந்தியினுடைய சகியான தீரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பிரம்மத்தைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அரை முகூர்த்தமாதிரம் மிருத்திருக்கிற துவாதசியில் பாரணைபண்ணுகிறதற்கு அம்பரிஷணுவன் தூறுவாசமகாரிஷி வராமல் காலதாமசமா யிருக்கையில் பிரம்மமணர்மனோடு அந்தத் தர்மசங்கடத்தை யோசனை பண்ணினான். எப்படியென்றால் பிரம்மனைவிட்டு பாரணை பண்ணினோமேயானால் பிரம்மனை அதிகிரமதோஷம் வருகிறது. துவாதசியில் பாரணை பண்ணும்போனால் மகத்தாகிய தோஷம் வருகிறது. ஆகையால் ஜலபானத்தைப் பெரியவர்கள் அசனதுல்லியமாகவும், உபவாசதுல்லியமாகவும், சொல்லுவார்களல்லவா வென்று யோசனைசெய்து ராஜரிஷியான அம்பரிஷணுவன் மனதில் ஸ்ரீபகவானைத் தியானஞ்செய்து ஜலபாரணையைப் பண்ணிவிட்டு அந்தத் தூறுவாசருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது தூறுவாசரும் யமுனதீரத்தினின்றும் ஸ்நானஞ்செய்துவிட்டுவந்து ராஜாவினால் பூசிக்கப்பட்டவராய் அந்த ராஜாசெய்த காரியத்தை மனதிலுந்துகொண்டு கோபத்தினால் பயங்கரமான முகத்தை யுடையவராயும் பசியையுடையவராயு மிருக்கிற அந்த முனியானவர் அஞ்சலிபந்தஞ் செய்துக்கொண்டிருக்கிற ராஜாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். இந்த ராஜாவானவன் அதிதியாய்வந்த எனக்கு அதித்தியஞ்சொல்லி அன்னங்கொடாமல் புகித்தான். அப்படிப்பட்ட இந்த ராஜாவுக்கு அதிதியினுடைய பலத்தை இப்போதே காண்பிக்கிறேனென்றுசொல்லி தூறுவாச ரிஷியானவர் ரோஷத்தினால் ஜொலித்துக்கொண்டு தம்முடைய சடையிலே ஒன்றைப்பிடுங்கி அந்தச் சடையினால் அந்த ராஜாவை நாசம்பண்ணத் தக்கதாகக் காலாக்கினிக்குச் சமானமாக ஒரு கிரத்தியைச் சிருஷ்டித்தார்.

அப்போது கத்தியை கையிலே பிடித்துக் கொண்டும் பாதத்தினால் பூமியை நடுங்கச் செய்துக்கொண்டும் வராகின்ற அந்தக்கிரத்தியைப்பார்த்து அம்பரிஷணுவன் பயப்படாமலிருந்தான். அப்போது மகாத்துமாவான பரமபுருஷனால் அம்பரிஷணுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சக்கிரமானது கோபத்தினால் சீறி சர்ப்பம்போல ஓடிவரவர அந்தக் கிரத்தியைத் தடுத்துவிட்டு தூறுவாசரையும் துரத்திக்கொண்டு போச்சது. அந்த ரிஷியானவர் தம்முடைய பிரயத்தினம் நிஷ்பலமானதையும், சக்கிரமானது தன்னைத் துரத்திக்கொண்டு வருவதையும் பார்த்து பயந்தவராய் திக்குகளில் ஓடினார். அந்த ரிஷியை எங்கேபோனாலும் பின்தொடர்ந்து துறத்த மேருகினுடைய குகையில் பிரவேசிக்கவேண்டுமென்று ஓடினார். அங்கும் பின்தொடர அந்தத் தூறுவாச முனியானவர் மிகவும் பயந்தவராய் ரட்சகனைத் தேடிக்கொண்டு பிரம்மதேவரைப் போய்ச் சரணமாகவடைந்து வாரீர் பிரம்மாவே! ஸ்ரீ ஹரிசினுடைய சக்கிரத்

தனின்றும் என்னை ரட்சிக்கக் கடவீரென்று சொல்லுகின்ற தூறுவாச மகாமுனியைப்பார்த்துப் பிரம்மதேவனுனவர் சொல்லுகின்றார்.

பிரம்மதேவர் வாக்கியம்.

வாரீர் தூறுவாசரே! நானும், ருத்திரனும், தக்ஷன், பிருகு முதலான பிரஜாபதிகளும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் யாதொரு அந்தப் பகவானுடைய ஆக்கினையை யடைந்தவர்களாய் அவரால் எங்களுடைய சிரசிலேவைக்கப்பட்ட லோகத்தினுடைய சேஷமத்தை யெண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட சவாமியினுடைய பக்தனுக்குத் துரோகம்பண்ணுமின்ற உம்மை நான் ரட்சிக்கமாட்டேனென்று பிரம்மதேவனால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டவராய் கைலாசவாசியான சங்கரனைச் சரணமாகவடைந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய சங்கரனுனவர் தூறுவாசரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

சங்கரபகவான் வாக்கியம்.

வாராய் குழந்தாய்! பரமாத்துமாவான பகவானுடைய பக்தனுக்குத் துரோகம் பண்ணினவனை இரட்சிப்பதற்கு நானும் சமர்த்தனன்று. நான், சனற்குமாரர், நாரதர், பிரம்மதேவர், கபிலர், ஆகுரி, மரீசி முதலான பிரஜாபதிகள் தபச்சித்தியை யுடையவர்களான மற்றுமுள்ள ரிஷிகள் நாங்களெல்லாம் சர்வக்கியாளா யிருந்தாலும் யாதொருவிஷ்ணு மாயையினுற் குழப்ப்டவர்களாயிருக்கின்றோ மாகையால் அவரையே சரணமாக அடையக்கடவாயென்று ருத்திரனால் சொல்லப்பட்டவராய் தூறுவாச முனியானவர் அந்தக் கைலாயத்தினின்றும் யாதொரு வைகுண்டத்தில் ஸ்ரீ ஹரியானவர் இலட்சுமி யோடுகூடி வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்கப்பட்ட அந்த வைகுண்டபதத்தை யடைந்து தூறுவாச ரிஷியானவர் அந்தப் பகவானுடைய பாதமுலத்தில் விழுந்து இந்தப் பிரகாரம் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்றான். வாரீர் அச்சுதனே! அனந்தனே! சற்புருஷானுக்கு இஷ்டநாயகனே! கிசுவகர்த்தாவே! அபராதிபான என்னை ரட்சிக்கக்கடவீர்! உம்முடைய பிரபாவத்தை யறியாமல் உமக்குப் பிரியாளான பாகவதானுக்கு என்னால் அபராதம் பண்ணப்பட்டது. தேவரீரே என்னுடைய துக்கத்துக்கு சார்தியை பண்ணக்கடவீரென்று சொல்லுகின்ற தூறுவாச முனியைப்பார்த்து பகவானுனவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ பகவானுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் முனியே! நான் பரதந்திரமான யானைபோலே பக்தபராதினனாக விருக்கிறேன். ஆகையினாலந்த அம்பரிஷ மகா ராஜனையே சரணமாக அடையக்கடவாய் பக்தாளால் வசீகரிக்கப்பட்ட இருதயத்தையுடையவனாயும் பக்த ஜனங்களுக்குப் பிரியனாயுமிருக்கிற நான் சாதுக்களான அந்தப் பக்தானை விட்டு என்னுடைய ஆத்துமாவையும் இச்சிக்கமாட்டேன். அந்த பக்தானை

விட்டு என்னையே ஆஸ்ரயித்துக் கொண்டிருக்கிற இலட்சுமியையும் அபேட்சிக்கமாட்டேன் என்னுடைய சேவையினாலேயே திருப்தாளாயிருக்கிற பாகவதான் எனது சேவையினால் அடையப்பட்ட சாலோக்கிய முதலான நாலுவித மோக்ஷங்களையும் அபேட்சிக்கிறதில்லை என்னுடைய இருதயத்தில் சாதுக்களும் சாதுக்களுடைய இருதயத்தில் நானுமாக விருப்போம் என்னையிட்டு வேறொன்றை அவர்களும் அறிகிறதில்லை நானும் அவர்களையிட்டு ஒன்றையும் அறிகிறதில்லை. ஆகையினால் எவனிடத்தினின்றும் உனக்கு உபத்திரவம் உண்டாச்சுதோ சீக்கிரமாக அவனையடையக்கடவாய். வாரீர் பிரம்மவிஷ்டரே! உமக்கு மங்களமுண்டாகக் கடவது. ஆகையால் நீர் நரபாக புத்திரனான அந்த அம்பரிஷ்டையே அடைந்து மகாபாகவதான அவனைக் கடிமைக்கொள்ளும். அதினாலே உமக்கு சார்தியுண்டாகப் போகின்றதென்று பகவானானவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

ஐ ந் த ர வ து அ த் தி ய ர ய ம்.

கவி விருத்தம்

வேகையாம் பரிஷ னாலேயும் விஷ்ணுவின்
திதிலாச் சக்கிரத்தைத் தோத்திரஞ் செய்து
மாதவ தூறுவாச மகா ரிஷியானவர்
குதிராமல் ரட்சிப்பதைச் சொல்லு வாம்.

அம்பரிஷ மகாராஜனால் ஏவப்பட்ட விஷ்ணுவின்னடைய சக்கிரத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி கடிமைகொண்டு தூறுவாசமகாரிஷியானவர் பிராண சங்கடத்தினின்றும் ரட்சிக்கப்பட்டதைச் சொல்லுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்துமகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் பகவானால் ஆக்கியா பிக்கப்பட்டவராய் தூறுவாசமகாரிஷியானவர் சக்கிரதேஜசினால் தபிக்கப் பட்டு மகாதுக்கத்தோடு அம்பரிஷமகாராஜனையடைந்து அவனுடைய பாதங் களைப் பிடித்துக்கொண்டார். அப்போது அம்பரிஷமகாராஜனானவன் அந்த தூறுவாசருடைய வியாபாரத்தைப்பார்த்து பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்ட தினால் லச்சையுடையவனாய் மிகவும் தயையுடனே ஸ்ரீஹரியினுடைய சக்கிரத்தை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினான். வாரீர் சுதரிசனரே! தேவரீர் அக்கினியும் சூரியனும் சோதிசுக்களுக்கெல்லாம் பதியான சந்திரனும், பிரிதிவு, அப்பு, தேயு, வாயுவு, ஆகாசங்களும், சந்தாதிவிஷயங்களும், சுரோத்திராதி இந்திரியங்களும், தர்மமும், தயிரியமும், சத்தியமும், அதர்மத்தையே சுபாவமாக வுடையவானான அசுராளுக்கு சங்கராகர்த்தாவாயும் மூன்றுலோகங்களையும்

ரட்சிக்கிறவராயுமிருக்கின்ற நீர் சுதாதரனானபகவானால் துஷ்டாளுடைய கண்டத்தின்பொருட்டு. நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நீர் ஆகையினால் எங்களுடைய குலத்துக்கு பாக்கியலாபத்தின்பொருட்டு தூறுவாசமகாரிஷிக்கு நன்மையைப் பண்ணக்கடவீர் அதுவே யெங்களுக்கு அனுக்கிரகமாகவிருக்கும். பகவானானவர் ஒருவரே எனக்கு சர்வபூதங்களினாலேயும் பரமாத்ம திருஷ்டியினால் ஆனரேயாகில் இந்தப் பிரம்மணனானவர் சந்தாபத்தினின்றும் விடப் படக்கடவரென்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகின்ற அம்பரிஷமகாராஜனுடைய பிரார்த்தனையினால் தூறுவாசமகாரிஷியை நாலுபக்கத்திலேயுந் தகியாநின்ற அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுவின்னடைய சுதரிசனமானது. சார்தியையடைந்தது. பிறகு, அந்த தூறுவாச மகாரிஷியும் சக்கிரத்தினுண்டான அக்கினியினின்றும் விடப் பட்டவராயும் சேஷமத்தையுடையவராயும் அம்பரிஷமகாராஜனை அமோகமான ஆசிர்வாதங்களைப் பண்ணி அவனை ஸ்தோத்திரம் பண்ணினார்.

வாராய் அம்பரிஷமகாராஜனே! இது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. அனந்தனான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு தாசர்களுடைய மகாத்மியம் நம்மால் இப்போது நன்றாகக் காணப்பட்டது. யாதொரு காரணத்தினால் அபராதிமான எனக்கும் சேஷமத்தைக் கோருகின்றையோ ஆகையினாலே சாதுக்களுக்குச் செய்யப்போகாதென்கிறது என்னவிருக்கின்றது மகாத்மாக்களுக்கு விட்டு விடக் கடாமலிருக்கிற வஸ்து என்னவிருக்கின்றது. மிகவும் தயாளுவான உன்னாலே என்னுடைய பிராணனை ரட்சிக்கப்பட்டேனென்று தூறுவாசமகாரிஷியானவர் சொல்ல அந்த அம்பரிஷமகாராஜாவும் அந்த மகாரிஷியினுடைய பாதங்களைப்பிடித்து கடிமைக்கொண்டு அவருக்குப் போசனம் பண்ணுவித்தான். அந்த தூறுவாசமகாரிஷியும் ராஜாவினால் கொண்டுவரப் பட்ட சர்வபோக்கிய வஸ்துக்களோடுகூடின அமிர்தமயமான அன்னத்தைப் புசித்துத் திருப்தராய் ராஜாவையும் நீர் போசனம் பண்ணுமென்று சொல்லி விட்டு அவன் கையில் அனுக்கியை வாங்கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாக நித்தியமான பிரம்மலோகத்தை யடைந்தார்.

வாராய் பரிஷித்துமகாராஜனே! அந்த தூறுவாச மகாரிஷியானவர் சக்கிரத்தினால் துரத்தப்பட்டவராய் லோகங்களையும் சஞ்சரித்துக்கொண்டு எவ்வளவுகாலம் அம்பரிஷ மகாராஜாவின்விடத்தில் வராமலிருந்தாரோ அது வரைக்கும் ஒருவருடும் பூர்த்தியாச்சது. ஒருவருடபரியந்தம் அந்த அம்பரிஷமகாராஜாவானவன் தூறுவாசருடைய தரிசனத்தை அபேட்சித்துத் தீர்த்தத்தையே ஆதாரமாகச்செய்துக் கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு தூறுவாசரிஷியானவர்வந்துபோனபின்பு அந்த அம்பரிஷமகாராஜாவும் பிரம்மணனுக்குப் போஜனம் பண்ணிவைத்து மிகவும் பரிசுத்தமான சேஷத்தை புசித்தான். இப்படிப்பட்ட அனேக குணங்களையுடையவனான அந்த அம்பரிஷமகாராஜனானவன் பரமாத்மாவாயும் பரப்பிரம்மமாயு மிருக்கிற வாசுதேவனிடத்தில் நன்றாகப் பக்தியைப்பண்ணி தனக்குச் சமானகுணங்களை யுடையவர்களான பிள்ளைகளிடங்களிலே ராச்சியத்தைவிட்டு தபோவனத்திலே பிரவேசித்துப்

பிரகிருதி குணங்களான சத்துவ ரசஸ் தமசிவனுண்டாகும் சமஸ்தகாரியங் களை யெல்லாம்விட்டு ஆத்துமாவான வாசுதேவனிடத்தில் மனதைநிறுத்தித் தபசு பண்ணினான்.

ஆ ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

அறுவீரடியாசிரிய விநீதம்.

ஒது சாதன் முதலான வுறுமார் தாதாமுடி வாசு
நீதி சுதாப் பிரசங்கத்தில் நிருபர் மார்தாதாவி னிட
மாறு பெண்சுட்குப் பதியா மாசவுரியின் றனுபாக்கி யானம்
திதிலாம லுரைத்த தனைத் தெரிய வுரைக் கற்பாலரோ.

சாதன் முதலாக மார்தாதா முடிவாயிருக்கிற ராஜாக்களும் சுதாப்பிர சங்கத்தினால் மார்தாதாவினுடைய பெண்களுக்குப் பதியான சவுரியினுடைய உபாக்கியானமுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுதருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! அம்பரிஷனுக்கு விருபனென்றும், கேதுமானென்றும், சம்புவென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். விருப னிடத்தினின்றும் பிரஷதசுவனுண்டானான். பிரஷதசுவனுக்கு ரதிதரனுண் டானான். அப்புத்திரனான ரதிதரனுடைய பாரியினிடத்தில் ஆங்கிரசுவென்கிற ரிசிசந்தானார்த்தமாகப் பிரம்மவாசுக்களை யுடையவர்களான பிள்ளைகளைப் பெற்றார். இவர்கள் ரதிதரனுடைய கேஷத்திரத்தில் உண்டானதால் அவ னுடைய கோத்திரர்களென்றும் அந்த கேஷத்திரத்தில் ஆங்கிரசவினது பிஜத் துக்குப்பிறக்குகையில் ஆங்கிரசப் பிரம்மணர்களென்றும், பிள்ளையும் ரதிதர கோத்திரத்தில் பிறந்தவர்களுக்குச் சிரேஷ்டர்களாயும் சொல்லப்படுவார்கள். மனுவானவன் ஒருநாள் தும்பும்போது அவனுடைய நாசிகையினின்றும் இட் சவாகுபிறந்தான். இந்த இட்சவாகுவுக்கு நூறுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே விசுட்சி,ரிமி, தண்டன்என்கிற மூன்றுபேருஞ் சிரேஷ்டர் கள். இந்த நூறுபிள்ளைகளுக்குள்ளே விந்தியாபற்றவதத்துக்கும் ஏமவந்தத் துக்கும் மத்தியிலிராபின்ற ஆரியாவர்தமென்கிற கேஷத்திரத்தில் முன்னே இருபத்தைந்து பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பின்பு இருபத்தைந்து பிள்ளை களுண்டானார்கள். மத்தியில் ஜேஷ்டர்களான மூன்றுபிள்ளைகளுண்டானா ர்கள். மற்ற பேரெல்லாம் தட்சணவுத்திராதி தேசங்களில் பிறந்தார்கள் அந்த இட்சவாகுமகாராஜனானவன் ஒருக்கால் அஷ்டக சிரார்த்தஞ் செய்யும்போது சிரேஷ்டனான விசுஷியைப் பார்த்து, வாராய் விசுட்சியே! சீக்கிரமாகப்போய் பரிசுத்தமான மாயிசத்தைக் கொண்டுவரவென்று பிள்ளையை ஆக்கியாபித்

தான். அவனும் அதை யங்கீகரித்துக் காட்டுக்குப்போய் சிரார்த்தயோக்கியங் களான மிருகங்களையடித்து அதினால் இளப்பையடைந்தவனாய் பசிபினால் பட்சிக்க வேணுமென்கிற இச்சையையுடையவனாய்ச் சிரார்த்தத்துக்குக் கொண்டுபோக வேணுமென்கிற கியாபகமில்லாமல் ஒருமுசலைப் பட்சித்து விட்டு மிருகத்தை தகப்பனுக்குக் கொண்டுவந்து காண்பித்தான். அப்போது இட்சவாகுராஜனானவன் குருவானவசிஷ்டரோடு சொல்ல அவர் அந்தமாயிச மானது உச்சிஷ்டமாச்சது. ஆகையால் கர்மத்துக்கு யோக்கிய மல்லவென்று சொன்னார். இட்சவாகுவுங் குருவான வசிஷ்டரால் சொல்லப்பட்ட புத்திரனு டைய அந்தக் கர்மத்தை யறிந்து கோபத்தினால் வைதீககர்மத்தைத்தள்ளி நடவாபின்ற அந்தப்பிள்ளையை தேசத்தினின்றும் துரத்திவிட்டு பின்பு இட்ச வாகுவுங் குருவான வசிஷ்டருடனே சம்வாதம்பண்ணி ராச்சியபோகத்தில் விரக்தனாய் யோகாப் பிராசத்தினாலேயே ஸ்ரீபகவானே அடைந்தான்.

தகப்பனான இட்சவாகுவும் லோகார்த்தரத்தை யடைந்தபின்பு திரும் பவும் விசுட்சியானவன்வந்து இந்தப் பூமியைப் பாலனஞ்செய்துகொண்டு சாதன் என்கிறபேரால் பிரசித்தனாய் ஸ்ரீ ஹரியை யக்கியங்களினால் பூசித்தான். அந்தச் சாதன் என்னப்பட்ட விசுட்சிக்குப் புரஞ்சயனானவன் இந்திரவாகு னென்றும், கருஸ்தனென்றும், தன்னுடைய கிரிகைகளினால் நாமங்களைப் பெற்றான். எப்படியென்றால் ஒருகாலத்தில் தேவர்களுக்குத் தானவர்களோடு கூட லோகங்களுக்கெல்லாம் நாசகரமான யுத்தமுண்டாச்சது.

அதிலே வீரனுபுரஞ்சயனைத் தயித்தியாளாலே அபஜயப்பட்ட தேவ தைகளானவர்கள் தேவதேவராயும் சர்வார்தரியாயியாயும் லோகநாயகராயு மிருக்கிற பகவானுடைய வசனத்தினால் சகாயமாக வரவேணுமென்று பிரார்த தித்தார்கள். அப்போது அந்தப் புரஞ்சயனும் எனக்கு யுத்தத்தில் இந்திர னானவன் வாகனமாயிருந்தானேயாகில் நான் உங்களுக்குச் சகாயமாகவரு கிறேனென்று சொல்ல அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு இந்திரனானவன் லச்சை யினால் ஒப்பாமலிருக்கும்போது தேவதேவனான விஷ்ணுவின்னுடைய வசனத்தி னால் அந்தக் காரியத்துக்கிசைந்து இந்திரனும் ரிஷபருபமாானான். அப்போது புரஞ்சயனானவன் யுத்தசன்னாதத்தோடுகூடினவனாய் இந்திரனுகிற ரிஷபத் தின்பேரி லேறிக்கொண்டு தேவதைகளால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணப்பட்ட வனாய் பரமபுருஷனான விஷ்ணுவின்னுடைய தேஜசினால் பூசிக்கப் பட்டவனாய் மேற்குத்திக்கிலே தயித்தியானுடைய பட்டணத்தைத் தேவதைகளோடு கூடப்போய் தகைந்து கொண்டான்.

அப்போது இந்திரனுடைய கருத்துயென்னப்பட்ட முசப்பிலே யிருந்த படியினாலே கருஸ்தனென்று பெயரையுடையவனானான். அப்போது அசுரா ளோடுகருஸ்தனான புரஞ்சயனுக்கு மகாபயங்கரமான யுத்தமுண்டாச்சது. அந்த யுத்தத்தில் யாதொருதயித்தியாள எதிர்த்துயுத்தம் பண்ணினார்களோ அவர்களைப் பல்லங்களென்கிற பாணங்களினால் எமலோகத்துக் கனுப்பிவைத் தான். அந்தகருஸ்த ராஜாவினுடைய பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்டவர்

களாய் தயித்தியாளெல்லாம் எதிரே நிற்கமாட்டாமல் தங்களுடைய ஸ்தானத் தைவிட்டு பாதாளத்துக்கு ஒடிப்போய்விட்டார்கள். கருஸ்தராஜனும் அசு ராளைச் சயித்து அவர்களுடைய தனமுதலானதுகளையெல்லாம் இந்திரனுக் குக்கொடுத்தான். ஆகையால் அந்த ராஜாவானவன் சத்துருக்களுடைய பட் டணத்தை ஜயிக்கையால் புரஞ்சயனென்றும், இந்திரனை வாகனமாக யுடை யவனாகையால் இந்திரவாகனனென்றும், இந்திரனுடைய முசுப்பிலேயிருந்து யுத்தம்பண்ணுகையால் தகுஸ்தனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட நாமங்களினால் பிரசித்தனான.

அந்தப் புரஞ்சயனுக்கு அனெனசயென்று ஒரு பிள்ளையும், அவனுக் குப் பிருதுவும், அவனுக்கு விசுவகேதனும், அவனுக்கு சந்திரனும், அவனுக்கு யுவஞ்சுவனும், அவனுக்கு சாஸ்வத நென்கிறவனும் உண் டானான். அந்த சாஸ்வத இராஜாவினால் சாஸ்வதியென்றொரு பட்டண மாவது நிர்மிக்கப்பட்டது. அந்த சாஸ்வதி யென்கிறவனுக்கு பிரகதசுவ னும் அவனுக்குக் குலையாசுவனும் உண்டானான். அந்தபலவானான குலைய் யாசுவ ராஜனானவன் இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளோடு கூடினவனாய் உதங்கரிஷிக்குப் பிரீதியார்த்தமாக யுத்தத்தில் துந்துவென்கிற அசுரனை அடித்தபடியால் துந்துமாரனென்றும் பிரசித்தனானான். அப்போது அந்த யுத்தத்தில் துந்துவென்கிற அசுரனுடைய முகாக்கினியினால் இருபத்தோரா யிரம் பிள்ளைகளில் திடாசுவன், கபிலாசுவன், பத்தி ராகவனென்கிற மூன்று பேர்தவிர மற்றவர்களெல்லாம் தகிக்கப்பட்டார்கள். திடாசுவனுடைய புத்தி ரன் அரியசுவன், அவனுடைய புத்திரன் நிகும்பன், அவனுடைய புத்திரன் பெரிஷினாசுவன், அவனுடைய புத்திரன் கிரிசாகவன், அவனுடைய புத்தி ரன் சேனசித்து, அவனுடைய புத்திரன் யுவஞ்சுவன், அந்த யுவஞ்சுவனான வன் புத்திரனில்லாமல் விசனத்தை யுடையவனாய் துறுபேரான தன்னுடைய ஸ்திரீகளோடும்கூட தபோவனத்தை யடைந்தான். அவ்விடத்திலே யிரா ன்ன்ற தயானுக்களான ரிஷிகளானவர்கள் சித்தசமாதானத்தோடு கூடினவர் களாய் யுவஞ்சுவனுக்குப் புத்திரார்த்தமாக இந்திரயாகத்தைப் பண்ணிவைத் தார்கள். அந்த ராஜாவானவன் அர்த்தராத்திரியில் மிகவும் தாசத்தையுடைய வனாய் எக்கியசாலையிற் பிரவேசித்து கும்பத்திலே அபிமந்திரித்திருக்கப்பட்ட ஜலத்தை யெடுத்துப் பானம்பண்ணினான்.

பிற்பாடு நித்திரைபண்ணி யெழுந்திராநின்ற பிராம்மணானவர்கள் சல குனியமாயிருக்கிற அந்த கலசத்தைப்பார்த்து இந்தப் புத்திரோற்பத்தி யேது வான தீர்த்தத்தை எவன் பானம் பண்ணினானென்றுகேட்டு தெய்வத்தினால் பிரேரிக்கப்பட்டவனாய் ராஜாவே அந்த ஜலத்தைப் பானம் பண்ணினானென் றறிந்து தெய்வபலமே பிரபலமல்லவாவென்று ஆச்சரியத்தை யுடையவர் களாய் அந்த ஈஸ்வரனுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள்.

பிற்பாடு சிலகாலஞ்சென்று பிரசவகாலம் வந்தவுடனே அந்த யுவஞ்சுவ னுடைய வலதுபக்கமான வயிற்றைப் பேதித்துக்கொண்டு சக்கிரவர்த்தியான

ஒரு பிள்ளை பிறந்தான். அந்தப் பிள்ளை ஸ்தன்னியத்துக்காக மிகவும் ரோத னம் பண்ணுகின்றானே, எதைப்பானம் பண்ணப்போகிறு நென்று பிராம்ம ணன் சொல்லுகையில் அப்போது இந்திரன் இந்தச் சிசுவானவன் என்ன பானம் பண்ணப்போகிறான். அழாதேயென்று சொல்லிக்கொண்டு தன்கட் டைவிரலை வாயிலேகொடுத்தான். அந்தச் சிசவினுடைய பிதாவான யுவஞ்சு வன் வேதப்பிராம்மணனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் மரித்துப்போகாதவனாய் அவ்விடத்தில் சிலகாலம் தபசுபண்ணி அதனுலே சித்தியை யடைந்தான். இந்த மாந்தாதாவுக்கு இந்திரனானவன் திரசதசயென்று நாமகரணத்தைப் பண்ணினான் யுவஞ்சுவனுடைய புத்திரனான மாந்தாதாவானவன் சக்கிரவர்த்தி யாகிய பகவானுடைய தேஜசினால் சப்ததீவுகளோடுகூடின பூமியைத்தானொரு வனாகப் பரிபாலனம்பண்ணி அந்த மாந்தாதாவானவன் எக்கியபலப் பிரதரா யும் சர்வார்த்தியாயு மிருக்கிற சுவாமியைக் கியானங்களினால் ஆராதித்துச் சபிந்துவினுடைய பெண்ணான விந்துவதி யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் புருகு சனையும், அம்பரிஷணையும், முசுகுந்த யோகியையும் அவர்களுக்கு உடற்பிறப் பான ஐம்பது பெண்களையும் பெற்றான்.

அந்த ஐம்பது பெண்களும், சவுபரிமகாரிஷியை அடைந்தார்கள். அந்த சவுபரி மகாரிஷியானவர் யமுன ஜலத்தில் முழுதி மிகவுந் தபசு பண்ணிக் கொண்டு மச்சியங்களானது தங்களுடைய ஸ்திரீகளுடனே சம்போகியாநின்ற சுகத்தைப் பார்த்துத் தாமும் அப்படியிருக்க வேனுமென்கிற ஆசையை யுடையவராய் இராஜாவான மாந்தாதாவி னிடத்திற்குவந்து உன்னுடைய பெண்களிலே ஒரு பெண்ணை எனக்குக் கொடுக்கவேனுமென்று கேட்டார். அந்த ராஜாவும் வாரீர் பிரம்ம நிஷ்டரே! பெண்கள் உம்மை சுயம்வரத்தில் அடைந்தார்களேயாகில் அவளை விவாகம் பண்ணிக்கொள்ளுமென்று சொல்ல அந்த சவுபரி மகாரிஷியானவர் நாம் வீருத்தனென்றும், நரைத்தவனென்றும், சரீரநடுக்கங்களை யுடையவனென்றும், ஸ்திரீகளுக்கு அபிப்பிராயமான ரூபத்தை யுடையவனென்றும் எண்ணிக்கொண்டு இராஜாவினால் நிராகரிக்கப் பட்டோம்.

ஆகையினால் தேவதா ஸ்திரீகளும் இச்சைபடும்படியான ரூபத்தைத்தரித் துக்கொண்டு ராஜாவினால் அந்தப் புறத்திலே பிரவேசித்து அந்த ஐம்பது பெண்களினாலேயும் தாம் ஒருவரே பர்த்தாவாக வரிக்கப்பட்டார். அப்போது அந்த சவுபரி மகாரிஷியைக் கண்டமாத்திரத்தில் அவரிடத்திலே பற்றினமன தையுடையவர்களான பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர் எனக் குனக்கென்று அவர் கியமித்ததில் கலகம் உண்டாச்சது. பிற்பாடு அந்தச் சவுபரி மகாரிஷி யானவர் இராஜாவினால் விவாகம்பண்ணிக் கொடுக்கப்பட்ட ஐம்பது ஸ்திரீ களையும் அடைந்து தம்முடைய தபோபலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்ட நானு விதங்களான விலையுயர்ந்த சாமக்கிரகைகளுடனே கூடினதாயுமிருக்கிற கிரகங் களில் மகாயோக்கியங்களான மஞ்சங்கள், ஆசனங்கள், வஸ்திரங்கள், பூஷ ணங்கள், போஜனங்கள் இவைகளோடு கூடினவராய் அந்த ஸ்திரீகளோடு றமித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பிற்பாடு சப்த திவுகளோடுகூடின பூமண்டலாதிபதியான மந்தாதா மகா ராஜாவானவன் சவுபரி மகாரிஷியினுடைய சம்பந்தைப்பார்த்து ஆச்சரியத் தையடைந்தான். ருத்திவேதிகளுக்கு ஆசாரியரான சவுபரி மகாரிஷியானவர் மச்சியசகவாசத்தினால் பிராரப்தமான தன்னுத்துமானினுடைய கெடுதியைப் பார்த்து சதாசாரிஷ்டனா யிருக்கிற என்னுடைய விஞ்சத்தைப் பாருங்கள். ஜலத்திலே முழுதி தபக பண்ணிக்கொண்டிராநின்ற எனக்கு ஒரு மச்சியத்தி னுடைய சகவாசத்தினால் வெகுதாலமாகத் தரிக்கப்பட்ட தபசானது வியர்த்த மாகப் போச்சது. சகவாசம் பண்ணவேணுமென்று இச்சையிருந்தால் பாக வதாளான சாதுக்களிடத்தில் சங்கத்தைப் பண்ணக்கடவனென்று எண்ணின வராய் வெகுதாலம் கிரகஸ்தாசிரமத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிராநின்ற அந்தச் சவுபரி மகாரிஷியானவர் விரக்தியடைந்தவராய் சகலத்தையும்விட்டு தபோவனத்தில் அடைந்தார். பதியே தெய்வமாக வுடையவர்களான அவ ருடைய பத்தினிகளும் அவரைப் பின்சென்றார்கள். அந்தத் தபோவனத்தி னால் மகாவுக்கிரமாயும் சரீரத்தைக் கிழசமாகப் பண்ணிப்போடாநின்ற தப சைப்பண்ணி ஆத்மசாட்சாத்காரத்தை யுடையவராய் தம்முடைய அக்களி களை ஆத்மாவினால் ஆரோபணம் பண்ணிக்கொண்டு தம்முடைய ஆத்மாவை யும் பரமாத்மாவோடு சேர்த்தார். அவருடைய பத்தினிகளும் பதியினுடைய மோட்சகதியைப் பார்த்து அவரிடத்திலேயே லயித்தார்கள்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

ஆந்த புருகு சசனரிச் சந்திரன்
மந்தாதா வம்சமுஞ் சொல்லுவா மரோ.

புருகுசசன் அரிச்சந்திரன் இவர்களுடைய உபாக்கியானமும் மந்தாதா வம்சமும் சொல்லப் படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுதருடைய வாக்கியம்.

வராய் பரிஷித்து மகாராஜனே ! மந்தாதாவினுடைய பிள்ளைகளுக் குள்ளே சிரேஷ்டனான அம்பரிஷனானவன் தனக்குப் பாட்டனான யுவஞ்சவ னாலே புத்திரனாகக் களிக்கப்பட்டான். அம்பரிஷனுடையபிள்ளை ஆரிதன், இந்த அம்பரிஷன், யுவஞ்சவன், ஆரிதன் இவள்மூன்றுபேரும் மந்தாதாவி னுடைய கோத்திரத்துக்குப் பிரவர்த்தகர்களா யிருப்பார்கள். புருகுசசனுக்கு சர்ப்பங்களானதுகள் தங்களுக்குத் தங்கையான நர்மதையைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொடுத்தார்கள். சர்ப்பராஜனால் ஏவப்பட்ட அந்த நர்மதையினாலே பாதாளத்தில் கொல்லக்கூடாதவர்களா யிருக்கிற கந்தர்வானைச் சங்காரம்

பண்ணினான். நர்மதை புருகுசசனைப் பாதாளத்தில் அழைத்துக்கொண்டு போய் கந்தர்வானைக் கொல்லுவித்ததை ஸ்மரிக்கின்றபேருக்கு சர்ப்பத்தினின் றும் பயயில்லாமல் இருக்கக்கடவதென்று சர்ப்பங்களினால் கொடுக்கப்பட்ட வரத்தைப்பெற்றான். அந்தப் புருகுசசனுடைய பிள்ளை திரசதச அவனுக்கு அனரண்ணியனும், அவனுக்கு அரியசுவனும், அவனுக்கு திரியகுணனும், அவ னுக்குத் திரிபந்தனும், அவனுக்குத் திரிசங்குவென்றும், பிரசித்தனான சத்திய விரதனும் பிறந்தார்கள். அந்தத் திரிசங்குவானவன் குருவான வசீஷ்டமகா ரிஷியினுடையசாபத்தினால்சண்டாளனாய் சரீரத்தோடு சுவர்க்கத்தையடைந்து தேவதைகளினால் தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்டவனாய் திரும்பவும் விசுவாமித்திர னுடைய தபோபலத்தினால் அங்கேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டவனாய் இப்போதும் *ஆகாசத்திலே காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

அந்தத் திரிசங்குவினுடைய பிள்ளை அரிச்சந்திரன், அந்த அரிச்சந் திரனியத்தியமாக ஒருவருக்கொருவர் சாபத்தினால் பாசப்பட்டியாயும், பக பட்சியாயுமாகாநின்ற வசிஷ்ட விசுவாமித்திராளுக்கு வெகுசம்வச்சரம் உண் டாச்சது. அப்படிப்பட்ட அரிச்சந்திரனானவன் பிள்ளையிலாமல் துக்கத்தை யுடையவனாய் நாரதருடைய வுபதேசத்தினாலே வருணனைச் சரணமாக வடைந்து பிரார்த்தித்து வாராய் பிரபுவே ! வருணனே ! எனக்கு வீரியனாய் ஒருபிள்ளை பிறக்கக்கடவன். பிறந்தானாகில் அவனையே புருஷபசுவாகக் கொண்டு உன்னை ஆராதனம் பண்ணுகிறேனென்று பிரார்த்திக்க வருணனும் நல்லதென்று அங்கேரித்து தன்னுடைய அனுக்கிரகத்தினால் ரோதனென்று அரிச்சந்திரனுக்கு ஒரு பிள்ளை யுண்டாகும்படி அனுக்கிரகஞ்செய்து வருண னானவன் இராஜாவைப்பார்த்து உனக்குப் பிள்ளைபிறந்தான் அந்தப் பிள்ளை யினால் என்னை யேசிக்கவேணுமென்று சொன்னான். அப்போது அரிச்சந்திர னானவன் அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு பசவுக்குபாலியம் ஒழிவதற்கு முன்னே சத்தியில்லை. ஒழிந்தபிற்பாடு பரிசுத்தமாகவிருக்கும். அப்போது எக் கியம் பண்ணுகிறேனென்று வருணனைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

வருணனும் ஒத்துக்கொண்டு பிள்ளையுஞ் சிறிதுநாள்பொறுத்து வந்து ராஜாவைப்பார்த்து பசவுக்கு பாலியமொழிந்ததோ இப்போது இவனால் என்னையேசிக்கக் கடவாயென்று சொல்லுகின்ற வருணனைப்பார்த்து ராஜா சொல்லுகிறார் பசவுக்குப் பல்லுமுனைத்தால் பவுத்திரமாயிருக்கும் பல்லு முனைத்தபிற்பாடு யேசிக்கிறேனென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு வருண னும் அந்தவேளைபோய் திரும்பவும் சிறிதுநாள் பொறுத்துவந்து பசவுக்குப் பல்லுமுனைத்துதே இப்போதானிலும் எக்கியம் பண்ணென்று சொன்னான். அதற்கு ராஜா பசவுக்கு இந்தப் பல்லுகள் எப்போது விழுந்து போகிறது களோ அப்போது பரிசுத்தமானது. அத்தருணத்தில் ஏசிக்கிறேனென்று சொன்னான். அதையும் வருணன் ஒத்துக்கொண்டு திரும்பவும் சிறிதுநாள் பொருத்து வந்து பசவுக்குப் பல்லு விழுந்து போச்சதுகளே இப்போது எக்கியம் பண்ணென்று சொல்ல அதற்கு ராஜா வானவன் பசவுக்கு எப்போ

திரும்பவும் பல்லு முளைக்கிறது களோ, அப்போது சுத்தியுண்டு. அக்காலையில் வசிக்கிறேனென்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு வருணனும் பின்னையுஞ்சிறுநான் பொறுத்து வந்து பல்லுகள் திரும்பவும் முளைத்ததுகளை, இப்போது எக்கியம் பண்ணென்று சொல்லுகின்ற வருணனைப் பார்த்து ராஜா வானவன் சொல்லுகிறான்.

வாரீர் வருணபகவானே! ராஜாவாயிருக்கிற பகவானது கவசதாரணத்துக்கு யோக்கியமாய் யுத்தத்துக்குச் சமர்த்தமாக விருக்கின்றதோ, அப்போது பரிசுத்தியுண்டு. அத்தறுவாயில் ஆக்கிறேனென்று சொல்லா நின்ற வார்த்தையைக்கேட்டு வருணனானவன் இந்தப் பிரகாரம் புத்திரனிடத்தில் பிரீதியினால் அந்தர்த்தக் காலங்களில் வஞ்சனை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அரிச்சந்திரனால் அந்தக் காலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். புத்திரனான ரோகிதனானவன் பிதாவான அரிச்சந்திரன் வருணனுக்குப் பண்ணியிருக்கிற பிரதிக்கிணையை அறிந்து தன் பிராணனிடத்தில் ஆசையை யுடையவனாய் தனுசைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு காட்டிலே போனான். பிறகு தன்பிதாவாகிய அரிச்சந்திரன் வருணனால் மகோதர வியாதியை யடைந்ததாகக் கேட்டுத் திரும்பவும் கிராமத்தில் வரவேனுமென்று இச்சியா நின்ற அந்த ரோகிதனைப் பார்த்து இந்திரனானவன் போகவேண்டா மென்று தடுத்த புண்ணிய தீர்த்தங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு பூசஞ்சாரம் பண்ணென்று ஆக்கியா பித்தான். அப்படியே அந்தரோகிதனும் காட்டிலே ஒருசம் வச்சரம் தீர்த்தயாத் திரை பண்ணிக்கொண்டு சஞ்சரித்தான். இந்தப் பிரகாரம் இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து வருஷம் வரைக்கும் வருஷந்தோறும் பட்டணத்துக்கு வர வேனுமென்று இச்சியா நின்ற அந்தரோகிதனை இந்திரனானவன் விருத்தப் பிராம்மண ரூபமாக வந்து போகவேண்டா மென்று தடுத்தான். பிறகு அந்த ரோகிதனானவன் ஆறுவது சம்வச்சரத்திலேயும் அப்படியே வனத்தில் தீர்த்த யாத்திரை பண்ணி சஞ்சரித்துப் பட்டணத்தைக் குறித்து வரும்போது அசிகரதனென்கிறவ னிடத்தினின்றஞ் சனசேபனென்கிற கனிஷ்டபுத்திரனைக் கிரையமாகக்கொண்டு அந்தச் சனசேபனுடைய புருஷபசுவைப் பிதாவுக்குக் கொண்டுவந்து கொடுத்துச் சேவித்தான்! அப்போது அந்த அரிச்சந்திரனானவனும் வருணனால் மகோதரவியாதியினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டவனாய் புருஷமேதத்தினால் வருணன் முதலான தேவர்களை யேசித்தான்.

அந்த யக்கியத்தில் விசுவாமித்திரரானவர் ஓதாவும் ஆத்மக்கியானியான ஜமதக்கினிரிஷியானவர் அத்துவரியவும், வசிக்ஷ்டமகாரிஷியானவர் பிரம்மாவும், அயாசியரிஷியானவர் உத்காதாவுமாக ஆனார்கள். அந்த எஜமானான அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரனானவன் சந்துஷ்டனாய்ச் சுவர்ணமயமான ரதத்தைக்கொடுத்தான். அந்தச் சனசேபனுடைய மகாத்தியமானது மேலே விசுவாமித்திர சுதோபாக்கியான பிரசங்கத்தினால் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லப் படுகின்றது. பாரியையோடுகூடிய அரிச்சந்திரனுடைய சத்தியபலத்தையும் தயிரியத்தையும் பார்த்து விசுவாமித்திரரானவர் மிகவுஞ் சந்தோஷித்து

அவனுக்குக் கியானத்தை யுபதேசித்தார். அந்தராஜாவானவன் சமஸ்தபந்தத்தினின்றும் விடப்பட்டவனாய் கியானனந்தமயமாயும் தேசகாலங்களிலே யளவிடக்கூடாததாயும் மனோவாக்குகளினால் சொல்லக்கூடாததாயு மிருக்கிற பரமாத்ம சரூபத்தினால் சீவபாவத்தை விட்டவனாயிருந்தான்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

கவி விருத்தம்.

நீத்திடுங் கபில.முனிநிற் தனையினால்
சீத்தவறு பதினாயிரஞ் சிறு வரும்
ஏத்திடுங் தந்தை யென்னுஞ் சகரற்கு
பூத்த வுற்பத்தி ஸ்தானம் புகலுவாம்.

கபிலமுனியினுடைய நிந்தனையினால் தகிக்கப்பட்ட அறுபதாயிரம் பிள்ளைகளுக்குத் தகப்பனான சகரனுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான ரோகிதனுடைய வம்சஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! ரோகிதனுக்கு அரிதனும், அரிதனுக்குச் சம்பனும் உண்டானார்கள். அந்தச் சம்பனல் சம்பரபுரி நிரமிக்கப்பட்டது. அப்படிப்பட்ட சம்பனிடத்தினின்றும் சுவேதனும், அவனுக்கு விருகனும், அவனுக்குப் பாகுகனும் பிறந்தார்கள். அந்தப் பாகுகனென்கிற ராஜா சத்துருக்களினால் ராச்சியம் அபகரிக்கப் படுகையில் பாரியையோடுகூட வனத்திற் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் மரணத்தையடைந்த பர்த்தாவுடனே அனுமரணம் பண்ணக்கோபின அவனுடைய பாரியையை அவருவரிஷியானவர் கெர்ப்பவதியென்றறிந்து அனுமரணஞ் செய்யவேண்டாமென்று நிறுத்தினார். பின்பு அவனுடைய சக்களத்திமார்கள் இவன் கர்ப்பினியா யிருக்கிறாள் என்று அறிந்து அந்த கர்ப்ப நாசத்தின்பொருட்டு அன்னத்தில் விஷத்தைக்கலந்து கொடுத்தார்கள். அந்த அவருவரிஷியினுடைய அனுக்கிரகத்தினால் விஷத்தோடுகூட கர்ப்பத்திலிருக்கிற பிள்ளைமறியாமல் பிறந்தான்.

ஆகையால் சகரசக்கிரவர்த்தியென்று பேர்பெற்றிருந்தான். அந்தச் சகரனுடைய பிள்ளைகளால் இந்தச் சமுத்திரமானது நிரமிக்கப்பட்டது. அந்தச் சகரனானவன் தால்சங்காளையும், எமனூனையும், ஹேஅயானையும், பெறபரானையும், சகானையும் குருவான அவருவருடைய வசனத்தினால் கொல்லாமல் சிலரை மொட்டர் தலைகளாகவும், சிலரை விரித்த தலையிரையுடையவர்களாகவும், சிலரை பாதிசிரசைச் சிரைத்தவர்களாகவும், இந்தப்பிரகாரம்காரமான

௧௫௦ ஸ்ரீமத்பாகவதபுராணவசனம்.

வேஷத்தோடு கூடினவர்களாகச்செய்து சமஸ்ததேவரூபியாயும் சர்வாந்தரி யாமியாயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை அவருவரிஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட யோக மார்க்கத்தினால் அசுவமேதங்களினால் ஆராதித்தான்.

அந்த அசுவமேதத்தில் சகரனால் விடப்பட்ட அசுவத்தை இந்திரனான வன் அபகரித்துக்கொண்டுபோனான். அப்போது அந்தச் சகரசக்கிரவர்த்தியி னுடைய கேசினி சமதி என்கிற இரண்டு பாரியைக்குள்ளே சமதி என்கிற வஞ்ஞைய பிள்ளைகள் அறுபதினாயிரம்பேர்களும் கொள்ளிகளாய் பிதாவி னுடைய ஆக்கினையினால் அந்த அசுவத்தை பூமியெங்குந் தேடிக்காணாமல் பூமியைச்சுற்றிவந்து கெல்லினார்கள். அப்போது ஈசானிய திக்கிலே பாதாளத் தில் கபிலமுனியினுடைய சந்திரனத்தின் அந்த குதிரையைக்கண்டு இவன் தான் குதிரையைத் திருடிவைத்துக்கொண்டு அநியாதவன்போல கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கிறான், மகாபாவி இவனைக் கொல்லவேணுமென்று சொல்லி ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரேயோடிவந்தார்கள். அப்போது கபில மகாமுனியானவர் கண்ணைத்திறந்துபார்க்க இந்திரனுடைய மாயையினால் மூடப்பட்டதையையுடையவர்களான அந்த அறுபதினாயிரம்பேரும் மகாமுனியி னது அபசாரத்தினால் அடிக்கப்பட்டவர்களாய் அந்த ஈக்ஷணத்தில் தானே தங்கள் தங்களுடைய சரீரத்தில் பிறந்த அக்கினியினால் தகிக்கப் பட்டவர் களாய் பஸ்பமாகப் போனார்கள்.

சகரனுக்குக் கேசினியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே யுண்டான அசமஞ் சனுக்கு புத்திரனான அங்கிசமானென்கிறவன் பாட்டனாகிய சகரனுக்கு அனு கூலனு யிருந்தான் அசமஞ்சனேவென்றால் பூர்வஜன்மத்தில் யோகியாயிருந் துக்கொண்டு விஷயசங்கத்தினால் யோகத்தினின்று நழுவினவனாய்ச் சகர னுக்குக் கேசினியிடத்தில் பூர்வக்கியானத்தோடு கூடினவனாய்ப் பிறந்து சக வாசத்தை யொழிக்கிற நிமித்தமாக லோகநிமித்தமான கர்மத்தைப் பண்ணிக் கொண்டுக் கியாதிகளுக்குப் பிரியமில்லாமலிருக்கிற காரியத்தைச்செய்துக் கொண்டும் விளையாடாநின்றபிள்ளைகளையெல்லாம் எடுத்து சரயுநதியில்போட் டிக்கொண்டும் ஜனங்களுக்குப் பயங்கரனாயுமிருந்தான். இப்படிப்பட்ட நடத் தையை யுடையவனாகையால் பிதாவும் அவனிடத்தில் புத்திரஸ்நேகத்தை விட்டுத் துரத்திவிட்டான். அப்போது அந்த அசமஞ்சனானவன் தனதுயோ கப்பிரபாவத்தினால் தன்னுலே சரயுநதியில் போடப்பட்ட பிள்ளைகளையெல் லாம் எழுப்பிவிட்டு பின்பு சுவயிச்சையாய் புறப்பட்டுப்போனான்.

அப்போது அயோத்தியில் வாசம் பண்ணாநின்ற ஜனங்களெல்லாம் இறந்துபோய்த் திரும்பவும் பிழைத்துவந்த பிள்ளைகளைக்கண்டு ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அந்தச் சகரமகாராஜாவும் அப்படிப்பட்ட பிள்ளையைத்துரத்தி விட்டதினால் பச்சாதாபத்தை யடைந்தான். பின்பு அங்கிசமானானவன் பாட்டனான சகரனால் அசுவமேதக் குதிரையைத் தேடிக்கொண்டுவர அனுப்பி வைக்கப்பட்டவனாய் சிறியதகப்பன்மார் வெட்டினமார்க்கத்தை யனுசரித்துப்

பாதாளத்தின்போய் அவ்விடத்தில் சாம்பல் குப்பலருகே யிருக்கிற அசுவத் தைக்கண்டு அங்கேயிருக்கிற கபிலரூபியான பகவானையும் பார்த்துத்தெளிந்த மனதை யுடையவனாய் அவருக்குப் பிரணாமஞ்செய்து அஞ்சலிபண்ணிக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கின்றான்.

வாரீர் பகவானே! உலகத்தில் சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்களோடுகூடின யாதொரு சரீரிகளுண்டு அவர்களெல்லாம் உம்முடைய மாயையினால் மோகத்தை யடையாநின்ற புத்தியையுடையவர்களாய் தங்களுக்கு அந்தராத் மாவாக இராநின்ற உம்மை பறியாதவர்களாய் குணங்களையும் தபசையும் பார்க்கிறபடியால் அவர்கள் மகா அக்கியானிகளாயிருக்கிறார்கள். கியானந்த சுருபராயும் மாயாகுண நிமித்தங்களான பேதமோகங்களில்லாதவர்களாயும் சனந்தனுதிரிஷிகளினால் அநியத்தக்கவராயுமிருக்கிற அப்படிப்பட்ட உம்மை மூடனான நான் எப்படி அறியப்போகிறேன். வாரீர் சார்தமூர்த்தியே! சத் வாதிகாரியங்களான சிருஷ்டியாதி வியாபாரங்களை லட்சணமாக உடையவ ராயும் சிருஷ்டிநிமித்தமான நாம ரூபங்களில்லாத வராயும் காரியகாரணங் களான தத்துவங்களைக் காட்டிலும் விலட்சணராயும் கியானோபதேச நிமித்த மாகக் கிரகிக்கப்பட்ட கபிலமூர்த்தியை யுடையவராயுமிருக்கிற புராண புருஷரான உம்மைச் சேவிக்கிறேனென்று அங்கிசமானால் கீர்த்திக்கப்பட்ட பிரபாவத்தை யுடையவரான கபிலபகவானானவர் அங்கிசமானைக் கிருபை யினால் அனுக்கிரகித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் குழந்தாய்! இது உன்னுடைய பாட்டனான எக்கியபகவான் அசுவம் இது உன்னுடைய தகப்பன்மார் அக்கினியினால் தகிக்கப் பட்டவர் களாயிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கங்காதீர்த்தத்தினால் முக்தர்களாய் விடுவார்க ளல்லாமல் வேறென்றினால் முக்தர்களாக மாட்டார்களென்று கபிலபகவான் சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு அந்த அங்கிசமானானவன் அந்த மகாரிஷி யைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து ஈக்ஷணமொன்று குதிரையைக் கொண்டு வந்து பாட்டனான சகரனண்டையில் விட்டான். சகரனும் அந்த அசுவத் தினால் எக்கியசேஷத்தை நிறைவேற்றி ராஜஜியத்தை அங்கிசமானிடத்தில் விட்டு நிராசையாய் பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் அவருவரிஷியினால் உபதேசிக்கப்பட்ட சமாதியோசத்தினால் உத்தமமான கதியை யடைந்தான்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

அறுசீரடியாசீரிய விருத்தம்.

அரிய கங்கையை நற்பாரி லதிர்த்திடக் கொண்டு வந்த
பருமணி பதித்த கிரீடப் பகீரதன் பாட்டனா
உரிய வங்கிசுமான் ராஜ னுடன்கட்டி வாங்கர் யந்தம்
தெரிந்திட வம்ச பாரம் பரைதனைத் தெரிவிப் பாமே.

கங்கையை பூமியிலே கொண்டுவந்த பகீரதனுக்குப் பாட்டனான அங்கிசு
மான் ராஜன் முதலாக கட்டுவாங்கராஜா பரியந்தம் வம்ச பரம்பரையானது
சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! அங்கிசுமானவன் கங்கையை கொண்
டுவரவேனுமென்கிற இச்சையினால் வெகுதாலம் உக்கிரமான தபசைப்பண்ணி
பலசித்தியை யடையாதவனாய் லோகாந்தரத்தை யடைந்தான். அவன் பிள்ளை
யான திலிபராஜனும் அவனைப்போலவே அனேககாலம் தபசுபண்ணி அசத்த
னாய் காலத்தை யடைந்தான். அவன் பிள்ளையான பகீரதனும் மகா தபசைப்
பண்ணினான். அப்போது அந்தப் பகீரதனுக்குக் கங்காதேவி பிரசன்னமாய்
உனக்குவேண்டும் வரத்தைக் கொடுக்கிறேன் கேளென்றுசொல்ல அந்த ராஜ
னவன் கங்கையை பிரணமப்பண்ணி தன்னுடைய இஷ்டத்தைச் சொன்
னான். அதற்குக் கங்காதேவி சொல்லுகிறான். வாராய் ராஜனே! பூமியிலே விழா
நின்ற என்னுடைய வேகத்தை எவன் தரிக்கிறவன் தரிக்கத்தக்கவ னெருந்
தன் வேனும். இல்லாவிட்டால் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு பாதாளத்தில்
போய்விடுவேன். இதுவுமன்றி நான் பூமியை அடைகிறதில்லை. பூமியிலேவிழுந்
தால் அங்குள்ள மனுஷியாளெல்லாம் தங்களுடையபாபத்தை என்னிடத்திலே
சுத்திபண்ணிக் கொள்ளுவார்கள். நான் அவர்களுடைய பாபத்தை எப்படி
சுத்திபண்ணிக் கொள்ளப்போகிறேன். இதற்கு நீ ஒரு உபாயஞ் சொல்
லென்று கங்கையானவள் கேட்க பகீரதன் சொல்லுகின்றான்.

பகீரதனுடைய வாக்கியம்.

வாராய் கங்காதேவியே! சாந்தாளாயும், லோகபாவனாயுமிருக்கிறயோ
கிகள், தர்மப்பிரவர்த்தகர்களான சத்புருஷன் இவர்களெல்லாம் உன்னிடத்தி
லே வந்து ஸ்நானத்தைப்பண்ணி தங்களுடைய சரீரசம்பத்தினால் உனது பா
பத்தைப் போக்குவார்கள். அவர்களிடங்களிலே சகல பாபத்தையும் பேதிக்கி
றவரான ஸ்ரீஹரியிருக்கிறாரல்லவா யாதொரு ருத்திரனிடத்தில் இந்த ஜகத்
தெல்லாம் வஸ்திரம் நூலுகளினால் குறுக்கும் கெடுக்குமாகக் கோர்க்கப்பட்

பகீரதன் ஆதாச கங்கையை வரவழைத்தது.

டிருக்கின்றதுபோல சரீரிகளுக்கெல்லாம் ஆத்துமாவான அந்த ருத்திரனுன் வன் உன்னுடைய வேகத்தைத் தரிக்கப்போகிறானென்று சொல்லாநின்ற அந்த ராஜாவினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு கங்காதேவியானவள் அந்த ராஜாவைப்பார்த்துத் திரும்பவும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றாள்.

கங்காதேவியினுடைய வாக்கியம்.

வாராய் ராஜனே! என்னுடைய ஜலவேகத்தைத் தரிக்குகைக்கு ஈஸ்வரனை வேண்டிக்கொள்ளென்று சொல்ல அதைக்கேட்டு பகிரதனும் தபசினுலே சிவனைச் சந்தோஷப்பித்தான். பிற்பாடு கொஞ்சகாலத்தில் சர்வலோகங்களுக்கும் ஹிதப் பிரவர்த்தகனான சிவனும் அந்த ராஜாவுக்குப் பிரசன்னராய் அவனுலே கங்கையைத் தரிக்க வேணுமென்று பிரார்த்திக்கப் பட்டவராய், அப்படியே ஆகட்டுமென்று அங்கேகிர்த்தவராய், ஸ்ரீஹரியினுடைய பாதசம் பத்தத்தினால் பரிசுத்தமான கங்கையைச் சாவதானமாகச் சிரசிலே தரித்தார். அப்போதந்த ராஜாவினான பகிரதனும் லோகபாவனியான அந்தக் கங்கையை எந்த தேசத்தில் தன்னுடைய பாட்டன்மார்கள் தேகமானது பஸ்பமாயிருக்கின்றதுகளோ அந்தப் பிரதேசத்தில் கொண்டுவந்தான். அந்தக் கங்காதேவியும் வாயுவேகமான ரதத்தின்பேரி லேறிக்கொண்டு முன்னே போகாநின்ற பகிரதனைப் பின்சென்று சகலதேசங்களையெல்லாம் பாவனம் பண்ணிக் கொண்டு பஸ்பமாக விராநின்ற சகரபுத்திரர்களைத் தன்ஜலங்கினிலே நனைத்தாள். அப்போதந்தக் கங்காஜல ஸ்பரிசமாத் திரத்தினால் பிரம்மதண்டத்தில் அடிக்கப்பட்டவர்களாயிருந்தாலும் சகரபுத்திராளானவர் தங்கேவலம் தேக பஸ்பங்கினிலேயே அந்த கங்காஜலத்தை ஸ்பரிசித்த மாத்திரத்தில் சுவர்க் கத்தை யடைந்துவிட்டார்கள்.

பிற்பாடு அந்தப் பகிரதனுக்கு சிறுவனும், அவனுக்கு நபாபரனும், அவனுக்கு சிந்துத்துதிபனும், அவனுக்கு அயுதாயுகம், அவனுக்கு ரிதுபர்னனும் பிறந்தார்கள். நளனுக்கு சிநேகிதனான ரிதுபர்னன் அந்த நளராஜனுக்கு அஸ் திரவித்தையினுடைய மர்மத்தைச்சொல்லி அவனிடத்தினின்றும் அஸ்வவித் தையைப்பெற்றான். அந்த ரிதுபர்னனுக்குச் சர்வகாமனும், அவனுக்குச் சுதா சனும், அவனுக்கு மதயிந்து பதியான சவுதாகனும் பிறந்தார்கள். யாதொரு சவுதாகனையே மித்திர சகாயனென்று சொல்லுவார்கள். அவன் ஒரு காரணத்தினால் கல்மாஷபாதனாகப் பண்ணப்பட்டான். அந்தக் கல்மாஷபாத னென்று சொல்லப்பட்ட சவுதாகன் புத்திரனில்லாதவனாயும் வசிஷ்டருக்கு அபசாரத்தைப்பண்ணி அவருடைய சாபத்தினால் ராட்சசனுமானானென்று சொல்லுகின்ற சுகப்பிரம்ம ரீஷியைப்பார்த்து பரிஷித்து மகாராஜனுனவன் சொல்லுகின்றான்.

பரிஷித்து மகாராஜனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மவிஷ்டரே! மகாத்துமாவான சவுதாகனுக்கு எது நிமித்தமாகக் குருவினுடைய சாபமுண்டாச்சது அதைச் சொல்லக்கடவிரென்று

கேட்கின்ற பரிஷித்து மகாராஜனைப்பார்த்து சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீசுகருனீடய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! அந்தச் சவுதாகனுனவன் ஒருக்கால் வேட்டையாடும்போது ஒருராட்சசனைச் சங்கரித்துவிட்டான். அந்த ராட்சசனுடைய பிராதாவானவன் அவன்நிமித்தமாக விசனத்தையடைந்து அவனைக் கொன்ற சவுதாகனுக்குப் பிரதி சிட்சை செய்யவேணுமென்று நினைத்தவனாய் சுயம்பாகி வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சவுதாகனுடைய கிருகத்திலே யிருந்தான். ஒருநாள் வேளையில் போஜனம் பண்ணவேணுமென்று இச்சையை யுடையவராய் வந்த வசிஷ்டருக்குப் பக்குவமான நரமாமிசத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். பகவானான வசிஷ்டரானவர் தமக்குப் பரிமாரப் பட்ட நரமாமிசத்தைப் பார்த்து அந்தக்ஷணத்திலே கோபித்துக்கொண்டு ராஜாவைநோக்கி நீ எனக்கு நரமாமிசத்தை வைத்தபடியினால் ராட்சசனாகக் கடவாயென்று சபித்தார். பிற்பாடு வசிஷ்டரானவர் அது ராட்சசனால் பண்ணப்பட்டதாகவறிந்து அந்த ராஜாவுக்குப் பன்னிரண்டு வருஷம் வரைக்கும் ராட்சசனாயிருக்கக் கடவாயென்று சொன்னார். இப்போதந்த ராஜாவும் தன் கையில் ஜலத்தை யேந்திக்கொண்டு குருவைச் சபிக்குகைக்கு உத்தியோகித்தவனாயும் தன்னுடைய பாரியையான மதயிந்தியினால் விலக்கப்பட்டவனாயும் அந்த தீட்சணமான ஜலத்தைத் திக்குகள், பூமி, ஆகாசமிதக னெங்கும் பிராணிமயமா யிருக்கிறதைப் பார்த்து ஜலத்தை விடுவதற்கிடமில்லாமல் தன் காலிலே விட்டுக்கொண்டான். உடனே மகா நீலவர்ணமான பாதத்தையுடையவனாயும், கல்மாஷபாதனென்று சொல்லப்பட்டவனாயும், குருசாபத்தினால் ராட்சசருபத்தை யடைந்தவனாயும், காட்டில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அவ்விடத்தில் கிரீடித்துக்கொண்டிராநின்ற பிராம்மணனையும், பிராம்மண ஸ்திரீயையும், கண்ட கல்மாஷபாதனுனவன் பசியினால் பிடிக்கப்பட்டவனாய் அவர்களுக்குள்ளே பிராம்மணனை மாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டான். அந்தப் பிராம்மணனுடைய ஸ்திரீயானவள் தயினியத்தை யடைந்தவளாய் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றாள்.

வாராய் வீரனே! நீ ராட்சசனல்ல சாட்சாத் இட்சவாகு வம்சத்தில் பிறந்த இராஜாக்களுக்குள்ளே மகாவுத்தமியான மதயிந்தியின் காதலனல்லவா? அப்படிப்பட்ட நீ அதர்மத்தைச்செய்ய யோக்கியனன்று புத்திரனைக் கோரிக்கொண்டிராநின்ற எனக்கு கிரீடையிலே திருப்தியடையாமலிருக்கிற என்புருஷனைத்தரவேணும் இந்தமனுஷியதேகமானது புருஷனுக்குசகல புருஷார்த்தத்தையுங் கொடுக்கின்றது. ஆகையால் இந்தத் தேகத்தினுடைய வதமானது சர்வார்த்தங்களுடைய வதமாகச் சொல்லப்படும். வித்துவானாயும் மகாதபசோடுங்கூடின மகாபுருஷனென்று பெயரையுடையவராய் யிருக்கிற இந்தப் பிராம்மணனுனவர் சர்வபூதங்களிலும் பரமாத்மபுத்தியினால் அந்தப்

பூதங்களில் சத்வாதிருணங்களினால் மறைக்கப் பட்டிருக்கிற சாட்சாத் பிரம்மத்தை ஆரதிக்கவேண்டுமென்று இச்சையை யுடையவராயிருக்கிறார். அப்படி தர்மக்கியராயும் பிரம்மசிரேஷ்டராயுமிருக்கிற இந்தப் பிரம்மணானவர் ராஜசிரேஷ்டனாயும் பிரபுவாயுமிருக்கிற உன்னால் பிதாவுக்குப் புத்திரன் போல எப்படிதான் வதத்துக்கு போக்கியராவார் அப்படி நீ இந்தப் பிரம்மணனைப் பட்சிக்கிறதானால் என்னை முன்னே பட்சித்துவிடென்று சொல்லி அனாதையைப்போல பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்கிற அவன் முன்னே தானே அந்த சவுதாகராஜனாகிய ராட்சசனுனவன் அந்தப் பிரம்மணனைப் பகிழ்த்துவிட்டான். அந்தப் பிரம்மணஸ்திரீயானவன் இராட்சசனால் பட்சிக்கப்பட்ட தன் புருஷனைப்பார்த்து கோபத்தை யடைந்தவளாய் பாபியான அந்த இராஜாவைநோக்கிச் சபித்தான். வாராய் தற்புத்தியை யுடையவனே! எந்தகாரணத்தினால் காமத்தினால் பிடிக்கப்பட்ட எனது பாபகூனியரான புருஷரானவர் உன்னால் பட்சிக்கப்பட்டாரோ, அந்தக் காரணத்தால் உனக்கு ஸ்திரீ சம்போகத்தாலே மரணமுண்டாகக்கடவதென்று அந்தஸ்திரீ யானவன் மித்திரசகனான சவுதாகனைச் சபித்து பர்த்தாவினுடைய சோகத்தை யுடையவளாய் அந்தப் புருஷனுடைய அஸ்திகளை சொலியாகின்ற அக்கினியிலே போட்டுத் தானும் அத்துடனேகூட அனுமரணம் பண்ணி பர்த்தாவினுடைய கதியை யடைந்தான்.

பின்பு அந்த ராஜனுனவன் பனிரண்டு வருஷத்துக்குமேல் சாபத்தினின்றும் விடுபட்டவளாய் கிரகத்தில்வந்து தன் ஸ்திரீயுடனே கிரீடைபண்ணுகிறதற்கு ஆரம்பித்துத்தனக்குப் பிரம்மணஸ்திரீயினால் நேரிட்டசாபம் நினைவிற்குவந்து தன்மனைவிக்குத் தெரிவித்து ஸ்திரீசம்போகத்தை விலக்கினான். பின்பு வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் அந்த இராஜாவினால் அனுக்கியைப் பண்ணப்பட்டவராய் அவனுடைய ஸ்திரீயான மதயிர்தியினிடத்தில் கொட்பத்தை யுண்டாக்கினான். அந்த மதயிர்தியும் ஏழு வருஷம் அந்தக்கொட்பத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பிரசவியாமலே யிருந்தாள். பின்பு அவளுடைய உதிரத்தை வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் கல்லினால் பிரகரித்த பின்பு அவள் அந்த பிள்ளையைப்பெற்றாள். அந்தப் பிள்ளையானவன் கல்லினால் பிரகரிக்கப்பட்டு பிறந்ததினால் அஸ்தமகனென்று சொல்லப்பட்டான். அவனிடத்தினின்றும் மூலகன் பிறந்தான். அந்த மூலகனுனவன் பரகராமனுனவர் க்ஷத்திரியவதஞ்செய்யும்போது ஸ்திரீகளினால் சூழப்பட்டு ரக்ஷிக்கப்பட்டபடியினால் நாரிகவசனென்று பேர்பெற்றான். அவனே ராஜவம்சத்துக்கு மூலமாகையால் மூலகனென்று பெயரையுடையவனுன். அவனிடத்தினின்றும் தசரதனும் அவ்னுக்கு அயில்பினியும் அவனுக்கு விசுவசகனென்கிற ராஜாவும் அவனுக்கு கட்டுவாங்க சக்கிரவர்த்தியும் பிறந்தார்கள்.

ஒருவராலேயும் ஜயிக்கக்கூடாதவனுன அந்தக் கட்டுவாங்க சக்கிரவர்த்தியானவன் தேவதைகளினால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவளாய் யுத்தத்தில் தயித்தியர்களை யெல்லாம் ஜயித்தான். அந்தராஜனுனவன் சந்துஷ்டர்களான தேவர்

களாலே உனக்குவேண்டிய வரத்தைக்கேளென்றுசொல்ல எனக்கு ஆயுசின்னம் எவ்வளவுகாலமிருக்கிறது சொல்லுங்களென்று கேட்டான். அப்போது அவர்கள் இன்னம் ஒரு முகர்த்தகாலமிருக்கிற தென்றுசொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு அவர்கள் கொடுக்கப்பட்ட கிமானத்திலேநிக்கொண்டு அதிவேகமாகத் தன்னுடைய பட்டணத்தை அனுசந்தானஞ்செய்து சஸ்வரனுடைய மரையினால் நிர்மிக்கப்பட்டதாயுங் கந்தர்வபுரத்துக்குச் சமானங்களாயுமிருக்கிற சத்துவ ரஜஸ் தமோமயமான தேகங்களிலேயுஞ் சப்தாதி விஷயங்களிலேயுஞ் சபாவமாகவே திடமாயிராகின்ற ஆசக்தியைவிட்டு விசுவகந்தாவான சவாயியினிடத்தில் ஆசக்தியினால் அவரையே சரணமாகவடைகிறேனென்று ஸ்ரீமந்நாராயணரிடத்தில் பற்றியிராகின்ற புத்தியினால் நிச்சயத்தையுடையவனாய் அந்தக் கட்டுவாங்கனுனவன் தேகாபிமான அக்கியானத்தை விட்டு கியானத்தை யடைந்தவனாய் பரமாத்மாவை யடைந்தான்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

அறுகீரடியாசிரிய விருத்தம்.

கதித்த கட்டுவாங்க ராஜன் கண்ய வம்சத்தி லுற்ற
அதித்தகு ஸ்ரீராமன் றன் தொன்மை வைபவமு மல்
இதமிலா விலங்கை வேந்தனென்னும் ராவணனை மாய்த்து லால்
பதி யயோத்தியி னில் வந்து சேர்ந்ததும் பகருவோமே.

கட்டுவாங்கனுடைய வம்சத்திற் பிறந்த ஸ்ரீராமருடைய வைபவமும் இலங்கேசனான இராவணனைச் சங்கரித்து அயோத்தியை வந்துசேர்ந்த சரித்திரமும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! கட்டுவாங்கனுக்கு தீர்த்தபார்க்கவும், அவனுக்கு ரகமகாராஜாவும், அவனுக்கு மகாகீர்த்திமானான அஜனும், அனுக்குதசரதனும், அவனுக்கு சாக்ஷாத் ஸ்ரீபகவானாயும், பிரம்மமாயுமிருக்கிற ஹரி தேவதைகளால் பிரார்த்திக்கப் பட்டவராய் தம்முடைய அம்சா அம்சத்தினால் ஸ்ரீராமலட்சுமண பரத சத்துருக்கா ளென்கிறபேரால் நாலுபுத்திரர்களாக அவதாரம் பண்ணினார்.

தத்துவ தரிசிகளாகிய வால்மீகிமுதலான ரிஷிகளினால் வெகு பிரகாரமாக வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கிற அந்தச் சீதாபதியான ஸ்ரீராமருடைய சரித்திரமானது உன்னால் அடிக்கடி கேழ்க்கப் பட்டிருக்கிறதல்லவா இப்பவும் அந்தச் சரித்திரத்தைச் சுன்னேடிப்பமாகச் சொல்லுகிறேன்கேள் கோசலதேசாதி

பதியின் மகளாகிய கவுசல்யியாதேவியின் புத்திரராகிய அந்த ஸ்ரீராமரானவர் பிதுர்வாக்கியத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்வதற்காக ராச்சியத்தைவிட்டு பத்மதளம்போல மிருதுவாயும் பிராட்டியினது திருக்கைகளினுடைய ஸ்பரிசத்தை யுங்கூட பெறுதலான இரண்டு திருவடிகளினால் இளையபெருமானோடுகூட ரிஷியீஸ்வரர்கள் செய்யாநின்ற பூசையினால் மார்க்கத்திலே கிரமமில்லாதவராய் வனங்களுடைய சஞ்சரித்துக்கொண்டு சூர்ப்பநகையை நாகிகாச்சேதஞ் செய்ய அவளாலே ஆசையுண்டாக்கி இராவணனால் கொண்டுபோகப்பட்ட சீதையினது விரகத்தையுடையவராய் அனுமான் சுக்ரீபன் முதலானபேர் களோடுகூட கடற்கரையிற்சென்று கோபத்தினால் உண்டாகாநின்ற புருவ நெரிப்பினால் பயப்படாநின்ற சமுத்திரத்திற் சேதுபந்தனஞ்செய்து இலங்கையையடைந்து துஷ்டர்களான இராவணன்முதலிய ராட்சர்களாகிய காட்டுக்குக் காட்டுத்தீப்போலொத்த பராக்கிரமத்தை யுடையவரான ஸ்ரீராமச்சந் திரரானவர் நம்மை ரட்சிக்கக்கடவர்.

யாதொரு ஸ்ரீராமனால் விசுவாமித்திரருடைய யாகத்தில் மாரீசன் முத லான ராட்சச சிரேஷ்டர்களெல்லாம் லட்சுமணரும் பார்த்துக்கொண்டிருக் கும்போதே யடிக்கப்பட்டார்களோ அந்த ஸ்ரீராமரானவர் மிதுலாபட்டணத் தில் லோகத்திலிராநின்ற ராஜாக்களுடைய மத்தியில் சீதாபிராட்டியின் சுயம் வரத்தில் மகாபலவான்களான மூன்றுபேரால் கொண்டுவரப்பட்ட உக்கிர மான சுஸ்வரனுடைய தனுசை லீலையாகவே எடுத்து நானோரிட்டிழுத்து யானைக்குட்டியானது கருப்பங்கோலை முறிப்பதுபோல ஒடித்துப்போட்டார் அந்த ஸ்ரீராமரானவர் தமக்கு யோக்கியங்களானருணம் சீலம் வயது குலம் இவைகளை யுடையவர்களாயும் பூர்வம் விஷ்ணுவான தமது வட்ச்சில் வெகு மானம் பெற்றவர்களாயும் இந்த அவதாரத்தில் சீதையென்று பெயரை யுடையவர்களாயு மிருக்கிற லட்சுமியை ஜயித்துவருகையில் மார்க்கத்தில் இந்த விர்த்தாந்தத்தைக்கேட்டு கோபத்துடனே ஓடிவராநின்ற பரசுராம ருடைய மிருந்த கர்வத்தைப் போக்கடித்து அந்த ஸ்ரீபகவானுவர் சத்திய மாகிற பாசத்தினால் கட்டப்பட்டும் ஸ்ரீவசியையு மிருக்கிற பிதாவினது ஆக் கிணையை கிரசாய்வகித்துப் பாரியையோடும் தம்பியுடனேயுங்கூட ராச்சியத் தையுஞ் சம்பத்துகளையுஞ் சிநேகிதர்களையும் விட்டு வனத்தையடைந்தார். அந்த வனத்தில் ஸ்ரீபகவானுவர் கோதண்டபாணியாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டு சீதையைக்கிரகிக்க வேணுமென்கிற இச்சையையுடையவளாயுங் காமாதிரியாயும் இராவணனது தங்கையாயு மிருக்கிற சூர்ப்பநகையை மூக்கை யுங் காதையுமறுத்துப் பங்கம்பண்ணி அவளுடைய முக்கியபந்துக்களான கரதுஷண திரிகிரசுக்களையும் அவர்களோடுகூடவந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷ சானையும் அதஞ்செய்து அந்த வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தார்.

பின்பு சீதையினுடைய ரூபலாவண்ணியாதி விர்த்தாந்தத்தைக்கேட்டு மன்மதவிகாரத்தோடுகூடின இராவணனால் ஏவப்பட்ட அற்புதமாயுஞ் சுவர்ண மயமாயுமிராநின்ற மான்ரூபத்தோடுகூடின மாரீசனால் ஆசிரமத்தினின்றும்

வெகுதூரம் இழுக்கப்பட்டவராய் அந்தமாரீசனை தீக்ஷணமானபாணத்தினால் தட்சப்பிராஜாபதியை நுத்திரன் சங்கரித்ததுபோல சங்கரித்தார். அப்போது ராட்சசாதமான இராவணனால் விதேகராஜனதுபெண்ணான சீதையானவள் அபகரிக்கப் பட்டாள். பாரியினது விரகத்தையுடையவராய் பிராதாவான லட்சுமணரோடுகூட வனத்தில் தீனனுனவன்போலவும் ஸ்திரீயினிடத்தில் ஆசத்தியையுடைய பேர்களைப்போலவுஞ் சஞ்சரித்துக்கொண்டு தமதுநிமித்த மாக இராவணனோடு யுத்தஞ்செய்து அவளுடைக்கப்பட்ட சடாயுவைச்சமஸ் காரஞ்செய்து கவந்தனைச் சங்காரப்படுத்தி வானரங்களோடு சிநேகஞ்செய்து வாலியைக்கொண்டு அந்த வானரங்களால் சீதையினது கதியையறிந்து சுக்ரீ வனுடைய வானரசேனைகளோடுகூட பிரம்மநுத்திராதிகளினால் அர்ச்சிக்கப் பட்ட பாதங்களையுடைய சுவாமியானவர் சமுத்திரத்தையடைந்தார்.

பின்பு அவ்விடத்தில் திரிராத்திரம் உபவாசத்தோடிருந்துஞ் சமுத்திர ராஜனுனவன் வராமலிருக்கையில் அவ்விடத்தில் ரோஷவிவாசத்தோடு கூடினதாயுஞ் சமுன் றுகொண்டுமிருக்கிற குரூரகடாட்சத்தினது சம்பந்தத்தி னால் இருந்தவிடத்திலிராமல் நாலண்டையிலேயும் உழலுகின்ற மச்சியமுதலே முதலான சலஜந்துக்களுடையவனையும் பயத்தினால் அடக்கப்பட்ட கோஷத் தையுடையவனையு மிருக்கிற சமுத்திர ராஜனுனவன் ரூபிகரித்து அஞ்சலிபந் தஞ்செய்துகொண்டு சுவாமியினது பாதாரவிர்தங்களையடைந்து பிரணமம் பண்ணி ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். வாரீர் தயாதிதியே ! மகாத்மியத்தோடு கூடினசுவாமியே ! மந்தபுத்திகளான நாங்கள் நிர்விகாரராயும் சுகத்காரண ராயும், ஆதிபுருஷராயு மிருக்கிற உம்மை இதுவரைக்கும் அநியாமற் போனோம். உம்முடைய ஆதினமான சத்துவகுண அம்சத்தினால் பிரஜாபதி களும், தமோகுண அம்சத்தினால் பூதபதி முதலான பிரஜைகளுமுண்டானாக ளப்படிப்பட்ட உம்மை இப்போது குணங்களுக்கு நியந்தாவென்றும் ஜகத் காரணபூதனென்றும் அறிந்தோம். ஆகையால் தேவரீர் எதேச்சையாக இந்த ஜலத்தின் மேலேபோய் விசுவவசனினுடைய தேகத்திற் பிறந்த புருஷன்போ லொத்தவனையும் திரைலோக்கியத்தையும் முறையிடப்பண்ணுகின்ற இரா வணனைசெயித்து விரபத்தினியான சீதையை அடையக்கடவீர். உமக்கு மார்க்கத்துக்கு தடங்கலில்லாம விருந்தாலும் எசகவினுடைய விஸ்தாரத்தின் பொருட்டு இந்த ஜலத்தில் சேதுபந்தனம் பண்ணக்கடவீர். உலகத்தில் ராஜாக்கள் இந்த சேதுவைப்பார்த்து திக்குவிஜயம் பண்ணுகின்ற உம்முடைய எசசைக்கானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப் போகிறார்களென்று சொன்னான்.

இந்தப் பிரகாரம் சொன்ன வருணராஜனை அனுக்கிரகித்தவராய் அந்த ஸ்ரீராமரானவர் விபீஷணருடைய புத்தியினால் வானரசிரேஷ்டானுடைய கைகளினால் வேரோடுபிடுங்கப்பட்ட ஹிருட்சசாகைகளோடுகூடின நானாவித பர்வதசிகரங்களினால் சமுத்திரத்தில் சேதுபந்தனம்பண்ணி முன்னால்சீதையை தேடும்போது அனுமானாலே தகிக்கப்பட்ட இலங்கையைச் சுக்கிரீயன் நீலன் அனுமான்முதலான வானரசேனைகளோடுகூட அடைந்தார். அப்போதந்த

இலங்கையானது வானரசேனையினால் தகையப்பட்ட கிரீடாஸ்தானங்கள் தானியக்களஞ்சிய முதலானதுகள் பொக்கிஷம் உப்பரிகைகள் இதுகளெல்லாம் பாணைக்கூட்டங்களினால் கலக்கப்பட்ட தாமரைஊடைகள்போல எங்கும் கலக்கப்பட்டதுகள் அப்போது இராவணன் வானரசேனையினால் எங்கும்வியா பிக்கப்பட்ட இலங்கையைப்பார்த்து நிரும்பன், கும்பகர்னன், தாமராஷன், துர்முகன், தேகார்தன், நாரந்தகன் முதலான புத்திரரையும் பிரகஸ்தன், அதிகாயன், அகம்பன் முதலான மந்திரிகளையும் கும்பகர்னனையும் கிரமமாக யுத்தத்துக்கனுப்பி வைத்தான்.

அந்த ராட்சசசேனையை சுக்கிரீவன், லட்சுமணர், அனுமான், கெந்தமான், நீலன், அங்கதன், ஜாம்பவன் முதலான பேர்களுடிகுடினவராய் ஸ்ரீராமரானவர் எதிர்த்து யுத்தம் பண்ணினார். அப்போது ஸ்ரீராமருடைய சேனாதிபதிகளான அங்கதன் முதலான பேர்களெல்லாம் இராவணனுடைய ரத கஜ துரக பதாதிகளோடுகூட தொந்தயுத்தம் பண்ணி இராவணனுடைய சேனாதிபதிகளையெல்லாம் அடித்தார்கள். பிற்பாடு ராட்சசனான இராவணனுடைய எதிரிகளாலே யுண்டான தன்னுடைய சேனா நாசத்தைப்பார்த்து கோபத்தையடைந்து ஸ்ரீராமருக்கு எதிராகவந்து திடீசனங்களான ஆயுதங்களினால் அவரை யடித்தான். அப்போது ஸ்ரீராமரும் இராவணனைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாராய் ராட்சசபுருஷனே! ஏதுகாரணத்தால் மறைவாயிருந்து என்னுடைய ஸ்திரீயானவளை அபகரித்தாய் லச்சையில்லாத வனாயும், நிந்தையனாயும் மிருக்கிற உனக்கு அந்தச் சீதாபகரண கர்மத்தினுடைய பலத்தை துஷ்ட கர்மத்தைச் செய்தவனை எமனானவன் தண்டிப்பது போல இப்போது நான் தண்டிக்கிறேனென்று இராவணனைத் திரஸ்கரித்து ஸ்ரீராமரானவர் தனுசிலே ஒரு அற்புதமான பாணத்தைச் சந்தானம் பண்ணி விட்டார். அந்தப் பாணத்தினால் பேதிக்கப்பட்ட இருதயத்தை யுடையவனாய் இராவணனுடைய பத்துமுகங்களிலேயும் இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு விமானத்தினின்றும் விழுந்தான். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தேவர்கள் முதலானவர்கள் ஆகாவென்று ஆச்சரியத்தை யடைந்தார்.

பிற்பாடு இலங்கையினின்றும் மண்டோதரியோடுகூட ராட்சசஸ்திரீகளெல்லாம் வெளிப்பட்டு ரோதனம் பண்ணிக்கொண்டு யுத்தஸூரியில் லட்சுமணருடைய பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்ட தங்கள் தங்களுடைய பந்துக்களைக் கட்டிக்கொண்டும், மார்பிலே அடித்துக்கொண்டும், மதுரமான சுரத்தோடும் ரோதனம் பண்ணுகிறார்கள். வாராய் இராவணனே! நாங்கள் தெய்வத்தினால் அடிக்கப்பட்டோம், உன்னாலே விடப்படும் சத்துருக்களால் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிற இலங்கையானது யாரைச் சரணமடையப்போகிறது. நீமன் மதவிகாரத்தை யுடையவனாய் அந்தச் சீதையினுடைய பிரபாவத்தினால் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை அடைந்தாய். இப்படிப்பட்ட சீதையின் தேஜஸினுடைய பிரபாவத்தை முன்னே அநிபாமற்போனையே, இப்போது இலங்கையும் நாங்களும்விதவையும், அனாதாளாகவும் பண்ணப்பட்டோமென்று ராட்ச

ஸ்ரீராம இராவண யுத்தம்

சஸ்திரீகள் வெகுவாகப் பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்க விபிஷணரும் கோச லேந்திரரான ஸ்ரீராமரால் அணுகை பண்ணப்பட்டவராய் இராவணனுக்குப் பிதுர்வேத விதியினால் சமஸ்கார முதலான கிர்த்தியங்களைச் செய்தான்.

பிற்பாடு ஸ்ரீராமரானவர் அசோகவன மத்தியில் சிங்கார விருட்சத்தின் கீழே யிராபின்ற சீதைபைக்கண்டு இருபைசெய்து பாரியோடுங்கூட இளைய பெருமான், சுக்கிரீவன், அனுமான் முதலானபேர்களோடு புஷ்பகனிமானத் தின்பேரிலேறிக்கொண்டு பகவானான ஸ்ரீராமரானவர் விபிஷணனுக்கு இலங் கையையும், தீர்க்காயுளுங்கொடுத்துத் தான் செய்த பிரதிக்கீனையை நிறை வேற்றினவராய் அயோத்திக்குப் போகும்போது மார்க்கத்தில் லோகபாலாள் வருஷிக்கப்பட்ட புஷ்பங்களினால் சூழப்பட்டவராய் அயோத்தியையடைந்து பரதரைப்பார்த்து மிகவுஞ் சந்தாபத்தையடைந்தார். பரதரும் பட்டணத்தி லிருக்கிற ஜனங்கள், மந்திரிகள் இவர்களுடனே சுவாமியினுடைய பாதுகை களை கிரசுன்பேரில் வைத்துக்கொண்டு எதிர்கொண்டெவந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதுகைகளை எதிரே சமர்ப்பித்து பாதாசலிந்தங்களில் பிரணாமம்பண்ணி பிரீ தியினால் உருகாபின்ற மனதையுடையவராய் ஆனந்தபாஷ்பம்பெருக கைகப் பிக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரீராமரும் பரதரைக் கைகளினாலாலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு தம்முடைய நேத்திரசலங்களினால் பரதரை நனைத்து சகலமான பிர சைகளினாலேயும் சேவிக்கப்பட்டவராய் சீதை இளையபெருமான் இவர்களோ டுகூட பூச்சியாளான வசிஷ்டர் முதலான பிராம்மணுளை பிரணாமம்பண்ணினார் அப்போது உத்தரகோசல தேசத்திலிராபின்ற ஜனங்கள் வெகுநாளேக்குப் பின் வராரின்ற சுவாமியைப்பார்த்து சந்தோஷத்தினால் உத்தரியங்களை விசி திக்கொண்டு புஷ்பவருஷங்களை வருஷித்து கிர்த்தனம் பண்ணினார்கள்.

அப்போது பரதர் இரண்டு பாதுகைகளையும், விபிஷண சுக்கிரீவாள் சாமரங்களையும், அனுமான் சுவேத சத்திரத்தையும், சத்துருக்கனர் தனுசை யும் அம்புறுப்பொதிகளையும், சீதை தீர்த்தகமண்டலத்தையும், அங்கதன் சுவர்னமான வுறையோடுகூடிய கத்தியையும், கேடயத்தையும் எடுத்துக் கொண்டெவர ஸ்ரீராமரும் பிராதாக்களுடனேகூட மகோற்சவத்தோடுகூடிய அயோத்தியாபட்டணத்திற் பிரவேசித்து ராஜகிரகத்திலிராபின்ற தம்முடைய தாயாரையும் மற்றுமுள்ள மாதாக்களையும் பெரியவாளையும் பூசித்து அவர்க ளாலும் பூசிக்கப்பட்டார். சீதையும் ஸ்ட்கமணரும் ஸ்ரீராமரைப்போலவே தாய்மார் முதலான பூச்சியானையெல்லாம் பிரணாமம் பண்ணினார்கள். தாய்மா ரும் பிராணன்களையடைந்த சரீரங்கள்போலத் தங்களுடைய பிள்ளைகளை யெடுத்துக்கட்டி மடியிலேவைத்துக்கொண்டு சந்தோஷத்தையடைந்தார்கள். குருவான வசிஷ்டரும் குலவிருத்தாளுடனேகூட ஸ்வாமிக்குச் சடைகளைவிடு வித்து நாலுசமுத்திரத்துத் தீர்த்தங்களாலேயும், மகாநதி தீர்த்தங்களாலே யும் ஏதாசாஸ்திரமாக அபிஷேகம் பண்ணினார்கள்.

இந்தப் பிரகாரம் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமரானவர் பிராதாக்களோ டும் பாரியையோடுங்கூட விளங்கப்பட்டவராய் ராஜசிம்மாசனத்தைக் கிரகித்

துப் பிரஜைகளும் ஸ்ரீராமரைப் பிதாவைப்போல பார்த்தார்கள். அப்போது நடவாரின்ற திரேதாயுகத்தில் அந்த காலமானது இருத யுகத்துக்குச் சமான மாக விருந்தது அப்போது ஸ்ரீராமரானவர் கிரகஸ்த யோக்கியங்களான தம் முடைய தர்மங்களினால்பிரஜைகளை ரட்சித்தார். சீதையும் பிரேமத்தினாலேயும் சிசுருஷையினாலேயும், சீலகுணத்தினாலேயும், லச்சை, பயம், பக்தி இதுகளி னாலேயும் சாத்துவியாய் இங்கிதகுண முடையவளாய் பர்த்தாவான ஸ்ரீராம ருடைய மனதை வசீகரித்தார்.

ப தி னே ரு வ து அ த் தி யா ய ம்.

சந்தக்கல் விருத்தம்.

அநிய ராமமூர்த்தி யானே ரனுச மார்கள் தம்முடையன்
பரும் யோத்தி தன்னில்வாசம் பண்ணிக் கொண்டு யக்கியம்
உரியவரான கிரமகர்மங் களுற்ற லோக சிட்சார்த்தந்
தெரியவே விசிதமாகச் செய்தா ரென்று செப்பு வாம்.

ஸ்ரீராம மூர்த்தியானவர் தம்பிரமாரோடுகூட அயோத்தியிலே வாசம்பண் ணிக்கொண்டு யக்கிய முதலான வரானகிரம தருமங்களை லோகசிஷார்த்த மாகச் செய்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுபித்து மகாராஜனே! பகவானான ஸ்ரீராமரானவர் வசிஷ்ட மகாரிஷியை ஆசாரியாகக்கொண்டு உத்தமமான விதிகளினால் வாமதேவர்முத லான ரித்விக்குகளால் பண்ணப்பட்ட யக்கியங்களினாலே சர்வதேவருபியாயும் தேவராயுமிருக்கிற தம்மைக்குறித்துத் தாமேயேசித்தார். அந்த எக்கியத்திலே ஹோதாவுக்குக் கிழக்குத் திக்கையும், பிரம்மாவுக்குத் தசஷணதிக்கையும், அத்துவரிவுக்கு மேற்குத்திக்கையும், உத்காதாவுக்கு வடக்குத் திக்கையுங் கொடுத்து அந்தத் திக்குகளுக்கு நடுவேயிராபின்ற சமஸ்த பூமியையும் ஆசாரியருக்குக் கொடுத்தார் நிஷ்காமனான பிராம்மணனே சமஸ்தத்துக்கும் யோக்கியனாக விருக்கிறானென்று சமஸ்தத்தையுங்கொடுத்து வஸ்திர அஸத் காரத்தைமாத்நிரம் வுடையவராயிருந்தார். சீதாதேவியும் அப்படியே சமஸ் தத்தையுங் கொடுத்தவளாய் திருமங்கிலியத்தையாத்நிரம் உடையவளாயிருந் தாள். அந்தரித்துவிக்கு களோவென்றால் பிராம்மணனையே தெய்வமாகவு டையவரான அந்த ஸ்வாமியினுடைய வாற்சல்லியத்தைப்பார்த்து சந்தூஷ டாளாய் அவருக்கே அவைகளையெல்லாம் திரும்பவுங் கொடுத்துவிட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்கள்.

வாரீர் பகவானே! லோகேஸ்வரனே! ஏதுகாரணத்தால் எங்களுடைய இருதயத்திலே பிரவேசித்து உம்முடைய தேஜசினால் எங்களுடைய அந்த

சாரத்தையெல்லாம் போக்கடிக்கிறோ ஆகையினால் தேவரீரே எங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவராயிருக்கையில் வேறே கொடுக்கவேண்டிய தென்னவருக் கின்றது, பிரம்மண தேவராயும் சர்வக்கியராயு மிருக்கிற உமக்குப் பிரமம மென்றுசுவாமியைப்பார்த்துச்சொன்னார்கள். பிற்பாடு ஓர்நாள் ஸ்ரீராமரானவர் லோகத்தினுடைய நடத்தையை அறியவேனுமென்ற இச்சையையுடைய வராய் ராத்திரியில் ஒருத்தருக்குத் தெரியாமல் வீதியிலே சஞ்சரிக்குப்போது தம்முடையபாரியைஉத்தேசித்துச்சொல்லாரின்ற ஒருவனுடையவசனத்தைக் கேட்டார் என்னவென்றால் வாராய் துஷ்டையே, அன்னியானுடைய கிரகத் துக்குப்போய்வந்துத் துஷ்டையாயு மிருக்கிற வுன்னைநான் சேர்த்துக்கொள்ளு கிறதில்லை ஸ்திரீலோலனை ஸ்ரீராமனல்லவா அயலார்கிரகத்திலே வாசம்பண்ணி னின்ற சேதையை வைத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லாரின்ற அந்த வார்த்தை யைக்கேட்டு ஸ்ரீராமரால் சேதையானவன் காட்டில் விடப்பட்டவனாய் வால்மீக மகாரிஷியுடைய ஆசிரமத்தையடைந்து கெர்ப்பிணியான அந்தச் சேதையான வன் பிரசவகாலத்திலே இரட்டைப் பிள்ளைகளைப்பெற்றான்.

அப்போது வால்மீகமகாரிஷியானவர் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு சாதகர்ம முதலான கர்மங்களைப்பண்ணி குசலனென்றும், லவனென்றும், நாமகரணத் தைச் செய்வித்தார். அவர்களும் பிரசித்தர்களாயிருந்தார்கள், லட்சுமண ருக்கு அங்கதனென்றும், சித்திரகேதுவென்றும், இரண்டுபிள்ளைகளும், பர தருக்கு தட்சனென்றும், புஷ்கரனென்றும் இரண்டுபிள்ளைகளும், சத்துருக் கனுக்கு சுபாகுவென்றும், சுருதசேனனென்றும், இரண்டுபிள்ளைகளும் பிறந்தார்கள், பரதரானவர் திக்குவீஜயத்தில் அனேககோடி கந்தர்வானைச் சங்கரித்து அவர்களுடைய தனத்தையெல்லாம் கொண்டுவந்து ராஜாவான ஸ்ரீராமருக்குக்காண்பித்தார். சத்துருக்களும் மதுவிலையுடைய புத்திரனை லவனென்கிற ராட்சசனைச் சங்கரித்து மதுவனத்தில் மதுரையென்று ஒரு பட்டணத்தை நிரமித்தார், பர்த்தாவிலால் காட்டிலேவிடப்படாரின்ற அந்தச் சிதாநேஷியும் வால்மீகமுனியிடத்தில் இரண்டுபிள்ளைகளையும் ஒப்பிவைத்து ஸ்ரீராமருடைய சரணங்களையேதியானஞ் செய்துக்கொண்டு பிலத்தில் பிர வேசித்தான் அந்த விர்த்தார்த்தத்தைக்கேட்டு பகவானு ஸ்ரீராமரானவர் தமது புத்தியினால் சோகத்தையடக்கி யிருந்தாலும் அந்தச் சேதையினுடைய குணங்களை நினைத்துக் கொண்டு சோகத்தை சகிக்கமாட்டாமற் போனார்.

சீதா வியோசத்துக்குப்பின்பு ஜகத் பிரபுவான ஸ்ரீராமரானவர் பிரம்ம சரிய விரதத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பதினமூவாயிரவருடம் ஒருநாளும் விச்சின்னமில்லாம லிருக்கிற அக்கினிஹோத்திரத்தை ஒழுங்குசெய்தார். தேவ தைகளுடைய பிரார்த்தனையினால் பரிக்கிரமக்கப்பட்ட திவ்வியமங்கள விக்ர கத்தையுடைய இராமமூர்த்தியான பகவான் ஆயுதங்களால் ராக்ஷசர்களைச் சங்கரித்தாரென்றுஞ் சமுத்திரத்தில் சேதுபந்தனஞ் செய்தாரென்றும் வித்துவான்களால் மகா ஆச்சரியமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது எசுசு அல்ல, ஆனால் சமமும் அதிகமுயில்லாத பிரபாவத்தையுடைய அந்த இராமமூர்த்தி

யான பகவானுக்குச் சத்துரு சங்காரத்தில் வானர்களுடைய சகாயம் எவ் வளவு சிரேயஸ்கரமாயிருந்தது. சிவனோந்திரியங்களினால் இராமருடைய சரித்திரத்தை தியானஞ் செய்யாரின்ற புருஷனைவன் சார்த்தகுணரிஷ்டனாய் கர்மபாசங்களினால் விடப்பட்டவனென்று சொன்னார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

யட்டு வீரத்தம்.

பார்புகழையோத்தியாரும் பதியிராமன்புத்திரன்
சோர்விலாக்குசனுடைய தொன்மைவம்சஞ்சொல்லுவாம்.

இராமபுத்திரரான குசனுடைய வம்சமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே ! குசனுக்கு அதிதியென்று ஒருபிள்ளை யும் அவனுக்கு நிஷதனென்கிறவனும், அவனுக்கு நபனென்கிறவனும், அவ னுக்குப் புண்டரீகனும், அவனுக்கு ஷேமதர்மாவும், அவனுக்கு தேவானி தனும், அவனுக்கு அகினனும், அவனுக்கு பாரியாத்திரனும் அவனுக்கு பெல்ஸ் தனனும், அவனுக்கு சூரியஅம்சனை வச்சிரநாபனும், அவனுக்குச் சங்கன னும், அவனுக்கு விதூர்த்தியும், அவனுக்கு இரணியநாபனும் பிறந்தான் அந்த இரணியநாபனே செயமுனி மகாரிஷிக்கு சிஷியனாய் யோகாசாரியனை அந்த இரணிய நாபனிடத்தினின்றும் கோசலபுத்திரரான யாக்கிய வர்க்க முனியானவர் மகாசித்திகளை யுடையதாயும் இருதயத்தினுடைய சமுசய கிரந்தியைப் போக்கடியாரின்று மிருக்கிற அத்தியாத்தம யோகத்தை அடைந் தாரோ அப்பிடிப்பட்ட இரணியநாபனுக்கு பஷியனென்று ஒருபிள்ளையும், அவனுக்கு திருவசந்தியென்கிறவனும், அவனுக்கு கந்தனனும், அவனுக்கு அக்கினிவாகனனும், அவனுக்கு சுக்கிரனும், அவனுக்கு மருத்தென்கிறவனும் பிறந்தார்கள். அந்த மருத்தென்கிற ராஜனைவன் கபாலமென்னப்பட்ட கிரா மத்திலே யிருந்துக்கொண்டும் யோகசித்தியை யுடையவனாய் இப்போது மிருக்கின்றான். அந்த மருத்தானவன் கலியினுடைய முடிவில் நஷ்டமாய்ப் போன சூரியவம்சத்தைத் திரும்பவும் உண்டாக்கப்போகிறான். அந்த மருத் துக்குப் பிரசகருகனும், அவனுக்குச்சந்தியும், அவனுக்கு விசுவசாகியனும், அவனுக்குபிரகதபலன் பிறந்தான். அந்தப் பிரகத பலனைவன் பாரதயுத் தத்தில் உன்னுடைய பிதாவான அபிமன்னுவினார் சங்கரிக்கப்பட்டான். இட் சுவாகுவினுடைய வம்சத்தில் பிறவாரின்ற இவர்களைல்லாம் அதிகிரமித்துப் போனார்கள். இனிமேல் பிறக்கப்போகிறவர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

அந்தப் பிரகதபலனுக்கு பிரகதிதிருதனும் அவனுக்கு வருட்குதனும், அவனுக்கு வச்சப்பிரிதனும் அவனுக்குப் பிரிதிவிபோமனும், அவனுக்குப் பானுவும், அவனுக்குத் தேவசேனாதிபதியான பாணுவும், அவனுக்குவிரண சகதேவனும் அவனுக்குப் பிரகதஸ்வனும், அவனுக்குப் பாணுமனும், அவனுக்குப் பிரிதிகாசவனும், அவனுக்குச் சுப்பிரதிகனும், அவனுக்கு மனுசேவனும், அவனுக்குச் சுனக்ஷத்திரனும், அவனுக்கு ஹக்ஷகனும், அவனுக்கு அந்தரிக்ஷனும், அவனுக்குத் தபஸ்பதும், அவனுக்கு அமித்திரசித்தும், அவனுக்குப் பிரகத்துவசனும், அவனுக்குப் பெரிசனும், அவனுக்குத் தனஞ்செயனும், அவனுக்கு நெணஞ்செயனும், அவனுக்குச் சிரஞ்செயனும், அவனுக்குச் சாக்சியனும், அவனுக்குச் சுத்தோதனும், அவனுக்கு வாங்கலனும், அவனுக்குப் பிரசேனசித்தும், அவனுக்குச் சூத்திரகனும், அவனுக்குக் குணகனும், அவனுக்குச் சராதனும், அவனுக்குச் சுமித்திரனும், பிறக்கப்போகிறார்கள். இந்தராஜாக்கள் பிரகதபலனுடைய சந்ததியில் பிறக்கப்போகிறவர்கள் இட்சவாகுவினது இந்த வம்சமானது அந்தச் சுமித்திரனுடைய அந்த மாயுடையதாக நிற்கப்போகின்றது.

பதின்மூன்றுவது அத்தியாயம்.

மட்டு விருத்தம்.

சமையிலாயிட் சவாகுபுத்திரன்
நிமியின்வம்சம் நிகழ்த்துவதாமரோ.

பிரம்மக்வியானிகளாகிய ஜனகர் முதலிய பேர்களாலுண்டான இட்சவாகு புத்திரன் நிமியினுடைய வம்சமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! இட்சவாகு புத்திரனான நிமியானவன் ஒரு சத்திரயாகத்தை ஆரம்பித்தவனாய் வசிஷ்டமகாரிஷியை எக்சியஞ்செய்து வைக்கும்படியாக வரித்தான். அந்த வசிஷ்டமகாரிஷியானவர் நான் முன்னால் இந்திரனால் வரிக்கப்பட்டேன், அந்த இந்திரனுடைய யாகத்தை நிறைவேற்றி விட்டு வருகிறேன் அது பரியந்தம் பார்த்துக்கொண்டிருவென்று சொல்லா நின்ற அந்த ரிஷியினது வசனத்தைக்கேட்டு அந்த நிமியானவன் மவுனமாயிருந்தான். வசிஷ்டரும் இந்திரனுக்கு யாகத்தைச் செய்துவைத்தார், பின்பு அந்த நிமியானவன் ஆத்துமக் கியானியாகையால் இந்தச் சரீரத்தை அஸ்திரமாக எண்ணிக்கொண்டு வசிஷ்டமகாரிஷி வருவதற்கு முன்னமே வேறேசில ரித்துவிக்குகளைக்கொண்டு சத்திரயாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்துக்கொண்டிருந்தான் அப்போது குருவான வசிஷ்ட மகாரிஷியும் இந்திரனுடைய யாகத்தை

நிறைவேற்றிவிட்டுவந்து சிஷியனது அக்கிரமத்தைப் பார்த்துத்தானே சர்வக் கியனென் றெண்ணிக்கொண்டிருப்பாரின்ற. இந்த நிமியினுடைய தேகமானது விழுந்துபோகக் கடவதென்று சபித்தார். அந்த நிமியுந் தர்மனிஷ்டரான குருவைப்பார்த்து லோபத்தினால் தர்மத்தை யறியாத உமது தேகமும் விழக் கடவதென்று பிரதிசாபங் கொடுத்தான். பின்பு ஆத்துமக்கியானியான நிமியானவன் தன்னுடைய தேகத்தை விட்டுவிட்டான். அந்த வசிஷ்டரும் அந்தச் சரீரத்தை விட்டுவிட்டு ஊர்வசியைக் கண்டமாத்திரத்தில் நமுவாநின்ற மித்திராவருணனுடைய விரியத்தில் சும்பத்திலே ஜனித்தார். பின்பு முனி சிரேஷ்டர்களானவர்கள் அந்த நிமியினது தேகத்தைக் கந்தவஸ்துக்களினால் கொடாமல்வைத்துக்கொண்டு சத்திரயாகம் முடிந்தபின்பு அந்த யாகத்துக்கு வந்திரா நின்ற தேவர்களைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாரீர் தேவர்களே! நீங்கள் எங்களுக்குப் பிரசன்னளாயும் சமர்த்தானு மானீர்களேயாகில் இந்த ராஜாவினுடைய தேகம் சீவிகக்க் கடவதென்று சொன்னார்கள். அந்த தேவாரும் அதை யங்கீகரித்து அப்படியே ஆகட்டு மென்று சொல்லுகையில் அந்த நிமியானவன் ஒரு வார்த்தை சொன்னான். என்னவென்றால், எனக்கு தேகசம்பந்தம் வேண்டாம், ஸ்ரீ ஹரியினிடத்தில் புத்தியை யுடையவர்களான முனிவர்களானவர்கள் தேகத்தினுடைய சம்பந்தத்தை இச்சியாதவர்களாய் மோக்ஷத்திலேயே இச்சையை யுடையவர்களாய் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதாரவிர்த்தத்தையே இச்சிக்கிறார்கள். ஆகையால் எனக்கு இந்தத் தேகசம்பந்தம் வேண்டாமென்று சொல்லாநின்ற அந்த நிமியைப் பார்த்து தேவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வாராய் நிமியே! நீ தேகமில்லாதவனாய் பிராணிகளுடைய நேத்திரங்களில் நிமைகொட்டுதல் விழிக்குதல் இவைகளினால் காணப்பட்டவனாய் ஆத்துமக்கியானத்தை யுடையவனாய் எதேச்சமாக வாசம்பண்ணக் கடவாயென்று வரங்கொடுத்தார்கள். அப்போது அந்த ரிஷி களானவர்கள் மனுஷியானுக்கு அருசபயத்தை யெண்ணினவர்களாய் அந்த நிமியினுடைய தேகத்தைக் கடைந்தார்கள். அப்போது அந்தச் சரீரத்தினின் றும் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அந்தப் புத்திரனானவன் ஜனிக்கையாலே ஜன கனென்றும், விதேகனுடைய தேகத்தில் பிறந்ததினால் வைதேகனென்றும், கடைதலில் பிறந்ததினால் மிதிலனென்றும் பெயர்பெற்றான். யாதொரு மிதுலனே தன்பெயரால் மிதுலையென்று ஒருபட்டணத்தை நிரமித்தான்.

அந்த ஜனகனிடத்தினின்றும் உதாவசுவும், அவனுக்கு நந்திவற்கனனும், அவனுக்கு சகேதும், அவனுக்கு தேவராதனும், அவனுக்குப் பிறகத்திறுதனும், அவனுக்கு மகாவிரியனான சுதிருவும், அவனுக்கு திருஷ்டகேதனும், அவனுக்கு அரியசவனும், அவனுக்கு மருவும், அவனுக்குப் பிரணிந்தகனும், அவனுக்கு கீர்த்திரனும், அவனுக்கு தேவபிடனும், அவனுக்கு விதர்த்தனும், அவனுக்கு மகாகிருதியும், அவனுக்கு கீர்த்திராதனும், அவனுக்கு மகா ரோமனும், அவனுக்கு சவர்னரோமாவும், அவனுக்கு இரஸ்வரோமனும், அவனுக்குச் சிரத்துவசனும் ஜனித்தார்கள். அந்தச் சிரத்துவசனுனவன் எக்

கியரிமித்தமாகப் பூயியைக் கலப்பையினால் உழும்போது அந்தக் கலப்பையினுடைய முகத்தில் சீதை பிறந்தாள். ஆகையால் அவன் சிறத்துவசனென்று பெயர்பெற்றான், அவனுக்குச் சத்துவசனும், அவனுக்குத் தர்மத்துவசனும், அவனுக்குக் கிருத்தத்துவசனென்றும், மிகத்துவசனென்றும், இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே கிருத்தத்துவசனுக்கு கேசித்துவசனும். மிகத்துவசனுக்கு காண்டிக்கனும் ஜனித்தார்கள். கிருத்தத்துவசனுடைய புத்திரனான கேசித்துவசனானவன் வேதார்த்தக்கியானத்தை யுடையவனாயிருந்தான். காண்டிக்கனோ வென்றால் கர்மகாண்டத்தினுடைய தத்துவத்தை யறிந்தவனாய் கேசித்துவசனுக்குப் பயந்த ராஜஜிபத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போனான்.

அந்த கேசித்துவசனுக்குப் பாணுதானும், அவனுக்கு சத்தியுமினனும், அவனுக்கு சுசியும், அவனுக்கு சனத்துவாகனும், அவனுக்கு ஊர்த்தகேதுவும், அவனுக்கு அசனும், அவனுக்கு புருசிதும், அவனுக்கு அரிஷ்டநேமியும், அவனுக்கு கிருதாயும், அவனுக்கு சபாருசுவகனும், அவனுக்கு சித்திராதனும், அவனுக்கு மிதுலாபதியான ஷோமாஸ்யும், அவனுக்கு ஏமரதனும், அவனுக்குச் சத்திய பரதனும், அவனுக்கு உபகுருவும், அவனுக்கு அக்கினியினுடைய அம்சமான உபகுருதனும், அவனுக்கு காவனனும், அவனுக்குச் சுவற்சாவும், அவனுக்குச் சபாஷணனும், அவனுக்குச் சிரதனும், அவனுக்கு ஜயனும், அவனுக்கு விஜயனும், அவனுக்குக் குறிதனும், அவனுக்கு அனகனும், அவனுக்கு அதி அவ்வியனும், அவனுக்கு திக்தியும், அவனுக்கு விபிலாசவனும், அவனுக்கு திறுதியும், அவனுக்கு சிதேந்திரியனாயும் மகானாயு மிருக்கிற திறுதியுஞ் ஜனித்தார்கள். மிதுலனுடைய வம்சத்தில் பிரவாரின்ற இந்த ராஜாக்கள் வேதார்த்தக்கியானிகளாகவும், யோகிஸ்வரானான ரிஷிகளுடைய பிரசாதத்தினால் கிரகாகிரமங்களிலே யிருந்தாலும் சுதோட்சணதி யதார்த்துரிக மில்லாதவர்களாய் யிருந்தார்கள்.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

அறுதீரடியாசிரிய விருத்தம்.

அயினன் முதலாம் புண்யகிர்த்திகளா மரசர்களு மவற்கா சார்ய கயிலணிந்தவனோ யல்பந்திதா ரையிடத்திற் கதித்த காந்தி விசும் நாயசந்தர பிஜத்துக்குப் பிறந்த புதனுக்கு நன்னும் புருரவன் மயலுறுமூர்வகி யீடத்திற் பிறந்த பிள்ளையறவரென வழுத்து வாமே.

அயினன் முதலான புண்ணிய கீர்த்திகளான ராஜாக்களும் குருபத்தினியான தாரையினிடத்தில் சந்திரபிஜத்துக்குப் பிறந்த புதனுக்கு இளையினி

டத்தில் பிறக்கையால் அயிலனென்றும் பெயரையுடையவனான புருரவசவானவன் ஊர்வகியினிடத்தில் ஆயிச முதலான ஆறுபிள்ளைகளைப் பெற்றானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுக்ருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே! இனிமேல் ஜகத்பாவனமாயும், புண்ணியசுலோகாளாயு மிருக்கிற புருரவச முதலான இராஜாக்களின் சந்திரவயிசத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். சகஸ்திர கிரசோடுகடின மகா புருஷனான ஸ்ரீபகவானுடைய நாபிக்கமலத்தில் பிறந்த பிரம்மதேவனுக்கு குணங்களினால் சமானமானவராய் அத்திரியென்று ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அந்த அத்திரி மகாரிஷியினுடைய நேத்திரத்திலுண்டான ஆனந்த பாஷ்பங்களினின்றும் அமிர்தமயமான சந்திரன் பிறந்தான். அந்தச் சந்திரனானவன் பிரம்மதேவனால் பிரம்மமனாள், ஓஷதிகள், நக்ஷத்திரங்கள் இதுகளுக்கு இராஜாவாகப் பண்ணப்பட்டு மூன்றுலோகத்தையும் ஜயித்து ராஜகுடியாகத்தைப் பண்ணினான். அந்தக் கர்மத்தினால் தாரையென்று பெயரையுடையவளான பிரகஸ்பதியினுடைய பத்தினியை பலாத்காரத்தினால் அபகரிக்கையால் அப்போது தேவாசரானிருவருக்கும் யுத்தமுண்டாச்சது. அந்த தேவாசர யுத்தத்தில் சுக்கிரனானவர் பிரகஸ்பதியினிடத்தில் துவேஷத்தினால் அசுராளோடுகட சந்திரனைத் தன்னுடைய பட்சமாகக் கிரகித்துக்கொண்டார். ருத்திரனும் பூதகணங்களோடுகடினவனாய் தனக்கு வித்தியாகுருவான ஆங்கிரசுவினுடைய புத்திரரான பிரகஸ்பதியை குருபுத்திரனென்கிற ஸ்நேகத்தினால் தன்னுடைய பக்ஷமாக கிரகித்தார். சமஸ்தமான தேவகணங்களோடு கூடினவனாய் தேவேந்திரனானவன் குருவான பிரகஸ்பதியை அலுவலர்த்தித்தான். அப்போதவரை நிமித்தியமான தேவாசரானுக்கெல்லாம் நாசகரமான தாரகமயமான உயுத்தம் உண்டாச்சது.

பிற்பாடு ஆங்கிரசுவினால் விக்கியாபனம் பண்ணப்பட்டவனாய் பிரம்மதேவனானவன் சந்திரனிடத்தில் கோபம்பண்ணி கிந்தித்து தாரையை பர்த்தாவான பிரகஸ்பதிக்குக்கொடுத்தார், அப்போது பதியான பிரகஸ்பதியும் தன்னுடைய பாரியை கர்ப்பணியாக அறிந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். வாராய் தற்புத்தியே! என்னுடைய சேஷத்திரத்தில் அன்னியாளால் உண்டாக்கப்பட்ட கர்ப்பத்தை சீக்கிரமாக விட்டுவிடு புத்திரனால் அபேட்சியா நின்ற நான் உன்னை பஸ்பமாகப் பண்ணிப்போட வில்லையென்று சொல்லா நின்ற பர்த்தாவார்த்தையைக்கேட்டு அந்தத் தாரையானவன் மிகவும் லச்சையையுடையவளாய் சுவர்ணசாயலான ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். பிறந்த அப்பிள்ளையினிடத்தில் பிரகஸ்பதியும், சந்திரனும் இவாளிருவரும், இச்சைபட்டார்கள். பின்பு என்னுடைய பிள்ளை உன்னுடைய பிள்ளையென்று இந்தப் பிரகாரம் அந்தப் பிள்ளை விஷயத்திலே பிரகஸ்பதி சந்திரன் இவாளிருவரும் விவாதப்படுகையில் சமஸ்தமான தேவாஸ்ரிஷிகளும் அந்தத்தாரையை

இவன் யாருக்குப் பிறந்தவனென்று கேட்டார்கள் அந்தத் தாரையானவனும் லச்சையையுடையவனாய் ஒரு உத்திரமுஞ் சொல்லாமலே யிருந்தான். அந்தக் குமாரனானவன் மிகவுங் கோபத்தை யடைந்தவனாய் தாயாரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் துஷ்டையே! துற்புத்தியே! இந்த அபத்தமான லச்சையினால் ஒன்றுஞ் சொல்லாம லிருக்கிறாய் சீக்கிரமாக உன்னுடைய தப்புநடத்தையை சொல்லக்கடவாயென்று கேழ்க்கும்போது வெறுமையாயிருந்தான். அப்போது பிரம்மதேவனுனவர் தாரையை ஏகாந்தத்தில் அழைத்துக்கொண்டு வந்து நல்லவார்த்தையினால் சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டு இவன் யாருக்குப் பிறந்தவனென்று கேட்டார். அப்போது சந்திரனுக்குப் பிறந்தவனென்று மெதுவாகச்சொல்ல சந்திரனும் அந்தப் புத்திரனைக் கிரகித்துக்கொண்டான் அந்தப் பிள்ளைக்கு பிரம்மதேவன் புதனென்று நாமகரணம் பண்ணினான். அந்தப் பிள்ளையினாலேயும் அதிநுடைய கம்பீரமான புத்தியினாலேயும் நகைத்திரபதியான சந்திரனுனவன் சந்தோஷத்தை அடைந்தான். அந்தப்புதனுக்கு இளையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே புருவவசவுண்டானான், நாரதமகாரிஷியினால் காணம் பண்ணப்பட்டவனென்று அந்தப் புருவவசவினுடைய குணம், ரூபம், அவதாரியம், சீலம், தனம், பராக்கிரமம் இதுகளை யெல்லாங்கேட்டு ஊர்வசியானவன் மன்மத பாணத்தினால் பிடிக்கப்பட்டவனாய் அவனுடைய சமீபத்தையடைந்தான். அந்தப் புருவவசவென்ற ராஜாவும் ஊர்வசியைப்பார்த்து சந்தோஷத்தினால் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் உத்தமஸ்திரியே! நீ இவ்விடத்தில் தானே என்னுடனேகூட நமித்துக்கொண்டிருக்கக் கடவாயென்று சொல்லுகின்றான். வாராய் சுந்தர புருஷனே உன்னிடத்தில் வைக்கப்பட்ட இந்த இரண்டு ஆடுகளையும் நீரட் சிக்கக்கடவாய். நானுன்னுடனேகூட நமித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு நெய்யானது பசுணமாகும், உன்னையான் சம்போககாலந்தவிற இதரகாலத்தில் நிர்வாணமாகப் பார்க்கிறதில்லையென்று ஊர்வசியானவன் சொல்ல அந்த ராஜாவும் அப்படியே யாகட்டுமென்று அவன் பிரதிக்கிளையை அங்கீகரித்து திரும்பவும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான். இந்த ரூபத்துக்கும் பிரீதிக்கும் என்ன சொல்லப்போகிறேன். எவன்தான் தானேவராகின்ற தேவஸ்திரீயான உன்னையடையாமற் போவானென்று சொல்லி புருஷசிரேஷ்டனான அந்த ராஜாவானவன் சந்தோஷித்து அந்த ஊர்வசியோடு தேவர்களுக்கு விகாரஸ்தானமான சயித்திராதி முதலான உத்தியானவனங்களிலே எதேச்சமாக நமித்துக்கொண்டிருந்தான்.

பின்பு ஒருக்கால் தேவலோகத்தில் இந்திரனுனவன் ஊர்வசியில்லாமல் நம்முடைய சமஸ்தானஞ் சோபிக்கவில்லையென்று அந்த ஊர்வசியை யழைத்துக்கொண்டு வருவதற்குக் கந்தர்வானை அனுப்பினான். அந்தக் கந்தர்வானும் அந்த ராத்திரியில் மகா அந்த காரத்திலேவந்து ராஜாவினிடத்தில் வைக்கப்

பட்டிருந்த ஊர்வசியினது இரண்டு ஆடுகளையும் மாயையினால் அபகரித்துக் கொண்டு போனார்கள். அப்போ தந்தக் கந்தர்வானால் அபகரிக்கப்பட்ட தனக்குப் புத்திரர்கள் போலிருக்கின்ற இரண்டு ஆட்டுக்கடாக்களுடைய கூச்சலைக்கேட்டு ஊர்வசியானவன் சொல்லுகின்றான். மகாவிரனென்றெண்ணிக் கொண்டும் நபஞ்சகனாகவுமிருக்கின்ற அப்பிரயோசகனான இந்த நானால் நான் கெட்டுப்போகின்றேன். சோரர்களால் இரண்டு பிள்ளைகளைப்போத்த ஆடுகளை அபகரிக்கலாச்சது. ராஜனுனவன் ஸ்திரீயைப்போல சோரர்களுக்குப் பயந்தவனாய் ராத்திரியில் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற இந்த ராஜனுனவன் புருஷனே இன்று எனது சரீரத்தைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற கைகளைவாங்கு என்னை விட்டுவிடு என்றுசொல்லினான்.

விடுகைக்கு மிகவும் பயந்தவனாய், காமாந்தனாக விருக்கிறயென்று சொல்லுகின்ற ஊர்வசியினுடைய வார்த்தைகளினால் மிகவும் நொந்தவனாய் அந்தப் புருவவசுவானவன் அர்த்தராத்திரியில் கோபத்துடனே சுத்தியை யுருவிக் கொண்டு வஸ்திரமில்லாதவனாய் அந்தச் சோரர்களான கந்தர்வானை துரத்திக் கொண்டுபோனான். அந்தக் கந்தர்வானும் அப்போ தவ்விடத்தில் இரண்டு ஆடுகளையும் விட்டுவிட்டு மின்னலைப் பிரகாசித்தார்கள். அப்போதந்த இரண்டு ஆடுகளையும் கிரகித்துக்கொண்டு வராகின்ற வஸ்திரவீனனாய் மிருக்கிற அந்த ராஜாணைப்பார்த்து ஊர்வசியானவன் முன்பண்ணின நிபந்தனைக்கு பங்கம்வந்ததினால் தேவலோகத்தை யடைந்தான். புருவவசவும் படுக்கையில் தனதுபாரியையான ஊர்வசியைப்பக்காணாமல் மகா விசனத்தை யடைந்தவனாயும், அவ்விடத்தில் மனதையுடையவனாயும், சோகித்துக்கொண்டும் உன்மத்தனைப்போல் பூமியெங்குந் திரிந்துக்கொண்டிருந்தான்.

அந்த ராஜனுனவன் ஒருக்கால் குருசேத்திரத்தில் சரஸ்வதிநதிதீரத்தில் அந்த ஊர்வசியையும் அவளது சகிகளையுங்கண்டு மலர்ந்த முகத்தை யுடையவனாய் அவளைப்பார்த்து மதுரமாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் ஸ்திரீயே! பயங்கரமான விடத்தில் என்னை விட்டுவிடுகிறது யோக்கியமல்ல உன்னிமித்தியமாக எனது ஆத்துமாவை விட்டுவிடுகிறேனென்று சொல்லாநின்ற புருவவசவைப்பார்த்து ஊர்வசியானவன் சொல்லுகின்றான். வாராய் ராஜாவே! ஸ்திரீகளுடைய சினேகமானது ஒருபுருஷனிடத்திலேயும் ஸ்திரீமாயிராது லோகத்தில் ஸ்திரீகளானவர்கள் தையிலல்லாதவர்களாயும் குருரர்களாயும் பொறாமையோடு கூடினவர்களாயும் தனக்குவேண்டிய விஷயத்தில் சாதனையையே பிரியமாக உடையவர்களாய் மிருப்பார்கள். அற்பகாரிய நிமித்தியத்திலேயும் விசுவாசத்தை யுடையவனுள் பர்த்தாவையும் பிரா தாவையும் கொண்டுபோடுவார்கள். அக்கியங்களாயிருக்கிற புருஷர்களிடங்களிலே பொய்யான நம்பிக்கையைச் செய்துக்கொண்டு மனதில் சினேகமில்லாதவர்களாயிருப்பார்கள். புத்தியாயிராகின்ற புருஷனையே கோரிக்கொண்டும் விபசாரிகளாயும் தன்மனதுக்கு இஷ்டமானபடிக்கே நடந்துக்கொண்டிருப்பார்கள். வாராய் ராஜாவே! நீ சம்வச்சராந்தத்தில் ஒரு ராத்திரி என்னோடு

வாசஞ் செய்யப்போகிறாய் கிரேஷ்டமான பிள்ளைகள் நமக்கு உண்டாகப்போகிறதகளென்று சொல்லாநின்ற ஊர்வசியை இவள் கர்ப்பினியென்று எண்ணிக்கொண்டு ராஜாவும் தன் பட்டணத்தை அடைந்தான்.

பின்பு அந்த ராஜனுனவன் சம்வச்சராந்தத்தில் சரஸ்வதிநதி தீரத்துக்கு வந்து வீரனுக்குத் தாயாரான அந்த ஊர்வசியை யடைந்து சந்தோஷத்துடனே கூடினவனாய் ஒருராத்திரி அவளோடு மிழித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பு தன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டாமலிருக்கிற அந்த ராஜாவைப்பார்த்து ஊர்வசியானவள் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். வாராய் ராஜாவே! நீ கந்தர்வானே ஸ்தோத்திரஞ் செய்வையேயானால் அவர்கள் என்னை உனக்குக் கொடுத்து விடுவார்களென்று சொல்லாநின்ற வார்த்தையைக்கேட்டு ராஜாவானவனும் அந்தக் கந்தர்வானைப் பூசித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்தான். அவர்களும் சந்துஷ்டர்களாய் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யாநின்ற அந்தராஜாவுக்கு ஒரு அக்கினிஸ்தாலியைக்கொடுத்தார்கள். அப்போது அந்த ராஜாவும் அக்கினிஸ்தாலி ஊர்வசியாக எண்ணிக்கொண்டு வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான். பின்பந்த ஸ்தாலியை ஊர்வசியல்லவென்று அறிந்துகொண்டு காட்டிலேவைத்துவிட்டு கிரகத்தில்வந்து அவளையே ராத்திரியில் திபானம் செய்துக்கொண்டிருக்கின்ற அந்த ராஜாவினுடைய மனத்தில் கர்மங்களுக்கு போதகமாய் மூன்றுவேதமானது தோன்றிற்று.

பின்பு அந்த ராஜனுனவன் அந்தத்தாலியை வைத்தவிடத்திற்குப்போய் அதைக்காணாமல் அவ்விடத்தில் வன்னிமரத்திலே யுண்டான ஒரு அசுவத்த விருட்சத்தைப்பார்த்து அந்த அசுவத்த விருட்சத்தினால் இரண்டு அரணிகளைச் செய்துக்கொண்டு அதிலே ஊர்வசி சாலோக்கியத்தைக்கோறி அக்கினியைக் கடைந்தான்.

மந்திரத்தினால் கீழ் அரணியை ஊர்வசியாகவும் மேல் அரணியைத்தானாகவும் இரண்டு அரணிகளுக்கும் நடுவேயிருக்கிற கால்டத்தை அக்கினியைப் பிறப்பிக்கிறதாகவும் பாவனைசெய்துகொண்டு கடைந்தான். அப்போது கடையாநின்ற அந்த ராஜாவுக்கு அரணியினின்றும் அக்கினி யுண்டாச்சது. அந்த அக்கினியானது வேதமந்திரங்களினால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டதாய் காறுகபத்தியம், ஆகவனீயம், தக்ஷணாக்கினியென்று ரூபத்தையுடையதாய் அந்த ராஜாவான புருரவசவினால் புத்திரனாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. அப்போது ராஜாவானவன் அந்த அக்கினியினால் யக்கியபலத்தைக் கொடுக்கிறவராயும் பகவானுயிரிருக்கிற ஸ்ரீ ஹரியைக்குறித்து ஊர்வசியாலோக்கியத்தைக் கோறினவனாய் எகித்தான். கிருதயுகத்தில் சமஸ்தவாக்குகளும் பிஜபதமான பிரணவம் ஒன்றே தேசமாயும் நாராயணரொருவரே தெய்வமாயும் ஒரே அக்கினியாயும் அசனென்னப்பட்ட ஒரேவன்மாயு மிருந்தது. வாராய் பரிஷித்தே! திரேதாயுக ஆதியில் புருரவசவினால் அக்கினியானது மூன்று ரூபமாகவும் உண்டாச்சது அந்தப் புண்ணிய புருரவசராஜனும் அந்த அக்கினியாகிற புத்தியினால் கந்தர்வலோகத்தை யடைந்தான்.

பதிவிரந்தாவது அத்தியாயம்.

கலி லிருந்தம்.

காதிராஜன் நன் கான்முனைப் பேரனும் கோதிலாப் பரசு ராமன் நன் கோபத்தாற் சாது கார்த்த விரியனைச் சம்ஹரித்தது ஒது புத்ர வம்சத்தி லுண்டாக்கினான்.

காதிராஜாவின் பேரனுடைய பிள்ளையான பரசுராமரானவர் கோபத்தினால் கார்த்தவிரியார்ச்சனைகளைச் சங்கரித்ததும் அப்படிப்பட்ட காதிராஜனுனவன் புருரவசவினது புத்திரவம்சத்தினாலே யுண்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்த மகாராஜனே! இளையின் புத்திரனான புருரவசவுக்கு ஊர்வசியினது கர்ப்பத்தினின்றும், ஆயுசுவென்றும், சுறுதாயுசுவென்றும், சத்தியாயுசுவென்றும், நேயனென்றும், விசையனென்றும், சயனென்றும், ஆறுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சுறுதாயுசவுக்கு வசுமாமனும், சத்தியாயுசுக்கு தனஞ்சயனும், நேயனுக்கு னறுதனும், ஏகனும், ஜயனுக்கு மிதனென்றும், விசையனுக்கு பீமனென்றும், புத்திரருண்டானார்கள். பின்பு பீமனுக்குக் காஞ்சனனும், அவனுக்கு ஒதரதனும், அவனுக்கு சன்னுவும், பிறந்தார்கள். அந்த சன்னுவே கங்கையை ஒருவாய்த்தீர்த்தமாகப் பானம் பண்ணினவன். அந்த சன்னுவுக்குச் சுவயஞ்செயனென்று ஒரு பிள்ளையும், அவனுக்குப் பாலகனென்றும், அவனுக்கு அசகனென்றும், அவனுக்குக் குசனும், அவனுக்குச் சாம்பனும், தூர்த்தயனும், வசவும், குசனும், இந்த நாலுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். குசனனுக்குக் காதியுண்டானான். அந்தக் காதிக்குச் சத்தியவதியென்று ஒருபெண்பிறந்தது. அந்தப் பெண்ணை ரிசிகரென்கிற பிராமணன் வந்துயாசித்தார்.

அப்போது அந்தக் காதிராஜனுனவன் அந்தப் பிராம்மணனைப் பெண்ணுக்குச் சமானமானவ ரல்லவென்றெண்ணி பிருகுபுத்திரரான அந்தரிசிகரைக் குறித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார். வாரீர் ரிசிகரே! குசிகனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த இந்தப் பெண்ணுக்கு ஒருகாது பச்சைவரன்மாயும் மற்ற அங்கங்களெல்லாம் சந்திரனைப்போல வெளுத்தகார்தியினை யுடையதுகளான ஆயிரங்குதிரைகளைக் கன்னியாதிரவியமாகக் கொடுத்தால் பெண்ணைத் தருகிறேனென்று சொல்லாநின்ற காதிராசனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்து கொண்ட ரிசிகரானவர் வருணனண்டைக்குப்போய் அவனிடத்தினின்றும்

அப்படிப்பட்ட அசுவங்கள் ஆயிரத்தையும் கொண்டுவந்து காதிராஜனுக்குக் கொடுத்து அவன் பெண்ணை சத்தியவதியைவிவாகம் பண்ணிக்கொண்டார். பிற்பாடு ஒருக்கால் அந்த ரிசிகரிஷியானவர் பாரியையான சத்தியவதியினுடைய அவளுக்குத் தாயாரானவளாலேயும் புத்திரார்த்தமாக யாசிக்கப்பட்ட வராய் பிராம்மண மந்திரங்களினால் மாயியாருக்கும், ஸ்ஷத்திரிய மந்திரங்களினால் தன்னுடைய ஸ்திரீக்கும் இரண்டு அவிசுக்ளைப் பாகம்பண்ணிவைத்து விட்டு ஸ்நானம் பண்ணப்போனார். அப்போது அந்தச் சத்தியவதியானவள் தனக்குப் பண்ணியிருக்கிற அவிசைத் தாயாருக்குக் கொடுத்து அவளுக்குக் காகச் சமைத்த சறுவைத்தான் பட்சித்தான். பின்பு அந்தரிஷியானவர் வந்து அந்தச்சறு வித்திபாசத்தை யறிந்து தம்முடைய பாரியைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய் பத்தினியே! நீ என்ன விபரீதகாரியத்தைச் செய்தாய் ஆகையால் உன்னுடைய புத்திரன் தண்டநாயகனாகவும் மகாகுருரனாகவும், உன்னுடையமாதாவுக்கு பிரம்மக்கியானியாகவும் பிறக்கப்போகிறார்களென்று அனுக்கிரகித்தார். பிற்பாடு அந்த ரிசிகருக்கு ஜமதக்கினி பிறந்தார். அந்தச் சத்தியவதியும் லோகத்தைப் பாவனம் பண்ணுகின்ற மகாபுண்ணியமான கவுசிகை நதியானான் அந்த ஜமதக்கினியானவர் ரேணுகையை விவாகம் பண்ணிக் கொண்டு அவனிடத்தில் வகமணன்முதலான பிள்ளைகளைப்பெற்றார். அந்தப் பிள்ளைகளுக்குள்ளே எல்லாருக்கும் கனிஷ்டனாய் ராமனென்று பிரசித்தராய் ஒருவருண்டானார் அந்த ராமனையே வாசுதேவர் அம்சமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவரே ஹேயகுலத்தை நாசம்பண்ணினவர். அவரே இருபத்தொரு ஆவிர்த்தி இந்தப் பூமியை ராசகுனியமாகப் பண்ணினவர். அந்த ராமன் சொல்பமான அபராத நிமித்தத்திலேயே கர்விதமாயும் பூயிக்குப்பாரமாயும் பிராம்மண விரோதியாயும் ராஜச தாமசமான சரித்திரத்தை யுடையதாய் மிருக்கிற ஸ்ஷத்திரியவமிசத்தை நாசம்பண்ணினவர் அந்த ராமனைப் பகவதம்சமாகச் சொல்லுவார்களென்று சொல்லுகின்ற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைப்பார்த்து பரிசுதித்து மகாராசன் சொல்லுகின்றார்.

பரிசுதித்து மகாராஜனுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! பகவானான பரசராமருக்குப் புத்தியினான ராஜாக்கள் என்ன அபராதம் பண்ணினார்கள்? எதினால் அந்தப் பரசராமரானவர் ராஜகுலத்தை அடிக்கடி வேரோடு களைந்தார்? அதையெனக்குச் சொல்ல வேனுமென்று கேட்கின்ற பரிசுதித்து மகாராஜனைப் பார்த்து சுகப்பிரம்ம ரிஷியானவர் சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! ஹேயகுலத்துக்கு அதிபதியாயும் புருஷசிரேஷ்டனாய் மிருக்கிற கார்த்த விரியார்ச்சனானவன் நாராயண அம்

சமான தத்தாத்திரேயபகவானே அனேக சிசுருஷையினால் உபசரித்து அவராலே ஆயிரங்களையும், சத்துருக்களால் சயிக்கக் கூடாமலிருக்கையும், ஸ்ஷய மில்லாத இந்திரிய பலத்தையும், அணிமதி அஷ்ட அயிஸ்வரியத்தையும் பெற்று லோகங்களில் ஒருவராலேயும் ஜயிக்கக்கூடாதவனாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் கார்த்தவிரியார்ச்சனானவன் ஒருக்கால் அனேக ஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவனாய் நர்மதாசலத்தில் கிரீடித்துக்கொண்டு அந்த நர்மதா நதியினுடைய பிரவாகத்தைத் தன்னுடைய கைகளினால் கட்டினான். அப்போது ராவணானவன் திக்குவிஜயம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்போது மாகிஷ்பதிப்பட்டணத்துச் சமீபத்தில் நர்மதாநதியில் ஸ்நானம் பண்ணி தேவ பூசை பண்ணிக்கொண்டிருக்க கார்த்த விரியார்ச்சனன் கையினால் தடுக்கப் பட்டஜலம் எதிர்த்து தன்னுடைய பூசாதிரவியங்களையும் சேனையையும் முழு கப்பண்ணினதைப் பார்த்து அவனுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகியாதவனாக யுத்தம்பண்ணினான். அப்போது கார்த்தவிரியார்ச்சனனும் தன்னுடைய ஸ்திரீ கள்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது வினையாட்டினால் அபராதியான அந்த ராவணனைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு மாகிஷ்பதி பட்டணத்தில் கொண்டு போய்ச் சிறைச்சாலையில் வைத்துப் பின்பு பிரம்மதேவன் வேண்டுகோளினால் குரங்கைப் போலவிட்டுத் துரத்திவிட்டான்.

அந்தக் கார்த்தவிரியார்ச்சனானவன் பிள்ளை ஒருக்கால் ஜனமில்லாத வனத்தில் வேட்டையாடிக்கொண்டு சுயவிச்சையாகவே ஜமதக்கினிமகா ரிஷியினுடைய ஆசிரமத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தரிஷியானவர் மந்திரிகள், யானை, குதிரைமுதலான சேனைகள் இதுகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிற அந்த ராஜாவுக்குத் தம்முடைய காம தேனுவினால் பூர்ணமாக ஆதித்தியத்தைப் பண்ணிவைத்தார். அந்த ராஜாவும் தன் அயிஸ்வரியத்துக்கு மிஞ்சின அவருடைய பிரபாவத்தைக்கண்டு அவரைச் சந்தோஷியாமல் அந்தக் காமதேனு வினிடத்தில் ஆசையையுடையவனாய் ரிஷியினுடைய அந்தக் காமதேனுவை கவலத்தினால் பிடித்துக்கொண்டுவரும்படி மனுஷியானே ஏயினான். அவர்களும் அந்தப் பசுவை பலாத்காரமாக மாகிஷ்பதி பட்டணத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்கள்.

ராஜாவும் ஆசிரமத்தை விட்டுப்போன பிற்பாடு வெளியிலே யிருந்து வராநின்ற பரசராமனானவர் அந்த ராஜாவினுடைய துர்நடத்தையைக்கேட்டு மிகவுக்கோயத்தை யடைந்தவராய் மகாபயங்கரமான கோடாலியையும், தனுசையும், கவசத்தையும், எடுத்துத் துரத்திக் கொண்டுபோனார். அப்படி துரத்திக்கொண்டு வராநின்ற பரசராமரை ராஜாவானவன் பார்த்து ரதகஜதுரக பதாதிகளோடுகூடின பதினேழு அக்ரோணிசேனைகளை ஏயினான். அப்போது பரசராமரானவர் ஒருவரே சங்காரம்பண்ணினார். அப்போது ராஜனானவன் அதமாய்ப்போன தன்னுடைய ஏழு அக்ரோணி சேனைகளையும் பார்த்து ரோஷத்தினால் பரசராமர்பேரில் எதிர்த்து ஐந்துறு தனுக்களால் ஏககாலத்தில் பாணங்களைப் பிரயோகம்பண்ணினான் அப்போது அஸ்திரபாணி

களுக்கெல்லாம் தலைவரான அந்தப் பரசராமரும் அந்தத் தனுசுக்களை யெல்லாம் ஏககாலத்தில் பாணங்களினு லுறுத்துவிட்டு அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச் சனனுடைய சிரசையும் தன்னுடைய கோடாலியினால் சேதித்துவிட்டார். அப்போது அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனுடைய புத்திரன் பதினாயிரம் பேரும் பயத்தினால் ஒடிப்போய் விட்டார்கள்.

பிற்பாடு பரசராமரானவர் தன்னோடு கூடிக்கொண்டிராநின்ற அக்கினி வேத்திர காமதேனுவை கிரகித்துக்கொண்டு தம்முடைய ஆசிரமத்தை யடைந்து அந்தக் காமதேனுவை மாதா பிதாக்களுக்குக் கொடுத்துத் தம் மாலே செய்ப்பட்ட யுத்தத்தையும் அவர்களுக்குச்சொன்னார். அதைக் கேட்டு ஜமதக்கினியானவர் புத்திரனைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார். வாராய் பரசராமா! யாதொரு காரணத்தினால் சர்வதேவசுருபியான ராஜாவை வியர்த்தகமக்கொன்றாய். ஆகையால் நீ மகா பாபத்தைப் பண்ணின வனுனாய். வாராய் குழந்தாய்! நாம் பிராம்மணுளல்லவா? பொறுமையினால் சகல ஜனங்களாலேயும் பூசிக்கப்படுகின்றோம், லோகருளுவான பிரம்மாவும் பொறுமையினால் உத்தமஸ்தானத்தை அடைந்தாரல்லவா? பொறுமையை யுடையவர்களைக்கண்டு சர்வலோகநியந்தாவான பகவானுன ஸ்ரீஹரியானவர் சந்தோஷிப்பார். அகண்டமண்டலாதி பதியான ராஜாவினுடைய வதமானது பிராம்மணவதத்தைப் பார்க்கிலும் பெரிது. ஆகையால் வாராய் குழந்தாய்! நீ அச்சதனிடத்தில் மனதையுடையவனாய் புண்ணியதீர்த்த யாத்திரையில் அந்தப் பாபத்தைப்போக்கடித்துக் கொள்ளக்கடவாயென்று பிதாவான ஜமதக்கினியானவர் சொன்னார்.

ப தி னு ரு வ து அ த் தி யா ய ம்

அறுகீரடியாசிரிய விருத்தம்.

பொருந்திடுங் கார்த்த வீரி யார்ச்சன புத்ரா னாலே
சரி சமதக்கினி யானோர் சங்கரித் திடுகை தன்னில்
பரிவுட னரசர் வாழை யடிக்கடிப் பரச ராமன்
விரைவுடன் செய்தா னென்று விளம்புது மிதனின் மாதோ.

கார்த்த வீரியார்ச்சன புத்திரானால் ஜமதக்கினி ரிஷியானவர் சங்கரிக் கப்படுகையில் அடிக்கடி ராஜாக்களுடைய வதமானது பரசராமனால் பண் ணப்பட்டதென்றும் விசுவாமித்திரர் வம்சமும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராசனே! அந்தப் பரசராமரானவர் பிதாவினால் கிட்சிக்கப்பட்டவராய் அப்படியே செய்கிறேனென்று அங்கீகரித்து சம்வச் சரபரியந்தம் தீர்த்தயாத்திரையைப் பண்ணித் திரும்பவும் ஆசிரமத்தை

யடைந்தான். பிற்பாடு ஒருக்கால் ரேணுகாதேவியானவர் கங்கையையடைய அக்கங்கையில் அப்சரகக்களோடுகூட கிரீடித்துக்கொண்டும் பத்மமாலையை யுடையவனுய் மிருக்கிற கந்தர்வராசனைக்கண்டு அவனிடத்திலே ஆசையை யுடையவளாய் ஒமகாலத்தை மறந்து போனவளானான். அந்த ரேணுகையான வன் காலாதிக்கிரமத்தைப்பார்த்து முனியினுடைய சாபத்தினின்றும் பயந்து சீக்கிரமாக ஆசிரமத்திலேவந்து கலசத்தை ரிஷிமுன்னே வைத்து அஞ்சலி பந்தம் பண்ணிக்கொண்டுகின்றான். அப்போது ஜமதக்கினி ரிஷியானவர் தன் ஸ்திரீயினுடைய விபசாரத்தை யறிந்து மிகவும் கோபத்தை யடைந்தவராய் புத்திரனைப்பார்த்து; வாருங்கள் புத்திரர்களே! பாபியான இவனைக்கொன்று போடுங்களென்று சொன்னார்.

இந்தப் பிரகாரம் பிதாவினால் சொல்லப்பட்டவராய் புத்திராளானவர் கள் அந்தக் காரியத்தைச் செய்யாமலிருந்தார்கள். பின்பு பரசராமனுனவர் பிதாவினால் மாதாவையும் பிராதாக்களையும் கொன்றுபோட ஆக்கியாபிக்கப் பட்டவராய் அந்த முனியினது தபசு சமாதி இதுகளுடைய பிரபாவத்தை மிகவும் அறிந்தவராய் மாதாவோடுகூட பிராதாக்களையும் கொன்றுபோட் டார். அப்போது சத்தியவதி புத்திரரான ஜமதக்கினி ரிஷியானவர் சந்துஷ்ட ராய் உனக்குவேண்டிய வரத்தைக் கேளென்றுசொன்னார். அப்போது பரச ராமரானவர் கொல்லப்படாநின்ற பிராதாக்கள் தாயார் இவர்கள் பிராண னோடு எழுந்திருக்கவும் அந்த வதமானது அவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்க வும் வரத்தைக்கேட்டார். அப்படியே அந்த ரிஷியினுடைய அனுகிரக சத்தினால் கொல்லப்பட்டவரன் நித்திரைதெளிந் தெழுந்தவரன்போல சீக்கிர மாகக் க்ஷேமத்தையுடையவர்களாய் எழுந்திருந்தார்கள். அந்தப் பரசராம ரானவர் பிதாவினுடைய தபோவீரியத்தை யறிந்தவராய் பந்துக்களுடைய தவத்தைப் பண்ணினார். கார்த்த வீரியார்ச்சனனுடைய பிள்ளைகளும் தன் பிதாவினுடைய வதத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு பரசராமருடைய வீரியத்தி னால் திரஸ்கரிக்கப் பட்டவர்களாய் ஓரிடத்திலும் சுகத்தையடையாமற் போனார்கள்.

பிற்பாடு ஒருக்கால் பரசராமரானவர் ஆசிரமத்தில் நின்றும் பிராதாக் களோடுகூட வனத்தை யடைந்திருக்கையில் கார்த்த வீரியார்ச்சனனுடைய புத்திராளானவர்கள் வயிரத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்று இச் சையையுடையவர்களாய் அந்தச் சமயம் பார்த்து ஆசிரமத்திலே வந்தார்கள். பாபபுத்தியை யுடையவர்களான கார்த்தவீரியார்ச்சன புத்திரன் அக்கினி வேத்திரத்தில் இராநின்ற உத்தமஸ்லோகரான பகவானிடத்தில் வைக்கப் பட்ட புத்தியையுடையவராய் மிருக்கிற அந்த ஜமதக்கினி ரிஷியைப்பார்த் துக்கொன்று விட்டார்கள். அப்போது ரேணுகையும் துக்கசோகங்களினால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டவளாய் தன்னுலேதன்னை அடித்துக்கொண்டு ராமராம ராமாவென்று பிள்ளைகளைக்கப்பிட்டு முறையிட்டாள். அப்போது பரசராமர் முதலானபிள்ளைகள் ராமாவென்கிற சப்தத்தைக்கேட்டு மிகவுந்துக்கத்தை

யுடையவர்களாய் சீக்கிரமாக அந்த ஆசிரமத்தையடைந்து கொல்லப்பட்டிருக்கிற பிதாவைக்கண்டு அவர்களும் துக்கம், ரோஷம், பொறுமை, சோகம், மோகம் இதுகளினால் மோகத்தை யடைந்தவர்களாய் வாரீர் பிதாவே! பெங்களே விட்டு நீ சுவர்க்கத்தையடைந்தா யல்லவாவென்று வெகுவாகப் பிரலாபித்து பரசுராமரானவர் அந்தப் பிதாவினுடைய தேகத்தை பிராதாக் கனிபத்தில் வைத்துவிட்டு பரசுவையெடுத்துக்கொண்டு ஷுத்திரியநாசம் பண்ண மனதில் வினைத்து மாறுவிஷ்பதி பட்டணத்தையடைந்து கார்த்த விரியார்ச்சன புத்திரானுடைய சிசுக்களைக் கண்டித்து பரசுராமரானவர் பிதாவினுடைய வதநிமித்தமாகப் பூமியிலேயுண்டான ஷுத்திரியர்களை யெல்லாம் அதம்பண்ணிவிட்டு பிதாவினுடைய தேகத்தோடு சிரசைக்கட்டி அக்கனியில் சமஸ்காரம்பண்ண சர்வதேவனு யிருக்கிற பரமாத்மாவான பிதாவை யெக்கியங்களினால் ஏகித்தார்.

அந்த எக்கியத்திலே ஓதாவுக்குக் கிழக்குத்திக்கையும், பிரம்மாவுக்கு தட்சணதிக்கையும், அத்துவரிவுக்கு மேற்குத்திக்கையும், உத்காதாவுக்கு உத்திரதிக்கையும், பின்னையும் சிலபேருக்கு மத்தியிலேயிருக்கிற திக்குகளையும், காகியபருக்கு மத்தியதேசத்தையும், உபதிரஷ்டாவுக்கு ஆரியவர்த்த ஷேத் திரத்தையும், அதற்கப்புறப்பட்ட பிரதேசத்தை சதசியானுக்கும் கொடுத்து சரஸ்வதியென்கிற பிரம்மநதியில் அவயிருதஸ்தானஞ்செய்து அதினால் சகல பாபத்தையும் போக்கடித்து மேகங்களினால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன்போல விளங்கினார். அந்த ஜமதக்கினிரிஷியும் பரசுராமரால் பூசிக்கப்பட்டவராய் நல்ல கியானத்தையுடையதான தம்முடைய லோகத்தை யடைந்து ரிஷிகளுடைய மண்டலத்தில் யேழாவது ரிஷியாகவிளங்கினார். ஜமதக்கினிபுத்திரராயும் பகவானாயும் புண்டரீகாட்சனாயுமிருக்கிற பரசுராமரானவர் வரப்போகிற மனுவந்தரத்தில் வேதப்பிரவர்த்தகானான சப்தரிஷிகளுக்குள்ளே ஒரு வராகப் போகிறவராய் இப்பவும் மகேந்திரபர்வதத்திலே ராஜதண்டனையை விட்டுவிட்டு சார்த்தியையுடையவராய் சித்தான், கந்தர்வான், சாரணன் இவர்களால் கானம் பண்ணப்படாதின்ற சரித்திரத்தை யுடையவராய் யிருக்கிறார்.

இந்தப் பிரகாரம் இருகு வம்சத்தில் விஸ்வருபியாயும் பகவானாயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியானவர் அவதரித்து பூமியினுடைய பாரத்தை நீக்கும்படி ராஜாக் களை யெல்லாம் வெகுப்பிரகாரமாகச் சங்கரித்தார். காதிராஜனுக்கு விஸ்வாமித்திரனென்று ஒருவருண்டானார். அந்த விஸ்வாமித்திரரே தபசினால் ஷுத்திரியபாவத்தைவிட்டு பிரம்மதேசசையடைந்து நூற்றொருபிள்ளைகளைப்பெற்றார். அவர்களுக்குள்ளே மத்திமபுத்திரனாவான் மதுச்சந்தசு என்கிறபெயரை யுடையவனுன். அவன் முதலாக மற்ற ஜேஷ்டாளான ஐம்பதுபிள்ளைகளும் மதுச்சந்தசு யென்றே சொல்லப்படுவார்கள். அந்த விஸ்வாமித்திரரானவர் அசிகார்த்தனுடைய பிள்ளையாயும், தேவாசுரயுத்தத்திலே தேவர்களை ரட்சிக்கப்பட்டவனாகையால் தேவராதனென்று பிரசித்தனாயும், பிருதுவம்சத்திலே பிறக்கையால் பார்க்கவென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிற சனச்சேபனை

புத்திரானுக்கிரகித்தார். அந்த சனச்சேபன் அரிச்சந்திரனுடைய எக்கியத்தில் புருஷபசுவாக விற்கிறையிடுக்கப் பட்டவனாய் பிரம்மாமுதலான தேவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணி அவர்களுடைய பிரசாதத்தினால் பாசபந்தத்தில் நின்று விடுவிக்கப்பட்டு தேவதைகளால் இரட்சிக்கப்பட்டு காதியினுடைய வம்சத்தில் தேவராதனென்று பிரசித்தியை யடைந்து அந்தச்சனச்சேபனை விஸ்வாமித்திரரானவர் புத்திரனாகக் கிரகித்து தம்முடைய புத்திரனைப்பார்த்து இவனையெல்லாருக்கும் ஜேஷ்டனாகவைத்துக் கொள்ளுங்களென்று சொன்னார். அந்த வார்த்தை புத்திரானுக்குள்ளே மதுச்சந்தசுயென்று பெயரை யுடையவர்களானபிள்ளைகள் உத்தமமாக எண்ணுமற்போனார்கள். அப்போது விஸ்வாமித்திர ரிஷியானவர் கோபத்தை யடைந்தவராய் நூற்சனான நீங்கள் மிலேச்சர்களாகக் கடவீர்களென்று சபித்தார். அப்போது மதுச்சந்தசு யென்கிறவன் தனக்குப்பின்பிறந்த ஐம்பதுபேர் தம்மிமாரோடுகூட விஸ்வாமித்திரரைப்பார்த்து வாரீர் பகவானே! நீர் எங்களை ஜேஷ்டனாகவாவது கனிஷ்டனாகவாவது எப்படி ஆக்கியாபிக்கிறீரோ அப்படியே உம்முடைய ஆக்கியிலேயே யிருக்கிறோமென்றுசொல்லி அந்த சனச்சேபனை ஜேஷ்டனாக அங்கீகரித்தார்கள்.

பிற்பாடு விஸ்வாமித்திர ரிஷியானவர் சந்தோஷத்தை யடைந்து அந்தப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து ஒருவர்த்தை சொல்லுகிறார். வாருங்கள் குசிகாளே! எனக்குப் புத்திரனாயும் வீரனாயு யிருக்கிற இந்தத் தேவராதனாவனும் கவுசிகனாயிருக்கின்றான் ஆகையால் உங்களிலொருவனாக அவனை நீங்கள் அனுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கவென்று அனுக்கிரகம்பண்ணினார். அஷ்டகன், ஆரிதன், ஜயந்தன், சமுதன் முதலான மற்றும் சிலபேர் விஸ்வாமித்திரருக்குப் புத்திராளானார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அந்த கவுசிககோத்திரம் விஸ்வாமித்திரர் புத்திராளால் வெவ்வேறுபட்ட பண்ணப்பட்டது. இந்தக் கவுசிககோத்திரமே இந்தப் பிரகாரம் அந்தத் தேவராதனை சேஷ்டபுத்திரனாகச் செய்து கொண்டு நானாப்பிரகாரமாக பேதத்தையுமடைந்தது.

பதினேழாவது அத்தியாயம்

உலி விருத்தம்.

சேயெனும் பூரூர வசுசேஷ்ட புத்ரனும்
ஆயுச னுடைய யைந்து பிள்ளைகளுக்குளே
வேயும் ஷத்திர விருத்தன் முதலான
தோயும் நான்கு பேரிடவம்சம் சொல்லுவாம்.

புரூரவசுவினுடைய சேஷ்டபுத்திரனான ஆயுசனுடைய ஐந்து பிள்ளைகளுக்குள்ளே ஷத்திரவிருத்தன் முதலான நான்குபேருடைய வம்சம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுக்ருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராசனே! புருவசுவினுடைய சேஷ்டபுத்திர னை ஆபுசுக்கு நகுஷனென்றும், ஷத்திரவிருதனென்றும், நசியென்றும், நம்பனென்றும், அனனசுவென்றும் ஐந்துபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர் களுக்குள்ளே ஷத்திரவிருதன் வம்சத்தைக்கேளும் ஷத்திரவிருதனுடைய புத் திரன் சுகோத்திரன். அவனுக்குக் கிரிச்சமதன், காசி, குசனென்றும், மூன்று பிள்ளைகள். கிரிச்சமதனுக்கு சுனகன் பிறந்தான். அவனுக்கு ரிஷிசிரேஷ்ட ராயும் ருக்குவேதியாயு மிருக்கிற சவுனகர் பிறந்தார். காசிபனுக்குக் காசிபிறந் தான். அவனுக்கு றுஷ்டனும், அவனுக்கு தீர்த்தபசிவும், அவனுக்கு ஆபுர் வேதத்துக்குப் பிரவர்த்தகராய் எக்கியங்களுக்கு போக்தாவாய் தம்மை கினைத்தமாத் திரத்தில் பாபத்தைப் போக்குகிறவராய் வாசுதேவ சமமான தர்வந்திரிபகவானுண்டானார். அவனுக்குகேதுமானும், அவனுக்கு பிமாதனும், அவனுக்குதிவோதாசனும், அவனுக்கு துயமான் பிறந்தான். அவனே பிறதற னென்றும், சத்துருசித்தென்றும், லச்சனென்றும், நிதத்துவசனென்றும், குவலையாசுவ னென்றும், பேற்பெற்றான். அவனுக்கு அளற்கன் முதலான பேருண்டானார்கள். அந்த அளற்கனைத்தவிர வேறொரு இராசாவானவன் யுவாவாய் அறுபதாயிரம்வருடம் பூமியைப்பரிபாலனம் பண்ணினவனில்லை. அந்த அளற்கனுக்கு சந்திரியும், அவனுக்கு கனிதனும், அவனுக்கு சுகேசன னும், அவனுக்கு தர்மகேதுவும், அவனுக்கு சத்தியகேதுவும், அவனுக்கு திஷ்டகேதுவும், அவனுக்கு சகுமாரனும், அவனுக்கு விதிகோத்திரனும், அவ னுக்கு பற்பகனும், அவனுக்குபாற்கபூமியும் பிறந்தார்கள். இவர்களுள்ளாரும் காதிகோத்திரஸ்தானும் காதியினுடைய பிறபிதாமகனை ஷத்திரவிருத்த னுடைய வம்சத்திலே பிறந்த இராசாக்களாக இருக்கின்றார்கள்.

நம்பனுக்கு நபசனென்று ஒரு பிள்ளையும், அவனுக்கு கெம்பிரனும், அவனுக்குச் சக்கிரனும் பிறந்தார்கள். அந்தச் சக்கிரனுடைய சேஷத்திரத் தில் பிராம்மணாவம்சம் உண்டாச்சது.

இனிமேல் அனெனசுவினுடைய வம்சத்தைக்கேளும் அந்த அனெனசு வுக்கு சுத்தனென்றும், அவனுக்கு கசிபும், அவனுக்கு பிரம்மசாரதியான திறிக்குத்தும், அவனுக்குச் சார்தரதனும் பிறந்தார்கள். அந்தச் சார்தரதன் ஆத்மக்கியானியாய் கிருதகிருத்தியனுடன். நசியென்கிறவனுக்கு மகாபல வான்களாய் ஐந்துறு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்த ரசியானவன் தேவதை களால் பிரர்த்திக்கப்பட்டவனாய் தயித்தியானை யெல்லாஞ் சங்கரித்து இந்திர னுக்குச் சுவர்க்கத்தைக் கொடுத்தான். பிற்பாடு இந்திரனானவன் பிரகலாத னுக்குப்பயந்தவனாய் திரும்பவும் அந்தச் சுவர்க்கத்தைக்கொடுத்து அந்த நசி கனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நான் உன்னவனாகவிருக்கிறே னென்று தன்னையே அந்த நசிகனுக்குச் சமர்ப்பித்தான். பிதாவான நசியான வன் லோகார்தரத்தை யடைந்திருக்கையில் அவனுடைய புத்திராளானவர்

இந்திரனால் சுவர்க்கத்தை யாசிக்கப் பட்டவர்களாய் அவனுக்கு அதைக் கொடுக்கவுமில்லை பின்னும் அந்த இந்திரனுடைய யக்கியபாகங்களையும் கிர சித்துக்கொண்டார்கள். பிற்பாடு இந்திரனானவன் தேவகுருவான பிரகஸ்பதி யினால் அக்கினியில் அபிசாரஹோமம் பண்ணப்படுகையில் சன்மார்க்கத்தை விட்டிராநின்ற நசிகனுடைய பிள்ளை ஒருவனாகியும் மிராமல் சங்கரித்துவிட் டான் ஷத்திரவிருத்தனுடைய பேரனான குசனுக்குப் பிரீதியும், பிரீதிக்கு சஞ் சயனும், அவனுக்கு சயனும், அவனுக்கு கிருதன், அவனுக்கு அரியசுவனன், அவனுக்குச் சதேவன், அவனுக்கு பீமன், அவனுக்கு செயச்சேனனும், அவ னுக்கு சங்கிருதியும், அவனுக்குச்செயனும், அவனுக்கு மகாரதனான ஷத்திர விருத்தனுடைய பேரனான தர்மா வுண்டானான். இவர்களுள்ளாம் ஷத்திர வம்சத்திலேயுண்டான ராஜக்கள். இனிநகுஷ வம்சத்தாரைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

கல் விருத்தம்.

நகுஷ புத்திர யெயாதி யின்கதை
தகுமைந்து புத்திரர் தனக்குட் கடையவன்
மிகுயெ யாதியின் மேன்மை வார்த்திகத்தை
அக மகிழ்ந்துகிர கித்துக் கொண்டாரரோ.

நகுஷபுத்திரனான யெயாதியினுடைய கதையும் அவனுடைய ஐந்துபுத் திரர்களுக்குள்ளே கடைசி பிள்ளையானவன் யெயாதியினுடைய வார்த்திகத் தைக் கிரகித்துக் கொண்டதையுஞ் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுக்ருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே! நகுஷனுக்கு எதியென்றும், எதி யாதியென்றும், சங்கியாதியென்றும், யெயாதியென்றும், எதிஎன்றும், யகறுதி யென்றும் ஆறுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஜேஷ்டனான எதியானவன் பிதாவினால் கொடுக்கப்பட்டபிள்ளை ராச்சியத்தை அனர்த்த யேதுவென்று அதினுடைய பரிணாமத்தையறிந்தவனாய் இச்சியாமற்போனான். பிதாவான நகுஷனானவன் சுவர்க்கத்தையடைந்து இந்திராணியான சசி தேவியை இச்சைப்பட்டதினால் சுவர்க்கத்தினின்றும் தள்ளப்பட்டு அகஸ் திபர் முதலான ரிஷிகளால் மலைப்பாம்பாயிருக்கையால் யெயாதியானவன் ராஜாவாய் பூமியைப்பரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டு தம்பிமார் நான்குபேரையும் நான்கு திக்கு ராஜாக்களாக நேமித்துத் தானும், சக்கிராசாரியருடைய பெண்ணையும் கிருஷ்ணவாவினுடையபெண்ணையும் விவாகமுடித்து பூமியைப் பரிபாலனஞ்செய்துக் கொண்டிருந்தானென்று சொல்லாநின்ற சுகப்பிரம்ம ரிஷியைப்பார்த்து பரிசுதித்து மகாராசன் சொல்லுகின்றான்.

பரிஷித்துவினுடைய வாக்கியம்.

வாரீர் நாதா ! நன்முளரிபாதா ! பகவத்பாராயணபோதா ! பக்தர்க்கனு
கூலநாதா ! பகவானுன சுக்கிராசாரியர் பிரம்மரிஷியல்லவா ? நகுலபுத்திரானு
எயாதியோவென்றால் ராஜாவாகியிருக்கிறார். ராசாவுக்கும் பிராம்மணருக்கும்
சாதிபேதத்தை யுடையதான விவாகமானது எதினுண்டாச்சுதென்று
கேளாநின்ற ராசாவைப்பார்த்து சுகப்பிரம்மரிஷி சொல்லுகின்றார்.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

கேளாய் பரிஷித்துவே ! எண்ணியகருமம் நண்ணிச்செய்யும் கண்ணிய
முள்ள புண்ணியசீலனே ! ஒருக்கால் தானவேந்திரனுன விருஷபற்வாவி
னுடைய பெண்ணுன சம்மஷ்டையானவள் குருவான சுக்கிரனது பெண்ணுன
தேவயானையோடுகூட ஆயிரம்சுகிருடன் கூடினவளாய் நகரசமீபத்திலிரா
நின்ற உத்தியானவனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு அந்தப் பெண்களெல்லா
ரும் பட்டுவஸ்திரத்தையவிழ்த்து கரையில் வைத்துவிட்டு தாமரைமடுவி
லிரங்கி ஒருத்தருக்கொருத்தர்மேல் சலத்தையிசைத்து வினையாடிக்கொண்
டிருந்தார்கள். அப்போது அந்த ஸ்திரிகளானவர்கள் பார்வதியோடுகூட இட
பவாகனத்தின்மீது போகாநின்ற ருத்திரனைப்பார்த்து லச்சையுடனேகூடின
வர்களாய் சீக்கிரமாகக் கரையில்வந்து வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொள்ளும்
போது அவர்களுக்குள்ளே சம்மஷ்டையானவள் குருபுத்திரியான தேவ
யானையினது வஸ்திரத்தை யறியாதவளாய் தன்னதாகவெண்ணிக் கொண்டு
உடுத்திக்கொண்டாள். அதைக்கண்டு தேவயானையானவள் சம்மஷ்டையைக்
கோபித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள். வாருங்கள் சுகிகளே ! எனது தாசி
யான சம்மஷ்டையினுடைய அயுத்தமான காரியத்தைப் பாருங்கள் நான்
உடுத்திக்கொள்ளத்தக்க வஸ்திரத்தை எக்கியத்தில் அவிசை நாயெடுத்தாற்
போல எடுத்துத்தரித்துக் கொண்டாள். பிராம்மணனுடைய தபசில் இந்த
செகத்தானது சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட மகாத்மியத்தை யுடையவாள் பிராம்மணுனவர்களுக்
குள்ளேயும் நாங்களிந்தச் சம்மஷ்டையினுடைய தகப்பனுக்கு குருவாகவிருக்
கின்றோம் இப்படியிருக்க உடுத்திக்கொள்ளுகிறவஸ்திரத்தைத் துஷ்டையான
இந்தச் சம்மஷ்டையானவள் ருத்திரனுனவன் வேதத்தை தரிக்குமாப்போலத்
தரித்துக் கொண்டாளென்று சொல்லாநின்ற குருபுத்திரியான தேவயானை
யைப்பார்த்து சம்மஷ்டையானவள் ரோஷத்தினால் பெருமூச்சுவிட்டு உதட்
டைக்கடித்துக்கொண்டு ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றாள்.

வாராய் பிசைசுயெடுக்கிறவளே ! உன்னுடைய விருத்தார்த்தத்தையறி
யாமல் என்ன பிதற்றுகறாய் எனது கிரகத்தைக் காக்கைபோல நீ பார்த்துக்
கொண்டிருக்க வில்லையாவென்று இப்படிப்பட்ட குருரமான வசனங்களினால்
ஆசாரியபுத்திரியான தேவயானையைத் திரஸ்காரஞ்செய்து சம்மஷ்டை

யானவள் அந்தத் தேவயானையையுங் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு அவளுடைய
வஸ்திரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விட்டாள்.

எயாதி ராஜனுனவன் வேட்டையாடி ஜலபேசைசூயோடு கூடினவளாய்
அந்தக் கிணற்றினிடத்தில் வந்து அதிலிராநின்ற தேவயானையைப் பார்த்து
மகாதயாளுவான அந்த ராஜனுனவன் தன்மேலே யிருக்கிற வஸ்திரத்தை
வஸ்திரமில்லாத அந்தத் தேவயானைக்குக் கொடுத்து தனதுகையினால் அவ
ளுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றைவிட்டு வெளியேயெடுத்து
விட்டான். அப்போது சுக்கிராசாரி பெண்ணுன தேவயானையானவள் வீரனுன
அந்த ராஜாவைப்பார்த்து பிரிதியோடு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

வாராய் ராஜனே ! என்னுடைய அஸ்தமானது உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட
தல்லவா ? அப்படி உன்னால் பிடிக்கப்பட்ட எனது அஸ்தத்தை இனிமேல்
வேறொருவன் பிடிக்கப் போகிறதில்லை. நம்மிருவருக்கும் இந்தச் சம்பந்தந்
தெய்வத்தினால் நடத்தப்பட்டது மனுஷியர்களால் நடத்தப்பட்டதல்ல ஆகை
யினால் எனக்குப் பிராம்மணனால் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யப்போகிற தில்லை
யென்று தேவயானையானவள் சொல்ல, எயாதிராசனுனவன் தனக்குச் சம்
மதியில்லாமலிருந்தாலுந் தெய்வ வசத்தினால் நேரிட்டபடியினாலேயும் ரூபலா
வண்ணியாதிகளினாலேயும் அவளுடைய வசனத்தை அங்கீகரித்து எயாதிராஜ
னுனவன் தனதுபட்டணத்திற்குப் போனபின் தேவயானையும் விசனப்பட்டுக்
கொண்டு தன்னுடைய கிரகத்துக்குவந்து பிதாவுக்குச் சம்மஷ்டை சொன்ன
குருரவசனங்களையும் அவன்செய்தியையுஞ் சொன்னாள். அப்போது பகவா
னுன சுக்கிராசாரியானவர் மகாவிசனத்தை யுடையவராய் தன்பெளரோகித்
கர்மத்தை நிந்தித்துக்கொண்டும் இதைக்காட்டிலும் உஞ்சவிர்த்திசெய்யலா
மென்று சிலாகித்து பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு பட்டணத்தைவிட்டு
வெளிப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். அப்போது சம்மஷ்டையினுடைய பிதா
வான விருஷபற்வாவும் அவர்பட்டணத்தைவிட்டுப் போனதையறிந்து சுக்கி
ராசாரியரை மார்க்கத்திலேபோய் அவருடைய பாதங்களைவணங்கி சூழமை
கொண்டான் அப்போது பகவானுன சுக்கிராசாரியரும் சாந்தராய் சிஷியனுன
விருஷபற்வாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் ராஜாவே ! எனதுபெண்ணுன தேவயானையினுடைய இஷ்
டத்தை நிறைவேற்றக் கடவாய் இவனானான் விட்டுவிடமாட்டேனென்று
சொன்னார். அந்த அசுரராஜனும் நல்லதென்று அங்கீகரித்து அந்தத்தேவ
யானையைச் சமாதானஞ் செய்கையில் தேவயானையானவள் தன்னுடைய
மனதிலிருக்கிறதைச் சொல்லுகின்றாள். என்னவென்றால் எந்தப் புருஷனுக்கு
பிதானினால் கொடுக்கப்பட்டவளாய் நான் எங்கேபோகின்றேனோ அங்கே சம்
மிஷ்டையானவள் தன்சகிகளோடுகூட எனக்குத் தாசியம் பண்ணக்கடவ
ளென்று தேவயானைசொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டு விருஷபற்வாவானவன்
தன்பெண்ணை அப்படியே தாசியஞ்செய்யும்படியாய் திட்டம் பண்ணினான்.

அந்தச் சற்மிஷ்டையும் ஆயிரஞ்சகிகளோடுகூட தேவயானைக்குத் தாசிபோல சிகருஷைசெய்துக் கொண்டிருந்தான். பின்பு சுக்கிராசாரியரும் நகுஷபுத்திர னுன எயாதிக்குத் தன்பெண்ணை சற்மிஷ்டையோடுகூடக் கொடுத்து ராஜா வைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் ராஜனே ! நீ ஒருக்காலும் படுக்கையில் சற்மிஷ்டையை அடையாமலிருக்கக் கடவையென்று சொன்னார். பின்பு ஒருக்கால் அந்தச் சற்மிஷ்டையானவன் சுக்கிராசாரியருடைய பெண்ணையும் ராஜாவுக்குப் பட்டமகிஷியாயுமிருக்கிற தேவயானை யரியாமல் ருதுஸ்நானஞ் செய்தவளாய் நினைத்துத் தன்சகியினுடைய பதியான ராஜாவை ஏகாந்தத்தில் பர்த்தாவாகவரித்தான். தர்மக்கியான அந்த ராஜாவும் புத்திரார்த்தமாக ராசபுத்திரியான சற்மிஷ்டையினால் யாசிக்கப்பட்டவளாய் அவளுடைய மனோரதத்தைப் பூரிக்கச் செய்யவேனுமென்கிற தர்மத்தைப்பார்த்து சுக்கிராசாரியருடைய வசனத்தையும் ஸ்மரித்துக்கொண்டு தெய்வகதியினால் நேரிட்ட அவளுடைய சங்கமத்தை அங்கிகரித்தான். தேவயானை யானவன் எதுவென்றும், துறுவசுவென்றும் இரண்டுபிள்ளைகளைப்பெற்றான். விருஷபந்வாவினுடைய பெண்ணான சற்மிஷ்டையானவள் துற்கிறெனென்றும், அனுவென்றும், புருருவென்றும், மூன்று பிள்ளைகளைப்பெற்றான். பின்பு தேவயானையானவன் அசுரபுத்திரியான சற்மிஷ்டையினிடத்தில் தன்பர்த்தாவுக்குப் புத்திரோர்பத்தியை யறிந்து மிகவுங் கோபத்தை யடைந்தவளாய் பிதாவினுடைய கிரகத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போனான். அப்போதவளிடத்தில் மோகத்தையுடையவனான அந்த ராஜாவும் தன் பாரியானைப் பிள்ளெட்டாந்து நல்லவார்த்தை சொல்லிக்கொண்டும் பாதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டும் சமாதானம் படமாட்டாமற்போனான். அப்போது சுக்கிராசாரியானவர் அந்த ராஜாவைப்பார்த்து கோபித்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றார்.

வாராய் ஸ்திரீலோலனே ! மூடபுத்தியே ! மனுஷியானுக்கு விகாரத்தைப் பண்ணுகின்ற சறைபானது உன்னை யடையக்கடவதென்று சபித்த சுக்கிராசாரியரைப்பார்த்து எயாதிராஜனுனவன் சொல்லுகின்றான். வாரீர் பிரம்மநிஷ்டரே! உம்முடைய பெண்ணான தேவயானையினிடத்தில் காமபோகங்களை யனுபவித்து இன்னந்திருப்தி யடையாமலிருக்கிறேனென்று ராசாசொன்னதற் குச் சுக்கிராசாரியர் சொல்லுகிறார். வாராய் ராஜனே ! அப்படியானால் இந்தச் சறையைத் தரிக்கத்தக்கவனான ஒருவனுக்குக்கொடுத்து அவனுடைய யௌவனத்தை வாங்கிக்கொண்டு காமத்தை யனுபவிக்கக் கடவாயென்றனுக்கிரகித்தார். இந்தப் பிரகாரம் சுக்கிராசாரியினுடைய வசனத்தினால் சறையைமாற்றிக் கொள்ள வரம்பெற்றவளாய் அந்த ராஜனுனவன் தனது ஜேஷ்டபுத்திரனைப் பிரார்த்தித்து வாராய் எதுவே! குழந்தாய் உன்மாதாவுக்கு பிதாவாகிய சுக்கிரானால் சபிக்கப்பட்ட இந்தச் சறையை வாங்கிக்கொள் உனது யௌவனத்தை எனக்குக்கொடு அதனால் நான் சிலநாள்க்கு விஷயங்களை யனுபவிக்கிறேனென்று சொல்லுகின்ற பிதாவைப்பார்த்து எதுவானவன் சொல்லுகின்றான்.

வாரீர் பிதாவே ! உமக்கு நடுவேவந்த சறையை நான் தரித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். லோகத்தில் புருஷனுனவன் விஷயசகத்தை யறியாமல் சாந்தியை யடையமாட்டானல்லவா வென்று சொன்னான். துருவசுவம், துர்க்கிறனும், அனுவும், பிதாவினால் கேழ்ச்சப் பட்டவர்களாய் தர்மத்தையறியாமல் யௌவனத்தை நித்தியமாக எண்ணிக்கொண்டு மிராநின்ற அவர்களும் அதை நிராகரித்தார்கள். பின்பு வயதில்குறைந்தவனாயும் குணத்தில் அதிகனாயுமிருக்கிற புருருவனைப்பார்த்து எயாதிசொல்லுகிறான். வாராய் குழந்தாய்! நீயும் தமயன்மாரைப்போல் என்வார்த்தையை நிராகரித்துப் போடவேண்டாம் இந்தச் சறையை வாங்கிக்கொள்ளென்று சொல்லாநின்ற பிதாவைப்பார்த்து புருருவானவன் சொல்லுகிறான். வாரீர் மனுவேந்திரனே! லோகத்தில் எந்தப் புருஷன்தான் தன்னைப்பெற்றாநின்ற பிதாவுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்கைக்குச்சமர்த்தனாகாமலிருக்கின்றான். அந்தப்பிதாவினுடையபிரசாதத்தினால் புருஷனுனவன் பரமமானசகத்தையடைகுவனல்லவா? லோகத்தில் எவன் பிதாவினதுநினைப்பையறிந்து அதைச்செய்கிறானோ அவன் உத்தமபுத்திரன். எவன் வாக்கினால் சொன்னபிறகு செய்கிறானோ அவன்மத்திமபுத்திரன். எவன் பிதாசொன்னதை சிரத்தையில்லாமல் வெறுப்போடுசெய்கிறானோ அவன் அதமபுத்திரன். பிதாசொன்னதைச் செய்யாமற்போனவன் பிதாவினுடைய மலத்தோடொப்பாக விருப்பானென்றுசொல்லி சந்துஷ்டனாய் அந்தப்புருருவானவன் பிதாவினது சறையை வாங்கிக்கொண்டான். அப்போது எயாதிகாரஜனும் பிள்ளையினுடைய எவ்வனத்தைவாங்கிக்கொண்டு எதாயோக்கியமாக விஷயசகத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு யக்கியபுருஷனாயும் சர்வதேவமயனாயுமிருக்கிற ஸ்ரீஹரியை ஏசித்து அனேகவிதயக்கியங்களினால் ஆரதித்துக் கொண்டு இந்தப்பிரகாரம் அனேகமாயிரம் சம்வச்சரம் மனதுக்குப்பிரீதியை யனுபவித்துக் கொண்டிருந்தாலும் மண்டலாதிபதியான அந்த எயாதிராஜனுனவன் திர்ப்தியடையவில்லை.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

கலி வீரந்தம்.

மன்னெ யாதி மகாராஜ னுனவன்
தன்னடத் தையி னாற்றேவ யானையைத்
துன்னிடம் பெண் ணாட்டுக்குச் சமானமாய்
அன்னேன் சொல்லிமுத் தியையடைந் தாரரோ.

எயாதி மகாராஜனுனவன் தன்னுடைய நடத்தையினால் தேவயானையைப் பெண்ணாட்டுக்குச் சமானமாக அறிவித்து விரத்தனாய் முத்தியையடைந்தான் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

கேளாய் அஸ்திபுரத்துக்கதிபதியாகிய அபிமன்னியபுத்திரரே! அந்த எயாதிராஜனுவன் விஷயசுகங்களை யனுபவித்துக்கொண்டு ஸ்திரீபரவசனாய் தன்னுடைய ஆத்மவிஷயாநுபவத்தினால் கெட்டுப்போனதையறிந்து வெறுப்போடு கூடினவனாய் தனதுபாரியாளுக்கு இந்தக் கதையைச் சொல்லுகிறான்.

வாராய் தேவயானையே! பூமியில் என்னைப் போலொத்தவர்களால் ஆசரிக்கப்பட்ட இந்தக் கதையக்கேள் வனத்தில் வாசஞ்செய்யாநின்ற கிதேந்திரியர்களானவர்கள் காழகனான ஒருவனுடைய நடத்தைபைப்பார்த்து சோகிப்பார்களோ அப்படிப்பட்டவனது நடத்தையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். எப்படியென்றால் ஒரு ஆடானதுகாட்டில் தனக்குப்பிரியமானதை அபேட்சித்து சஞ்சரித்துக்கொண்டு அவ்விடத்திற் கிணற்றில் விழுந்திராநின்றும் தனதுகர்மத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு மிருக்கிற ஒரு பெண்ணுட்டைப்பார்த்து காமத்தையுடையதான அந்த ஆடானது அந்தப் பெண்ணுட்டைக் கரையில் யெடுத்து விடுவதற்கு உபாயத்தைச் சிந்தித்துக் கரையில் தனது கொம்புறுனியினால் மண்முதலானதைப் பேர்த்து வழிசெய்தது பின்பு அந்தப்பெண்ணுடானது அந்தக் கிணற்றினின்றும் கரையேறி அந்த ஆட்டைப்பார்த்து இச்சையடைந்து அந்தப் பெண்ணுடோடு கூடிக்கொண்டிராநின்றும் மகாபுஷ்டியாயும், தாடியையுடையதாயும், ரதிக் கிரீடையில் சமர்த்தாயும் விவேகத்தையுடையதாயு மிருக்கிற அந்த ஆணுட்டைப் பின்னையுஞ் சிறிது பெண்ணுடிகள் இச்சித்துக்கொண்டுவந்து சேர்ந்ததுகள். அந்தச் சிரேஷ்டமான ஆடானது தான் ஒண்டியாகத்தானே அனேகமாயிருக்கிற அந்தப் பெண்ணுடிகளுக்கு ரதியை விர்த்திசெய்துக்கொண்டு தன்னுடைய சுருபத்தையறந்ததாய் ரமித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்தப் பிரகாரம் மிகவும் இஷ்டையான வேறொரு பெண்ணுடோடுகூட ரமித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த ஆட்டுக்கிடாவைப்பார்த்து வேறொரு ரூபவதியான பெண்ணுடானது அந்த ஆட்டினுடைய நடத்தையை சகிக்கமாட்டாமல் துக்கத்தையும் அனித்தியமான சினேகத்தையு முடையதாயும் இந்திரியலோலனாயும் தனக்குப் பர்த்தாவாயு மிருக்கிற அந்த ஆட்டை விட்டுப் போய்விட்டது. பின்பு ஸ்திரீவசியமாயும் தினமாயுமிருக்கிற அந்த ஆடானது தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோகாநின்ற அந்தப் பெண்ணுட்டைக் கடிமைகொள்ளுகைக்கு அனுவர்த்தித்து மார்க்கத்திலே அதைக்கிட்டு நல்ல வார்த்தை சொல்லியும் சமாதானமாகாமற் போச்சது. அப்போது அவ்விடத்தில் ஒரு யோகியானவன் கோபத்தினால் அந்த ஆட்டினுடைய விருஷணத்தை யறுத்துவிட்டுத் திரும்பவும் தனது யோகபலத்தினால் போகயோக்கியமாகும்படித் தொங்காநின்ற அந்த விருஷணத்தைக் கூட்டிவைத்தான். அந்த ஆட்டுக்கிடாவும் விருஷணத்தையடைந்து கிணற்றிலடையப்பட்ட அந்தப் பெண்ணுட்டோடு வெகுகாலமாய் ரமித்துக்கொண்டு போகங்களினால் இப்போதையும் திருப்தியை யடையாமலிருக்கிறது.

வாராய் தேவயானையே! அப்படிப்போல நானும் கிணற்றிலே அடையப்படாநின்ற உன்னுடைய சினேக பாசத்தினால் கட்டப்பட்டவனாய் உன்மாயையினால் மோகத்தையடைந்தவனாய் என்னுடைய ஆத்மசுருபத்தையுறந்தேன். பூமியில் அனேகவிதங்களான நெல்முதலிய தானியவிசேஷங்களும் சுவர்னம், பசுக்கள், ஸ்திரீகள் எவ்வளவிற்குத்தகுளோ இதுகளெல்லாம் காமபரவசனான புருஷனுக்கு மனோரதபூர்த்தியைப் பண்ணமாட்டாதுகள். ஆசையானது கோரப்பட்ட வஸ்துக்களுடைய அனுபவத்தினால் ஒருக்காலும் ஒருவழியை யடையமாட்டாது நெய்யை அக்கினியில் விடுவதுபோல மேலுமேலும் கிருத்தியை யடையும். புருஷனுவன் எப்போது சமஸ்த பிராணிகளிடங்களிலேயும் காமக்குரோத முதலான தற்குணங்களைப் பண்ணுமலிருக்கிறானோ அப்போது சமபுத்தியான அந்தப் புருஷனுக்கு சமஸ்தமான திக்குகளும் சுகசருபங்களாகிற்கும் புருஷனுவன் மாதாவானும், புத்திரியானும், உடற்பிறப்பானும் இவர்களோடுகூட ஏகாந்தத்திலே வாசம்பண்ணும லிருக்கக் கடவன். இந்திரிய சமூகமானது பலத்தையுடைய தாகையால் கியானியான புருஷனையும் விஷயங்களிலிழுத்துக்கொண்டுபோகும். ஒழிவில்லாமல் விஷயங்களை அனுபவியாநின்ற எனக்குக் குறைவில்லாமல் ஆயிரம் சம்வச்சரம் பூரணமாச்சது ஆனாலும் அடிக்கடி விஷயங்களிலேயே இப்பவும் ஆசையானது உண்டாகின்றது. ஆகையால் நான் இந்தவிஷய ஆசையை விட்டுவிட்டுப் பிரம்மத்தினிடத்தில்தான்மனைத ஸ்திரமாகவைத்து சீதோஷண முதலான தொந்தறுக்கங்களை சகித்துக் கொண்டும் அகங்காரத்தை விட்டவனாயும் வனத்தில் மிருகங்களோடுகூடவே யானுஞ் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறேன் என்று எயாதிராஜனுவன் தன்னுடைய பாரியையான தேவயானையைப் பார்த்துச் சொல்லி புத்திரான புருருவுக்கு அவனுடைய எவ்வனத்தைத் திரும்பவும் கொடுத்துவிட்டுத் தன்னுடைய சறையையும் தான் வாங்கிக் கொண்டு ஆசையையொழிந்தவனாய் அக்கினிதிக்கிலே திரிகியுலையும், தட்சணதிக்கிலே எதுவையும், மேற்குத்தித்திலே துறுவசைவையும், வடக்குத் தித்திலே அனுலையும், இராஜாவாகஸ்தாபித்து சமஸ்தமான பூமண்டலத்துக்கும் புருருவை சிரேஷ்டனான இராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைத்துத் தமயன் மாரையும் அவனுடைய சொற்படி நடந்துக்கொள்ளும் படியாகஸ்தாபித்து தபோவனமடைந்து எயாதிகாராஜனுவன் சமஸ்த விஷய சங்கத்தையும் விட்டுவிட்டு ஆத்மானுபவத்தினாலே லிங்கசரீரத்தையும் விட்டவனாய் பரப்பிரம்மமாயும் நிர்மலமாயு மிருக்கிற வாசுதேவனிடத்திலே நிஷ்டையையுடையவனாய் ஸ்ரீபகவத்சம்பந்தமான கதியையடைந்தான். பிற்பாடு அந்தத் தேவயானையானவனும் ஸ்திரீ புருஷர்களுடைய ஸ்நேகத்திலே சொல்லப்பட்ட பரியாசவார்த்தையைப் போலிராநின்றும் ஆத்மாவுக்கு நிவிர்த்திமார்க்க ரூசகமாயு மிருக்கிற இந்த இதியாசத்தைக்கேட்டு ஆத்மாவுக்கு நிவர்த்தி மார்க்கநிஷ்டையை யறிந்து அந்தத் தேவயானையானவன் சுருதுக்களுடைய சுகவாசத்தை வழிநடக்கிற பேர்களுக்குத் தண்ணீர்பந்தலிலே கடினப்போது நேரிடாநின்ற சுகவாசத்தைப்போல ஈஸ்வராதினங்களான பிராணிகளுக்கும் மாயையினாலே செய்யப்பட்டதாக அறிந்து சொற்பன திருஷ்டார்த்தத்தினாலே

சமஸ்தவிஷயங்களிலேயும் சங்கத்தைவிட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடத்திலேயே மனதைநிறுத்தி கியானசக்திமுதலான குணங்களையுடையவராய் மிருக்கிற உமக்குப் பிரணாமமென்று தியானம்பண்ணித் தன்னுடைய லிங்கசரீரத்தை விட்டு விட்டான்.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

கலி விநாசம்.

தந்தையின் றன னுக்கரகத் தன்னினால்
அந்தசிம் மாதனத் தையடைந் திடும்
தொந்த புருருவம் சத்தினிற் றேன்றியே
வந்தமா பரதன் வம்சம் சொல்லுவாம்.

பிதாவினுடைய அனுக்கிரகத்தினாலே இராஜசிம்மாதனத்தை யடைந்த புருருவினுடைய வம்சத்திலேயுண்டான துஷ்டியந்தபுத்திரான பரதனுடைய கீர்த்தியானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பற்குணபௌத்திரான பரிஷித்து மகாராஜனே ! யாதொரு வம்சத்திலே நீ பிறந்தையோ அந்த வம்சத்திலே வம்சஸ்தர்களான ராஜரிஷி களும்பிரம்மவம்சிபர்களும் ஜனித்தார்களோ அப்படிப்பட்டபுருருவினுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேளும் புருருவுக்கு ஜனமசெயலும்அவனுக்குப் பிரசன்னவானும், அவனுக்குப் பிரவீரனும், அவனுக்கு மனசயுஷும், அவனுக் குச்சாருவும், அவனுக்கு மகாபுண்ணியவானான சத்தியவும், அவனுக்கு வெகு பவனும், அவனுக்குச் செய்யாதியும், அவனுக்கு செங்காதியும், அவனுக்கு பவுத்திராசுவனும் ஜனித்தார்கள். அந்தபவுத்திராசுவனுக்குறிதேயுவென்றும், கிறிஷேயுவென்றும், ஸ்தலேயுவென்றும், கிறிதேயுவென்றும், ஜறேயுவென் றும், சன்னதேரீவென்றும், தற்மேயுவென்றும், சத்தியேயுவென்றும், விற தேயுவென்றும், வனேயுவென்றும் பத்துபிள்ளைகள். கிறுதாசியென்கிற அப் சரஸ்திரீயினிடத்திலே ஆத்மபூதமான முக்கியப்பிராணனுக்கு தசயிந்திரியங் கன்போலப் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே அப்பிரதிரதனுக்கு கண்ணு வரும், அவருக்குமேதாதியும், அவருக்கு விருக்குவாமுதலான பிரம்மமனரும், றிதேயும் ஜனித்தார்கள்.

சமஸ்திக்கு துஷ்டியந்தனென்று ஒருவன் பிறந்தான் அந்ததுஷ்டியந்த மகாராஜனுனவன் வேட்டைக்கென்று புறப்பட்டுப்போய் கண்ணுவரிஷிபி னுடைய ஆசிரமத்தையடைந்து அவ்விடத்திலே மகாலட்சுமியைப்போலிரா லின்ற ஒரு உத்தமஸ்திரீயைப் பார்த்து அந்த ஸ்ஷணத்திலேயே மிகவும்

மோகத்தையடைந்து தனது ஆயாசமெல்லார்தீர்த்து மன்மதனாலே பிடிக்கப் பட்டவனாய் அந்த ஸ்திரீயைப்பார்த்து சிரித்துக்கொண்டு மதுரமான வசனத் தினாலே ஒருவார்த்தை சொல்லுகின்றான்.

வாராய் கமலதளம்போலிருக்கிற நேத்திரங்களையுடையவனே ! நீ யாரு டையபெண் உமக்கு ஒருவருமில்லாத இந்த வனத்திலே செய்யவேண்டுவ தென்ன? நிக்ஷயமாக உன்னை இராஜாவினுடைய பெண்ணாக எண்ணுகிறேன். புருருவ வம்சத்திலேபிறந்த இராஜாக்களுடைய மனதானது அதர்மத்திலே பிரவேசியாதல்லவா ? ஆகையால் நீ ராஜகுமாரியே யாகவேனுமென்று சொல் லாநின்ற துஷ்டியந்தனை நோக்கி சகுந்தலேசொல்லுகிறான்.

வாராய் ராஜனே ! நான் விஸ்வாமித்திர ரிஷிக்கு மேனகையினிடத்திலே ஜனித்தவன். அந்த மேனகையினால் இந்த வனத்திலே விடப்பட்டவளாய் கண்ணுவமகாரிஷியினாலே ரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். எனது உற்பத்தியைப் பகவானான கண்ணுவமகாரிஷியானவர் அறிவார். உனக்கு நான் செய்யவேண் டியதென்ன ? ஒழுண்டிகாஷனே ! ஆசனத்திலே யிருக்கக்கடவாய் என்னால் செய்யப்படாநின்ற பூசையை அங்கேரியுமென்று சொல்லாநின்ற சகுந் தலையைப்பார்த்து துஷ்டியந்தமகாராஜன் சொல்லுகின்றான்.

துஷ்டியந்த மகாராஜனுடைய வாக்கியம்.

வாராய் சோபனங்களான புருவங்களை யுடையவனே ! குசிகவம்சத்திலே பிறந்த உனக்கு இப்படி யுபசரிக்கிறது யுத்தமே ராஜகன்னிகைகளானவர்கள் தனக்குயோக்கியமானபர்த்தாவை சுய இச்சையாகவே அடைவார்களல்லவா? வென்று சொல்லாநின்ற அந்த ராஜாவினுடைய வார்த்தையைச் சகுந்தலே யர்னவன் அங்கேரிக்கையில் தேசகால ஞாயங்களை யறிந்தவனான அந்த ராச னானவன் ஏதாசாஸ்திரப் பிரகாரங் கார்தர்வமாக அப்போதே அந்தச் சகுந் தலையைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்துகொண்டு அந்த ராசனானவன் சகுந்தலையி னிடத்திலே வீரியத்தை ஆதானம்பண்ணி மற்றநான் தன்பட்டணத்துக்குப் போனான். சிலகாலத்துக்குப்பின் பு சகுந்தலையானவன் புத்திரனைப்பெற்றான்.

அந்தப் பிள்ளைக்கு கண்ணுவமகாரிஷியானவர் ஜாதககர்மமுதலான வுசிதகர்மங்களைச்செய்தார். அந்தப் பிள்ளையானவன் அந்த ஆசிரமத்திலேயே விர்த்தியடைந்து தனதுபலத்தினாலே சிங்கங்களைப் பிடித்துக்கட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு அந்தச் சகுந்தலையானவன் ஒருவராலேயும் அதிக கிரமிக்கக்கூடாத பராக்கிரமத்தை யுடையவனாயும் ஸ்ரீ ஹரியினுடைய அம்சா அம்சத்தினால் ஜனித்தவனாயுமிரானின்ற அந்தப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு பர்த்தாவினுடைய சந்திரதானத்தை யடைந்தான்.

அப்போது அந்த துஷ்டியந்த ராசனானவன் கியாபகமில்லாத படியால் நிர்த்துஷ்டையான அந்தப் பாரியையும் புத்திரனையும் ஆதரணேசெய்யா

திருக்க அப்போது ஆகாசத்திலே சமஸ்தபிரானிகளுங் கேட்டுக்கொண்டிருக்க ஒரு அசுரீரிவாக்கிய முண்டாயிற்று. அதென்னவென்றால், வாராய் துஷ்டியந்தனே ! லோகத்தில் பிள்ளைக்குத் தாயானவன் தோற்பையைப்போல ஆதாரமாதிரிமே யாகின்றான் எனானிலே பிறந்தானே அவனே அந்தப் புத்திரனை விருக்கின்றான் ஆகையால் நீ இந்தப் பிள்ளையைப் போஷிக்கக்கடவாய் நிர்துஷ்டையான இந்தச் சகுந்தலையை அவமானம் பண்ணுதே வம்சகர்த்தா வான புத்திரனுனவன் பிதாவை யமலோகத்தினின்றும் உத்தாரணம் பண்ணுவன் பிசப்பிரதனுன் பிதாவானவனும் புத்திரனை எமனுடைய சபையினின்றும் ஜயித்தடைவன் மாதாவானவன் அடையமாட்டான் இந்தச் சகுந்தலையானவன் சொன்னது எதார்த்தமேயென்று ஆகாயவாணிகொன்ன வசனத்தைக்கேட்டு அந்தத் துஷ்டியந்த ராசாவும் பாரியா புத்திரா னிருவரையும் கிரகித்துக்கொண்டான்.

பிற்பாடு அந்தப் பரதனும் பிதாவான துஷ்டியந்தன் லோகாந்தரத்தை யடைந்திருக்கையில் சக்கிரவர்த்தியாயும் மகா கீர்த்திமாயுயிருந்து மகா பிஷேகவிதியிலுலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவனாய் அனேக யாகங் களைச்செய்து அக்கினி சயனமென்கிற கிருதுவைப்பண்ணி பூமியிலே இருபத் தேழாயிரவருடம் தனது ஆக்கியாசக்கிரத்தைத் திக்குகளுக்கும் நடப்பித் துக்கொண்டிருந்தான். பிற்பாடு அந்தப்பரதமகாராஜனுனவன் ஐஸ்வரியத்தை யும், சம்பத்தையும், பாரியைகளையும், புத்திரானையும், அனித்தியமென் றெண்ணிச் சம்சாரத்திலே வைராக்கியத்தை யடைந்து தனக்கு விதேகனுடைய பெண்கள் மூன்றுபேர் இஷ்டபாரியைகள் அந்த ஸ்திரீகளிடத்திலே புத்திரோற்பத்தி யுண்டாயிருக்கையில் அந்தப் பிள்ளைகளைப்பார்த்து பரதனுனவன் இந்தப் பிள்ளைகள் எனக்கு யோக்கியானன்றென்று சொல்லுகையில் அந்த ஸ்திரீகளானவர்கள் தங்கனிடத்தில் பர்த்தாவுக்கு விபசாரசங்கைபிறந்து தங்களை விட்டுவிடப்போகிறுனென்கிற பயத்தினால் அந்தப்பிள்ளைகளைக்கொண்டு போட்டார்கள். இந்தப் பிரகாரம் பிறக்கக் கொண்டுபோடுவதினால் வம்சமானது வியர்த்தமாயின அந்தப் பரதனுனவன் புத்திரார்த்தமாக மறுதஸ்தேக மென்கிற கிறுதுவினால் தேவதைகளைக்குறித்து எக்கியம் பண்ணினான். அப்போது அந்தத் தேவதைகள் பிரசன்னளாய் அந்தப் பரதமகாராஜாவுக்கு பரத்துவாசனென்று ஒரு பிள்ளையைக் கொடுத்தார்கள். தேவதைகளுக்குப் பரத்துவாசனென்கிறபிள்ளைவந்தவழி என்னவென்றால் சொல்லுகிறேன் கேள்.

பிரகஸ்பதியானவர் ஒருக்கால் கர்ப்பினியாயும், மாதாவென்று பெயரையுடையவளாய் மிருக்கிற தந்தம்பியான வசகச்சனுடைய பாரியினிடத்தில் மைதுனகாரியத்துக்கு யத்தனம் பண்ணினவராய் கர்ப்பத்திலிராநின்ற சிசுவினால் முறையிட்டுத் தகையப்பட்டவராய் கோபித்துக்கொண்டு அந்தக் கர்ப்பத்தை அந்தகனாகக் கடவையென்று சபித்து பலாத்காரத்தினால் விரியத்தை யோனியிலே விட்டார் அப்போது அந்த விரியமானது கர்ப்பத்திலேயிருக்கிற சிசுவினால் தள்ளப்பட்டதாய் யோனிக்கு வெளிப்பட்டு பூமியிலே விழுந்து

அந்தச்சனத்திலேயே ஒரு பிள்ளையாயிற்று. அந்தப் பரபிஜத்துக்குப் பிறந்த பிள்ளையை விசாரசங்கையினால் தன்பர்த்தா தன்னை விட்டுவிடப்போகிறுனென்கிற பயத்தினால் பரபிஜத்துக்குப் பிறந்த அந்தப் பிள்ளையை விட்டுவிடவேனுமென்று நினைத்த அந்த மாதாவைப்பார்த்து தேவர்களானவர்கள் பிரகஸ்பதிக்கும் அந்த மாதாவுக்கும் விவாதரூபமான இந்தச் சுலோகத்தைச் சொன்னார்கள் எப்படி யென்றால்.

வாராய் மூடபுத்தியே ! ஒருவனுடைய கேஷத்திரத்தில் மற்றொருவனுடைய பிஜத்துக்குப் பிறக்கையால் இருவருக்கும் புத்திரனுன இந்தப் பிள்ளையை நீ பரிக்கக்கடவாய், உனக்கு அந்த பர்த்தா வுன்னைவிட்டுவிடப் போகிறுனென்று பயந்தேவையில்லையென்று பிரகஸ்பதியினால் சொல்லப்பட்டவளாய் அந்த மாதாவானவள் பிரகஸ்பதியைப் பார்த்து வாராய் பிரகஸ்பதியே ! நம் மிருவருக்கும் அன்னியாயத்தினால் பிறந்த இந்தப் பிள்ளையை நான் ஒருத்தியே பரிக்கமாட்டேன். நீயே பரிக்கக்கடவை என்றுசொல்லி அந்த மாதாவானவள் விபசாரத்தினால் பிறந்த அந்தப் பிள்ளையை வியர்த்தமாயெண்ணி விட்டுவிட்டாள். அப்படி மாதாவுக்கும் பிரகஸ்பதிக்கும் விவாதப்பட்டு அந்தப் பிள்ளையை விட்டுவிட்டுப் போனதினால் அந்தப் பிள்ளைக்குப் பரத்துவாசனென்று பெயருண்டாச்சது. அப்படி அவர்களிருவராலேயும் விட்டுவிடப்பட்ட பிள்ளையை தேவதைகள் போஷித்துப் பரதனுடைய வம்சமானது வியர்த்தமாய்ப் போகுகையில் பரதனுக்குக் கொடுத்தார்கள். ஆகையால் அவனுக்கு வித்தனென்று பெயருண்டாச்சது.

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

கலி வீரத்தம்.

பூர்த்திமும் ரந்தி தேவன ஜாயீன்
கூர்ந்த ராஜாக்களின் கீர்த்தி யானது
சோர்தலின்றி விஸ் தாரமாய்ச் சொல்லிடும்
தேர்த்தவித்தன் வம்சஞ் சொல்லுவா மரோ.

மகா கீர்த்திமான்களான ரந்திதேவன், அஜாயீன் முதலான ராஜாக்களுடைய கீர்த்தியானது விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்படுகிற வித்தனுடைய புத்திரனுன விதாதானுடைய வம்சமானது சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிஷித்து மகாராஜனே ! விதாதனுக்கு மன்னியுலென்று ஒரு பிள்ளை யுண்டானான். அவனுக்குப் பிரகஸ்பதிரென்றும், செயனென்றும்,

மகாவீரியனென்றும், நரனென்றும், கற்பனென்றும், ஐந்துபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே நரனுக்கு சங்கிரதியென்று ஒருவனுண்டானான். அவனுக்குக் குருவென்றும், ரந்திதேவனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்த ரந்திதேவனுடைய எச்ச இகலோகத்திலேயும், பரலோகத்திலேயும், கீர்த்திக்கப்பட்டதாயும், பிரயத்தின மில்லாமல் தெய்வகதியாக வராரின்ற வஸ்துவை அதிதிகளுக்குக் கொடுத்துக்கொண்டும் தான் அனுபவித்துக்கொண்டும், பசியை யுடையவனாயும், மகா தரித்திரனாயும், மிகுந்த தைரியத்தையுடையவனாயும், கஷ்டத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு மிருக்கிற அந்த ரந்திதேவனுனவன் ஒருக்கால் நாற்பத்தெட்டுநாள் ஜலபானம் பண்ணாமலிருந்தான். பிற்பாடு உதயகாலத்தில் நெய்யும், அன்னமும், பாயசமும், தீர்த்தமும், தெய்வகதியாக லபித்தது. பசிதாகத்தினால் மகாசங்கடத்தை யடைந்திராரின்றும் அந்த அன்னத்தைப் போஜனம் பண்ணவேணுமென்றும் இச்சையை யுடையவனுய் மிருக்கிற அந்தராஜாவுக்கு ஒருபிராம்மணனுனவன் அதிதியாக வந்தார். அப்போது அந்த ராஜாவானவன் சகலபிரானிகளையும் ஸ்ரீஹரியாகப் பார்த்துக்கொண்டு அந்த அன்னத்தைப்பகர்ந்து ஆதரவுடனே அந்தப் பிராம்மணனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தப் பிராம்மணனும் அந்த அன்னத்தை புசித்துப் புறப்பட்டுப் போனபிறகு அந்த ராஜாவானவன் தன் குடும்பத்தோடு அதிதிக்குக் கொடுத்த சேஷத்தைப் புசிக்கவேணுமென்றிருக்கும் போது ஒரு சூத்திரனுனவன் அன்ன ஆர்த்தியாக வந்தான்.

அப்போது அந்த ராஜானவன் அவனையும் ஹரியாக நினைத்துக்கொண்டு அவனுக்கும் அந்த அன்னத்தில் பிரித்துக் கொடுத்தான். அந்தச் சூத்திரனும் அவ்வன்னத்தைப் புசித்துப்போனபின்பு வேறேயொருபுருஷனுனவன் சில நாய்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அதிதியாகவந்து வாரீர் ராஜாவே! பசியினால் வருந்துகின்ற எனக்கும் என்னுடைய நாய்களுக்கும் அன்னங்கொடுக்கவேணுமென்று சொன்னான். அப்போது அந்த ராஜா அவனையும் ஆதரித்து மிகுந்த அன்னத்தையெல்லாம் சிரத்தையோடு நாய்களுக்கும் அவனுக்கும் கொடுத்தான். பிற்பாடு ஒருவனுக்குப் பானம்பண்ணத் தக்கதாகத் தீர்த்தமாதிரிமே மிகுந்தது. அந்தத் தீர்த்தத்தைப் பானம்பண்ணப் போகாரின்ற அந்த ராஜாவை ஒரு மிலேச்சனுனவன் அடைந்து மிகவுந் தாகத்தையுடைய எனக்கு இந்த தீர்த்தத்தைக் கொடுக்கவேணுமென்று கேட்டான். அப்போது மகா கீர்த்தியை யுடையவனுன அந்த ராஜாவானவன் அவனுடைய வசனத்தைக் கேட்டு வருபையினால் பீடிக்கப்பட்டவனும் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். என்னவென்றால் சஸ்வரவிடத்தினின்றும் அணிமாதி அஷ்ட ஐஸ்வரியங்க ளோடு கூடிக்கொண்டிராரின்ற மோஷத்தை நான்கோறவிலை சமஸ்திராணி களுடைய இருதயத்துக்குள்ளே யிராரின்ற அவர்களுடைய துக்கத்தை யெல்லாம் நானனுபவிக்க வேணுமென்று இச்சிக்கிறேன். அவர்களுடைய துக்கத்தை அனுபவியா நின்ற என்னால் அவர்களெல்லாம் துக்ககுணியா னாக வேணுமென்று இச்சியாரின்ற நான் தாகத்தையுடைய இந்தப் புருஷனுக்கு ஜீவன எதுவான இந்த ஜலத்தைக் கொடுப்பதினால் எனக்குப் பசி,

தாகம், இளைப்பு, இதுகளெல்லாம் நிவர்த்தித்துப் போகுமென்று சொல்லி தாகத்தினால் மரித்துப்போகிறவனுன அந்த ராஜானவன் அந்த மிலேச்சனுக்கு அந்தத் தீர்த்தத்தைக் கொடுத்தான். அப்போது பலத்தை யிச்சியா நின்ற பேருக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவர்களான பிரம்மா முதலிய தேவர்களானவர்கள். அந்த ராஜானுடைய மனதைப் பரிசோதிக்கிறதற்காக முன்னமே மாயையினால் பிராம்மணநி ரூபத்தினாலேவந்து பிற்பாடு தங்களுடைய நிசஸ்வரூபத்தைக் காண்பித்தார்கள். அப்படி காண்பித்தும் அந்த ராஜாவானவன் வீரத்தனப் விஷயத்தில் ஆசையிலலாதவனாய் அவர்களுக்குப் பிரணாமஞ்செய்து வாசுதேவனுன பகவான் ஒருவனிடத்திலேயே பத்தியில் மனதை ஸ்திரமாகவைத்தான். அப்போது அந்தரந்திதேவனை அனுவர்த்தித்த பேரெல்லாம் அவனுடைய சகவாசப் பிரபாவத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே பரமகதியாகவுடைய யோகிகளாகவானார்கள்.

கெட்கனுக்கு காற்பாயனியென்று ஒருவனுண்டானான். அந்த ராஜாவினிடத்தினின்றும் பிரம்மவம்சமானது உண்டாச்சது. மகாவீரியனுக்குத் திறை யாருனியென்றும், கவியென்றும், புஷ்கலாருனியென்றும், மூன்றுபேருண்டானார்கள். இவர்கள் மூன்றுபேரும் ராஜவம்சத்திலேயிருந்து பிராம்மணகதியையடைந்தார்கள். பிரகஷத்திரனுக்கு சகோத்திரனும், அவனுக்கு அஸ்தியும் உண்டானார்கள். அந்த அஸ்தியானவன் அஸ்திபுரத்தை யுண்டாக்கினான். அவனுக்கு அசமீடெனென்றும், திண்மீடெனென்றும், புருமீடெனென்றும், உண்டானார்கள். அசமீடனுடைய வம்சத்திலே பிறியமேதன்முதலான பிரபன்னுளுண்டானார்கள். அந்த மூன்றுபேர்களுக்குள்ளே அசமீடனுக்கு பிரகதிடசுவம், அவருக்கு செயத்திரன், அவருக்கு விசுவசித்தும், அவனுக்கு செனசித்தும் உண்டானார்கள். அந்த செனசித்துக்கு ருசிராசுவன், திறட அனு, காகியன், வச்சனென்றும் நான்கு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். ருசிராசுவனுக்கு பிறதுசெனனும், அவனுக்கு பாரனும், நிபனும் உண்டானார்கள்.

அந்த நிபனுக்கு நூறுபிள்ளை களுண்டானார்கள் அவர்களுக்குள்ளே சாம்பிலியாதிபதியான சமரன் சேஷ்டனாகப் பிறந்தான். அந்த சமரனுக்குப் பாரதன் முதலான மூன்றுபேருண்டானார்கள் பாரதனுக்குப் பிரதியென்று ஒருவனுண்டானான். அவனுக்கு சுருததியும், அவனுக்கு கிப்பிராஜனும், அவனும், அனுகனும், உண்டானார்கள். அந்த அனுகன் சகருடைய பெண்ணை கிருத்தியினிடத்திலே பிறுமத்தனை யுண்டாக்கினான். அந்தப் பிறுமத்தன் யோகிசனாய் சரசுவதியென்கிற பாரியினிடத்திலே விசுவச்சேனரென்று ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றான். அந்தப் பிள்ளையானவன் செயிகிருஷ்ணுடைய வுப தேசத்தினால் யோகதத்திரமென்கிற சாத்திரத்தைப் பண்ணினான். அவனுக்கு பல்லாதனென்று ஒருவனுண்டானான். இவர்களெல்லாம் பிரகதிசவினுடைய வம்சத்திலே பிறந்த ராஜாக்கள்.

திண்மீடனுக்கு எயிரானும், அவனுக்குக் கிறிதுமானும், அவனுக்கு சத்தியதிருதியும், அவனுக்கு திரடனேமியும், அவனுக்கு சுபாரிசுவனும், அவனுக்கு

சுமதியும், அவனுக்கு சுமனயும், அவனுக்கு சன்னதிமானும், அவனுக்கு கிருதியும் உண்டானார்கள். அந்தக் கிருதியே இரணியநாபனிடத்தில் நின்றும் யோகத்தைப்பெற்று யிராச்சிய நாமங்களுடைய ஆறுசங்கதைகளைக் கானம் பண்ணினான். அவனுக்கு உக்கிராயுதனென்று ஒருவனுண்டானான். அவனுக்கு ஷேமியனும், அவனுக்கு கவிரதனும், அவனுக்குப் பிரஞ்சயனும், அவனுக்குப் பாகுரதனும் உண்டானார்கள். புருமீடனுக்குச் சந்தானமேயில்லை. அசமீடனுக்கு நளினியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் நினனும், அவனுக்குச் சார்தியும், அவனுக்குச் சுசார்தியும், அவனுக்கு புரீசனும், அவனுக்கு அரதனும், அவனுக்கு அறம்மியாசுவனும் உண்டானார்கள். அந்த அறம்மியாசுவனுக்கு முதகலனென்றும், உவிராகனென்றும், பிரகதிகவகனென்றும், காம்பில்லியெனென்றும், சிரஞ்செயகனென்றும் ஐந்துபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்த அறம்மியாசுவனுவன் தன்னுடைய பிள்ளைகள் ஐந்துபேரும் ஐந்துவிஷயங்களையும் ரட்சிக்கக்கூடத்தாளென்று சொன்னான். ஆகையினால் பாஞ்சாலானென்று பெயரையுடையவர்களானார்கள். முதகலனிடத்தினின்றும் பிரம்மமனம்சம்உண்டாச்சது அந்தக் கோத்திரமே மவுத்தகல்லிய கோத்திரமென்று பெயரையுடையதாச்சது அறம்மியாசுவபுத்திரனை அந்த முதகலனிடத்தினின்றும் தீவோதாசனென்று ஒருபிள்ளையும், அகலிகையென்று ஒருபெண்ணும் இரட்டையாகப் பிறந்தது. அந்த அகலிகையினிடத்திலே கௌதமரிஷிக்கு சதானந்தர் பிறந்தார். அந்தச் சதானந்தருக்கு தனுர்வேதத்தில் சமர்த்தரான சத்தியதிறுதியென்று ஒரு பிள்ளையுண்டானார். அவர்பிள்ளை சிரத்துவான், அந்தச் சிரத்துவானே ஊர்வசியைக்கண்டு கலிதமாகாநின்ற இந்திரியத்தை நானாலிலே விட்டுவிட்டான் அந்த இந்திரியத்திலே துரோணபத்தியான கிருபியென்று ஒருபெண்ணும் கிறுபனென்று ஒரு பிள்ளையுண்டானார்கள். அந்த இரண்டு சிசுவையும் வேட்டைக்குவந்த சந்தன மகாராஜனுவன் கண்டு கிருபையினால் எடுத்துக்கொண்டுபோய் ரட்சித்தான்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

மன்னிந் தீவோதாசன் வம்சஞ் சொல்லிப்
பின்பு றிஷ் வம்சத்திற் பிறந்திடும்
துன்னுந் சராசந்தன் விர்த்தார்த மும்
மன்னன் துரியோதனன் கீர்த்தி யோதுவாம்.

தீவோதாசனுடைய வம்சத்தைச்சொல்லி பிற்பாடு றிஷ்வம்சத்திலே ஐராசந்தன் விர்த்தார்த்தத்தோடுகூட துரியோதனனாகக் கீர்த்திக்கப் படுகின்றார்கள்.

ஸ்ரீ சுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் மஹாருணசாலியாகிய பரிஷித்து மகாராஜனே ! முதகலபுத்திரனான தீவோதாசனுக்கு மித்திராயுதம், அவனுக்கு சிவனனும், அவனுக்கு சுதாசனனும், அவனுக்கு சகதேவனும், அவனுக்கு சோமகனுஞ்செனித்தார்கள். அந்த சோமகனுக்கு தூறுபிள்ளைகளுண்டானார்கள் அவர்களுக்குள்ளே சுகந்தகிறுதுவென்கிறவன் ஜேஷ்டன் பிறஷதனென்றெவன் கனிஷ்டன், அந்தப் பிறஷதனுக்குத் துறுபதன், அவனுக்குத் துஷ்டத்தூய்மன் முதலான புத்திரானும் துரோபதையென்றொரு பெண்ணுமுண்டானார்கள். துஷ்டத்தூய்மனுக்குத் துருஷ்டகேது ஷண்டானான். பாஞ்சாலவக்ஷனென்கிறவனுக்கு சமவானென்றொருபிள்ளை, அவனென்கிறவனுக்கு சமலானென்றொருபிள்ளை, அவனுக்குத் தபசியென்கிற குரியகன்னிகையினிடத்திலே குருஷேத்திராதிபதியான குருவுண்டானான். அந்தக் குருவுக்கு பரிஷித்தென்றும், சதனுவென்றும், சென்னுவென்றும், நிஷதனென்றும் பிள்ளைகளுண்டானார்கள் அவர்களுக்குள்ளே சதனுவக்குசுகோத்திரனும், அவனுக்குச் சிவனனும், அவனுக்குச் சிறுதியும், அவனுக்கு உபரிசராசவும், அவனுக்கு பிரகதரன் முதலான குசாபன், மச்சியன் பிறத்தியக்கிறன், செதிமாத்தியன் இவர்களுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே பிறகதரனுக்கு சாக்கிரனும், அவனுக்கு விறஷபனும், அவனுக்கு புஷ்பவானும், அவனுக்கு சத்தியயிதனும், அவனுக்கு தருவும் பிறந்தார்கள். பிரகதரனுக்கு வேரெருபாரியினிடத்திலே இரண்டு பிளவாய் ஒரு சிசவுண்டாகி மாதாவினாலே பட்டணத்துக்கு வெளியிலெறியப்பட்ட. அந்தச்சிசுவை சரையென்கிற ராட்சசியானவன் ஏகமாகச்சேர்த்து பிழைக்கக் கடவாயென்றுசொல்லி லீலைபண்ணுகையில் அதுவேசீவனோடுகூட ஐராசந்தனான அந்த ஐராசந்தனுக்கு சகதேவனுண்டானான் அவனுக்கு சோமபியும், அவனுக்கு சுருதசிரவம், உண்டானார்கள் பரிஷித்துக்கு சந்தானமில்லை. சென்னனுக்கு சுரதனும், அவனுக்கு விரேதனும், அவனுக்கு சார்வபூமனும், அவனுக்கு செயனனும், அவனுக்கு ருதியும், அவனுக்கு அனுபாவுகனும், அவனுக்கு ரோதனனும், அவனுக்கு தேவாதிதியும், அவனுக்கு ரிட்சகனும், அவனுக்கு பீமசேனனும், அவனுக்கு விரதிபவனும் செனித்தார்கள்.

அந்த விரதிபவனுக்கு தேவாபியென்றும், சந்தனுவென்றும், பாகலியென்றும் மூன்றுபிள்ளைகள் அவர்களுக்குள்ளே தேவாபியென்கிறவன் பிறர் சம்பந்தமான ராட்சியத்தைவிட்டு வனத்தையடைந்தான். பிற்பாடு சந்தனுவானவன் ராசாவானான் அந்தச் சந்தனுவே பூர்வஜன்மத்திலே மகாபிஷக் கென்கிற பெயரையுடையவனுயிருந்து வார்த்தீகத்தையுடைய புருஷானைத் தன்கைகளினால் தொட்டமாத் திரத்தில் அவர்களெல்லாம் எவ்வனத்தையடைவார்கள் அதினால் சந்தனுவென்கிற பெயரையுடையவனான அந்தச் சந்தனுவனுடைய இராச்சியத்தில் பன்னிரண்டு வருஷம் மழையில்லாமற்போகவே பிராம்மனான் அந்தச் சந்தனுவைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்கள்.

வாராய் சந்தனுவே ! நீ தமையனுன தேவாபிரியனுடைய ராச்சியத்தை அனுபவிக்கின்ற படியினால் பரிவெத்தாக நிற்கிய ஆகையினால் இந்த ராச்சியத்திலே வருஷமில்லாமற் போச்சது இப்பவும் ராச்சியத்தின் விர்த்தியின்பொருட்டு தமையனுக்கு ராச்சியத்தைக் கொடுத்துவிடென்று பிராம்மணனால் சொல்லப்பட்டவனாய் வனத்திலேபோய் ஜேஷ்டனுன தேவாபிரிய ராச்சியத்தை யடைந்து பரிபாலனம் பண்ணச்சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான் இதற்குமுன்னே சந்தனும்பிரியான அசுவனுவால் அனுப்பிக்கப்பட்ட சிலபிராம்மணனால் பாஷண்டமதத்தை ஆஸ்ரயித்திராநின்ற அந்தத் தேவாபிரியும் தேவவசனங் களான சிலவார்த்தைகளைச் சொன்னான் அதினால் அந்தத் தேவாபிரியுக்கு ராச்சியயோக்கியதை யில்லாமற்போச்சது ஆகையால் சந்தனுவுக்கு சப்ததோஷ மில்லாமற் போனபடியினால் அப்போது ராச்சியத்தில் வருணனும் வருஷித் தான் அந்த தேவாபிரியோகமார்க்கத்தையடைந்து கலாசக்கிராமத்திலே வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் கலியுகார்த்தத்திலே சந்திரவம்சம் நசித் துப்போகையில் மறுபடியும் கிருதயுகாதியிலே அதைஸ்தாபிக்கப்போகிறான்.

பாகவதனுக்கு சோமதத்தனுண்டானான், அவனுக்குப் பூரியென்றும், பூரிசிரவசுவென்றும், சலவென்றும், மூன்றுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். சந்தனுவுக்கு கங்கையினிடத்தில் ஆத்மகியானியான பீஷ்மருண்டானார். சமஸ்தமான தர்மவித்துக்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராயும் மகாபாகவதராயும் வித்துவானாயும் வீரபூதங்களுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராயு மிருக்கிற அந்த பீஷ்மரானவர் ஒருக் கால் யுத்தத்திலே பரசராமரையும் சந்தோஷிப்பித்தார் உபரிசிரவசவினுடைய வீரியத்தினால் மச்சியகற்பத்திற்கொன்று லலைக்காரரால் போஷிக்கப்படாநின்ற செம்படவன் பெண்ணினிடத்திலே சந்தனுவுக்கு சித்திராங்கதனென்றும், விசித்திரவீரியனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அந்தச் சித்திராங்கதனுவன் சித்திராங்கதனென்கிற கந்தர்வனால் யுத்தத்தில் அடிபட்டுப் போய்விட்டான். அந்த மச்சகன்னிகையிடத்தில் பரசருக்கு சாட்சாத் நாராயண அம்சமான வேதவியாசர் அவதரித்தார் அந்த வேதவியாசரிடத்தினின்றும் நான் இந்தப் பாகவதத்தை அத்தியயனம் பண்ணினேன் அந்த பகவானையும் பிரசித்தராயு மிருக்கிற வியாசர் தம்முடைய சிஷ்யானான பபிலவ ரிஷிமுதலான பேரையெல்லாம் விட்டுவிட்டு புத்திரனாயும் சாந்தனாயு மிருக்கிற எனக்குப் பரமகுய்யமான இந்தப் பாகவதத்தைச் சொன்னார் விசித்திரவீரியனுவன் சுயம் வரத்திலே ஜயித்து பீஷ்மரால் கொண்டுவரப்பட்ட அம்பிகை அம்பாலிகையென்கிற காகிராஜனுடைய இரண்டு பெண்களையும் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்களிடத்திலே ஆசத்தமான இருதயத்தையுடையவனாய் கூடியவியாதியில் அகப்பட்டு மரித்தான் சந்தானமில்லாதவனாயும் பிதாவாயு மிருக்கிற விசித்திரவீரியனுடைய கேஷத்திரத்திலே தாயாரால் வம்சத்தையுண்டாக்கவேணுமென்று சொல்லப்பட்டவராய் வியாசரானவர் கிருதராட்டிரானாயும், பாண்டுவையும், விதூரனையும் பெற்றார். அந்தத் திருதராட்டிரனுக்குக் காந்தாரியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே நூறுபிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே துரியோதனன் சேஷ்டன் துச்சஸ்யென்கிற பெண்கனிஷ்டை.

ஒரு ரிஷியினுடைய சாபத்தினால் தகையப்பட்ட ஸ்திரீ சம்போகத்தை யுடையவனுன பாண்டுகினுடைய பாரியையான குந்தியினிடத்தில் எமன், வாய்வு, இந்திரன் இவர்களுடைய பிரசாதத்தினால், யுதிஷ்டிரன், பீமன், அர்ச்சுனன் இவர்கள் மூன்றுபேரும் உண்டானார்கள். அசுவனி தேவதைக்கு டைய பிரசாதத்தினால் நகுலசகாதேவா னிரண்டுபேரும் பாண்டுகினுடைய பாரியையான மாத்திரையி னிடத்தில் ஜனித்தார்கள்.

வாரீர் அகண்ட பூமண்டலாதிபதியாகிய மகாராஜனே ! துரௌபதையி னிடத்திலே யுதிஷ்டிரர் முதலான ஐந்துபேருக்கும் உன்னுடைய பிதாக்கள் ஐந்துபேரும் ஜனித்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே யுதிஷ்டிரருக்குப் பிரதிவிந்தியனும், பீமசேனனுக்குச் சுதசேனனும், அர்ச்சுனனுக்குச் சுதகீர்த்தியும், நகுலனுக்குச் சுதானீகனும், சகாதேவனுக்குச் சுதகர்மாவும், ஜனித்தார்கள். அந்தப் பிரகாரமே யுதிஷ்டிராதிசுக்கு வேறேசில பாரியைகளிடங்களிலே சிலபேர் ஜனித்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே யுதிஷ்டிரருக்கு கவுரவியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் தேவகனும், பீமசேனனுக்கு இமம்பியினிடத்தில் கடோற்கஜனும், அந்த பீமனுக்கு காலியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் சர்வகேதனும், சகாதேவனுக்குப் பர்வதபுத்திரியான விசையையினிடத்தில் சகோத்திரனும், நகுலனுக்கு ரேணுவதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் நிரமித்திரனும், அர்ச்சுனனுக்கு உலாபியென்கிற நாககன்னிகை யினிடத்தில் பப்ரவாகனனும், மறுபடியும் சுபத்திரையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் அதிரதானையெல்லாம் ஜயிக்கத்தக்கவானாய் உனக்குத் தகப்பனான அபிமன்யுவானவன் பிறந்தான்.

அந்த அபிமன்யுவுக்கு உத்தரையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் நீ பிறந்தாய், துரோண புத்திரனான அசுவத்தாமாவினுடைய பிரம்மாஸ்திரத்தினால் குருவம்சமும் நாசத்தையடையுமையில் நீ ஒருவனும் பூதிக்ருஷ்ணபகவானுடைய பிரபாவத்தினால் ஜீவனோகூட அந்த விபத்தில் நின்றும் விடுவிக் கப்பட்டாய். வாராய் குழந்தாய்! உனக்கு ஜனமேஜயனும், சுதசேனனும், பீமசேனனும், வீரியவானுன உக்கிரசேனனும், ஜனித்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஜனமேஜயன் உன்னைத்தட்சகனுவே மரணமடைந்தவனாயிற்று ரோஷத் தோடு கூடினவனாய் சர்ப்பயாகத்தில் சர்ப்பங்களை யக்கினியிலே ஓம்பப்பண்ணப் போகிறான். அந்த ஜனமேஜயனுக்கு சதானீகனென் றொருவனுண்டாகிய யாக்கியவல்கியரிடத்தினின்றும் வேதத்தையும், கிருபாசாரியிடத்தினின்றும் சர்வசாஸ்திரங்களையும், சவுனகரிடத்தினின்றும் மேலான ஆத்மமக்கியானத் தையுமடையப்போகிறான்.

அந்தச் சதானீகனுக்கு சகஸ்ரானிகனும், அவருக்கு அசுவமேரும், அவருக்கு அகேகிருஷ்ணரும், அவருக்கு நிச்சக்கிரரும் ஜனிக்கப்போகிறார்கள். அந்த நிச்சக்கிரன் அஸ்திபுரமானது கங்கையிலே முழுக்கப்போகையில் கவுசாம்பிகையென்கிற பட்டணத்தில் வாசம்பண்ணப்போகிறான். அந்த நிச்சக்கிரருக்கு வசுதரும், அவருக்கு சித்திரதரும், அவருக்கு ரேதரும், அவ

ருக்கு விருஷ்டிமாரும், அவருக்கு சவேணரும், அவருக்கு சுனிதனும், அவருக்கு நிருஷ்டனும், அவருக்கு நன்னும், அவருக்கு பாரிப்பிலவரும், அவருக்கு சுணையரும், அவருக்கு மேதாவியும், அவருக்கு நீறுபஞ்செயனும், அவருக்கு அபூர்வனும், அவருக்கு நிமியும், அவருக்கு பிறகிறதனும், அவருக்கு சதாசனும், அவருக்கு சதானிகனும், அவருக்கு வுதையனனும், அவருக்கு அகீரகனும், அவருக்கு தண்டபானியும், அவருக்கு ஷேமகனும் உண்டாகப் போகிறார்கள் தேவரிஷிகளினால் பூசிக்கப்பட்ட பிரகத ஷத்திரனுடைய வம்சமானது கலியிலே ஷேமகனென்றே இராஜாவையடைந்து அவனோடு நிற்கப் போகிறது. இனிமேல் மகாராஜாக்கள் சிலபேர் உண்டாகப்போகிறார்கள். அவர்களைச் சொல்லப்போகின்றேன். பிரகதரதருக்கு சராசனந்தரும், அவருக்கு சுகதேவரும், அவருக்கு மாற்சாரியும், அவருக்கு யுதாயுதாயுவும், அவருக்கு நிரமித்திரரும், அவருக்கு சுனட்சத்திரரும், அவருக்கு பிறகதகர்பமாவும், அவருக்கு செனதித்தும், அவருக்குச் சுதஞ்செயரும் அவருக்கு விற்பறவரும், அவருக்கு சுசியும், அவருக்கு ஷேமனும், அவருக்கு சுவலிறுதரும், அவருக்கு தர்மநேத்திரரும், அவருக்கு சிரதரும், அவருக்கு திடசேனரும், அவருக்கு சுமதியும், அவருக்கு பெலரும், அவருக்கு சுனிதரும், அவருக்கு சத்தியசித்தும், அவருக்கு விசுவசித்தும், அவருக்கு நிபுஞ்செயரும் உண்டாகப் போகிறார்கள். இவர்களெல்லாம் பிரகதாதவம்சரான ராஜாக்கள் ஆயிரம் வருஷத்துக்குள்ளே யுண்டாகப் போகிறவர்கள்.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

கலி விருத்தம்.

அல்ல லீல்லா அனுவின்றன் வம்சமும்
செல்லும் நல்ல துறையுவு வம்சமும்
வல்லமா யெது வம்சந் துடங்கியே
தொல்லை சியாமக னுற்பத்தி சொல்லுவாம்.

அனுவினுடைய வம்சமும், துறையுவுனுடைய வம்சமும், துறவசுவினுடைய வம்சமும் கிரமமாகச்சொல்லி பிற்பாடு எதுவினுடைய வம்சமும் துடங்கி சியாமகனுடைய உற்பத்திவரைக்கும் சொல்லப்படுகின்றது.

ஸ்ரீகருடைய வாக்கியம்.

கேளீர் பூபதியான பரிசுஷித்து மகாராஜனே! எயாதியினுடைய புத்திரனான அவருக்கு சபாகரனென்றும், சடசுவென்றும், பரோட்சனென்றும்

மூன்றுபிள்ளைகள் அவர்களுக்குள்ளே சபாகருக்கு காலநரனும். அவருக்கு சிரஞ்ஜயனும், அவருக்கு ஜனமேஜயனும், அவருக்கு மகாசலனும், அவருக்கு மகாமனசம் ஜனித்தார்கள். மகாமனசுக்கு வுசிகரனென்றும், திதிக்குவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள். வுசிகரனுக்கு சிபியென்றும், வனனென்றும், ஷமியென்றும், தெற்பெனென்றும் நாலுபிள்ளைகள். அவர்களுக்குள்ளே சிபிக்கு விறஷாதற்பெனென்றும், சுவிர்னென்றும், மத்திரனென்றும், கேகயனென்றும் நாலுபிள்ளைகள். திதிக்குவுக்கு ருசத்திரனும், அவனுக்கு வோமனும், அவனுக்கு சுதபசும், அவனுக்கு பெலியும், உண்டானார்கள். பெலி மகாராஜனுடைய சேஷத்திரத்தில் திறகதபெனென்றிரிஷிக்கு அங்கன், வங்கன், களிங்கன், சுகன், பண்டரன், ஆனந்தரன் என்று ஆறுபிள்ளைகள் சனித்த அலாஸிந்தப் பூமியையடைந்து தங்கன்பேரால் அங்கதேசமுதலான ஆறு தேசங்களை யுண்டாக்கினார்கள். அவர்களுக்குள்ளே அங்கனுக்கு நகபான்னும் அவருக்கு தினிரதனும், அவருக்கு தரமாதரனும், அவனுக்குச் சித்திராதனும்; சனித்தார்கள். அந்தச் சித்திராதனுக்கு சந்தானமில்லை. தரமாதரனுக்கு ஜோமபாதரென்று ஒருவருண்டானார் அவருக்கு சகாவான தசரதன் தன்னுடையபெண்ணை சார்தையை புத்திரசுவிசாரமாகக்கொடுத்தான். அந்தச் சார்தையென்ற பெண்ணை ரிசியசிருங்கர் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டார். அந்த அரணிபுத்திரனை ரிசியசிருங்கரைபோகஸ்தீர்க்கரானவர்கள் நாட்டியும், சங்கீதம், பூசை இது முதலான உபசாரங்களினால் வருஷத்தோடுகூடப் பட்டனத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அந்த ரிசியசிருங்கரானவர் அபுத்திரரான தசரதனுக்குப் புத்திரகாமேஷ்டியைப் பண்ணிவைத்து சந்தானத்தை யுண்டாக்கினார். ஜோமபாதருக்கு சதுரங்கரும், அவருக்குப் பிரகதரதரும், அவருக்குப் பிரகதகர்மாவும். அவருக்குப் பிரகதபானுவும், அவருக்குப் பிரகனமனசும், அவருக்குச் செயதரரும் சனித்தார்கள்.

ஜயதாரருக்கு சம்பூதியென்ற ஸ்திரீயினிடத்தில் விசையரும், அவருக்குத் திறுதியும், அவருக்குத் திறுதவிருதரும், அவருக்குச் சத்தியகர்மாவும், அவருக்கு ஆதிரரும் உண்டானார்கள். பிள்ளையில்லாமலிருக்கிற அந்த ஆதிசுதனைவன் கங்காதிரத்தில் லீலைபண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது குந்தி தேவிக்கு கன்னிகாதசையில் பிறந்தவனாயும் அவளால் ஒருபெட்டியில் வைத்து கங்காப்பிரவாகத்தில் விடப்பட்டவனாயு மிருக்கிற அந்தப் பிள்ளையைத்தனக்குப்பிள்ளையாக வைத்துக்கொண்டான். அவனேகன்னென்று பெயரை யுடையவனான சுகத்தியான அந்தக் கன்னனுக்கு விறஷசேனென்று ஒரு பிள்ளையுண்டானான். எயாதிபுத்திரனை திறியவுக்குப் புறவென்று ஒருபிள்ளையும், அவருக்கு சேதுவும், அவருக்கு ஆறத்தரும், அவருக்குக் கார்தாரும், அவருக்கு தமமரும், அவருக்குக் கிறுதரும், அவருக்குத் துர்மதரும், அவருக்குப் பிரதேசசம் உண்டானார்கள். அந்தப் பிரதேசசுக்கு நூறுபிள்ளைகள், அந்த நூறுபிள்ளைகளும் வடக்குதிக்கில் மிலேச்சாளுக்கு அபிபதியாயிருந்தார்கள்.

எயாதிபுத்திரனான தருவசவுக்கு வன்னியவும், அவருக்கு கெற்கனுவும், அவருக்கு பானுவரனும், அவருக்கு திறுசானுவும், அவருக்கு வதாரபுத்திரியான கரந்தமனும், அவருக்கு மறுத்தனும், அவருக்கு புத்திரனும், ஜனித்தார்கள். அந்தப் புத்திரனானவன் பவுரவம்சமான துஷ்டியந்தனை சிலகாலம் புத்திரனாக அதுபவித்தான். பிற்பாடந்தத் துஷ்டியந்தனானவன் மறுபடியும் ராச்சியத்தைக் கோறினவனாய் தன்னுடைய பவுரவம்சத்தில் அடைந்தான். வாராய் நரசிரேஷ்டனே! இனிமேல் எயாதியினுடைய சேஷ்டபுத்திரனான எதுவினுடைய மகாபுண்ணியகரமாயும் மனுஷியானுடைய சமஸ்தபாபங்களை யும் போக்கத் தக்கதாயுமிருக்கிற வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

எதுவுக்கு சகஸ்சிரசித்து வென்றும், குறேஷ்டிவென்றும், நளனென்னும், நிபுவென்றும் நாலுபிள்ளைகள் உண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சகஸ்சிரசித்துக்கு சத்துருசித்துவென்று ஒருவன் பிறந்தான். அவனுக்கு மகாஹயனென்றும், வேணுஹயனென்றும், ஹேஹயனென்றும் மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஹேஹயனுக்கு தர்மனும், அவருக்கு நேத்திரனும், அவருக்கு குந்தியும், அவருக்கு சேரஹஞ்சியும், அவருக்கு மயிஷமானும், அவருக்கு பத்திரசெனகரும், பிறந்தார்கள். அந்தப் பத்திரசெனகருக்கு துறமதனென்றும், தனகனென்றும், இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களுக்குள்ளே தனகருக்கு கிருதவீரியனென்றும், கிருதாக்கினியென்றும், கிருதகர்மாவென்றும், கிருதோசாவென்றும் நாலுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே கிருதவீரியனுக்கு கார்த்தவீரியார்ச்சனன் பிறந்தான். சப்ததீபாதி பதியான அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனானவன் ஸ்ரீஹரியினுடைய அம்சமான தத்தாத்நிரேய ரிடத்தினின்றும் அணிமாதி அஷ்ட அயிஸ்வரியங்களுடைய யோகாப்பியாசத்தைப் பெற்றான். அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனுடைய கதியை எக்கியம், தானம், தபசு, யோகம், சவுரியம், ஜயம், இதுமுதலான குணங்களாலே ஒரு ராஜாவும் அடையப் போகிறதில்லை. ஒருக்காலும் ஒருவராலும் தடுக்கப்படாத பலத்தை யுடையவனான கார்த்தவீரியார்ச்சனனானவன் நாள்தோறும் ஸ்ரீஹரியையே ஸ்மரித்துக்கொண்டு எண்பத்தையாயிரவருஷம் இராஜாஜியபாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பதினாயிரம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே ஜயத்துவசன், சூரசேனன், விருஷணன், மது, ஊற்சிதன் இந்த ஐந்துபேர் யுத்தத்தில் மரணத்தையடையாமல் மீர்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஜயத்துவசனுக்கு தாலசங்கன் பிறந்தான். அவனுக்கு நூறுபிள்ளைபிறந்து அந்த நூறுபேரும் சகராலே சங்கரிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்குள்ளே ஜேஷ்டனானவன் விதிஹோத்திரன். அர்ச்சுனபுத்திரனான மதுவுக்கு விருஷணியென்று ஒருவன் பிறந்தான். அவனுக்கு விருஷணி முதலாக நூறு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அவர்களே மாதவர்களென்றும் விருஷணிகளென்றும் யாதவர்களென்றும் பேர்பெற்றார்கள்.

எதுபுத்திரனான குறேஷ்டிவுக்கு விரசினவானென்று ஒருவர் பிறந்தார். அவருக்கு அபிபூவென்றும், அவருக்குத் திரிசங்குவும், அவருக்குச் சித்திரரதனும், அவருக்கு மகா யோகியாய் மகாபோகவானாய் சசிபிந்துவென்று ஒருவர் பிறந்தார். அந்தச் சசிபிந்துவானவர் மகாசக்கிரவர்த்தியாய் பராளாலே ஜயிக்கப்படாதவராய் மிருந்தார். அவருக்கு பதினாயிரம்பேர் ஸ்திரீகள் அந்த பதினாயிரம் ஸ்திரீகளிடங்களிலேயும், ஒவ்வொருத்திக்கு லக்ஷம் பிள்ளைகள் விழுக்காடு பதினாயிரலக்ஷம் பிள்ளைகளைப்பெற்றார். அவர்களுக்குள்ளேபிறந்து சிரவசு, பிறுதுகிந்தி, பிறுது, எச்சமுதலாக ஆறுபேர் பிரதானன் அவர்களுக்குள்ளே பிறுதுசிரவசுவுக்கு தர்மனென்று ஒருவர் பிறந்தார். அவருக்கு நூறு அஸ்வமேதம் பண்ணுகின்ற உசநநவானவர் பிறந்தார். அவருக்கு குருசகன் பிறந்தான். அவருக்கு புருசிதுவென்றும், துக்குமனென்றும், துக்குமேசுவென்றும், பிறுதுவென்றும், சாமகனென்றும் ஐந்துபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே சயிப்பியாதிபதியான சாமகனானவர் அபுத்திரராயிருக்கும்போதும் பாரியையினுடைய பயத்தினாலே வேறொரு பாரியை பரிக்கிரியாமலேயிருந்தார். ஒருக்கால் அந்தச் சாமகனானவர் சத்துருக்கிரகத்தினின்றும் ஒருகன்னிகையைக் கிரகித்துக்கொண்டு வந்தார் அப்போது ரதத்தின்மீதிருக்கிற அந்தப் பெண்ணைப்பார்த்து சயப்பியானவன் மிகவுக் கோபத்தையுடையவளாய் பர்த்தாவைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்.

வாராய் கபடனே! ரதத்தில் நானிருக்கிற விடத்தில் யாரை யேற்றிக் கொண்டு வந்தாயென்று சொல்லாதின்ற அந்தஸ்திரீயைப்பார்த்து சாமகனானவன் உளதுமாட்டுப்பெண்ணென்றுசொன்னான். அப்போது சயப்பியானவன் புன்சிரிப்பை யுடையவளாய் பர்த்தாவைப்பார்த்து சொல்லுகின்றான் நான் பிள்ளையைப் பெறுதவளாயிருக்க எனக்கு மாட்டுப்பெண்ணென்கிறது எப்படிக்கொண்டிருக்கிறது அதற்கு இராஜாசொல்லுகிறான். வாராய் மகிஷியே! இனிமேல் நீ எவனைப்பெறப் போகிறாயோ அவனுக்கு இவன் பாரியாளாகப் போகிறாளென்று சொன்னான். அப்போது அதைக்கேட்டு ராஜாவின் பிராணசங்கடத்தையும் பார்த்து அவனால் முன்னாலே ஆராதிக்கப்பட்ட விசுவதேவர்களும் பிதர்களும் சதாஸ்துவென்று அனுக்கிரகித்தார்கள். அந்தச் சயப்பியும் தேவதாப் பிரசாதத்தினாலேயும் பெறப்போகிறபென்கிற பிரதிவசன முகுர்த்தகுணத்திலேயும் பிள்ளைப்பெறுகைக்கு பிரதிபந்தகமான பாபந்தீர்த்த கர்ப்பத்தைத்தரித்து காலத்திலே பிள்ளையும்பெற்றான். அவனை விதற்பனென்று சொல்லப்பட்டான் அந்த விதற்பனானவன் தகப்பனாலே சத்துருகிரகத்தினின்றும் கொண்டுவரப்படும் பதிவிரதையாக இராகின்ற அந்தச் சதுஷ்டியென்கிற பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டான்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

கலி வீரத்தம்.

விதற்பன் மூன்று பிள்ளைகளுற்பத்தியும்
அதுமுதல் நாளைப் பிரகாரமாகிய
வதுவை செய்திடும் வம்சங்க ளானதும்
மதுர கிருஷ்ணருந் பலமும் வழத்துவாம்.

விதற்பனுடைய மூன்றுபிள்ளைகளின் உற்பத்திமுதல் நாளாபிரகாரங்
களான வம்சங்களானது ராமகிருஷ்ணனுடைய உற்பத்தி வரைக்கும்சொல்
ல் படுகின்றது.

ஸ்ரீசுகருடைய வாக்கியம்.

வாராய் பரிசுதித்து மகாராஜனே ! அந்த விதற்பனுவன் சுதுஷையென்
கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே கறுத்திதானென்ற இரண்டிபிள்ளைகளையும் வைதற்ப
குலத்துக்கு பிரிதிகரரான மூன்றுவது ரோமபாதரையும் பெற்றான். அந்த
ரோமபாதருக்கு புறுவென்று ஒருவரும், அவருக்கு கிறதியும், அவருக்கு வுசீ
கனும் அவருக்கு சேதியும் அவரிடத்தினின்றும் சிசுபாலன் முதலான ராஜாக்
களுமுண்டானார்கள். விதற்பருக்கு ஜேஷ்டபுத்திரனான கிருதருக்கு குந்தி
யென்று ஒருபிள்ளையும், அவருக்கு விருஷணியும், அவருக்கு நிறுவிதியும்,
அவருக்கு தசா அருகரும் அவருக்கு வியோமசுதரும், அவருக்கு சமுதரும்,
அவருக்கு நவரதரும், அவருக்குத் தசரதரும், அவருக்கு சகுனியும், அவ
ருக்கு குந்தியும், அவருக்கு தேவராதியும், அவருக்கு தேவஷத்திரமும், அவ
ருக்கு மதுவும், அவருக்கு புருவசனும், அவருக்கு அனுவும், அவருக்கு புரு
வோத்திரரும், அவருக்கு அங்கிசவும், அவருக்கு சாத்துவரும் பிறந்தார்கள்.
அந்தச் சாத்துவனுக்கு பசுவானென்றும், பிசியென்றும், திவ்வியனென்
தும், விருதனென்றும், அந்தகனென்றும், மகாபோஜனென்றும் ஏழபிள்ளை
கள் பிறந்தார்கள் அவர்களுக்குள்ளே பரமாவனுக்கு நிமரேசியென்றும், கங்
கணியென்றும், விருஷணியென்றும் ஒரு ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தார்கள்.
மற்றொருஸ்திரீயினிடத்திலே சதசித்தென்றும், சகஸ்திரித்தென்றும், அயுத
சித்தென்றும் மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். தேவாவிருதனுக்கு புரு
வென்று ஒருவனுண்டானான். அந்த பிதாபுத்திரரிருவருக்கும் இந்தச் சுலோ
கத்தைச் சொல்லுவார்கள். தூரத்தில் எந்தப் பிரகாரம் கேழ்க்கப்படுமோ அந்
த்ப் பிரகாரமே சமீபத்திலேயும் பார்க்கிறோம் மனுஷியாளுக்குள்ளே சிரேஷ்ட
னானவன் பப்புருதகப்பனான தேவவிருதனுவன் தேவானோடொத்தவன்
யாதொருப்புரு தேவாவிருதன் இவர்களிருவராலேயும் பதினாலாயிரத்து
அறுபத்தைத்துபேர் உபதேசபேதத்தால் மோட்சத்தையடைந்தார்கள். மகா

போசனென்கிறவன் அதிகதர்மத்தா போசராஜாக்களெல்லாம் அவருடைய
வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்.

வாராய் ராசனே ! விருஷணிக்கு சுமத்திரரும், அவருக்கு யுதாசித்தும்,
அவருக்குச் சினியும், அவருக்கு அனமித்திரரும், அவருக்கு நிமனரும்
உண்டானார்கள். அந்த நிமனருக்குச் சத்திராசித்தென்றும், பிரசேனரென்
றும் இரண்டு பிள்ளைகளுண்டானார்கள். அனமித்திரருக்கு கினியென்று ஒரு
பிள்ளை, அவருக்கு சத்தியகரென்றும், அவருக்கு யுயுதானரும், அவருக்கு
சாயனும், அவருக்கு குணியும், அவருக்கு யுவந்திரரும், ஜனித்தார்கள்.
அந்த அனமித்திரருக்கு பிறசனியென்று ஒருபிள்ளை, அவருக்கு சுவபலக
ரென்றும், சிமித்திரகரென்றும், இரண்டிபிள்ளைகள் சுவபலகருக்கு கார்தினி
யென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் அந்தக் குருரமுதலாக ஆசங்கனென்றும், சார
மேயனென்றும், மிறுதரனென்றும், மிறுதுளியென்றும், சலியென்றும், வறு
மதிருக்கு யென்றும், திருஷ்டவறமனென்றும், ஷத்திரபட்சனென்றும்,
நிமர்த்தனென்றும், சத்துருக்கனென்றும், கெந்தமானதனென்றும், பிசி
திபாகு வென்றும், பன்னிரண்டு பிள்ளைகளும் சுசாகையென்று ஒரு பெண்
னும், பிறந்தார்கள். அக்குருரருக்கு தேவவானென்றும், உபதேவவானென்
றும் இரண்டு பிள்ளைகள் சித்திர ரதையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தார்
கள். விருஷணிக்கு பிருதுவிரேதன் முதலான வெகுபேர் பிறந்தார்கள். அங்
கதனுக்கு குருரனென்றும், பசுமானென்றும், சுசியென்றும், கம்பளச
யிஷ் நென்றும், நாலுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளே குரு
ரனுக்கு விரிஷணியும், அவனுக்கு விலோமாவும், அவருக்கு அனுவும் பிறந்
தார்கள். அந்த அனுவுக்கு துந்துபியும் அவருக்கு தரித்திரமும், அவருக்குப்
புனர்வசம் ஜனித்தார்கள்.

அந்தப் புனர்வசுக்கு ஆகுகனென்றொருபிள்ளையும், ஆகுகையென்றொரு
பெண்ணு முண்டானார்கள். அந்த ஆகுகனுக்கு தேவகனென்றும், உக்கிரசே
னனென்றும் இரண்டிபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். தேவகனுக்கு தேவனென்றும்
உபதேவனென்றும், சுதேவனென்றும், தேவவறதனென்றும் நாலுபிள்ளை
களும் அவர்களோடு பிறந்த பெண்கள் திறுததேவாவென்றும், சார்திதேவா
வென்றும், உபதேவாவென்றும், ஸ்ரீதேவாவென்றும், தேவரட்சிதாவென்றும்,
சுகதேவாவென்றும், தேவகியென்றும் ஏழுபெண்களும் பிறந்தார்கள். அந்த
ஏழுபெண்களும் வசுதேவரானவர் விவாகம்பண்ணிக்கொண்டார். உக்கிரசேன
னுக்குக் கங்கிசனென்றும், சுனாமாவென்றும், நிக்ருரோதனென்றும், கக்குவா
னென்றும், சங்குவென்றும், சபுவென்றும், மருஷ்டபாலனென்றும், விசி
ரஷ்டனென்றும், துஷ்டிமாவென்றும் பத்துபிள்ளைகளும் கமுசையென்றும்,
கங்கவதியென்றும், கங்காவென்றும், சுரமியென்றும், ருஷ்டரபாலிகாவென்
றும் ஐந்துபெண்களும் பிறந்தார்கள். இவர்கள் வசுதேவருடைய தம்பி
மாரான தேவபாகன் முதலான பேர்களுடைய ஸ்திரீகளானார்கள்.

பசுமானருடைய பிள்ளையான விதேரருக்கு சூரனென்றொருவன் பிறந்தான் அவருக்கு சினியும், அவருக்கு போசரும், அவருக்கு இருதிகளும், பிறந்தார்கள். இருதிகளுக்கு தேமயிடனென்றும், சததனுவென்றும், கிருதிதவம்மாவென்றும், மூன்றுபிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். தேகமீடருக்கு சூரனென்று ஒருபிள்ளை அவன்மாரிஷையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் வசுதேவரென்றும், தேவபாகனென்றும், தேவசிரவசென்றும், ஆனகனென்றும், சிரஞ்செயனென்றும், கங்கனென்றும், இஷதகனென்றும், வசசகனென்றும், பகனென்றும், நிற்துஷ்டாளான பத்துபிள்ளைகளைப் பெற்றான். அந்த வசுதேவரானவர் பிறக்கும்போது தேவதூதையி முழங்கிற்று இந்த வசுதேவர் முதலான பேருக்கு பிருதையென்றும், சிரததேவாவென்றும், சிரதகீர்த்தியென்றும், சிரதசவாவென்றும், ராஜாதேவியென்றும், ஐந்து உடற்பிறப்புகள். இவர்களுக்குள்ளே பிரதையென்கிறவளைப் பிதாவான சூரனானவன் தனக்குச் சகாவாயும் அபுத்ராயு மிருக்கிற குந்திராசனுக்குக் கொடுத்தான். அந்தப் பிரதையானவன் தன்னுடைய கிரகத்திலே வராநின்ற தூருவாசரைப் பூசையினாலே சந்தோஷிப்பித்து அவரிடத்தினின்றும் தேவதைகளைத்தான் வேண்டும் பொழுது அழைப்பித்துக் கொள்ளும்படியான ஒருவிதத்தை யடைந்தான்.

அந்த விதத்தைச் சோதிக்கிற நிமித்தியமாகக் கன்னிகையாயிருக்கும் போதே சுகியாயிருந்துகொண்டே சூரியனை மந்திரப்பிரபாவத்தினால் அழைத்தான். அந்த ஷணத்திலே பிரத்தியக்ஷமாகவந்த சூரியனைப்பார்த்து பிரதையானவன் ஆச்சரியத்தை யுடையவளாய் ஒருவர்ததை சொல்லுகின்றான் வாரீர் தேவனே ! மந்திரசோதனைக்காக உம்மைக்குறித்து மந்திரத்தை சபித்தேன் உம்முடைய ஸ்தானத்திற்குப் போமென்று சொல்லாநின்ற அந்தக்குந்தியைப்பார்த்து சூரியனானவர் சொல்லுகின்றார். வாராய் சோபனமான இடையையுடையவளே ! தேவதைகளுடைய பிரத்தியட்சமானது வியர்த்தமாய்ப் போகாது ஆனபடியினால் ஒருபிள்ளையையுண்டாக்குகிறேன் நீ கன்னிகையாயிருந்தாலும் உனக்கு யோனிதோஷமில்லாம லிருக்கும்படி அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறேனென்று சொல்லி சூரியனானவர் அந்தப் பிரதையான குந்தியினிடத்தில் கற்பாதானம்பண்ணி அந்த ஷணத்தில் ஆகாசத்தையடைந்தார். அப்போது குந்திக்கு இரண்டாம் சூரியனைப்போலே ஒருபிள்ளையுண்டானான். குந்தியானவன் லோகத்துக்குப் பயந்தவளாய் துக்கத்தினால் அந்தக் குழந்தையைக் கங்காப்பிரவாகத்திலே விட்டுவிட்டான்.

பிற்பாடு உனக்குப்பாட்டனாயும் மகாபராக்கிரமசாலியுமான பாண்டிராஜனானவன் அந்தக் குந்தியை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான். சகதைதேவையென்கிறவளை கருசுதேசாதிபதியான விருத்ததர்மாவானவன் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான். அந்தச் சிரதைதேவியினிடத்திலே தயித்தியனானவன் ரிஷியினால் சபிக்கப்பட்டவனாய் தந்தவக்கிரனென்று பெயரையுடையவனாய்ப் பிறந்தான். கேகயதேசாதிபதியான திருஷ்டகேதுவானவன் சுதகிறதியென்கிறவளை விவாகம்பண்ணிக்கொண்டு அவளிடத்தில் சந்தானன் முதலான ஐந்துபிள்ளை

களைப்பெற்றான் இராஜதேவியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் ஐயஸ்துவஜனானவன் விர்தாலுஷிர்தாளென்கிற இரண்டுபிள்ளைகளைப் பெற்றான் சேதிராசாவான தமகோஷனானவன் சித்சிரசுயென்கிறவளை பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொண்டு அவளிடத்தில் சுகபாலனைப்பெற்றான்; அந்தச் சுகபாலனுடைய உற்பத்தி முன்னாலே சொல்லப்பட்டது தேவபாகனுக்கு முசையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் சித்திரகேதுவும் பிறகதபாலனும் பிறந்தார்கள். சங்கவதியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் தேவசிரவசுக்கு சுவிரனும், இட்கமானும் பிறந்தார்கள் கங்கனிடத்தினின்றும் கங்கையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பகனும், சத்தியசித்தும், புருசித்தும் பிறந்தார்கள். குஷ்டிபோலியினிடத்தில் சிரஞ்செயனுக்கு விரஷன், துற்றருஷணன் முதலானபேரும் பிறந்தார்கள். சியாமகனானவன் சூரபூமியினிடத்தில் இரணியகேச இரணியாட்சாளென்கிற இரண்டுபிள்ளைகளைப்பெற்றான் மித்திரகேசியென்கிற அப்சரசினிடத்தில் வச்சனென்கிறவருக்கு விறுகன்முதலானபேரும் சனித்தார்கள்.

விறுகனானவன் தூருவாட்சியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் தட்சன், புட்சன், ரசாலுவன் முதலான பேரையுண்டாக்கினான். சமிகரிடத்தினின்றும் சுதானினியென்கிற ஸ்திரீயானவன் கமித்திரன், அர்ச்சனன், பாணன் முதலானபேரைப்பெற்றான். கோமுகனென்கிறவன் கற்கினிகையென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் நிதுதாமன், செயனென்கிற இரண்டுபிள்ளைகளைப்பெற்றான். பவுரரியெனவும், ரோகணியெனவும், இளாதெனவும், தேவகி முதலான பேர்கள் வசுதேவருடைய பாரியைகள் பெலனெனவும், கேதனெனவும், சாரணனெனவும், துற்றமதனெனவும், விபுலனெனவும், துறுவனென்கிற பிள்ளைகளையும் கிறுதன் முதலான பேரையும் வசுதேவரானவர் ரோகணியினிடத்திலே யுண்டாக்கினார். சுபத்திரன், பத்திரபாகு, துற்றமதன், பத்திரன், பூதன் முதலான பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் வசுதேவருக்குப் பவுரவியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்திலே பிறந்தவாள். நந்தன், உபனந்தன், கிந்தன், தரன் முதலானபேர் பத்திரனிடைய பிள்ளைகள்.

சாலராஜாவினுடைய பெண்ணான பத்திரையானவள் குலதிலகனானபேரையுடைய ஒருபிள்ளையைப் பெற்றான். அஸ்தன், ஏமாங்கதன் முதலானபேர்கள். இளையென்கிறவ ளிடத்திலே எதுசிரேஷ்டரானவன் பிறந்தான். அந்தவசுதேவரானவர் திருததேவியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் அந்தவசுதேவபிள்ளையைப் பெற்றார். பிறகதபாலனுடைய பிள்ளைகள். கல்பவருஷன் முதலானபேர். உபபிள்ளைகள், வசு அம்சன் சுதனதுவர் முதலான ஆறுபேர் ஸ்திரீயினிள்கள், நவசத்திரன் கேதன் முதலானவர்களும் தேவரசுபிள்ளைகள். பின்னும் அந்த வசுதேவரானவர் சுகதேவையென்கிறவளிடத்தில் புருவிசுரதன் முதலான எட்டுபிள்ளைகளைப் பெற்றார். ரென்றால் சாட்சாத் தர்மவசுக்களுமே அந்தப் பிள்ளைகளாகப் பி

தேவகியென்கிற ஸ்திரீயினிடத்தில் உதாரபுத்தியான வசுதேவரானவர் கிறதி வந்தனனையும், சுதேஷணனையும், மத்திரசேனையும், ருசுவையும், சமந்தனையும், பத்திராக்கனையும், சேஷாம்சமான சங்கருஷணனையும், சாட்சாத் ஸ்ரீஹரியா யும் எட்டாவது பிள்ளையாய் மிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானையும், உனக்குப் பாட்டியாயும் மகானுபாவையாய் மிருக்கிற சுபத்திரையையும் பெற்றாள்.

வாராய் ராஜனே ! சர்வக்கியராயும், சர்வாந்திரியாமியாயும், சர்வசரீரியா யும், சேதனசேதன விலட்சணராய்மிருக்கிற அந்தப் பகவானுடைய ஜன்மகர் மங்களுக்கு அவரது மாயையான இச்சையன்றி வேறொரு ஏதுவுமில்லை அந் தப்பகவானுடைய மாயாலீலா சரித்திரமானது ஜீவாளுக்கு அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டும், பிரபஞ்சத்தினுடைய கிருஷ்டி, ஸ்திதி லயத்தின்பொருட்டும், சங் காரவிவர்த்தியிலே பகவத்பிராப்தியின் பொருட்டுமா யிருக்கின்றது. அனேக அக்குரோணிகளுக்குப் பதிகளாயும் ராஜாக்களென்று பேரிட்டுக்கொண்டிருக் கிற அசுராளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பூமியினுடைய பாரத்தை நீக்குகிறதற் காக அவதரியாநின்ற பரப்பிரம்மமான ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் பலராமரு டனேகடிக்கொண்டு அபரிமிதங்களாகியும் தேவசிரேஷ்டாளாலே மனதி லேயும் சிந்திக்கக்கூடாததுகளாய் மிருக்கிற லீலைகளைச்செய்தார்.

கலியிலே ஜனிக்கப்போகிற பக்தானுடைய அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டு துக்கம், சோகம், அக்கியானம் இதுகளைப் போக்கடித்தும் பாவனமாய்மிருக் கிற கீர்த்தியை ஸ்தாபித்தார். போசாள், விருஷணிகள், அந்தகாள், மாதவாள், ருரசேனாள், தாசாருகாள், கவுரவாள், கிரஞ்செயாள், பாண்டவாள் முதலான சமஸ்தராஜாக்களினாலேயும் கொண்டாடப்பட்டவராயும் இனியராய்மிருக்கிற அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் சிநேகஞ்சகமான புன்கிரிப்பினாலும், கடைக் கண்பார்வைகளினாலும், சாதூரியவார்த்தைகளினாலும், பராக்கிரமலீலையினாலும், சர்வாங்கசந்தரமான திருமேனியினாலும், பூலோகத்திலே ஜனங்களை நயத் தாரல்லவா? அந்தஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானானவர் பிறந்தமாத்நிரத்தில் பிதூர் தைவிட்டு இடைச்சேரியில் சென்று வளர்ந்து சத்துருக்களையெல்லாம் ரம்பண்ணி சில ஸ்திரீகளை விவாகம்செய்துக்கொண்டு வந்தான். திராளைப்பெற்று தம்முடைய

சுடசப்பித்தார். குக்கு ன் டான கல ருக்கு பரமாங்கச ததிற்கு எழுந்தருளினார்.

நவமஸ்கந்தம் முற்றுப்பெற்றது.